

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a dark green background with a decorative border of thorny branches, red leaves, and blue seashells. The title 'ELIZABETH' is in large, red, serif capital letters at the top. Below it, 'THE TIKTOK SENSATION' is in smaller, white, sans-serif capital letters. The author's name 'HELEN' is in large, red, serif capital letters. The subtitle 'IMPRISONED ALONE' is in white, sans-serif capital letters. The word 'BROKEN' is in large, gold, serif capital letters. Below it, 'A FIGHT TO SURVIVE' is in white, sans-serif capital letters. The word 'BY' is in large, gold, serif capital letters. Below it, 'A TRUTH REVEALED' is in white, sans-serif capital letters. The word 'DAYLIGHT' is in large, gold, serif capital letters. At the bottom, 'A LOVE THAT WILL RISE' is in white, sans-serif capital letters. The cover is decorated with various elements including thorny branches, red leaves, blue seashells, and gold leaves.

ELIZABETH

THE TIKTOK SENSATION

HELEN

IMPRISONED ALONE

BROKEN

A FIGHT TO SURVIVE

BY

A TRUTH REVEALED

DAYLIGHT

A LOVE THAT WILL RISE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

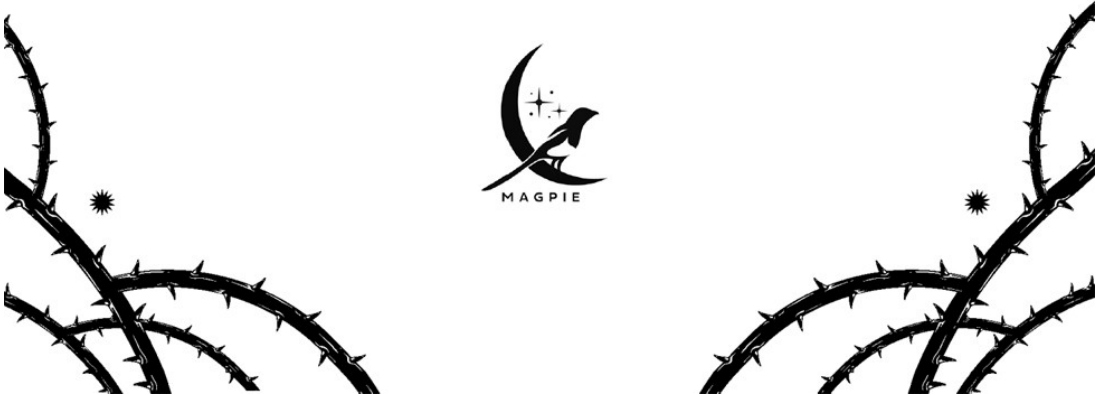
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.



BROKEN
BY
DAYLIGHT
ELIZABETH HELEN



OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Magpie Books
An imprint of
HarperCollinsPublishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers* Ltd 2024 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Luna Fox Press 2024

Kapak tasarımı Emily *Langford*/*HarperCollinsPublishers* Ltd 2024

Kapak ve bölüm başlığı illüstrasyonları: Shutterstock.com

[Burada](#), [burada](#) çizimler © e_haez

[Burada](#), [burada](#) çizimler © Salome Totladze

Haritalar © Tom Roberts

Elizabeth Helen, bu eserin yazarı olarak tanınmanın ahlaki bir hak olduğunu
ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler
ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm
hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-bültenin metnine
erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak
verilmiştir.

ekranda ki kitap. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kaynak ISBN: 9780008670696

E-kitap Baskısı © Eylül 2024 ISBN: 9780008670719 Sürüm:
2024-08-23

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Rosie'ye inandıkları için Susan, Stevie ve Aje'ye.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[Haritalar](#)

[Kronoloji](#)

[Dramatis Personae](#)

[Bölüm 1: Derinlerin Tutsağı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 2: Yıldızların Kaderi](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)

[Bölüm 3: Marooned](#)

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 4: Arena Prensi Bölüm

61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Bölüm 87

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 5: Yazın Şafağı Bölüm

90

[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)

[Bölüm 6: Dalgaların Altında](#)

[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)
[Bölüm 116](#)
[Bölüm 117](#)
[Bölüm 118](#)
[Bölüm 119](#)
[Bölüm 120](#)
[Bölüm 121](#)
[Bölüm 122](#)
[Bölüm 123](#)
[Bölüm 124](#)
[Bölüm 125](#)

[Teşekkür Okumaya](#)
[Devam Edin... Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Ayrıca Elizabeth Helen](#)
[Yayınevi Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İÇERİK UYARILARI

Broken by Daylight, çok kitaplı Beasts of the Briar serisinin dördüncü kitabıdır. Sonu uçurumla biten bir neden-seçim romantizmidir. Açık cinsel içerik (M/F, M/M ve MMF), olgun temalar içerir ve 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır.

Tetikleyici Uyarılar: Fantastik şiddet ve kan; işkence; hapis; ebeveynlerin ve kardeşlerin ölümüne dair sayfa içi flashback; bir ebeveynin yetişkin çocuklarına karşı fiziksel ve duygusal istismarı.

OceanofPDF.com

Haritalar





[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

KRONOLOJİ

Kozmos'un Çağı

Yıllar bilinmiyor

Gizemle örtülü görkemli bir zaman. Bu çağda yaşamış çok az sayıda fae bugün hala hayatta. Yukarıdakilerin evrendeki bir gölgelikten sarktığı söylenir. Dünyanın tüm ışığı, büyüğü ve iyiliği, göksel bir gül ağacı olan Ithilias'ın Bahçeleri'nden yayılırdı.

Sira adında genç bir fae kadın kendi diyarını yaratmak istedi ve göksel çiçeklerden birini çaldı. Evrenden kaçtı ve çalınan gülünün gücünü kullanarak Aşağı olarak bilinen yeni bir diyar kurdu. Karanlıkta, Sira gülü kendi yaratıklarını, karanlık ve çürümüşlükten yaratılmış canavarları üretmek için kullanabildi.

Gülü çalmak gibi haince bir eylemde bulunduğu için Sira sonsuza dek Yukarıdaki Diyar'dan sürgün edildi. Kendisinin ve yarattıklarının Yukarı tarafından kabul edilmemesine öfkelenen Sira, büyük bir savaş başlattı. Sira'nın yarattıkları Yukarı'daki fae'lere acımasızca saldırdı. Fae'ler cesur olsalar da, savaşın yollarını bilmiyorlardı. Sira Ithilias Bahçelerini yok etti ve dünyada iyi ve güzel olan her şey karanlığa ve umutsuzluğa gömüldü.

Vadi Çağı

0-1025

Aurelia adında cesaret dolu genç bir fae kadın, Ithilias Bahçeleri'nden dört gülü kurtarmayı başardı. Güllerin büyüyle beş diyardan oluşan yeni bir dünya kurdu. Kış, İlkbahar, Yaz ve Sonbahar olarak bilinen ilk dört diyar, Fae'ler için güvenli sığınaklar oldu.

Yukarıdakilerden hayatta kalanlar. Beşinci diyarda Aurelia, dört gülü barındıran muhteşem bir ağaç yetiştirdi. Castletree olarak bilinen ağaç, Ithilias Bahçeleri'nin son ışığını kanalize ederek herkese güç ve istikrar sağladı. Yukarıda hayatta kalanlar Aurelia'ya o kadar minnettardı ki ona şu ismi verdiler

Kraliçe ve Castletree toprakları Kraliçe'nin Diyarı olarak bilinmeye başladı. Mevsimsel diyarların her birine bir Yüksek Yönetici atadı ve onları kutsal güllerin göksel büyüyle kutsadı.

Kraliçe Aurelia, halkının geliştiğini görmeye kararlı, cesur ve ruhlı bir hükümdardı. Diğer tüm fae'lerden daha güçlüydü.

Bitkilerin, hayvanların ve hatta diğer fae'lerin şekli de dahil olmak üzere etrafındaki dünyayı değiştirdi. Onun yönetimi altında, Büyülü Vadi olarak bilinen yarattığı dünya zenginleşti ve büyük medeniyetler gelişti.

Ancak barış olmayacaktı, çünkü karanlığın içinde bir düşman entrikalar çeviriyordu. Aurelia beş ışık ve refah diyarını yönetirken, Sira'nın diyarı karanlık ve çürümüş bir diyardı ve tek tebaası onun canavar yaratıklarıydı. Sira, yüzey alemlerindeki fae'leri kendisine katılmaları için manipüle etmeye başladı, onlara güç ve kadim büyü vaat etti. Ithilias Bahçeleri'nden çalınan ilk gülü kullanan Sira, kendini karanlık ordular yaratmaya adanmıştı.

Aşağıdan Büyülü Vadi'ye yönelik saldırılar sıklaştı ve sonunda savaş patlak verdi. Kasvetli Savaş yüzlerce yıl sürdü. Halkının çektiği acılara son vermek isteyen Aurelia ve Yüce Hükümdarlar bir plan yaptılar. Bahar'ın ilk Yüce Hükümdarı Yüce Prens Rafael, usta bir demirciydi ve çok güçlü silahlar yapabileceğine inanıyordu.

muazzam bir güce sahipti, eğer Yukarıdan gelen cevhere erişebilirse. Fae'ler Yukarı'nın harabelerinde yollarını kaybetmiş olsalar da, Aurelia ve Yüksek Hükümdarlar ilk evlerinden düşen parçaları aramak için Büyülü Vadi boyunca seyahat ettiler. Büyük bir yolculuktan sonra beş parça buldular ve Yüce Prens Rafael bunlardan beş mistik silah yapmaya yetecek kadar cevher çıkardı: Koruyucunun Kılıcı, Umudun Çekici, Onurun Üç Uçlu Mızrağı, Onurun Yiğitlik Mızrağı ve en güçlüsü olan Parlaklık Yayı. Aurelia bu beş silahın üzerine bir büyü koydu, böylece sadece

Kraliçe'nin simgelerinden birine sahip olan biri, onun büyüyle kutsanmış kolyeler. Bir simge olmadan silahları kullanmaya kalkışan herkesin kanı çürüyecekti. Aurelia silahları sadık Yüce Hükümdarlarına hediye etti, yayı ise kendine sakladı. Aurelia bu ilahi silahların yanı sıra Kraliçe'nin Ordusu adlı askerlerden oluşan özel bir gücün yardımıyla krallıklarını korumayı başardı.

Sira'nın kuvvetleri yenilmişti ama ruhu her zamankinden daha öfkeliydi. Sira gücünü yeniden kazanmak için yeni bir kaynağa yöneldi. Sira, karanlık ve sapkın büyülerle dünyalar arasında pencereler açabiliyordu. Bunları kullandı

Büyülü Vadi'deki herkesten daha büyük bir güç aramak için. Arayışında, evrenler arasındaki yollardan geçerek istediği toprakları fetheden tanrısal bir varlık olan Yeşil Alev Baronu Malekai Furiondemius'u buldu. Sira'nın penceresi Baron'un bu dünyaya adım atmasına yetecek kadar güçlü olmasa da, onun zihnini hırslarla doldurmaya başladı. Birlikte, Büyülü Vadi'yi kendi topraklarına katmak için planlar yaptılar.

Kasvetli Savaş nihayet sona erdiğinde, Aurelia Kraliçe'nin Ordusu'na evleri olarak adlandırdıkları manastıra dönmelerini emretti ve kutsal silahları geri çağırdı, çünkü bunlar sadece savaş zamanlarında kullanılacaktı. Bunun tek istisnası, Kış'ın Yüce Prensesi Elowyn'in saklamasına izin verdiği Koruyucu'nun Kılıcı'ydı. Kış'ın Yüce Prensesi'ni Diyarların Koruyucusu olarak adlandırdı ve eğer Kraliçe olarak hüküm süremezse, Diyarların Koruyucusu'nun onun yerine Vadi'ye hizmet edeceği talimatını verdi.

Aurelia'nın en yakın sırdaşlarının bildirdiğine göre Aurelia Vadi'yi yüzyıllarca yönetti ve savaş anıları onun üzerinde ağır bir yük oluşturdu.

...

Kayıp Kraliçe Çağı

1025-1450

Kraliçe Aurelia ortadan kayboldu. Sevgili Kraliçe'nin kaybıyla toprakları keder kaplamış olsa da, dört yeni Yüksek Hükümdar krallıkları miras aldı: Yüksek

Kış Prensi Erivor, İlkbahar Yüce Prensesi Isidora, Yaz Yüce Prensesi Sabine ve Sonbahar Yüce Prensesi Niamh. Krallıklar

istikrar ve barışı korudu. Bu çağda dört prens de doğdu: Kış'ın Keldarion'u, İlkbahar'ın Ezryn'i, Yaz'ın Daytonales'i ve Sonbahar'ın Farron'u.

Aşağıda, Sira Aurelia'nın güzel diyarlarına ve yarattıklarına duyduğu kıskançlık yüzünden kendini kaybetmişti. Her şeyden önce mükemmel bir varlık yaratmayı arzuluyordu: kendi çocuğu, dünyanın geri kalanını utandıracak bir çocuk. Baron'a yalvardıktan sonra, onun en büyük dileğini yerine getirdi ve onu bir çocukla hamile bıraktı: Aşağı'nın ve Yeşil Alev'in bir fae'si.

Aşağı'da büyüyen Sira'nın küçük oğlu Caspian, babasının büyü olan Yeşil Alev'in gücünü miras alacak şekilde yetiştirildi. Aurelia'nın gitmesiyle Sira dikkatini yeni hedefine çevirdi: Bu dünya ile Baron'un dünyası arasında bir geçit açmasını sağlayacak bir güç bulmak, böylece Caspian'ın babası geçip onlara katılabilecekti. Sira bir gelecek hayal etti

Kendisinin, Malekai'nin ve Caspian'ın sadece Aşağı'yı değil, yüzeydeki diyarları da yönettiği bir yer. Hatta Yukarı'yı yeniden inşa etmeyi ve bir zamanlar kendisini dışlayan toprakları yönetmeyi bile hayal ediyordu.

Topyekûn savaştan kaçınılmış olsa da, Aşağı ve Yüzey diyarları arasındaki gerilim yüksek kalmaya devam etti. Kış'ın Yüce Prensi Erivor ve eşi Prens Runa, Aşağı'nın güçlerini etkisiz hale getirmek için bir plan tasarladılar. Sira'nın bir zamanlar Ithilias Bahçeleri'nden çaldığı gülü geri almayı amaçlıyorlardı. Böyle bir güç olmadan, Aşağıların Kraliçesi artık canavarlarını yaratamayacaktı.

Erivor ve Runa'nın cesur girişimi nihayetinde başarısız oldu. Gülü ele geçirmekte başarılı olsalar da, Aşağı'dan kaçamadan pusuya düşürüldüler. Erivor ve Runa saldırıdan kurtuldu; ancak gül kaybedildi. Gül kontrolünde olmadan, Sira'nın gücü önemli ölçüde zayıfladı ve yarattıklarının çoğu vahşileşti, artık herhangi bir efendiye cevap vermiyorlardı.

Bu arada, Sira'nın küçük oğlu doğuştan sahip olduğu hakların sınırları içinde yaşıyordu: kanının yarısı başka bir dünyadan gelen bir yarı tanrıya bağlı olduğu için, Caspian Aşağı'dan fazla uzaklaşmıyordu. Kendi sınırları olan genç bir çiftin arkadaş olduğu insan dünyasını ziyaret etmek de dahil olmak üzere bu sınırları mümkün olduğunca test etti. Caspian bir gün kendisine adını verecek olan gizemli yeteneğini geliştirdi: dikenler üzerinde kontrol.

Yaz aylarında Yüce Prens Sabine, Yaz'ın Kutsaması'nı ve Yüce Hükümdar unvanını en büyük oğlu Damocles'e devretti.

Dikenler Savaşı Çağı

1450-1501

Yüce Prens Isidora, Bahar'ın Kutsamasını en büyük oğlu Ezryn'e devrederken öldü. Prens Ezryn Bahar'ın tahtını miras aldı.

Gülün kaybına ve güçsüzlüğüne öfkelenen Sira, sadece gülü bulmakla kalmayıp yüzeydeki diyarları sonsuza dek zayıflatacak bir plan yaptı. Artık yetişkin olan oğlu Caspian'ı, dört diyarın güvenini kazanması için gizlice gönderdi ve gizlice emirlerini yerine getirdi.

Castletree'de düzenlenen kader Gökkuşağı Festivali sırasında, Caspian kapıda perişan ve incinmiş bir halde belirdi. Gökkuşağı Kraliçesi'nin oğlu olarak tanınmasına rağmen, Yüce Hükümdarlara kendisine acımaları için yalvardı.

Aşağıda. Annesinin pençesinden kaçtığını iddia ederek. Aşağıdakilere karşı mücadelelerinde yeryüzü diyarlarına istihbarat ve yardım. Diyarların Koruyucusu olarak Yüce Prens Erivor, Caspian'ı hapsetmeyi seçti.

Ancak Erivor'un oğlu Keldarion, Kraliyet Prensi'ne güvenmek istedi. Aşağıda, ve babasını Caspian'ı serbest bırakmaya ikna etti - tabii ki onun gözetiminde. Değerini kanıtlamaya hevesli olan Keldarion, karşılaştıkları pek çok sorunun cevabını Caspian'da bulabileceklerine inanıyordu. Genç Kış Prensi, ailesinin başarısız olduğu görevde başarılı olmayı umutsuzca istiyordu: Aşağıda bir yerlerde kaybolan çalıntı gülü geri almak.

Caspian kendini Keldarion'un hayatına kaptırmaya başladı, onunla birlikte davetlere katıldı, onunla birlikte eğitim aldı ve hatta onunla arkadaş oldu Keldarion'un yoldaşları, diğer diyarlardan gelen prensler. Ancak Keldarion'un en güvendiği müttefiki Bahar'ın Yüce Prensi, Caspian'a hiçbir zaman ısınmadı. Aşağıların Prensi hem Keldarion'a yardım ederek hem de dikenlerini gizlice kullanarak Aşağılara dönüp Sira'ya rapor vererek rolünü layıkıyla oynadı. Keldarion, Caspian ile kesinlikle tarafsız bir ilişki sürdürmeye çalışsa da, gizemli Aşağıların Prensi'nin inatçı ruhu Aşağıdakiler onu büyüledi. Yavaş yavaş, sert sözler yerini uzun bakışmalara bıraktı ve strateji konuşmaları gecenin geç saatlerine kadar süren uzun sohbetlere dönüştü.

Ancak Keldarion, Bahar Leydisi Tilla ile nişanlanmıştı. Düğün günü mihraptan kaçtı. Caspian tarafından durduruldu ve ikisi birbirlerine karşı olan hislerini itiraf ederek ilk kez yakınlaştılar. Bu olay gerçekleşirken, Aşağıdakiler başkente bir saldırı başlattı.

Kış Diyarı, Frostfang. Caspian saldırıdan sorumlu tutuldu ve yüzey diyarlarından sürgün edildi.

Etrafındaki herkesin istek ve tavsiyelerine rağmen Keldarion, Caspian'ın kendisine ihanet edeceğine inanmayı reddetti. Caspian'ı aşağıya kadar takip etti.

Aşağıda, kayıp gülü bulmak için birlikte çalışmaya devam etmeye karar verdiler. Keldarion Cryptgarden'a yerleşti. Caspian ve Keldarion arasındaki ısrarcı duygular ve yeni keşfedilen yakınlık büyümeye devam etti. Birbirlerinin içinde, daha önce ikisinin de deneyimlemediği bir teselli ve bağ buldular. Gülü arayışları devam ettikçe, tutku ve ortaklık sevgi dolu bir ilişkiye dönüştü.

Sonbaharda Yüce Prens Niamh, Sonbahar Kutsamasını en büyük oğlu Farron'a devretti.

Aşağıda, Keldarion ve Caspian sonsuz bir aşk için bir fae pazarlığı yaptılar, kader sözleriyle: "Senden başka kimseyi almama izin verme. Eğer bir gün yeminim yanlış çıkar ve bir başkasıyla yatarsam, sana hizmet etmelerine izin ver.

Benim senin kalbini yorduğum gibi sen de onlardan yorulana kadar tövbe et. Ve eğer aramızda sevgi kalmazsa, bu anlaşma yağmur altındaki kar gibi eriyip gitsin." Bu özel anlaşmanın şartları iptal edilemeyecek kadar kesindi; sadece ikisi arasında aşk kalmadığında bozulacaktı. Şartlara göre, eğer fae prenslerinden biri bir başkasıyla yatarsa, o kişi sihirli bir şekilde diğerine gönderilecek ve aksi söylenene kadar sadece ihanete uğrayana hizmet etmek üzere bir esaret altına girecekti.

Oğlunun bağlılığını kaybetmemek için çaresiz kalan Sira, Keldarion'un gelecekte kendisine vereceği acıyı görebilmesi için Caspian'ı Kaderler'i ziyarete götürdü.

Gördüklerine rağmen, Aşağıların Prensi ve Kış Prensi görevlerine devam ettiler ve sonunda başarılı oldular: kayıp gülü buldular. Keldarion, Frostfang'de özenle hazırlanmış bir kutlama düzenledi.

Caspian üzerindeki kontrolünü kaybettiğinden endişelenen Sira, kendi oğluna karşı bir ihanet düzenlemeye karar verdi ancak krallıklar. Yakın çevresinden birini Kış ordusuna yerleştirdi ve sadık bir asker gibi davranmasını sağladı. Ardından, hizmetkârının Keldarion'un en yakın sırdaşı Yüce Prens Ezryn'e Caspian'ın Aşağı'ya olan gerçek bağlılığını özetleyen kınayıcı bilgileri ifşa etmesini sağladı. Ezryn, Keldarion'un ordusunu alarak Cryptgarden'a saldırdı ve şehrin büyük bir kısmını yok etti. Keldarion orduyu uzaklaştırdı ve Caspian'a bir hata olduğunu söyledi ve askerler Ezryn'in saldırı emrini verdiğini açıklamak istemeyerek onun emriyle geldi. Perişan halde olan Caspian yine de kutlamaya katılmayı kabul etti.

Hazar'ın yeryüzü diyarlarına olan sadakatı ve kayıp gülü geri getirmesi nedeniyle takdir edilmesi gereken büyük kutlamada, Aşağıların Prensi başkente karşı acımasız bir saldırı emri verdi. Kış Prensesi Runa kuşatma sırasında öldürüldü, Frostfang işgal edildi ve Prens Keldarion kaçırıldı. Böylece Dikenler Savaşı başladı.

Savaşlar ülkeyi kasıp kavurdu. Autumn bir goblin gücüne karşı, her iki orduyu da yok eden bir çamur kaymasıyla sonuçlanan ölümcül bir savaşla karşı karşıya kaldı. Büyük

Alder'in Scriptorium'u Coppershire'a yapılan bir saldırı sırasında yok edildi. Bahar sınırlarını koruyabildi ancak Yaz'ın kraliyet ailesinin neredeyse tamamı öldü,

Prens Daytonales ve Prenses Delphia, Yaz'ın başkenti Hadria'nın kuşatılması sırasında öldürüldü. Prens Daytonales'in mirası

Yaz. Bahar'ın Yüce Prensi Ezryn, Keldarion'u Aşağı'daki tutsaklığından kurtardı.

Yüce Prens Erivor, Frostfang'e cesur bir saldırı düzenledi. halkını özgürleştirdi. Şehri başarıyla yeniden ele geçirdi ancak bu süreçte öldürüldü. Keldarion Kış Kutsaması'nı ve Diyarların Koruyucusu unvanını miras aldı.

Yeni bulduğu güçle Keldarion, eski müttefiki, yeni Dikenler Prensi Caspian'dan intikam almaya çalıştı. İnanılmaz bir güce sahip olan ikili, Anelkrol Çorak Toprakları boyunca savaştı. Savaş bölgede büyük hasara yol açtı; buna Büyük Uçurum'un, doğrudan Aşağı'ya giden tünelleri ortaya çıkaran derin ve geniş bir kanyonun yaratılması da dahildi. Gül kargaşasının içinde kaldı ve yok edildi.

Nihayetinde, yüzey diyarları galip geldi. Caspian ve Sira savaştan sağ kurtuldular ve mağlup olarak Cryptgarden'a döndüler.

Castletree'nin dört genç Yüce Hükümdar tarafından yönetildiği bir yıl geçti: Kış'ın Keldarion'u, İlkbahar'ın Ezryn'i, Yaz'ın Daytonales'i ve Sonbahar'ın Farron'u. Savaştan çıkan diyarlar gerçek bir liderlikten yoksundu çünkü dört Yüksek Hükümdar da konumlarına yükselmek için mücadele ediyordu.

Lanet Çağı *1501-1526*

Castletree'de bir Büyücü Kadın ortaya çıktı ve dört Yüce Prensi ihmalleri nedeniyle lanetledi. Lanet, prensleri her geceyi iğrenç hayvanlar şeklinde geçirmeye zorladı ve yaşam güçlerini dört büyümlü güle bağladı. Zaman geçtikçe güller daha fazla soluyordu. Güller tamamen ölürse, prenslerin üzerindeki lanet tamamlanacak ve onları sonsuza dek canavar olarak hapsedecekti. Utanç ve umutsuzluk içindeki dört prens saklandılar ve lanetlerini bozacakları günü beklediler: kader eşlerini bulduklarında ve o kişi bağı kabul ettiğinde. Yönetmek için vekilharçlar atandı Prenslerin yokluğunda dört diyar.

Aşağıda, Sira bir çocuk evlat edindi ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Her zaman hırslı olan Sira laneti keşfetti ve bir kez daha Büyümlü Vadi'yi kendine mal etme fırsatını gördü. Yavaş yavaş planlar yapmaya başladı. tamamen ele geçirmesi için bir yer. Caspian, Castletree'nin etrafında büyük bir çalı yetiştirdi ve Kraliçe'nin Diyarının

Briar. Dikenleri bir zamanların güçlü ağacının etrafını sarmış ve köklerindeki canlılığı emdiğine inanılmıştır.

Gül Çağı
1526-

İnsan diyarından genç bir kadın Büyülü Vadi'yi keşfetti ve kendini Castletree'de buldu ...

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

DRAMATIS PERSONAE

Rosalina O'Connell, George ve Anya'nın kızı ve Keldarion, Ezryn ve Farron'un kader arkadaşı

Meraklı ve hüzünlü Rosalina O'Connell, ilk yirmi altı yılını insanların dünyasında küçük bir kasaba olan Orca Cova'da yaşayarak geçirdi. Babası kaybolduğunda, Rosalina yanlışlıkla Büyülü Vadi'ye gitti onu ararken. Kendini bir fae prensi olan Kış Yüce Prensi Keldarion tarafından hapsedilmiş olarak bulan Rosalina, özgürlüğüne kavuşmak için pazarlık yaptı, dil döktü ve çalıştı, fae aleminde huzur ve kabul gördü. Daha sonra yarı-fae olduğunu ve Büyülü Vadi'nin kayıp Kraliçesi'nin kızı olduğunu keşfetti. Rosalina'nın kaderinde üç Yüce Prens ile eşleşmek vardır: Keldarion, Ezryn ve Farron. Ayrıca zihninde konuşabildiği için Dikenler Prensi ile gizemli bir bağlantısı ve Yüce Prens ile güçlü bir bağı vardır. Prens Daytonales.

George O'Connell, Anya'nın kocası ve Rosalina'nın babası

Başarılı bir arkeolog olan George O'Connell, karısı Anya'yı yirmi altı yıl önce kaybetmiş ve Rosalina'nın hayatının çoğunu onu arayarak geçirmiştir. Bu saplantısı onun eksik bir baba olmasına neden olmuştur. George'un yolu Büyülü Vadi'ye düştüğünde, bir yandan karısının nerede olduğuna dair ipuçlarını bulmaya çalışırken bir yandan da kızıyla arasını düzeltmek için yola koyulmuştur. George hastalığa yakalanmıştır ve Sonbahar Diyarı'nda tedavi görmektedir.

Anya O'Connell/Kraliçe Aurelia, George'un eşi ve Rosalina'nın annesi

Anya yirmi altı yıl önce kayboldu. Açık sözlü ve özgür ruhlu bir kadın olduğu, antropolog olarak çalışmayı sevdiği ve dünyanın dört bir yanından ıvır zıvır topladığı söylenmektedir.

Rosalina kısa süre önce Anya'nın aynı zamanda Büyülü Vadi'nin Kraliçesi Aurelia olduğunu keşfetmiştir. Aurelia, Büyülü Vadi'yi yaratması, muazzam cesareti ve dil sevgisiyle tanınır. Beş yüz yıl önce aniden ortadan kaybolmuştur.

Sira, Aşağıların Kraliçesi, Caspian ve Bülbül'ün annesi

Yukarıdan gelen ilk fae'lerden biri olan Sira, yaratma yeteneğine göz dikmiştir. Ithilias Bahçeleri'nden bir gül çalmaktan, goblinler gibi canavar yaratıklar yaratmaktan ve Yukarı'ya savaş açmaktan sorumludur. Aşağı'daki kulesinden hüküm sürüyor, farklı bir dünyadan bir tanrıyla karanlık anlaşmalar yapıyor ve iki çocuğunu yetiştiriyor: en büyük oğlu ve evlatlık kızı.

Dikenlerin Prensi Caspian, Sira ve Malekai Furiondemius'un oğlu ve Bülbül'ün kardeşi

Aşağıların Kraliçesi ile başka bir dünyadan gelen kötü bir tanrının çocuğu olan Caspian, hiçbir zaman aidiyet duygusu hissetmemiştir. Neredeyse hiç kontrolünün olmadığı bir hayatta kontrol hissini korumak için başkalarını manipüle etmeye çalışır. Caspian, tarihte sadece üç kişinin sahip olduğu bir güç olan dikenleri kontrol etme yeteneğine sahiptir: Kraliçe Aurelia, Rosalina O'Connell ve evlatlık kız kardeşi Nightingale. Yüzey diyarlarındaki birçok fae tarafından nefret edilen Caspian, Keldarion'a karşı birkaç sözde ihanet ve Büyük Uçurum'un yaratılması da dahil olmak üzere kendi payına düşen kaosa neden oldu. Şimdi ise annesinin emirlerini yerine getiriyor. Rosalina'ya gizlice yardım ederken.

Bülbül, Sira'nın kızı ve Caspian'ın kız kardeşi

Bülbül yirmi beş yıl önce Sira tarafından bebekken evlat edinilmiştir. Kardeşi Caspian'ı her şeyden çok sever, ancak her ikisi de gerekirse diğerine ihanet eder. Annesinin onayını almak için çok çalışır. Bülbül'ün Bahar Prensi Kairyn ile özellikle yakın bir ilişkisi vardır. Ayrıca Rosalina tarafından kendisine karşı yapılan bilinmeyen bir hakaretin intikamını almak ister.

Keldarion, Kış'ın Yüce Prensi, Diyarların Yeminli Koruyucusu, Erivor ve Runa'nın oğlu ve Rosalina'nın kader arkadaşı

Keldarion ilk olarak Dikenler Savaşı sırasında Kış Lütfu'nu aldı. Taç giyme töreninden sadece bir yıl sonra lanetlendiği için saltanatının büyük bir kısmı Castletree'de ikamet ederken gerçekleşti. Öfkesi ve mesafeli doğasıyla tanınsa da, Keldarion onu korumak için her şeyi yapacağını kanıtlamıştır. Bu süreçte kendini yok etmek zorunda kalsa bile sevdiklerini. Kaderinde Rosalina O'Connell ile eş olmak vardır ancak Dikenler Prensi ile yaptığı pazarlık nedeniyle lanetini bozmayı reddeder.

Erivor, merhum Kış Yüce Prensi, Runa'nın kocası ve Keldarion'un babası
Erivor sadece Kış vatandaşları için değil, herkes için tanınmış bir liderdi. Diyarlar. Dikenler Savaşı sırasında, sonunda Frostfang'i yeniden ele geçirecek olan kuvvete liderlik ederken öldürüldü.

Runa, merhum Kış Prensesi, Erivor'un eşi ve Keldarion'un annesi Runa bilgeliği ve güzelliğiyle övülürdü. Hikâyelere göre, Frostfang kuşatması sırasında öldürüldüğünde Kış'ın tüm topraklarına buzlu yağmur yağmıştır.

Irahn, Voidseal Köprüsü'nün Bekçisi, Runa'nın kardeşi ve Keldarion'un amcası

Irahn, Voidseal Köprüsü'nün Bekçisi olarak Kış'ın vahşi doğasında yaşıyor. Sert ve pragmatik bir adam olan Irahn'ın ne yüce hırsları ne de güç arzusu vardır; onun yerine hayatını Kış'ı Büyük Uçurum'dan çıkabilecek her türlü kötülükten korumaya adanmıştır.

Ezryn, eski Bahar Baş Prensi, Isidora ve Thalionor'un oğlu, Kairyn'in kardeşi ve Rosalina'nın kader arkadaşı

Ezryn bir zamanlar Vadi'de ünlü bir savaşçıydı. Dövüş hünerlerinin yanı sıra savaştaki komuta yeteneğiyle de övülürdü. Ezryn her iki ebeveyninin de emrinde görev yaptı. Isidora, Bahar'ın Lütfu'nu oğluna isteyerek verdi. Ne yazık ki, içindeki yeni gücün etkisiyle Ezryn yanlışlıkla annesini öldürdü. Castletree'de yaşarken, Ezryn kalbinde taşıdığı kötülük yüzünden Büyücü tarafından lanetlendi.

Yıllar sonra Ezryn Rosalina'ya aşık oldu ve onun kaderindeki eşi olduğunu keşfetti. Lanet bozulmaya başladığında, bir kez daha gücün üstesinden geldi; Rosalina'yı annesini kaybettiği gibi kaybetme korkusu sadece büyü'nün daha da kontrolden çıkmasına neden oldu. Spring'in kutsal korusunu yok ettikten ve Rosalina'yı neredeyse öldürdükten sonra Ezryn kendi askerleri tarafından tutuklandı. Onun

Tahtı kardeşi tarafından gasp edildi ve Bahar'dan sürgün edildi. Rosalina'yı rehin tutan güce karşı acımasız misillemesi nedeniyle "Kan Prensi" lakabını kazandı.

Isidora, son Bahar Prensesi, Thalionor'un eşi ve kader arkadaşı, Ezryn ve Kairyn'in annesi

Isidora Bahar'ın sevilen Yüce Prensesiydi. Yıldız ışığı gümüşünden bir miğfer giyiyor ve aynı metalden bir kılıç kullanıyordu. Gerçi o

Sert ve heybetli bir mizacı vardı, en küçük oğlu Kairyn'e gerçek empati ve anlayış gösteren tek kişinin o olduğu söylenir. Bahar'ın gördüğü en büyük lider olacağına inandığı Ezryn'e Kutsamasını büyük bir gurur ve kararlılıkla verdi, ancak hiçbir zaman

Bu dileğin gerçekleştiğini görebilmek için.

Thalionor, son Bahar Prensi, Isidora'nın kocası ve kader arkadaşı, Ezryn ve Kairyn'in babası

Thalionor güçlü bir asker ve ilham verici bir komutan olarak bilinirdi. Ancak, kader arkadaşının ölümünden sonra, Thalionor kederine yenik düştü ve majordomo Eldor'un yardımı olmadan Bahar'ın kahyası olarak hizmet edemedi. Sonunda, Thalionor'un durumu kötüleşti ve garip fiziksel semptomlar geliştirdi. Caspian tarafından öldürüldü; Ezryn'in Dikenler Prensi'nden intikam almaya yemin ettiği bir eylem.

Kairyn, Baharın Yüce Prensi, Yeşil Kuralın İmparatoru, Isidora ve Thalionor'un oğlu ve Ezryn'in kardeşi

Kairyn her zaman ağabeyinin gölgesinde kalmıştır. Çocukken sessiz ve içe dönük olan Kairyn, hiçbir zaman Ezryn'in olduğu gibi itaatkâr bir asker olmadı ve ağabeyinin doğuştan gelen liderlik yeteneğine de sahip değildi. Annesinin ağabeyinin ellerinde ölümüne şahit olduğunda, Kairyn kederle doldu ve ağabeyine Ayin için meydan okudu: kardeşlerden birinin ölmesi veya kılıçtan geçirilmesiyle sonuçlanabilecek tehlikeli bir düello. Kairyn düelloyu kaybetti ve bunun yerine Queen's Reach Manastırı'nda hizmet etmek üzere sürgün edildi.

onursuz ve acınası olarak gördü. Manastırda hizmet ederken, Kairyn Yüksek Ruhbanların yozlaşmasına ve kardeşinin krallığı korumakta başarısız olmasına tanık oldu. Ayrıca Kairyn'in Ezryn'in kendisinden çaldığına inandığı her şeyi, yani şan, şeref ve aşkı ona vaat eden, Aşağıdan gelen güzel bir kadın olan Nightingale ile tanıştı. Nightingale'in yardımıyla Kairyn, Yüksek Ruhbanlara karşı bir darbe düzenleyerek onların unvanlarını ele geçirdi. Yeni bulunduğu konumuyla, yardımdan mahrum bırakılan köylere yardım edebildi. Daha sonra gözünü Bahar'a dikti. Gizlice Aşağıdakilerle çalışırken, Kairyn kardeşinin sadakatini ve onur duygusunu avladı, sonunda tahtı gasp etti ve Ezryn'i Bahar'dan sürdü. Şimdi, Kairyn Aşağı'nın Yeşil İmparatoru pozisyonunu aldı

Kural ve Summer'in tamamen ele geçirilmesi için çalışmaya başladı.

Daytonales, Yaz'ın Yüce Prensi, Sabine, Ovidius ve Cenarius'un oğlu, Damocles, Decimus ve Delphia'nın kardeşi ve Wrenley'in kader arkadaşı Arkadaşları tarafından Dayton olarak anılan Daytonales, Yaz'ın Yüce Prensi olacağını hiç düşünmemişti. Üçüncü çocuk olarak günlerini arenada dövüşerek, içki içerek ve güzel insanlarla arkadaşlık ederek geçiriyordu. Ancak ailesinin çoğu Dikenler Savaşı'nda öldürüldükten sonra Dayton unvanı üstlenmek zorunda kaldı. Ayyaş ve ahmak olarak görülen Dayton, Castletree'de saklandı ve genç kız kardeşinin kâhya olarak hizmet etmesine izin verdi. Dayton kaçtığı için Büyücü tarafından lanetlendi. Ancak Dayton'ın Farron ve Rosalina ile olan ilişkisi, ona uğruna savaşılmaya değer şeyler olduğunu hatırlatmıştır; özellikle de Dayton, genç ve güzel yardımcı Wrenley'de kader eşini bulmuşken. Ne yazık ki Dayton ona aşık değildir ve lanetini henüz kıramamıştır.

Sabine, son Summer Prensesi, Ovidius ve Cenarius'un karısı ve Damocles, Decimus, Daytonales ve Delphia'nın annesi

Sabine, Aura Avcıları'nın soyundan geliyordu ve Kutsama'yı en büyük oğlu Damocles'a devretmeden önce Yaz'ın eski Yüksek Prensesi'ydi. Sabine, kocalarına ve çocuklarına duyduğu şiddetli sevginin yanı sıra korkusuz doğasıyla da tanınırdı. Dikenler Savaşı sırasında Hadria kuşatması sırasında öldürüldü. Birçok kişi onun ruhunun hala kızı Delphia'da parladığını söyler.

Ovidius, merhum Yaz Prensi, Sabine'nin kocası, Cenarius'un ortağı ve Damocles, Decimus, Daytonales ve Delphia'nın babası Ovidius büyük bir savaşçı, ailesini şiddetle seven sert bir adamdı. Dikenler Savaşı sırasında Hadria kuşatması sırasında öldürüldü.

Cenarius, Yaz Prensi, Sabine'nin kocası, Ovidius'un ortağı ve Damocles, Decimus, Daytonales ve Delphia'nın babası Cenarius, bir savaş alanını, bir tavernayı veya bir strateji toplantısını bir şaka veya şarkıyla aydınlatma yeteneği nedeniyle diyarın her yerinde sevilirdi. Dikenler Savaşı sırasında Hadria kuşatması sırasında öldürüldü.

Damocles, Sabine, Ovidius ve Cenarius'un oğlu ve Decimus, Daytonales ve Delphia'nın kardeşi, son Summer Yüksek Prensi

Damocles, Büyülü Vadi'nin efsanevi bir kahramanıydı. Bazıları onun diyarlarda yürüyen en güçlü savaşçı olduğunu söylerdi. Ciddi ve kararlı bir lider olan Damocles, ailesini çok sever ve onların da kendisinin kazandığı zafere ulaşmasını isterdi.

yapabileceklerini biliyordu. Dayton'a özel bir ilgi duyuyor ve onun tam potansiyeline ulaşmasını diliyordu. Damocles hiçbir zaman bir kavgadan kaçmadı ve her zaman savaşlarla yüzleşmeye kararlıydı. Dayton kuşatması sırasında öldürüldü.

Dikenler Savaşı sırasında Hadria.

Decimus, Sabine, Ovidius ve Cenarius'un oğlu ve Damocles, Daytonales ve Delphia'nın kardeşi, son Summer Prensi

Ağabeyi gibi Decimus da büyük bir savaşçı ve arenada yetenekli bir gladyatördü. Küçük kardeşi Dayton ile sık sık eğlenceli bir rekabet yaşardı. Dikenler Savaşı sırasında Hadria kuşatması sırasında öldürüldü.

Delphia, Summer Prensesi ve kâhyası, Sabine, Ovidius ve Cenarius'un kızı ve Damocles, Decimus ve Daytonales'in kız kardeşi

Mevsimsel krallıklardaki dört kraliyet ailesinin en genç doğanı, Ailesinin çoğu Dikenler Savaşı'nda yok olduğunda Delphia henüz küçük bir çocuktü. Castletree'de yaşayan erkek kardeşiyle birlikte Yaz'ın çocuk kâhyası olarak hizmet etmek zorunda kaldı. Böyle bir sorumluluk Delphia'yı yaşının ötesinde bilge yapmış olsa da, hala ebeveynlerinin ve kardeşlerinin cesaretine sahip. Genç Sonbahar Prensesi Yaz'ın kâhyası olarak görev yaparken Eleanor ile yakın arkadaş oldu.

Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi, Niamh ve Padraig'in oğlu, Dominic, Billagin ve Eleanor'un kardeşi ve Rosalina'nın kader arkadaşı

Farron, annesi Sonbahar Kutsamasını ona ilk verdiğinde isteksiz bir liderdi. Dikenler Savaşı sırasında liderlik konusunda yaşadığı birçok başarısızlığın ağırlığını taşıyor ve korkaklığı nedeniyle Büyücü tarafından lanetlendi. Ancak Farron, Daytonales'e ve kader arkadaşı Rosalina'ya duyduğu aşk sayesinde kalbinin gücünü öğrendi. Rosalina'nın sevgisiyle Farron lanetini kırmayı ve halkına yardım etmeyi başardı. Annesi bir savaşta öldükten sonra Coppershire'in dışındaki savaşta Farron sevdiklerini daha fazla kaybetme endişesine kapılmış ve Yeşil'in büyüüne merak duymaya başlamıştır. Kalıcı bir ölümü önleyebilecek alev.

Niamh, merhum Prenses ve Autumn kahyası, Padraig'in eşi ve Farron, Dominic, Billagin ve Eleanor'un annesi

Sonbahar'ın eski Yüksek Prensesi Niamh, oğlu Farron'un büyük bir hükümdar olacağına inanıyordu ve Kutsama'yı isteyerek ona devretti. Onun hükümdarlığı sırasında kâhya olarak görev yaptı ancak yine de gerçek hükümdar olarak muamele gördü ve halkın sadakatini kazandı. Savaşta öldü ama oğlunun olabileceğini bildiği lider olduğunu görebildi.

Padraig, Sonbahar Prensi ve kahyası, Niamh'ın kocası ve Farron, Dominic, Billagin ve Eleanor'un babası

Neşeli ve kaygısız Padraig hem yetenekli bir savaş komutanı hem de sevgi dolu bir aile babasıdır. Çok sevdiği karısının ölümünden sonra Padraig, oğlunun Sonbahar'ı yönetmesine yardımcı olmak için kâhya rolünü üstlendi ve halkını korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Dominic, Sonbahar Prensi, Niamh ve Padraig'in oğlu ve Farron, Billagin ve Eleanor'un kardeşi

Genç bir prens olan Dominic, Billagin'in ikiz kardeşidir. Kardeşler çekişme zamanlarında kendilerini savunmayı öğrenmek zorunda kalmışlardır. Casus olmak için eğitim aldılar ve şimdi ölümcül arazilerde, hatta Briar'da bile gezinme becerileriyle gurur duyuyorlar.

Billagin, Sonbahar Prensi, Niamh ve Padraig'in oğlu ve Farron, Dominic ve Eleanor'un kardeşi

Dominic'in ikiz kardeşi Billagin, tehlike anlarında bile iyimser tavrını korumaya çalışır. Kısa bir süre önce ikizlere, George O'Connell'a kayıp karısını aramak üzere diyarlar arasında rehberlik etme görevi verilmişti. George hastalandığında, onu Coppershire'a geri götürdüler ve şimdi ona göz kulak oluyorlar.

Eleanor, Sonbahar Prensesi, Niamh ve Padraig'in kızı ve Farron, Dominic ve Billagin'in kız kardeşi

Sonbahar kraliyet ailesinin en genç üyesi Eleanor, ya da diğer adıyla "Nori", Yaz'da bir koğu görevlisi olarak hizmet vermektedir. Ürkütücü şeylerden etkilenen Nori, gizemli deneyler yaparken sık sık başını belaya sokar. Delphia ile yakın arkadaş olan iki prenses, dünyanın geri kalanı onlara karşı görüldüğünde birbirlerine güvenirlir.

Wrenley, Queen's Reach Manastırı'nın yardımcısı ve Daytonales'in kader arkadaşı

Queen's Reach Manastırı'nda hizmet eden ağırbaşlı ve tatlı bir yardımcı olan Wrenley, kendini yeni Baş Rahip Kairyn'e adanmış bir hizmette bulmuştur. Dayton tarafından kurtarıldıktan sonra, Wrenley ona elinden geldiğince yardım etmek ve korumak ister, özellikle de onun kader arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra.

Bahar Kadife Çiçeği

Gururlu ve şamatacı bir kadın olan Marigold, bir zamanlar doğrudan Yüce Prenses Isidora'ya hizmet etmiş ve Ezryn ile Kairyn'in yetiştirilmesine yardımcı olmuştur. Şimdi ise Castletree'de hizmet ediyor. Lanete yakalanan Marigold gecelerini bir rakun olarak geçiriyor. Rosalina'yı şiddetle seviyor ve ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacak. Marigold yakın zamanda eski aşkı Eldor ile yeniden bir araya geldi.

Kış Astrid'i

Geceleri bir tavşana dönüşmekle lanetlenmiş olmasına rağmen, Astrid'in neşeli tavrını hiçbir şey gölgeleyemez. Castletree'deki konumundan gurur duyuyor ve Keldarion ile diğer prenlere sadakatle hizmet ediyor. Astrid Rosalina'nın ilk arkadaşıydı

Castletree ve onun yakın sırdaşı olmaya devam ediyor.

Baharın Eldor'u

Bahar'daki Çekiçbahçe Kalesi'nin majordomosu Eldor ya da "Eldy", Bahar'ın kraliyet ailesine itaatkâr bir şekilde hizmet eder. Thalionor'un kâhyalığı sırasında Eldy, Thalionor karısının ölümünün üzüntüsüyle acı çekerken görevlerin çoğunu tamamladı. Rosalina'nın yardımıyla Eldy, Florendel'in Yeşil Kural tarafından işgalinden kaçmayı başardı ve şimdi sevgilisi Marigold ile Castletree'de yaşıyor.

OceanofPDF.com

PART 1

YRISONIR'OF
THI QIIP

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

PROLOGUE



Nil'in batı kıyısı, Luksor'un dışında 1904

Genç adam alnındaki boncuk boncuk terleri sildi ve gözlerini kırpıştırarak dalgalanan ufka baktı. Acımasız güneş bütün gün tepesinde parlamıştı ama o kendini işinden alamamıştı. Cildinin her santimini toz kaplamış, boynu güneşten yanmış ve haki pantolonu aşı boyalı kumdan lekelenmişti. Ama önündeki üstü örtülmemiş harabeye bakarken, tüm fiziksel rahatsızlıkları eriyip gitmişti.

Parmaklarının ucunda kayıp bir dünya. Uzun zamandır toprakla örtülü olan tarih, binlerce yıl sonra ilk kez güneş ışığını görüyordu. Tüm bu mucizeler karşısında kalbi neredeyse göğsünden çıkacaktı.

Ayağa kalktı ve sırtını dikleştirerek onu acımasız güneşten koruyacak olan geniş kenarlı şapkasını çıkardı. Önünde taş ve kumdan bir kanvas uzanıyordu. Keşif gezisinin lideriyle buluşmak üzere birkaç gün içinde Luksor'a dönecekti. Her sabah, kendisini buraya getiren eksantrik bir İtalyan'ın hizmetine girdiği için Tanrı'ya, yıldızlara, kadere ya da sadece şansına şükreliyordu. Mısır daha önce gittiği hiçbir yere benzemiyordu. Ne denizin ötesinde bir dünya uzaktaki anavatanının vahşi doğasına ne de iş aramak için gittiği Londra'nın kalabalık sokaklarına.

Mısır ona sahip olduğu her şeyi fırlatabilirdi: kavurucu güneş yanıkları, vücudunun her yarığında kum, hiçbir keşif bulunamayan acı dolu günler. Ama az önce bir fırça ve neşterle dikkatlice ortaya çıkardığı kırık levhaya baktığında, her şeye değdiğini anladı.

Bir başkası için üzerinde hiyeroglif oyması olan bir kaya parçası olabilirdi ama ona göre bu, büyüünün kendi versiyonu gibiydi.

Arkeoloji ekibinin geri kalanı, güneşten solmuş haki renkte giysiler içinde, onun etrafında çalışıyordu. Sert toprağa vuran kazmaların ritmik şingirtısı havayı dolduruyor, bazen bir çöl kuşunun sesiyle kesiliyordu. Kazı alanında develer dolaşıyor, Luksor'dan getirilmiş su ve taze meyve mataralarını taşıyorlardı.

"Güzel bir keşif." Biri omzuna sert bir el attı ve genç adam döndüğünde meslektaşı Samuel Rowell'in kendisine gülümsediğini gördü. Samuel'in iri ve yuvarlak kafası, iri ve yuvarlak vücuduyla uyumluydu. Kazılar konusunda deneyimliydi ve genç adamı kanatları altına almıştı.

"Sonunda bu kısmı kumdan temizleyebildim." Adam eğildi ve levhanın üzerindeki hiyeroglifi işaret etti.

"Ne yazıyor?" Samuel sordu.

"Bilmiyorum. Güzel, değil mi?" Adam bir elini resmin üzerinde gezdirdi. Resim ona anlayamadığı bir sesle fısıldıyor gibiydi.

"Patron yakınlarda bir mezar olduğunu söylüyor. Başınızı eğin ve gözlerinizi dört açın." Samuel'in bakışları yana kaydı ve kollarını kavuşturdu. "Yüce Tanrım."

"Ne?" diye sordu adam, gözlerini hâlâ hiyerogliften ayıramıyordu. "Yine döndü," diye mırıldandı Samuel. "Geçen seferki meraklı kadın hafta."

"Kim?"

"Ah, seni şanslı piç, patronla birlikte Luxor'daydın ve onunla uğraşmak zorunda kalmadın. Alana geldi ve tam da bizim kazdığımız yeri kazmaya başladı.

çalışıyordu! Ona defolup gitmesini söyledim ve o da yüzüme güldü. Burası bir kadına göre değil, bu kesin, hele onun gibi ukala birine hiç değil."

Adam kaşlarını kaldırdı ve Samuel'in her zamanki kırmızı yüzünün bu kadınla yüzleşirken daha da pancar gibi olduğunu hayal etti.

"Geçen hafta onunla uğraşmak zorunda kaldım," diye homurdandı Samuel. "Sıra sende. Ona buradan gitmesini söyle."

"Meşgulüm!" diye haykırdı adam, eliyle harabeyi işaret ederek.

Samuel omzuna bir şaplak daha indirdi. "Keşiflerimizden birini çalarsa ve patron onu sahaya aldığınızı öğrenirse daha çok meşgul olursunuz. Hadi bakalım."

Genç adam iç geçirdi ve hiyeroglifi yorumlamaya çalışmak için umutsuzca çalışmasına baktı. "Senin için geri döneceğim," diye mırıldandı ve kadının olduğu yöne doğru ilerledi.

Kadının sırtı adama dönüktü ve kazının kenarındaki kumun üzerine eğilmişti, yanında da açık bir alet çantası vardı. Yakınlarda bir deve sessizce duruyordu,

Mataralar, ders kitaplarıyla dolu bir çanta ve daha da fazla alet edevatla doluydu. Kesinlikle hazırlıklıydı.

Genç adam yaklaşırken ayakları yumuşak kumlara battı. Adam arkasında dururken kadın arkasını dönmedi. Dar haki pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, uzun deri botları tozla kaplanmıştı. Kıvrıcık kahverengi saçları ensesinde bir kurdeleyle toplanmıştı. Adam boğazını temizledi. Kadın dönmedi.

"Affedersiniz,
hanımefendi." Yine
görmezden gelindi.
"Hanımefendi?"

Yerinden kıpırdamadı, onun yerine neşterle uğraşmaya başladı ve üzerinde çalıştığı her neyse ondan arta kalanları temizlemeye koyuldu. Bıkkın ve kendi projesine geri dönmeye hevesli adam arkasındaki güneşe baktı ve pozisyonunu ayarlayarak gölgesinin kadının çalışmasının üzerinden akmasına neden oldu.

"Yap. Sen. *Sakıncası var mı?!'*" diye hırladı kadın ve döndü.

Gözleri buluştu ve adam gözlerini kırıştırdı. Kadının yüz ifadesi öfkeyle doluydu ama adam için bu o güne kadar gördüğü en güzel manzaraydı. Tutankamon'un mezarına bakmış, Serengeti'nin üzerinde sıcak hava balonuyla uçmuş, Atlantik'i deniz yoluyla geçmişti ama hiçbir mucize onunla kıyaslanamazdı. Kaşlarını çatarken burnu seğiriyor, kahverengi gözleri altın renginde parlıyordu.

Güneş.

Onu daha önce görmüş müydü? Hayır, ama yine de sanki hayatı boyunca zihninin içinde yaşamış gibiydi. Sanki her parçası "*Seni bekliyordum!'*" diye haykırıyordu.

O aşıktı. Bu olmalı. Başka ne olabilirdi ki? İlk görüşte aşk. Böyle bir şeyin sadece çocuk masallarındaki aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ama bu, ilk harabesini ortaya çıkardığı zamanki gibi hissettiriyordu. Bin yıldır karanlıkta saklı kalmış bir yere vuran güneş ışığı gibi.

Sihir.

Burnunun seğirmesi durdu. Aşağı doğru sarkan kara kaşları yumuşadı ve dudakları bir O harfi şeklinde ayrıldı.

Aradan yüz yıl geçse ve tekrar kumla kaplansalar adam şaşırılmazdı, çünkü zaman aralarında durmuştu.

Sonra fısıldadı, "Benim ışığımdasın."

Adam yirmi beş yıldır hiç hissetmediği bir kesinlikte, "Sen benim ışığımsın," diye cevap verdi.

Evet, bu gerçek aşktı ve o da bunu hissediyordu- Kadın bir kahkaha patlattı.

"Affedersiniz?"

Adam durdu. Kendini yakaladı. *Sen benim ışığım mısın? Bu da ne demek oluyor? Tanrı aşkına Betsy, çok uzun zamandır güneşin altındayım.*

Başını iki yana salladı ve bakışlarını onunkilerden ayırdı, *bu* her neyse içinde tekrar kaybolmaktan korkuyordu. *Sıcak çarpmasıydı, işte* buydu.

"Bu kapalı bir kazı, hanımefendi. Burada bulunmanıza izin verilmiyor. Bu alan Bay Schiaparelli'ye aittir." İşte. Söylemesi gereken buydu ve söylemişti. Güzel. Gitmek için döndü-

Yine güldü. Küstahtı, bir eşeğin anırması gibiydi. Hayatında duyduğu en güzel şeydi.

"Bu site kimseye ait değil. Tarihe nasıl *sahip* olabilirsiniz? Bu taş kazınmış dillere, dinlere ve geçmişe nasıl sahip olabilirsiniz?" Arkasını döndü.

"İzninizle, cam bir kutuya tıkmak için taş oymak yerine gerçekten işe yarar bir şeyler keşfetmekle meşgulüm."

Adam içini çekti ve bir kavanozdan hurma koparmakla meşgul olan Samuel'e baktı. Onu göndermeye çalışmıştı. Başka ne yapabiliirdi ki? Kendi işi onu bekliyordu-

Onun yanına eğildi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ona yan gözle baktı. Adam bir barış jesti olarak içten bir gülümseme sundu ve kadın da iç çekerek ona karşılık verdi. Önünde güneşte yıkanmış kırık bir taş levha duruyordu. Parçaları bir yapboz gibi bir araya getirmişti.

"Günlerdir bu bölümleri arıyordum. Birbirlerine nasıl uyduklarını görüyor musun? Son bölümü de aldıktan sonra okuyabileceğim."

"Hiyeroglifleri yorumlayabiliyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet. Dillere özel bir ilgim var."

Ortası eksik olan parçalara baktı. Tek bir boş nokta. Ama şekli, buradaki çıkıntıyı, oradaki girintiyi tanıdı. "Hemen döneceğim."

Genç adam birkaç dakika sonra, ortaya çıkardığı levhayı taşıyarak, dikkatle, ama çok dikkatle geri döndü. Onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Becerikli parmaklarıyla onu diğer parçaların arasına yerleştirdi.

"Uyuyor," diye fısıldadı.

"Ee?" diye ısrar etti. "Ne yazıyor?"
Sembollerin izini sürdü. "Kabaca şöyle yazıyor... Kraliçe burada yatıyor."
Birbirlerinin bakışlarıyla karşılaştılar. "Bu doğru," diye fısıldadı. "Burası Kraliçeler Vadisi."

Gözleri parlıyordu. "İşte bu yüzden buradayım."

Sonra hızla alet çantasını topladı, ayağa kalktı ve devesine doğru yürüdü.
"Parlak bir keşif beni her zaman acıktırır. Şehre geri dönmeliyim.
Şimdi." Akıcı bir hareketle hayvana bindi ve gölgesi adamın üzerine düştü, gözleri altın parçaları gibi parlıyordu.

"Bekle!" diye bağırdı adam. "Seni tekrar göreceğim mi?"

Sesi hafıftı, sanki onun bilmediği harika bir şey biliyormuş gibiydi. "Oh, beni uzak tutamayacaksın."

Dizginleri çekerken beyaz bluzu kaydı ve güneş ışığı taktığı bir kolyeyi yakaladı. Kolye gökkuşağının her rengini yansıtıyordu, ısıldayan bir ışık parıltısıydı. Adam parıltıya karşı gözlerini kıstı. Bir gül.

"Adın ne senin?" diye sordu. "Anya."

Senin adın mı?"

"George," diye cevap verdi adam. "George O'Connell."

Anya bir kez daha o bilmiş gülümsemesini takındı ve canavarını çevirip ufukta uzaklaştı. George, Anya kum tepelerinin arasında küçük bir noktadan başka bir şey olmadıktan sonra bile gözlerini kaçıramadı.

Hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair çok belirgin bir his vardı içinde.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1



Dayton

Damocles bunun olmasına asla izin vermezdi.

Kardeşim Yaz Prensi iken Hadria sokakları kahkahalarla dolardı. Tezgahlar taze meyveler, giysiler ve çanak çömleklerle doluydu ve arnavut kaldırım sokakların çatlakları arasına kum yerleşirdi.

turkuaz okyanusta yüzdükleri bir günün ardından geri dönüyorlar.

Şu anda taşı lekeleyen tek şey kurumuş kan. Muhtemelen dün gece *İmparator'un* zorunlu sokağa çıkma yasağına uymadığı için dayak yiyen birine ait.

Kapüşonumu fırlatarak ara sokaktan çıkıp ana caddeye daldım. Güneş Kolezyumu'na doğru giden bir Fae akını var. Gerekli işleri olmayanların oyunlara katılmaları zorunludur.

Kairyn'in oyunları.

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Hava çorba gibi yoğun ve alnımdan aşağı ter damlıyor. Sıkışık insan sıraları arasında neredeyse boğulacak gibiyim.

Sokakları kaplayan silahlı muhafızlardan biri "Devam edin" diye sesleniyor. Kairyn'in burada insanları kontrol etmek için zehirli bitkileri yok.

Summer. O büyüünün işe yaraması için muhtemelen krallığından çok uzakta. Ama birkaç bin Bahar askeri, eski Kraliçe'nin Ordusu, bir hava gemisi filosu ve koca bir *goblin* sürüsü de aynı işi görecektir.

"Sokakları boşaltın," diye sesleniyor goblinlerden biri. "İmparator Kairyn geliyor.

Sokakları boşaltın!"

Fae'ler korku içinde onlardan kaçıyor. Goblinler, Aşağı'nın yaratıkları, şimdi halkıma emirleri dikte ediyorlar.

Dişlerimi sıkarak kalabalığı takip ediyorum ve Güneş Kolezyumu'na doğru ilerliyorum. Uzun sütunları önümde bir dağ gibi yükseliyor. Arkasına saklanıyorum

büyük mermer sütunlardan biri. Kaldığım yere dönmem gerektiğini biliyorum ama Farron olmadan her şey çok farklı. Sadece onunla-

"Prens Daytonales," diye tıslıyor bir ses. Başka bir pelerinli figüre dönüyorum ve onu gölgelerin derinliklerine çekiyorum.

"O kadar bağırma, Claudius."

"Özür dilerim lordum," diyor Claudius. Koyu renk saçlı ve kurnaz bir gülümsemeye sahip genç bir fae. İskeledeki balık tezgâhlarından birini işletiyor, diğer faaliyetleri için bir kılıf olsa da hâlâ çalışmasına izin veriliyor. Benimkilerden biri

Şehirde çok az tanıdığım var, Claudius bir sır tüccarı ve son birkaç aydır benim için çok değerli oldu. "Kız kardeşinle ilgili bir başka gelişme. Bir denizci iki gün önce Veritas Körfezi civarında onun gemisini gördüğünü bildirdi."

Delphie'nin canlı görülmesinden duyduğum rahatlama, başkente bu kadar yakın olmasından duyduğum endişeyle karışıyor. *Geri dönme, Delphie. Yapabileceğin hiçbir şey yok.* Yıldızlar, yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kairyn şehre ilk saldırdığında Delphia'nın Farron'un kız kardeşi Eleanor'la birlikte kaçtığını öğrendik. Raporlara göre başlangıçta karşı koymaya çalışmışlar ama hava gemilerinden oluşan filosu ve üç ordusu arasında Summer'ın hiç şansı olmamış.

Summer'da tahtta bir Yüce Prens olmadığından bahsetmiyorum bile.

Bir sonraki soruyu sorarken boğazım düğümleniyor. "Altın Gül'den haber var mı?"

Claudius başını eğerek bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Umut fısıltılarından başka bir şey yok. Onu gören olmadı ve muhafızlar da konuşmuyor. Eğer Summer'daysa, orası benim bile bilmediğim bir yer."

Kalbim daralıyor. Aylar önce İlkbahar'dan ilk ayrıldığımızda, Farron eş bağının çekimini Yaz yönünde takip edebilmişti, ama sonra bu çekim aniden kaybolmuştu.

Onun öldüğünü düşünmüyor. Kairyn ve kankası Nightingale'in daha önce de böyle bastırıcı büyüler kullandığını biliyoruz ama korkutucu olan şu ki, burada bulunduğumuz üç ay boyunca en ufak bir titreşim bile hissetmedi.

Ellerim yumruk oldu. *Seni bulacağım, Rosie. Söz veriyorum.*

"Claudius sesini alçaltarak yaklaştı ve "İzninizle lordum," dedi. Şehirde savaştacak insanlar var. Yeşil Kural'a karşı savaşmak *isteyenler*. Bir direniş mayalanıyor."

Yeşil Kural - Kairyn, Aşağıdakiler tarafından onaylanan Yaz işgalini böyle adlandırıyor. Etrafıma bakıyorum. Askerlerin çoğu insanları arenaya sokmakla meşgul. İçeride Kairyn Summer lejyonerlerinin yarısını hapsedilmiş, onları kendi sapkın oyunlarında savaşmaya zorluyor. Ordumuzun geri kalanı ise Hadria'nın önde gelen kalesi ve benim çocukluk evim olan Soltide Kalesi'nde hapsedilmiş durumda. Claudius'un bahsettiği direniş her neyse, sadece Summer'ın sıradan halkından oluşacaktır. Ordumu riske atamam. böyle insanlar. "Kimse bundan benden daha fazla nefret edemez ama şu an doğru zaman değil. Bu sadece daha fazla insanın ölmesine neden olur."

Claudius başını sallar ama kalabalığın arasına karışırken yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemez. Anlamıyor. Ben kimseye liderlik edemem. Büyüm bile yok.

Derimin altında bir yankı gibi belli belirsiz bir çıtırtı var ama hiçbir şey çağırıyorum. Castletree'ye dönmeyeli çok uzun zaman oldu. Lanetlenmiş Dikenler Prensi jetonumu çaldı ve kendi krallığımda olmak bile Lütuf'u geri getirmeye yetmiyor.

Kalabalıktan bir kükreme daha yankılanıyor ve ben sütunların arasından bakarak arenanın kutsal kumlarına bir göz atıyorum. Tribünler oval bir şekilde etraflarında yükseliyor. İmparator'un Locası en tepede, dövüşleri en iyi gören yüksek bir oturma alanında oturuyor. Locanın içinde parlayan, parlak bir nesne yüzüyor. Parlaklık Yayı. Kairyn'de.

Bu kutsal alana, bu kutsal nesneye davranış biçimi... Bu sapkınlık. Halkım, lejyonerlerim onun oyunlarında dövüşmeye zorlanıyor ve eğer bir gladyatör ya da bir takım üç maç kazanırsa, Kraliçe'nin kendi yayını kullanma ayrıcalığına sahip olurlar.

Herkes onunla temas edince yanıyor.

Yayı kullanmanın tek yolu Kraliçe'nin simgesini takmaktır ve o da beş yüz yıl önce Kraliçe Büyülü Vadi'yi terk ettiğinde kaybolmuştur.

Arenadan ayrılırken bir köşeyi dönüyorum ve şehri kurtarabilecek biriyle yüz yüze geliyorum.

Sun Colosseum'un duvarına ailemin resmedildiği bir duvar resmi. Ya da ailemin Dikenler Savaşı'ndan önceki hali. Yedi kişiydik ve birbirimize çok yakındık. Annem iki kez evlenmişti, Yaz'da fae'ler arasında yaygın bir gelenek. Eş değillerdi ama üçü arasında çok büyük bir sevgi vardı. İki babam da birbirlerine kardeş gibi davranırdı ve ikisi de annem Sabine'e hayrandı. Duvar resminde Delphie yeni doğmuş ve annem onu sıkıca kucaklıyor. Annemin sarı saçları gevşek düğümlerle kıvrılmış.

yüzünün etrafında. Resimde bile bakışları hâlâ yoğun, gözleri turkuaz parçacıkları gibi. Tül rengi pembe kumaş bronz kollarından aşağıya doğru kıvrılıyor.

Delphie'nin öz babası Ovidius başlarında duruyor. O benim kanımdan olmayabilir ama yine de benim babamdı. Duvar resmi onu tıpkı hatırladığım gibi tasvir ediyor; uzun boylu, geniş omuzlu, koyu kahverengi tenli ve dolgun dudakları sert bir çizgi halinde. Uzun, siyah saçları göğsünün üzerine düşen sıkı örgüler halinde toplanmış. Ovidius bana savaşmayı ve ne zaman sabırlı olmam gerektiğini öğretti.

Diğer yanında ise diğer biyolojik çocuğu Decimus var. Ona bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Sesini duyabiliyorum; öğüt veriyor, bana takılıyor ya da arenadaki dövüşler hakkında yorum yapıyor. Decimus'un yanağındaki gamze doğrudan annem Sabine'in yüzünden, koyu kahverengi teni, siyah saçları ve parlayan gözleri ise Ovidius'tan geliyor. Şimdi Delphie'de ondan çok şey görüyorum.

Parmaklarım duvar resminin üzerinde, annemin diğer tarafına, Cenarius'a, öz babama doğru ilerliyor. Uzun sarı saçları kalın bukleler halinde tasvir edilmiş. Her zaman okyanustaydı, her zaman bizi güldürmenin bir yolunu bulurdu. En iyi şakalarımı ondan öğrendim.

Damocles'a dokunmasına izin vermeden elimi bırakıyorum. Şehrinin başına gelmesine izin verdiğim şeyden sonra bunu yapmak bile ihanet gibi gelirdi.

Ona olmasına izin verdiğim şey.

Damokles, Cenarius ve Sabine'nin en büyük oğlu. Kahraman Damocles. Bilge Damokles. Mükemmel Damokles.

Boynunda Kraliçe'nin deniz kabuğu simgesi ve ağzında sert bir çizgiyle orada duruyor. Güldüğünü duyduğumu hiç sanmıyorum. Hiç şakaya ayıracak vaktin yok.

"Kraliyet ailesi!" diyor hafif bir ses ve genç bir kız duvar resmine doğru koşuyor. Çabucak bir kemerin arkasına çekiliyorum ama nedense kendimi tutamayıp izliyorum.

Kız elini resmin üzerine koyar ve fısıldar, "Damocles bizi kurtarmak için ne zaman geri gelecek?"

Bir kadın yaklaşır ve elini kızın omzuna koyar. "Damocles öldü, bunu biliyorsun. Daytonales artık Yüce Prens."

Genç kız başını duvar resmine doğru eğiyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum." "Summer onu uzun zamandır görmedi."

"Belki Prens Delphia geri gelir ve bizi kurtarır."

Kalbim neredeyse göğsümde paramparça olacaktı.

Kızın ve annesinin üzerine bir gölge düşer ve ortalık birden sessizleşir. Sadece korkunun getirdiği türden bir sessizlik.

Kairyn metal miğferi ve siyah peleriniyle süslenmiş, uzun ve geniş cüssesiyle öne çıkarken kalabalık dağılıyor. Kahretsin, piç kurusu kova kova terliyor olmalı; dayanılmaz gururunun bir kanıtı daha. Belki şansım yaver giderse o yürüyen tencerenin içinde kaynayıp gidecek.

Düzinelerce Bahar askeri onu kuşatıyor. Onlar olmasa bile, bu şehirde onunla savaşıp kazanabilecek tek bir kişi bile yok.

Baharın Lütü'nu kullanırken olmaz.

Kapüşonumu alnıma doğru çekiyorum ve sokağa fırlayıp onunla yüzleşme isteğime direniyorum. Rosalina'nın nerede olduğunu öğrenmek için. Onu bırakmasını emretmek için.

Ama ölürsem Rosie'ye bir faydam olmaz.

"Burada zaten bir kurtarıcı var, çocuğum. Seni, iğrenç Yaz Prensi'nin asla yapamayacağı şekilde güvende tutacağım. İlkbaharı eski ihtişamına kavuşturdum ve sırada Yaz var." Kairyn baykuş miğferini çocuğa doğru eğiyor. "Tek yapman gereken diz çökmek."

Sanki burada olduğumu biliyormuş gibi konuşuyor. Kalabalığın içine doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Büyü havada çatırdıyor. Sadece bir Yüce Hükümdar'ın kullanabileceği türden bir büyü. Baharın Lütü. Kairyn'in böyle bir güce erişimi sadece Çünkü Ezryn'i Lütü'ü ona vermesi için manipüle etti.

Elinin altından kara sarmaşıklar kıvranıyor, duvarı kırıyor, duvar resmini parçalıyor. Ailemin kırık parçaları sokakta toza dönüşüyor.

Kalabalık teker teker dizlerinin üzerine çöküyor, başları boyun eğiyor. Diz çökmeliyim, boyun eğmeliyim. Ama yapamam.

Ben de savaşmam, henüz değil. Bu yüzden, gölgelerin içine süzülüyorum. Ancak lanetin engellemediği tek Yüce Prens Kairyn değildir.

Farron.

Farron bizi kurtarmanın bir yolunu bulacaktır. O her zaman bulur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2



Farron

Pençelerim ıslak toprağa çarpıyor, her adımda çalılardan arasından fırlıyorum. Ne zamandır koşuyorum? Günlerdir mi? Haftalar mı? Hatırlamıyorum. Ama hiç durmadığımı biliyorum. Büyücü'nün lanetinden kurtulan kurdun uyumaya bile ihtiyacı yok. Sadece vücudumda dolaşan adrenalinle ve yüzünü göstermeye cesaret eden garip goblinlerle hayatta kaldım. Sonbahar kurdu.

Briar'da hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım ama beni Castletree'ye sihirli bir şekilde götürecek jetonum olmadan, çalılık ve karanlıktan geçerek seyahat etmek en güvenlisi. Burada goblinlerle yüzleşmeyi, Yaz'dan Sonbahar'a geçidi kapatan Kairyn'in askerleriyle yüzleşmeye tercih ederim.

Yaban çalıları kürkümü yırtıyor ama onları görmezden geliyorum ve güneş ışığı etrafımdaki devasa, bükülmüş dikenlerdeki boşluklardan sızıyor. Aralardan, fundalıklarla bezeli inişli çıkışlı bir tepenin parıltısını görüyorum. *Neredeyse eve varmak üzereyim.*

Ama o orada olmadığına bir yere evim diyebilir miyim bilmiyorum.

Eşimi son gördüğümünden bu yana üç ay geçti. Onunla ilgili son görüntüm - Ezryn Florendel sokaklarında yürütülürken acı içinde çılgık atıp ağlaması - zihnime kazındı. Ondan sonra aklımı Kairyn'in bozulmuş bitkilerinden birine kaptırmıştım. Dayton beni buldu. Her zaman yaptığı gibi beni kurtardı. Ama ona yardım eden...

Dişlerim birbirine geçiyor ve göğsümden bilinçsizce bir hırıltı yükseliyor. Şu anda Wrenley'i düşünmek istemiyorum. Sahip olduğum her enerji kırıntısı bacaklarımın gücüne, pençelerimin kuvvetine odaklanmalı. Kalbimin iradesine.

Briar'dan dışarı fırladım, aniden turuncu ışıkla yıkandım. Bir elma bahçesinin kokusu esintiyle yayılıyor ve derin derin içime çekiyorum. Günler sonra ilk kez durup Sonbahar topraklarını seyrediyorum. Arkamda mor böğürtlenler ve önümde krallığım, kendime bir umut hissi veriyorum.

Rosalina yaşıyor. Bunu tüm kalbimle biliyorum. Aramızdaki bağı gerektiği gibi hissedemesem de zayıflamadı, sadece uyuştu. Her neredeyse, Bülbül onun büyüsunü uzak tutuyor olmalı. Ama onu bulacağız. I yapacağımızı biliyorum.

Tekrar koşmaya başladım. Kurdun içgüdüleri keskindir. Vahşi doğanın bu kadar derinlerinde bile, evimin bulunduğu şehrin yönünü tam olarak biliyorum.

Son birkaç ay işkenceden başka bir şey değildi. Dayton ve ben Rosalina'yı bulmak ve kâhya Dayton'ın küçük kız kardeşi Delphia'yı yaklaşan istilaya karşı uyarmak umuduyla Summer'a gittik. Çok geç kalmıştık. Hadria'ya vardığımızda Delphia denize kaçmış ve Kairyn tahtına oturmuştu. Kendi kız kardeşim Eleanor, Summer'ın himayesinde. Göğsümde bir acı hissettim. Tek umudum onun hâlâ Delphia'da, güven içinde saklanıyor olması.

Dayton, Wrenley ve ben, herhangi bir bilgi bulmaya çalışırken sığınmak için varoşlarda küçük bir daire bulduk. Yaz ve Sonbahar Prensesleri nerede? Kairyn'in bir sonraki hamlesi ne?

Rosalina nerede?

Seni bulacağım, diyorum uyuşmuş bağlarımla. Asla durmayacağım. Aşkın karanlıkta bana yol gösteren ışık. Vadi'deki hiçbir güç bizi ayrı tutamaz.

Beni duyamaz ama umarım aşkım bir şekilde ona ulaşacak kadar güçlüdür. Dünyada bir kadınınkinden daha güçlü bir sihir olamaz. eş bağı.

Tökezliyorum, yokuş aşağı koşarken patilerim kaygan çimenlere sürtünüyor. Eş bağı olan tek kişi ben değilim.

Görüntü zihnimde yanıp sönüyor: Wrenley, Will-o'-wisp'i göğsünde tutuyor. Dayton'a doğru fırlayan ışık huzmesi.

Mantiken bunun olacağını biliyordum. Onu elimde tutamayacağımı hep biliyordum. Bana ait olmadığını.

Öyleyse neden ne zaman yardımcısının elini onun elinin üzerinde düşünsem kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum? Her zaman onun gölgesinde çırpınışını, odaklanmış bakışlarıyla onu izleyişini?

Dayton ve Wrenley ile yazlık gecekondumuzda kalmak Sadece benim için tasarlanmış eşsiz bir işkence markası. Bazen keşke sadece

Sadece bağıını kabul et ve onunla çiftleş. En azından o zaman lanetini bozmuş olurdu. Ancak Dayton'da her zaman olduğu gibi, tüm âlemlerdeki hiçbir güç onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamaz.

Ya da belki onunla birlikte olmak istiyordur. Belki de ben sadece engel oluyordum. Stars, çoktan çiftleşmiş olabilirler, tüm bildiğim bu. Ben gider gitmez zamanın geldiğine karar vermiş olabilir.

Ayrılmak istememiştim ama Hadria'daki tüm seçenekleri tüketmiştik ve Rosalina'yı bulmaya yaklaşamamıştık. Kairyn'in yardımcılarında biri olarak konumunu bir kez daha sağlamlaştırmış olan Wrenley bile işe yarar bir bilgi alamamıştı. Dayton'ın Wrenley'e ne zaman evet diyeceğini ve onunla olan bağıını kabul edeceğini merak ederek o küçük dairede bir dakika daha duramazdım.

Rosalina'nın kayboluşundan beri ikimiz kesinlikle yakınlaşmamıştık. Yalnızlık ve eşim için duyduğum korkunun çok güçlü görüldüğü birçok karanlık günde onun rahatlığını arzuladım. Dayton'a gitmeyi ve daha önce pek çok kez yaptığım gibi onun kollarına düşmeyi hayal ettim.

Ama gerçek eşi oradayken nasıl yapabilirdim ki?

Daha hızlı, düşüncelerim beni canlı canlı yemeden önce daha hızlı koşmalıyım. Tepe yerini tanıdık bir ormana bırakıyor. Emberwood, lanetimi bozduğum ve eşimle ilk kez seviştiğim yer. *Buraya tekrar geleceğiz, sen ve ben. Seni kollarıma alacağım ve yüzlerce kez öpeceğim, hayır, binlerce kez, çünkü sana asla doyamayacağım. Sonra yaprakların arasına düşeceğiz ve yine ilk kez sevişiyormuşuz gibi sevişeceğiz. İlk sonsuzluk zamanı.*

Coppershire artık uzak değil. Dayton'dan bu yüzden ayrıldım. Ona burada yapabileceğim bir şey olmadığını ve Keldarion ya da Ezryn'den haber alamadığımız için başka bir yerde yardım aramız gerektiğini söyledim. Sonbahar halkı Summer'ın yardımına koşacak.

Yolun geri kalanında koşarken sessizlik zihnimi dolduruyor. Her funda parçası, her taş ve ağaç artık tanıdık geliyor. Güçlü bacaklarım beni şehre bakan son tepeye doğru fırlatıyor.

Duruyorum. Aşağıda, Coppershire sönmekte olan ışıktaki bronz renginde parlıyor.

Şehir surlarının dışında, yaklaşık yarım yıl önce benim savaştığım alanda savaştan Sonbahar askerleri bir goblin sürüsüne karşı güçlkle direniyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bu da ne böyle? Savaş alanını araştırıyorum ama ne bir komutan ne de emir yağdıran bir Aşağıdakiler görüyorum. Bunlar

Briar'dan gelen goblinler.

Babam askerlere liderlik ediyor, kılıcının tek bir dev vuruşuyla üç goblini kesiyor. Tanıdık sesi kaosun üzerinde gürliyor, emirlerini haykırıyor ve askerlerini motive ediyor. İçimde öfke kabarıyor. Annemi bu alanda kaybettim. Başka kimseyi kaybetmeyeceğim.

Ben tepeden aşağı koşarken ateş patilerini yalıyor. Alevler yayılıyor ve kurttan çok ateş olana kadar tüm bedenimi sarıyor. Lanetimi kırdığımdan beri geçen her gün, gücümün tüm genişliğiyle daha fazla yeniden tanışıyorum. Ama bu bana ne fayda sağlar ki?

Rosalina geri mi döndü?

Bir asker beni fark etti, gözleri dehşetle açılmıştı. Mızrağını kaldırdı ve zafer çiğlikleri attı.

Birkaç goblin dönüp bana bakıyor, yüzlerinde dehşet dolu bakışlar beliriyor. Ama kaçmaları için artık çok geç. Alevli pençemi savurup onları bir kenara itiyorum. Ağzım bir ısı seline dönüşüyor, boyunları kırıyor ve kafaları dikenlerinden ayırıyor.

Ona doğru ilerlediğimi gören babamın yüzü aydınlanıyor. "Sonbaharın Yüce Prensi'ni selamlayın!" diye bağıyor. "Selamla!"

Askerlerin geri kalanı tezahürata katılıyor ve ben düşman saflarını yararken beni alkışlıyorlar. Goblinler teker teker alevlere ve dişlere yenik düşüyor. Birkaçı geri çekilmeye çalışarak tepeye doğru tökezledi, ama babamın askerleri onları biçti. Bir saat içinde, bir zamanlar büyük bir kalabalık olan şey şimdi pençelerimin altında kül oldu.

Dumanı tüten tarlada yürürken askerlerin hayranlık dolu bakışları karşısında birden utandım. Şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var.

"Oğlum!" Gür sesi gürültüyü bastırıyor. Kapıdan bakıyorum Babamın dev gövdesinin bana doğru savrulduğunu görmek için duman çıkarıyorum. Kollarını burnuma doluyor ve ben de ona sokuluyorum.

"Tam zamanında geldin, değil mi?" Geri çekiliyor ve gür, kırmızı sakalının üzerine bir kıvılcım koyuyor. Kayıyorum, bedenim tekrar bir fae'ye dönüşüyor. Babam kapüşonlu pelerininiden sıyrılıyor ve bana uzatıyor.

Pelerini omuzlarıma sarıyorum. "O da neydi baba? Kendi başlarına bu kadar küstah bir goblin gücü görmemiştin."

Babam beni şehir kapılarına doğru götürüyor. "Bu ay bu üçüncü saldırı oğlum."

Bu ay üçüncü saldırı mı? Bu nasıl olabilir? "Anlamıyorum. Onlara kim komuta ediyor?"

"Bilmiyorum." Başını sallar. "Belki de hiç kimse. Briar'dan her zamankinden daha hızlı çıkıyorlar. Merak etme evlat, kapılarımızı koruduk. ayakta." Şehri çevreleyen duvarın önünde duruyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim oğlum. Senden haber almayalı çeyrek yıl oldu. En kötüsünden korkuyordum."

"Kraliçemin simgesi düşman tarafından çalındı. Castletree'ye gitmek için hiçbir yolum yoktu."

"Rosalina nerede?"

"Gitti," diye fısıldadım. "Düşman onu ele geçirdi. Summer'da onu bulmaya çalışıyordum."

."

"Hadria'nın düştüğünü ve Altın Gül'ün kaçırıldığını söylüyorlar. Doğru mu peki?" diye araya giriyor babam. Gözleri parlıyor ve gözyaşlarını tutamadığını fark ediyorum. "Bizim Nuri'ye ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hâlâ Kairyn'in yönetimine direnen fae'ler var. Delphia'nın bir gemiyle kaçtığı söyleniyor. Eleanor'u da yanında götürdüğüne şüphe yok,

"

Babam gözlerini sıkıca kapatır. "Annenin özü onunla birlikte, onu izliyor. Bunu biliyorum."

"Ben de istiyorum," diye fısıldıyorum.

Babamı surların içinde takip ediyorum, her adım ağır geliyor. Bana geçmişteki goblin saldırılarını, iyi çeliklerinin nasıl tükendiğini anlatıyor. Baharla ticaret, Briar'a en yakın çiftliklerin artık hasat için çok tehlikeli olduğu ve terk edilmesi gerektiği. Ben geçerken insanların bakışlarında bir umut görüyorum, sanki her şeyi düzeltmeye gelmişim gibi.

Kendi halkım bu haliyle zar zor hayatta kalırken onlardan Summer'ın yardımına koşmalarını nasıl isteyebilirim?

Meşekalp Kalesi'ne yaklaştıkça kalbim daha da sıkışıyor. Bununla savaşmanın gerçekten bir yolu yok mu? Diyarların sonu mu geldi?

Bakışlarım yolun karşısındaki Kızılağaç'a kayıyor. İçinde sadece benim bildiğim gizli bir hazine yatıyor. Annemin katilinden koparılmış bir Yeşil Alev tacı. Perth Quellos Yeşil Alev'i kötü amaçlarla kullanmıştı ama ya biri onu iyilik için kontrol edebilseydi? Böyle bir büyü sevdiklerimi korumak için kullanılabilir mi, böylece annemi kaybettiğim gibi bir daha kimseyi kaybetmek zorunda kalmaz mıyım? Ya yapabilirsem-

Düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Deneyler için zaman yok. Eşim kayıpken ve krallığım düşerken olmaz. Her zamankinden daha fazla tavsiye alabileceğim biri.

"Keldarion ya da Ezryn'den haber aldınız mı?" Babama sordum.

"Ezryn, hayır. Queen's Reach Manastırı'nda bir grup kutsal yardımcıyı öldürdüğü için Spring'den sürüldüğünü duydum."

"Hayır, bu doğru değil."

"Doğru olan şu ki, ondan ne bir post ne de bir kıl görülmedi. Keldarion yaklaşık üç ay önce buradaydı. O zamandan beri Frostfang'e döndü."

"Ne? Kel Kış'a geri mi döndü?"

"Evet," diyor babam ve gözlerinde muzip bir pırıltı beliriyor. "Söylentiye göre, Kış Prensi çok *kızmış*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3



Keldarion

Kış Diyarı'nın kalesi Keep Wolfhelm'deki odamın kapısını çarpıyorum. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken buz, ahşap zemini çatlatıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor bir ses, "yoksa burası Kış Kanadı gibi görünmeye başlayacak."

Caspian ateşin yanındaki pelüş sandalyeye uzanmış. Yana doğru yayılmış, uzun bacakları kolun üzerinden sarkıyor, koyu renk saçları yüzünün etrafına dalga dalga dökülüyor. Bu

Sanki karda yürümüş ve kar daha yeni kurumuş gibi görünüyor.

Göğsümden derin bir gümbürtü geliyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Dönmüşsün."

"Şimdi sevinçten havalara uçma," diye yanıtlıyor.

Ağır, işlemeli ceketimi üzerimden atıyorum. Soluk pembe ışık pencereden içeri süzülüyor, hafif bir kar serpintisinin ortasında gün batımının ilk işareti. Yakında güneş batacak ve ben de canavar kurt olarak odama hapsolacağım.

Odama bakıyorum, gerçi benimmiş gibi hissetmiyorum. Burası hala ailemin özünü taşıyor. Koyu ahşap duvarlarda asılı, savaş sahnelerini tasvir eden zengin dokuma duvar halıları ile büyük bir ihtişam. Gece mavisi kadife perdelerle örtülü cibinlikli yatağım tam ortada duruyor. Yanan odun kokusu havayı dolduruyor, yakındaki ormandan gelen hafif çam kokusuyla karışıyor. Taş ocağa bakıyorum ve ateşin ışığı odanın içinde dans ederek kış gecesinin soğuğunu dağıtıyor.

Ama hiçbiri beni izleyen adam kadar büyüleyici değil. Ona doğru geçiyorum. "Yalnızsın."

Caspian'ın lavanta rengi gözleri uzaklara dalıyor ve bilmesem orada bir hüzün parıltısı olduğuna yemin edebilirdim. "Son planım işe yaramadı."

Yüzündeki yorgunluğu o zaman gördüm. Ocağa geçip elimi şöminenin üzerine koyuyorum. "Konsey, ordumuzu Yaz'a götürme isteğime karşı çıktı. Yüce Hükümdar olarak onların desteğine ihtiyacım yok ama burada sahip olduğum azıcık kontrolü de kaybederim. Halkım bana güvenmiyor."

"Kel." Caspian ayağa kalkar. "Eğer ordunu Kış'tan çıkarırsan, Sira istila edecek. Kış'ı yakından izliyor."

"O zaman halkım yine Aşağı'yla müttefik olduğumu düşünecek."

Caspian önüme geçti. "Şimdi, insanların senin hakkında böyle kötü söylentiler çıkarmasına ne sebep olabilir?"

Onu yakasından tutup duvara yapıştırdım. "Onu bulmama yardım edeceğine söz vermiştin."

Bakışlarında öfke parlıyor ve elimden kurtuluyor. "Kairyn'in hava gemisini eğlence olsun diye mi yok ettiğimi sanıyorsun? Ben oraya ulaştığımda onu çoktan götürmüşlerdi. Öğrendiğinde annemin bana ne yaptığını biliyor musun?"

Neyse ki onu kıskançlıktan yok ettiğimi düşündü. Aksi takdirde ölmüş olurdu."

İç çekiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Caspian'ın Rosalina'yı bulmama yardım edeceği konusunda Sira'ya yalan söylediğini biliyorum. O tehlikeli bir kadın ve kendi oğlu bile onun gazabından güvende değil. "O senin halkının elinde, Caspian. Onu nasıl bulamazsın?"

"Bakın," diyor bir elini saçlarında gezdirerek, "şu anda Bahar'ın yeni Baş Prensi ile aram pek iyi değil. Annem Rosalina'yı bulmakla ilgilendiğimden şüphelenirse, bana inat onu öldürebilir. Ne kadar dikkatli olmam gerektiğini anlamıyorsun."

Göğsümde öfke yükseliyor ama bunun Caspian'a yönelik olmadığını biliyorum. En azından tamamına değil. Kendi yöntemleriyle yardım etmeye çalışıyordu. Yine de Rosalina'dan neden bu kadar etkilendiğini hâlâ anlamış değilim. Sadece eşim olduğu için mi, yoksa daha fazlası mı var?

Kış'a dönmeden önce Castletree'de sadece kısa bir süre kaldım ve Kairyn'in işlediği suçların hesabını vermesini sağlamanın bir yolu olup olmadığını anlamaya çalıştım. Uçurumdan akan canavarların sayısı arttıkça ve krallığım üzerindeki hâkimiyetim zaten zayıfladıkça, Kış'a gelmekten başka çare kalmamıştı.

Caspian bana Dayton ve Farron'un Yaz Diyarı'nda olduğuna dair söylentiler olduğunu söyledi ve ikisi de Castletree'ye dönmediği için Rosalina'yı da aradıklarından hiç şüphem yok.

"Onu *hissedemiyorum* bile, Cas." Başımı sallıyorum. "Onun orada olduğunu bilmek ama ona ulaşamamak nasıl bir şey, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Korkmuş mu, incinmiş mi ya da-"

"O yaşıyor," diyor. "Biliyorum. Aksi takdirde bunu hissederdin. Hiçbir sihirli bastırıcı bu acıyı engelleyemez."

Göğsümden derin bir hırıltı yükseliyor. Başkalarına güvenmeye çalıştım ama yine tek başıma kaldım. Odayı geçip pencereye gidiyorum.

"Kel, bu bakışı biliyorum," diyor Caspian. "Ne düşünüyorsun?" "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapmam gerektiğini. Gidip Summer ve onu kendim bulacağım."

Caspian bir anda önümde, kaşları çatılmış bir halde. "Yapamazsın. Onun orada olduğunu bile bilmiyorsun."

"O zaman bana nerede olduğunu söyleyene kadar Kairyn'i parça parça edeceğim." "Ah evet," diye hırılıyor Caspian, "tam olarak böyle olacağından eminim. Sen

Taht odasında nasıl olduğunu hatırlıyor musun? O zamandan beri gücü daha da arttı."

"Seni beklemeye çalıştım. Krallığımı bir araya getirmeye çalıştım. Artık beklemek yok. Canavar gibi kaçmak zorundayım." Castletree ve Keep Soltide arasındaki büyülmüş kapı kapalı ve Kairyn jetonumu çaldığı için Castletree'deki aynayı kullanmamın bir yolu yok.

Caspian avucunu göğsüme koyarak beni durduruyor. "Seni Yaz Diyarı'nı çevreleyen çalılıklara götürebilirim."

Dikenler ağaçtan kopup etrafımıza dolanıyor. Beni kendisine yaklaştıırken parmakları gömleğimi kavıyor. "Diyelim ki Kairyn'i kısıtlanmamış Bahar Kutsaması'yla yenebildin. Hadria'da sahip olduğu üç ordudan nasıl kaçmayı düşünüyorsun?"

Dikenler ve gölgeler bizi altına çekerken göğsüm onunkine bastırıyor. Dudaklarım kulağının yanında bitiyor, sonra boynuna doğru indiriyorum. "O zaman yakında olsan iyi olur."

"Yapamam," diyor, sesi bizi okşayan gölgeler kadar ipeksi.

"Yapamaz mısınız?" İstemeden de olsa dişlerim boynunu çürütecek kadar sert bir şekilde ısıyor. "Yoksa yapmayacak mısınız?"

"Kel," diye fısıldıyor ve sesi o kadar çaresiz, o kadar istek dolu ki neredeyse beni tüketiyor. Sesi tehlikeli ve ona güvenmek de tehlikeli. Ama Rosalina için her şeyi yaparım.

Gölgelerinin ve dikenlerinin bizi Vadi'ye çekmesine izin verdim. Onu bulacağız.

Tabii önce *o* bulmazsa.

Benden nefret etse de, gücünü kaybetmiş olsa da, Ezryn'in eşimizi kurtarmak için yapmayacağı şey olmadığını biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4



Ezryn

Çatlak.

Adamın çığlıkları sonraki iki parmağının kırılma sesini bastırıyor. Topallayan elini bırakıyorum ve sabırla üzerinde duruyorum. Çığlık atmayı kesmesini bekleyeceğim.

Uzun sürmez. Sabırlı bir adam olmadığımı çoktan öğrendi.

Pislik, sulu bakışlarını bana doğru kaldırıyor. Yere yığılmış, diğer eli gövdesine iple sıkıca bağlanmış, ayak bilekleri bağlı. Eski Kraliçe'nin Ordusu'nun bir üyesine benzemiyor. Şimdi, tam olarak olduğu gibi görünüyor. Bir yağmacı. Bir sıçan. Bir hain.

"Bunu tekrar deneyelim," diyorum sakince. "Nerede. Nerede. O."

Kana bulanmış yüzünde öfke parıldıyor. "Bilmiyorum amına koyayım. Bilmiyorum! Yemin ederim, bilmiyorum!"

İç çekiyorum. Yalan söylediğini biliyorum. Gözlerinin kayışından, dudaklarının titreyişinden.

Konuşmak istemiyorsa, sorun değil. Ne de olsa iki kişiler.

Bu adamlardan hâlâ Kraliçe'nin Ordusu olarak bahsetmek sapkınlık olur. Kardeşimi takip etmeyi seçtiklerinde görevlerini ve ahlaklarını terk ettiler. Queen's Reach Manastırı'nın Baş Rahibi ve Bahar'ın yeni Baş Prensi Kairyn, Aşağıdakilerle ittifak kurdu ve kendisini Diyarların İmparatoru olarak adlandırmaya karar verdi. Şimdiye kadar Florendel ve şimdi de Hadria'daki koltukları ele geçirdi. O nereye giderse, yordakçıları da onu takip ediyor ve topraklarda yıkımlarını sürdürüyorlar.

Arka cebimden bir bıçak çıkararak adamın kulağının dibine yerleştiriyorum. "Dinlemekte zorlanıyorsun," diye homurdanıyorum.

İdrar kokusu burnuma saldırıyor.

"Nerede o?" Tekrar soruyorum, yavaşça, sakince. Adam titriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sesim gür bir kükremeye dönüşüyor: "Nerede o?!"

"İmparator Kairyn onu kimsenin bulamayacağı bir yere götürdü!" diye sesleniyor ikinci adam. Mağara duvarının yanında bir yığın halinde yığılmış. Gövdesi ve ayak bilekleri iple bağlı olmasına rağmen, bu adamda hâlâ biraz mücadele var.

Ona doğru ilerliyorum. Mağara karanlık, loş ışık içeri süzülüyor. Ötede, çöl kumu sıcaklıkla dalgalanıyor. Yakında hava neredeyse donacak ama soğuk ve karanlık beni hiç rahatsız etmez. Yine de bu ikisini rahatsız edeceğini hayal ediyorum.

Yakındaki köyü kasıp kavuran yangın artık söndü; alevler sadece kor haline geldi. Kairyn'in askerleri geldiğinde küçük yerleşim yerinde bir günlüğüne kalıyor, su ve yiyecek stoklarımı tazeliyordum. Devriye olduklarını söylediler. Ne de olsa yaz artık onlara aitti. İnsanlardan ellerinden gelen her şeyi talep ettiler: yiyeceklerini, sularını, erzaklarını. Köy reddettiğinde, köyü ateşe verdiler.

Askerler halledildikten sonra köylüler için yangını durdurmak zor olmadı.

On tane vardı. Şimdi iki tane var.

Bir esinti mağaranın ağzından süzülerek koyu renk saçlarımı gözlerimin önüne getiriyor. Üç ay oldu ve bir daha hiç alışkınım. Sadece kumaş giyiyorum. Bana kalan tek Spring çeliği annemin kılıcı, onu da kınında ve çekilmemiş halde tutuyorum. Onu hainlerin kanıyla kirletmeyeceğim.

Göz göze gelene kadar adamı saçından tutup kaldırıyorum. "Altın Gül nerede?"

Yumruklarımdan gözleri şişmiş olan adamın çukurlu yüzünde çılgınca bir sırıtma var. "Kim? Karahindiba'yı mı diyorsun? İmparator Kairyn ona öyle diyor. Koparılmaya hazır küçük sarı bir ottan başka bir şey değil."

Adamı mağaranın kaya duvarına çarpıyorum ve bıçağımı kalçasına saplıyorum. Haykırıyor, bu da bıçağı daha fazla bükmemeye neden oluyor.

"Hissediyor musun

Bu mu?" Homurdanıyorum. "Bıçağım tam da kanını akıtmak için mükemmel bir noktada. Bana bildiklerini anlat, yoksa bıçağı hemen çıkarır ve kendi kanında boğulmana izin veririm."

Adam kırmızı dişlerini yalıyor. "Ona bak, Aldridge. Şu yırtık kulaklar. Gerçek bir fae gibi bile görünmüyor, değil mi?"

"Söyle ona, Laughy," der ilk adam -Aldridge-.

"Nerede olduğunu biliyorsun." Laughy'yi tekrar sertçe kaya duvara çarpıyorum. Kafası taşa çarpıyor ve boynundan aşağı kan damlıyor. "Söyle bana!"

Laughy kıkırdamaya başlar. "Demek ben böyle gidiyorum! Kan Prensi'nin kendisi tarafından. Söylentileri duydum. Suadela Kumları'nda bir hava gemisi düşmüş. Bir bölük asker sınırda parçalanmış halde bırakıldı. Aralarında senin hakkında fısıldaşıyorlar.

rütbeleri. 'Kan Prensi' diyorlar! 'Bizim için geliyor!'" "Şimdi seni buldu," diye homurdandım.

Laughy başını sallar ve gülümser. "Ona asla ulaşamayacaksın. Kairyn onu o kadar sıkı kilitledi ki Kan Prensi bile geçemez."

Bıçağı hızlı bir hareketle çekip çıkarıyorum, sonra diğer kalçasına saplıyorum. Üzerime kan fışkırıyor ve adam çığlık atıyor.

"Zamanınız doldu. Bir dakika içinde bayılmış olacaksınız. İki dakika içinde de ölmüş olacaksınız."

Kalçasından fışkıran kana bakarken Laughy'nin gözlerinde bir şeyler kayıyor. "Söylesem de fark etmez. "Sana söylesem de fark etmez. o-"

Bıçağın ucunu pazısına sapladığımda sözleri bir çığlıkla kesildi.

"Hapishane mavnasında!" diye bağıyor. "Hadria kıyılarından otuz kilometre açıkta yüzüyor. Byzantar Adalarının batısında! Kairyn ona bizzat göz kulak oluyor. Asla-"

Adamı yüzüstü yere düşürdüm. Kendini kan gölünden çıkarmaya çalışırken bir hırıltı kopuyor. Arkamı dönüyorum.

Gölgem onu ele geçirdiğinde kalan pislik titriyor. "Sana bilmek istediğin şeyi söyledi! Yetmedi mi, Kanın Prensi?"

"Var," diyorum, sesim alçak bir çakıl taşına dönüşüyor. "Ama o yapmadı."

Güneş ufku altına düşüyor. Kurt derimi yırtarken mağara karanlığa gömülüyor, birbirine dolanmış kemik ve siyah kürkten oluşan devasa bir canavar.

Boynu çenemde kırılırken adamın çığlığı kesildi.

Kumların üzerinden güneye, Yaz'ın başkentine doğru yola çıktım. Bana ne dedikleri umurumda değil. Haklı olup olmadıkları da umurumda değil. Ben Kan Prensiyim. Florendel'den ayrıldığımdan beri uyanık olduğum her dakika, bu tanrının unuttuğu diyarda eşimi aramakla geçti. Şimdi, sonunda onu nerede bulacağımı biliyorum.

Dağları yeryüzünden, bulutları gökyüzünden, suyu denizden koparmam gerekse bile bunu yapacağım. Rosalina'yı bulmamı hiçbir şey engelleyemeyecek.

BÖLÜM 5



Rosalina

T. Tom Sawyer'ın Maceraları'ndan Tom Sawyer. U. Aşık Kadınlar'dan Ursula Brangwen. V. Mistborn'dan Vin. W. Peter Pan'dan Wendy Darling. X...

Lanet X! Her zaman X'te takılıp kalıyorum. X ile başlayan okuduğum bir edebi karakter olmalı. Mutlaka Tolkien'in orklarından biri. Ya da *Game of Thrones*'da bir prens yok *muydu*-

"Seninle konuşurken yüzüme bak," diye homurdanıyor miğferli adam ve omuzlarımı tutarak beni hafifçe sarsıyor. "Beni dinliyor musun ki?"

İçimi çekiyorum ve bakışlarımı Kairyn'in siyah miğferine doğru sürüklüyorum. Ön tarafında parlayan gümüş bir çizgi var, Sylvanita Gölü'ndeki fırtınada çatladığında Bahar çeliği tarafından onarılmış. Yine de miğferin daha az zalim görünmesini engellemiyor. Sanki bir boşluğa bakıyor gibi, tüm ışık oyulmuş tüylü kaşın altında kayboluyor.

"Beni mahvettin," diyorum usulca. "Şimdi yeniden başlamak zorundayım."

A. Yüzüklerin Efendisi'nden Aragorn. B. Bridget Jones-

Kairyn çenemi tutuyor, eldivenlerinin derisi serin tenime sıcak geliyor.

Denizin 600 metre altında sıcak hissetmek zordur.

"Bunu daha kaç kez yapmamız gerekiyor Rosalina?" Kairyn iç çekiyor. Sesinin her zamanki tınısı bitkin bir tona bürünüyor. "Bana ne istediğimi söyle bilir ve bu küçük ziyaretleri durdurabiliriz."

"Neden onları durdurmak isteyeyim ki?" Sesime herhangi bir duygu katamadan soruyorum. "Ne de olsa balıklara kıyasla sen çok iyi bir arkadaşınsın."

Başımı hapisanemin duvarlarına doğru eğiyorum. Üç tanesi camdan yapılmış. Burada yaylı çelik çubuklara gerek yok. Havanın içinde

Nightingale'in sihirli karışımından kaçacak hiçbir yer yok. Sadece her tarafta kilometrelerce okyanus var.

Yakalanıp Kairyn'in hava gemisine getirilmemin üzerinden üç ay geçti. Turkuaz renkli okyanusu bir yıl önce Summer'a yaptığım kısa ziyaretten hatırlıyordum ve Hadria kıyılarında bir yerde olduğumuzu biliyordum. Beni hava gemisinden devasa, yüzen bir mavnaya aktardılar. Sert, koyu metaliyle parlak gökyüzü ve okyanus arasındaki kontrast çok keskindi.

Güneşi en son o zaman hissettim. Beni aşağıya, aşağıya, hapishane mavnasının derinliklerine götürdüler. O zamandan beri her gün bir metal kapısı ve üç cam duvarı olan bu hücrede, geldiğimde bana verdikleri yırtık pırtık beyaz pantolon ve gömleği giyerek yaşıyorum. İnce bir şilte, tuvalet olarak kullanılan bir düzenek ve dışarıda balıklar var, hepsi bu.

Kairyn'den uzaklaşıyorum ve cam duvarlardan birinin yanında durup mavi denize bakıyorum. Yalan söylüyordum elbette. Balıklar ondan çok daha iyi arkadaşlık ediyor. O kadar aşağıdayız ki, gün ışığının sadece en zayıf pırıltısı içeri girebiliyor, ama tırnağımla zemine küçük bir çizgi çizerek buradaki günlerimi takip edebilmem için yeterli. Eğer bir mahkum olmasaydım, manzarayı muhteşem bile bulabilirdim.

Masmavi deniz her tarafa yayılıyor. Her renkten balık üç duvarımın önünde bir ileri bir geri yüzüyor. Asla yalnız değilim; sanki bana arkadaşlık etmek istercesine buraya üşüşmüş gibiler. Tuhaf olanlara aldırmiyorum bile: yağ gibi siyah pulları ve değerli taşlar gibi parlayan gözleri olanlara. Acaba Aşağı'nın da bir okyanusu var mı?

Kairyn yanıma geliyor. Neredeyse her gün beni ziyaret ediyor. Ziyaret diyorum çünkü "sorgulama" kelimesi kalbimi hızlandırıyor.

"Bu şekilde olmak zorunda değil Rosalina," diyor usulca. İsmim onun ağzındayken öğürmek istiyorum. Hâlâ sarmaşıklarının bedenimi sardığını ve nefesimi sıkıldığını hissedebiliyorum. "Burada ne kadar yalnız olduğunu biliyorum. Özgürlük yok. Büyü yok." Uzun bir nefes veriyor. "Eş bağları yok."

İçimi bir ürperti kaplıyor. Her gün, onu korumak için çok mücadele ediyorum.

zehirli kelimelerin beni etkilemesini engelleyebilirim. İster aptal kelime oyunları ile olsun, ister buradan başka bir yerde olduğumu hayal ederek olsun, bunu yapabilirim. Onun karanlığının içime sızmasını engelleyebilirim.

Ama her geçen gün daha da zorlaşıyor. Sanki deniz beni bütünüyle yutuyor. Dizlerimin üstüne çöktüm.

Kairyn yanıma çöktü. "Her şey yolunda Rosalina. Ben buradayım. Yalnız değilsin." Dikkatle, keçeleşmiş siyah saçlarımdan bir tutamı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Bunların hepsi bitebilir, küçük Karahindiba. Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle.

biliyorum-"

Gittikçe zorlaşıyor. Ama onlar için savaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Kendim için.

Bir kükremeyeyle bedenimi Kairyn'inkine doğru savurarak onu geriye doğru gönderiyorum. "Cehenneme git, seni canavar!"

Üzerine tırmanıyorum. Benden çok daha büyük ve güçlü ve her an bütün bir muhafız birliğini çağırabilir. Bunu yaparak özgürlüğümü kazanamayacağım ama bu önemli değil. Sadece bana ve dostlarıma yaşattığı acıyı bir anlığına hissetmesini istiyorum. Sadece ona bir karahindibayla uğraşmadığını hatırlatmak için.

Lanet olası bir Kraliçe ile uğraşıyor.

Omuzlarını dizlerimle sabitleyerek ellerimi kara maskesinin altına sıkıştırıyorum. Bahar Diyarı'nın bir asili için, kaderindeki eşinden başkasına yüzünü göstermekten daha büyük bir utanç yoktur. Kendi eşime zorla kabul ettirdiği bir utanç. Bu utanca katlanmasını *sağlayacağım*.

Elimden geldiğince zorluyorum ama üç ay boyunca sadece karneyle ekmek ve su tüketmek beni güçsüzleştirdi. Dümen acı verici bir yavaşlıkla yükseliyor. Kairyn altımda kamburlaşıyor. "Çekil üstümden, seni kaltak!"

Güçlü bir çene ortaya çıkıyor ve umutsuz bir heyecan yükseliyor. Benim çektiğim acıyı onun da çekmesini istiyorum.

"Çekil üstümden!" Kairyn gövdesini sarsarak beni yere fırlatıyor. Sendeleyerek ayağa kalkıyor. Ellerini miğferinin üzerine koyarken tüm vücudu titriyor.

çenesine geri sıkıştır.

Başımı geri çekip tükürüyorum. Bir damla tükürük, miğferini tekrar üzerine kapatamadan çıplak tenine düşüyor.

Bir dakika boyunca öylece kaldık: zırhlı bedeni beni yerde gölgeliyordu. Tutuklu kaldığım üç ay boyunca bana fiziksel olarak hiç zarar vermedi. İsteddiği bilgiyi almak için işkenceyi hiç kullanmadı. Acaba Bu onun kırıldığı an.

"İmparator, iyi misiniz?" diye bağılıyor bir muhafız metal kapının dışından. "Bir itiş kakış duyduk."

"Uzak dur," diye homurdanıyor Kairyn. "Uzak dur!"

Bana doğru ağır bir adım attı. Sonra bir adım daha. Omurgam soğuk cama bastırılana kadar geriye doğru sürünüyorum, deniz ve bir deli arasında sıkışıp kalıyorum.

"Seni güvende tutmakla görevlendirildim," diyor Kairyn. "Sorularımın cevaplarını bulmakla görevlendirildim. Eğer bunu başaramazsam, o zaman başarabilecek birine gönderileceksin." Beni tamamen gölgesinin içine alana kadar bir adım daha yaklaşıyor. "Güven bana, Sira misafirlerini benim gibi iyi koşullarda tutmaz."

Sira, Aşağıların Kraliçesi. Fae annemin baş düşmanı. "Öyleyse, sana tekrar soruyorum," diye nefes alıyor Kairyn, "üç sorumu."

Gözlerimi kapatıyorum. *B. Bridget Jones'un Günlüğü'nden Bridget Jones. C. Dune'dan Chani.*

"Aytaşı kolye nerede?"

D. Gurur ve Önyargı'dan Bay Darcy.

"Summer'ın jetonu nerede?"

E. Açlık Oyunları'ndan Effie Trinket.

Sesinin tonu yükseliyor, hırıltılı bir hal alıyor, neredeyse histerik. "Kardeşim nerede?"

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve yüzümün sadece bir santim önünde eğilmiş olan ona bakıyorum. "Cehennemde çürü, pislik."

Yumruğunu cama, sivri kulağımın hemen yanına vuruyor. İrkildim. "Aytaşı kolye nerede?"

"Bilmiyorum." Ben de ona her zaman verdiğim cevabı verdim. İlk birkaç ay içinde, yalan söylememi engellemek için yemeğime bir tür doğruluk serumu kattıklarını fark ettim. Şaka yapıyorlardı. Doğruyu söylemek zorunda olmam, onların aradığı doğruyu söyleyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu tuzağa o kadar kolay düşmeyeceğimi anladıkları için artık serumla uğraşmayı bıraktılar.

Ve gerçek şu ki, aytaşı kolyenin nerede olduğunu bilmiyorum. Caspian onu benden aldı ve Aşağıların Prensi'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama kolyenin Kairyn'in eline geçmemesi için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum. Aytaşı kolyeyi kim takarsa, tüm ilahi silahların en güçlüsü olan Parlaklık Yayı'nı kullanabilir.

Kairyn diğer yumruğunu karşı tarafa vuruyor. "Summer'ın jetonu nerede?"

"Benden değil," diye homurdandım, başka bir gerçek. Ezryn, Queen's Reach Manastırı'nda Turkuaz Şövalye'yi öldürdükten sonra Dayton'ın kolyesini geri aldım.

Onu bir daha görmeyeceğimi nereden bilebilirdim ki? Şimdi bakışlarımı Kairyn'e odaklıyorum, böylece onların yattığı çürük şilteye kaydırmamak için

yatak diyelim. Beni buraya hapsettiklerinde kolyesinin bende olduğunu bilmiyorlardı. Saklamak için yatağın içindeki bir yarığa sakladım.

"Kardeşim nerede?"

Bu soru, biliyorum, Sira için değil. Bu tamamen Kairyn için. Taht odasında ayrıldıktan sonra Ezryn'in nereye gitmiş olabileceğini bildiğimi varsayıyor olmalı. Yine şaka yapıyor. Ezryn'in hareketlerini, kayan bir yıldızın yörüngesini tahmin edebildiğimden daha fazla tahmin edemem. O yüzden bu cevabı içimden gelerek veriyorum. "Keşke bilseydim."

Kairyn bana neredeyse her gün bu üç soruyu soruyor ve ben de ona aynı üç cevabı veriyorum.

Başka ne yapabilirim ki? Beni Kel'e, Farron'a ve Ez'e bağlayan dostluk bağlarıyla patlaması gereken kalbim sessiz. Hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyorum. Dayton nerede. Caspian'ın nerede olduğunu.

Sadece ben ve balık.

Kairyn geri çekiliyor ama dümeni hâlâ bana odaklanmış durumda. Bir şeye karar veriyor. Bana karşı sabrını kaybetti. Aşağıların Kraliçesi'ne gönderileceğim gün bu mu olacak?

Bakışlarımı onun yanından penceremin dışındaki balık sürülerine kaydırıyorum. Sanırım yüzeyin altında çürürken bu küçük ışığı bile özleyeceğim. Parlak renkler çılgınca hareketlerle camın önünden geçiyor.

Göz kırpıyorum. Orada, derin suda başka bir şey var. Balık değil. Bir kız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6



Dayton

Dairenin küçük penceresinden ışık sızıyor ama bu onun evde olmadığı anlamına gelmiyor. Daha az dikkat çekmek için perdeleri kapalı tutuyoruz. Yavaşça içeri giriyorum.

O burada. Eşim.

Ben geldiğimde Wrenley'nin gülümsemesi genişliyor ve yanıma geçerek bir elini koluma koyuyor. "Dayton, dönmüşsün. Senin için endişelendim. Dışarıdaki onca insanla konuşurken senin için hep endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," diyorum, çantamı kapının yanına bırakıyorum ve pelerinimi öyle bir atıyorum ki elini kolumdan çekmesine neden oluyor.

Hava, deniz tuzu ve küf kokusuyla ağırlaşıyor. Bir zamanlar canlı fresklerle süslü olan duvarlar artık çatlamış ve soyulmuştur. Titreşen yağ lambaları tek ışık kaynağıdır ve zeminde dans eden ürkütücü gölgeler oluşturur.

Mobilyalar seyrek ve yıpranmış. Bir köşede, duman lekeli duvarlarla desteklenmiş ilkel bir ocak mutfak olarak hizmet veriyor. Tencere ve tavalar yukarıdaki kancalardan gelişigüzel sarkıyor. Odanın ortasında cılız bir ahşap masa duruyor. Wrenley onu Yazlık Saray'dan aşırıldığı eşyalarla doldurmuş. Queen's Reach Manastırı'na yapılan saldırıdan sonra kaybolduğunu iddia ederek yardımcı olarak işine geri dönmüş. Kairyn'den öğrenebildiği kadarını öğreniyor ama bu tehlikeli bir iş.

"İyi vurgun," diyorum, ekmek, meyve ve şarap olabilecek bir sürahiyle dolu masaya bakarken kaşlarımı kaldırarak.

Tanrım, umarım şaraptır.

Ona doğru atlıyor. "İncirli ekmek biraz zeytinyağı ile harika olur ve üzümler en tatmin edici çıtırıtıyı yapar!" Bir üzüm alır ve yavaşça

keskin bir köpek dişini batırmadan önce ağzına götürüyor. Suyu dolgun dudaklarından taşıyor.

Bir acolyte olmasına rağmen, safir gözleri ve dalgalı kahverengi saçlarıyla ne kadar güzel olduğunun farkında. Birlikte dışarı çıktığımız birkaç seferde insanların ona uzun uzun baktığını sık sık fark ediyorum. Başka tarafa bakamayan ben olsaydım her şey çok daha kolay olurdu.

"Kairyn ve fedailerinin kendi yetiştirdikleri yiyecekleri yediklerini düşünmek beni hasta ediyor. işgal ettiği insanların ta kendisi." Şaraba uzanıyorum ve tahta bir bardağa dolu bir bardak dolduruyorum.

"Bugün size yardımcı olabilecek bir şey öğrendiniz mi?" Wrenley soruyor.

Fincanımı alıp bir sonraki odaya geçiyorum. Burada mozaik zemine serpiştirilmiş yırtık pırtık minderlerden başka bir şey yok. Kurt orada uyuyor.

Dairenin arka tarafında iki dar oyuk var,

Güve yeniği battaniyelerle basit karyolalar ve sıkıcı uyku odalarından başka bir şey içermiyor. Biri Fare'nin tüm o aylar boyunca kaldığı yer ve sarayda uyuyabilse de Wrenley gizlice çıkıp çoğu geceyi burada benimle geçiriyor.

"Delphia bir kez daha görüldü," diyorum.

Minderlerden birine çöküyorum ve Wrenley karşımda yere oturuyor, yüz hatlarında endişeli bir ifade beliriyor. "Umarım küstahça bir şey yapmaya kalkışmaz."

Dudaklarımın kenarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Küstah olmak kız kardeşimin kanında var."

"Ama bir Yüce Prens'in Kairyn karşısında hiç şansı yoksa, küçük bir kızın ne şansı olabilir ki?"

"Delphie görüldüğünden daha güçlü."

"Endişelenmiyor musun?"

"Elbette endişeliyim. Rosie'den hala haber yok. Farron haftalardır yok. Kel ya da Ez'in şimdiye kadar haber göndermiş olacağını düşünmüştüm ama onlardan ne bir haber aldık ne de gördük. Lanet olsun, eğer bize işe yarar bir şey söylerse Cas'ın ziyaretini bile memnuniyetle karşılarım."

"Ve Soltide Keep'te çalışıyorum. Eğer Kairyn keşfederse-"

Kahretsin, muhtemelen ondan da bahsetmeliydim. "Tabii ki, bir de senden. Her gün o canavara hizmet ederek bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Canavarlara hizmet etme konusunda çok deneyimim var."

Doğru. Kairyn Baş Rahipleri göndermeden önce, Wrenley Kraliçe'nin Erişimi Manastırı'nda onlara hizmet etmişti. Bu Nightingale kaçırılmadan önceydi.

Rosalina ve Ezryn onu geri almak için manastırı kırmızıya boyadılar.

Ya da Wrenley öyle diyor.

Keşke Ezryn'le bu konuda konuşabilseydim. Onun hakkında böyle şeylere inanmak istemiyorum. Ama yine de eşi için ne kadar ileri gidebileceğinden şüphe duymazdım.

Başımı eğerek karşımdaki kadını inceliyorum. Onun için de aynı şeyleri yapar mıydım?

"Demek istediğim," diyor Wrenley, ben cevap vermeyince, "kız kardeşin için endişelenmiyor musun? Kendini bu tehlikeli durumlara sokmaya devam ediyorsun ve eğer sana bir şey olursa..."

Duraksadım, ne demek istediğini anladım. "Lütfum ona geçecekti." "Kairyn onu avlamak için her şeyi göze alırdı. Onun Lütfu seninki gibi lanetli olabilir. Ancak böyle bir güce sahip olsa bile Delphia asla Kairyn ve güçlerine karşı duramaz."

Laneti açıklamak ve kurdumu Wrenley'e göstermek benim işim değildi. en sevdiği şeydi ama Fare oradaydı ve her şeyi kolaylaştırıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Wrenley her şeyi olduğu gibi kabul etmişti.

Yine de, neden lanetimi bozmak için motive olmadığımı merak ettiğini biliyorum. Neden onu öpmediğimi. Onu gerçekten nasıl tanıyabilirim? Krallığım işgal altındayken onu nasıl düşünebilirim ki? Kız kardeşim bir kaçak, Rosalina kayıp ve Farron'u o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor.

Boştaki elimle ön kolumun etrafındaki metal kelepçeye dokunuyorum, pazarlığımız sırasında dövülmüş olana. Sonbahar'ın savaş alanında bu anlaşmayı yapmıştık, böylece o anı asla unutmadığı sürece gücüm ona ait olacaktı. İkimizin de sonunda aşkımızı yüksek sesle ilan ettiğimiz anı. *Burada olsaydın ne yapardın, Fare?*

Bir anda aklıma geliyor. Ayağa kalktığımda şarap fincanımın dudağına dökülüyor. "Ona gideceğiz."

"Ne?" Wrenley hızla ayağa kalkar.

"Delphie'ye gideceğiz. Claudius onun Veritas Körfezi boyunca görüldüğünü söyledi," diyorum. Farron ailesini asla terk etmezdi. Onlar için her şeyi yapardı. "Bir yelkenli kiralayıp onu bulabiliriz. O civarda bir gemiyi nerede saklayacağını biliyorum."

"Nerede?"

Ama ben şimdiden çantamı hazırlıyorum, kıyafetlerimi ve su tulumlarımı atıyorum.

"Onu bulacağız ve düşüncesizce bir şey yapmadığından emin olacağız. Belki diğer diyarlarda neler olup bittiğine dair bilgisi vardır."

"Denize açılmayacağım, açılamam."

"O zaman kal," diyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum.

Arkamda sadece sessizlik yankılanıyor ve gözlerinde biriken yaşları görmek için dönüyorum.

"Kahretsin, Wren, özür dilerim. Öyle demek istememiştim." Sonra omuz silktim. "Denize açılmayı seversin diye düşünmüştüm. Baban balıkçı değil miydi?"

Wrenley başını sallıyor ve bana yaklaşıyor. "Ben giderim. Diğer yardımcılardan birinin bana bir iyilik borcu var. Birkaç günlüğüne hasta olduğumu söyleyebilir. Ben sadece bu gece birkaç şeyi yerine oturtmak

zorundayım." "Ben sadece bunun tehlikeli olabileceğini kastetmiştim."

Yavaşça göğsüme dokunuyor, parmakları deniz kabuğu kolyemin üzerinde duruyor. Farron onu benim için dizdi ve uzun yıllar boyunca Yaz'ın simgesi oldu. Wrenley kolyenin en yeni parçasına bakıyor, altın renginde parıldayan bir nautilus kabuğu. Onu boğulmaktan kurtardığım gün bana kendi kolyesinden vermişti.

"Senin gittiğin yere ben de giderim," diyor usulca.

Sıkı bir gülümsemeye zorluyorum. "Bunu çözdüğümüzde, *kendimizi* de çözmüş olacağız. Söz veriyorum."

"Bunun için yıllarca bekledim Daytonales. Sen hazır olana kadar bekleyebilirim." "Teşekkür ederim." Küçük pencereden dışarı, ötelerdeki maviliğe bakıyorum.

"Şafakta denize açılıyoruz."

Ufka bakarken, daha önce hiç olmadığı bir şekilde beni çağırdığını hissediyorum. Bir ip beni mavi dalgaların derinliklerine çekiyor.

BÖLÜM 7



Rosalina

Bir kız... suyun içinde yüzüyor.

Gözlerimi tekrar kırptırıyorum. On altı yaşından fazla olamaz, eğer öyleyse. Koyu kahverengi tenine vuran ışık dalgalanıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Onu *tanıyorum*. Onu daha önce görmüştüm.

Turkuaz mavisi dar bir takım elbise giyiyor, siyah, kıvrıkcık saçları suyun içinde dağılıyor. Yüzünün etrafında yarı saydam bir baloncuk var. Göğsünün inip kalkmasını dikkatle izliyorum. Nefes almak için bir hava kabarcığı... Zekice.

"Beni yine görmezden mi geliyorsun Rosalina?" Kairyn nefes alıyor ve bakışlarımı hızla ona geri çeviriyorum. Eğer arkasını dönerse, onu görecektim.

"Hayır," dedim. "Yani, sana bildiğim her şeyi anlattım."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen kardeşimin eşisin. Elbette, sen onun niyetini bilmek. Nerede saklanıyor olabilir. Seni terk etmediyse tabii? Bundan hiç şüphem yok. Ne de olsa beni terk etti."

"Neden şu büyü karşıtı havadan kurtulmuyorsun, ben de senin için ona eş bağımızı sorayım?" Gülümsemeye zorluyorum ve tekrar miğferinin arkasına bakma şansını yakalıyorum.

Kız cama ulaşır ve sivri uçlu gümüş bir alet tutar. Aletin camla buluştuğu yerde kırmızı bir ışık patlıyor. Kalbim göğsüme çarpıyor. Camı *eritiyor*. Bu kalınlıktaki bir camı eritecek kadar sıcak olması bir yana, suyun altında ne tür bir ateş yanar?

Kairyn hareketsiz kalır, sonra dönmeye başlar.

"Bekle!" Ağlıyorum ve kolunu tutuyorum. İkimiz de zırhının üzerindeki elime bakıyoruz.

Çabucak geri çekiyorum. "Nerede olduğunu biliyorum. Ben söyleyeyim. Sadece beni gönderme

Sira'ya git, sana her şeyi anlatacağım. Ezryn'in ne yaptığını, Dayton'ın tokenının nerede olduğunu. Hepsini."

Kairyn bu yönüyle de ağabeyine benziyor. Sözlerimi düşünürken vücudu kıpırdamadan duruyor, adeta bir heykel gibi.

Sonra arkasına bakar.

Kız cama yaklaşık bir metre uzunluğunda yarım bir daire çizmiş. Kairyn ona bakarken gözleri açılıyor, yüzündeki şaşkınlık ifadesi garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Kairyn bir feryat koparır. "Muhafızlar! Dış savunmaları konuşlandırın!" Bana doğru dönüyor. "İhanet! Yalan söylediğini biliyordum. Arkadaşlarından bu kadar kolay vazgeçmezsın."

Tabii ki yapmazdım. Bu canavarın bir daha adamlarımdan birine dokunmasına izin vermeden ölürüm. Yine de, seçtiği ifade yanlış. Dayton benim eşim değil, her ne kadar kalbim öyle olmasını istese de.

Kız hızlandıkça aletin vızıltısı duyulmaya başlıyor. Bana çılgınca el sallıyor ve ne demek istediği çok açık.

Ben buradan gidiyorum.

Kairyn'in yanından hızla geçip elimi bardağa yaklaşıtıyorum. Isı ile parıldıyor. Küçük baloncuğunun içindeki kız ben yaklaşıırken gülümsüyor, sonra tekrar işine odaklanıyor. Şimdi camda bir daire çizdiğini görüyorum. Etrafında birleştğinde...

"Bir kurtarma girişimi mi? Ne kadar cesurca," diyor Kairyn. Ağır ayak sesleri arkamda yankılanıyor. "İyi zamanlama. Savunmalarım açlıktan ölüyor."

Kızın arkasındaki suda iki karanlık şekil belirdiğinde omurgamda bir ürperti oluşuyor. Fark etmiyor, eriyen çembere çok odaklanmış. Şekiller onları dışarı çıkarana kadar gittikçe büyür-

Yüzünün yanındaki cama bir yumruk indirdim. "Hemen gitmen gerek! Git buradan!"

Açık kahverengi gözleri genişliyor ve dönüyor. İki devasa köpekbalığı çenelerini açarak ona doğru torpidoyla geliyor. Bunlar sıradan köpekbalıkları değil, sanki doğrudan uçurumun derinliklerinden yüzmüşler gibi görünüyorlar. Şık ve sinirli, derileri hastalıklı bir çivit mavisi tonunda, neredeyse opak, sanki suyu kesmeye çalışan her ışık zerresini emiyor. Uzun, iğneye benzeyen dişleri, açık ağızlarından dışarı fırlar.

Camdan kurtulup yukarı doğru fırlıyor. Köpekbalıkları onun peşine düşüyor.

Kairyn eldivenli elini erimiş çemberin ortasına yerleştiriyor. Burnuma yanık deri kokusu çarpıyor. "Ne kadar sinir bozucu," diye mırıldanıyor. "Ne olursa olsun, kanı yakında camı boyayacak."

Hayır, hayır, hayır, bu benim kaçma şansımdı. O kız benim için hayatını riske atıyor. Çok yaklaştı, yanan çember neredeyse tamamlandı. Keşke bitirmek için bir şansı olsaydı.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor. Buradan çıkmam lazım. Yapamam. Castletree'ye, arkadaşlarıma ya da diğer diyarlara ne olduğunu bilmiyorum. Babam hasta. Arkadaşlarım kayıp, ikisi hâlâ lanetli.

Kafeste kalmayacağım.

Yanan camın sıcaklığı yanaklarımda dalgalanıyor. Bunun hemen dışında özgürlük var - ölümden özgürlük olsa bile. Camı kırmam gerek. Ama onunki gibi bir aletim yok. Camı kırmak için güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Yay çeliği gibi bir şey.

"Hey, Kairyn," diye fısıldıyorum. "Bu zırh ağır görünüyor. Hiç içinde yüzmeyi denedin mi?"

Dümenini bana doğru eğdi ve ben de saldırdım. Onu omuzlarından tutup *itiyorum*. Dev gibi ama vücudunun gücünü ona karşı kullanıyorum, bacağını uzatıyorum, böylece bana takılıp düşüyor. Bir kükreme ile aptal baykuş kaskını doğrudan ısıtılmış cama doğru itiyorum. Miğfer zayıflamış bariyere çarparken çıkan ses mide bulandırıcı bir çıtırtıya dönüşüyor. Şok dalgaları ellerimde dalgalanıyor. Ben tökezliyorum ve Kairyn de öyle.

İkimiz de nefes alıyoruz.

Örümcek ağları ısıtılmış bölümün yüzeyinden süzülüyor ve ardından büyük bir gürültüyle cam kırılıyor. Hücrenin içine su doluyor. Metal kapıya çarpıyorum. Kairyn yanıma düştü, suyun gücüyle sıkışmıştı.

Yüzümde delice bir gülümsemeyle ona bakmak için dönüyorum. Çıplak ayaklarım bir yer buluyor ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum, denge için duvara yaslanıyorum. Su buz gibi soğuk ama umurumda değil. Başka bir şey oluyor.

Derin bir nefes çekiyorum. Hava basıncı değişti, deniz suyunun gücü burada yüzen her neyse onun yerini aldı.

Birden aklıma geliyor: Beyaz bir kurt mavi aya doğru uluyor. Ben koşukça, koşukça, koşukça ateşin tenime değmesi. Kemik çıtırtıları ve Ağzımda kan tadı. Arkadaşlarım dışarıda bir yerde. Beni arıyorlar.

Onları bulmaya niyetliyim.

Kairyn ağır metalin içinde debeleniyor, deniz suyu hücrenin içine gittikçe daha fazla daldıkça duvarın köşesine sıkışıyor. Karışık bir ses çıkarıyor, muhtemelen yardım istiyor. Kendi canavarca kükrememle birlikte Büyü bedenime doluyor, tıpkı hücremde olduğu gibi içimde de bir baraj yıkılıyor. Emrimle su yükseliyor ve onu yeni Yüksek'in tepesine daldırıyorum.

Bahar Prensi, yardım çılgınlıklarını kesiyor.

Sele karşı savaşarak yatağıma doğru ilerliyorum. Derin bir nefes alarak eğildim ve şilteadaki yarığı kavradım. Parmaklarım tek bir deniz kabuğu simgesi olan zinciri kavlıyor. Boynuma takıp gömleğimin içine sokuyorum.

Dışarıda, üç silüetin suyun içinde hızla ilerlediğini görüyorum. Kız, iki köpekbalığının ulaşamayacağı bir hızda yüzüyor. Ona hemen ulaşmalıyım.

Ama nasıl? Ona yardım etmek şöyle dursun, altı yüz metre yukarıya bile çıkamıyorum. Başının etrafında bir baloncuk yaptı; daha önce hiç denemediğim bir çeşit su büyüü.

"Hadi Rosie," diyorum. "Şimdi ya da asla."

Su artık belime kadar geldi ve hemen bir şey yapmazsam burada Kairyn'le birlikte boğulacağım. "Baloncuk, baloncuk, baloncuk." Parmaklarımda küçük bebek baloncuklar oluşuyor ama kontrol edilebilir, içine hava hapsedebileceğim bir şey değil.

"Hadi ama!" Yapabilirim. Daha önce daha zor şeyler yaptım, herkesin imkansız olduğunu düşündüğü şeyler. Bir oku suya çevirdim, altın güller çağırdım, arkadaşlarımı kuşlara dönüştürdüm-

Ve eğer onları dönüştürürsem, kendimi de dönüştürebilirim.

Ellerimi boynuma koyup gözlerimi kapatıyorum ve bu üç uzun ay boyunca hapisanemi çevreleyen balıkları hayal ediyorum. Oksijeni doğrudan sudan emen solungaçları.

İçimde serbest bırakılmaya can atan bir büyü dalgası dolaşüyor. Parmaklarımin altında, boynumun her iki yanında narin yarıklar yükseliyor.

"Vay anasını. Başardım."

Beni tebrik edecek biri var mı diye etrafıma bakıyorum ama sadece Kairyn var, dalgalara karşı çırpınıyor, zırhı ve peleriniyle tamamen sıkışmış durumda. Miğferi beyaz suyun içinden fırladı. "Dur!"

Su köprücük kemiğimi geçmişti, derin bir nefes alıp suya daldım. Su solungaçlarımin yanından akıp gidiyor, sanki az önce kocaman bir yudum hava almışım gibi ciğerlerimdeki ağrıyı dindiriyor. İleride, erimiş kayayı parçaladığım boşluk

cam hala sıcaklıkla parıldıyor. Hücrenin yüzeyine çıkamayan Kairyn'e son bir kez baktıktan sonra delikten yüzerek çıkıyorum.

Açık deniz beni çevreliyor. Her yer mavi: yukarıda, aşağıda, etrafta. Korku, her şeyin açıklığından, sonsuz uçurumdan ürperiyor.

Ama daha yeni üç ayımı bir kutuda geçirdim. Biraz açıklık işime yarayabilir.

Kızlar ve köpekbalıklarını görebilmek için bulanık görüşümle savaşmaya çalışarak bacaklarımı tekmeliyorum. Döndüğümde, hapishane mavnasının uçsuz bucaksızlığı üzerime çullanıyor. Neredeyse bir su altı dağı gibi görünüyor, midyeler ve deniz yosunlarıyla kaplı çelik gövdeli hantal bir yapı. Bu şey ne zamandır burada ve daha önce ne için kullanılıyordu?

Bir şey yanımdan hızla geçiyor ve görüşüm beyaz baloncuklardan başka bir şeye dönüşmüyor. Başımı salladığımda yanımdaki genç kızın panikle açılmış gözlerini görüyorum.

"Kımılda!" diye bağırdı. Kolumu tutuyor ve beni ileri doğru itiyor.

Köpekbalıklarını görmeden önce hissediyorum, hareketlerinin gücü suyu etrafımda spiraller çizerek gönderiyor. Gözleri ürkütücü derecede iri ve boş, sadece açıklıkla hareket ediyor.

Çılgılık atmaya çalışırken ağzıma su doluyor. Elimizi uzatıp beni her zaman korumuş olan tek şeyi arıyorum.

Altın dikenlerim mavnanın gövdesindeki bir yosun parçasında kök buluyor. Sanki kendime geri dönüyorum. Kız beni tekrar çekiştiriyor ama ben yüzmeyi bırakıp köpekbalıklarıyla yüzleşiyorum. Tam çeneleri bizi sarmak için açılırken, dikenlerimi çekiyorum. Mavnadan fırlayıp köpekbalıklarının kuyruklarına dolanıyorlar ve onları çeliğe doğru geri çekiyorlar.

Kız bana göz kırpmıyor ve dudağı titriyor. Parmaklarını benimkilere doluyor ve yukarıyı işaret ediyor.

Bacaklarımız senkronize bir şekilde tekmeliyor. Serbest eli önünde dönüyor ve su bizi yüzeye doğru daha hızlı itiyor. *Su büyüğü konusunda çok yetenekli.*

Birkaç dakika içinde suyun kenarına ulaştık. Aylardır ilk defa, Güneşi görüyorum. Gözlerimi yaktığı için haykırıyorum ama biri beni iki omzumdan yakalamadan önce düşünecek zamanım olmuyor.

İki kadın tarafından yukarı çekiliyorum, sonra da ahşap zemine atılıyorum. Gözlerim hâlâ yanarken etrafımı tanımaya çalışıyorum: kocaman beyaz yelkenleri çekilmiş ahşap bir gemi. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve beni kurtaran kıızı arıyorum.

Ama önce başka bir kız görüyorum. İlkiyle hemen hemen aynı yaşta görünüyor, en fazla on altı. Uzun, düz kumral saçları, soluk bir teni ve her yerde tanıyabileceğim altın rengi gözleri var.

Cansız bir sesle, "Merhaba. Hayatta olmana sevindim."

dedi. "Teşekkürler?" Kekeliyorum.

Kız, siyah buklelerini sıkan kurtarıcıma dönüyor.

Yüzünün etrafındaki baloncuk artık yok olmuştu. "Sonbahar Ateşi tatbikatı nasıl geçti?" "Mükemmel," diye yanıtlıyor kurtarıcım. "Hayatımda ilk kez böyle bir şey söylüyorum.

deneylerinden biri."

Autumnfire. O altın gözler. İkinci kızın bakışlarını tutuyorum ve daha önce bir kez karşılaştığımızı biliyorum. Eleanor, Farron'un küçük kız kardeşi.

Beni tekneye sürükleyen kadınlardan biri beni kurtaran genç kıza döndü. "Emirleriniz nedir, kaptan?"

Genç kız tekerleğe doğru yürür ve jant tellerini tutar. "Kargoyu güvence altına aldık. Açık okyanusa doğru yelken açın. Bakalım bu piçler *Ölümcül Gökyüzü Dansçısı'ndan* kaçmaya çalışacaklar mı?"

Şimdi, biliyorum. Daha önce tanışmıştık. Daha önce içimde dolaşan adrenalin yüzünden onu tanıyamamıştım. Ama az önce onda gördüğüm özgüven beni bu konuda ikna etti.

Dayton'ın küçük kız kardeşi Delphia tarafından kurtarıldım. Summer'ın kahyası.

BÖLÜM 8



Dayton

Kayığımız turkuaz suyu kesiyor, beyaz yelkenler rüzgârla doluyor. Dümeni kık tarafa kırıyorum ve ufka bakıyorum. İleride bir şey var, seçilemeyecek kadar uzakta.

Wrenley'e "Dümeni tut" dedim. Hiç şikâyet etmeden yerime geçti.

Ayağa kalkıp dikkatlice pruvaya doğru yürüyorum. Claudius'un bize ödünç verdiği balıkçı kayığı küçük, ancak iki kişinin sığabileceği büyüklükte ama hızlı ve açık denizde fazla zahmete girmeden yol alabiliyor.

Bir ipe tutunuyorum ve öne doğru eğiliyorum. Tuzlu hava saçlarımı geriye savuruyor. Okyanusta bu şekilde bulunmalı onlarca yıl olmuştu. Görünürde kara yok, önümde sadece gökyüzü ve deniz var. Büyüm uzun zamandır boş olsa da kalbim kıpır kıpır. Kel'in en çok soğuk çorak topraklarda evinde olması gibi, ben de buraya aidim. Dilimde tuz ve evcilleştirmem gereken koca bir ufuk.

"Ne görüyorsun?" Wrenley arkamdan sesleniyor. "Henüz bir şey yok."

"Lambanın yanında bir dürbün var."

Claudius'un kayıkta bıraktığı ıvır zıvırı karıştırıyorum: üç balıkçı zıpkını, bir ağ, bir sürahi yağ, gece geç saatlerde yapılacak keşifler için bir lamba ve bir paket kibrit. Sonunda dürbünü alıp gözüme tutuyorum.

"Yıldızların canı cehenneme,"
diye fısıldadım. "Ne oldu?"

"Sanırım... Sanırım bu İlk Kumlar." "Ne?"

"İlk Kumlar," diyorum daha yüksek sesle, böylece sesim rüzgârı aşıyor ve beni doğru düzgün duyabiliyor. Her Yaz çocuğu İlk Kumların Arenası'nı bilir. Summer'ın ilk kolezyumuydu, taştan bir yapı değil

ve Hadria'daki gibi topraktan yapılmış, ama yüzen dev bir mavna. Hem Hadria'nın kara insanlarının hem de Aerantheis'in deniz insanlarının birlikte kutlayalım.

Bu yüzyıllar, yüzyıllar önceydi, uzun zaman önce battığı ya da kaybolduğu düşünülen bir kalıntıydı. Aerantheis halkıyla aynı zamanda yakın tarihten de kayboldu.

Wrenley dümeni bırakıyor, yanıma geliyor ve eliyle dürbünü işaret ediyor. Vazgeçmeden önce bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Mavna dairesel bir şekle sahip, devasa kemerleri ve sütunları Summer'ın Karmaşık oymalar. Her şey metalle güçlendirilmiştir: çelik plakalar gövdeyi kaplar ve sütunlar arasında çapraz çubuklar bulunur. Bu tür metal işçiliği sadece ...

"Bahar burayı ele geçirmiş," diye hırlayarak dürbünü Wrenley'e uzattım. "Lanet olası bir hapishaneye benziyor."

"Eğer bu doğruysa, dikkatli olmalıyız," diyor. "Kairyn'in kuvvetleri şu anda etrafımızda olabilir." Bir top sesi dalgalar arasında yankılanıyor ve ben dürbünü Wrenley'nin elinden kapıyorum. Sonra onu gördüm, mavnanın doğusunda. Ahşap bir yelkenli, beyaz yelkenleri rüzgârla dolu, hızla uzaklaşıyor. Üzerinde çapraz kemiklerin üzerinde bir at kafatası olan siyah bir bayrak ileri geri sallanıyor. Bayrağı daha önce hiç görmemiş olsam da gemiyi hemen tanıyorum. Nasıl tanımayayım?

"Bu *Trident's Glory*," diyorum. "Summer'ın donanmasındaki en hızlı gemi." Gerçi isim karalanmış. Dürbüne bakarken sağ gözümle daha iyi odaklanabilmek için sol gözümü kapatıyorum. Evet, ismin üzerine boya bulaşmış. Yeni harfleri zar zor seçebiliyorum: **ÖLÜMCÜL GÖKYÜZÜ DANSÇISI**.

"Adını kim değiştirdi lan?" Homurdanıyorum.

Ama kalbim böyle güzel bir gemiye yapılan saygısızlığa konsantre olamayacak kadar hızlı atıyor. Dürbünü ayarlayıp dümene odaklanıyorum. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. İşte orada, bağırarak emirler yağdırıyor ve sanki yaşlı bir denizciymiş gibi dümeni sıkı sıkı tutuyor. Küçük kız kardeşim, Delphia.

"Olamaz!" Wrenley kolumu tutarak ağlıyor. "Şuraya bak!"

Mavnanın arkasından, kız kardeşimin gemisinin iki katı büyüklüğünde ikinci bir yelkenli çıkıyor. Baş güvertedeki büyük bir toptan dumanlar yükseliyor. Neyse ki *Trident's Glory*'yi vuracak kadar yaklaşmadılar. Ama hızla yaklaşıyorlar. Bakışlarımı düşman gemisinin dümenine diktim. Son üç ayımı olabildiğince uyusuk olmaya çalışarak geçirdim.

Rosie'nin kaybını, kardeşlerim için umutsuzluğu ya da Wrenley'nin ihtiyacı olan kişi olamamanın suçluluğunu hissediyorum. Ama gözümü Kairyn'e diktiğimde tüm bu hissizlik kayboluyor.

Dümene giden korkulukların üzerine eğilmiş, omuzları titriyor. Pelerini sırlıklam görünüyor ve miğferinin altından siyah göğüs plakasının üzerine su damlıyor. Elinde battaniyeyle bir asker ona doğru yürüyor ve o da adamı iterek uzaklaştırıyor.

O piç Rosalina'yı *aldı*. Ezryn'i parçaladı. Hepimize ihanet etti. Şimdi de kız kardeşimin peşinde.

Ona önce ben ulaşırsam olmaz.

Dişlerim birbirine öyle sert çarpıyor ki, kırılmadıklarına şaşıyorum. Dürbünü yere atıyorum ve Wrenley'e bakıyorum. "O piçleri kız kardeşimin gemisinden uzaklaştırmalıyız! Hadi şu tekneyi hareket ettirelim. Rüzgaraltına! Rüzgâra karşı!"

Wrenley kocaman mavi gözlerini bana kırıştırıyor. "Ne?"

"Bırakmak zor, bilmiyor musun? Baban bir balıkçıydı, Tanrı aşkına!" Kendim yapmak için kışa doğru koşarken öfke sözlerimi kesiyor.

"Bu benimle ilgilendiği anlamına gelmez," diye tersliyor.

"Sadece iplerin takılmadığından emin ol. *Üç Dişli Mızrak'ın Zaferini* yakalamalıyız."

"Yaz mevsimindeki en hızlı gemi olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Ona sırtıyorum. "En hızlı gemi benim kullandığım gemidir."

Rüzgâr arkamızdayken, kayığımız denizde Kairyn'in müfrezesi ile kız kardeşimin gemisi arasına doğru yol alıyor.

"Planın nedir Day?" Wrenley çığlık atıyor, kayığımız dalgalara çarparken kendini kenara yaslıyor. "Bu büyük bir gemi ve biz sadece ... biz sadece biziz."

İpleri ayarlamak için öne atılıyorum ve tam onun üzerinde duruyorum. Bakışlarını tutuyorum ve gülümsüyorum. "Aynen öyle. Biz biziz. İhtiyacımız olan tek şey bu."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ve gözlerini kaçırıyor.

Yaklaştıkça, sesler dalgaların üzerinde çınlıyor. "Kapakları kapatın! Düşman ateşi geliyor!" diye bağılıyor kız kardeşim. Sesi çok genç, hâlâ ergenlik çağında. Koca bir geminin emrinde olması ve aynı zamanda hâlâ pelüş bir bebekle uyuması Delphia'ya kalmış.

Başka bir ses daha yüksek sesle çınlıyor. Kairyn geminin pruvasına doğru ilerliyor ve deri parmağıyla kız kardeşimi işaret ediyor. "O hurda yığını denizin dibine gönder!"

"Tekneyi aldın, Wren!" Balıkçı zıpkınını kapıyorum ve misinasını geminin ön tarafındaki sağlam küpeşteye bağlıyorum. Sonra zıpkının ahşap sapını sağ elimle tutup bir bacağımı küpeşteye dayıyorum. "Bizi o çirkin geminin tam önüne getir."

"Topun tam önünde mi?" Wrenley çığlık atıyor. Çabucak kapüşonunu yüzüne geçirerek kendini görünmez kılar.

"Aynen öyle."

Kayığımız dev teknenin önünde ateş ediyor. Kolumu geriye doğru kavislendirerek öndeki topa bakıyorum.

"Sola git, sola, sola," diye emrediyorum. "İşte!"

Zıpkını fırlatıyorum ve havada süzülüyor, dikenli ucu top arabasının kenarını yakalıyor. İpini tutup derin bir nefes alıyorum.

Vücudumda büyü kalmadı, ama hiçbir zaman büyüü tercih etmedim.

Kaba kuvvet işe yarar. Halatı elimde zıplatıyorum, ağırlığını ve gerginliğini hissediyorum. Sonra, içimde kalan tüm güçle, çekiyorum.

"Devam edin!" Wrenley'e kükrüyorum.

Top gıcırıyor: zıpkının dikenleri kımıldamıyor, sırtlara sıkıca kenetlenmiş. Ayaklarımı kayığın küpeştesine dayıyorum ve sahip olduğum, olduğum her şeyi halatı çekmeye harcıyorum. Avuç içlerimi kesiyor ve kırmızı kan sızıyor ama umurumda değil.

Kairyn sonunda kimsenin ailemle uğraşamayacağını öğrenecek.

Zırlı piçin kendisi koşarak geliyor ve topunun kayığımızın gücüyle ahşap güvertede gıcırdayarak ilerleyişini izliyor. "Biri şu zıpkını çıkarsın!"

Kairyn'in adamlarından biri ona doğru koşar. "Şu kayığa saldırma emrini vereyim mi?"

Kairyn bana bakıyor. Onun karanlık, boş bakışlarını tutuyorum, kaslarım titriyor. Birbirimize bir kalp atışı, sonra iki kalp atışı bakıyoruz ve sonra tekrarladığını duyuyorum: "Çıkar şu zıpkını!"

Trident'in Zaferi hâlâ ileride ama kaçması için yeterli boşluk olduğundan emin olmalıyım. Kollarım halata karşı mücadele ediyor. "Kayığı iskele tarafına götür!"

Wrenley dediğimi yapıyor, beceriksizce dümeni ayarlıyor. Rüzgâr yelkenlerimizi çekiştiriyor ve kayığımız geminin heybetli gövdesi etrafında tehlikeli bir yay çizerek sola doğru yatıyor.

Zıpkın ipi geriliyor ve topu geminin güvertesine doğru sürüklerken onu tutmak için bir böğürtü çıkarıyorum. Kairyn'in adamları

topu tutmaya çalışıyoruz ama kayığımız çok hızlı, top çok fazla ivme kazandı. Halatı tam olarak döndürdüğümüzde, top tamamen dönüyor, namlu şimdi dümene bakıyor.

"Top etkisiz hale getirildi! Sırada ne var, Day?" Wrenley bağıyor.

Sözü bıraktım ve parçalanmış ellerime baktım. "Baharın Yüce Prensi'ni öldüreceğim."

Bana uzanıyor ama ben kaçıyorum. "Bu çok tehlikeli!"

İkinci zıpkını kaptım. "Onun için."

"Topu unutun!" Kairyn adamlarına bağıyor. Güvertede bir ileri bir geri fırtınalar estiriyor. "Prensesi yakalayın ve tutsağımı geri getirin!"

"Aptal!" Wrenley ağlıyor. "Lanet olası aptal!"

"Daha fazla katılamazdım. Şimdi, dümene geç."

İkinci zıpkınım omzuma tünemiş halde duruyorum ve hedefimi belirliyorum. Kairyn beni fark etmiyor bile; adamlarına bağırarak meşgul. Tamamen Yay çeliğiyle kaplı, zırhı o kadar sert ki bu zıpkının dikenli ucu ona kürdanla vurmak gibi olacak. Ama önceki Bahar Prensi'yle onlarca yıl tartışarak vakit geçirdim. I

Zırhtaki her çitanın tam olarak nerede olduğunu, dümen ile köprücük kemiği arasında nasıl bir boşluk olduğunu.

Nişan almama yardım etmesi için sol elimi kaldırıyorum. Zıpkının ucu ışıktaki parlıyor. Zihnimi fırlatmanın gücü ve rüzgârla yaptığı açıyla çalkalanıyor.

O zaman aldım. Ucu tam istediğim yere denk geliyor. "Bu Ez için," diye fısıldıyorum. Elimini geri çekiyorum ve bırakıyorum-

"Ahh!" diye haykırıyor Wrenley, bana doğru düşerek. Zıpkın genişleyerek Kairyn'in ayaklarının dibindeki ahşap güverteye saplanıyor. Önce ona sonra da bana bakıyor, yumruklarını sıkıyor.

"Kahrolası yıldızlar, Wrenley!" Kükrüyorum. "Onu yakalamıştım!"

"Özür dilerim, özür dilerim." Bakışlarımın altında küçülüyor. "Ayağım ipe takıldı. Sadece emirlerinizi yerine getirmeye çalışıyordum."

Bunun üzerinde düşünerek kaybedecek zaman yok. Elimde sadece bir zıpkın ve indirmem gereken koca bir gemi kaldı. Ama asla cesareti kırılan biri olmadım. Bir zıpkın onların topunu yok etti-

Toplarının ağızı açık, namlusu barutla dolu.

Claudius'un burada bıraktığı diğer malzemelere bakıyorum.

"Ben söylediğimde, Wren, buradan gitmemiz gerek. Ben söyledikten bir dakika sonra değil, bir saniye sonra değil. Derhal. Beni duyuyor musun?"

"Ne planlıyorsun?"

"Hızlı olmalıyız. Kayığımızın gidebileceğinden daha hızlı." Ellerimle yüzünü kavıyorum, yanaklarına kanlı izler bulaştırıyorum. Sanki dünya gözlerimin içindeymiş gibi bana bakıyor. "Florendel'deki çeşmeyi hatırlıyor musun? Suyu nasıl kontrol ediyordun?"

"Evet." Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor.

"Tekrar yapmanı istiyorum. Bu kayığın altında bir akıntıya ihtiyacımız var. Bizi rüzgârda düz tut, sonra altımızdaki suya konsantre ol. Yapabilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor.

"Harika." Ellerimi bırakıyorum. Çabuk olmalıyım. Kairyn'in askerlerinden bizi çoktan öldürmelerini istememiş olması bir mucize. Elindeki tüm Kraliçe'nin Ordusu firarileriyle, onların eğitimli mızrakları için balık gibi olurduk.

Gömleğimi yırtıp zıpkının ucuna sarıyorum ve mataradan aldığım yağla ıslatıyorum. Sonra bir kibrit alıyorum. "Hazır mısın, Wren?"

"Sanırım öyle."

"Suyu hissedebiliyor musun?" "Bilmiyorum."

Okyanus mavisi bakışlarını tutarak ona bakıyorum. "Bu sefer seninle yapamam ama artık beni tanıyorsun. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Sana inanıyorum."

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. İfadesinde öyle bir kararlılık var ki, hayran olmamak elde değil.

"Pekâlâ, o zaman-" Kibriti çakıp zıpkını ateşliyorum. "Şimdi!"

Wrenley halatları çekerek yelkenlerimizi rüzgarla dolduruyor. Aynı anda, su tekнемimizin altına hücum ederek bizi hızlandırıyor.

Düşman gemisindeki topun namlusuna bakıyorum. Nefes alıyorum. Fırlat.

Ateşli zıpkın havada yay çizerek doğrudan namluya saplanıyor.

Denizlerde yankılanan gök gürültülü bir patlama patlar. Alevler yutar ahşap boyunca çılgınca dans ediyordu. Patlamanın sıcaklığı beni geriye savurdu ve kayığımızın güvertesine sertçe çarptım.

Wrenley haykırarak üzerimden baş tarafa atladı. "Ne yaptın sen?"

Kulaklarım çınlıyor ama doğrulup onun yanına doğru sürünebiliyorum.

Geminin gövdesi

Kairyn'in gemisi tamamen parçalanmış, şimdi bir duman ve deniz spreyi karmaşası. Geminin kış tarafı hâlâ havada sallanıyor.

Yumruklarım birbirine kenetlendi. Kairyn iki asker tarafından dümenin üzerinde ayağa kaldırılıyor. Canavar yaşıyor.

Wrenley derin bir nefes alır. "İyisin."

Parçalanmış ellerime bakıyorum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Titreyerek ayağa kalktım ve ona yardım ettim. "Bu onları yavaşlatacaktır. Hadi, kız kardeşime gidelim."

Dümeni ben aldım ve Wrenley akıntıya yardım ederken, yukarı doğru kayıyoruz.

Üç Dişli Mızrak'ın Zaferi'nin yanında... ya da şimdiki adıyla Ölümcul Gökyüzü Dansçısı.

"Lanetleneyeceğim," diye sesleniyor biri güvertenin üstünden, böyle kaba bir dil için fazla yüksek perdeden bir ses.

Ve işte orada, sadece bir kız kardeşin yapabileceği şekilde bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne diyebilirim ki, Delphie Girl? Giriş yapmayı severim."

Ona doğru ışınlanıyorum.

Onu.

Delphia gözlerini deviriyor ama o da gülümsüyor. Arkasından ekibine bakıyor. "İpleri indirin!"

Claudius'a ulaşacağıma söz vererek kaygımızı terk ediyorum ve ipe tırmanmaya başlıyorum. Kız kardeşimi öyle bir sıkacağım ki, sonra ciğerlerim iflas edene kadar ona bağıracağım. O mavnada Delphia'nın kendi hayatını ve mürettebatınıninkini riske atmasını gerektirecek kadar önemli ne olabilir?

Teknenin kenarından atlayıp güvertede Delphie'yi arıyorum.

Ama önce başka birini görüyorum.

Bana doğru öyle bir zarafetle süzülüyor ki, hayal gücümün bir ürünü olmalı. Ama bu gerçek olmalı - başka hiçbir görüntü kalbimin bu kadar çılgınca atmasına neden olamaz.

Rosalina'yı görüyorum.

BÖLÜM 9



Farron

George O'Connell uyurken bile huzursuz görünüyor.

Rosalina'nın babası Keep Oakheart'taki özel bir odada yumuşak beyaz battaniyelerin içinde yatıyor. Kardeşlerim Billagin ve Dominic ile birlikte yolda hastalandıktan sonra onu buraya getirdiler. Onu buraya nakletmek için planlar yaptık.

George, en yetenekli büyülü şifacıların yaşadığı Spring'e gitti ama Kairyn yönetimi devraldıktan sonra bu imkânsızdı.

Küçük hasat ayları gibi görünen parlayan küreler odanın etrafında zıplayarak odayı altın ışığıyla yıkıyor. Sehpanın üzerinde ardıç, sedir ağacı ve mür karışımı bir tütsü yanıyor. Dışarıda yumuşak bir rüzgâr kırmızı ve turuncu yaprakları pencereye doğru savuruyor.

Gözleri uykudaymış gibi kapalı olsa da, ağzı anlaşılmas bir mırıltıyla sürekli hareket ediyor.

Yatağın ucunda duruyorum, oturamıyorum ama gidemiyorum da. Dom ve Billy bir koltuğa sıkışmış, kendi aralarında fısıldaşıyorlar.

"Hiç değişiklik yok mu?" Tekrar soruyorum.

Birbirine benzeyen iki çift altın rengi göz bana bakıyor. "Aylardır değil. Babam gece gündüz onunla ilgileniyor. Her şeyi denedi. Bir emzik, bir şifacı, bir kan mektubu. Uyuyor ve kendi kendine konuşuyor. Hepsi bu."

"Onu en son ne zaman kendi gibi davranırken gördünüz?"

Billy alt dudağını çiğniyor. "Şey, diyor diyor gezerken, kötü günleri ve iyi günleri oldu. Bazen kendisi gibi görünüyordu ama ertesi sabah ayakta zor duruyordu. Onu buraya geri getirdiğimizde sayıklıyordu."

"Ama sonra Kel onu ziyarete geldi!" Dom öne atılarak Billy'yi yere düşürdü. "Hatırladın mı? Kel geldi, ne kadar, üç

aylar önce?"

"İşte böyle!" Billy kendini toparlayarak şöyle diyor. "Kel'in ziyaretinden yaklaşık bir gün önce, yaşlı George neredeyse yeniden kendisi gibi davranmaya başlamıştı. Etrafta dolaşıyor, konuşuyor, yemek yiyor, hepsi bu. Kel ertesi gün geldi ve uzun süre oturup sohbet ettiler. Ama o gittikten sonra..."

"İşler yine kötüye gitti. Hemen değil. Birkaç hafta normaldi. Ama sonra reddetti." Dom'un yüzü düşüyor ve Rosalina'nın babasının kardeşlerim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. "Şimdi hiç uyanmadı."

Yatağın kenarından dolaşıp George'un yüzüne dokunuyorum. Kırışmış kahverengi saçları uzamıştı. Gözlerinin köşelerinde ve dudaklarının etrafında kırışıklıklar var. Mırıldanmaları hızlı ve aceleci.

"Ne dediğini anlayabilen var mı?" Çocuklara sordum. Billy omuz silkiyor.

"Parça parça anlıyoruz. Mesela 'Rosalina', bunu çok söylüyor. Ve Anya hakkında da konuşuyor."

"Anya..."

"Karısı," diye açıklıyor Billy.

"Biliyorum." Küçük kardeşime ters ters bakıyorum. "Gerisi saçmalık," diyor Dom.

George'un göğsüne doğru eğildim, kulağım seğiriyordu. Onlarca yıldır metinleri ve kağıtları araştırırken öğrendiğim bir şey varsa, o da çoğu zaman saçmalıkların en doğru şey olabileceğidir.

George'un sesi hızlı nefesler arasında süzülüyor: "Maskeni tak, Annie! Maskeyi tak. Şimdi Vimy'ye. Sırt kırmızıya boyandı. Uçaklar tepemizde. Kızgın eşek arıları gibi ses çıkarıyorlar, değil mi Annie? Bana yakın dur. Sana geri döneceğimi söylemişim. Söz vermişim. Dikkat et! Siper alın!"

Bir nefes çekiyorum. Annie onun karısı olmalı, Anya, peki ya diğerleri? Burada bir gerçek var, henüz anlayamadığım bir şey.

Geri çekiliyorum. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyor. İliklerime kadar işleyen yorgunluk bedenimin ve zihnimin her yerini dolduruyor.

Kardeşlerim birbirlerine bakıyor, sonra iki yanıma geliyorlar. Normalde bir tür şaka ya da numara beklerdim ama bu sefer kollarımı her birine doladım, onlar da bana doladı.

"Ona göz kulak olacağız, Fare," diye fısıldıyor Billy.

"Söz veriyorum," diyor Dom.

Onları daha sıkı sıkıyorum. "Yapacağını biliyorum."

Bir adım geri çekilip odadan çıkmaya hazırlanırken bir anda aklıma geldi.

Kalbim patlıyor. Diyarlar arasında bir yıldız kayıyor. Tepelerde ve çölde eşleşen bir nabız hissediyorum. Yazın eşleşen bir nabız.

Eş bağımlı... Tekrar hissedebiliyorum. Bu Rosalina demek...

"Castletree'ye dönmem gerek. Hemen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10



Hazar

Damla, damla, damla.

Zümrüt kristallerinden oluşan bir çember bir havuzu çevreliyor ve suya hayali yeşil enerji akıtıyor. Havuz bir mağaranın ortasında yer alıyor. Kristallerle kaplı olmayan kısımlar pürüzlü siyah taşlardan oluşuyor.

Sira, Aşağıların Kraliçesi, onu takip etmem için beni çağırıyor. Her zamanki kıyafetinde ufak bir değişiklik var. Bugün omuzlarından ışıltılı yeşil bir pelerin sarkıyor.

Havuzu dolduran büyüün rengi.

Babamın büyüü.

Ve benimkini.

"Gel, Caspian."

Annemi takip ediyorum, uçsuz bucaksız mağaraya bakıyorum. Yeşil kristaller kayalık toprağı dağıtıp duvarlara tırmanıyor. Her biri havuzu çevreleyen dev kristal halkaya doğru büyüyor.

Kristaller yirmi beş yılı aşkın süredir büyüyor. Buraya her adım atışımda, eskisinden daha büyük oluyorlar ve gizemli bir enerjiyle titreşiyorlar.

"Harika gidiyor, değil mi?" Sira bakışlarımı takip ederek söylüyor. "Keşke Aurelia yaptığı fedakârlığın meyvelerini görebilseydi."

Bu kristaller Aşağıdan Aurelia'nın yeşil kristal kafesine kadar büyür ve damla damla onun gücünü emer.

"Sabrettik aşkım," diye devam ediyor annem, "ama neredeyse zamanı geldi."

Kraliçe'yi ilk yakaladığında annemin aklındaki şey sabır değildi. Aurelia'nın tüm büyüünü bir kerede almaya çalışmıştı ama Kraliçe

güç alınamadan neredeyse ölüyordu. Annem o zamandan beri yöntemini mükemmelleştirdi.

Kristallerin arasındaki küçük bir boşluktan anneme doğru ilerliyorum ve derinliklere bakıyorum. Su yüzeyde fokurduyor ve patlıyor ve ilk defa ne kadar derine gittiğini merak ediyorum.

"Yazık, banyo tuzlarımı unutmuşum." Sırıtiyorum.

Annem beni görmezden geliyor, onun yerine suda dalgalanan kendi güzel yansımasına odaklanıyor. Dürüst olmak gerekirse, Yeşil Alev Baronu'nu -bu her neyse- baştan çıkarabilmesi hiç de şaşırtıcı değil. Dünyayı yok etmeye duydukları ortak aşkla, böyle bir yoldaşlık kurmalarına şaşmamalı.

"Yakında, geçidin açılması için onun özünü yeterince boşaltmış olacağız," diye devam ediyor.

Sessiz kalıyorum. Annem yıllardır bu konuda saçmalıyor ama dünyalar arasındaki geçidi hiçbir zaman tam olarak açamadı. Ben doğduğumda Yeşil Alev Baronu'na hangi yolla *ulaştığı* -ya da Baron *ona* nasıl ulaştıysa- benim için bir sır olarak kalmaya *devam ediyor*. Bildiğim tek şey, onun cisimleşemeyeceği.

Annem bu geçide güç verecek kadar esrarlı enerji toplayana kadar burada kalacağım. Bu başarının onun bile ötesinde olması için dua ediyorum.

"O zaman baban devreye girecek ve sonunda sana sihrini nasıl tam olarak kontrol edebileceğini öğretecek."

Evet, benim sihrim. İçimde kıvranan Yeşil Alev. Bu büyüü sadece birkaç kez ve çoğunlukla kazara kullandım; örneğin Keldarion bana ihanet ettiğinde Kış Diyarı'nda dev bir uçurum yaratmıştım.

Yine de, kız kardeşimin Rosalina'yı tehdit ettiği ve Dehşet Şövalyelerini bileğimin bir hareketiyle yok ettiğim gibi kasıtlı olarak başka zamanlar da oldu.

Annem onu nasıl uyandıracağımı bilmediğime inanıyor. Hayatımın her anında onu bastırmaya çalıştığımı anlamıyor.

"Yeşil Alev daha önce pek çok dünyayı fethetti," diye devam ediyor Anne, "ve yakında bu dünyayı yönetmemizde bize yardımcı olacak."

"Biliyorsun," diyorum havuza bakarak, "çok fazla fatih tanımıyorum ama anladığım kadarıyla gücü paylaşmayı sevmiyorlar. Bizi de yok etmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Sen onun kanındansın. Seni hükmetmen için yarattı." Kolumu okşuyor. "Eğer denerse, onu yok edeceksin. Sen bu dünyadaki ya da öteki dünyadaki herkesten daha güçlüsün. Sende onun ve benim büyümüz var."

Ve onunkini. Bileğimdeki ince pembe altın bileziği dalgınca okşuyorum. "Baskı yok o zaman."

Sira'nın topuklu ayakkabıları havuzun etrafında dönerken tıkırdıyor. "Vizyonumuza ulaşmak için risk almalıyız. Biliyorsun, ben de bir zamanlar Yukarıdakilerdendim. Onlar sıradanlıkla yetiniyorlardı. Hayal kurmaya, yaratmaya cesaret ettim ve bunu yaptığım için bir iblis olarak müjdelendim. Aurelia beni karanlığa gömmek istedi. Şimdi öğrendi ki karanlıkta da bir şeyler büyüyebilir."

Havuzun üzerinde durmuş, yeşil ışıqla yıkanıyor, kendisi bir tanrıya benziyor ve elimde olmadan titriyorum.

"Tüm ilahi silahlar güvence altına alındığında, Yukarı'ya giden yolu açacağız ve küllerinden kendi imparatorluğumu kuracağım." Sira'nın sesi kararıyor, korkunç ve derin, kötülük dolu. "Kız kardeşin Büyülü Vadi'yi yönetecek ve sen, ışıktaki hayatta kalamayan sevgili oğlum, Aşağı'yı krallığın olarak sahipleneceksin."

Ya da bedenimi kızgın dikenlerin üzerine atabilirim ki bu da en az o gelecek kadar eğlenceli görünüyor. Gerçekten de, ilkel bir varlık tarafından evlat edinilmenin en büyük hayal kırıklığı, kanının Büyülü Vadi'yi sevmiyor gibi görünmesi - en azından benim zavallı yarı fe bedenimde. Belki bu lanet havuza bir bağım var, belki de damarlarımda dolaşan tanrı kanı yüzey dünyasını reddediyor, ama Sira ve onun tüm saf iyiliği istediği yere gidebilirken, ben ne zaman çok uzaklaşsam siyah pislik kusmaya devam ediyorum. "Ah, Birdy ve Kairyn; kim bu ikisini yeni yöneticileri olarak istemez ki? İkisinin de aklı başında."

Sira bana doğru geliyor. "Kız kardeşinin hem Bahar'ı hem de Yaz'ı almasını kıskandığını biliyorum ama gerçekten Kairyn'in hava gemilerinden birini yok etmek zorunda mıydın?"

Sanki beni kırbaçlatmamış ve vücudumun iyileşmesi haftalar sürecektir kadar kötü dövmemiş gibi kelimeleri çok sakın söylüyor. Ama ben sessiz kalıyorum. Hava gemisini düşürmemin sebebinin kıskançlık olduğuna inanması çok az merhametinden biri. Rosalina'nın benim için ne *olduğunu* bilseydi...

Aşağıda onu annemden kurtarabilecek hiçbir güç yoktu. Ölüm bir merhamet olurdu. Annemin beni kontrol etmek için Rosalina'ya nasıl bir işkence yapacağını hayal bile edemiyorum.

"Senin için hâlâ Kış ve Sonbahar var." Annem dudaklarını büzüyor. "Belki de Sonbahar ile başlamalısın. Tüm gücüyle bile, o prens ateşle oynayan bir çocuktan başka bir şey değil."

"Farron sandığın kadar zayıf değil," diyorum, sonra bunun bir iltifata çok yakın gelebileceğini fark ediyorum, bu yüzden hemen ekliyorum, "Sonbahar Prensi'nin büyüü Yeşil Alev'i engelleyen tek şeylerden biri."

"Perth'in ilk başarısız deneyi." Sira gözlerini yeşil havuza çeviriyor.
"Gerçek gücün zayıf yankılarından başka bir şey değil."

Ah, sevgili Perth Quellos. Pes eden biri değil, hakkını vermeliyim. Son duyduğumda, benim bilmediğim bir görev için laboratuvarından ayrılmıştı.

Buz damarlarımda dolaşıyor. Havuz bir girdaba dönüşmeden önce fokurdamaya başlıyor. İçimdeki Yeşil Alev kıvılcımlar saçarak canlanıyor ve Bu alandaki büyüünün yoğunluğu. "Neler oluyor?"

Sira havuzun önünde diz çöküyor ve ince parmaklarını suya daldırıyor.
"Büyü henüz babanı gönderecek kadar güçlü değil. Ama Caspian, bize bir hediye gönderiyor."

Anneme doğru koştum ve onu ayağa kaldırdım. "Ona dokunmamalısın."

Gülümsemesi çılgınca. Kendi yüzümde de birden fazla kez gördüğüm bir gülümseme bu... genellikle çılgınca bir şey yapmak üzereyken.

"Bu senin için oğlum." Yüzümü kavriyor, yeşil sıvı yanağımdan aşağı süzülürken buz gibi soğuk. "Bu hediyeyi Kış Diyarı'nı ele geçirmek için kullanacağız. Büyülü Vadi bize boyun eğecek."

Sıvıdan puslu bir sis yayılıyor. Zehirli dumanlar ürkütücü dallar halinde yükseliyor. Gölgeler yüzeyde dans ediyor, sonra biri serbest kalıyor. Karanlıkla örtülmüş bir figür, iskelet formu loş ışıktaki parlıyordu. Kemik kemik

görünmeyen eller tarafından kukla gibi oynatılıyormuş gibi sert hareketlerle havuzdan çıkar.

Ya da başka bir dünyadan gelen eller.

Zırhlı solgun kemiklerinden sarkıyor. Belki bir zamanlar görkemliydi, ama şimdi sadece çoktan unutulmuş savaşların izlerini taşıyor. İskelet, kemikli avuçlarında şimdiye kadar gördüklerime hiç benzemeyen bir çift kılıç taşıyor. Bıçaklar parıldıyor. Kabzalarını tanımadığım mühürler süslüyor; bir ağacın etrafında kıvrılmış büyük kanatlı bir kertenkelenin soluk görüntüsü.

Zümrüt alevler kaburga kemiklerinin altında dönüyor ve gözlerinin oyuklarını aydınlatıyor. Başını doğal olmayan bir tıkırtıyla bana doğru çeviriyor. Sonra baktığım iskeletin yüzü değil, onun yüzü oluyor.

Acı içime yayılıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşümde yeşil alevler dolaşıyor. Kulaklarımda çınlama var ve hareket etmesem de uzak bir yere çekildiğimi hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. Uzun mermer sütunlar ve yüksek pencereler, kar ve buzdan oluşan çorak bir manzarayı gösteriyor, ancak pürüzlü dağların şekline bakarak ve düşen

Kar, Kış Diyarı ya da Büyülü Vadi'de başka bir yer olmadığını biliyorum.

Önümde devasa bir tahta çıkan yüksek merdivenler var. Hatta Üzerinde daha devasa bir figür oturuyor. Ondan yayılan güç bana bir dalga gibi çarpıyor ve gözlerinden başka yere bakamıyorum. Yeşiller - şaşırtıcı bir şekilde

-Parıltılı siyah zırhını yalayan alevler ve tahtın yanında yere saplı tuttuğu devasa geniş kılıçla birlikte.

"Selamlar, Caspian. Ayağa kalk." Sesi derin ve emredici. Her kelime sadece söylenmiş değil, daha ziyade itaat edilmesi gereken bir emirdir.

Yüzü bana yabancı ama tanıdık; hayatım boyunca hissettiğim ama hiç görmediğim bir şey. Yüz hatlarında tedirgin edici bir güzellik var, keskin ve tehlikeli, gizlenmiş bir hançer gibi. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar doğal olmayan bir şekilde mükemmel görünüyorlar, sanki yüzünün her bir detayı bir sanatçı tarafından hazırlanmış gibi.

Sırtışı bile tam bir hassasiyetle yapılmış gibi görünüyor.

Uzun, kül beyazı saçları omuzlarına dökülüyor. Kemik rengindeki teni, parlayan yeşil ışığı dağıtarak keskin çenesini ön plana çıkarıyor. Bakışlarım, saçlarının perdesinden sıyrılan kulaklarının uçlarına takılıyor. Bir fae'ninki gibi sivri, ama bizim diyarda benzerini hiç görmediğim kadar uzunlar. Gölge siyah zırh parçaları vücudunda zarif bir şekilde bir araya gelerek ilahi ya da şeytani bir kıyafet oluşturuyor.

"Kimsin sen?" Nefes nefese kaldım, kelimelerim boğuk, her biri bu yere -bu dünyaya- ulaşma çabası.

"Çağlar boyunca pek çok isim aldım." Sesi derin bir gümbürtüye dönüşür. "Bazıları bana Malekai, Yeşil Alev ya da Baron dedi ama siz Prens, Beni başka kimsenin bilmediği bir isimle tanıyın."

Yutkunuyorum, parmaklarım iki yanımda kıvrılıyor. Kendimi ayakta durmaya zorluyorum.

"Dünyaları dövdüm ve ordular yarattım ama asla senin gibi bir yaşam yaratmadım. Hiç oğlum olmadı. Bir varis."

Panik içinde kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor ve umutsuzca yüzümü boş tutmaya çalışıyorum. Koyu mermer zemin altımda yarı saydamlaşıyor ve ben kendime bakıyorum, havuzun önünde diz çökmüşüm, gözlerim yeşil renkle dolmuş.

Ama kalbimi tutuşturan şey havuzdan dökülenler. Sıra sıra Yeşil Alev iskelet askerleri. Havuzdan çıkıyorlar, bir amaç uğruna hareket ediyorlar, lanetliler lejyonu sulu mezarlarından ileri doğru yürüyor.

Havuzun dibinde toplanmalarını, kemik ve kaslardan oluşan amansız bir gelgit oluşturmalarını şaşkınlıkla izliyorum. Karanlık bir enerjiyle titreşiyor gibiler. Bir ölümsüzler ordusu: Perth'in yarattığı bir ordu değil, babamın kendi yarattığı askerler.

Beni taht odasına geri çekerken görüntü kayboluyor.

"Bu orduyu annene bağışlıyorum," diyor Baron. "İtaatini ve değerini kanıtla, ben de sana bunu ve daha fazlasını vereyim."

İçimde bir şeyler kopuyor, Sira'yı -kendimi- bu orduyu Büyülü Vadi'nin etrafında dolaştırırken ve diyar diyar ona yenik düşerken hayal ediyorum.

"Ya binlerce masum fae'yi katletmemeyi seçersem?" Hırlıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor. "Ya buna layık *değilsem*?"

Her şeye gücü yeten, tanrısal babamdan ne beklediğimden emin değilim ama beklediğim kahkaha değildi. Derin bir kahkaha attı, sonra yeşil alevler içinde kıvranan kılıcını yere bıraktı ve kollarını dizlerinin üzerine koydu.

"Caspian," diye gülümsüyor, "seni ben yarattım. Seni aynı kolaylıkla geri alabilirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11



Ezryn

Daha çok özleyeceğimi düşünmüştüm. Dümen.

Hayatımın yüzyılları boyunca, kim olduğumu ve neye değer verdiğimi sürekli hatırlattı. Benim krallığım. Onurum. Nereye gidersem gideyim, insanlar kim olduğumu biliyordu. Önce, Isidora ve Thalionor'un oğlu, Bahar tahtının varisi. Sonra, Bahar'ın Yüce Prensi'nin ta kendisi.

Şimdi, anonimliğim için minnettarım. Kimse yüzümü bilmiyor. Saçlarım, tanımlanabilir tek özelliğimi -ağabeyimin bıçağıyla kesilmiş yırtık kulaklarımı- örtecek kadar uzamışken, herhangi biri olabilirim. Bir fakir, bir tüccar.

Kairyn'in ordusunun bir üyesi.

Çalıntı zırhımın içinde yer değiştiriyorum. Kardeşimin kuvvetleri Aşağı'dan hediye edilen goblinlerden, Kraliçe'nin Ordusu'ndan firar edenlerden ve kendi tarafına çektiği Bahar askerlerinden oluşuyor. Hapishane mavnasına giden bir gemideki eski Kraliçe Ordusu askerlerinden oluşan bir müfrezenin içindeyim. İsimsiz bir yüz, herkes tarafından bilinmeyen.

O hariç.

Seni tanıyorum.

Miğferimi çıkarmadan önce bile sanki içimi, kanımı, kemiğimi ve ruhumu görebiliyordu. Sanki birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyormuşuz ve sadece buluşma şansını bekliyormuşuz gibi hissettirdi. O beni karanlıkta sevmiştii ve ben de onun sevgisine daha fazla karanlıkla karşılık vermiştim.

Eğer onun ışığının tadını çıkarmaya layık değilsem, o zaman onun arkasında bir gölge olarak yürüyeceğim. Onun gölgesi olarak, ışığını karartmak isteyen herkesi yutacağım. Eğer

Sahip olduğum tek şey karanlık, o zaman bunu ona hizmet etmek için kullanacağım.

Planımı birkaç gün içinde uygulamaya koymuştum. İlk olarak, unvanı ve nefesi hak etmeyen bir askerin zırhını ve kimliğini çaldım. Hadria'ya girmek düşündüğümünden daha kolay oldu; kardeşim de ben de savaş zamanlarında babama hizmet etmiştik. Kairyn'in uyguladığı her prosedür, güvenlik önlemi ve taktik doğrudan babamın kendi savaş stratejilerinden alınmış olabilir. Başka biri için bunlar zorlu olabilirdi ama ben şehre girmek için atılacak her adımı, her cümleyi biliyordum. Hapishane mavnasına giden bir yardım gemisinde yerimi garantiye alacağım. Babam gurur duyardı.

Baba. Yüzümü ifadesiz tutuyorum, ancak babamın bir zamanlar olduğu kişiyle hayatının sonunda olduğu kişiyi karşılaştırmak kaburgalarımın ağrmasına neden oluyor. *Onu kurtarabilirdim. Onu daha iyi yapabilirdim-*

Ama *hain* bunu benden almıştı. O Aşağı'nın dölü beni babamdan mahrum bıraktı ve hükümdarlığımın yıkılmasına yardım etti. Caspian'ın onurdan yoksun olduğunu hep biliyordum.

Kel'in de sonunda öğrendiğini sanmıştım.

Turkuaz renkli su lomboza doğru sıcıyor. Asker arkadaşlarım ve ben güvertenin altında sessizce duruyoruz. Uzun saatler geçti. Yukarıda artan ayak sesleri ve bağırışlara dayanarak, hedefimize yaklaşıyor olmamız gerektiğini tahmin ediyorum.

Bileğimdeki şalın içine sıkıştırılmış kabaca çizilmiş haritaya dokunuyorum. Dün, hangi geminin mavnaya gönderileceğini öğrendikten sonra, kaptanın odasına gizlice girdim ve hapishanenin bir haritasını, manifestoyu ve giriş çıkış yapacak gemilerin bir listesini buldum. Rosalina'dan ismen bahsedilmese de, hücre bloklarına giden yolu bulabileceğim.

Eğer hâlâ buradaysa, diye fısıldıyor zihnimin karanlık kısmı.

Bir saat önce göğsümdeki ışığın *patladığını*, aniden yağmur fırtınasına tutulmuş bir çöl gibi hayata geri döndüğünü hissetmişim. *Eş bağımı.*

Rosalina'ya her ne yapıyorlarsa, artık durmuştu. Onu tekrar *hissedebiliyorum*, uzaktan, ama orada, kalbimin yanında. Ait olduğu yerde.

Orada mısın, Rose? Senin için geliyorum.

Beni duyabiliyor mu? Muhtemelen duyamaz. Çok uzakta.

Belki de eşimle aramdaki bağ zarar görmüştür. Diğer her şeyi mahvettiğim gibi bunu da mahvedersem hiç şaşırırmam. Zihnim o zamana geri dönüyor.

Sylvanita Lake, içimdeki her kırık ve sivri parçanın yumuşadığını hissettiğim zaman. Onun sayesinde.

Çünkü beni seviyordu.

Büyücü tarafından üzerime konulan lanet kırılmaya başlamıştı. Kırılmayla birlikte, annem Bahar Kutsaması'nı bana verdiğinden beri hissetmediğim bir büyü dalgası geldi. Her zaman kullanamayacak kadar zayıf olduğum bir büyü. Onlarca yıl boyunca kardeşimi vahşi, çılgın bir çocuktan başka bir şey olarak görmedim. Ama ben daha iyi değilim.

Rosalina'ya yaptıklarımı hatırladıkça utancım artıyor. Spring'in kutsal mekânına yaptıklarımı. Lanetimin bozulmasına izin verseydim başka ne gibi yıkımlara yol açabileceğimi ancak hayal edebilirim.

Kurt beni kontrol ediyor. Ona ihtiyacım var.

"Herkes güverteye!" diye sesleniyor yukarıdan bir ses. Vardık.

Üst güverteye çıkarken tuzlu rüzgâr ve parlak güneş ışığı yüzümü bombardımana tutuyor. Dalgaların arasında dairesel bir yapı sallanıyor; kısmen gemi, kısmen Yaz arenası, kısmen de kale olan hantal, iğrenç bir şey.

Göğsümün içindeki bağı dinlemeye çalışıyorum ama uzak, yankılı geliyor. O burada ama hâlâ bir büyü engelleyicinin etkisi altında mı yoksa çöldeki o pislik beni yoldan mı çıkardı? Ne olursa olsun, burası aradığım cevaplara sahip olacak.

Gemimiz yüzen kalenin kenarındaki harici bir yanaşma limanına bağlanmış durumda ve askerler girmeden önce güvenlik kontrolleri için sıraya giriyorlar. Yanında birkaç küçük kayık bağlı ve benim ve Rosalina'nın kaçıışı için yerlerini not ediyorum.

Geminin arka tarafına geçiyorum, çalıntı zırhımdan kurtuluyorum, sadece annemin kılıcının bulunduğu kını saklıyorum, sonra bir kedi kadar sessiz bir şekilde gemi ile mavna arasındaki boşluğa atlıyorum.

Dışarıda kalarak, askerlerden uzaklaşmak ve mavnanın yan tarafına tırmanmak için yay çeliğiyle güçlendirilmiş kırık sütunları kullanıyorum. Bir açıklık bulduğumda muhafızları kontrol edip içeri giriyorum, ayaklarım metal zemin üzerinde fısıldıyor.

Bir gölgenin içine eğilip haritama bakıyorum, tırmandığım katları sayıyorum. En yüksek güvenli hücreler su yüzeyinin altında. Bu yüzden aşağı iniyorum.

Mavnanın labirentimsi geçitlerinde dolanırken dış halkada kalmak için elimden geleni yapıyorum. Muhafızlar çiftler halinde devriye geziyor ama ben gölgelerin arasına saklanarak ya da geminin dışına tutunarak her birinden kaçıyorum. Sonunda, ben

Ana kata indiğimde, yapının bir kısmının iç rıhtıma izin vermek için kesilerek açıldığını görüyorum.

Parçalanmış bir yelkenli demirlemiş, ön tarafında parçalanmış keresteler ve barut izlerinden başka bir şey yok. Rıhtımın etrafına saçılmış varillerin ve diğer yüklerin arkasına saklanarak yaklaşıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir duygunun hayaleti üzerime çöküyor. Kokusu yok ama çürümüş olduğunu biliyorum. Sesi yok ama kulaklarım çılgınlıkla çınlıyor. Bana dokunmuyor ama onu vücudumun her zerresinde hissediyorum.

O burada. Çaldığı şey beni çağırıyor.

"Peşlerinden tüm filoyu göndereceğiz efendim, söz! Fazla uzaklaşamayacaklar!" diye sesleniyor bir ses.

Başka bir ağlamaklı ses, "Kaçak prenses, efendim ve Yaz'ın Yüce Prensi'ydi. Ama onları avlayacağız-"

Bir tıkırtı, sonra da öğürme. "Yaz'ın Yüce Prensi diye biri yok. Onun krallığını ele geçirdim. O, Vadi'nin huzuru ve kutsallığı için bir tehdit. Son Bahar Yüce Prensi'ne yaptığım gibi onun da sonunu getireceğim."

Nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor. Bu sesi nerede duysam tanırım. Yıllarca aklımdan çıkmadı. Fıçılardan dışarı bakıyorum ve küçük kardeşim Kairyn'in, kölelerinden birini boğazından tuttuğunu görüyorum. Zırhı hem sırlı sıklam hem de kömürleşmiş.

Kendimi varillerin arkasına attım. *Dayton buradaydı. Bunun anlamı*

-

"Şimdi, elimizdeki tüm gemilerin Bizans adalarını taramasını istiyorum. o asiler. Bana Altın Gülü geri getirin yoksa tüm bu hapishane Aşağı'nın derinliklerine kadar yıkılacak," diye kükrüyor Kairyn.

Kaçtı. Nefesimi tutamıyorum. Rosalina kaçtı ve Dayton'la birlikte.
Kardeşim, kan bağım yok ama dostluğum var.

Kairyn Bahar Diyarında bana bir tuzak kurmuştu ve ben de doğrudan tuzağa düşerek ona sihrimi, diyarımı ve onurumu verdim. Şimdi üçünden de yoksunum. Annemin kılıcı sırtımda ağır bir şekilde duruyor. Kabzasını tutmak için yavaşça arkama uzanıyorum.

Parmaklarım metalin üzerinde titriyor. Yüzü zihnimde beliriyor. Miğferinin tüylü baykuş kaşları değil, kardeşimin gerçek yüzü, ciğerlerimdeki son nefesi sıkarken baktığım yüz.

Son üç ayda sahiplendiğim her hayat beni buraya getirdi. Rosalina için geldiğimi sanıyordum ama bulduğum kardeşim oldu. Kaderlerimiz birbirine bağlıydı, birimiz son darbeyi vurana kadar hep birbirimize geri dönecektik. Parmaklarımı kılıcın kabzasında sıkıyorum.

Ezryn! Dur! Rosalina'nın çığlığı kafamın içinde kkryor. Vernalion Salonu'nda Kairyn'le dvşmemi istememişti. Ama anlamadı mı? Başka bir yolu yoktu. Bana haksızlık etmişti, halkımıza haksızlık etmişti. Savaşmam için o kadar çok sebep vardı ki, şimdi savaşmak zorundaydım.

-

Ama ekemiyorum. Göğsüm çok hızlı kabarıyor. Annemin kılıcını ekemiyorum.

Bir sonraki düşüncem beni bir ok gibi vurdu: *Buradan ıkmalıyım.*

Kardeşime karşı silahlandığım son seferde sadece Rosalina'ya zarar verdim. Onu kurtarma şansım vardı ama bunun yerine intikamı seçtim. Uzun zamandır terk edilmiş onurum uğruna onu tekrar kaybetmeyeceğim. Önemli olan tek şey onu bulmak.

Kfrederek fiının etrafına baktım. Kardeşim ve iki suç ortağı gitmişti. Onu öldürme şansım da öyle.

Titreyen ellerime bakıyorum. Kairyn ortadan kaybolduysa ve Rosalina kaçtıysa, burada benim için hiçbir şey yok demektir. Fark edilmeden önce buradan ıkmalıyım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde i rıhtımdan mavnanın kenarına doğru ilerliyorum. Kayıklardan birine el koyup Byzantar Adaları'na gideceğim. Belki orada Rosie'den ve kaçtığı kaçak prensesin gemisinden haber alabilirim.

Dış rıhtıma giden son köşeyi dönüyorum ve muhafızların dönüşünü sayıyorum. Bir boşluk olduğunda ileri atılıyor ve en yakındaki kayığa atlıyorum. Dayton gibi denizci değilim ama rüzgârı yakalayabilirim. Halatı çözmek için eğildiğimde üzerime bir gölge düşüyor.

"Gerçekten kaçmana izin vereceğimi mi sandın kardeşim?"

Omurgamdan aşağı ve yukarı buz akıyor. Yavaşça ipi bırakıp ayağa kalkıyorum ve Kairyn'in metalik bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Burada olduğunu biliyordum," diyor usulca ve göğsüne dokunuyor. "Seni hissediyor, biliyorsun. Bazen, geceleri, büyü haykırıyor gibi görünüyor. Hâlâ hayal kırıklığı yaratan selefim için yas tutuyor."

Konuşamıyorum. Göğsümde boğucu bir öfke ve korku fırtınası kopuyor. Neredeyse beni öldürüyordu. Emrinde koca bir ordu var. Lanet Bahar Kutsaması onda.

Arkadaşımı aldı.

"Ona ne yaptın?" Homurdanıyorum. "Eşime ne yaptın?"

Kairyn gülüyor, ses aramızda yankılanıyor. "Adamlarım senin hakkında konuşuyor. Kan Prensi, bu senin yeni adın. Dönüştüğün pejmürde serseri için fazla görkemli. Diyarın dört bir yanında cesetler bıraktın."

Boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor. "Eşim nerede?"

"Kahraman olmadığınızı ne zaman anlayacaksınız?" Güneş ışığı maskesini parlatıyor. "Rosalina'nın sana ihtiyacı yoktu. Aldığın canlar bir hiç uğrunaydı. Nasıl hissediyorsun kardeşim?" Sesi daha nefes nefese, daha çılgınca çıkıyor. "Kötü adam olmak nasıl bir duygu?"

"Hayır!" Kılıcımı çektim ama çok geç kalmıştım.

Kairyn kollarını havaya kaldırıyor. Güverteden büyük yosun telleri fıskırıyor, kollarımı, bacaklarımı, gövdeyi sarıyor.

"Aptal!" Kairyn ağlıyor. "Ne zaman öğreneceksin? Beni alt *edemezsin*. Ben senden çok daha güçlüyüm. *Hiçbir şeyin yok!*"

Onu öldürmek için binlerce sebepten başka bir şey yok. Bağlara karşı yırtıyorum, ama biri kopar kopmaz diğeri onun yerini alıyor. Hepsi işe yaramaz olamaz. Tüm o ölümler, döktüğüm kanlar, kırdığım adamlar.

"Kavga etmeyi bırakın," diye

homurdanıyor Kairyn. "Asla."

Deniz yosunu el ve ayak bileklerimi sıkıca sarıyor ve çekerek beni dört farklı yöne doğru yırtıyor. Acıya karşı ırkılıyorum. "O zaman buna ikimiz için de son vereceğim," diyor Kairyn.

Eklemlerimde ısı patlıyor. Bağlara vuruyorum ama hiçbir şey kopmuyor.

Soğuk bir esinti tenimi okşuyor. Yaz Diyarı için fazla soğuk bir esinti.

Kairyn ve ben ikimiz de açık denize dönüyoruz.

Dalgalar tekrar çatlamadan önce donarak buz kütlelerine dönüşüyor. Ama orada

buz kütlesinden buz kütlesine atlayan biri. Bu mesafeden bile vücudunda tuttuğu öfkeyi, delici mavi bakışlarını görebiliyorum.

"Yerinde olsam kaçardım," diyorum Kairyn'e.

Kış'ın Yüce Prensi burada.

BÖLÜM 12



Keldarion

Yüzen hapishaneye doğru ilerlerken tuzlu su ayaklarımın altında buza dönüşüyor. Eşim göğsümde isyan ediyor, yeniden uyanan bağ bir cankurtaran halatı gibi. O artık burada değil ama onu ufkun ötesinde hissediyorum. Başka bir bağ beni buraya çağırıyor.

Arkadaşımın arkadaşı.

Kairyn hapishane mavnasının iskelesine bağlı, suda sallanan bir kayığın üzerinde duruyor. Deniz bitkilerine sarılmış olan Ezryn'in o tanıdık olmayan yüzü acı dolu bir yüz buruşturmasına hapsolmuş durumda.

Castletree'den ayrıldığından beri onu üç aydır görmedim. Kimse ondan haber alamadı. Tek bildiğim, ölmüş olabileceği.

Aramızdaki düşmanlığa ve Kairyn'in büyüyle bağlı olduğu gerçeğine rağmen onu gördüğüm için rahatlamış hissediyorum. *O yaşıyor.*

Ve bu şekilde kalacağından eminim.

Kollarımı kaldırıyorum, etrafımdaki su spreyini buzlu ciritlere dönüştürüyorum. Rıhtımla aynı seviyedeyim ve doğrudan Kairyn'e doğru ateş ediyorlar. Siniyor ama bir tanesi zırhına çarpıp kırılıyor. Kanlı yay çeliği.

"Nerede o?" Kükrüyorum. Bir başka buz hançeri spreyi ona doğru fırlıyor.

Kairyn sendeleyerek kayıktan iner ve rıhtıma geri döner. Etrafındaki yosunlar

Ezryn gevşiyor. Dallar kollarımı yakalamak için dışarı fırlıyor ama ben büyümle uzanarak otların üzerindeki suyu buza çeviriyorum. Çatlıyorlar ve işe yaramaz bir şekilde yere düşüyorlar.

Kairyn bir adım geri çekiliyor ve ben de kayığın yanındaki buzlu bir kayanın üzerinde dengede durarak yavaşlıyorum. Yaz mevsiminde olmak Kış büyümü engelleyecekmiş gibi görünse de, her iki diyarın gücü de suda ve rüzgârda yatıyor. Okyanus etrafımda sonsuz bir cephaneye gibi.

"Etrafın bozulmuş bitkilerle çevrili değilken o kadar da sert değilsin, değil mi?" Gaspçıya hırladım.

Kairyn'in nefes alıp verışı dalgaların arasından bile duyulabiliyor. "Kardeşimin yüzünü tek başına göstermeye cesaret edemeyeceğini tahmin etmeliydim. Ah, büyük ve güçlü Keldarion, her zaman çok az. Çok geç."

Kairyn'e doğru yükselen devasa, sivri bir diken yaparken buz çatırdıyor. "Bu diyar sana ait değil. Hiçbir şey sana ait değil, manastır çocuğu."

Kairyn boynundaki küçük, kahverengi simgeye dokunur. Bir ışık ortaya çıkıyor ve dev bir savaş çekici şeklini alana kadar büyüyor. Onu üzerinde sallan kafaşını buzdan kazığımın üzerine indirdi. "Vadi bana ait olacak. Söz verildi. Kış'ı zar zor tutuyorsun. Safır Şövalyem Bahar Tahtı'nda kâhya olarak oturuyor ve Koruyucu'nun Kılıcı'yla hükmümü icra ediyor. Runa ve Erivor senden utanırdı."

Ailemin isimlerinin kullanılması göğsümde bir öfke fırtınasına yol açıyor. Hâlâ buz kütlesinin üzerinde dengede dururken, emrimle denizden parlayan hançerler fırlıyor ve Kairyn'in üzerine yağıyor. İrkiliyor, hepsini çekiciyle savuşturamıyor. Zırhının aralıklarından kan akıyor.

Ez sendeleyerek ayağa kalkıyor, yosunların sonuncusunu da üzerinden atıyor ve omuzlarını yuvarlıyor. Sırtındaki kılıcı çekti.

Kairyn güverteye yığılır, sonra maskesinin boşluğundan yukarı bakar. "Beni öldürecek misin, Keldarion? Bahar Kutsaması nereye gidecek? Varisim yok ve ağabeyime geri dönmeyecek. Böyle bir şey hiç olmadı, tüm çağlar boyunca. Belki de sonsuza dek kaybolacak."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor Ezryn.

"Elbette umursamıyorsun," diyor Kairyn. "Sadece işine geldiği zaman diyarı önemsiyorsun."

Buz kütlesinden iskeleye adımımı atıyorum. "Rosalina nerede?"

"Onu elinde tutamadı," diye cevaplıyor Ezryn. "O gitti. Dayton'la birlikte denize kaçtı."

Ah, Rose'um. Bak seni kurtarmak için buradayız. Elbette bunu kendin yapabilirsin. Kalbimde, hiç şüphe etmedim. Seni tekrar göreceğimi biliyordum.

Buz elimde kristalleşerek uzun bir mızrak oluşturuyor. Onu Kairyn'in üzerinde tutuyorum. Savaş çekicinin kabzasını kavırıyor.

Ben daha hızlıyım. Mızrağım aşağı fırlayıp pelerinini sıkıştırıyor. Sonra dönüyorum, rıhtımın üzerinden denize atlarken dönüşüyorum. Vücudum beyaz kurda dönüşüyor. Pençelerim buzun üzerine iniyor. Ezryn'e "Atla," diyorum.

"Ne?" Kahverengi gözleri parlıyor, ben ve Kairyn arasında gidip geliyor.
"Onunla savaşmak zorundayız!"

"Şimdi zamanı değil." Her ne kadar Kairyn'i tek bir darbede bitirebileceğimi düşünmek istesem de, Baharın Lütfu ve Umut Çekici'nin tüm gücüyle bunun garanti bir savaş olmadığını biliyorum. Rosalina'ya ulaşmak daha önemli.

Ayrıca, Kairyn'in sözleri zihnimde ağır bir yer tutuyor. Varisi olmadan öldüğünde Bahar Kutsaması'na ne olacaktı?

"Atla, Ezryn," diye homurdanıyorum.

Benden Kairyn'e bakarken gözlerindeki savaşı görüyorum. Askerler mızraklar, yaylar ve kılıçlar taşıyarak rıhtıma akın ediyor. Kairyn buz mızrağını çekip çıkarıyor ve ikiye bölüyor.

"Atla!"

Ezryn sırtıma atlıyor ve kürkümde iki avuç yakalıyor. Koşuyorum.

Her adımda patilerimin altında buz oluşmasını sağlıyorum. Dalgalar buz kütlelerini hızla kırıyor, su çok tuzlu ve sıcak.

Oklar yanımdan uçarak geçiyor; kulaklarımın dibinde vızıldadıklarını duyuyor ve patilerime yaklaştıklarını hissediyorum. Ezryn kılıcıyla bir tanesini uzaklaştırıyor.

"Krallığın bana ait olacak!" Kairyn ağlıyor ama sesi çok uzaklarda.

Adım adım, dalga dalga, oklar gelmeyi bırakana kadar okyanusu yarıyoruz. Kairyn'in sesi uzak bir anı olana kadar.

Önce Ezryn'le konuşmaya cesaret edemiyorum. Son üç aydır bana karşı beslediği nefreti ancak hayal edebilirim.

Hızım yavaşlıyor. Kairyn'le son savaşımdan beri bu kadar büyü kullanmamıştım. Bedenim tükenmiş hissediyor, her buz kütlesi bir çaba.

Ayrıldığım küçük ada ufukta parıltıyor. *Neredeyse vardık.*

"Rosalina'nın gemisini bulacak mıyız?" Ezryn soruyor. Sesini duyunca neredeyse irkiliyorum. Donuk ve duygusuz bir ses. Kurtarma için teşekkür etmedi ama ondan bunu beklemiyordum. Birbirimizi kurtarmak bizim her zaman yaptığımız şey.

"Hayır. Açık denizde o kadar uzağa gidemem. Ama Rosalina büyüsüne yeniden erişti; eş bağımızı yeniden hissedebiliyorum. Onu tanıyorsam Castletree'ye dönmek isteyecektir ve karaya ayak basar basmaz dikenleriyle bunu yapabilecektir. Onunla orada buluşacağız."

Ezryn'in tutuşu kürkümde sıkılaşıyor. "Castletree'ye gidemem. Kairyn Bahar'ın Yüce Prensi, ben değil. Orası artık onun bölgesi."

"Farron ve ben hâlâ krallıklarımızı elimizde tutarken kardeşin yüzünü göstermeye cesaret edemeyecektir."

Sıgılığa ulaşır ulaşmaz bedenim pes etti. Ezryn denize yuvarlanıyor ve ben de tekrar bir fae formuna dönüşüyorum.

Sahile ulaşana kadar belimize kadar gelen suda ilerliyoruz. Neredeyse yumuşak beyaz kumların üzerine yığılıyorum.

Ezryn tepemde duruyor. Bu yeni adam - artık sadece hissetmek yerine görebildiğim kaşlarını çatmış olan bu adam - şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Castletree'ye dönmek istesem bile, ikimizin de jetonları yok.

Oraya nasıl gitmeyi planlıyorsunuz?"

Kumsalda sürünerek ilerliyorum. Çantam bir palmiye ağacının yanında duruyordu. Onun bakışlarıyla karşılaşmadan çantamı karıştırıyorum, içinden bir pantolon ve bir gömlek çıkarıp giyiyorum.

"Kel," diyor Ez uyarırcasına, "Castletree'ye nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

"Şimdi, şimdi. Mantıklı olalım," diyor yumuşak bir ses. Caspian başka bir palmiye ağacının arkasından çıkıyor, uzun siyah bir ceket ve dar bir pantolon giymiş, ıssız bir ada için fazla ince. "Burada hepimiz dostuz. Küçük Çiçeğimizin yerini buldun mu?"

Cas'a dönüyorum. "Byzantar Adaları'na giden bir gemiyle kaçtı. İlk niyetinin Castletree'ye dönmek olacağını tahmin edebiliyorum."

Ezryn geriye doğru sendeliyor. Yüzündeki öfke değil, incinmişlikti. Bana baktı. "Sen... sen beni kandırdın."

"Ez, dinle-"

"Katil!" Ezryn iki eliyle kılıcını çekti, gözleri alev alev yanıyordu. "Seni öldüreceğim!"

Sonra Caspian'a saldırır.

"Ez, hayır!" Ona uzanıyorum ama dikenler koluma dolanıyor.

"Bunun için zamanım yok. Eğer böyle olacaksan, o kadar da metal olmayan adam, o zaman tamam. Bu adada kal. Bak bakalım umurumda mı?" diye hırslıyor Caspian. Dikenler onun etrafında patlıyor ve daha fazlası vücuduma dolanıyor.

Sonra Ezryn'i yalnız bırakarak birlikte yeryüzünün altına süpürüldük.

BÖLÜM 13



Rosalina

Bu o.

Dayton gemide sarhoş gibi tökezliyor, ama sarhoş olduğunu sanmıyorum. Etrafımızı saran su gibi mavi olan gözleri çok parlak.

Dudakları adımı söylüyor, ama kalbimin çarpıntısından sesini zar zor duyabiliyorum.

"Gün," diyorum.

Beni kendine doğru çekiyor.

Kucaklama en iyi şekilde ezici, ciğerlerimdeki tüm havayı zorluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve o da beni kaldırıyor, yüzüm çıplak göğsüne gömülüyor. Aylar ve aylar süren korkudan sonra, şu anda her şey yolunda.

Onun kollarında güvendeyim.

"Rosie, Rosie, Rosie." İri elleri saçlarımı yumrukluyor ve çılgınca sözcükler mırıldanıyor. "Stars, senin için çok endişelendim. İyi misin?"

"Seninleyim. Uçabilirim." Ona bakıyorum. Parlayan güneş saçlarını altın gibi parlatıyor.

Dayton bana bakarken nefesi hâlâ kesik kesikti ve bunun sadece benim hayal gücüm olmadığını biliyordum. Benim onu özlediğim gibi onun da her parçası beni özlemişti. Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyordu.

"Öp beni artık," diye fısıldıyorum.

Turkuaz gözleri kısılıyor, dolgun dudakları aralanıyor ama sonra geri çekiliyor.

Bir şeyler farklı. Dayton'ı son gördüğümde o ve Kel hapsedilmişti ve Bülbül beni manastıra götürüyordu. Ondan önce, Farron'la yaptığı pazarlığı beni kurtarmak için gücünü vermek için kullanmıştı. *Ne değişti?*

"Rosalina?" Cıvılcıvılcıv bir ses aramıza giriyor.

Dayton'dan uzaklaştığımda Wrenley'nin kedi gibi bir zarafetle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Kırpılmış bir pantolon, kabarık beyaz bir bluz ve yeşil bir pelerin giyiyor. Kıvrıkcık kahverengi saçları çenesinin hemen altına kadar uzamış.

"Hepimiz senin için çok endişelendik."

"Burada ne işin var?" Kelimelerin kaba olduğunu biliyorum ama beni üç ay boyunca hapseden Kairyn için çalışıyordu. Kel onları Keep Hammergarden'dan kurtardığını söyledi ama *kalacağını* sanmıyordum.

Dayton aramıza bakıyor. "Wren'in büyük yardımı oldu. Bize bilgi sağlamak için gizli görevde Kairyn için çalışıyor."

Bu lakabı kullandığımda içimi bir mide bulantısı kaplıyor. *Wren*. Neden ona öyle diyor? Bir an için teknenin kenarından aşağıya düşüp hasta olacağımı düşünüyorum. "Yine de beni kurtaran kız kardeşin oldu," diyorum ve hemen pişman oluyorum.

Neden birdenbire bu kadar üzıldüm? Dışarıda beni arıyordu ve bu kız da öyle. *Wren*.

"Özür dilerim," diyorum kimse cevap vermeden önce. "Uzun birkaç ay oldu." Dayton, "Hiçbir şey için özür dilemenize gerek yok," diyor. "Ben sadece iyisin."

"Farron nerede? Kendini çok uzakta hissediyor."

"Yardım için Sonbahar'a geri döndü ama eğer sen onu hissedebiliyorsan, o da seni hissedebilir. Kel ya da Ez'i İlkbahar'dan beri görmedim ama eminim onlar için de aynı şey geçerli olacaktır. Seni bulmaya çalışacaklardır, bundan eminim."

"Ezryn geliyor mu?" Wrenley gözleri parlayarak soruyor. "O bir canavar-" Ona bir bakış fırlatıyorum. "Canavar olan Kairyn ve askerleri." "Hey, hepimiz sakinleşelim." Dayton aramıza giriyor.

Wrenley'in mavi gözlerinde yaşlar birikir. "Ölüme ve şiddete sizin kadar alışık olmadığım için beni bağışlayın. Kraliçe'nin ışığına hizmet etmek için manastıra katıldım ve o burayı harap etti-"

"Bak, Bahar'da çok şey oldu," diyor Dayton, elini ona dokunacakmış gibi kaldırıyor ama sonra indiriyor. "Ezryn bizi bulduğunda açıklayacak her şey."

"Ezryn *asla* masumlara zarar vermez," diye hırlıyorum. "Bunu neden sorguluyorsun ki Dayton?"

"Etmiyorum. Sadece biraz merhamet göstermeye çalışıyorum, tamam mı?" Ellerimi yumruk yapıyorum. "Yakında bana gelecek ve göreceksin."

"Bakın, bu küçük sohbeti ne kadar sevsem de, gerçekten gitmemiz gerekiyor." Delphia, sanki kardeşinin etrafının tartışan kadınlarla çevrili olduğunu görmek hiç de yabancı bir manzara değilmiş gibi, kaşlarını kaldırarak bize bakıyor.

"Hey, Del." Ona sırtıyor ve sonra onu kucaklıyor.

Sadece bir anlık bir şey: Beni kurtaran acımasız kaptan, kardeşinin kollarında küçük bir kıza dönüşüyor. Ama sonra onu itiyor, hâlâ gülümsüyor. "Daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik buradan gitmeliyiz."

Dayton, "Hay hay, kaptan," der.

"Herkes güverteye! Demir almaya hazırlanın," diyor, sözlerinde yeni bir gurur var. "Yelkenleri açın ve sıkıca bağlayın!"

Birkaç dakika içinde mürettebat tekrar yelken açarak Dayton'ın küçük gemisinden uzaklaşıyor. Dayton da doğal olarak çalışmalara katılıyor ve etrafındaki herkes neşeleniyor. Yazın Yüce Prensi'nin fısıltıları mürettebat arasında dolaşıyor.

Çok geçmeden Dayton, Wrenley, Nori ve ben kendimizi kaptanın kamarasında bulduk, Delphia'nın önündeki masaya bir harita yayılmıştı.

"Hareket etmeye devam etmeliyiz," diyor Nori, işaret parmağını haritanın mavi okyanusunda gezdirerek. "Kairyn'in hava gemileri çok hızlı hareket ediyor ve uzak mesafeleri görebiliyor."

"Aura'nın Dişi Avcıları'nın bir tanesini indirdiğine dair bir söylenti var," diyor Delphia. Nori kuru monoton ses tonuyla "Dişi avcılar bir efsane," diye yanıtıyor.

"Hayır, değil! Büyükanнем bir Avcı'ydı." Delphia ters ters bakıyor. "Söyle ona Day!"

"Gerçekten de öyleydi. Şu anda önceliğim Castletree'ye dönmek olmalı. Eğer yapmazsam büyü çağırمام," diyor Dayton.

"Ben de Castletree'ye dönmek istiyorum," diyorum. "Arkadaşlarımın beni arayacağı ilk yer orası. Diğer Yüce Prenslerin yardımını kullanabiliriz."

"Ama oraya nasıl gideceğiz? Hadria'ya geri dönmek söz konusu bile olamaz," diyor Delphia. "Orası Kairyn'in Yaz'daki ana üssü ve asker kaynıyor. Ayrıca, Keep Soltide'dan gelen yol kapalı. Sadece Yüce Prens tarafından açılabilir ama o kadar askeri geçmemizin imkânı yok. muhafızlar."

Yaz'ın simgesi cebimde ağır bir şekilde duruyor. Onu Dayton'a geri vermeliyim. Ama şimdi bile, onun büyü olmadan işe yaramaz. "Bizi Castletree'ye geri getirmek için dikenleri çağırabilirim ama bunu okyanusta yapamam. Onları topraktan çekmeliyim."

Delphie'nin gülümsemesi genişler ve Nori'ye yan gözle bakar. "O zaman karaya çıkıyoruz."

"Hadria yasalarının ötesinde bir yerde," diye katılıyor Nori.

Dayton'ın göğsünden bir kahkaha yükseliyor. "Oraya küçük kız kardeşimle gideceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Byzantar Adalarına." Delphie geminin simgesini harita üzerinde hareket ettirir. "Alçakların, korsanların ve kanun kaçaklarının yuvası. Corsa Tuga'ya gidiyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14



Rosalina

"Corsa Tuga!" *Deathly Sky Dancer'dan* inip iskeleye adım attığımızda Dayton haykırıyor. "Size gençken buraya geldiğim zamanlara dair bazı hikâyeler anlatırdım ama bana farklı gözle bakmanızı gerçekten istemiyorum."

Göğsüne bir şaplak attım. "Şu anda beni şaşırtabilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Arkasını döner, geriye doğru yürür. "Bunun tek nedeni sana Bizans Adaları'yla ilgili en iyi hikâyelerimi anlatmamış olmam."

Tuzlu bir esinti üzerimizden geçiyor. Saçlarını dalgalandırıyor ve yüzündeki geniş gülümsemeyle hiç bu kadar güzel görünmemiştii. Tökezliyorum ve hemen dengemi yeniden kazanmama yardım ediyor, bir kolunu omzuma atıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor, "Bu hikayede yaramaz bir papağan, peçeteye çizilmiş bir hazine haritası ve rom fiçilerinden yapılmış derme çatma bir salla cesur bir kaçış var. Bunlardan birinin içinde Farron sıkışmıştı."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve kendimi onun kucağına doğru eğilirken buluyorum. "Farron'u buraya getirdiğine inanamıyorum."

"Summer'ı ziyaret ettiğinde Farron'u her yere yanımda götürdüm. Şikayet etse de her zaman beni takip etti."

"Bence o gülümsemeniz insanları her şeyi yapmaya zorlayabilir."

Birden gülümsemesi bozuldu. Kapüşonunu yukarı çekmeden önce benden uzaklaşıyor. "Yüzünüzü kapatın. Çok fazla dikkat çekmek istemeyiz. burada."

Talimatlarına uyarak başımı salladım. Gemiden inmeden önce pelerinlerimizi giydik. Bu, sığağı daha da amansız hale getiriyor ve boncuk boncuk terler alnıma yapıyor.

"Salty Kraken Tavernası'nda birkaç odamız var," diyor Delphia arkamızdan gelerek. "Yanında bir ara sokak var. Dikenlerinizi yetiştirmek için iyi bir yer olabilir."

Başımı sallıyorum ve grubu şehre kadar takip ediyorum. Rıhtımın ötesinde, şehir hareketli pazarlarla canlanıyor. Esinti, tuzlu deniz havasına karışan baharat kokusuyla yoğunlaşıyor.

"Burası çok kalabalık," diye fısıldıyorum.

"Kairyn henüz Adalar'a ulaşmadı," diyor Wrenley, yanıma gelip bir kedi kadar sessiz. "Küçükler ve çoğu standart haritanın dışında bırakıldıkları için gitmesi zor."

Delphia bizimle aynı hizaya geliyor. "Kairyn saldırdığında pek çok Fae buradan kaçtı. Bazı korsanlar Hadria'daki yeraltı direnişine silah ve malzeme kaçırıyor."

"Hadria ve Corsa Tuga genellikle anlaşmazlık içindedir, ancak iki şehir son birkaç ayda huzursuz bir ittifak kurdu. İnsanları bir araya getirmek için ortak bir düşmana sahip olmak gibisi yok, değil mi? Korsanlar da Hadria vatandaşları kadar Kairyn'in yönetiminde olmasını istemiyor," diye açıklıyor Dayton.

Burada canlı ve diri hissettiren belli bir yaşam tarzı var. Kasabanın derinliklerine doğru ilerlerken, bakışlarım arnavut kaldırımlı patikada sıralanan rengarenk dükkanlara takılıyor. Dalgalandıran ahşap bir tabelada MİSTİK İMPARATORLUK yazıyor ama tozla kaplı pencerelerin ötesinde bir şey göremiyorum. Bir başka tabelada BUCCANEER'S BLACKSMITH yazıyor, burada bir zanaatkâr erimiş çeliğe çekiçe vurarak silah dövüyor.

Caddenin ilerisinde, SIREN'S TREASURES ışıltılı vitriniyle gözüme çarpıyor. İnciler dalgaların üzerindeki ay ışığı gibi parlarken, karmaşık bir şekilde oyulmuş mercan parçaları denizin sırlarını fısıldıyor gibi görünüyor. Bir anlığına oyalanıyorum, her şeyin uhreviliği karşısında büyüleniyorum.

Dayton arkamdan yaklaşıp bir elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Uzun zaman önce sirenlerin sürekli Corsa Tuga'ya geldiği söylenir. Fae'lerin arasında yürür ve kanallarda yüzerlerdi." Eliyle şehrin sokaklarında aşağı yukarı akan su yolları. "Bekle, yürüyebiliyorlar mı?"

"Elbette. Sirenler karaya ayak bastıklarında kuyruklarını kaybederler ama güneşte yanaklarındaki pulların tozlanmasından her zaman birini tanıyabilirsiniz." Başparmağı yüzümü okşuyor ve orada hissettiğim tek şey kızarmak oluyor.

Bir keresinde aşağıda bir siren görmüştüm. Caspian'ın doğum günü partisinde şarkı söylemişti ve Ezryn muhtemelen bir pazarlık nedeniyle orada olduğunu söylemişti. Bu

beni üzüyor, belki de bir zamanlar Kel ile yaptığım fae pazarlığı yüzünden ben de kapana kısılmıştım. Ama daha iyi bir şeye giden yolu buldum. Belki o da bulabilir.

Birden Dayton'ın jetonunun hâlâ cebimde olduğunu hatırladım. İleride, Nori, Delphia ve Wrenley'nin bir satıcıyla konuştukları ve Nori'nin bir tür lanetli görünümlü tılsım satın almaya çalıştığı görülüyor.

"Bu senin." Simgeyi çıkardım. Hâlâ deniz kabuklarından oluşan diğer kolyesini takıyor. Bakışlarım özellikle bir deniz kabuğuna takılıyor. Bir nautilus kabuğu, onu nehirde kurtardığı için yardımcısı tarafından hediye edilmiş.

Jetonlu kolyeyi hızla Dayton'ın avucuna bastırıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Bunu nasıl aldın?" Dayton soruyor.

"Uzun hikâye. Turkuaz Şövalye Parlaklık Yayına dokunmaya çalıştı ve yay onu toza çevirdi. Ama senin simgeni bıraktı... ve Onur Mızrağı'nı. Day, o kolyenin *içinde*."

"Yani, bu doğru. Asla emin olamadım. Diyarların Koruyucusu olarak Kel kutsal bir silaha sahip tek kişiydi ve onu mümkün olduğunca kendisinden uzak tutmayı tercih ediyordu." Dayton kolyesinin ipini çözmek için harekete geçti.

"Bekle." Bileğini tutuyorum. "Kairyn buna sahip olduğumu bilmiyor ve yakalandığım süre boyunca her gün bana bunu sordu. Tüm silahları istiyorlar ve şimdi ellerinde olmayan tek silah bu."

"İşte bu yüzden akıllı olan sensin." Sırıttıyor. "Yine de, üç çatallı mızrağı kolyenin içine nasıl soktun?"

"Çünkü-"

"Hey, siz ikiniz, acele edin!" Delphia ileriden sesleniyor.

"Sana sonra anlatırım," diyorum. Dayton'a kendim hakkında öğrendiklerimi, Kraliçe Aurelia'nın kızı olduğumu... ve onun yayını kullanabildiğimi hâlâ söylemedim.

"Teşekkür ederim, Rosie. Ciddiyim." Doğrulup jetonu cebine sokmadan önce bana doğru eğiliyor. "Bunu geri aldığına inanamıyorum."

Delphia, Nori ve Wrenley'e çabucak yetişiyoruz.

Beşimiz sonunda meyhane bölgesi olması gereken yere varıyoruz. Havada belirgin bir alkol kokusu var. Henüz sabah olmasına rağmen binalardan kahkahalar yankılanıyor, ardından sloganlaşan gecekondu şarkıları geliyor.

Delphia, Salty Kraken'in önünde durarak, "Beklerken burada konuşlanıp gemiye ikmal yapacağız," diyor.

"Üç gün," diyor Dayton. "Sonra geri döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur," diye yanıtlıyor Delphia kendini sıkı bir kucaklamanın içine çekerken. "Bunları kardeşime ver. Eminim sizi Castletree'de bulacaktır." Bir an için

ürkütücü bir şekilde dik duran koluyla Nori bana ağır siyah bir çanta uzatıyor. Yavaşça alıyorum. İçindekiler sert ve yumuşak bir karışım gibi görünüyor. "Ah, teşekkürler."

"Sadece seyahatlerimde bulduğum bazı şeyler. Onun için faydalı olabilirler." Gülümsüyorum. Nuri'yle fazla vakit geçirememiş olsam da Farron'un anlattıklarından onun pek de öyle denilebilecek biri olmadığını biliyorum. Etkileyici. Farron'a verdiği bu hediye onun "Seni özleyorum ve seviyorum" deme şekli olmalı.

O uzaklaşmadan önce Nori'yi kollarımın arasına alıp olabildiğince sıkıyorum. "Şimdi Farron'a senden bir kucak verebilirim."

Nori'nin vücudu sertleşir, sonra gevşer. "Evet. Her neyse," diyor usulca. Ondan uzaklaşıyorum ve o da Delphia'nın yanına gidiyor. "Gitmeye hazır mıyız?" Wrenley sokağın girişinde duruyor. "Geliyor musun?" Ben soruyorum.

"Elbette öyleyim," diyor.

Gölgelerin arasına dalarak ara sokağa doğru ilerliyoruz ve ben derin, sakın bir nefes alıyorum. Görüş alanımın dışında, Delphie ve Nori'yi sokağın köşesinden bakarken yakalıyorum, dikkatle izliyorlar.

"Bana tutun. Bunu daha önce bu kadar çok yapmamıştım," diyorum onlara.

"Bunun tehlikeli olmadığına emin misin?" Wrenley kaşlarının arasında bir düğüm belirterek soruyor.

Çok tehlikeli. Muhtemelen burada kalmalısın, böylece kazara bir diken batmaz, diye düşünüyorum başımı sallamadan ve elini tutmak için uzanmadan önce. "Her şey yoluna girecek."

Ona dokunduğum anda elini çekip alıyor, dudakları geriye kıvrılıyor, mavi gözlerinde panik parlıyor.

"Rosie bizimle ilgilenecektir, Wren. O çok güçlüdür." Dayton beni belimden kavırıyor ve Wrenley'nin omzunu tutmak için uzanıyor.

Derin bir nefes alıyor, sonra elini pelerinin içine sokuyor.

"Pekâlâ," diyorum, etrafımızda altın sarısı çalılar yükseliyor. "Hadi eve gidelim."

BÖLÜM 15



Rosalina

Çalılıkların arasından geçip Castletree'nin giriş holünde bir yığın halinde yere düşüyoruz. Benim altın çalılarım Caspian'ın mor çalılarının arasına düştü. Dayton ve Wrenley'le kollarım bacaklarım birbirine dolanmış, nefes nefese bir an orada yatıyorum. Ama yüzümde hiç bu kadar büyük bir gülümseme olmamıştı.

Ben geldim.

Bulanık görüşüm sayesinde tanıdık kapıyı, aynayı ve şömineyi görüyorum. Dikenler Prensi'nin çalıları tavanın tepesine kadar uzanıyor.

Hala kaleyi bir arada tutuyor.

"Bu seyahat şekliyle pek de zarif değilsin, değil mi?" Wrenley homurdanıyor.

Onun sızlanmaları umurumda değil çünkü göğsüm eşsiz bir sıcaklıkla, tutuşan bir ateşle doluyor.

"Farron," diye nefes alıyorum ve Nori'nin çantasını bırakarak kendimi yukarı itiyorum.

Merdivenlerin başında duruyor, gözyaşları çilli yanaklarından süzölmeye başlamış bile.

Ona doğru koşuyorum. Muhtemelen deniz yosunu gibi kokuyor olmam ya da kıyafetlerimin yırtık pırtık olması umurumda değil. Farron, *dostum*, burada.

"Rosalina!" Merdivenin dibine sığıyor ve beni belimden sıkıca kavırıyor.

Yuvarlanıp düşüyoruz ve sanki çalılar bizi yakalamak için uzanıyor.

Dudakları yanaklarımda, tuzlu gözyaşlarıyla ıslak. "Seni hissettim. Summer'a koşmak istedim, ama sonra eğer yapabilirsen buraya geleceğini biliyordum ve kendime birkaç saat daha beklememi söyledim ve ... işte buradasın."

Boğulurcasına bir hıçkırıkla kesiliyor ve kalbimin onu daha fazla sevebileceğini sanmıyorum. Yavaşça, kumral dalgalarını parmaklarımın arasına alıyorum. Denizin altındaki sonsuz günler ve geceler boyunca bu rengi ne kadar sık hayal etmişim?

Gözlerindeki altını, gülümsemesini tekrar görebilmeyi mi diliyordum?

"Farron, buradasın," diye fısıldıyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. "Buradasın.

Buradasın."

"Seni benden tekrar almaya çalışsınlar," diyor, sözlerinde bir hırıltı var. Öpücüğü de bir o kadar güçlü, beni yutuyor.

Dayton öksürüyor.

Farron uzaklaşıyor ve ikimiz de Dayton'ın bize sırtıttığını görmek için yukarı bakıyoruz. Muhtemelen onun da Dayton'ı görmek istediğini bilerek kendimi Farron'un üzerinden kaydırıyorum.

Ama Farron'un tek yaptığı başını eğmek.

"Merhaba Day." "Selam, Fare," diye yanıtlıyor

Dayton.

"Wrenley," der Farron.

"Farron," der Wrenley.

Aralarındaki gerginliğe bakıyorum ama tiz bir çığlık sessizliği bozuyor.

"ROSALINA!!"

Astrid merdivenlerden iniyor, hemen ardından Marigold ve Eldy geliyor. Kendi tutarsız gevezeliklerim dökülüyor ve dikenlerle kaplı basamaklarda tökezleyerek dev bir grup kucaklaşmasının içine düşüyorum.

"Sağ salim döndün!" Hıçkırarak ağladım. "Çok sevindim!"

Onları en son gördüğümde, Bahar Diyarı'ndan kaçabilmek için üçünü de kuşa dönüştürmüştüm.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu eğlenceliydi." Astrid göz kırpmıyor. "Yine de zıplamayı tercih ederim!"

"Küçük kanatlı maceramız için minnettarım," diyor Eldy, bir kolunu Marigold'un üzerine atarak. "Hala bir kuşa dönüşebiliyorum, bu yüzden her gece Marigold'la aynı saatte dönüyorum. Bu, sevgilimin rahatsızlığını biraz daha anlamama yardımcı oluyor."

Avucumun içiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Nasılsınız bakalım?"

Marigold, "Castletree'deki prenslerden hiçbiri olmadan, kendimizi meşgul tutuyorduk," diyor.

"Pek çok yer yıkılmış ve onarılması gerekiyor," diyor Astrid. "Bir sürü mü?"

"O kadar da kötü değil, canım." Marigold başımı okşadı.

Ama aralarındaki endişeli bakışlardan durumun iyi olmadığını anlayabiliyorum. Dahası, şimdi nefes almak için bir anım var, hissedebiliyorum

Castletree'nin yaraları sanki benim yaralarımymış gibi. Orca Koyu'ndan döndüğümde Castletree'nin tamamını buzla kaplı bulduğumdan daha kötü. Havayı neredeyse tatlı bir koku kaplıyor, çürüme gibi.

"Önemli olan senin evde olman," diyor Marigold. "Ve şimdi, Yüce Prenslerden ikisi de evde."

Göğsüm sıkışıyor. Keldarion ve Ezryn burada değil. Merdivenlerden inip Dayton'ın Farron'a Delphia ve Nori'yle kaçışım hakkında bilgi verdiği yarım dairenin içinde duruyorum.

Farron beni kendine doğru çekiyor, kulağımı öpüyor ve fısıldıyor, "Marigold haklı. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Hayal ettiğin gibi olmasa bile artık birlikteyiz. Day için üzgünüm, Rosie."

Damarlarıma buz doluyor ve ondan uzaklaşıyorum, tüm sinirlerim aniden geriliyor. "Dayton ne olacak?"

Farron'un gözleri vahşi bir şeyle parlıyor ve Dayton'a doğru dönüyor. "Ona söylemedin mi?"

Dayton ağzını açtı ve sonra kapattı. "Bana ne söyleyeceksin?" Hırladım.

Bana bakarken Dayton'ın yüzünde bir kırılma oldu. "Rosalina..." Rosalina. Rosalina mı? Bana *asla* Rosalina demez.

"Bana ne söyleyeceksin?" Boğuldum.

Wrenley, Dayton'a doğru ilerler ve elini onun göğsüne koyar. "Dayton ve ben dostuz."

İÜRT 2

ŞTÜRLERDE DERECELENDİRİLDİ

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16



Farron

"Ah, siz dostsunuz," diyor Rosalina. Gözleri kocaman, sesi titrek. Ellerini havaya kaldırarak Wrenley ve Dayton'dan uzaklaşıyor.

Dayton'ı *öldürebilirim*. Boğazımın arkasından bir hırıltı yükseliyor.

"Yapamam.

ona söylemediğine inanamıyorum."

"Yapacaktım," diyor Dayton bana doğru hışım ile yaklaşarak. "Ama Kairyn'le savaşmak ve Rosalina'nın kurtarılmasına *tek başıma* yardım etmek arasında gerçekten zamanım yoktu."

"Orada olmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Göğsüne, sendeleyerek geri çekilmesine neden olacak kadar sert bir yumruk indirdim. "Bana gitmemi söyleyen sendin."

Dayton başını sallar, öfke gözlerini aydınlatır. Hırlarken dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılıyor: "Ve sen kaçtığın için çok mutluydun."

Yer sarsılıyor ve kendimi sabitlemek için içgüdüsel olarak onun kolunu kavıyorum. Altımdaki çalılar kıvrılıyor ve yukarıdaki yüksek cam pencerelerden bazıları çatlıyor.

"Hey, dinleyin!" Astrid bağıyor. "Rosalina'nın bir sorunu var!"

Dönüyoruz. Rosalina'nın kirden lekelenmiş yanaklarından gözyaşları süzülüyor. "Ben iyiyim, gerçekten," diyor Astrid ve diğer hizmetkârlardan sendeleyerek uzaklaşırken. "Birden kendimi öyle hissettim."

Rosalina sertçe dizlerinin üzerine düştü. Dayton ve ben ona doğru hamle yaptık ama bir güç beni geri uçurdu, Rosalina'nın vücudunu saran bir rüzgar girdabı oluştu.

"Rosalina!" Bağıyorum, sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Gözleri kocaman ve tamamen altın rengine dönmüş. Dudakları aralanmış olsa da hiç ses yok, sadece rüzgâr etrafında esiyor. Ürkütücü bir endişeyle, bunun bana Ezryn'in büyüünün kontrolünü kaybettiği zamanı hatırlattığını fark ediyorum.

Bir gümbürtü daha duyulur ama bu seferki kalenin farklı bir yerinden gelmektedir. Şatonun terzisi Flavia Yaz Kanadı'ndan koşuyor, birkaç personel de arkasından geliyor. "Çöküyor! Yaz Kanadı çöküyor!"

"Bu benim gülüm..." Dayton nefes alır, sesi düzensizdir. "Hiç sihrim yok."

"Yüksek Kule'ye git," dedikten sonra Marigold'a dönüyorum. "Bugün Yaz Kanadı'nda bulunan herkesin bir listesi var mı sende?"

nlğnden ince bir cüzdan çıkararak, "Çoktan hallettim, evlat!" diyor.

Oda tekrar sallanır ve Summer'ın koridorlarının derinliklerinden çığlık sesleri gelir. Eldy, Marigold'un koluna tutunur ve Astrid umutsuzca tırazana tutunur.

"Dayton, git!" Ona doğru döndüm. "Yüksek Kule'deki güln korumalısın!"

Umutsuzca Rosalina'dan Yaz Kanadı'ndan koşarak çıkan birkaç personele bakıyor. "Hayır," diye homurdanıyor. "Halkımı kurtarmam gerek."

Akıcı bir hareketle altın kurt formuna bürünür ve Yaz Kanadı'na atlar.

Ben ne yapıyorum? Ne mi yapacağım? İçimde panik yükseliyor. Flavia ve diğer personel Marigold'un etrafını sararak herkesi saymaya çalışıyor. Wrenley hâlâ ayakta, korku ve hayranlık dolu bir ifadeyle Rosalina'yı izliyor.

Rosalina. Artık etrafında sadece rüzgâr değil, su da var. Tuzlu, tuzlu su. Saçları vahő ve dağınık bir şekilde yüzüne dklyor. Sürekli akan gözyaşları yanaklarından aşağı szlp fırtınaya karışıyor.

Acısı bana bir dalga gibi çarptı. Saf keder. Şiddetli bir fırtınanın grlediği kalbinde yankılanan derin bir umutsuzluk. Bu acıyı biliyorum.

Bunu ben de

hissettim.

Kalp kırıklığı.

"Rosalina!" Ağlıyorum. "Ben buradayım. Buradayım."

Ama sözlerim fırtınanın içinden ona ulaőmıyor. Tamamen hareketsiz. Ona ulaşmalıyım. Kendimi onu çevreleyen su ve rüzgâr kabarcığının içine atıyorum. Elementler kıyafetlerimi parçalıyor ve derimi yırtıyor. Nefessiz ve kanlar içinde geriye düşüyorum.

Bir başka büyük sarsıntı Castletree'yi sallar. Wrenley çığlık atarak dizlerinin üzerine düşer ve kendini sabitlemek için çaresizce dikenlere tutunur. Altın kurt, yanında birkaç personelle birlikte Yaz Kanadı'ndan dışarı fırlar.

sırtında ve bir tane de ağzında. Bize bakmadan önce onları bir yığın halinde bırakıyor, çaresiz. "Kanadı su basıyor," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Personelden biri yaralandı."

Tam bir su dalgası ana salona çarpıp merdivenlerden aşağı ince bir tabaka halinde dökülürken dönüyor. Rosie'den çalışanlara bakıyorum. Yapamıyorum. Onu terk et.

"Bu Zearia!" Astrid sesleniyor. "Bacağı çok kötü kanıyor!"

"Üzerine baskı uygulayın!" Ezryn nerede? Rosie'yi korumalıyım, Dayton'a yardım etmeliyim ve personelimi korumalıyım.

Castletree'nin zayıf olduğunu biliyordum ama nasıl olur da bütün bir kanadı kaybederiz?

Dikenler Prensi olabilir mi? Dayton'ın büyüünün azaldığını hissedip bir saldırı mı başlattı?

Sonra, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bir diken yumağı filizleniyor. Giriş holü. Dikenler Prensi görünür. Ama yalnız değildir. İncecik parmakları ...

Keldarion.

"Neler oluyor?" diye homurdanır Kış'ın Yüce Prensi.

Bunu düzeltmenin tek bir yolu var.

Ben ilerlerken ateş kollarımı yalıyor. "Yaz Kanadı çöküyor ve bu onun suçu!"

Caspian'a doğru hamle yapıyorum ama Keldarion aramıza giriyor. "Hayır, değil." O

Caspian'ı ensesinden kabaca kavrayıp kendine doğru çeker. "Castletree'yi ayakta tutmak için dikenlerini kullandığını biliyorum. Şimdi, kurtar onu."

Caspian'ın yüz ifadesi şaşkınlıktan hüzne dönüşürken, gözlerini karşıdaki Kel, sonra gözlerini Rosie olan fırtınaya diker. "Deneyebilirim. Ama bu kolay olmayacak."

"Seninle ilgili bir şey ne zaman kolay oldu ki?" Keldarion neredeyse yumuşak bir sesle söylüyor.

Yumuşak bir ses tonuyla, yirmi beş yılı aşkın bir süredir Hazar'a yöneltildiğini duymadığım bir ses tonuyla.

"Bu tam bir karmaşa." Caspian öne çıktı ve kollarını sıvadı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmüş müydüm bilmiyorum, yüzü keskin bir kaş çatmayla buruşmuş, sonra da geniş gözlü bir bakışa dönüşmüştü. Bakışları Wrenley'nin üzerinde. "Şimdi de Kairyn'in yardımcılarını mı barındırıyoruz? Castletree'ye girmesine izin verilen tek canavarın ben olduğumu sanıyordum."

Wrenley, yüzünde neredeyse şaşkın bir ifadeyle Dikenler Prensi'ni izlerken hiçbir şey söylemiyor.

Caspian iki adımda merdivenlerin tepesine ulaşır ve Summer'ın koridoruna bakarken gözleri büyür. Elini uzatır, alnında ter lekeleri vardır. "Onu ayakta tutamam. Çok ileri gitti. Tek yapabileceğim size biraz zaman kazandırmak."

Castletree sallanır ve Yaz Kanadı'ndan bir su seli daha akar.

"Dayton!" Bağırıyorum.

Caspian dişlerini sıkıyor, dikenler bacaklarına dolanıyor ve onu sabit tutuyor. Parmaklarını kıvrıyor, lavanta rengi gözleri kapanıyor.

Kel'in söyledikleri doğru mu? Caspian'ın dikenleri bunca zamandır bize yardım mı ediyordu? Bu düşünce o kadar çılgınca ki zar zor sindirebiliyorum.

Bir hırıltı duyulur ve Yaz Kurdu daha fazla asa yüklenerek dışarı fırlar. Bacakları titrer ve yere yığılır.

"Herkes bu kadar mı?"

Bağırıyorum.

"Sanırım öyle," diye karşılık veriyor Eldy, not defterinde öfkeli işaretler yapan Marigold'un omzunun üzerinden bakarak.

"Farron, yardım et!" Astrid önümde, Zearia'yı tutuyor. Bacağında kötü bir yara var ve hızla kanıyor.

"Onu yere yatırın." Yere diz çöküp nefesimi düzene sokmaya ve Ezryn'in bana öğrettiği iyileştirme büyüsüne konsantre olmaya çalışıyorum.

Keldarion bana doğru koşuyor, bakışları Rosalina'ya sabitlenmiş. "Bana neler olduğunu anlat."

"Rosalina ve Dayton az önce geldiler. Ve... konuşuyorduk-" Kelimelerim ağzımdan çıkar çıkmaz birbirine karışıyor. "Rosalina böyle dizlerinin üzerine çöktü. Ona ne olduğunu anlamıyorum. Yaz Kanadı çökmeye başladı. Dayton'ın büyüsü çok zayıf, belki de bu yüzden."

"Bu sadece Yaz Prensi'nin zayıflığı değil," diye hırılıyor Caspian merdivenlerin tepesinden. "Castletree'yi Kraliçe yarattı. Rosalina'nın büyüsü onu etkiliyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Keldarion ona doğru adım atar. "Çünkü Rosalina Kraliçe'nin kızı."

BÖLÜM 17



Rosalina

Hapishaneme geri döndüm, açık denize doğru sürükleniyorum. Hiç bu kadar vahşi bir fırtınada kaybolmamıştım.

Nefesim kesiliyor ve çırpınıyorum. Dalgalar ani bir güçle bana çarpıyor, beni sürüklüyor

Daha derine, daha derine, beni parçalara ayırıyor, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi.

Yine boğuluyorum.

Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler çok yanlış.

Tek bildiğim bu dalgalardan, tuzun tadından, yüzeye her çıktığımda alev alev yanan güneşten *nefret* ettiğim.

Hayır, bu doğru değil.

Sanırım ben de onunla birlikte bu dalgalara ait olduğuma inandım.

Ama bu fırtınayı dindiremiyorum.

Kalbimin her titreşimi beni bu fırtınanın ortasına atıyor. Kontrol edilemez ve vahşiyim.

Sanırım burada boğulacağım.

Okyanusu yarıyorum ve bana çarpan sıcaklık yerine soğuk bir esinti ile çarpılıyorum. Yukarıda devasa bir dalga yükseliyor ve beni tekrar aşağıya sürüklemekle tehdit ediyor. Dalganın tabanı donuyor, gittikçe soğuyor, ta ki etrafımdaki tüm deniz tamamen donana kadar.

Rüzgarda bir ses çalıyor: "Rosalina. Rose." Bu sesi tanıyorum.

Dostum.

Fırtına sise dönüşüyor ve buz bacaklarımı çalılara bağlıyor. Büyük eller yüzümü kavırıyor.

Keldarion karşımda oturuyor. Kıyafetleri yırtık, göğsü küçük kesiklerle dolu ama bana bakarken gülümsüyor. Beyaz saçları

Omuzları karmakarışık, saç telleri ışıpta gümüş gibi parlıyordu.

"Kel," diyorum, sesim kısık. Kendimi çok güçsüz hissediyorum, adını söylemek bile zor geliyor.

"Rose'um," diyor.

"Seni incittim..."

"Asla." Bizi yere kadar saran ince buz tabakasından beni çekip kurtarıyor ve kollarının arasına alıp yanağımdan şefkatle öpüyor.

Bana dair her şey yanlıştır ve boş geliyor, sanki kalbimin bir parçasını kaybetmişim gibi. Ama Keldarion geriye kalanları bir arada tutuyor.

"Ne oldu?" Göğsüne doğru yığıldım. Merdivenlerden aşağı ince bir su tabakası sızıyor. Personel fuayeye koşuyor. Farron birinin üzerine eğilmiş, elleri kan içinde ve Caspian *burada*. Pelerinini çıkarıp çıplak olan Dayton'a uzatıyor.

Yaz Prensi'ni gördüğümde, içimden yeni bir keder dalgası akıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Castletree'de farklı bir şeyler hissediyorum. Daha da kötü. Moloz ve ağaç kabukları Yaz Kanadı'na giden koridoru dolduruyor. Enkazın altından su sızıyor.

"Tamir edebilir miyiz?" Mırıldanıyorum.

Kel, yavaşça başını sallayan Dayton'a bakıyor. Zaten içimde hissettiğim şeyin teyidi. Yaz Kanadı yok edildi.

İçimden bir çığlık kopuyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Her şey yolunda." Keldarion saçlarımı düzeltti ve beni oturmam için taşıdı. Astrid ve Marigold'un yanında. Sonra Farron'a doğru fırladı. "Bu nasıl oldu?"

Farron hastasından uzaklaşır ve başını sallar. "Dediğim gibi, sadece konuşuyorduk-"

"Ona tam olarak ne söyledin?" Caspian yumuşak bir sesle merdivenlerden aşağı süzülerek sorar. Dayton onu takip eder, Caspian'ın pelerini beline sarılmıştır.

"Rosalina'ya Dayton'ın eşini bulduğunu söyledik." Farron benden sadece üç metre ötede oturan Wrenley'i işaret ediyor.

Keldarion alçak bir hırıltı çıkarır, sonra Dayton'a doğru yürür ve burnuna yumruk atar.

BÖLÜM 18



Ezryn

Her şey beni kızdırıyor.

Çıplak gözlerimin göremeyeceği kadar parlak güneş. Ufuktaki turkuaz deniz, bu sefih yer için fazla huzurlu görünüyor. Mallarını pazarlayan satıcıların sürekli gevezelikleri ve sabahın erken saatleri olmasına rağmen sarhoşların gürültülü kahkahaları. Şimdiye kadar üç kez neredeyse bir yankesicinin bileğini kırıyordum ve zırhımı özlememe neden oluyordu; Bahar çeliği giymiş olsaydım kimse böyle bir şeye kalkışmazdı.

Corsa Tuga korsan kasabası olan bu ahlaksız kovandan başka ne bekleyebilirim ki?

Kendimi şanslı saymalıyım. Keldarion'un beni terk ettiği ıssız ada, bu adalarda yaşayan kaçakçıların kullandığı pek çok adadan biriydi. Geceyi o adada tek başıma geçirdim, kurdumun bedeni bir palmiye ağacının etrafında kıvrılmıştı ve Caspian'ı nasıl öldürebileceğimi düşündüm. Babamın sonunu o kadar çabuk getirmişti ki; belki de bu katil zavallıdan bir şeyler öğrenebilirdim. Düşünme. Tereddüt etme.

Keldarion'un ihaneti beni bir daha şaşırtmayacak. Şimdiye kadar üç kez, benim yerime Aşağı'nın yumurtasını seçti. Aksini seçeceğini düşündüğüm için sadece kendimi suçluyorum.

Bu sabah, bir grup kaçakçı tarafından uyandırıldım ve gemilerine binmek için pazarlık yaparak, en kanunsuz ve en tehlikeli kaçakçılara ev sahipliği yapan Corsa Tuga'ya gittim.

dört mevsimlik alemdeki onursuz fae'ler.

Sanırım hemen uyum sağlayacağım.

Dayton ve Rosalina'nın gemisi hakkında bir haber varsa, buradaki biri onu alacaktır. Umarım doğru fiyatı bulmuşumdur.

Rıhtım meydanı, hareketli sahil şeridinde yer almaktadır. Balık bağırsaklarının, baharatların ve yıkanmamış ayakların kokusu tuzlu deniz havasına karışıyor. Her bir satıcıyı gözlemleyip bilgi satabilecek birini ararken yıpranmış ahşap kalaslar ayak altında yankılanıyor.

Yamalı yelkenler derme çatma tenteler olarak yeniden kullanılıyor ve tezgâhlar istiflenmiş kasalar ya da rom fiçilerinden oluşuyor. Bir tüccar Kraliçe'nin kendi elbiselerinden kesildiği söylenen renkli kumaşlar satıyor, bir diğeri ise hakiki Bahar çeliği olduğunu iddia ettiği küçük hançerler satıyor. Gözlerimi devirirken kendimi yakalıyorum, bunu yaptığımda artık herkesin beni görebildiğini hatırlıyorum.

Ama hiçbir yerde ne Vadi'de yürüyen en güzel kadını ne de onu izlemesi için dua ettiğim kaslı, büyük olasılıkla gömleksiz savaşçıyı göremiyorum.

Gürültüyü öfkeli bir ses kesiyor, bu pislik ve kötülük dolu yerde olamayacak kadar masum bir ses.

"Bak, sana zaten on denarii teklif ettim. Bu değerinin iki katı." Kızın sesi daha da yükselir. "Anlaşmayı yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Bakışlarım eğimli ahşap bir tezgâhın arkasındaki taburede oturan bir satıcıya kayıyor. Adamın çerçevesi -insandan çok fiçî- hem dövmelerle hem de midye gibi görünen şeylerle kaplı. Önündeki iki genç kadını ölçüp biçerken, yağlı, keçeleşmiş bir tutam saçın üzerinde duran, hava şartlarından yıpranmış üç boynuzlu şapkanın altından şaşı gözler dışarı bakıyor.

Yıldızların canı cehenneme.

Kız satıcıya kaşlarını çatarak bakıyor, akbabaya ters ters bakan bir fareye benziyor ama bundan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Çünkü tabii ki korkmazdı. Korkmamak onun kanında var, annesi bu konuda Büyülü Vadi'de yürüyen en cesur kadın ve en başarılı savaşçılardan ikisi olan babaları. Onun mirasından bahsetmiyorum bile. üç ağabeyi var.

Yaz'ın kâhyası ve Yüce Prens'in kız kardeşi Delphia, sıradan bir çocuk gibi giyinmiştir. Siyah saçları dağınık bir şekilde geriye taranmış ve koyu kahverengi yanaklarında bir yağ izi parlıyor. Kıyafetleri kraliyet ailesinden bir hanımefendiden çok bir çöp yığınının yakışır, yine de kalçalarında kılıflı çift kılıçların inceliğini anlayabiliyorum. Onu en son Prens Niamh'ın Sonbahar'daki cenazesinde görmüştüm ve Dayton her zamanki gibi üzerine titremişti.

Dağınık görünümüne rağmen, gözlerinde büyük bir olgunluk taşıyor. Hiçbir rehberlik, destek ve yardım almadan koca bir diyarı yöneten bir çocuktü.

Aile. Şimdi, bildiği tek evi kaybetmiştir ve burada, Corsa Tuga'dadır. Burası genç bir insan için uygun bir yer değil, hele Dayton'ın kız kardeşi için hiç değil.

"Bu değerli malı on dinara değişmem," diye çıkışıyor midyelerle kaplı satıcı. "Bir sokak çocuğunun parasına neden güveneyim ki?"

"Peki. Paramız bizde kalacak," diyor Delphia'nın yanında duran kız, sesi donuk. "Eğer takas yapmazsan, aradığımız şeyi elde etmek için başka yollar buluruz. Belki de çenenden bir kıl koparır ve kendi büyümü yaparım, senin iradeni benimkine çeviren bir büyü. Ya da seni

Basit bir büyü ile gözlerinizi ters çevirin, biz de uygun gördüğümüz şekilde mallarınızı eyleyim. Bu bizim sokak paramıza tercih edilir mi?"

"Nori, *lütfe*," diye hırılıyor Delphia.

Yıldızlar çifte lanet olsun. Bu sefil kasabada sadece Dayton'ın küçük kız kardeşi değil, Farron'un ki de burada. Eleanor kollarını kavuşturmuş duruyor, kıyafeti Delphia'nın ki kadar eskimiş, ancak o etek giyerken Delphia pantolon giyiyor. Neredeyse yarı saydam olan soluk teninin üzerinde, burnunun üzerinde sert bir güneş yanığı oluşmuştur. Uzun kumral saçlarının perçemleri gözlerinin üzerinden küt kesilmiş ve beline kadar düz bir şekilde sarkıyor.

Yedi alemde burada ne işleri var?

"Bu bir tehdit mi, sokak çocuğu?" Satıcı ayağa kalkıyor, iki kızın üzerinde yükseliyor. İkisi de aynı şekilde iri gözlerle ona bakıyor.

"Siz iki pis rıhtım kestanesi, mallarım *için* ellerinizi *almadan* önce gözümün önünden defolun ve ellerinizi mallarımdan *çekin*." Kemerinden bir satır çıkarır ve onların üzerinde tutar.

İçgüdüsel bir şey. Daha ne yaptığımı düşünmeden kızların önüne geçiyor, satıcının bileğini kırılmanın eşiğine gelecek kadar mükemmel bir basınçla tutuyorum.

"Ben olsam böyle sözler söylerken dikkatli olurdum, tüccar," diyorum sakince. Satır elinden düşüyor ve ahıra saplanıyor. Bana hem korkulu hem de öfkeli bir bakışla bakıyor. "Güzel müessesenizi kimin ziyaret edeceğini asla bilemezsiniz. Kendinizi Ekselansları Yaz Prensesi Delphia ve Ekselansları Sonbahar Prensesi Eleanor ile konuşurken bulabilirsiniz. Zor kazandıkları paralarını güzel mallarınızdan biriyle takas etmek istediklerinde," tezgâhın üzerine dizdiği ıvır zıvır çeşitlerine küçümseyici bir bakış atıyorum, "o zaman aslında minnettarlıkla karşılık vermelisiniz.

Ve saygınlık. Ve teşekkürler."

Bileğini bırakıp elini tezgahın üzerine koyuyorum. Sonra satırı alıp havaya fırlatıyorum, üç kez dönmesini izledikten sonra kabzasını yakalayıp yayılmış parmaklarının arasına indiriyorum. "Aslında, böylesine nazik bir topluluk tarafından ziyaret edilmekten o kadar onur duyabilirsiniz ki, onların sevgisini kazanan bu tür bir eşyayı onlara hediye edebilirsiniz."

Daha önce hiç uğraşmadığım bir şeyi yapmak için kendime izin veriyorum. Sırıttıyorum. "Ne diyorsun, iyi tüccar?"

Tüccar, parmaklarının arasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş satıra bakar. Fıçıya benzeyen göğsü inip kalkıyor. "Güzel! İyi, iyi. Al şu lanet tüyü. Muhtemelen gerçek bile değildir zaten."

Nuri'nin eli titreyerek dışarı çıkıyor, ahırdan büyük, yırtık pırtık siyah bir tüy kapıyor ve çantasına dolduruyor.

Kızlara başımla selam veriyorum. "Siz ikiniz. Benimle gelin." Dayton ve Farron'un kız kardeşlerinin bu berbat yerde tek başlarına dolaşmalarına asla izin vermem. Eğer müdahale etmeseydim, ellerini kaybedebilirlerdi. Ayrıca, eğer buradalarsa Dayton'ın nerede olduğu hakkında bir şeyler biliyor olmalılar.

Kızlar birbirlerine bakıyorlar ve arkamdan geliyorlar.

Rıhtım meydanından çıkar çıkmaz gömleklerinin arkasından çekiştirip onları bir ara sokağa yönlendiriyorum. "Pekâlâ hanımlar, bir şeyler içmek ister misiniz? açıkla-"

Delphia beni karanlık sokağın duvarına doğru itiyor, sonra çift bıçağını savurup birini boynuma, diğerini kaburgalarımın saplıyor. Aynı anda Eleanor'un ellerinin arasından parlak bir ışık parlıyor; oyulmuş bir yüzü olan küçük bir balkabağı tutuyor, gözleri ve sivri ağzı parlıyor. Balkabağının deliklerinden kırmızı bir sis çıkıyor ve ...

Elmalı tarçın mı?

Delphia bana hırlıyor, sonra Eleanor'a dönüyor, yüzü değişiyor ve bıkkın bir şekilde iç çekiyor. "Nori, bunun zehirli gaz olduğunu söylediyini sanıyordum!"

Eleanor balkabağını tokatlar. "Sanırım gazlı olanı teknede unuttum. Bu aromaterapi büyüsü."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve Delphia tekrar iç çekiyor, sonra kötü bir ifadeyle bana dönüyor. "Sen de kimsin, yabancı? Kim olduğumuzu nereden biliyorsun? Konuş yoksa seni bu sokakta deşerim!"

Marigold'un seçtiği bir hediye olan son doğum gününde ona bir bebek evi hediye etmemiş olsaydım, bu biraz daha korkutucu olurdu.

Ama tabii ki kızlar beni tanımıyor. Kan Prensi'ni daha önce hiç görmediler.

Eleanor, "O her kimse, bizim dostumuz değil," diyor o kopuk sesiyle. onun sesi. "Sadece bir düşman ya da bir aptal Yaz ve Sonbahar Prenseslerinin Corsa Tuga'da olduğunu söyler. Bazı korsanlar tek bir kuruş için bizi Yeşil Kural'a satar."

Yeşil Kural... Demek Kairyn yeni imparatorluğunu böyle adlandırıyor. Delphia'nın titrek kılıcından bir nebze olsun uzaklaşmak için boğazımı geri çekiyorum. "Ben düşman değilim, o yüzden korkarım bu beni diğer düşman yapıyor."

"Kanını akıtmamam için bana tek bir neden söyle," diye hırılıyor Delphia.

Nefes alıyorum, sonra hareket ediyorum. Önce ön koluna vurarak bıçağını boğazımdan uzaklaştırıyorum. Sonra kaburgalarımdaki bıçaktan uzaklaşıyorum. İç bileklerindeki baskı noktalarına hızlı bir dürtme yapıyorum ve bıçaklarını düşürüyor. Onları havadayken yakalıyorum, iyi bir önlem için döndürüyorum, sonra uçlarını onun ve Eleanor'un boğazlarına doğru tutuyorum.

Kızlar bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese.

Kılıçları geri çekip tekrar döndürüyorum ve kabzalarını Delphia'ya sunuyorum. "Bunlar iyi kılıçlar. Kardeşinde de tıpkı bunlardan var. Ona her zaman söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Aradaki mesafeye dikkat et. Çok yakın olursan kendini kaptırırsın; çok uzak olursan da vuruşların güçsüz kalır."

Delphia kılıçlarını kapar ve bir adım geri çekilir. "Sen büyücü müsün?"

"Hayır," diyor Eleanor. Altın rengi gözleri parlıyor ve bana doğru adım atıyor. Bir çocuğa göre, çok genç yaşta edindiği çok fazla bilgeliği var. "Ben Ezryn."

"Baharın Yüce Prensi mi?" Delphia fısıldar.

"Artık Yüce Prens değil," diyor Eleanor. "Kan Prensi." "Bu ismi nereden biliyorsun?" Alçak sesle soruyorum.

Eleanor umursamaz bir el sallıyor. "Ölümler her yerde bunu fısıldıyor."

Ondan uzaklaşıyorum ve etrafımdaki boş alana dikkatle bakıyorum.

"Zırhın olmadan farklı görünüyorsun," diyor Delphia bana yaklaşarak.

"Belli ki. Artık bir yüzü var." Eleanor gözlerini deviriyor ve Delphia ona dudak büküyor.

Duvara yaslanıyorum, birden kendimi bu iki genç fae'nin dürbünü altında hissediyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Evet, benim, Ezryn. Kardeşini ve Altın Gül'ü bulmaya geldim. Onlar burada mı?"

Delphia kollarını kavuşturur. "Altın Gül'ü kurtardık. Kraliyet ailesinin hâlâ müttefikleri var. Denizcilerimden birinin, Kairyn'in hapishane mavnasında çalışmak üzere gemi ustası olarak görevlendirilmiş bir arkadaşı var. Bu sayede

Onun sayesinde her şeyi öğrenebildik: mahkûm listesi, su altı hücrelerinin şemaları ve hatta güvenlik detayları."

Kaşlarımı kaldırdım, etkilendim. "Hiç tanımadığınız bir kadın için kendi hayatınızı ve mürettebatınızın hayatını riske attınız. Neden?"

Delphia'nın bakışları ateş saçıyor. "Altın Gül Sonbahar'a ihtiyacı olan mucizeyi verdi. Belki Yaz'ın da ihtiyacı olan mucize o olabilir." Sonra utanmış gibi elini sallıyor. "Tabii ki, aptal kardeşim son dakikada ortaya çıkıyor ve tüm övgüyü alıyor."

"Neredeler?" Ben soruyorum.

"Castletree'ye geri döndüler," diyor Delphia.

Eleanor, "Altın çalıları kullanarak," diye ekliyor ve ikisinin de yüzündeki saygı ifadesini görüyorum ve neden olmasın? Rosalina'nın sihrini ilk kez görmek asla unutulmayacak bir manzara.

Delphia döner ve ara sokaktan dışarı doğru yürümeye başlar. "Üç gün içinde onlarla gemimde buluşacağız. İstersen bizimle orada buluşabilirsin. Sana nereye yanaştığını söyleyeceğim."

Arkasından yaklaşıyorum. "Bu kasabada refakatsiz dolaşmana izin vermeyeceğim."

Delphia bana Rosalina'nın güllerini bile soldurabilecek bir bakış fırlatıyor. "Ben Yaz'ın kahyasıyım. Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok."

"Ben kardeşiniz adına hareket ediyorum. Bu kâhyaları bile aşar."

Eleanor, Delphia'nın dirseğini tutarak, "Harika," diye homurdandı. "Şimdi elimizde bir *bebek bakıcısı*."

Yüce Prens'ten bebek bakıcısına. "Sadece üç gün. Sonra benden kurtulacaksın ve ben de senden kurtulduğuma memnun olacağım."

Üç gün oldu. Goblinlerden, canavar bitkilerden ve kardeşimden kurtuldum. İki genç kız o kadar zor olamaz.

BÖLÜM 19



Keldarion

Yaz Kanadı gitmiş. İncelenecek bir kalıntı bile yok. Bir zamanlar oraya giden koridor artık kök, kaya, kum ve pis tuzlu su yığınının başka bir şey değil. Büyülü kaplıcalar, Dayton'ın odası ve zeminler artık yok.

Dayton, Farron, Caspian ve ben yıkıntıların arasında duruyoruz. Astrid Rosalina'yı odasına götürürken, Eldor ve Marigold yerinden edilen Summer personeliyle ilgileniyor ve Dayton'ın yeni eşi Wrenley için bir oda buluyor.

"Lanetimi bozarsam, Yaz Kanadı'nın büyüyeceğini sanmıyorum. Geri mi?" Dayton bir kolunu kayalardan birine yaslayarak soruyor. Ona vurduğum yerden burnu hâlâ kırmızı. Hak etmişti.

Farron bir parça gevşek deniz yosunu alır. "Hiç sanmıyorum Day. Krallıklar gibi kale de Kraliçe tarafından yaratıldı."

"Rosie'nin annesini mi kastediyorsun?" Dayton başını sallar. "Kahretsin, şaşırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama şaşırmadım."

"Yaz Kanadı'nın çökmesi Rosalina'nın suçu değil," diyorum. "Üç ay boyunca hapsedildi ve ilk kez bu kadar uzun bir süre Castletree kendi gerçeğini keşfettiğinden beri."

Farron'un yüzünde hüznün titreşiyor. "Hissetmiş olması gereken büyü akını, ardından Dayton'ın haberi, Yaz Kanadı'nın zayıflamış durumuyla birleşince..."

Dayton kollarını iki yana açarak öne doğru adım atar. "Duyduğuma göre bunların hepsi benim suçummuş!"

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor. "Nasıl tepki vermesini bekliyordun? *Onu* kendine aşık ettin."

"Kapa çeneni, Kel," diye hırılıyor Dayton, gözlerinde parlayan öfkeyle. "Ne Rosie ne de ben *aşk* hakkında hiçbir şey söylemedik. Sen onu seviyorsun Kel, ben de onu beceriyorum ve Farron ikisini de yapıyor. Görünüşe göre küçük prenses çok güzel iyi."

"Kes şunu Dayton," diyor Farron, bakışları kesik. "Acı çektiğini biliyorum ama bu çok acımasızca."

Yaz Prensi'nden garip bir kahkaha yükseliyor. "Acıyor mu? Benim mi? Hayır, ben tüm diyarlardaki en şanslı piç kurusuyum. Lanetin cevabı vals yaparak hayatıma girdi. İstedğim zaman lanetimi bozabilir ve bu uyuz it olmaktan kurtulabilirim."

"O zaman neden yapmıyorsun?" Caspian'ın sesi bıçak sırtı kadar keskin. O kadar sessizdi ki, her zaman arkamda olan gölgeli varlığı olmasa neredeyse burada olduğunu unutabilirdim.

Dayton homurdanıyor. "Ah evet, gölge çocuğun dikenlerinin gerçekten işe yaraması da neyin nesi?"

"Bunca zamandır Castletree'den büyü emmiyor muydun?" Farron gözlerini kısar.

Caspian bana döndü. "Sana söyledi mi?"

"İşin tuhafı, beni buna inandıran onun sana olan inancıydı."

Caspian'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirir ve sığ suyu tekmeleyerek arkasını döner. "Burada olanlar benim yardımım olmadan uzun zaman önce gerçekleşmiş olurdu diyelim."

Farron, Caspian'ın kolunu tutar. "Neden Castletree'ye yardım edip sonra da bana ihanet ediyorsun?"

Neden benim krallığıma saldırıyorsun? Kimin tarafındasın?"

"Kendi tarafım," diye hırılıyor Caspian. "Şu an için senin aptal ağacının devrilmesini istemiyorum. Bu senin için yeterince iyi değil mi?"

"Şimdilik yeterince iyi," diyorum.

Dayton acı bir kahkaha atar. "Belki senin için yeterince iyidir, Kel. Dikenler Savaşı'nı yeniden yaşamaya çalıştığımızı fark etmemiştim. En son ittifak yaptığınızda neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Ben Dayton'a doğru ilerlerken Caspian arkamdan kayıyor. "Dinlemiyor muydunuz, Daytonales? Caspian olmasaydı evimiz yıkılır, lanetlerimiz sonsuza dek bize bağlanır, güller solardı. O yüzden bir sonraki sözlerine çok dikkat et."

Gözlerinde bir fırtına parlıyor, ama sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bana şunun cevabını ver, Kel. Ezryn nerede? Bahse girerim o da senin küçük düzenlemene katılmıyordur."

"Ezryn seçimini yaptı, hepinizin yapması gerektiği gibi," diye homurdandım. "Yarın, herkes dinlendikten sonra, güllerimizi eski haline getireceğiz. Sonra da bir plan yapmamız gerekecek. Yarın sabah Yüksek Kule'de buluşalım."

"Emredersiniz efendim," diye alay eder Dayton ve uzaklaşır.

Farron benimle Caspian'ın arasına ihtiyatlı bir bakış atıyor, sonra Dayton'ı takip ediyor.

Onlar gittikten bir süre sonra Caspian etrafımda dolanıyor. O koyar Parmaklarını kemerime sokuyor ve lavanta rengi gözleri ışıldayarak koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Teşekkür ederim, Kel."

Ölmekte olan çalılar taşların arasında yatıyor, ama canlı mor olanlar hala giriş holünün etrafında, Castletree'nin her yerinde kıvranıyor ve bükülüyor. Odamın her yerinde. Avucumla yanağını okşuyorum, dokunuşumun altında kızardığını görüyorum.

"Hayır, Cas," diyorum. "Teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20



Rosalina

Eski kitapların, fitiline kadar yanmış mumların ve maun mobilyaların tanıdık kokularını içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Astrid beni odama yerleşmem için bırakmıştı ama banyo yapıp üzerimi değiştirdikten sonra odam çok boş gelmişti, bu yüzden Farron'un odasına doğru çekimi takip ettim. Beni topraklayacak, dünyaya geri bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bağım beni buraya getirdi.

Yatağının ayakucunda dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnımı ahşap çerçeveye dayıyorum. Bir teslimiyet pozisyonu, ama neye teslim olmak? Nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor ve doğru düzgün ciğerlerime çekemiyorum. Her şey çok fazla. Hücremin sulu monotonluğundan ışığa çekildim ve gözlerim uyum sağlayamıyor.

Dayton'ın bir arkadaşı var. *Ben* olmayan biri. Başımıza gelen her şeyle yüzleştim. Bunu birlikte yapabileceğimize hep inandım. Ama bu... Bu savaşılabileceğim bir şey değil ve bununla yüzleşecek gücüm var mı bilmiyorum.

Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Nasıl olur da kontrolümü kaybederim?

Hadria'ya dönemeyen Yaz personelinin evi olan Yaz Kanadı yok oldu. Bencil kalbim yüzünden. Attığım her adım yanılttı. Aşkım Dayton için sadece bir yük oldu.

Yerden kalkmayı hayal etmeye nasıl başlayabilirim? Buradan sonra nereye gideceğim? Keldarion hâlâ Caspian'la yaptığı anlaşmaya bağlı ve ikisi de boyun eğmeyi reddediyor. Babam hasta ve onu uzun zamandır görmedim. O bana *ihtiyacı var* ve ben yerden kalkamıyorum bile. Göğsümün derisini kaşıyorum. Diğer eş bağılılığım çok sessiz, çok uzak. *Neredesin Ezryn?* Onu kaybettim, dostumu kaybettim. Yaralı, korkmuş ya da ölüyor olabilirdi ve beni *terk etti*.

...

İçimden boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve kendimi toparlamaya çalışmak için kollarımı vücuduma sarıyorum. Minnettar olmalıyım. Hapishaneden kurtarıldım.

Dayton onun lanetini kırabilir. Eve döndüm...

Peki neden parçalarım bu kadar pürüzlü?

"Rosie."

Odada bir ses yankılanıyor ve ben dönüyorum.

Farron kapı aralığında duruyor. Bakışlarını yakalıyorum ve o tek, kalıcı bakışta kalbimde umut yeniden parlıyor.

"Fare."

Castletree'ye ilk geldiğim zamanlarda onun hakkında ne düşündüğümü hatırlıyorum. Sanki bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Şimdi de öyle görünüyor, üzerinde kıvılcık ve bordo ipliklerle dokunmuş bir yelek var. Kumaşa özenle meşe palamudu ve meşe desenleri işlenmiştir. Kravatı mükemmel bir şekilde bağlanmış ve parlak bir kehribar rengi olan yeleğin içine sokulmuştur. Kestane kahverengisi pantolonu, altın telkari ile süslenmiş uzun deri çizmelerin içine sokulmuştur. Sivri kulaklarından biri, minik yaprak ve sarmaşıklara benzeyecek şekilde karmaşık bir şekilde tasarlanmış altın bir kulak manşetiyle süslenmiştir. Karışık kumral saçları bunun etrafına dökülüyor.

Evet, hâlâ o masal prensine benziyor. Ama artık biliyorum ki güldüğünde başını o kadar geriye atıyor ki okuma gözlükleri yüzünden kayabiliyor. Ya da kütüphanede uyuyakalma alışkanlığı olduğunu ve onu yanağına mürekkep bulaşmış halde bulacağımı. Ya da endişelendiğinde sağ kaşının iç kenarında bir kırışıklık oluşuyor ama sol kaşında oluşmuyor.

Bana bakarken o kırışıklık şimdi orada.

Bu ana tutunuyorum. Bu, yüzeyin altında kilitli kaldığım süre boyunca zihnimde tekrar tekrar canlandırdığım bir şeydi. Eşimle yeniden bir araya gelmek.

Onu destekliyorum.

"Rosie," diye tekrarlıyor ve sendeleyerek bana doğru geliyor. "Farron." Onun adı benim can simidim.

Ona doğru koşuyorum ve beni kucaklıyor. Tüm bedenim ona doğru düşüyor, ama o beni tutuyor, güçlü tutuyor. Burası evim. Burası huzur. Burası güvenlik.

"Dostum," diye nefes alıyorum.

Ellerim sırtında, saçlarında, yüzünde, gömleğinin altında geziniyor, böylece kutsal tenine dokunabiliyorum. Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, derin nefes alıyor.

Boynumla omzum arasında, dudakları her tarafımda, önce köprücük kemiğimde, sonra kulaklarımda, sonra yanaklarımda, sonra göz kapaklarımda, sonra ağzımda.

Tamamen onun kucağına düşerken her şeyin, kederin, yorgunluğun akıp gitmesine izin veriyorum. Ben bitmiş bir pilim, o ise beni hayata döndüren bir şimşek fırtınası. Dudakları ilk başta yumuşak, benimkilerin üzerinde bir fısıltıdan daha fazlası değil. Saçlarını çektiştiriyorum, sonra yüzünü yaklaştırıyorum ve o değişiyor, şimdi aç, nefesimi tutuyor. Onun durmasını hiç istemiyorum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılmıyor, öpüşmemiz uzun ve umutsuz. Çekildiğinde altın rengi gözlerini kırıştırıyor ve kalbim küt küt atıyor. *Eşim*. O kadar güzel ki.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldıyor.

"Asla," diye yemin ettim ona. "Umudumu hiç yitirmedim. O hücrede geçirdiğim onca gün boyunca, bunun bir son olmadığını biliyordum. Seninle burada, şu anda, kollarında olacağımı biliyordum. Başka türlü olmasını istemezdim."

Yüzünde titrek bir gülümseme beliriyor. "Dünyayı çok güzel görüyorsun."

"*Sen* benim dünyamsın."

Beni tekrar kendine çekiyor ve ben de başımı boynunun kıvrımlarına yaslıyorum. Güçlü elleri saçlarımda geziniyor. "Seni seviyorum Rosalina. Seni çok seviyorum. Bütün bunları yapabiliriz. Sana söz veriyorum. Sen ve ben, birlikte olduğumuz sürece, yapabiliriz... Bunu yapabiliriz, tamam mı?"

Ne demek istediğini biliyorum. Krallıkların devrilmesinden, lanetlerin bozulmasından ya da dünyanın kurtarılmasından bahsetmiyor.

Dayton'ı kaybetmekten bahsediyor.

Gözlerim doluyor ve yüzümü onun göğsüne daha da gömüyorum. Bu ağır keder bizi birbirimize sarıyor. "Nasıl, Fare? Bunu nasıl yapacağız?"

Geri çekiliyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. Kendi yüzü de ıslak. "Her seferinde bir kalp atışı."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Her seferinde bir kalp atışı.

Lub-dub.

Kel'e olan aşkım, sonsuza dek uzakta kaldı.

Lub-dub.

Ezryn'e olan aşkım, onun aşılmaz kabuğunda yankılanıyor.

Lub-dub.

Dayton'a olan aşkım artık kötü bir şey, reddedilmesi, gömülmesi ve unutulması gereken bir şey.

Lub-dub.

Caspian'a karşı hissettiğim bu acı verici ve tüketen duygu her neyse.

Lub-dub.

Gözlerimi açtım ve Farron'a baktım. En iyi arkadaşım, ilk gerçek aşkım. Bana sevmeye değer biri olduğumu hissettiren ilk adam.

Bu kalp atışı onun için.

Yüzündeki çizgilerin izini sürüyorum, her birine değer veriyorum.

"Seni bir daha asla kaybetmeyeceğim," diye nefes alıyor. "Bundan emin olacağım."

"Sen benimsin, Sonbahar'ın Yüce Prensi," diyorum, bunun gerçekliğinden zevk alarak. "Ve sen de benimsin, Vadi'nin Kraliçesi." Tek dizinin üzerine çöküp eğildi.

kafasını. Keldarion ona soyumun keşfini anlatmış olmalı.

Parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Yani, biliyorsun."

"Hem şok oldum hem de şaşırmadım. Gerçeği bildiğim halde, geriye dönüp Kraliçe hakkında bulduğumuz her şeyi yeniden okumak istiyorum. Her şey yeni bir ışığa kavuşacak. Aslında, bir metin vardı-" Kapıya doğru bakıyor ama onu ayağa kaldırıp kollarıma geri çekiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye gülüyorum.

O da gülüyor, başını geriye atıyor. Neyse ki gözlüklerini takmıyor, yoksa doğruca yatak odasına fırlatılacaktı.

Birlikte gülmek çok iyi hissettiriyor. Bir an için göğsümdeki tüm boşlukları unutuyorum.

"Rosie." Adımı söyleme şekli, sanki tüm hayalleri

o.

Onları güvende tutacağım, Farron, sanırım. Seni güvende tutacağım.

Tekrar öpüşüyoruz, yumuşak ve yavaş. O hayallerle dolu bir öpücük. Onun teni

Dokunduğumda ısınıyor ve kapalı göz kapaklarımın arasından beyaz bir ışık parlıyor. Göz kırıp açıyorum.

"Farron," diye fısıldadım, "sen... parlıyorsun."

"Ha?" Elleri bakıyor. Teninden yumuşak beyaz bir ışık yayılıyor, bir şöminenin kömürleri gibi sıcak. "Oh, sen ne bilirsin ki."

Boğazımdan bir kahkaha daha yükseliyor. "Neden parlıyorsun?" "Sanırım sihrim beni ne kadar mutlu ettiğini söylüyor."

Farron'u tüm kalbimle tanıdığımı hissetmeme rağmen, paylaştığımız sevgi ve sihirde hala yeni derinlikler olması inanılmaz. Sihrimiz ilk kez bu ruhani parıltıyla ortaya çıkıyor. Aşkımız başka ne olabilir ki?

Yapabilir misin?

Bana o gülümsemeyi veriyor, kendi yüzüme yansıtmaktan asla kendimi alamadığım gülümsemeyi. Ondan bir adım geri çekiliyorum, sonra arkama uzanıyorum ve elbisemin etrafındaki korsenin kurdelesini gevşetiyorum.

Sonra elbisenin düşmesine izin verdim.

Farron'un gözleri üzerimde geziniyor ve gülümsemesi aç bir yüz buruşturmaya dönüşerek kayboluyor. Yemin ederim altın rengi gözleri simsiyah parlıyor.

Onun sevgisini, onun kucağında hissettiğim saf mutluluğu, benim Eşimle aramdaki bağ o kadar güçlü ve canlı ki göğsümde, onun için ısıldıyor. Bir Sonbahar gündeğumunu düşünüyorum, ılık ışık funda üzerindeki soğuşu kovalıyor. Düşünüyorum da Aramızda yanan ateş.

Tenimin altından yumuşak bir parıltı yayılıyor, onunkine doğru ısıldıyor. "Ben de yapabilirim," diyorum.

"Anlıyorum," diyor, sesi artık kısık ve hırıltılı.

"Şimdi, Sonbaharın Yüce Prensi," diyorum, "üç aydır sizi bekliyordum. Bana kime ait olduğumu hatırlatın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21



Rosalina

Farron hiçbir şey söylemiyor. Dünya dışı bir hızla hareket ediyor ve beni kollarına alıyor, iyice öpüyor ve yatağına yatırıyor. Ağırlığı üzerime çöküyor, giysilerinin yumuşak kumaşı çıplak tenime sürtünüyor.

Onu hararetle öpüyorum ve körü körüne kıyafetlerini yırtıyorum, kravatını çekip çıkarıyorum ve yeleğinin düğmelerini koparıyorum. Gömleğini ve pantolonunu çıkarmak için mücadele ediyor ve ben de onu içime çekebilmek için kendimden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Yedi *diyar*. Suyun altında nasıl hayatta kaldım?

O mu?

O kadar muhteşem ki, vücudu zayıf, teni ışıkla parlıyor. Göğsünün gergin kasları hızlı nefesiyle birlikte aşağı yukarı hareket ediyor. Her santimine tapmak istiyorum.

Onun çıplak bedeninin benimkine değmesi saf bir coşku. Son üç aydır dokunmaya ne kadar aç olduğumu şimdi fark ediyorum, tek arkadaşım balıklar ve Kairyn'in ziyaretleri. Farron'un teninin benimkine değdiği her yer yanıyor.

Elini göğsümün üzerinde gezdirmeden önce boynumda gezdiriyor. Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

"Hayır, sadece kendimi hazırlıyorum." Nefesini içine çekiyor. "Bunları ne kadar özlediğimi tahmin bile *edemezsin*."

Tüm vücudumu kaplayan bir kahkaha atıyorum ve o da bana sırtarak karşılık veriyor. "Çok tatlısın," diyorum ona.

"Bunu göreceğiz." O olağanüstü zarafeti ve hızıyla bir eliyle göğsümü avuçluyor, diğer eliyle de amımı okşuyor. Nefesim kesiliyor ve temasa karşı geriliyorum, sonra dokunuşuyla eriyorum.

"Siktir Rosie," diye inliyor, iki parmağını içime sokarak. "Bu amcığı özledim."

"Ne kadar?"

"*Bu* kadar." İki parmak daha içime giriyor ve Farron hızını artırıyor.

Şimdi yumuşaklık, yavaşlık için zaman yok. Ona olan açlığım patlamaya hazır, göğsümden dışarı fırlamaya hazır. Aşağı uzanıp sikini kavıyorum. O erime hissi vücudumda yeniden dalgalanıyor, onu elimde tutmanın verdiği bir rahatlama hissi.

Tabandan uca doğru okşuyorum, her okşayışımda fısıldıyorum, "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Göğsümdeki elin yerini ağzı alıyor. Sertçe emiyor, tenimi nazikçe ısıırıyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve omurgamda bir ürperti oluşuyor.

Orgazmımın içimde hızla yükseldiğini hissediyorum, bedenim onun dokunuşuna karşılık vermek için çok istekli. Ama bu benim için yeterli değil. Onun her şeyini istiyorum.

"İçimde," diye nefes nefese kaldım. "Sana içimde ihtiyacım var. *Şimdi*."

Farron göğüslerimin arasından yukarı bakıyor. "Sana asla hayır diyemem."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum. Onu bu şekilde izlemenin, muhteşem vücudunun üzerimde gezinmesinin verdiği delice coşku ile teninin doğrudan benimkine değmediği bir boşluk hissi arasında gidip geliyorum.

"Bana geri dön, sevgilim," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi çok yumuşak, gözleri sevgiyle dolu. Sonra sikini içime sokuyor ve ben neredeyse o anda yıldızlara dönüşüyorum.

Ağırlığı yine üzerime çöküyor. Sanki onu sonsuza dek kendime bu kadar yakın tutabilecekmışim gibi bacaklarımı kalçalarına, kollarımı boynuna doluyorum. Gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, eş bağımız bizi tek bir beden, tek bir ruhmuşuz gibi hissedene kadar koza gibi sarıyor.

Kulağıma mırıldanıyor, neredeyse inliyor: "Çok iyi hissediyorsun, tatlım. Çok güzel. Bu amcığı çok seviyorum."

Aleti vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Her itişte bu his yoğunlaşıyor, karıncalanmalar bir kreşendoya dönüşüyor. Vücudum akıntıya kapılmış kor gibi hissediyor, azgın bir orman yangınına dönüşüyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Fare, Fare-"

Adını dudaklarımdan çıkarken yakalıyor. Bir eli sağ göğsümün meme ucunu sıkıyor, diğeri saçlarıma dolanıyor. "Kendini bana ver, Rosie. Ver onu bana." Tekrar itiyor, sikinin hissi tüm vücuduma yayılıyor.

Göğsüm kabarıyor, nefeslerim hızlanıyor ve sanki kırılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Farron'un itişi daha düzensiz hale geldikçe, zevk içimde kabaran yakıcı bir arzuya dönüşmeye başlıyor.

"Farron, ben... kendimi daha fazla tutamayacağım."

Onun yanıtı alçak bir hırıltı oluyor ve kalçalarının içime vurmasıyla noktalanıyor. Sanki başka bir âleme girmişiz gibi, önemli olan tek şeyin paylaştığımız aşk olduğu bir âleme. Orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyorum, beni tüketmek üzere olan durdurulamaz bir ateş.

Hareketleri omurgamdan aşağı ve yukarı zevk ve acı sarsıntıları gönderiyor. Tırnaklarım sırtına batıyor, onu daha derine çekiyor. Elimde olmadan inliyorum, ses odada yankılanıyor, havayı düzensiz nefeslerimiz ve çığlıklarımızla dolduruyor.

Sanki o da birkaç dakika daha dayanmaya çalışıyormuş gibi itiş gücü daha acil, daha vahşi bir hal alıyor. Kalçamı kavırıyor ve omzunun üzerinden kaldırıyor, bu hareket sikinin en derin çekirdeğime girmesine izin veriyor.

"Beni asla bırakmayacağını söyle," diye yalvarıyorum.

Bacağımı bırakıyor ve terden sırılsıklam olmuş yüzümü kavırıyor. "Asla, Rosalina."

Sözlerindeki ilkel öfke neredeyse beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

Farron'un gözleri benimkilere kilitlenmiş, bakışlarının yoğunluğu içimde kabaran tutkuyla eşleşiyor. Yaklaştığını biliyor ve sanki içimdeki zevkin son zerresini de çekmeye çalışıyormuş gibi daha derine, daha sert itiyor.

İçimdeki yangının yayıldığını, beni tamamen tüketmek üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Sinirlerim gergin, beklentim neredeyse dayanılmaz. "Farron," diye bağıyorum. "Farron!"

Parıltım yoğunlaşıyor, onunkiyle birleşiyor ve teslim oluyorum. Orgazmım rüzgâra kapılmış bir orman yangını gibi patlıyor, tüm sinirlerim alevlerimin yediği kuru yapraklar gibi. Dudaklarımdan bir ses çıkıyor, hıçkırık değil ama vahşi bir savaş çığlığı.

Bir zamanlar hapsedilmiş olan bedenim şimdi geri alındı.

Ben aşağı inerken Farron beni kollarıyla sarıyor ama itmeyi bırakmıyor. Sertliğinin etrafında sıkıyorum, kendimi onun vücuduyla topraklıyorum.

"İyi iş, tatlım," diye fısıldıyor. "Benim için çok iyi."

Hareketleri umutsuzlaşıyor, o kadar hızlı ki vücudu neredeyse bulanıklaşıyor. Boğazından alçak sesle homurdanıyor, gözleri parlıyor ve bir kez daha bana çarpıyor, kendini kabzasına kadar gömüyor. Sanki bir sel kapısı açılmış gibi, siki içimde titreşiyor, tohumunu içimin derinliklerine döküyor.

"Sen benimsin," diye hırılıyor Farron, sesi arzudan boğuklaşıyor. "Her zaman ve sonsuza dek. Sen benim her şeyimsin."

Bununla birlikte, üzerime yığıldı, ağırlığı beni yatağa sabitledi, vücutlarımız terden kayganlaştı. Orada yatıyoruz, nefes nefese, kalplerimiz çarpıyor. Aleti içimde yuvalanmış bir şekilde duruyor ve bizi birbirimize tamamen bağlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor. "Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla."

Başını kaldırır, gözleri sevgi ve hayranlıkla doludur. "Yıldız ışığında." Parmaklarımı kumral saçlarının dalgalarında düğümlüyorum. *Eşim. En iyi arkadaşım. Hayatımın aşkı.* Farron'a her şeyimi vermek istiyorum. Tüm parlak anlarımı ve soluk olanları da. İkisini de güvende tutacağımı biliyorum. Onu güneş ışığıyla yıkamak ve yağmurumda onunla dans etmek istiyorum. Kendimi kaybettiğimi hissettiğimde, bunu asla gerçekten yapamayacağımı bilmek istiyorum, çünkü her parçam ona ait.

Farron şaşkınlıkla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı, tatlım?" "Henüz uyumaya hazır değilim." Dudaklarımı yalıyorum, aniden savunmasızım ama Korkuyorum. Farron benim sığınağım. "Seni çok seviyorum, Farron. O kadar çok ki kendimi zor tutuyorum."

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Onu topuklarına doğru iterek doğruluyorum. "Her parçamı bilmeni istiyorum. Her parçamı sahiplenmeni." Gözlerimi kısıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçam."

Farron gözlerini kırıştırır ve yere bakar. "Oh... Anlıyorum." Koyu renk bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İzin ver seninle ilgileneyim, sevgilim."

Heyecanlı bir enerji aramızda şarkı söylüyor. Kıkırdayarak tekrar uzanıyorum. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Aynen böyle." Üzerimden atlayarak başucumdaki çekmeceye gidiyor ve güzel bir turkuaz şişe çıkarıyor. Parmaklarını kaplarken yağ parıldıyor. "Yavaş yavaş gideceğiz. Sen sadece söyle ve ben durayım. Kontrol sende olacak. Anladın mı?"

"Anladım."

Yavaşça bir bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor ve baldırımı öpüyor. Omurgamda bir beklenti ürpertisi dolaşiyor. Elini baldırımın yumuşak

Kalçamın derisi, sonra amımın dikişi, sonra daha da aşağı. Kaygan parmakları ağzımın kenarında fısıldıyor ve vücudumda bir titreme dolaşıyor.

"Tamam mı?" diye

soruyor usulca.

"Tamam," diye nefes veriyorum.

"İlk seferimizin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" Sesinde hafif bir tedirginlik var ve gergin olup olmadığını merak ediyorum. Bana biraz daha sertçe bastırıyor ve vücudumda lezzetli bir ürperti daha oluşuyor.

"Tabii ki. Nasıl unutabilirim ki? Hayatımın en güzel anlarından biriydi."

Bir parmağını yavaşça içeri bastırırken bir zevk dalgası oluşuyor.

"Benimkini de. İlk kez birlikte olduk ve bir yağmur fırtınasında, bir yaprak yığınının içindeydi. Bir kraliçeyle böyle yatılmaz."

Hafifçe gülüyorum, o daha derine iterken nefes alıyorum. "O zamanlar Kraliçe olduğumu bilmiyordum ve ayrıca hiçbir sayvanlı yatak o andaki yapraklarla kıyaslanamazdı."

"Sanırım, ev dışındaki faaliyetlere tam olarak karşı değilsiniz. yatak odası." Bana arsızca sırtıyor ve ben ne yaptığını anlıyorum. Dikkatimi dağıtıyor ve bedenimi rahatlatıyor. Ona karşı iç çekiyorum, kaslarımı gevşetiyorum.

"Bakalım," diye mırıldandım. "Orman vardı, kütüphane vardı, mutfak vardı _."

"Marigold'a takılıp onun içine düştüğünü söylemişsin. Sana inandığını sanmıyorum."

Yine güldüm. Tüm bu anılar ve birlikte yaşamaya daha yeni başladık.

"Seninle yüz yıla daha ihtiyacım var, Fare. Bin yıl daha. Bir milyon!"

"Sonsuzluk yeterince uzun olmaz," diyor ve parmağı içimde daha derinlere kayıyor.

Bir inilti çıkardım ve kendimi ona daha çok bastırdım. *Evet*, ihtiyacım olan şey buydu. Onun her şeyine, benim her şeyime. Sonsuza dek ve sonsuza dek.

İçimdeki baskı azalıyor ve Farron arkasına yaslanıyor. "Şimdi kıcımlı sikeceğim tatlım," diyor, sesi her zamanki beyefendiliğiyle.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve bakışlarımla onun gözlerini yakalıyorum. "Al beni, Farron.

Her şeyimi al."

Çoktan sertleşmiş olan sikinin üzerine yağ damlatıyor. Sıvı, uzunluğunun üzerinde parıldıyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor. Onun

Hem içindeki ışıltıyla parlayan hem de şimdi yağla parlayan horoz, bir tabloya layık görünüyor.

Farron kendini girişime yerleştiriyor, yüzü tam benimkinin üzerinde. Sıcak nefesi dudaklarımda ve sikiinin başı ağzıma doğru bastırırken, heyecanım içimde patlamaya hazır hissediyor.

Sonra ağzımı kendi ağzıyla kapıyor ve aynı anda içime doğru itiyor. Acı ve zevk içimde patlıyor. Aleti beni tamamen dolduruyor, dar kanalım her hareketinde onu kavıyor. İterken alt dudağımı ısıyor. Her zerremde bir his, bir dolgunluk hissi çiçek açıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi. "Tamam mı?" Farron nefes alıyor. "Tamam," diye karşılık veriyorum.

Elleri göğüslerimin üzerinde gezinirken titriyor ve gözlerinin neredeyse kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığını fark ediyorum. *Vücudum* ona bunu yapıyor. *Benim vücudum!*

Çünkü o benim eşim ve biz birbirimiz için yaratılmışız. Ona veremeyeceğim kadar mahrem olduğunu düşündüğüm bu parçamı ona vermek çok kolaydı. O benim sığınağım ve her zaman da öyle oldu. Castletree'ye geldiğim ve onu hapishanede gördüğüm andan beri, onun benim sığınağım olduğunu biliyordum. O zaman onu kurtarmaya çalıştım ve denemekten asla vazgeçmedim. Şimdi, içime her pompaladığında, beni tehdit eden karanlıktan kurtarıyormuş gibi hissediyorum.

Beni daha erken geç.

"Kıçım çok iyi hissettiriyor, tatlım," diye inliyor. "Bu *benim*. Sen benimsin."

Açlık göğsümde öfkeleniyor ve sırtında çizikler gezdiriyorum. "*Daha sert, Fare. Daha sert!*"

Hırlıyor ve hızını artırıyor. Bağırıyorum. Tenim daha da parlaklaşıyor, onun altın gözlerinde yansıyor. Onun ışığı da daha parlak, sıcaklık üzerime yayılıyor. Yanıyorum, onun dünyasına doğru savrulan bir meteor gibiyim.

Farron ve ben şu ana kadar pek çok kez, pek çok yerde birlikte olduk. Seviştik, hayvanlar gibi seviştik ve birbirimize tanrılarımız gibi taptık. Ama bu farklı - bu bedenimi ona tamamen teslim etmek ve asla geri istemiyorum.

Farron tek koluyla kendini yukarı kaldırıyor, sonra aşağı uzanıp klitorisimi okşuyor. İçimdeki amansız baskıyla birleşen tek bir heyecan verici dokunuş bedenimi uçurumun kenarına gönderiyor. Gerçeklikten kopuyorum, sinirlerim tepeden tırnağa patlıyor.

"F-Fare!" İdare ediyorum. "Geliyorum."

Işığı o kadar parlaklaşıyor ki, yüz hatları dalgalanan buğudan başka bir şey değil. "Ben de. Nerede-?"

"İçimde, Fare. Sana içimde ihtiyacım var!"

Benim ışığım onunkiyle birlikte patlıyor ve birlikte patlıyoruz. Farron haykırıyor. Aleti içimde titreşiyor, beni düşündüğümde daha da fazla dolduruyor. Işığı büyük huzmeler halinde yayılıyor ve benim ışığım da onunkine katılıyor. Gökyüzüne yayılan bir kova yıldız gibiyim.

Dünya bir nefeste askıya alınmış gibi. Farron'un tüm ağırlığı üzerime çöküyor, nefesi ağırlaşıyor. Kollarımı ona doluyorum ve teninin kokusunu içime çekiyorum.

Birkaç dakika öylece kalıyoruz, coşkudan sersemlemiş bir halde. Farron beni tekrar kahkahalara boğan birkaç özensiz öpücükle bağlarımı çözmeye başlıyor. Ayağa kalktığında dokunuşunu hemen özlüyorum ama çok geçmeden sıcak, ıslak bir havluyla geri dönüyor.

Temizlendikten sonra Farron bana kendi pijamalarını giydiriyor. Yumuşak çizgili pantolonu ve gömleği benimkinden çok daha rahat. Beni tekrar yatağa çekti ve göğsüne uzandım.

Benim ışığım söndü, büyü kontrolüm onunki kadar incelikli değil ama teninde hâlâ belli belirsiz bir parıltı var.

Parmaklarımı çıplak göğsünde gezdiriyorum. Kendi canlı yıldız ışığım.

Alnımdan öpüyor. "Peki," diye fısıldıyor, "şimdi ne yapacağız Rosie?"

"Devam edeceğiz," diye karşılık veriyorum.

Her seferinde bir kalp atışı.

BÖLÜM 22



Rosalina

Çok dikkatli bir şekilde son şekerli çöreği kulemin tepesine yerleştiriyorum.

"Kaleyi tatlılarla mı donatacaksın?" Girişten bir ses yükseliyor mutfağın.

Zıplıyorum ve elim yığına çarparak kulemi deviriyor. Uzun bir iç çekişle saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Harika, Cas, şimdi yeniden başlamam gerekecek."

Dikenler Prensi devasa taş fırının önünden geçerek içeri giriyor ve elini odanın ortasındaki ahşap masanın üzerinde gezdiriyor.

Castletree'nin mutfağında çok fazla zaman geçirmedim ama oldukça rahat bir alan. Ana katın altında yer alan bu bölüm tamamen taştan yapılmıştır.

Kurutulmuş

Kemerli pencerelerin yanında otlar asılı, aralarından kırmızı öğle ışığı süzülüyor. İki kiler yan yana durur: Biri yemeklerle dolup taşar. sebzeler ve tahıllar, diğeri ise kışın büyüsuyle soğutulmuş, bir dizi renkli çilek, kremalı tatlı kutuları ve sürahiler dolusu meyve suyu ve buzlu çay.

Castletree'ye döndüğümünden beri doğum kontrol çayımı içmeye özen gösteriyorum. Acı bir tadı var ama neyse ki bir fincan bana bütün bir ay yetiyor.

"Çok meşgulmüşsün," diyor Caspian, yiyeceklerle dolu masaya bakarak: mücevher tonlarında meyveler, bir tabak ambrosia üzümü, lapa lapa kabuklu ve tatlı krema dolgululu minik tartlar ve yenilebilir çiçeklerle süslenmiş pastel renkli keklerden oluşan bir tabak. Ayrıca bir demlik hanımeli çayı ve birkaç sürahi fae şarabı da var. Bu konuda dikkatli olmam gerektiğini biliyorum, zira en son şımartıldığımında Keldarion'a kışımı göstermişim. Ama o sadece çünkü Gün-

O geceyi hatırlayınca içimde ani bir keder dalgası oluştu. Dayton beni Yaz Diyarı'na ilk götürdüğünde. Beni ilk öptüğünde.

Prensler arasında beni ilk öpen sendin.

Masanın kenarına tutunup burnumdan nefes alıyorum. "O değildi Zor," diyorum, kelimelerim çok tiz çıkıyor. "Şef Oliviana bana biraz yardım etti. Ben de yeni bitiriyorum."

Caspian bana dikkatle bakıyor, sanki bir bakışıyla içimdeki tüm acıyı hissedebilirmiş gibi. Şimdilik oyuna devam etmekten memnun görünüyor ve ağzına bir meyve atıyor, meyve suları dudaklarını kırmızıya boyuyor. "Bütün bunlar ne için?"

"Astrid ve Marigold ile yatıya kalacağım."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Küçük bir tavşan ve rakunun ne kadar yemesini bekliyorsun?"

"Ve Wrenley ile," diyorum.

Caspian sertleşiyor ama cevap vermiyor.

"O artık hayatımızın bir parçası olacak," diye devam ediyorum, neden kendimi onca insan arasında Dikenler Prensi'ne haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğimden emin değilim. Belki de bunu kendimden duymam gerekiyordur. "Onu tanımaya çalışmak sadece kibarlık olur."

"Prenses," diyor Caspian, sözlerini öfke kaplıyor. "Yaz Kanadı'na olanlar senin suçun değildi. Kendine zarar verecek bir şey yapmana gerek yok. Sadece olmaması gereken bir suçluluk duygusunu hafifletmek için nefret ediyorum." "Sihrimin kontrolünü kaybettim."

"Şanslıyız ki ağacın sadece bazı kısımları parçalandı. Ezryn büyüünün kontrolünü kaybettiğinde neredeyse seni öldürüyordu."

Ezryn'in bu kadar acı çektiğini düşünmek, eş bağına bir özlem bıçağı daha gönderiyor. Sanırım *yakında seni bulacağım*. "Ezryn'den bahsetmişken," diyorum, "ben babasını neden öldürdüğünü biliyorum."

"Spring'i devirmeye devam etmek ve annemin hanedanının kurulmasına yardımcı olmak için."

"Hayır," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Tutsaklığım sırasında düşünmek için çok zaman harcadığım şeylerden biriydi. Thalionor hastaydı. O bitki faresi gibi bir canavara dönüşecekti, değil mi? Miğferinin altından damlayan irin, o canavarın ağzının etrafındakiyle aynıydı. Perth Quellos onu zehirliyor olmalıydı."

Caspian bakışlarımı kaçırıyor. "Bunlar krema dolgulu tartlar mı? Çok lezzetli." "Caspian," diyorum, "neden Ezryn'e onun sorununun ne olduğunu söylemedin?"

Baba?"

"Bunun bir önemi olmazdı. Ezryn onu kurtarmaya çalışmak isterdi. Ama Thalionor dönmek üzereydi ve seni öldürebilirdi-" Kaskatı kesiliyor, sonra hızla "Hepimizi öldürebilirdi. Bu riski göze alamazdım."

"Onu bir sonraki görüşünde söyle o zaman." "Bana inanmayacaktır."

"Caspian," diye hırlıyorum, elini tartlardan çekerek, "denemeyecek misin bile?"

"Sanki tüm bunlarla deniyorsun da?" Tatlı masasını işaret ediyor. "Ne için kendini perişan edeceksin? Wrenley'e güvenip güvenemeyeceğini bile biliyor musun? O hâlâ Kairyn'in yardımcısı."

"Ve sen de Aşağıların Kraliçesi'nin oğlusun."

Dişlerini gıcırdatıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Ayrıca," diyorum, "bunu düzeltmek zorundayım."

"Dayton'ın kulağında cıvıldaayan küçük kuşu tanımak Castletree'yi tekrar bir araya getirmeyecek."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Castletree'yi korumam gerekiyor, yok etmem değil."

Caspian bana doğru geliyor ve parmağını çenemin altına koyarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ne yapman gerekiyor? Onun kızı olmak sana sorumluluk yüklemiyor. Bunun için kaydolmadın. Sadece büyüye sahip olmanız onu kullanmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez.

Gidebilirsin." Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Senin yaptığın gibi mi?"

"Bana kızgınsın."

"Neden benim için gelmedin?" Ona doğru dönüyorum ve taze gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. "Aylarca Kairyn'in tutsağıydım ve sen benim için gelmedin."

Yüz hatlarında acı titreşiyor ve dişlerini sıkıyor. Sonra beni belimden yakaladı. "*Denedim*. Sana denediğimi söylediğimde bana *inan*."

Bizi odanın diğer ucuna taşıyıp beni taş duvara yaslarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Başını eğiyor, yumuşak saçları yanağıma değiyor. "Seni geri kazanmak için kendimi parçaladım. Keşke daha fazlasını yapsaydım. Keşke benim ve Kel'in planları daha hızlı işleseydi."

Yavaşça parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve çıkardığı küçük ses

midemi bulandırıyor. "Her gün doğumunda, tekrar görmek istediğim herkesin adını fısıldardım; Kel, Farron, Ezryn." Sesim titriyor. "Dayton, buradaki arkadaşlarım, babam ve... ve sen, Caspian."

Bana bakıyor, gözleri yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi. "Adımı böyle söylememelisin, Çiçek."

"Sen ve Keldarion beni *birlikte* mi arıyordunuz?" diye sordum.

"Bize doğru motivasyonu verin ve her şey mümkün olsun." Bana yaklaşıyor, dudakları benimkilerden bir santim ötede.

Elinin belime doğru kıvrıldığını hissettiğimde sıkı bir nefes alıyorum. "Castletree'de kalmaya niyetli misin?"

"Kısa bir süre sonra Aşağıya dönmem gerekecek ama Kel, Dayton ve Farron'un ağaca sihirlerini vermesiyle dikenler üzerindeki hakimiyetimi biraz azaltabilirim. Bu da yüzeyde kalmamı kolaylaştırıyor. Belki de burada birkaç gün kalıp her şeye göz kulak olabilirim," diye mırıldanıyor.

"Nerede uyuyacaksın?" Dişleri boynuma dayanmadan önce köprücük kemiğimi hafifçe sıyrırken soruyorum. "Keldarion'un odasında mı?"

Sonra konuşurken dudakları benimkileri okşuyor. Tam olmayan bir öpücük. "Bir kurdun büyük bir yatağa ne ihtiyacı olabilir ki?"

O tam olmayan öpücük benim için yeterli değil. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra değil

Son birkaç aydır kaybettik. Elimi ensesine koydum ve onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımız buluşuyor ve bedenim bu bağlantıda şarkı söylüyor gibi görünüyor. Önce dokunuşumla sertleşiyor, sonra içimde eriyor, göğsünde alçak bir hırıltı yankılanıyor. Öpücüğü hatırladığım her şey: parıldayan yıldız ışığı ve karanlık

aradaki boşluklar. Parmaklarım yumuşak saçlarına dolanıyor ve o da karşılık olarak beni kendine çekiyor.

Yıllar önce Caspian onu öptüğünde Kel böyle mi hissetmişti? Yıldız ışığında ve gölgede kaybolmak? Ama bu tam olarak doğru değil. Çünkü başımdaki kan hücumuna rağmen, onun öpücüğü beni ele geçirmekle tehdit eden baş dönmesi hissi öpücük derinleşiyor, kaybolmuş

hissetmiyorum.

Onun kollarında buldum kendimi.

Nefes alacak kadar ağzımı geri çekiyorum. Diğerlerinin ne diyeceğini biliyorum. Caspian'la bu tehlikeli oyunları oynamamalıyım. Kel de oynamamalı. "Yarın, dokunuşum onu bütün gece fae tutacak," diye idare ediyorum. "Yani, eminim yerde yatan sen olacaksın."

Caspian dudaklarımın kenarından kulağıma kadar yalıyor. "Neden ben de size katılmıyorum ve yatağın gerçekten ne kadar büyük olduğunu öğrenmiyorum?"

BÖLÜM 23



Rosalina

Sonunda her şey hazır. Her şey hazır ve normal. Çünkü en iyi iki arkadaşınızla ve aşık olduğunuzu unutmak için çok çabaladığınız bir adamla çiftleşen kızla yatıya kalmanız ve bu sırada eşinizin zalim küçük kardeşinden bir diyardı kurtarmaya çalışmaktan üç günlük bir mola vermeniz tamamen normaldir.

Bahar Kanadı'ndaki odamın etrafına bakıyorum. Yapılacak tek şey şimdiki zamanın tadını çıkarmak. Ya da en azından bunu denemek. Bütün öğleden sonra her şeyi mükemmel hale getirmek için çalıştıktan sonra, neredeyse şenliklerin başlama zamanı geldi. Kibirli, aptal, mükemmel saçlı Diken Prensi'nin önerdiği gibi bunu sadece kendimi suçlu hissettiğim için yapmıyorum.

"Bence bunlar kesinlikle mükemmel olacak." Şatonun terzisi Flavia, özel yapım dört gecelik tutuyor.

"Bunlar harika!" Acele edip kumaşı parmaklarımin arasında gezdiriyorum. Elbiseler ay ışığının ipliklerinden bükülmüş gibi görünüyor, bir göletin üzerinde sıçrayan ışık gibi parlıyor. Elbiselerin üst kısımları minik incilerle süslenmiş, etek uçlarına ise narin dantel firfırlar dikilmiştir.

"Çok şirin!" Astrid aşağı yukarı zıplayarak söylüyor.

Flavia iki tane insan boyunda, iki tane de bir rakun ve bir tavşanın sığabileceği kadar küçük elbise yaptı. Güneş henüz batmadı ama gecenin büyük bölümünde hayvan formlarında olacaklar.

"Sanırım Wrenley bunu çok sevecek," diyorum ve hızla kendi geceliğimi giyip onunkini ışığa tutuyorum.

Flavia boğazını temizliyor. Her zaman çok zariftir. Mavi ve yeşil saçları dramatik bir şekilde toplanmış ve sade siyah bir elbise giymiş.

"Dayton eşini bulduğu için mutlu değil misin?" diye sordum. "Artık geceleri tavus kuşu olmak zorunda kalmayacaksın."

Flavia, Astrid ve Marigold'la yan gözle bakıştıktan sonra bir adım öne çıkıp yüzümü okşuyor. "Sanırım hepimiz bunun sen olacağını düşündük."

Kalbim sıkışıyor ve ellerimi ipek kumaşın içinde sıkıyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Bunları yapman gerçekten çok nazik bir davranıştı. Kalmak istemediğine emin misin?"

Flavia yatıya kalma fikrimi diğer bazı personelden duymuş ve yeni gecelikler yaratma şansına atlamıştı.

"Saçmalama, tatlım. Her şeyden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı." Bana gülümsüyor ve gitmeye hazırlanıyor. "Ben dinlendirici bir uyku çekeceğim. bu gece."

Flavia kapıyı açar ve küçük bir cıvıltı çıkarır. "Oh, merhaba, Wrenley." "O burada!" Marigold ve Astrid'e panikle bakıyorum. Bir parçam Gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Onu daha önce davet ettiğimde pek hevesli görünmemişti.

Marigold bir elini kalçasına koyarak, "Bırak içeri girsin, kızım," diyor.

"İçeri gel Wrenley," diyorum ve onu içeri götürüyorum.

Wrenley'nin gözleri odamın her köşesini taradıktan sonra bana takılıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Bir gecelik!" Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek söylüyorum. "Senin için de bir tane var!"

Wrenley beceriksizce aldı ve ben de kolunu tuttum. Hemen sarsılarak elimden kurtuldu. "Gel de odanın geri kalanını gör," diyorum sessizce.

Castletree'ye ilk geldiğimde kiraz çiçeği ağacım tam çiçek açmış, pembe çiçekler saçıyordu. Ama şimdi biraz solmuş. Aslında *çok* solmuş, dalları çıplak ve zemini malçlı.

"Farron bana bir peri ışığı büyüsü öğretti." Ağacın tepesini gösteriyorum, minik ışıklar dalların etrafında sallanıyor. "Tüm bu yastık ve battaniyeleri taşımama yardım etti." Her tarafa yayılmış minder yığınlarını gösteriyorum. odaya. "Oh ve buraya bakın!"

"Dahası da mı var?"

Uzak köşede yaptığım tüm yiyeceklerin yayılması var. Onun yanında da dondurma ve soğuk içecek kaselerini saklamak için kullandığım büyük bir kar yığını var. "Bunu Kel yaptı. Daha önce hiç buz büyüsü kullanmamıştım. Gerçi her zaman

pratik yapma zamanı. Ama antrenman sahasında değil, çünkü orası çökmüş durumda..."

Wrenley bana düz bir bakış attığında garip bir şekilde devam ediyorum.

"Neden tuvalete gidip şu elbiseyi giymiyorsun canım?" Marigold bir elini Wrenley'nin sırtına koyar ve onu bitişikteki tuvalete yönlendirir.

"Ugh ..." O gittikten sonra ellerimi gözlerime sürüyorum. "Neden bu kadar dağınığım?"

"Harika gidiyorsun, Rosalina!" Astrid gülümsüyor.

Kapı hafifçe çalınıyor. "İçeri gel," diye iç geçiriyorum ve minderlere uzanıyorum.

"Nasıl gittiğine bir bakayım dedim," diyor Caspian içeri girip kara kaşlarını kaldırarak. "Oh, çok rahat."

Mahzenin kapısı açılır ve Wrenley fırfırlı geceliğiyle dışarı çıkar. Kısa kahverengi bukleleri ve kalp şeklindeki yüzüyle, yardımcı cübbesini giydiğinden daha genç görünüyor.

Caspian onu görünce homurdanır. "Güzel pijama."

Wrenley kendi sade elbisesini yatağımın ucuna fırlatarak, "Kapa çeneni," diye alay ediyor. Bunu ona vermeliyim. Dikenler Prensi'yle bu kadar umursamazca konuşacak pek fazla insan yoktur. Gerçi Kairyn'le çalışmak için korkusuz olmak gerekiyor sanırım. Wrenley'nin ne kadar zamandır Altın Vekilharç olarak hizmet ettiğini merak ediyorum. Kairyn manastırı ele geçirmeden önce onunla çalıştı mı? Kraliçe'nin Erişimi Manastırı'na ilk sürgün edildiğinde orada mıydı?

"Hayır, ciddiym," diyor Caspian, odanın içine doğru bir adım daha atarak. "Pembe gerçekten senin rengin."

"Onu rahat bırak, Cas," diyorum. "Bana hiç iltifat etmedin." "Flower, üzerinde hiçbir şey olmamasını tercih ettiğimi biliyorsun."

Ona bir yastık fırlatıyorum, o da sırtarak kolayca savuşturuyor.

"İşte aklından geçeni söylemekten korkmayan bir adam." Marigold iç çekti.

"Burada ne işin var senin?" Homurdanıyorum. "Davet edilmedin."

"En sevdiğim kızlara küçük bir hediye getireyim dedim." Mor renkli zarif bir şişe tutuyor.

"İşte benim hediye anlayışım." Marigold yanımıza geldi.

"Dikkat et sevgilim," diyor Caspian öyle sinsice ki Marigold'un yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Bu şarapta özel bir şey var."

"Ne oldu?" Sesime bir sınır koyarak soruyorum.

Cas şarabı elden ele dolaştırıyor. "Kız kardeşim Nightingale iksirlerle uğraşır. Bu şarap onun doğruluk serumuyla aşılannmıştır. Bir yudum alırsanız yalan söyleyemezsiniz. Bazılarınız için eğlenceli olabileceğini düşündüm. oyunlar." Şişeyi yere bırakır ve odadan çıkar. "Hiçbirinizin saklayacak bir şeyi olduğundan değil."

Neredeyse dolunay gökyüzünde yükseldi ve ışıltılı bakışlarını pencereden içeri gönderdi. Şimdiye kadar kilolarca tart yedim, utanç verici bir sessiz sinema turuna katıldım ve birbirimizin saçını yapmaya çalıştık. Marigold ve Astrid'in hayvana dönüşmesi ve Wrenley'nin ona dokunmama izin vermemesi bunu engelledi.

Biz başka bir oyun oynamaya hazırlanırken acolyte yerde oturmuş, geceliğinin dantellerini karıştırıyor.

"Pekâlâ," diye açıklıyorum. "Bu insan dünyasından; adı Hiç Yapmadım. Herkes beş parmağını kaldırıyor ve sırayla hiç yapmadığımız şeyleri söylüyoruz. Eğer bunu yaptıysanız, parmağınızı bırakıp bir içki içmelisiniz. Beşini de kaybeden ilk kişi ..." I

dudağımı ısırdım, düşündüm. "Sonbahar Diyarı'ndan gelen o iğrenç viskiden bir yudum almalı."

"Marigold, benim için parmaklarını kaldırman gerekecek," diye kıkırdıyor Astrid. "Daha önce hiç orman yaratıklarıyla sarhoş olmamıştım," diyor Wrenley

diyor, yüzünde kıvrımlı bir gülümseme beliriyor. "Her şeyin bir ilki vardır," diyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor, kızım," diyor Marigold. "Ama bunu ilginç hale getirelim. Prensın şarabını çıkarın ve kimsenin yalan söylemediğinden emin olun."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?" Wrenley diyor ki. "İçinde ne olduğuna gerçekten güveniyor musunuz?"

"Hayır," diyorum ama mantarı açıyorum ve sıvıyı Astrid için üç fincana ve bir küçük tabağa boşaltıyorum. Pürüzsüz ve yıldız tozuyla beneklenmiş gibi görünüyor. "Ama ben Caspian'a güveniyorum."

Wrenley homurdanıyor ve bu bana neredeyse Caspian'ın onu ilk gördüğündeki gülüşünü hatırlatıyor. "Bekle, şaka yapmıyorsun. Ona gerçekten güveniyor musun?"

"İyi ya da kötü, saklayacak bir şeyim yok," diyorum ve bir yudum Şarap. Böğürtlenin alt tonları ve limonlu bir tang ile tatlı ve pürüzsüzdür.

Marigold küçük rakun pençeleriyle bir fincan alıyor ve Astrid bir yudum içiyor, şarap beyaz ağzını mora boyuyor. Son bardağı Wrenley'e veriyorum.

"İstemiyorsan içmek zorunda değilsin."

Wrenley onu alır ve yudumlar. "Bir yardımcının saklayacak neyi olabilir ki?"

Gerçek şarabı önüme koyuyorum. Kimse *Yaz Prensi'nin bir eşi olmasına rağmen ona hiç aşık olmadım* demediği sürece, bu hiç de garip olmamalı.

"Pekala," diyorum, fae alemine uygulanabilecek sorular düşünmeye çalışarak. "Daha önce hiç çıplak yüzmeye gitmedim."

Wrenley gözlerini devirir ama parmağını indirmez. Astrid küçük bir kıkırdama yapar. Ama küçük rakun parmağını indiren Marigold.

"Ne?" Sırıttırıyor. "Bu lanetten önce gece hayatım oldukça iyiydi."

Wrenley bir kahkaha patlattı. Onun kahkahasına o kadar şaşıyorum ki, kendi kahkaham da kabarıyor. "Komik bir şey mi var?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, sesi alçalıyor. "Ben sadece onu bir rakun olarak hayal ediyordum."

"Hey." Marigold dolgun yanaklarını kabartıyor. "Bu form suda oldukça iyi, bilmeni isterim."

Dördümüz biraz daha kıkırdıyoruz. "Sen git, Wrenley," diyorum.

Dudağını çiğniyor. "Hiç bir zaman bir fae pazarlığı yapmadım."

Hem Astrid hem de Marigold başlarını sallıyorlar. İçimi çekiyorum, parmaklarımdan birini indiriyorum ve yaptığım iki pazarlığı düşünüyorum: Caspian'la savaş alanında yaptığım pazarlık ve Kel'le eşini bulmak için yaptığım pazarlık. *Buz gibi piç kurusu. Başından beri ben olduğumu biliyordu.* "Beni yakaladın, Wrenley."

Bir eliyle saçlarını tarıyor ve başka tarafa bakıyor. "Pazarlıklar bağlayıcıdır. Birine bağlı olmaktan daha kötü bir kader düşünemiyorum."

Astrid'in kulakları dikleşir. "Rosalina'yı yakalayacak bir tane buldum." "Bana karşı birlik olamazsınız!" Gülüyorum.

"Hiç aşık olmadım," diyor Astrid, "hiç aşık olmadım."

"Ahh, sevgili Eldor." Marigold bir parmağını indirerek hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Sakal yüzünden, sana söylüyorum."

"Beni yakaladın, Astrid." Dostlarımı düşünerek gülümsüyorum. Ama... kalbimin çağırdığı sadece dostlarım değil.

"Şey, ben hiç-" diye başlıyor Wrenley kendinden emin bir şekilde ama sonra sanki sözlerinin geri kalanı çıkmıyor. Gerçek şarap. Onu içtiğimizi neredeyse unuttuğum. Kafasını sallıyor, yüz ifadesi şaşkınlıktan kızgınlığa dönüşüyor.

"Hayır. Ben ..."

Astrid ve Marigold ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Astrid, "Belki de eş bağınız sizi aşık ediyordur," diye söze giriyor.

"Öyle bir şey yapmıyor," diye tersliyor.

"Karın kaslarına ilk görüşte aşık oldum," diye hıçkırıyor Marigold, sonra gülüyor. "Ve bu lanet gerçek."

"Şanslı Dayton," diye nefes alıyorum, sonra hızla ayağa kalkıp tuvalete doğru ilerliyorum. "Bana bir saniye müsaade edin."

Tuvalet kapısı kapandığı an, gözyaşlarım dökülüyor. Wrenley Dayton'ı gerçekten seviyor. Onu seviyor. Bunu taklit edemezdi, gerçek şarapla olmazdı. Caspian'ın amacı bu muydu, Wrenley'nin Day'i ne kadar sevdiğini bana göstermek mi? Kendi çarpık yöntemiyle bunu atlatmama yardım etmeye mi çalışıyor?

Banyo kapısından aşağı kayıyorum, başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve geceliğimi gözyaşlarımla boyuyorum. "Ama seni seviyorum Dayton," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Gülüşünü, beni nasıl güldürdüğünü seviyorum. Beni öptüğünde hissettiklerimi seviyorum. En karanlık anlarda beni aydınlatmanı seviyorum. Wrenley'nin senin eşin olmasını istemiyorum. Keşke ben olsaydım Day. Keşke ben olsaydım."

Başımı sallıyorum, bacaklarıma sarılıyorum. Böyle çirkin bir düşünceyi düşündüğüm için, bunu gerçek şarapla yüksek sesle söyleyebildiğim için kendimden nefret ediyorum. Eğer onu gerçekten sevseydim, onunla mutlu olmasını isterdim. Lanetini kırmasını, sihrini geri kazanmasını ve krallığını kurtarmasını.

"Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışacağım Day," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Onu sevmeye çalışacağım çünkü artık seni sevemiyorum."

Sonunda gözyaşlarımı kurulayıp banyodan çıktığımda Astrid ve Marigold'un hâlâ oyuna dalmış, kıkır kıkır güldüklerini görüyorum. Wrenley şaşırtıcı bir şekilde hâlâ burada, iksir hazırlar gibi parmağını şarabının içinde döndürüyor.

O kadar rahatsız görünüyor ki, bana kendimi hatırlatıyor.

Lisenin kafeteryasında, kendi aralarında şakalaşan herkesle çevriliydim.

İçimi çekiyorum, yemeklerin olduğu yere doğru yürüyorum ve kaseleri dağıtmaya başlıyorum. "Hey, Wrenley, bir saniye buraya gelir misin?"

Sertçe ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. "Bunu dene," diyorum ve ona bir kâse uzatıyorum. "Nedir bu?" diye soruyor.

"Mürver girdaplı dondurma. İnan bana, çok lezzetli." Wrenley meraklı bir kaş kaldırır ve bir ısırık alır. "İlginç." Bir elimi kalçama koyuyorum. "En sevdiğin lezzet hangisi?" Başını öne eğiyor. "Sanırım mürver girdabı olmalı."

"Bekle, bana daha önce *hiç* dondurma yemediğini mi söylüyorsun?" Başını yavaşça sallıyor.

Astrid ve Marigold'a bakıyorum. "Hemen döneceğiz!"

Marigold hıçkırıyor, bu da Astrid'i başka bir kahkaha patlamasına gönderiyor. Wrenley'e dönüyorum ve elimi uzatıyorum. "Benimle gel."

Wrenley elimi tutmuyor ama başıyla onaylıyor. Onu mutfağa, oradan da soğuk odaya götürüyorum.

Dondurma dolu cam kapların önünde sıra sıra duruyoruz.

Ayışığı nane parçacığı, mürver girdabı, peri şeftali melba, yıldız ışığı şerbeti, tek boynuzlu at rüyası. Kaledeki ilk ayımda Astrid'le birlikte şefin yarattığı tüm tatlar için etiketler yapıp isimler seçtiğimiz bir günü hatırlıyorum. Her birinden bir kâseye biraz koyarken ona "Bu tatlar insan dünyasında büyüdüklerimizden biraz farklı," diyorum, "ama hepsi çok güzel. Güvenin bana."

Wrenley meraklı bir ifadeyle beni izliyor. Uzun bir aradan sonra, "En sevdiğin lezzet nedir?" diye soruyor.

"Oh, bu kolay." İki kase ve kaşığı ana mutfağa geri götürüyorum. "Kurabiye hamuru. Ama hasta olduğumda vanilyalı. Kutlamaya ihtiyacım olduğunda fıstık ezmesi. Bu fae tatlarından muhtemelen ... tek boynuzlu at dreamsicle."

Tezgâha oturmak için zıplıyorum. Bir süre sonra Wrenley de benim hareketimi taklit ederek bir kaşık alıyor ve tatlardan birkaçını deniyor. "Yıldız ışığı olanı güzelmış," diyor usulca.

"Hani çocukken sıcak yaz geceleri olur ya, güneş hiç batmayacakmış gibi gelir ya?" diye sordum. "O gecelerde babamla iskeleye yürür ve dondurma alırdık, sonra oturup suya bakardık. Bazen şansımız yaver gider ve bir fok ya da kartal görürdük. En güzeli de bir katil balina gördüğümüz zamandı. Orca Cove benim geldiğim yer."

"İnsan dünyasında," diyor Wrenley.

"Evet." Sivri kulaklarımın ucuna dokunuyorum. "Uzun zamandır insan olduğumu sanıyordum."

Wrenley bir ısırik daha alır. "Baban... en sevdiği lezzet nedir?" "Geyik izleri. Fıstık ezmeli fincanlarla dolu, ve onlar gibi davranırdı bir ısırik almaya çalıştığımda geyik kakasıydı." Gülüyorum. "Sonra sihir yapıyormuş gibi davranıp onları fıstık ezmesi ve çikolataya çevirirdi. İstedikim kadar yememe izin verirdi."

Kıpırdamadan duruyor, kaşık ağzının yarısına kadar gelmiş.

"Peki ya sen ve baban?" diye sordum. "Birlikte özel bir şey yaptınız mı?"

"Babamla hiç tanışmadım," diyor, sonra gözleri açılıyor.

"Bana onun bir tüccar ve haritacı olduğunu söylemiştin."

Kaşığını boş kâseye bırakır ve tezgâhtan atlar. "Yalan söyledim. Sen bana babandan bahsederken, bu beni kıskandırdı.

Dinle, gitmem gerek."

İtirafı ve sırf Caspian'ın içkisi yüzünden bu kadar kişisel bir şey söylemek zorunda kalması kalbimi sıkıştırıyor. "Özür dilerim."

Kapının yanında duraksıyor, yüzünde bir hüznün titreşimi beliriyor. "Hayır, Rosalina, üzgünüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24



Farron

Yüksek Kule o kadar aydınlık ki neredeyse rahatsız edici. Tereyağlı sabah ışığı odaya sızıyor ve vitray pencerelerden zemine bir renk cümbüşü yayıyor.

Dayton turkuaz gülünün önünde diz çökmüş, başı öne eğik, altın rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Dolgun dudakları hafifçe ayrılmış, elmacık kemikleri keskin, kare çenesi sıkılmış. *Yıldızlar, o çok güzel.* Mermer bir heykele benziyor ve Summer'ın en büyük heykellerinin bile onu bu kadar güzel yapabileceğini sanmıyorum. onun ihtişamını yakalamak.

Göğsünün sert düzlemleri üzerinde dramatik bir gökkuşağı oynuyor.

İstiyorum

Elimi oraya koymak ve renklerin ikimizin üzerinde döndüğünü görmek. Dilimi çenesinden kulağına götürmek ve orada onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldamak istiyorum.

Eşini bulmuş olmasına rağmen onu hâlâ ne kadar çok sevdiğimi. Sanırım onu daha da çok seviyorum. Çünkü ona olan tüm sevgim hapsolmuş, kalbimin yanında bir delik açıyor. Böyle bir yangın beni içten dışa küle çevirebilir. Beni hayata bağlayan tek şey Rosalina.

Ama bunun yerine ona doğru yürüyüp "Gülün berbat görünüyor" dedim.

Dayton'ın çenesinde bir kas tüyü belirir. "Burada olmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama etrafındaki toprak bile çürümüş görünüyor."

Çalılıkların üzerinden geçiyorum. *Böğürtlenler*. Şimdi onlara düşman olarak değil de yardım olarak bakmak çok garip. Birçoğu Yüksek Kule'nin etrafında dolanıp duruyor. Her zaman Castletree'nin büyüünü çaldıklarına inanmışımdır. Eğer Keldarion'un sözleri doğruysa, çalılar Castletree'yi ayakta tutuyorsa, o zaman gülleri koruyorlar demektir. *Keldarion'u koruyorlar.*

Dikenler Prensi Keldarion'a olan aşkından hiç vazgeçmedi mi? Öyle olsa bile, bu onun yıllar boyunca yaptıklarını haklı çıkarmaz. Dikenlerin Savaşı'nın

aldı. Keldarion'un ailesi, Dayton'ın ailesi... hepsi teminat.

"Bakalım," diyorum, yanında diz çöküyorum, vücutlarımız birbirine değmeyecek kadar uzakta duruyorum.

Dayton'ın turkuaz gülü sarkmış, çiçeği neredeyse yere değiyor. Dibinde atılmış yapraklardan oluşan bir yığın var. Etrafındaki toprak çürümenin hastalıklı tatlı kokusuyla kokuyor. Bu hiç iyi değil. Dayton'ın gülü solarsa sonsuza dek bir canavar olarak kalabilir ve hiçbir eş bağı onu kurtaramaz. Büyüsüne erişmekte bu kadar zorlanmasına şaşmamalı.

"Uh," diye mırıldanıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Eminim hepimiz sihrimizi birleştirdiğimizde canlanacaktır."

Dayton doğruldu. "Ez ve Kel'inki gibi olacağını düşünüyorsun. Onlar da benim gibi. Eşlerini buldular ama lanetleri de bozulmadı."

Keldarion ve Ezryn'in gülleri de solmuş ama Day'inkiler kadar kötü değiller. Yavaş yavaş ölüyor gibi görünüyorlar... ama *çürümüyorlar*.

"Siktir," diye küfrediyor Dayton ve ayağa kalkarak odanın karanlık köşesine doğru fırlıyor. Gözlerini kapatıyor ama yanağından süzülen bir damla gözyaşını yakalamadan önce değil.

Kendime olan hakimiyetim kırılıyor ve ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. Beni kucaklaması için parmaklarımın koluna değmesi yetiyor. Tutuşu ezici. Baş omzuma eğiliyor, gözyaşları yeleğimi ıslatıyor. Kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü onun güneşin öptüğü bedenine yakın olmak uzun zamandır istediğim şeydi. Teninin tuz ve kum kokusunu içime çekerken bir çeşit kafayı bulmuş gibi hissediyorum.

"Sonsuza dek bir canavar olmak istemiyorum," diyor kırık bir sesle. "Ama istemiyorum..."

Sesi kesiliyor ama söylenmemiş bir kelime aramızda asılı kalıyor.

Onunla.

Çünkü gülünü kurtarabilmesinin tek bir yolu var. Eşinin aşkı. Wrenley'in aşkı.

Onu kaç kez böyle gördüm? Büyük Daytonales'i kaç kez ağlarken gördüm? En fazla birkaç kez. Ama hiç bu kadar kırık görünmemişti.

Kendi gözyaşlarımın gözlerimde biriktiğini hissediyorum ve kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. "Üzgünüm, seni daha iyi hissettirmem gerekiyordu."

Sonra iri eli yüzümde, nasırlı parmakları gözyaşlarımı siliyor. "Rosie'yi geri aldığımda her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm," diyor boğuk bir sesle.

"Uyandığım andan uyuyana kadar düşünebildiğim *tek şey oydu*.

beni sahiplendi. Sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Ama bu beni daha da tüketiyor."

Şimdi çok yakınız, kalça kalçaya. Göğsü benimkine doğru hareket ederken her nefesini hissedebiliyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama "Seni ne tüketiyor?" diye soruyorum.

"Rosalina," diyor. "Sen."

"Gün..." Uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama beni daha sıkı kavırıyor.

"Dün gece kütüphanede uyudum ve rafların arasında çırılçıplak uyandığımda tek düşünebildiğim siz ikinizdiniz. İkinizin de içinde olamazsam vücudum kendini parçalayacakmış gibi hissediyordum."

Gözlerimi kırptıştırarak kapatıyorum. "Böyle şeyler söylememelisin. Senin bir eşin var."

Başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve tüm vücudum titriyor. Geri çekilmiyor, başparmağının ucu dudaklarımın arasına giriyor ve onları yavaşça birbirinden ayırıyor.

"Sadece bir öpücük, Fare," diye fısıldıyor.

Ona göz kırptıyorum. Neredeyse delirmiş gibi görünüyor. Aylarca Wrenley'e iyi davranmaya çalıştı. Peki neden şimdi? Neden şimdi parçalanıyor?

Aşkımızı hatırlamasını sağla. Aklımdan kötü bir düşünce geçiyor. Kulağa Caspian gibi geliyor. Ama yapamam. Onun gülü... Day'ın gülü çok zayıf.

Dayton'ı kurtarabilecek tek bir kişi var. O da ben değilim. "Hadi, Fare," diye fısıldıyor Dayton. "Son bir öpücük."

İçimdeki her parçanın kırıldığını düşünüyordum ama bu beni daha da paramparça etti. "Biz zaten son öpüşmemizi yaptık."

Sanki ona tutunmama yardımcı olacakmış gibi zihnim o anın anısına tutunarak arkamı dönüyorum. Beni Florendel sokaklarında dolaşırken bulduğunda - o zaman öpüşmüş müydük? Neden daha sıkı sarılmadım, dudaklarının tadına bakmadım? Onu bir an daha öpmek için.

Merdivenlerden adım sesleri geliyor. Gözyaşlarımı hızla siliyorum ve Dayton'ın da aynısını yapmasını izliyorum. Kapı açılıyor ve Keldarion ile Rosalina içeri giriyor. Keldarion onun için kapıyı tutarken Rosalina'nın bakışları aramızda gidip geliyor. Gözleri hiçbir şeyi saklayamayacak kadar keskin ve aramızdaki bağdan bir hüznün ve anlayış dalgası geçiyor.

"Bir süre burada kalmamız gerekecek," diyor Keldarion. "Baharın Yüce Prensi olmadan Castletree'ye yeniden hayat vermek daha zor olacak."

Rosalina genellikle yanımda dururdu ama bugün Bahar Gülü'nün önünde diz çökmeye gitti. "Bir şey yapabilir miyim diye bakacağım."

"Biraz acımasız değil misin Rosie?" Dayton mırıldanıyor. "Lanetini bozamadı ve kaçtı. Burayı terk etti."

Rosalina başını sallar. "Onu tekrar bulacağım. Kalbim dirençlidir. Ezryn'i sonsuza dek seveceğim."

Ezryn'in adını yüksek sesle söylemesine rağmen, bir parçam Dayton'ı da kast edip etmediğini merak ediyor.

Yaz Prensi parmaklarını altındaki çürümüş toprağın içine sokar. turkuaz gül. Kel safir gülün önünde yerini alıyor ve ben de kendi gülümün önünde yerimi alıyorum. Parlak bir turuncu, eşimin altın rengi çalılarının arasında açıyor.

"Birlikte," diyor Rosalina.

Dördümüz de başımızı eğiyoruz. İçimde bir baraj yıkıldı. Büyü benim gülüm aracılığıyla Castletree'ye akıyor. Ama Castletree sadece almakla kalmıyor; büyü Castletree'nin kendisinden, onun derinlere uzanan köklerinden bana doğru akıyor.

Büyülü Vadi'nin toprağı.

Birlikte eğilirken zihnim uğulduyor. Sihir bir saat, iki saat boyunca etrafımızda dolaşüyor, ta ki ellerimi, kollarımı, bacaklarımı unutana kadar. Bedenim puslu hissediyor ve tüm benliğim bu büyülü enerjiyle yavaş yavaş doluyor. Sonunda bir ses zihnimdeki bulanıklığı dağıtıyor.

"Bu kadar yeter," diyor Rosalina. "Verebileceğimiz bu kadar."

Hepimiz garip bir yorgunlukla geri çekiliyoruz. Yorgun ama iyi anlamda. Büyüm daha güçlü hissediyor ve Keldarion'un gülüne baktığımda hafifçe yükseldiğini görüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Bahar gülü de canlandı. Son olarak Dayton'inkine bakıyorum. Toprak artık çürümüş görünmüyor, yaprakların rengi daha parlak.

Onu izlediğimi görüyor, sonra sırtıyor, elini sallıyor ve ince bir su akıntısı çıkıp yüzüme çarpıyor. Özellikle Dayton'ın gürleyen kahkahasını duyduğumda küçük bir kıkırdamadan edemiyorum. Bir Yaramaz bir sırtışla bana doğru bir su püskürtücüsü daha fırlatıyor.

"Görünüşe göre Yaz Prensi sihrini bulmuş," diyor Keldarion, akıntıyı dondurarak. Dayton ona sırtarak bakıyor.

Dayton için satın aldığımız tek şey zaman olsa da, önceki ağırlık kalkmış gibi hissediyorum. Büyüsünü yenilemek hiçbir şeyi değiştirmedir.

Merdivenlerde çılgınca ayak sesleri duyuluyor ve ayağa fırlıyoruz. Keldarion iki adımda Rosie'ye doğru ilerliyor ve onu kendine doğru çekiyor.

Kâhya Rintoulo endişeli bir ifadeyle kapıyı açar. "Ne oldu?" Keldarion homurdanıyor.

"Efendim," diye soluk soluğa bağılıyor Rintoulo, "az önce Sonbahar kapısından bir ziyaretçi girdi.
Rosalina'nın babası."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25



Keldarion

Merdivenlerden aceleyle iniyoruz, Rosie en önde. Her hareketi çılgınca, neredeyse merdivenleri kaplayan çalılara takılıyor, kapıyı açarken bir diken batıyor. Ama biz asma kata doğru koşarken giriş holünün üzerinde yavaşlıyor. Ağzını kapatırken gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Baba!"

George aşağıdaki koridorda duruyor ve her zamanki şaşkın ifadesiyle etrafına bakınıyor. Bir O'Connell'ı gördüğüm ilk gece takındığı yüz ifadesiyle aynı. Keşke o yaşlı adamı hapse atmanın hayatımı ne kadar değiştireceğini bilseydim. Marigold'un o an benim hakkımda ne düşündüğünden bağımsız olarak, bundan asla pişmanlık duyamam.

Beyaz bir gecelik giyiyor ve ayakları çıplak ama yüzü tıraş edilmiş, bu da Sonbahar'da gördüğü iyi bakımın bir kanıtı. Mavi gözleri öylesine hayat dolu ki, daha önce yatalak olduğunu asla bilemezsiniz.

Gözlerini Rose'a diktiğinde yüzünde bir gülümseme belirliyor ve omuzları gevşiyor. "Benim kızım."

"Baba!" Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, koridorda koşarak babamın kollarına atılıyor. Aramızdaki bağ sayesinde sevgi ve mutluluk içime işliyor ve ben de gülümsememe engel olamıyorum. Farron ve ben memnuniyet dolu bakışlarımızı değiş tokuş ettikten sonra merdivenlerden onlara doğru ilerliyoruz, Dayton da peşimizden geliyor.

Omurgamdan aşağı garip bir ürperti akıyor ve başımı kaldırıp merdivenlerin dibinde büyük bir çalı kümesi görüyorum. Caspian onların tepesinde oturmuş, bir bacağını aşağı sarkıtmış, bir erik yiyor. Rosie'nin yeniden bir araya gelişini şaşkın bir ifadeyle izliyor.

"İyi misin?" Rosie avucunu George'un alnına koyarak sorar.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Biraz sersem gibiyim sanırım. Gözlerimi açtığımda sanki yüz yıldır uzaktaymışım gibi hissettim."

Rosie, "Yani uyuyordum," diyor.

George başını sallar. "Hayır, hiç de uyuyor gibi hissetmedim."

Daha fazlasını söyleyemeden, personelden birkaç kişi onu selamlamak için koşarak yanına gelir. Birçoğu kapı girişlerinde toplanmış, yüzlerinde mutlu bir gülümseme var. George Castletree'de sadece kısa bir süre kalmış olsa da, burada yaşayan herkes üzerinde Rosalina ile aynı etkiyi yaratmış, açık yüreklilikleri insanların onların varlığında anında hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlamıştır.

Farron, Dayton ve ben geride durmuş, yaşlı adama merhaba demek için kendi sıralarımızı bekliyorduk. Kendimi doğrulurken, gömleğimde kırışıklık olup olmadığını kontrol ederken buldum.

-ve saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Her zaman şık olan Farron bana kıkırdıyor.

Bir şey gözüme çarpıyor. Yemek odasına açılan kapı aralığında ani bir hareket. Queen's Reach Manastırı'nın yardımcısı köşenin arkasından başını uzatıyor. Adı neydi? Winnie mi? Wirley mi? Hayır, Wrenley. Bu doğru. Sanırım Dayton'ın eşi olduğuna göre artık bilmeliyim.

Gözlerimi ondan kaçırmaya başlıyorum ama bakışlarındaki bir şey duraksamama neden oluyor.

Kısa kahverengi saçları mavi gözlerinin üzerine düşüyor ama bakışları Rosalina ve babasına takılı kalıyor. Sanki bir gryphon, kanatlı bir at ya da bir çocuk masalındaki uydurma bir hikâyeye gözlerini dikmiş gibi şaşkın bir hali var.

Tereddütlü adımlarla kapıdan sürünerek çıkıyor ve George'u karşılamak için bekleyen tüm personelin arkasında kalarak koridora giriyor. Hareketleri sert, sanki her adımını atarken acı çekiyormuş gibi. Ama gözleri -o kocaman mavi gözler - tamamen odaklanmış, göz kırpmadan.

Dayton'ı kaburgalarından dürtüyorum. "Arkadaşın iyi mi? Üzgün görünüyor." Dayton yarım saniye ona doğru bakıyor, sonra omuz silkiyor. "O iyi."

Wrenley'nin gözleri büyür, parlamaya başlar. Elleri yumruk haline geliyor. Kalabalık personelin arasından omuzlarını kaldırarak ilerlemeye başlar.

Caspian bir kedi kadar kıvrak bir şekilde üstümüzdeki çalılardan aşağı atlıyor. Bana bir şey söylemiyor ama asayı itip geçerek yardımcının bileğini yakalıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Dayton ileri atılır. Caspian'ı tüniğinin arkasından tutup Wrenley'den uzaklaştırır. "Dostuma dokunma."

Caspian kendini Dayton'ın elinden kurtarıyor ve ceketinin astarını düzeltiyor. Sonra kirpiklerinin arasından Dayton'a bakıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en yapmacık sırıtışını sergiliyor. "Oh, Güneşli, eşine dokunmak için yaşıyorum."

Dayton yumruğunu geri çekti. "Bekle!"

Dayton'ın çılgılığı Caspian'ın burnundan bir santim ötede durur. Bu George, kalabalığı yararak ikisine ulaşmaya çalışıyor. Göz ucuyla Wrenley'nin geri çekildiğini ve hızla yemek odasına daldığını fark ediyorum.

"Neler oluyor baba?" Rosalina sorar.

George, Dayton ve Caspian'ın arasında durur, sonra bir elini Caspian'ın yüzüne koyar. Caspian derin bir nefes alır, vücudu kaskatı kesilir, yüz ifadesi ... gergin midir? Caspian için bu mümkün mü?

George, "Geçtiğimiz birkaç ay boyunca rüyaların içinde yaşadım," diyor. "O kadar tanıdık anları izliyorum ki, sanki onları yaşamışım gibi, ama hafızamı yokladığımda, kendim hakkında okuduğum bir kitaptan hikayeler gibiler. Bazen, kendi varlığımın dışında hissettiğim şeyler gördüm. Yükselen yeşil kristaller."

"Devam et," diye ısrar ediyor Rosalina.

"O kristallerde Anya'nın yansımasını gördüm." George diğer elini Caspian'ın yüzüne koyar. Kaşlarını indirir. "Ve bu çocuk da ona bakıyordu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26



Rosalina

"Onu gördüm. Anya'yı. Kristallerin arasına sıkışmış, kuzguni saçlı bir delikanlıyla konuşuyordu." Babamın elleri Caspian'ın yüzünde sıkılaştı. "Onun hakkında ne biliyorsun? Anlat bana!"

Göğsüm hızla kabarıyor. Elimi babamın koluna koyarak onu Caspian'dan uzaklaştırıyorum. Babamın söyledikleri doğru mu? Annem hayatta mı ve Hazar onunla konuştu mu? Yoksa bunlar hasta bir adamın saçmalıkları mı?

Caspian'ın bakışlarını tutuyorum. Onun göğsü de benimkiyle eş zamanlı olarak hızla hareket ediyor.

Konuşmuyor, gözünü bile kırpmıyor.

"Bu doğru," diye nefes alıyorum. "Annemin nerede olduğunu biliyordun ve bana hiç söylemedin."

Arkamda alçak hırıltılardan oluşan bir senfoni patlıyor ve bize doğru yaklaşan üç kurdu görmek için dönüyorum. Kış kurdunun buzdan dişlerini ortaya çıkaran geri çekilmiş ağzından, Sonbahar kurdunun her adımını yalayan alevlerle titreyen ateş tüylerine kadar her birinden öfke fışkırıyor. Yaz kurdu kalbimin sıkışmasına neden oluyor; Dayton'ın kurdu bir

Altın rengi kürkünden tuzlu su damlayan, yosun ve deniz kabuklarından oluşan yumaklar vücudunu kaplayan bir gemi enkazı canavarı.

"Bunca zamandır Vadi'nin Kraliçesi'nin nerede olduğunu biliyor muydun?" Keldarion homurdanıyor. Asa bu korkunç sürünün önünde dağılır ve Papa bile sendeleyerek uzaklaşır. "Bunca yıldır onun çürümesine izin mi verdin?"

Babam yeşil kristaller gördüğünü söylemişti; ben de gördüm. Onlar Sira'ya ait. Bu da annemin aşağıda olduğu anlamına geliyor.

Üç kurdun Caspian'a daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi uzatıyorum. Duvara sırtını dayamış, sivri dilini kullanmaya bile cesaret edemiyor.

Kurtlar emrimle durdu. Aşağıların Prensi'ne doğru yürüyorum ve öfkemi onun üzerine salıyorum.

Altın rengi çalılar yerden fışkırıyor ve taş zeminin parçalarını uçuruyor. Dikenlerimi hançer gibi keskin bir hale getirip Caspian'ın etrafında patlatıyorum. Duvara dikenli bir kafes saplanıyor, onu hapsediyor, dikenler derisinden birkaç santim uzakta. Geri çekiliyor, boğazı titriyor. Onun korkusu sadece benim öfkemi körüklüyor.

"Bunca zamandır kim olduğumu biliyordun. Ne olduğumu," diye nefes alıyorum, kelimeler keder ve öfkeyle boğuluyor. "Ailemin benim için ne anlama geldiğini *biliyorsun*. Annemin benim için ne anlama geldiğini. Bunu nasıl bir sır olarak saklayabildin?"

"Çünkü o hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı," diye homurdanıyor Dayton. "Ezryn haklı.

Fırsatımız varken onun bağırsaklarını deşmeliyiz."

"Sessizlik!" Bağırıyorum ve sesim giriş holünde yankılanıyor. Caspian'ı işaret ediyorum. "Dürüst ol, Caspian. Çünkü şu anda bana neden söylemediğini düşünebilmemin tek nedeni her şeyin yalan olması. Bana gösterdiğin iyiliklerin hepsi sahteydi. Beni sahip olduğuna inandırdığın duygular-"

"Bu sahte değil Rosalina," diye nefes alıyor. Caspian gözlerini kapar ve iç çeker. "Evet, başından beri biliyordum. Sabah annenle konuştum, sonra gelip akşam onu özlediğin için ağlamayı dinledim ve sana hiç söylemedim." Babama doğru bir bakış fırlattı. "Eğer kaderin bir oyunu olsaydı, asla söylemezdim."

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve elimi ileri doğru fırlatıyorum. Dikenlerimden biri uzuyor ve tam adam elmasına çarpıyor. "Bana yalan söyledin!"

"Sana hiç yalan söylemedim," diye fısıldıyor. "Sadece hiç paylaşmadım."

"İhmal edilmiş bir yalan." Duygularım göğsümde çalkalanıyor: acı, ihanet, öfke ve bunların altında derinlerde bir yerde rahatlama çünkü *o yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor!*

Kurtlar beni çevreliyor ve parmaklarımı bir tarafta Kel'in, diğer tarafta Farron'un kürkünde gezdiriyorum, soğuk ve sıcakın yan yana gelmesi şok edici.

Caspian burnundan titrek bir şekilde nefes alır. "Dinle Rosalina. Bu gerçeği bilmenin sana bir faydası yok. Bu sana sadece işkence eder. Annen hapsedildi. Yıllardır hapsedildi. Onu kurtarmanın *hiçbir* yolu yok. Bunu düşünmek bile intihar olur." Gözleri parlıyor. "Sana söylemeyeceğim Hayatım buna bağlı olsa bile onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Çünkü onun tutulduğu derinliklerde bekleyen şey ölümden daha kötü bir kaderdir."

Hırlıyorum ve elimi tekrar ileri atarak dikenini boynuna daha da sert batırıyorum. Derisinde bir damla kan birikiyor ve nefesini içine çekiyor.

Bir itme daha ve ...

Biri elini omzuma koydu. Babamı görmek için döndüm. Yüzü çok solgun, gözleri çökmüş. Elimini bırakıyorum. Altın çalılarını soluyor ve Caspian boynunu tutarak yere düşüyor.

Babamın şu an bana ihtiyacı var. Caspian ...

Caspian her zaman olduğundan farklı değil. Sözlerine yapışacak aptal bir sineği bekleyen, gerçekleri döndüren bir örümcek.

Caspian'ın parlayan bakışlarıyla karşılaştım. "Bize bildiğin her şeyi anlatmak için bu geceye kadar vaktin var, yoksa sana ne yapacağıma dostlarım karar verir. Bir Prenses hainlerle ilgilenmez."

Babamın koluna girerek giriş salonundan çıkıyorum ve Caspian'ı kurtlara bırakıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27



Farron

Koridorlarda ellerim ceplerimde yürürken garip bir şekilde hafif hissediyorum. Elbette kalbim Rosie için, ona asla yapılmayacağından o kadar emin olduğu ihanet için acıyor. Ama öte yandan zihnim alev alev yanıyor.

Kraliçe yaşıyor ve Caspian onun nerede olduğunu biliyor.

Bu, tam da ihtiyacınız olan bölümü içeren, gözden kaçmış bir ders kitabı bulmak gibi bir şey. Ya da nihayet son şifreyi çevirmek ve tüm bulmacanın netleşmesi gibi. Bilgi *burada*. Alınacak cevaplar var.

Bu sadece parçaları yerine oturtma meselesi.

Rosalina ultimatomunu verdikten sonra, Aşağuların Prensi sıvışıp gitti ve geri kalanımız dağıldık.

Kimse onu aramaya gitmeyecek, bunu biliyorum. Dayton ondan nefret ediyor, Rosie öfkeli ve Kel'in sadakatının yersiz olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Dikenler Prensi'ni bizim tarafımıza çekecek biri varsa o da benim.

Cryptgarden'daki doğum günü partisinde beni köşeye sıkıştırdığı zamanı hatırlıyorum. *Sen ve ben birbirimize benziyoruz, Farron*, demişti bana. Buna inanmak istememiştim. O hain gibi bir şey olabileceğimi kabullenememiştim. Ama şimdi anlıyorum ki bu, yüzeyin altında ya da üstünde yaşayanların ötesinde bir şey.

Belki de Caspian yanılmıyordu.

Neden önce kütüphaneyi denemeye karar verdiğimi bilmiyorum ama onu orada buluyorum. Bir masanın üzerine uzanmış, tavandaki duvar resmine bakıyor ve elindeki elmayı havaya atıp tutuyor.

Buraya uymuyor, keskin kenarları kütüphanenin parlak turuncuları ve sarıları için fazla gölgeli. Onu uyarmamak için adımlarımı sessizleştiriyorum.

ve dirseğini bir kitaplığa yaslar.

Caspian yerde yağ birikintisi gibi duran siyah pelerinini çıkarmış. Her zamanki kıyafetinin aksine, gömleği çok rahat görünüyor, sadece bağcıkları göğüs kemiğine kadar çözölmüş, bol siyah bir gömlek. Koyu renk saçları masanın kenarlarına dökölüyor. Genellikle bir tür sırtışla bükölmüş olan ağzı sert bir çizgiye oturmuş.

Üzgün görünüyor.

Kel ve Rosie'yi ilk etapta ona çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum. Fae'ler için bile, o başka bir dünya güzelliğı.

Yaslandığım kitaplardan biri dirseğimin altından kayıyor ve yere düşüyor. Dengemi kaybediyorum, kendimi zar zor rafa tutturuyorum.

Caspian irkilerek doğruluyor. Beni görünce gözlerini deviriyor, sonra tekrar uzanıyor ve elmayla yakalamaca oyununa devam ediyor. "Sonbahar'ın Yüce Prensi beni cezalandırmaya mı geldi?"

"Hayır," diyorum soğukkanlılığımlı yeniden kazanmaya çalışarak. "Ben kütüphaneleri severim."

"Elbette, elbette, bu yüzden buradasın." İç çekişli tüm kütüphanede yankılanıyor gibi görünüyor. "Bu umutsuz bir dava."

"Ne?" Yanına gittim ve oturduğu masaya yaslandım.

"Kraliçeyi kurtarmak." Caspian bana bakmıyor, hâlâ elmasına odaklanmış durumda. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. "Kraliçeyi kurtarmanın çok daha eğlenceli olduğunu biliyorum.

Beni mükemmel kötü adamınız olarak hayal edin, Vadi'nin kanlı Kraliçesi'ni aşağıdaki zindanlarıma hapsedip hepinizin sivrisinek gibi zihinlerini manipöle ettiğimi. Ama gerçeğı Rosalina'dan saklamamın nedeni bu değıl.

Hiçbirinizden." Elmayı yakalıyor ve parmakları elmanın etrafında bembeyaz oluyor. "Onu kurtarmak umutsuz bir dava. Bunu bilmem gerekirdi. Denedim."

Ona bakıyorum. Bunca yıl boyunca bu adamdan nefret ettim. Kel'e yalan söylediğı için, Vadi'ye getirdiğı savaş için, aldatmacasının bedelini ödeyen pek çok sevdiğimizin hayatı için ondan nefret ettim.

Aynı zamanda, Castletree'yi bizim yapamadığımız yerde ayakta tuttu. Rosalina'nın hayatını kurtardı ve burada, Aşağı'ya koşup annesine bildiğı her şeyi anlatmak yerine, onu öldürmek isteyen canavarlarla dolu bir kalede bir masanın üzerinde somurtuyor.

Bana birini hatırlatıyor. Kızılağaçta saklanan bir çocuğı. Ama onun saklandığı yer bir yer değıl, gerçekte kim olduğunu anlamalarını engellemek için herkese taktığı bir maske.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" Caspian elmayı tekrar havaya fırlatır.

Yakalıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve bir ısırık alıyorum. "Şimdi anlıyorum." "Neyi anladın?" diye tükürüyor.

"Sen, Caspian, korkuyorsun."

Alay ederek doğruluyor. "Eğer değilsen, o zaman düşündüğümde daha aptalsın, küçük yavru. Annemin ne planladığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Önünde eğildim. "O zaman beni aydınlat."

"Ne işe yarar ki? Lanetin kırılmış olsa bile onunla boy ölçüşemezsin. Bu savaşı kazanamayız. Yapabileceğimiz en iyi şey hayatta kalmak. Siz aptalları bu şekilde tutmaya çalışıyorum ve yıldızlar bunun kolay bir iş olmadığını biliyor."

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Caspian'ın yüzüne doğru elmadan bir ısırık daha alıyorum. "Oyunlara ve bahislere olan düşkünlüğüyle tanınan Dikenler Prensi, bahisleri kontrol etmekten bile korkuyor mu?"

Caspian göğsümü itiyor ve benden uzaklaşarak kitap yığınlarına doğru ilerliyor. "Beni dinleyin. İşte hepinizin yanıldığı nokta burası. Yenilmesi gerekenin Sira olduğunu düşünüyorsunuz. Ama korkmanız gereken o değil."

"O zaman kim?"

Arkasına bakar ve gülümser. "Benim."

"Neden, Caspian? Eğer bizi öldürmek isteseydin, bunu hemen şimdi yapabilirdin. Kel, Dayton ve Ezryn'in güllerini ezmek için dikenlerini kullan. Onlar olmadan beni kolayca öldürebilirsin. Bunu yapmayacaksın, ister deli olduğun ve bize eziyet etmek istediğin için, ister sahip olduğun garip bir sadakat duygusu yüzünden. Öyleyse neden korkalım ki?"

Caspian bir kitap alır, çevirerek açar ve omzunun üzerinden atar. "Sana beni insan yapmanı söylemiştim. Nasıl gidiyor profesör? Herhangi bir büyü Bunlar mı? Hatta bir lanet mi? Lanet olsun, işe yarayacaksa pazarlık yaparım." Kitap üstüne kitap açıyor, kapatıyor, arkasına fırlatıyor. Sırtları sert zemine her çarptığında ürperiyorum.

Sonunda, daha fazla dayanamadım. Elmayı bırakıp ona doğru koşuyorum. Eline aldığı bir sonraki kitabı kapıp rafa geri koyuyorum. Bir tane daha almak için hamle yapıyor ama bileklerinden yakalayıp sabit tutuyorum. "Bundan korkmana gerek yok," diyorum sessizce.

Tenimizin değdiği yeri küçümsüyor. "Neyin? *El ele tutuşmaktan mı?*" "Bana senin hakkında tek bir doğru şey söylemekten." Ona çarpık bir gülümseme sunuyorum.

"Hadi ama. Zaten bizim beceriksiz aptallar olduğumuzu düşünüyorsun. Seninle ilgili küçük bir sırda ne yapacağım ben?"

Aramızdaki an durur. İkimiz de hareket etmiyoruz. O düşünüyor.

Sonra bana bakıyor ve gözleri saf yeşil. Ellerimizin değdiği yerde zümrüt rengi alevler titriyor. Isı yaymak yerine, sanki *güçle* yanıyorlar, yakıtları aramızdaki enerjinin ta kendisi.

"Senin kavrayışının ötesinde şeyler var, Farron, Sonbahar'ın oğlu. Kraliçeleri sıradan insanlar gibi gösteren varlıklar. Benim tüm varlığım bu tür bir güç için bir kanal olmak. Bildiğimiz Vadi'nin sonunu getirmek için yaratıldım." Sesi fısıltılı bir nefese dönüşüyor ve sonra gözlerini kırptırıyor, gözleri lavantaya dönüyor. Ellerimizin etrafındaki alevler titreyerek sönüyor. "Bunun olmasına izin veremem."

Titrek bir nefes alıyorum. "Eğer insansan, Sira seni kullanamaz." "Yapabilir misin?"

"Hayır." Köşeyi döndüm ve başka bir kitaplığa doğru yürüdüm.

"Farron!"

Caspian peşimden koşuyor, neredeyse sırtıma çarpıyordu. Raftan bir kitap aldım, çok özel bir kitap. Caspian'ın kızılağaçtan çaldığı kitap. "Bunu yapabilecek tek bir kişi var."

"Ona sordum, ona sordum, ona sordum," diyor Caspian. "Aurelia beni döndüremez."

"O zaman senden daha iyi bir yalancı." Kraliçe'nin kayıp hikâyeleriyle dolu kitabı çevirip açıyorum. "İlk kanıt: Aerantheis halkı. Onları fae'den sirenlere dönüştürdü. İkinci kanıt: Calandorin halkı. Onları fae'den kuşa çevirdi. Üçüncü kanıt: Castletree prensleri. Bizi fae'nin ötesinde, hayvanın ötesinde bir şeye dönüştürdü." Kitabı göğsüne çarpıyorum. "Kraliçe seni dönüştürebilir. Ama önce onu hapisten kaçırmam gerekecek."

Önce uzandığı masaya doğru yürürken nefesimi tutuyorum. Uzun bir dakika boyunca beni takip etmedi. Sonra sinsi bir kedi gibi arkamdan beliriyor, gözleri kocaman ve sorgulayıcı. "Bu yapılamaz."

"Ne? Onu kurtarmak mı?"

"Evet," diyor. "Bu imkansız."

Daha önce bulunduğu pozisyonda masaya yaslanıyorum. "Öyle mi? Altın böğürtlen yapmanın nasıl imkânsız olduğu gibi mi? Ya da dikenlerin tüm Castletree'yi tutması gibi mi? Ya da Kel'in birine yanıldığını itiraf etmesi gibi mi? Sizi bilmem ama biz imkansızı başarmayı seviyor gibiyiz."

"Bu bir intihar."

"Annenin seni şeytani bir tanrı bombasına dönüştürmesini beklemek de intihar gibi görünüyor."

Caspian burun kemiğini yoğurur. "Beni dinlemiyorsun. Annem acımasızdır. Ona karşı komplo kurduğumu öğrenirse, intikamını alabilir-"

Doğrulup bileğini tutuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bahanenin ne olduğu umurumda değil Cas. Annem şimdiye kadar yaşamış en cesur ve en cömert kadındı. Ama öldü. Annen ve Vadi'ye girmesine izin verdiği büyü yüzünden öldü. İkimiz de anne sevgisinden yoksun olabiliriz. Ama Rosalina değil. Kendin için denemekten korkuyorsan, onun için dene. Ona senin ve benim bir daha asla sahip olamayacağımız aileyi ver."

Birbirimize bakıyoruz, kaşlarımız çatık ve nefeslerimiz kesik. Caspian elimden kurtulup pencereye doğru yürüyor ve Briar'a bakıyor. Ben de çıkışa doğru yürüyorum. "Bunu bir düşün Cas. Bizimle çalış, Aurelia'yı hapisten çıkar ve ödül olarak insanlığını al. Sonra Vadi'den kaçabilir ve bizi bir daha asla düşünmezsin. Büyük bir kahraman olmana gerek yok. Ama lanet hayatında bir kez olsun kötü adam olmak zorunda değilsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28



Hazar

Bülbül'le yalnız konuşmayalı haftalar oldu. Pek çok şey beni şaşırtmaz, ama evlatlık kardeşimi burada, gizlenirken bulmak Castletree, onlardan biri. Onun da beni gördüğüne şaşırdığını tahmin edebiliyorum.

Burada olmamalı, her ne yapıyorsa onu yapmamalı. Casusluk, sinsilik, komplo. Bir suikastçı olarak tüm yeteneklerine rağmen, bu çok cesurca. Çok cesurca.

Böğürtlenlerim beni kalenin yan tarafına, kulelerin arasından uzanan büyük dallardan birine doğru kaldırıyor. Geri kalanı gibi Castletree'nin çatısı da bir ağacın gölgesi ile bir binanın taş işçiliğinin karışımından oluşuyor. Bu kadar yüksekte hala yapraklar var, ancak koyu renkli çürüme çizgileri ahşabın içinden fırlıyor. Birinin çalı patikalarımı kullandığını hissettim ve araştırmak için yukarı çıktım.

Birdy bir sur kadar kalın olan dalın kenarına oturur ve bacaklarını havada sallıyor. Alacakaranlık çöküyor ve Briar parlak pembe ve mor renklere boyanıyor. Castletree'de yanardöner zırhına bürünmüş onu gördüğümde içimde korku ve koruma duygusu savaşıyor. Nereden gelmişti? Cryptgarden'dan mı? Hadria'dan mı?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Annem seni casusluk yapman için mi gönderdi?"

Castletree bizim gibiler için güvenli değil. Tehlikeyesiniz."

Hiçbir şey söylemiyor. Yanına oturuyorum. Gözleri parıldıyor. Yüzünde ışınlar oynuyor. Her zamanki maskesini takmıyor, maskenin yokluğu onu daha genç gösteriyor. Hatta masum.

Kısa bir tutam saçı yumuşak sivri kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Böyle çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Kapa çenenini," diyor.

"Ciddiyim." Sesim yumuşak. "Burada gerçekten ne yapıyorsun, Birdy? Onları gözetlemek mi? Beni mi gözetliyorsun?"

"Seni izliyordum," diye tükürüyor. "Düşmanla iyi geçinerek ne yaptığını açıklamak ister misin?"

İç çekiyorum. Farron'un daha önce söylediği sözler göğsümde ağırlaşıyor. "Buna inanmayacağını biliyorum ama bu doğru. Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Hızla gözlerinin kenarlarını siler. *Ağlıyor muydu?*

"Haklısın. Sana inanmıyorum. Bizim gibi insanlar için işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim Cas. Kendimizi kollarız. Buna mecburuz."

Pantolonumun paçasındaki bir kırıklığı düzeltiyorum. "Sana göz kulak olacağım. Biz bir aileyiz."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Biz *aile miyiz?* Ne yani, içerideymiş gibi davrandıkları o küçük, mükemmel, mutlu aile gibi mi davranmamızı istiyorsun?" Aşağıya, kaleye doğru eliyle işaret ediyor. "Beni *hasta ediyorlar*. "Beni hasta ediyorlar.

hayatınız üzerinde bu kadar kontrolü olan biri!"

"Bence bu kontrolü başkasına vermek değil, başkasına güvenmektir. Birinin sizin için doğru olanı yapacağına inanmak-"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!" Birdy ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Ne yani, şimdi de bana onların kuruntulu küçük tarikatlarına katılmak istediğini mi söyleyeceksin?"

Ayağa fırlıyorum. Castletree'nin dalları ve uzaktaki Briars ile Birdy karanlık bir güzellik tarafından sınırlandırılmış. Kısa saçları rüzgârda dalgalanıyor ve nadiren görebildiğim o ağzı kaşlarını çatmış. Onu gerçek bir gülümsemeyle görmeyi her zamankinden daha çok isterdim. "Birdy."

Bir nefes alır. "Hayır, Cas. Sakın söyleme."

"Birdy."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Sakin bana onlara katılacağını söyleme."

"Ben sadece senin için kaldım Birdy. Bunu sen de biliyorsun. Sen olmasaydın yirmi beş yıl önce kaçıp giderdim."

Gömleğimin ceketini tutup elleriyle sıkıyor, sesi bozuk bir törpü gibi çıkıyor. "İyi! Kaç o zaman! Onlara katılma Cas, bunu yapma." Başını göğsüme gömdü. "Bana kendini öldürtme."

Kollarımı kardeşimin sırtına doluyor ve onu kendime sıkıca sarıyorum. "Bunu yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam bana ne olacağını biliyorsun. Sıra bildiğimiz her şeyi yok edecek ve ben de bunu yapmak için kullandığı bıçak olacağım. o."

"Boyun eğmektense alevler içinde ölmek daha iyidir," diye hırlıyor Birdy göğsüme doğru.

Gözlerimi kapatıyorum, acı kalbime çarpıyor. Yine de, Sira'nın ona yaptığı onca şeyden sonra, her zaman bir araç olduğunu kabul etmiyorum.

"Benimle gel," diye fısıldıyorum.

Birdy geri çekildi. "Ne?"

"Sira'yı terk et. Nightingale'i bir kenara bırak ve entrikalarını unut. Seni güvende tutacağım. Anneme ya da metal köpeğine ihtiyacın yok. Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum-"

"Ugh!" Benden uzaklaşıyor ve dalın en ucuna, incelmeye başladığı yere doğru ilerliyor. "Kes şunu. Kapa çeneni, tamam mı? Bu küçük kuduz aptallar tayfasının seni kabul etmesi senin için harika bir şey. Nereye gideceğim ki? Sence bu ürkütücü hayvanat bahçesinde bana bir oda açarlar mı? "Oh, harika, bülbülün kalmasına izin verelim! Hayır! Yine dışarı atılırım."

"Seni asla terk etmem-" Ona uzanıyorum ama elimden kurtuluyor.

Pembe ışık burnunun üzerinde parlıyor ve bana bakarken, karanlıkta büyümeye zorlanan küçük bir kızken olduğu gibi görünüyor. "Beni hemen şimdi terk ediyorsun."

Keskin bir sızı göğsümü delip geçiyor. Yaptığım her şey, tüm sakladığım sırlar, onu korumak içindi. Bunu hak etmeyen kız kardeşim. dayak yiyen, bağırıp çağıran ve hayatı boyunca derinlerde istismar edilen. Işıltılı şeyleri seven ve güldüğünde yanlışlıkla burnundan soluyan ama aynı zamanda hiç düşünmeden bir adamın boğazını kesebilen kız kardeşim. Ne kadar sevildiğini asla anlayamayan kız kardeşim.

"Benimle gel," diyorum tekrar. "Kraliçe Aurelia'yı kurtarmama yardım et."

Birdy neredeyse tıslıyor, sonra kıvrılıyor, kendine sarılıyor ve titriyor.

"Bunu nasıl yaparsın? Beni terk ediyorsun. Her şey yeniden oluyor."

"Birdy," diye fısıldıyorum, kendi sesim bir hıçkırıkla kesiliyor. İstirap kabarıyor

İçimde derin bir ihanet duygusuyla karışıyor. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Farron haklı.

Her iki seçenek de intihardır. En azından bu seçenek Rosalina'ya bir şans veriyor.

Birdy'ye bir şans verir.

Hafif adımlarla dalın kenarına yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Yüksek sesle, umutsuzca hıçkırıyor. Ona sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

"Kraliçe hakkındaki gerçeği bilmiyoruz," diye fısıldıyorum.

Birdy sakın bir nefes alır. "Umurumda değil Cas. Sana katılmak istesem bile yapamam."

"Bu senin korkunun konuşması." Gözlerimi kısıyorum. Onu Aşağı'ya bağlayan ne? Onda benim gibi bir hastalık yok. Anneme sadakat elbette, ama başka bir şey. Daha derin bir şey.

Kairyn?

Tuz ve nektarin kokusu Birdy'nin saçlarına sinmiş. Hadria'dan yeni gelmiş olmalı. Sözde imparatora rapor vermek mi? Ya da *ziyarete* O mu?

Tırnaklarını koluma batırıyor, sanki canı pahasına tutunuyor. "Her ne kadar öyle düşünmek istesen de her şeyi bilmiyorsun."

"Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum."

Birdy kollarımda dönüyor, böylece bana bakıyor. Ağaçtan kopan birkaç yaprak titreyerek siyah saçlarını süslüyor.

"Peki, yeni arkadaşlarına planımı anlatacak mısın?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen de benimkini anneme anlatacak mısın?"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sonra iç geçirdi. "En iyi çocuk kazansın, sanırım. Ben senin sırrını saklayacağım, sen de benimkini."

"Anlaştık. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Bunu sonsuza kadar sürdüremezsin." "Bunu sonsuza dek yapmama gerek yok. Sadece Yaz Diyarı benim olana kadar."

Kız kardeşimle huzursuz bir ittifak. Rosalina'dan saklamam gereken bir sır daha. Oh neyse. Yakında anlayacaktır. "İkimiz de kendi yöntemlerimizle Anne'ye ihanet edeceğiz."

Birdy Briar'a bakıyor. "Daha azını beklemezdi."

Bir an için onu içime çektim. Ordu yok, zırh yok, kılıç yok. Sadece gün ışığında bir kız.

"Gitmelisin," diyor. "Küçük arkadaşlarının seni benimle görmesini istemezsin."

Dönüyorum, keşke söyleyebilsem dediğim kelimeleri söyleyemiyorum. *Hoşça kal, küçük kardeşim. Senin için doğru olanı yapamadığım için üzgünüm.*

"Caspian?"

Arkama baktım. "Hmm?"

Birdy bakışlarıma cevap vermiyor. Onun yerine ellerini eteğinin içinde sıkıyor. "Kış Prensi'ne hâlâ aşık mısın?"

"Maalesef."

Aşağı bakıyor. "Nasıl bir his?"

Bir esinti saçlarımı hışırdatıyor. Castletree'nin Kış Kanadı'nı barındıran tarafına bir bakış fırlatıyorum, ahşap kırağıdan maviye dönmüş.

"Kaçamayacağın bir fırtınanın gözünde sıkışıp kalmak gibi. Boğucu, tüketen bir şey. Her gün göğsünde bir ağırlıkla uyanmak, acaba bugün seni tamamen ezdiği gün olacak. Aşk zehir içmeye devam etmektir Çünkü bu aynı zamanda tek panzehirdir. Benim için bu öyle bir savaş ki, o kazanırsa ben de

Kaybetsem de, kazansam da bir şekilde kaybediyorum. Hala nefes almayı seçmemin tek nedeni aşk."

Birdy sessiz ve hareketsiz. "Oh," diyor sonunda. "Böyle bir şey söyleyeceğinden korkuyordum."

Bir an daha orada durup sönmekte olan ışıkta onu izliyorum, kız kardeşimi bir canavara dönüştürdüğü için dünyadan nefret ediyorum. Onu bir canavara aşık ettiğı için dünyadan nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29



Rosalina

"Gerçekten bir şeyler yemelisin Rose," diyor Keldarion.

"Aç değilim." Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum.

Yemek odasında kucağında oturuyorum, önümüzde bir masa dolusu yemek var: dumanı tüten patatesli pırasa çorbası, ktır ekmekler, domatesli, zeytinli, salatalıklı çtır bir salata ve tatlı olarak çarkıfelekli tart. Her şey ne kadar lezzetli görünse de midem hala düğüm düğüm. *Bunca zamandır biliyordun.*

Kim olduğumu biliyordun,

annemin nerede tutulduğunu biliyordu.

Aklımda bir cevap yok. Güzel. Zaten Caspian'la konuşmak istemiyorum.

"Sadece birkaç ısırık," diye ısrar ediyor Keldarion.

İsteksizce çarkıfelek meyveli tartlardan birine uzanıyorum ve kabuğunu kemiriyorum.

Dayton, "Yemekten önce tatlı yediğimde hep azar işitiyorum," diye yakınıyor. Kelimeleri geveliyor. Ufukta önemli bir toplantı var, Yaz Prensi sarhoş. Birkaç kadehten fazla şarap içmiş olmasına rağmen tabağı da boş.

Babam, "Belki kızım kadar mükemmel olduğunda bundan kurtulabilirsin," diyor. Farron buna kıkırdıyor ve Dayton bile yarım bir tebessüm ediyor.

Keldarion kulağıma eğildi. "O haklı. Sen mükemmelsin."

Kendimi kesinlikle mükemmel hissetmiyorum, ama sözleri her şeye rağmen yüzümü kızartıyor.

Babam masanın sonunda Farron'la birlikte oturuyor. Tabaklarının etrafında çürümüş mantarlar, ölü hayvan kafatasları, tuhaf biblolar, tüyler ve kağıt parçaları var; hepsi de Nuri'nin ona vermeme istediği çantadan çıkarılmış

Kardeşim. İkiſi de parçaları karıştırırken çok eğleniyor, sızan mantarlar ve eski büyüler hakkında mırıldanıyorlardı.

Masa boş gibi geliyor ve özlediğim Caspian (yalancıdan kurtulduk) ya da Wrenley değil (neyse ki Kel, Dayton'la arkadaş olmalarına rağmen Castletree'nin tüm işlerine dahil olmasının gerekli olmadığını kabul etti). Bu Ezryn.

Dostluk bağımız sayesinde onun çok uzakta olduğunu söyleyebilirim. Kalbim onun için ağlıyor. Onu bir an önce bulmalıyım.

İçeri girebilir miyim? Caspian'ın yumuşak sesi zihnimi okşuyor. Sarsılıyorum ve Kel yatıştırıcı elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Hayır, Caspian'a toplayabildiğim kadar zehirle karşılık veriyorum.

Çok yazık. Prensleriniz ve babanız aptal ve eğer mutlu aileyi oynamak istiyorsanız bana ihtiyacınız var.

Her halükarda içeri gireceksen neden sorma zahmetine giriyorsun, seni domuz? şiddetle düşünüyorum. "Kel, bana bir ekmek ver."

"Tereyağlı ister misin?" Kel sorar.

"Bana bulabildiğin en eski, en sert olanı ver."

Kafasını sallıyor, etrafımda dolanıyor ve tam yemek salonunun büyük kapıları açılırken elime bir tane bırakıyor. Ekmeği olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum ve Caspian'ın kalın kafatasından sekiyor.

"Güzel atış," diyor Kel.

Ama hala kızıyorum. *Sana vurmama izin verdin.*

Ne diyebilirim ki? Yıldızlarla parlayan bakışları bana kayıyor. Konu sen olunca mazoşist oluyorum.

Sıcaklık boynuma tırmanıyor ve ben arkamı dönüyorum.

"Kapıları kapat, Caspian," diye emretti Keldarion. "Otur ve bize bildiğin her şeyi anlatmaya hazırlan."

"Her şey mi?" Caspian yaklaşıyor, siyah pelerini arkasında bir gölge gibi dalgalanıyor. "Burada uzun süre kalacağız."

"Karımla ilgili her şey, seni alacak herif!" Babam avuçlarını masaya vururken sesi hırçınlaşıyor.

Caspian kaşlarını kaldırır, yüzünde yılanı bir gülümseme vardır. "Ah evet, Büyülü Vadi'nin uzun zamandır kayıp Kraliçesi. Aurelia."

Caspian Kel'in yanındaki sandalyeye bakıyor, ben de dostumun kuağından kayarak sandalyeye oturuyorum, böylece benim yerime oturmak gibi bir fikre kapılmıyor. Dikenler Prensi uzun bir i çekti ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Adı Anya," diyor babam ama safir mavisi gözlerinde bir şey parlıyor. "Öyleydi, değil mi?"

"Bana hep söylediğin isim buydu," diyorum.

"Yani, bize gerçekten yardım mı edeceksin?" Farron soruyor. "Şimdilik," diyor Caspian sandalyesinde geriye doğru sallanarak.

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayatım boyunca annemi aradı ve şimdi onu gören biriyle konuşmak... Yapamam
Ne düşündüğünü hayal edin.

"İşte gerçekler. Evet, Aurelia'yla konuştum ama fazla değil. Hücrelerine gitmek tehlikeli bir yolculuk ve eğer çok uzun süre kalırsam, annem Şüpheli," diyor Caspian. "Aurelia benim Sira'ya karşı hareket edeceğime inanmıyor. Onu Aşağı'da tuzağa düşürenin annem olduğunu düşünürsek bu adil."

Kraliçelerini korumak için içgüdüsel olarak derin bir öfke duyan prensler arasında kolektif bir enerji dalgalanması yaşanıyor. Benim içimde de dalgalanıyor. Sira... İsmi kalbimde işaretliyorum.

"Yirmi beş yıl önce Kraliçe Vadi'ye döndü ve lanetini prenslerin üzerine koydu," diye devam ediyor Caspian.

Odaya ağır bir sessizlik çöküyor. "Demek doğruymuş," diye fısıldar Farron. "Büyücü Kraliçe'ymiş. Durumun böyle olması gerektiğini teorize etmiştik ama bir parçam Kraliçe'nin bizi lanetleyeceğine asla gerçekten inanmadı."

"Neden olmasın?" Keldarion diyor ki. "Onun diyarlarını, büyüsünü, halkını miras aldık ve böyle bir lütfâ ihmalkârlıkla karşılık verdik. Bize karşı intikam almasına şaşmamalı."

Ellerime baktım. Arkadaşlarımı kurtarmak için onları kuşa dönüştürürken kullandığım büyü, onları lanetlemek için de kullanılmıştı. Annem başka ne yapabilirdi ki?

Başka ne yapabilirim ki?

Caspian parmaklarını masaya vuruyor. "Seni lanetledikten kısa bir süre sonra Sira Aurelia'yı yakaladı ve onu Aşağı'ya hapsetti."

"Sira böyle bir şeyi nasıl başarabilir?" Keldarion homurdanıyor.

Caspian bileğini kaldırarak buzlu diken bileziğini gösteriyor. "Büyülü Vadi'deki en güçlü büyü biçimlerinden biriyle. Bir pazarlık."

"Bu çok saçma. Kraliçemiz Sira ile pazarlık yapmaktan daha iyisini bilirdi," diyor Farron.

"Bana detayları hiç anlatmadı ama aşk için olduğunu biliyorum." Gözleri babama kayıyor.

"Asla yapmazdı," diye devam ediyor Farron.

Babam huysuzca, "Hayır... yapardı" dedi. "Ne diyorsun baba?" diye soruyorum.

Babamın gözleri derin bir hafıza kuyusudur. "Bu Sira'yı tanımıyorum ama Anya'mı tanıyorum. Aceleci ve cesurdu ve hiçbir zaman onun kadar zeki biri olmadı. Başını en çok belaya sokan da bu zekasıydı. Kendine olan güveni onu ele geçirirdi ama ben her zaman onu kurtarmak için oradaydım."

"Bakın, oraya nasıl gittiği önemli değil, asıl sorun orada olması. Sira onu Aşağı'nın en derin yerinde, bir labirentin içinde kafese kapatmış. Tuzaklarla dolu, aşılmaz bir hapisanede," diyor Caspian ve sonra bana dönüyor, lavanta rengi bakışlarında parlayan yıldızlardan başka bir şey yok. "İşte bu yüzden sana hiç söylemedim Prenses. Onu dışarı çıkarmanın hiçbir yolu yok."

Ona dik dik bakıyorum. "Caspian, binlerce hikâye okudum ve hiçbirinde genç kız zindanda bırakılmaz. Annemi kurtaracağız."

Birkaç saat sonra yemek odası masası, çeşitli çorbalar, ekmekler, meyveler ve sebzelerle temsil edilen bir Aşağıdakiler dioramasına dönüştü. Şu anda, Aşağı'yı temsil eden bir kase patates çorbasının üzerine eğilmiş durumdayız. Yeşil Alev havuzu Cas bizi bilgilendirdi. Görünüşe göre, artık Aşağı'da dolaşan ölümsüz iskeletlerimiz var ve yaratıcıları da onlara katılmak için can atıyor.

Masanın karşısında annem, kereviz çubuklarından oluşan bir hapisaneye hapsedilmiş çarkıfelek meyveli bir tartla temsil ediliyor. Kereviz çubukları elbette Sira'nın sihrini hortumlamak için kullandığı yeşil parlayan kristaller. Onlardan bir çizgi

Masayı ölümcül Yeşil Alev havuzuna geri götürün.

"Sana söylüyorum," der Caspian tekrar, "ilahi bir silah bile bu kristalleri kıramaz. Yerden ağaç gibi büyüyorlar, ama yine de yok edilemez."

"Peki ya havuz? Yapısını parçalayabilir miyiz?" Keldarion sorar. "Belki," diyor Caspian. "Bu sadece kaya, ama çok büyük bir ve o sıvı dökülürken etrafında olmak istemezsin. Havuzu yok etsek bile, Sira Aurelia'dan daha fazla yaşam çekip yeniden başlayabilir."

"Anya'yı dışarı çıkarmamız gerekiyor," diyor babam, sanki gerçekten karısıymış gibi dikkatle tarta bakarak.

"Yapacağız, baba."

"Ne kadar eğlenceli değil mi?" Dayton, şaraptan neredeyse anlaşılmaz bir sesle konuşuyor. "Bundan sonra ekmek rulolarından Güneş Kolezyumu yapalım ve havuçlu bir Kairyn'i çorbaya boğalım. Bu onu kesinlikle krallığımdan uzaklaştıracaktır."

"En azından bunu anlamaya çalışıyoruz Dayton," diye tersliyor Farron.

"Ve ne kadar ilerlediğimizi." Dayton şaraba uzanmak için masaya doğru eğilir.

Hareketleri beceriksizce ve boş bir sürahiye deviriyor. Yuvarlanıp patates çorbası ve kereviz kristallerini deviriyor. Masanın üzerine, Nuri'nin hazinelerinin içine dökülürler.

Kereviz çubukları kara mantarlara çarparken Farron umutsuzca malzemeleri kurtarmaya çalışarak bağırır. Mantarlar siyaha dönüyor ve büzüşüyor. "Dayton, her şeyi berbat ettin!" Farron bağırıyor.

Mantara dokunan solmuş siyah kereviz parçasını izliyorum. Karanlığı bir kereviz çubuğundan diğerine yayılıyor.

"Bekle," dedim. "Sanırım Dayton bir şeylerin peşinde olabilir." "Öyle mi?" Dayton gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Evet." Kereviz kristallerini hızla yeniden birleştirip yolun annemin hapishanesine kadar bağlandığından emin olduktan sonra bir peçete yardımıyla bir mantar alıyorum. "Bana bundan bahset, Fare."

"Bunlara liç mantarı deniyor," diyor. "Sadece Bizans Adaları'ndaki birkaç seçkin adada yetişiyorlar. Bu tür, yakındaki bitkilerden veya hayvan leşlerinden enerji çekerek büyür."

"Pekâlâ." Sızıntı mantarını bir kereviz parçasının üzerine yerleştiriyorum. Anında siyahlaşıyor ve bir sonrakine, sonra bir sonrakine sıcıyor, ta ki çürüme masaya yayılıp tartın etrafındaki çubukları yiyene kadar.

"O özgür!" diye soluk soluğa bağırıyor babam.

"Tebrikler, bazı sebzeleri yok ettin." Caspian gözlerini devirir. "Bu kristaller Yeşil Alev'in gücünden oluşuyor ve Aurelia'nın büyüsüyle aşılıyor. Bu kristalleri yok etmek için küçük bir mantardan daha fazlası gerekir. onları."

"Belki işe yarayıp yaramayacağını öğrenmemizin bir yolu vardır," diyor Farron yumuşak bir sesle. "Burada bekle."

Dayton hareketsiz, muhtemelen Farron'un ses tonunda benimle aynı ciddiyeti hissediyor. Farron kısa bir süre sonra geri dönüyor ve masanın üzerine bir kumaş demeti koyuyor. Kenarlarını yavaşça geriye çekerek Perth Quellos'un parçalanmış tacını ortaya çıkarıyor. Yeşil Alev'in büyüsünü kullanmak ve ölümsüz bir ordu kurmak için kullandığı taç.

"Bunu neden aldın?" Caspian hırslıyor, sesi zehir dolu.

Farron, "Düşmanın gücünü anlamamanın faydalı olabileceğini düşündüm," diyor.

"Bu gücü bilmek istemezsin," diyor Caspian. "Güven bana." "Zaten kırılmış." Farron parçalanmış kristal parçalarını sıraya dizer.

"Ama bu aynı türden bir taş mı? Deneyimizde işe yarayacak mı?" Caspian dudağını çiğniyor, hâlâ hoşnutsuz görünüyor. "Yeterince benzer."

"Deneyelim. Şimdi, bu deney kesin sonuçlar göstermeyebilir. Örneğin, mantarları ekebilir ve yeniden doğmalarına yardımcı olabilirim.

Sihir. Kristaller de toprağa gömülü olacak. En azından bu bize herhangi bir etkileri olup olmayacağını söyleyecektir."

Dayton, "Pekala, bu kadar bilim konuşması yeter," diye ısrar ediyor. "Dene bakalım."

Farron mantarlardan birini kristalin yanına yerleştiriyor. Hepimiz bakıyoruz ve kristalin bir kısmının siyaha döndüğünü görerek küçük bir nefes alıyorum, ama diğerlerine yayılmıyor.

"Gördün mü, yeterince güçlü değil," diye ısıırır Caspian.

"Ama mantarlar toprağa ekili değil," diye ısrar ediyor babam. "Yaşayan bir mantar bu ölü mantardan daha güçlü olurdu, öyle değil mi? Ben derim ki bir deneyin."

"Teknik olarak mantarlar *ekilmez*. Miselyuma bağlıdırlar-"

"Başka bir diyara açılan bir geçidi yok etmeye *çalışmıyoruz*," diye araya giriyor Caspian. "Ya yaparız ya da ölürüz. Üçüncü bir seçenek yok. Aşağı, deneyleri test etmek için bağışlayıcı bir yer değildir."

Farron parçalara vurarak uzaklaştırır. "Caspian haklı. Doğal dünyaya ait bir şeyin böylesine kadim bir büyüye karşı zafer kazanmasını bekleyemeyiz."

"Fare," der Dayton dikkatle ve herkes durur. "Sonbahar'da ölüleri dinlendirmek için yaptığınız büyüü biliyorsunuz. Ya bunu sen yapsaydın?"

"Mantarın süzme yeteneğini kendi büyüünüzle yoğunlaştırın" diye ekliyorum.

Farron başını sallar. "O büyü ruhlar içindi."

"Öyleyse, yeniden yaz." Ellerini tutuyorum. "Hikâyeyi değiştir. Sihrin nasıl işlediğini değiştir."

Başını sallarken kumral saçları gözlerine düşüyor. "Bu kadar güçlü bir büyüü yeniden yapmak... Bunun için yeterince yetenekli değilim."

"Şimdi kim korkuyor?" Caspian, Aurelia'nın etrafına yerleştirmek için daha fazla kereviz kaparak söyleniyor.

Farron fısıldamadan önce bakışlarını ondan ayırmaz: "Peki. Deneyeceğim."

"Anlaştık!" Babam ışınlıyor. "İki takıma ihtiyacımız var. Farron, tabii ki, havuza gidecek."

"Seninle gelmek zorundayım," diyor Caspian. "Benim yardımım olmadan o odaya asla giremezsin."

Farron alay ediyor ama sessiz kalıyor.

"İkinci ekip," diye devam ediyor babam, "zincirleme reaksiyon kafesini kırdığında Anya'yı almak için bekliyor olacak."

"Ah evet, Aşağı'nın çukurlarındaki ölümcül labirentten geçmek," diyor Caspian. "Eminim bunun için pek çok gönüllünüz olacaktır."

"Ben giderim," diyor Keldarion. "Kraliçe beni lanetledi çünkü Diyarların Koruyucusu olarak görevime leke sürdüm. Kocasını her koşulda savunacağım. maliyetler."

Kel'in sesindeki koruyuculuk içimde bir sıcaklık yaratıyor. "Ben de onlarla gideceğim," diyorum.

Caspian bana ters ters bakıyor, sonra yavaşça çizmelerini çözüyor ve ayağa kalkıp bana bakıyor. "Sizin için çok kötü Prensler. Yardımımı teklif etmek için tek şartımı duymadınız."

"Bu da ne?"

"Eğer aptalca bir kurtarma olacaksa, sen gitmiyorsun."

"Bu saçmalık." Kollarımı havada sallayarak destek için diğer prenslere bakıyorum. "Eğer annem aşağıdaysa, gidip onu bulmalıyım."

Caspian tekrar oturur, bacak bacak üstüne atar ve sıkılmış görünür. "O zaman yardım edecek başka birini bul."

İçimde öfke kabarıyor.

"Rose," diyor Keldarion, "bu tehlikeli olacak. Üstesinden gelebileceğini biliyorum ama Kraliçe'nin büyüü senin içinde yaşıyor. Sen Vadi'nin son umudusun."

"Kraliçe'nin büyüünün ancak bir kısmına sahibim," diyorum, gerekçesini anlasam da. "Yayım sahip olduğum en güçlü şeydi ve Kairyn onu çaldı."

Dayton bütün akşam boyunca ilk kez neşelenir. "O zaman geri al."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Kairyn'in oyunlarını kazanarak. Benimle birlikte kılık değiştirerek gir ve yayını kazanalım. Yay senin eline geçtiğinde onu Kairyn ve Nightingale'i alt etmek için kullanabilirsin."

"Ezryn Summer'da," diyor Keldarion. "Seni arıyor. Dayton'la birlikte Yaz'a dönün ve Ez'i bulun. Biz Kraliçe'yi kurtarıırken siz üçünüz Yaz'ı özgürleştirmek için çalışabilirsiniz."

Bu planın mantığına rağmen, sırf bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığım için Caspian'a ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum.

Keldarion Dayton'a bakar, sesi ciddidir. "Wrenley'i de yanına al. Diyarını geri almak için ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Dayton'ın tek cevabı sıkı bir baş sallama.

"Güzel," diyor Caspian. "Her şeyi çözdüğümüze sevindim."

"Ezryn burada olsaydı, bana tüm bunların Yüce Prensleri Aşağıya çekmek için bir oyun olduğunu söylerdi," diyor Keldarion yumuşak bir sesle.

Caspian'ın gülümsemesi kararır. "Ezryn burada olsaydı, kafamı omuzlarımdan ayırmaya çalışırdı."

Ezryn'in Caspian'dan bu kadar nefret ettiği düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Gerçi adil olmak gerekirse, daha önce Caspian'a karşı kendi payıma düşen öfkeyi hissetmişim.

"Farron'u dikenlerle aşağı indirebilirim," diyor Caspian, "ama labirentten geçmenin tek yolu yürümek. Büyünün azaldığını göreceksin onun muhafazasına yaklaştıkça. Oraya giden yolu Büyük Uçurum'un en altındaki patikadan bulabilirsiniz."

"İyi ki maceralarımda büyüye hiç ihtiyaç duymadım," diyor babam gözleri parlayarak.

"Diyelim ki plan işe yaradı. Kraliçe'yi serbest bıraktıktan sonra nasıl kaçmamızı önerirsin?" Keldarion sorar.

"Bununla." Caspian göğüs cebinden küçük bir tohum çıkarır. "Bunu ekersen seni Castletree'ye geri götürecektir."

Keldarion tohumu dikkatle alır ve bir kenara koyar. "Sana güveniyoruz."

"Bunun olduğundan daha fazla olduğunu düşünme. Sadece yeşil bir zorbanın Vadi'yi yok etmesini istemiyorum," diye alay ediyor Caspian. "Annem sana yardım ettiğimi öğrenmemeli."

"Sonunda oluyor." Babam gözlerini sildi. "Anya, geliyorum." Yavaşça uzanıp Dayton'ın elini kavıyorum. "Ve onu özgür bırakacağız. Yaz."

BÖLÜM 30



Hazar

Castletree'nin bahçesindeki göletin kenarına oturmuş, berrak suya bakıyorum. Güneşin doğuşu gibi yaklaşıyor, ince bir sıcaklık yavaşça tenime yayılıyor, ta ki tüm bedenim lanet bir yıldız gibi parlayana kadar. *Eşim*. Eşim.

Bir fikri olduğundan değil ya da varsa bile bu yönünü saklı tuttuğundan.

Onu suçlayamam. Ben de eşim olmasını istemezdim.

"Caspian." Rosalina elini sallıyor ve çalılarım çözülerek ona bir yol açıyor. Alacakaranlık onu puslu bir turuncuya, pembeye ve altın rengine boyuyor, bu da ipek gibi eteğinin arasından süzülüyor.

Yıldızlar beni onun gibi biriyle eşleştirmeye karar verirken özellikle acımasız hissetmiş olmalılar. Nasıl dost olabiliriz? Kanım yutuyor alevler ve kötü gölgeler. Rosalina ışık, sevgi ve güzelliştir.

Bilmemesi daha iyi. Ayrıca, Farron haklıysa ve Aurelia beni insana dönüştürebilirse, eş bağımıza ne olacak? Belki de kader bana küçük bir merhamet göster ve bağı kopar, böylece ikimiz de bu yükün altına girmek zorunda kalmayız. Ama sanırım ben o kadar şanslı olamayacağım. Bu

Onun zihninde konuşmak ve aramızdaki bağın nabzını hissetmek çok kolaydı, canavarı onun içinde hapsolmuşken bile. Bazı insanların içlerinde düşündüklerinden daha fazla büyü barındırdıklarından şüpheleniyorum. Özellikle Rosalina'nın soyu.

"Oldukça inzivaya çekilmişsin," diyor Rosalina, göletin karşı tarafında benden uzakta otururken.

Bugün olanlardan sonra yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gitmek istediğim son yer aşağılardı. Yani, Castletree'nin bahçeleri

iyi bir yer gibi görünüyordu. Artık dikenlerimden başka bahçe yok.

"Burada bir gölet olduğunu bile bilmiyordum," diye devam ediyor Rosalina.

Su neredeyse kıvrılmış çalılarının altında saklı. Çalılıkların hareket etmesini istemeden oraya ulaşmak imkânsız olurdu. Ama bu dikenli çalıda bir boşluk bıraktım, yağmur suyunun onu beslemesine izin verdim ve şaşırtıcı bir şekilde, bunca yıldan sonra, su hala berrak.

"Ne diyebilirim ki?" Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Güzel şeyleri korumayı severim."

Rosalina elini çalılardan birinin üzerine koyuyor, burnu konsantrasyonla kırışıyor. Artık pek de sır olmayan sırrımı düşünüyor. Tek umudum prenslerin bunu kendilerine saklamaları. Eğer annem öğrenirse... bu her şeyin sonu olur.

"Castletree'deki çalılar yapıyı ayakta tutmaya yardımcı oluyor," diye açıklıyorum. "Onları daha geniş bir alana yaymak zorundaydım, çevredeki toprakları kullanarak kaleye yeniden hayat vermelerine yardımcı oldum. Güçlüyüm ama Castletree'yi tek başıma ayakta tutacak kadar değil."

"Canını yakıyor," diyor Rosalina. "Çürüme..."

"Benim enfes siyah yapışkanımı mı kastediyorsun?" Burnumu dalgınca ovuşturarak söylüyorum. "Evet, bu çocukluğumdan beri böyle. Yukarıda hayatta kalamam sonsuza kadar toprak. Castletree üzerinde bu kadar çok enerji kullanmak süreci hızlandırır."

Çalılıkların arasından esen ılık yaz havası saçlarındaki bukleleri çekiştiriyor. "Şu anda iyi misin?"

"Olabildiğim kadar iyiyim. Prensler buradayken, Castletree'yi büyüleriyle ayakta tutarken, çalılara o kadar enerji aktarmam gerekmiyor. I Şanslıysam yüzeyde birkaç gün bile geçirebilirim. Ama kim bilir? Her şafak farklıdır." Omuz silkiyorum. Yüzünde bir endişe ifadesi belirince hemen ekliyorum: "Beni nasıl buldunuz Prensler?"

"Marigold bana dışarı çıktığınızı söyledi ve sonra ben..." Cevap kelimelerle ifade edilemediği için susuyor. Bu bir his. Tabii ki nerede olduğumu biliyordu.

"Beni affetmediğini biliyorum," diyorum suya bir çakıl taşı atarak. "Peki, neden buradasın?"

"Ben buradayım-"

"Arkadaşlarını tuzağa düşürmediğimden emin olmak için mi?" Onun yerine ben bitiririm. "Hepiniz aşağıya indiğinizde, güç sende olacak, Caspian,"

Rosalina

diyor. "Onları korumak sizin elinizde."

"Kel ve George labirente girer girmez yardım edemeyeceğim. Ancak Farron... Elimden geleni yapacağım."

Dudağını çiğniyor, bana bakıyor.

"Bana güvenmiyorsan, ortak düşmanımıza güven. Yeşil Alev'in Büyülü Vadi'ye gelmesini en az senin kadar ben de istemiyorum. Kraliçe'yi serbest bırakmak, Sira'nın büyüsünü tekrar hortumlayamamasını sağlayacaktır."

"Eğer annem özgür olursa," diyor, "Yaz ve İlkbahar'ı kesinlikle geri alacak ve Aşağılar bu diyarlar üzerindeki kontrolünü kaybedecek."

"Kairyn ve Nightingale kontrolü kaybedecek," diye açıklıyorum. "Yüzey dünyası neden umurunda olsun ki? Burada hayatta bile kalamam."

Rosalina başını sallıyor; ikimiz de bana güvenmesini sağlamak için gerçekten söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyoruz. "Bana anlatmalıydın Cas. Kim olduğumu, nereden geldiğimi. Bana annemden bahsetmeliydin."

"Neden yapmadığımı biliyorsun," diyorum.

Yüzü öfkeyle buruşuyor ve büyük bir taşı suya fırlatıyor. "Evet. Hayır. Aklından ne geçtiğini bilmek imkansız. Tanrım, Şu anda bile istediğin *yerin* burası olduğunu kabul edemiyorsun. Bizim tarafımızı bile tam olarak tutamıyorsun."

Ona yaklaşıyorum ve titreyen ellerini tutuyorum. "Annemi geri getirmek ve dostlarını korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım Rosalina. Buna ne dersin? Sana söz veriyorum."

"Bu bir başlangıç." Kristal gözyaşlarından birkaç damla iç içe geçmiş ellerimize düşüyor. "Hâlâ benden sır saklıyorsun, değil mi?"

"Birçoğu, ama sadece ikisi için benden gerçekten nefret edeceksin," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Annem burada olduğumu biliyor mu?"

"Ona söyleyebildiğim kadarını söyledim ama çok fazla bilgi alışverişinde bulunmak tehlikeli."

Rosalina başını sallıyor. Nefesi yüzümü okşayana kadar ona daha da yaklaşıyorum. "Beni affediyor musun?"

Gülümsemesinde sinsî bir şey parlıyor, gözyaşları hala dolgun dudaklarını süslüyor. "Tek bir şartla. Sana bir şey yapmama izin vereceksin."

"Her şey," diyorum içgüdüsel olarak. Bedenim, kalbim, ruhum... hepsi ona ait. İsteddiği her şeyi yapabilir.

"Harika," diye fısıldıyor.

Yaklaşırken dudakları tenimden sadece bir nefes uzakta ve onu yakalayıp burada yutmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Caspian," diye fısıldıyor, parmakları ceketimi sıkıca kavırıyor. "Umarım yüzmeyi biliyorsundur."

Sonra arkadaşım beni tutup gölete itiyor, orada soğuk su beni kucaklıyor ve duyduğum tek şey onun kahkahası oluyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31



Rosalina

"Çeneni kapatıp bana giyecek kuru bir şeyler getirebilir misin?" Caspian, Keldarion'un gürültülü kahkahası üzerine hırlıyor. Kış Prensi'nin odasının kapısında duruyoruz.

"Ne diyebilirim ki?" Açıklıyorum. "Affedilmemin yolu onu göle itmekten geçiyordu."

Caspian homurdanarak içeri girer ve buzla kaplı zemine su damlatır.

"Nereye bakacağını biliyorsun," diyor Keldarion, Caspian'ı görmezden gelerek ve bana doğru geçerek. Beni kucaklıyor ve dudaklarını boynuma daldırıyor. "Bu geceyi dört gözle bekliyordum."

"Ben de," diye fısıldıyorum. Castletree'deki ilk gecemi Farron'la, ikinci gecemi de pijama partisinde geçirdiğim için, yarın yola çıkmadan önce bu geceyi Keldarion'la geçirmeye karar verdik. Birbirimize dokunduğumuz sürece kurda dönüşmeyecek.

Bütün gün, teslim olduğu ve sihriyle bana dokunduğu gecenin tekrarını yaşayıp yaşamayacağımızı merak ettim. Sonunda bana dokunacağını ummak çok fazla.

eş bağımızı tamamlamaya karar verdik.

Ama Caspian burada, bizim tarafımızdayken... "Onu göndereceğim," diye fısıldıyor Keldarion. "İstersen kalabilir," diye cevap veriyorum.

"Eğer istersem?" Kel'in sesinde bir parça muziplik var. "Ne istiyorsun Rose?"

Sanki birbirimizin niyetini sezmişiz gibi, ikimiz de Caspian'a dönüyoruz; omuzlarına büyük bir havlu sarmış, Kel'in gardırobunun önünde duruyor. Bize dönüyor, bakışlarımızı üzerinde görünce yüzünde şaşkın, neredeyse utangaç bir ifade belirliyor.

Lavanta rengi gözler, ayrılmış dolgun dudaklar, gözlerinin üzerine dalga dalga düşen ıslak saç tutamları... O çok güzel.

Yüz ifadesi bir kalp atışından fazla sürmüyor, anında o çok iyi bildiğim ukala, kibirli sırıtışa dönüşüyor.

"Şimdi anlıyorum Çiçek," diyor Caspian yılan gibi bir gülümsemeyle. "Biliyorsun, beni kıyafetlerimden çıkarmanın daha kolay yolları var."

Dikenler Prensi havluyu bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. Kel ve ben konuşurken üstünü değiştirmişti ve Keldarion'un çok büyük pantolonu jilet gibi keskin kalça kemiklerinin altından tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. İnce bir saç çizgisi göbek deliğine kadar uzanıyor. Göğsü zarif boynuna doğru yükselen yağsız kaslarla kesilmiş.

Onu incelediğimi biliyor olmalı, ama bunun ilk kez olduğunu fark ettim. Dikenler Prensi'ni tamamen gömleksiz gördüm. Elini kadifemsi çarşafın üzerinde gezdiriyor. "Son zamanlarda bu yatağa özellikle düşkünüm. Frostfang'dekinden çok daha rahat."

"Ben yokken ikiniz birlikte çok zaman geçirdiniz mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Kel hâlâ elimi tutarak beni gardıroba götürüyor ve oradan ipek bir gecelik çıkarıyor. "Seni bulmak için her türlü ittifakı yapmaya hazırdım." "Yine de dolunayda beni yatağından kovdu." Caspian surat asıyor.

"Ve onu sadece bir kez öpmeme izin verdi."

Keldarion bileğimi tuttu. "Özür dilerim Rose. Beni şaşırttı ve-" "Sorun yok, Kel, gerçekten," diyorum, ciddi bir şekilde. Caspian'a olan güvenim kadar

üçümüz söz konusu olduğunda kıskançlık ya da sahiplenme yoktur. Kel arkasını dönüyor ve ben geceliğimi giyerken bedenimi kendi bedeniyle kapatıyor. Gümüşü ay ışığı renginde, kumaş vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor. Narin kar tanesi desenli danteller elbisenin göğüs kısmını ve eteklerini süslüyor. Keldarion'un arkasından çıkıyorum ve Caspian'ın gözlerinin genişlemesinin, beni içine alırken dudaklarının hafifçe titremesinin tadını çıkarıyorum.

"Beni öptün ve sonra Kel'i mi?" Bir elimi kalçama koyup dikkatle Caspian'a bakarak söylüyorum. "Görünüşe göre bize kafayı takmışsın."

"Ölümsüzce." Sözlerinin karanlık tonundaki bir şey kalbimi hoplatıyor.

"Yine de merak ediyorum." Caspian ellerini başının arkasına koyar. "Kimin öpücüğünü tercih ederdin Rosalina? Bence dudaklarımı bir kez daha denemelisin, sadece ezberlediğinden emin olmak için."

"Güven bana, biliyorum," diyorum, kelimelerin hırıltılı bir şekilde çıkmasını istiyorum, ama bunun yerine havadan başka bir şey değiller.

Keldarion'un yırtıcı bakışları aramızda gidip geliyor ve benim sahiplenici, kıskanç dostum hiç de sahiplenici ya da kıskanç görünmüyor. Bunun yerine, iri elini benimkiyle birleştiriyor ve beni yatağa doğru götürüyor. O da değişmiş, şimdi dekolte bir gömlek ve pantolon giyiyor.

Yatağa sürünerek giriyorum ve kendimi yorganın altına sokuyorum. Kel diğer tarafa geçip ağırlığıyla tüm yatağı batırırken Caspian'a dokunmamaya dikkat ediyorum.

"Hâlâ burada ne işin var?" diye hırılıyor Caspian'a, sözlerinin arkasında gerçek bir zehir olmadan.

Caspian başını eğiyor, sonra Keldarion'a yaklaşmak için üstümden sürünerek geçiyor. "Önce kimin öpücüğünü daha çok sevdiğini söyle. Benimkini mi Rosalina'nınkini mi?"

"Rosalina'nın."

Caspian'ın gülümsemesi sanki beklediği cevap buymuş gibi derinleşiyor. Bana dönüyor ve dizini battaniyenin üzerinden bacaklarımın arasına sokuyor. "Bu durumda, Rosalina bana ders vermeli."

Keldarion yıldırım hızıyla Caspian'ın çenesini kavıyor ve onu benden uzaklaştırıyor. "Sinir bozucu oluyorsun. Bilerek." Caspian'a bir fiske vuruyor ve Dikenler Prensi yatağın diğer ucuna bir yığın halinde düşüyor.

Kendi sinsi gülümsemem yüzüme yayılıyor ve Caspian'dan uzaklaşıp arkadaşımın kucağına sürünüyorum. "Öpüşmeye kafayı takmış durumda. Ona nasıl yapıldığını göstermeye ne dersin?"

Boynumun arkasını kavrayıp beni kendine doğru çekerken Keldarion'un bakışlarında mavi ateş kaynıyor. Acı verecek kadar yavaş hareket ediyor, dudakları kadifemsi. Ağzını bile açmıyor, öpücüğü iffetli tutuyor. Karnımda bir beklenti dalgası dolaşıyor, daha fazlası için can atıyorum. Caspian'ın izlediğini biliyorum, sadece çıkardığı derin erkek iniltisinden bile.

Keldarion nazik bir baskıyla dudaklarımı aralıyor, dili ağzımın içine kayıyor ve beni buzlu meyvelerin ve çamın serin tadıyla dolduruyor. İri eli boynumu kavıyor, başparmağı boğazımın sütununa hafifçe bastırıyor, öpücüğü daha da derinleştirirken ağzım ve bedenim uysallaşıyor, beni alıyor, emiyor, dudağımı ısıyor. Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Sonunda çekip gittiğinde, yarı gözleri kapalı bakışları beni mest etmişti.

Kendime geldiğimde, seyircilerimize bakmak için dönüyorum. Caspian bir koluna yaslanmış yatıyor, ama diğer eli pantolonunun üst kısmının üzerinde duruyor,

parmakları bandın altına dalıyor. İnce kumaş tahrik olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Bir parçam onu kızdırmak istiyor ama bizi izlediğini görünce tek hissettiğim bedenimin derinliklerinde kıvrılan bir arzu oluyor. Keldarion aramızdaki bağ sayesinde bunu hissetmiş olmalı çünkü elini sırtımdan aşağı kaydırıp popomu avuçluyor, parmakları kumaşın içinde kıvrılıyor.

"Benim yüzümden durmayın," diyor Caspian.

Elimi Keldarion'un göğsünde gezdiriyorum. "Pazarlığını iptal edersen çok daha fazlasını görebilirsin Caspian."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Sırıtarak bize doğru sürünüyor, sonra Keldarion'un bileğini kavırıyor. Parmakları buzlu dikenli pazarlık bileziğinin izini sürüyor. A replika Caspian'ın bileğini kelepçeler. "İyi o zaman. Keldarion, pazarlığı iptal ediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32



Keldarion

Caspian'ın yıldız ışığı gözleri geniş, gülümsemesi zehirli. *Pazarlığı iptal ediyorum*. Az önce o kelimeleri mi söyledi? Hayalini kurduğum, umut ettiğim sözleri.

Hayır. İşe yaramayacak.

"Sen de söyle," diye ısrar ediyor Rosalina, nefesi boğazında düğümleniyor. Caspian'ın ince bileğini kavriyorum. "Anlaşmayı iptal ediyorum."

Caspian'ın gülümsemesi derinleşir. Hiçbir şey olmuyor. Sadece dikenlerin derime daha çok battığını hissediyorum.

"Bekle." Rosalina aramıza baktı, "Neden işe yaramadı?"

"Bütün pazarlıklar karşılıklı anlaşmayla iptal edilemez," diyor Caspian, sonunda elimi bırakarak. "Anlaşmamızı çok akıllıca ifade ettik. Eğer aramızda sevgi kalmazsa, bu anlaşma yağmur altındaki kar gibi eriyip gitsin. Ne yazık ki Kış Prensi beni hâlâ seviyor. Bu kesinlikle benimle ilgili bir şey değil."

"Hayır," diye tersliyorum onu. "Bana karşı hâlâ bir takıntın olmalı." Bu bir yalan elbette. Kalbimde ondan kurtulamadığım bir parça var. "Daha önce iptal etmem için bana yalvarmıştın," diyor Caspian sertçe, "ama sen bunun asla işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Artık lanetinizi bozmanız için sadece iki yol var Kış Prensi. Ya beni öldürürsün ya da bana güvenirsin."

Küstah ve güzel eşim kucağımda kıpırdanıyor, dudakları boynuma doğru eğiliyor. "O haklı. Bu gece laneti bozabiliriz. Götür beni. Uzağa gitmeyeceğim. Seni çok istiyorum."

Kalçaları aşağı doğru bastırıyor, zaten kalkmış olan sikimi baştan çıkarıyor. Yıldızlar, bu dünyada onun içine girmekten, aşkımızın bir araya gelmesine izin vermekten, sihrimi serbest bırakmaktan daha çok istediğim bir şey yoksa ...

Ama bundan bile daha çok istediğim bazı şeyler var. Onu güvende tutmak için.

"Hayır," diye homurdandım ve onu üzerimden kaldırdım. "Sevişmemiz sona erdiği anda onun kölesi olursun ve seni aşağıya almasını engelleyemem. Ona karşı koyacak gücünüz olmaz, zihninizi ya da büyüünüzü kontrol edemezsiniz. Tek düşüncen ona ait olacaktı. seni büyüden kurtarır."

Rosalina yüzünü buruşturur ve Caspian'ın çıplak göğsüne vurur. "O bunu yapmaz. Keldarion'a bunu yapmayacağını söyle."

Caspian önce Rosalina'ya, sonra bana bakıyor. "Hayır, Keldarion," diyor soğukkanlılıkla. "Burada oturup senin tam sihriine kavuşmanı mutlulukla izleyeceğim, sonra da güzel eşin benim gücümün altına girdiği anda onu serbest bırakacağım."

Rosalina oflar ve bir yığın halinde yatağa düşer. "En azından inandırıcı olmaya çalışabilirsin."

Caspian sadece başını sallar. "Bana inanmayacak."

En azından bu doğru. Onu burada tutabilirim. Huzursuz bir ittifakın içinde olabilirim.

Ama bu dünyada en çok değer verdiğim şey konusunda ona güvenmeyeceğim.

"En azından henüz değil," diyorum, kendi sözlerim beni şaşırtıyor. "Belki sözünüze sadık kalır ve Kraliçe'yi kurtarmamıza yardım ederseniz, o zaman bir şeyler ayarlayabiliriz."

Caspian irkilmiş görünüyor, sonra kollarının üzerinde yükselip bana bakıyor. "Emin misin, Keldarion? Yirmi beş yıl sonra ilk kez seks yaparken yanında olmak büyük bir olay."

Çenesini kavıyorum, başparmağım dolgun dudaklarını okşuyor. "Geçen sefer de orada olduğunu düşünerek orada olmak isteyeceğini düşündüm."

Yüzü kızarıyor, benden ayrılıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

Rosalina uzun bir iç çeker. "Yani, duyduğum kadarıyla kimseyle yatmıyorum." Dramatik bir gösteriyle battaniyeleri kendi etrafına çekiyor.

Caspian'la bakışıyoruz ve aramızda elektriksel bir şey geçiyor, benim bile karşı koyacak gücümün olmadığı bir şey. İkimiz de Rosalina'ya doğru dönüyoruz.

"Şöyle yapacağız," diyorum ve o da başını yorganın altından çıkarıyor. "Biz sana dokunabiliriz ama sen iyi bir kız olacaksın ve bize dokunmayacaksın, tamam mı?"

Küçük bir nefes alış veriş tek cevaptır.

Caspian ona doğru sürünüyor ama kolunu sertçe kavıyorum. "Eğer pazarlığımızı kendi amaçların için manipüle etmeye çalıştığın hissine kapılırsam, bir daha hoş karşılanmayacaksın."

"Söz veriyorum. Beni istediğın gibi kullan," diye yalvarıyor. "Sadece lütfen, gitmemi isteme."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33



Rosalina

Keldarion, Caspian ve ben... Bu gerçekten oluyor mu? Tek bildiğim kalbimin göğsümde gümbür gümbür attığı ve bunu istediğim. *Bunu* istiyorum. Eğer

Yüzlerindeki ifadeler herhangi bir işarettir -hayvan parlaklığında gözler, aç gülümsemeler

-Onlar da beni aynı şekilde istiyor.

Kel yanıma yuvarlanıyor ve Caspian diğer tarafıma diz çöküyor.

"Battaniyeden çıkmaya hazır mısın, sevgilim?" Kel soruyor.

Başımı sallıyorum ve Keldarion battaniyeyi aşağı kaydırarak geceliğimin ipeksi kumaşını ortaya çıkarıyor. Caspian küçük bir nefes verip bana doğru uzanıyor ama uzun parmakları vücuduma dokunmak yerine çenemi okşuyor. Bana bakarken yüz hatları yumuşak, neredeyse saygılı.

Kel henüz Caspian'a güvenmiyor olabilir, ama ben aralarındaki güvenin gelişmesi için gereken süre kadar beklemeye hazırım.

"Gergin görünüyorsun, Cas," diyor Keldarion ona sert bir bakış fırlatarak. "O kadar da korkunç değil."

"Gergin değilim-" Caspian tersler.

Keldarion bana doğru uzanıp ensesini kavırıyor ve onu sert bir öpücüğün içine çekiyor. Caspian boğazının arkasından şaşkın bir ses çıkarıyor, ağzı Keldarion'a doğru açılıyor, lavanta rengi gözleri açılmadan önce öpücüğün içine gömülürken.

Onları birlikte gördüğümde, Caspian'ın ellerini Kel'in vahşi beyaz saçlarında dolaştırmasını izlerken içimde bir sıcaklık yayılıyor. Ayrıldıklarında ikisi de soluk soluğaydı. Kel ağzını Cas'ın sivri kulağına götürüyor. "Boşalırken yüzünü izle. En güzel manzara bu."

"Ne gibi?" Kekeliyorum.

Keldarion doğruldu ve Caspian'ı göğsünden dürterek yanıma yığılmasını sağladı. Kel'in gülümsemesi erkek özgüvenini yansıtıyor. ve bacaklarımı açıyor. Kış Prensi battaniyenin altında kaybolurken artık battaniyenin altında bir yumrudan başka bir şey yok.

Dikenler Prensi'nin çıplak omzu benimkine değiyor. Keskin bir nefes alıyorum.

Caspian bana dönüyor ve geceliğimin askısını çekiştiriyor. "Bahse girerim üzerinde külot yoktur. Onlardan nefret ediyorsun, değil mi Rose?"

Kızarıyorum, sonra yanağı iç uyluğuma değdiğinde Kel'in kirli sakalının sıyrıldığını hissediyorum. Dilinin ilk yumuşak fisesini merkezimde hissedince inledim. Kıvrılırken sırtım yastıklara gömölüyor.

Caspian da sanki bunu en az benim kadar bekliyormuş gibi bir nefes veriyor. "O ne yapıyor?"

"Benimle alay ediyor," diye inliyorum.

Kel tam olarak ne yaptığını biliyor, beni sadece hafifçe yalarken etrafımdaki deriyi öpüyor ve ısınmama neden oluyor. İç duvarlarım geriliyor ve vücudumdaki her sinir onu arzuluyor. Sonunda tüm ağzını merkezime getiriyor ve emiyor. Başımı geriye atıp bir elimle çarşafı kavıyorum. Diğer elimle de aynısını yapmak istiyorum ama onun yerine Caspian'ın kalçasındaki sert kasları kavıyorum.

Beni göğsüne doğru çekmeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Cas'ın dudakları boynumun kıvrımına doğru eğiliyor, tam o sırada Kel dilini içime sokup ıslak sıcaklığını yalıyor. Benden neredeyse insanlık dışı bir inilti kaçıyor.

"Nasıl hissediyorsun Çiçek?" Caspian mırıldanır.

Zihnindeki sisin içinden geçerek kelimeleri arıyorum. "İnanılmaz. Tanrım, bunu bin yıl boyunca hissedebilirim."

Keldarion kayıyor, kaba sakalları bacağıma sürtünüyor, sesi battaniyenin altından boğuk geliyor. "Elimde olsa sonsuza dek burada olurdum."

Sonra bacaklarımı zorla ayırıyor ve diliyle içime dalıyor. Nefesim onun ağzının ritmine uyuyor.

"Kalbin hızla çarpıyor," diyor Caspian, elini göğsümün üst kısmında gezdiriyor, parmakları kar tanesi dantelin altına dalıyor.

Bileğini kavrayarak göğsünün bana yaptığı sert baskıya doğru eğildim. "Dokun bana artık." Elini elbisemin altından geçiriyorum.

Caspian göğsümü avuçlarken derin bir inilti çıkarıyor. "Bulutlara dokunmak gibi."

Keldarion kocaman ellerinden birini kalçama yerleştiriyor, beni sıkıca kavıyor ve bacaklarımı iyice açıyor. Diğer eliyle klitorisimin üst kısmına yumuşak daireler çizerek masaj yapıyor. "Kel," diye haykırıyorum, içim ısınıyor, midem sıkışıyor. "Battaniyeleri çıkarın. Görmem gerek-"

Caspian boştaki eliyle bunu yapıyor. Kel'i bacaklarımın arasında görünce neredeyse bayılacaktım. Güzel ipek geceliğim karnıma kadar sıyrılmıştı. Dostumun sırtındaki güçlü kaslar, beni emerken, emerken, daha da sert emerken dar gömleğine doğru geriliyor. Zihnim bulanıklaşıyor ve ellerimi onun beyaz saçlarına doluyorum.

"Siktir," diye yemin ediyor Caspian, dönüp bana bakarak. "Boşalmanı izlemek zorundayım, Prenses."

Nefesim kesik kesik geliyor. Caspian göğsüme masaj yapıyor, başparmağını hassas meme ucuma sürüyor. Yakalıyor ve sertçe çekiyor.

"Cas." Yemin ediyorum, tırnaklarım omzunu kazıyor. Durmuyor, beni avuçluyor, sertçe çekiyor ve çekiştiriyor.

"Eşin seni boşaltırken bana bak," diye emrediyor, lavanta gözleri vahşi.

Kel'in hızı artıyor. Topuklarımı yatağa gömüyorum ve saçlarını öyle sert kavıyorum ki, koparmamama şaşıyorum. *Tanrım*, o kadar iyi hissettiriyor ki. Nefesim göğsümde yoğunlaşıyor, kaslarım geriliyor. Sonra, ani bir telaşla, her şey serbest kalıyor. Hafif bir ürperti vücudumu titretiyor ve sonra bir zevk kreşendosuna dönüşür.

Ben parçalanırken Kel beni yutmayı bırakmıyor. Caspian'ın eli göğsümde duruyor ve görüşümdeki beyaz parıltıların arasından onun yüz ifadesini görüyorum, geniş gözlü bakışlarını ve ayırık dudaklarını.

Bedenim o ana teslim oluyor, her kasım geriliyor ve sonra keyifli bir ritimle gevşiyor.

Keldarion bacaklarımın arasından sürünerek ağırlığını üzerime bırakıyor ve ben onun uyarılmışlığının kanıtlarının bacaklarımın arasında sıcak bir şekilde titrediğini hissediyorum.

"Sansasyonel birisin," diye nefes alıyorum, onu öpüyorum, dudaklarında kendi sıcaklığımı tadıyorum.

"Güven bana Rose," diyor. "Sansasyonel olan sensin. Sen güneşten ve baldan yapılmışsın."

Caspian'ın eli hâlâ aramızda sıkışmış durumda ve bize bakarken ağır nefesini hissediyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Keldarion, Caspian'ı başka bir öpücüğün içine çekmeden önce, "Ve lezzetli," der. Bu öpücük Dikenler Prensi'ni çılgına çevirmiş gibi görünüyor. Dili Kel'in ağzına giriyor, onun her parçasını, *benim* her parçamı tadıyor.

Çekildiğinde gözleri o kadar karanlık ki neredeyse tamamen siyah görünüyor. Bacaklarımın arasına bakıyorlar, hala tamamen açık. Kukum çok fazla sergileniyor.

Kel hareketi takip ediyor ve elbisemin uçlarından tutarak yukarı çekiyor. "Bu ne kadar güzel olsa da, seni tüm güzelliğinle seyretmeye hazırım. ihtişam."

Geceliği yere fırlatıyor. Pelüş yatağa uzanıyorum, tamamen çıplak, kollarım başımın üzerinde, saçlarım yüzümün etrafına bir perde gibi yayılmış. Kel tapınan bakışlarla aşağıya bakıyor. Ama Caspian ... Bir kızarma boynundan başlar ve yüzü tamamen kızarana kadar devam eder.

Kel ona yan gözle bakıyor. "Utaniyor musun, Cas?"

Elini gözlerine götürüyor, o kadar sevimli görünüyor ki eriyebileceğimi düşünüyorum. "Hayır, ben-"

"Benim için kızarıyor musun?" Mırıldanıyorum, kendimi kollarımın sırtında yukarı kaldırıyorum. "Aşağıdaki tüm o fae'lerle bu kadar kızarıyor musun?"

"Hayır," diyor. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar." "Ama benim var," diye fısıldıyorum.

"Evet." Sesi kırık bir törpü gibi.

"Neden?"

Başka bir şey söylemiyor ama ben hissediyorum, cevaplanmamış soru üçümüzün arasında dolaşiyor. Büyülü bir şey, tehlikeli bir şey, kavrayamayacak kadar korktuğum bir şey. Kalbim göğsümde öyle yüksek sesle çarpıyor ki-

Doğrulup çıplak bedenimi Caspian'inkine bastırıyorum. Göğüslerim onun çıplak göğsünde eriyor, kalçalarım kalçalarını sarıyor. Sonra yüzünü kavriyorum ve onu öpüyorum. Çılgınca, ağzım açık, ıslak ve dağınık. Kel'in beni yediği gibi ben de onu yiyorum, sana ihtiyacım var tarzında.

Caspian hayvani bir açlıkla karşılık veriyor, elleri saçlarımda dolaşiyor. Beni ezene kadar yatağa doğru itiyor, siki pantolonunun içinden geçerek ağrıyan göbeğime sürtünüyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, sürtünme için çaresizim. Öpücüğe geri dalmadan önce adımı inleyecek kadar uzun süre uzaklaşıyor. Elleri vücudumda kayarak göğüslerimi okşuyor, biz birlikte sallanırken onları yoğuruyor.

"Siktir," diyor Keldarion, kırık bir iniltiyle.

Caspian kulağıma doğru yalayarak ilerlerken başımı çeviriyorum. Kel onun üzerinde oturuyor.

Dizleri bizi izliyor, sertliği bol pantolonundan belli oluyor. Ona gülümsüyorum, şaşkın ve çaresiz.

"İkinizi izlerken bile boşalabilirim," diyor.

İçimden vahşi bir şey geçiyor ve parmaklarımı gevşekçe Caspian'ın saçlarına geçiriyorum. "Ben seni boşaltamam, Kel. Ama o yapabilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34



Hazar

Buz gibi öpücükler, güçlü eller, gergin kaslar ve derin zevk iniltileri. Rosalina'nın sözleriyle hepsi gözümün önünden geçiyor. *Ama yapabilir.* Keldarion ona tekrar dokunmama gerçekten izin verir miydi? Temkinli bir şekilde başımı onun boynunun kıvrımından kaldırıp Kış Prensi'ne bakıyorum.

Yakışıklı yüzünde neredeyse şaşkın bir ifade var.

Keldarion, "Benim bedenimin bir önemi yok," diyor. "İkimiz de seni şafağa kadar memnun etmekten mutluluk duyarız."

"Haksız değil," diye kabul ediyorum, dudağının kenarından kulağına doğru yalayarak. Aletimi sertleştiren en yumuşak miyavlamayla ödüllendirildim. Yıldızlar, onun içine gömülmek istiyorum. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki, sanırım bu yüzden hasta olacağım.

Ama son birkaç aydır Kel'le yeniden kurduğum bağlar en iyi ihtimalle zayıftı. Ondan önce arkadaşını becermek kesinlikle onları zorlayacaktır.

Ayrıca, Rosalina ile böyle bir şekilde birleşirsem, aramızda yeşerenleri saklamak mümkün olmayacak.

Onun eşi olduğumu bilecek.

Gerçi şu anda bana bakışı, uzun parmaklarını çenemde gezdirışı, aptalca düşünmeme neden oluyor... belki de bu o kadar da kötü bir şey olmazdı.

Şişmiş dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ya bu beni memnun ederse?"

Sözlerindeki arzu, ortak bağımız boyunca nabız gibi atan bir şehveti ateşliyor. Yıldızlar, beni orada hissetmemeleri bir mucize.

"Eğer bu senin içinse, buz gibi vahşi karşı koyamaz, değil mi?" Diyorum ve onu tekrar öpüyorum çünkü henüz bu anı terk etmeye hazır değilim.

Bu vahşi, beklenmedik an.

"Ben eşinle ilgilenirken sen ne yapacaksın sevgilim?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Kel beni meşgul edecek bir şeyler verebilir," diyor Rosalina boğuk bir sesle.

O konuşurken, sırtımda ve saçlarımda yumuşak kar tanelerinin uçtuğunu hissediyorum ve sonra Kel avucuna soğuk ve uzun bir şey bastırıyor. Doğrulup incelerim, sonra gözlerimi deviririm.

"Aletin şeklinde bir buz sarkıtı," diyorum üzerinden sürünerek. "Bu çok ... sen."

"Buraya gel, Cas," diye homurdanıyor Keldarion ve beni belimden yakalıyor.

Sonra ağzı benimkinin üzerinde ve ben onun vahşi fırtınasında kayboluyorum. İlk temas sarhoş edici bir anı. Bu öpücüğün beni kurtarabileceğini düşünmeme şaşmamalı.

Bu prensin beni kurtarabileceğini düşündüm.

Ve beni yatağa doğru iterken, bir parçam hâlâ öyle hissediyor.

Çürütecek kadar sert ısırmadan önce boynumu öpüyor.

"İşaretle beni," diye inleyerek ellerimi saçlarına gömdüm. "Tekrar yap. Siktir, Kel."

Kahkahası göğsünden gelen alçak bir gümbürtü. Tekrar ısırmadan önce hassas derimi hafifçe okşuyor. Bedenim bu his karşısında titriyor, tadını çıkarıyor. Yıllar boyunca pek çok insan beni kırbaçlarıyla ya da asla itaat etmek istemediğim emirleriyle damgalamaya çalıştı. Ama onun izleri taşımak istediğim tek izler.

Ve onun.

Başımı Rosalina'ya çeviriyorum. Oturmuş, dizlerini açmış, buzu amının etrafında daireler çizerek yavaşça hareket ettiriyor. O kadar güzel ki.

"İçine girmesi gerekiyor, Çiçek," diyorum. Dudağı titriyor. "Cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

Elimi Kel'in göğsünden aşağı doğru kaydırarak pantolonunun üzerinden avuçluyorum. "Aletin kadar büyük yapmak zorunda mıydın?"

"Hoşuna gidiyor," diye sırtıyor, "senin gibi."

Buna verecek bir cevabım yok, yeni anılar seliyle nefesim boğazımda düğümleniyor. Piç kurusu kalçalarını aşağıya doğru iterek uzun aletini elime daha sert bastırdı.

Dudağımı ısırarak ona bir bakış fırlatıyorum. "Sırt üstü uzan. Eşin seni boşalırken görmek istedi ve ben de ona itaat etmek istiyorum."

"Aferin çocuklar," diye mırıldandı Rosalina.

"Bu pazarlığa minnettar ol Rose," diye homurdanıyor Keldarion, sırt üstü yatarken bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Yoksa şu anda başına neler geleceğini bilmek istemezsin."

Buz sarkıtının ucunu girişine bastırıyor, vücudu titriyor. "Belki de öyle."

"Ahhh," diye inliyorum, kendi sikim rahatsız edici derecede sertleşiyor.

"Dikkatimi dağıtıyorsun ve yapmam gereken bir iş var, özellikle de iyi olduğum bir iş. Gerçi sakso çekmeyeli uzun zaman oldu."

Keldarion'un vücudundaki titreme ve Rosalina'nın sevimli nefesi tatmin edici olmaktan çok daha fazlası. Ama Kel'in gömleğinin bağcıklarını çözmeye başladığımda benimle buluşan savunmasız bakışları beni gerçekten çözüyor.

"Ne kadar sürecek?" diye sorar.

Parmaklarım hâlâ gömleğinin bağcıklarında. "Diğer fae'leri becerdiğimi biliyorsun. Ne söylememi istiyorsun?"

Parmak eklemleriyle yüzümdeki saç tellerini fırçalıyor.

"Peki," diye devam ediyorum. "Senden beri kimsenin sikini emmedim ve kimse beni sikmedi. Ne zaman biriyle yatsam, kendimi boş hissettim. Yemek yemek ama tadını alamamak gibi. Siz ikiniz bunu mu duymak istiyorsunuz? Ayrıca, benden durmamı istediğinden beri kimseyle birlikte olmadım."

"Bunu benim için mi yaptın?" Rosalina yanağımdaki bir damla gözyaşını sildi. Bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim.

Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim.

Lanet olsun, çok kötüyüm.

"Duymak istediğim buydu," diyor Keldarion, ilkel bir emirle.

Rosalina bizden uzaklaşmadan önce omzumu öpüyor. "Keşke aranızda kalabilseydim."

"Belki bir gün yapabilirsin," diyor Keldarion. "Bunu motivasyonun olarak kabul et, Cas."

"Güven bana." Keldarion'un gömleğinin kenarından tutup başının üzerine çekiyorum. "Motive oldum."

Göğsü kabarıyor, kalın siyah saçlarla kaplı, yara izleri ve kasları altından görünüyor. Erkeksiliği Rose'un yumuşak vücuduyla mükemmel bir tezat oluşturuyor.

Sanırım *bunu sana kanıtlayacağım*. Anlaşmamızı asla bozamayabiliriz, ama ona bana güvenebileceğini kanıtlayacağım.

Bunu önce kendime kanıtlamam gerekiyor.

Meme ucunu şakacı bir şekilde ısırıyorum, pantolonuna ulaşana kadar göğsünden aşağıya doğru ilerliyorum, sonra hızla horozunu ortaya çıkarmak için onları çalıştırıyorum. Ona bakarken kalbim göğsümde tekliyor. O kadar mükemmel ki, aşağıdaki hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Tabii ki hiçbirine aşık olmadım.

Kel'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ona bakacak mısın yoksa emecek misin?"

Rosalina kıkırdıyor, yastıklara yaslanıyor ve buzla kendini tatmin etmeye geri dönüyor. Şu anda ona dokunmadığı için suçluluk duymamasına yetecek kadar zevk yayılıyor.

"Ben de tam ne kadar güzel olduğunuzu düşünüyordum," diyorum. "İkinizin de."

Şimdi kızarma sırası onlarda ve ben de bu fırsatı değerlendirip Keldarion'un sikini ağzıma alıyorum. Alaycı yalamalar yok. Bunların hiçbirisi için sabrım yok. Dudaklarımı ucuna doluyorum ve derine batırıyorum.

Keldarion sanki bunu uzun z a m a n d ır bekliyormuş gibi derin bir iç çekti, sanırım bekliyordu da. Benden beri kimsenin onun sikine dokunduğunu sanmıyorum.

Bu bana bir fikir verdi. Sözümü kesiyorum, dudaklarımdan tükürük damlıyor. "Çiçek, buraya gel."

"H i l e yok dedim," diye homurdanıyor

Keldarion. "Numara yok," diyorum.

"Sadece henüz gelme."

Rosalina dört ayak üzerinde bize doğru sürünüyor. Ağır göğüsleri öylesine cezbedici bir şekilde sallanıyor ki, elimde olmadan uzanıp birini kavırıyor ve meme ucunu aşağı doğru çekiyorum.

"Ona en lezzetli kış ikramını tattırmak istiyorum." Boyunu yalıyorum, belirgin damarlar dilimin düz kısmına sürtünüyor. "Ona bir kez tattırmak için gelmeyi erteleyebilir misin Prens?"

"Evet," diye inliyor, dişleri sıkılı.

Rosalina'yı ensesinden tutup aşağıya doğru yönlendiriyorum. "İyice aç, Prenses."

Pembe dudakları adamın kocaman sikinin etrafını sararken derin bir iç çekiyor. Ağzı onun etrafında çok küçük ve narin görünüyor. Gittikçe aşağı kayıyor, ikisinden de derin bir inilti yankılanıyor. Kel'in sikinin dibini tutuyorum, zevkini dizginlemesine yardım ediyorum ve lanet olsun, henüz elime yaklaşmadı bile.

"Daha derine," diye emrediyorum. İtaat ediyor ve boğazındaki adamın şeklini neredeyse seçebiliyorum.

Hızla geri kayıyor, nefes nefese, gözleri zevkten çıldırmış ve devam etmek için fazlasıyla istekli.

"Uzaklaştırın onu," diye inliyor Keldarion. "Tanrım, Rosie, çok iyi hissediyorsun."

"Kel," diye inliyor, pelüş yatağa geri kayıyor. "Seni çok istiyorum."

"Biliyorum aşkım. Ben de seni istiyorum."

Suçluluk duygusu içimde kaynıyor. "Hadi seni boşaltalım, Kel."

Dilimin her kasıtlı vuruşuyla sikinin hatlarını izliyor, kadife yüzeyinin nazik baskının altında daha da sertleştiğini hissediyorum. Tuzlu prekum ağzıma damlıyor ve dudaklarımı yapış yapış yapıyor. Onu tamamen boğazımın arkasına alıyorum, ellerimi taşaklarıyla oynamak için kullanıyorum, nazikçe sıkıyorum yumuşak yüzey.

Keldarion'un inlemeleri bir törpüye dönüşüyor ve iri eli saçlarımda sıkılaştığında yaklaştığını anlıyorum. Onu daha fazla kızdırabilirdim ama onu tatmak için onun serbest bırakmak için olduğu kadar istekliyim. Bana nereye gelmem gerektiğini sormasına gerek yok.

O biliyor.

Hızımı artırıyorum, horozunu boğazımın arkasına çarpıyorum, tükürüğüm ve onun prekumu yüzeyi kaplıyor. Zevki doruğa yaklaşırken zihnim bulanıklaşıyor.

Aleti sertleşiyor.

"Siktir, Cas," diyor Keldarion, kırık ve güzel kelimelerle.

Bana Cas demesine bayılıyorum. Aleti avucumun altında seğiriyor ve kasılıyor. Ani bir his patlamasıyla zevki ağzıma doluyor, tuzlu ve tatlı. Elimi pompalıyorum, son damlasına kadar sağmaya çalışıyorum.

Ama her zamanki gibi yutmuyorum.

Ben ayağa kalkarken Keldarion'un göğsü kabarıyor. Bana bakıyor, kalbimin teklemesine neden olan yumuşak bir ifadeyle. Ama sonra Rosalina'ya dönüyorum. O da benzer bir ifadeyle izliyor, bacaklarını açmış, buz sarkıtı amının dörtte biri kadar girmiş.

Ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Aç, diyorum zihninde, çünkü şu anda sesimi kullanamıyorum.

Dudaklarını ayırdı. Daha da yaklaşıp onu öpüyorum ve Kel'in zevkini ağzına boşaltıyorum. Bunu kabul ederken inliyor, saçlarımı kavırıyor.

"Oh, Cas, evet." Son damla için dudaklarımı yalıyor. "Kel, tadın çok güzel."

Kış Prensi'ne hızlı bir bakış, onun da bundan bizim kadar tahrik olduğunu gösteriyor. Ama küçük Rose'umuzla işim henüz bitmedi. Bacaklarının arasına uzanıp Kel'in buz sarkıtının ucunu kavırıyorum.

"O kocaman siki ağzına almak hoşuna gitti mi güzelim?" Daha derine itmeye başlıyorum ve o kıvranıyor. "Şimdi o büyük siki hayal et

Seni çiğ çiğ sikmek, seni dölle doldurmak, daha fazla doldurulamazsın."

Buz saçığını yeni bir ritimle içine sokup çıkarmaya başladığımda tek cevabı kırık bir çığlık oluyor, hızlı, sonra yavaş, sonra hızlı. "Bunu ne kadar derine sokabiliriz, Çiçek? Ne kadar derine istiyorsun?"

"Daha derine," diye soluyor. "Daha fazla, Cas."

Sırıtiyorum, pembe amının dolduruluşunun güzel görüntüsüne bakıyorum. Islaklığı ve eriyen buz avucumu kaplıyor ve iç kaslarının direncini hissederek devasa şekli daha da derine sokuyorum.

"İzin ver ateşini yatıştırayım," diyor Keldarion, a r a m ı z d a k i mesafeyi kapatarak. Bir elini karnında gezdirip göğüslerini avuçluyor. Eli yumuşak etinin derinliklerine batıyor, güçlü kavrayışının altındaki şekli şekillendiriyor ve çözüyor.

Onu öpüyor, şüphesiz hala dudaklarında kendi dölünün tadını alıyor. Bu fırsattan yararlanarak buz saçığını tamamen içine sokuyorum. İniltisi eşinin dudaklarında boğuklaşıyor. Avucumu düz bir şekilde tümseğine bastırıyorum, kaygan zevkinin buzlu suyla birleştiğini hissediyorum.

"Seni bilmem," diye sırtıyorum, "ama bunca heyecandan sonra, susuzluktan kavruluyorum."

Önce onları öpüyorum, dudakları hala birbirine kilitli, sonra vücudunun ortasına gelene kadar aşağıya doğru iniyorum. Dudaklarım hâlâ Kel'in dölüyle kaplı ama girişine bastırırken umursamıyorum, aynı anda hem soğuk hem de sıcak. O haklıydı. Tadı bal ve güneş ışığı gibi. Kıvrımlarını yalıyorum, parmaklarımı klitorisinin etrafında dans ettiriyorum.

"Oh, Cas," diye iniyor. "Kahretsin, buna bayılıyorum."

Her yavaş yalayışımda, amının hatlarını keşfediyorum, iz sürüyorum pürüzsüz yüzeyine karşı karmaşık desenler. Kel haklıydı. Bin yıl boyunca onun bacakları arasında yaşamak kolay olurdu. Onu hissetmekle, dilime damlayan zevkinin coşkulu tadıyla işim asla bitmeyecek. Buzdan horozla ne kadar dolu olduğunu bilmek sadece heyecanımı artırıyor.

"Dudaklarıma gel, Çiçek." Merkezindeki her yalama mutluluk veriyor, beni daha da derin bir zevk sarmalına sokuyor.

Keldarion beni omuzlarımdan kavlıyor ve yatağa, onun yanına uzanmam için hareket ettiriyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Nefes nefese kaldım, görüşümde ışık dönüyordu.

"Kesinlikle hayır." Rosalina gülümsüyor. "Ama planlarda bir değişiklik oldu." Keldarion yüzünü benimkine yaklaştırıyor, vahşi saçları omzumu gıdıkliyor.

"Ben boşalırken onun da boşalmasına karar verdik."

sen gel."

Şimdi kalbim gerçekten durdu. Fısıldaştıklarını bile duymamıştım. Ya da belki de birbirlerinin zihinlerinde konuşmak için eş bağlarını kullandılar.

"İkinizin bana karşı komplo kuracağınızı hep biliyordum."

Keldarion üzerimdeki çok büyük pantolonu çoktan kavradı ve kolayca kalçalarımından sıyırdı. Birinin önünde en son ne zaman bu kadar çıplak kaldığımı hatırlamıyorum. Aşağılarda hep üzerimde bir şeyler bırakırdım. Kimseye tam benliğimi göstermezdim.

Üçümüz de burada, çıplak, açık ve savunmasızız. Bir parçam tüm bunlardan bunalarak gözlerimi kapatmak istiyor. Ama sonra Kel avucunu göğsümde gezdiriyor, bana bakarken gözlerinde milyonlarca anı dönüyor.

"Aleti de kendisi kadar güzel," diye mırıldanıyor Rosalina. Buzun ucunu tekrar eline almış, amına sokup çıkarıyor. Daha önce olduğundan daha küçük, onun sıcaklığıyla erimiş.

"Bir gün belki bu sikin içinde ne kadar güzel olacağını hissedersin," diyorum.

"Hayal kurmaya devam et, Cas," diyor Keldarion.

"Rosie senin oyuncağınla oynadı," diyorum. "Şimdi benimkini alabilir."

Hiç düşünmeden, dikenlerinden arındırılmış çalıları çağırıyorum. İki tanesi sürünerek ayak bileklerini sarıyor, bacaklarını daha geniş açıyor ve üçüncüsü girişini yokluyor.

"Ne diyorsun, Çiçek?" Sırıtiyorum. "Beni içeri alır mısın?"

Yavaşça buzu kenara koyuyor ve ben de briarı yukarı kaldırıp içine girmesine ve keşfetmesine izin veriyorum.

Rosalina iniltili bir ses çıkarır, yatak direğini kavrar ve dudağını ısırır.

"Çok fazla gelirse kontrolü ele alır ve onları durdurursun," diyorum.

"Aman Tanrım!" diye karşılık veriyor, briar zaten hassas olan amına girip çıkmaya başladığında kıvranıyor, her vuruşta daha derine dalıyor.

"Sana gelince," diyor Keldarion, "nasıl boşalmak istersin Cas? Ağzımla mı yoksa elimle mi?"

Karnımda kelekler uçuşuyor ve onun üstümde olduğuna inanamıyorum. Bu korkunç bir şey. Çok ileri gittim. "Elin sikimin üzerinde," diye fısıldıyorum, sonra dudaklarımı gösteriyorum. "Ve ağzın burada."

"Tahmin edilebilir," diyor, ağırlığını başımın yanındaki bir koluna verirken, diğer kolu boyumun hatlarını nazikçe okşuyor. Kolunu sarıyor

tüm elini etrafına doluyor, yukarı ve aşağı ovalarken sertçe sıkıyor. Her vuruşta, gerginlik düğümlerinin çözüldüğünü, yetenekli ellerinin altında eriyip gittiğini hissediyorum.

"Kel," diye inledim ve sikini kavramak için aramıza uzandım. "Yine sertleştin mi?" "Ona yaptıklarından sonra nasıl sertleşmem?"

İki çalı hala ayak bileklerini sıkıca sarıyor. Birini kontrol etmeye çalışıyorum onun içinde. Bağlantım sayesinde, Kel'in elinin hızına uyarak onu hızla sikerken kaslarının kasıldığını ve sıkılaştığını hissedebiliyorum.

"Altımda ne kadar güzel görünüyorsun," diye homurdanıyor Keldarion, beni öfkeli bir tutkuyla öperken. Sikimi kendi sikine sürüyor ve bu his saf bir mutluluk.

"Dayanamıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Siktir, Kel." "Benim için gel, aşkım."

"Uzun zamandır gelmemiştim," dedim, "ve sonrasında tamamen yalnız kalmamıştım."

Kel şimdi daha hızlı vuruyor. "Küçük hediyelerinizden ne kadar keyif aldım." Yıldızlar, bu çok iyi hissettiriyor. Başım geriye yuvarlanıyor, parmaklarım çarşafı kavırıyor.

"Bunu sadece seni kıskandırmak için yaptım." Bunu itiraf etmemeliyim. Birlikte olduğum hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ve *onun* varlığında olmak daha da heyecan verici. "İşe yaradı mı?"

Üzerime eğiliyor, göğsünü göğsüme bastırıyor, eli hâlâ öfkeyle sikimi okşuyor. "Öyle olduğunu biliyorsun." Beni öpüyor, çekilirken dişleri dudağımı kan çekecek kadar sert ısıyor.

Ama gözlerindeki o bakış, beni ele geçiren o sahiplenici ses tonu, neredeyse beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Başımı yana eğiyorum, Rosalina'nın dikenlerimin arasında asılı kaldığını görüyorum, büyüm onu çalıştırırken gözleri tekrar beyaza dönüyor. "Gelmeye hazır mısın, Çiçek?"

Küçük nefesler ve hıçkırıklarla cevap veriyor, anlaşılabilir tek kelime isimlerimiz. "Cas, Kel, ben-"

Vücudunun patladığını hissediyorum, kendi bastırılmış salınımım bağımız boyunca yükselen zevke dayanamıyor. Çılgınca, Kel'in sert aletini kavırıyorum, onun serbest kalışını hissetmeye ihtiyacım var. Sanki ikimizin arasında bir şey uyanmış gibi.

Üçümüz, kelimeleri ve dili aşarak. "Kel, Rose-"

Zevkim kabarıyor, Kel'in avucuna bir sıcaklık seli yayılıyor ve ben ona ve dokunuşuna teslim oluyorum, kendi salgısının bedenimi kapladığını hissediyorum.

Yanımızda, Rose nefes nefese ve gülümseyerek yere yığıldı.

Keldarion beni öpüyor ve hissettiğim tek şey sıcaklık. Keşke Rosalina'yı yakalayabilseydim ama hâlâ çok erken. Çok mu erken?

Pervasız Kış Prensi umursamıyor gibi görünüyor. Onu belinden kavırıyor, dudakları hâlâ benimkilere kilitli ve aramıza çekiyor. Hâlâ nefes nefese. Ellerimiz, ağızlarımız ve bacaklarımız iç içe geçiyor. Asla çözülmek istemiyorum.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca nefessiz yatıyoruz. Yaklaşan gün batımının alaca pembe ışığı üzerimize süzülürken Keldarion kıpırdanıyor. Kel ikimizin de kalkmasına ve yıkanmak için ekteki tuvalete girmemize yardım ediyor. Kel en hızlısı, elbette.

Rosalina ve ben yalnızız. Konuşmuyoruz. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, vücudunun mükemmel kıvrımlarına, koyu renk saçlarının uzun düşüşüne. O da beni içine çekiyor, yanaklarında bir kızarıklık var.

Sanırım sen benim için yaratılmışsın.

Özensiz davranıyor olmalıyım çünkü kızarması derinleşiyor.

Dışarı çıktığımızda Keldarion yatağın üzerine yeni çarşaflar sermiş ve iki yumuşak uzun tunik hazırlamıştı.

"Kel'in giysileri oldukça rahat," diye açıklıyor bir tanesini kaydırarak.

Ben de aynısını yapıyorum ve tuniğin uyluğumun ortasına kadar düştüğünü görüyorum. İkisi yatağa giriyor ve Rosalina bana dönüp bakıyor. "Sen gelmiyor musun?"

Kel homurdanıyor. "Seni şimdi dışarı atmayacağım."

Ama ben sadece omuz silkiyor ve küçük bir siyah çürük çizgisinin damladığı burnumu işaret ediyorum. "Yapamam." Keşke sesim bu kadar acınası çıkmasaydı. Büyümün sadece küçük bir kısmını kullanmama rağmen, bu çürük her zaman kazanacak. En azından bu sefer yüzeyde bir süre geçirebildim. Bu bir hazineydi.

"Hayır, hayır, hayır," diyor Rosalina, yatağın kenarına doğru sürünerek. Kollarını omuzlarıma doluyor. "O kadar da hasta hissetmiyorsun, değil mi? Sarılmak en iyi kısmı, söz veriyorum."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum Prens, " diyorum saçlarını okşayarak.

"Kal, Cas." Rosalina dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve yıldız ışığı göğsümün içinde öylesine sıcak bir şekilde parlıyor ki, bunu nasıl hissetmediğini merak ediyorum. Belki de hissediyordur. Belki hep öyleydi. Belki de sadece hissetmiyordur. ne diyeceğimi bilemiyorum.

Onu yatakta geriye doğru iterek öpücüğü derinleştiriyorum. Hayal gücümden mi, yoksa onların kollarında ölmenin aşağıdan daha iyi olduğu gerçeğinden mi bilmiyorum ama kanımdaki hastalıktan biraz olsun kurtulduğumu hissediyorum. Kel ve Rosalina'nın yanındaki yatağa sürünerek giriyorum. "Sadece kısa bir süre için."

Rosalina Kel'in kollarında kıvrılmış yatıyor, başı Kel'in göğsünde, ben de diğer tarafına uzanıp kollarımı beline doluyorum ve göğsümü sırtına bastırıyorum.

"Rahat mısın, Cas?" Kel soruyor, kolunu saçlarımın uçlarıyla oynayacak kadar uzun uzatmış.

"Çok," diyorum, başımı Rosalina'nın saçlarına daldırarak. Kendimi yirmi beş yıldır hiç olmadığım kadar güvende hissederek uykuya dalıyorum.



OceanofPDF.com

PART 3



MAROONED

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35



Rosalina

"Dikkatli ol," diyorum babama. Kollarını belime doluyor ve beni sıkıca sarıyor.

"Sen de Rose. Ama çok dikkatli olmayın. Hazır olduğunda risk al ve İhtiyacın olduğunda dinlen. Ama en önemlisi," bakışlarımı tutmak için uzaklaşıyor, "içindeki ateşten korkma. O seni daha önce hiç yoldan çıkarmadı."

Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarımı geri çekiyorum. Onun için, hepsi için güçlü olmalıyım.

Babam, Kel, Farron, Caspian ve Dayton'la birlikte giriş holünde duruyorum. Bu sabah Astrid ve Marigold ile ağlayarak vedalaşmıştım bile. -Bir tanesine daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bundan sonra hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Caspian dikenlerini kullanarak babam ve Kel'i Geçitsiz Köprü'ye götürecek. Oradan, annemin hapsedildiği labirenti bulmak için dünyanın derinliklerindeki Büyük Uçurum'u takip edecekler. Bu arada Cas ve Farron da Cryptgarden, yeşil kristallerin beklediği yer. Kristalleri dokuz gün içinde yok etmek üzere anlaşılmışlardır; Caspian bu sürenin Kel ve Papa labirentte yollarını bulmaya çalışıyor. Bunu başarabilmeleri için her şeyin mükemmel bir şekilde yerine oturması gerektiğini düşündükçe midem bulanıyor.

Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da Caspian, Farron, Kel ve Papa'dır.

Dayton, Wrenley ve ben Yaz'a dönmek için dikenlerimi kullanacağız. Umarım Delphia bizi olaysız bir şekilde bekliyordur. Başkent Hadria'ya gideceğiz ve yayımı geri almak için oyunlarda savaşacağız. Göğsümde bir sızı hissederek gözlerimi kapatıyorum. Ezryn'i de yazın bulacağız. Ona söylemem gerek...

Ona ne söyleyeceksin? Onu affettiğimi mi? Affedip affetmediğimi bilmiyorum. Spring'de sanki Kairyn'e karşı duyduğu intikamın ötesini göremiyor gibiydi. Ama onu bulmam gerektiğini biliyorum. Kalbim buna bağlı.

Babama son bir kez sarıldım. "Anneme benden selam söyle."

Babam arkasını dönüyor ama onu gözlerinin kenarlarını silerken yakalıyorum. Keldarion sabırla bekliyor. Mavi bir seyahat pelerini ve deri pantolon giymiş, ve bağcıkları gevşek beyaz bir gömlekle, en iyi giysileri içinde olduğundan bile daha yakışıklı görünüyor.

Beni kollarının arasına alıyor, nefesimi kesen bir öpücük için eğiliyor. Ellerimi uzun beyaz saçlarında dolaştırıyorum. "Farkına bile varmadan buraya dönmüş olacağız, değil mi?" diye soruyorum. "Sen ve ben, birlikte?"

"Ne bu dünyada ne de öbür dünyada hiçbir şey bizi ayıramaz," diye yemin ediyor.

"Babamın hayatı konusunda sana güveniyorum," diye fısıldadım. "Onu güvende tut, Kel.

Lütfen."

"Ben onun yanında olduğum sürece baban hiçbir zarar görmeyecek. Bu benim görevim. Bunca yıldır yapmam gerekeni yapmamın ve Diyarların Koruyucusu olmamın zamanı geldi."

"Sen her zaman benim koruyucum oldun, Kel."

Başımın tepesini öpüyor ve kucaklamasını sıkılaştırıyor. "Annemi gördüğümde ona kızının ne kadar güçlü olduğunu söyleyeceğim. Ne kadar cesur olduğunu. Castletree prenslerini nasıl kurtardığını." Göğsünden alçak bir kıkırdama yükseliyor. "Ve ona bizi neden bu kadar kötü lanetlediğini de soracağım."

Kendime bir kahkaha izni veriyorum ve Keldarion'u son bir kez öpüyorum. Şimdilik. Çok şeyin üstesinden geldik: donmuş sular, sürgün, kayıplar, pazarlıklar. O haklı, artık hiçbir şey bizi ayıramaz.

Kucağından ayrılıp Farron'a doğru sürükleniyorum. Tedirgin bir şekilde bir o yana bir bu yana kayıyor. Endişe aramızdaki bağı sarıyor. Caspian'la çalışmanın onun için çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de Dikenler Prensi'nin Sonbahar'ın kutsal kızılağacına yaptıklarından sonra. "Fare, bana bak."

Beni yakalıyor, tutabildiği kadar sıkı tutuyor. Göğsü nefes almaktan kabarıyor. "Seni bir daha kaybetmeyeceğimi söylemiştim Rosie."

"Yapmayacaksın."

"Biliyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Ona bir gülümseme sunuyorum ve çenesini bana doğru eğiyorum, böylece ağzını bir öpücükle yakalayabiliyorum. "Merak etme. Dayton bana göz kulak olacak ve Caspian da sana göz kulak olacak." Prens'e bir bakış attım

Thorns, Dayton'ın gömleğindeki kırıxıklıklarla uğraşıyor. Dayton onu uzaklaştırıyor.

"Evet, bana göz kulak ol. Daha çok beni uykumda öldürmek gibi," diyor Farron nefesinin altında.

"Ona güveniyorum. Sözüne sadık kalacaktır. O yüzden ona da dikkat et, tamam mı?

Benim için mi?"

Farron derin bir iç çekti ve beni sıktı. "İyi."

"Dayton'a veda ettin mi?" diye sordum.

Farron'un bakışları başımın üzerinde geziniyor. "Evet, birkaç kelime konuştuk."

Şimdi burnumu sokmanın sırası değil. Farron'un Dayton'ın yeni durumuyla kendi yöntemleriyle başa çıkmaya çalıştığını biliyorum, tıpkı benim gibi.

Arkadaşım vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ne kadar süre sensiz kalacağımı biliyor musun?"

Burnuna hafifçe vuruyorum. "Eğer yalnız hissedersen, Caspian'ı öp."

Farron'un yüzü kızarıyor ve ben gülüyorum, kendimi uzaklaştırmadan önce ona son bir öpücük veriyorum.

Son olarak Caspian'a dönüyorum. Ayrılacağını söylemesine rağmen, bütün geceyi Keldarion ve benimle birlikte geçirdi. Neyse ki bu sabah siyah yapışkan maddeden arınmıştı.

Sonsuza dek hatırlayacağım bir geceydi.

Dikenler Prensi eğilip elimi tutuyor ve fısıltıyla öpüyor. Kirpiklerinin arasından yukarı bakarak kıvrımlı bir gülümseme sunuyor. "Bana şans dileyin Prenses. Dünyayı kurtarmaya gidiyorum."

Ben cevap veremedim, Kel, Farron ve babamın önünde durmak için hareket etti.

Onların yaklaşan yokluğu göğsümde somut bir sızıya dönüşüyor. Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istiyorum ama kendimi güçlü olmaya zorluyorum.

"İyi şanslar," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Seni çok seviyorum."

Babam gülümsüyor, Kel başını sallıyor, Farron gözlerini sıkıca kapatıyor ve Caspian göz kırıyor. Yerden koyu mor çalılar fişkırıyor, vücutlarını sarıyor ve sonra yok oluyorlar. Toprağın altında kayboldular.

Neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum, yoklukları beni aşağı çeken bir yerçekimi gibi. Ama bunun yerine gözlerimi sıkıca kapatıyorum, titrek bir nefes alıyorum ve daha dik duruyorum. Benim için, annem için, diyarların iyiliği için güçlü davranıyorlar. Ben de güçlü olmalıyım.

Dayton elini omzuma koydu. "Hazır mısın, Rosalina?"

Wrenley köşeyi döndü. Sanırım vedalaşmalar için burada olmak istemedi. Neden gelsin ki? Aksine, Castletree'ye geldiğinden beri onu hiç görmediğim kadar mesafeli ve sessizdi. Şu anda bile gözlerinde kederin gölgesi var.

Ama yanında arkadaşı var. Dayton ona göz kulak olacak, tıpkı arenada bana göz kulak olacağı gibi. Okyanus gözlerine, yüzündeki fazla ciddi ifadeye bakıyorum. Yayımı geri almak ve Hadria'yı Kairyn'in işgalinden kurtarmak için birlikte çalışacağız. İş ortağı gibi olacağız.

Bu onu tamamen kaybetmekten iyidir, o yüzden kabul ediyorum. "Ben hazırım. Yaklaş," diyorum.

Wrenley bir yanımda duruyor, Dayton da diğer yanımda. Derin bir nefes alıyorum ve koridora bakıyorum. Castletree, benim evim. *Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım*, söz veriyorum. Bir gün hepimiz olması gerektiği gibi bu salonlara geri döneceğiz.

"Delphia'yı bulalım ve bir an önce denize açılalım," diyorum. Altın rengi çalılar etrafımızda dönüyor. Gözlerimi kapatıp Corsa Tuga'ya konsantre oluyorum: denizin tuzlu kokusu, renkli binalar, limandaki çok sayıda gemi-

Toprağın altında dalgalanıyoruz, çalılarım bizi altın bir koza içinde taşıyor. Corsa Tuga'ya odaklanmaya devam ediyorum. Kalabalık pazar yeri, güneşle yıkanmış rıhtım

-

"Top ateşi!" Dayton ağlıyor.

Ana pazar şeridinin hemen dışındaki bir ara sokakta ortaya çıktık. Dayton bana ve Wrenley'e çarparak bizi yere düşürdü. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama şarapnel parçaları üzerimize yağıyor. Kulaklarım patlamayla çınlıyor.

Üzerimden bir gölge geçiyor ve gökyüzüne göz kırpyorum. Bu Kairyn'in hava gemilerinden biri.

Byzantar Adaları bulundu.

BÖLÜM 36



Rosalina

Biz koşarken kalbim göğsümde patlıyor. Dayton bir kolunu bana, diğerini Wrenley'e dolamış, bağırarak emirler yağdırıyor. Üstündeki çatı moloz yığınının dönerken bir tentenin altına giriyoruz. Tüccarlar ve korsanlar çılgılık atarak yanımızdan geçiyorlar.

Dayton, "O gemi tüm şehri yerle bir edecek," diye bağırıyor.

Şans eseri yukarı bakıyorum. Bu zeplin Kairyn'in beni taşıdığı zeplinden farklı ama belli ki Spring'in filosunun bir parçası. Obsidyen ağacından yapılmış gövdesi koyu zümrüt renginde parlıyor. Tahtalar boyunca garip işaretler kazınmış, Vadi'de ya da insan dünyasında hiç görmediğim semboller.

Güvertenin üzerinde yükselen direk, halattan çok zümrüt yeşili enerji ışınlarına benzeyen armalarıyla dimdik durmaktadır. Siyah yelkenler büyük bir yarasanın kanatları gibi açılarak havada ürkütücü bir parıltı saçıyor. Askerler ve goblinler güvertede devriye geziyor, şehre toplar atıyor ve binalara yeşil alevli oklar fırlatıyor.

Dayton, "Limana gitmemiz ve Delphia'nın gemisini bulmamız gerekiyor," diyor.

"Haydi." Molozların ve arnavut kaldırımındaki çatlakların üzerinden atlayarak ana caddede ilerliyoruz. Bacaklarım yanıyor ve ciğerlerim iflas edecekmiş gibi hissediyorum ama duramıyorum.

Bir top sokağın karşısındaki binayı yıkarken etrafımızda bir patlama patlıyor. Wrenley patlamanın şiddetiyle düşerek çılgılık attı. Arkamı döndüm ve kolundan tutarak onu yukarı çektim. "Bunu yapabiliriz."

Kolunu benimkinden çekti. "Biliyorum."

"Durmayın!" Dayton geri dönüyor, bizi ileri itiyor. "Liman hemen ileride!"

Tepeyi aştığımızda turkuaz deniz pırıl pırıl parlıyor. Rıhtım büyük ölçüde tahrip olmuş, ahşap kemik parçaları gibi parçalanmış. Birçok gemi ufkun ötesine kaçıyor. Küçük yeşil figürler yıkık rıhtımın üzerinden fırlıyor ve ayrılmaya çalışan gemilere atlıyor. Goblinler, fark ettim.

"Orada!" Dayton işaret ediyor. Üzerinde at kafatası olan siyah bir bayrak taşıyan bir gemi hâlâ bir iskele parçasına bağlı. Delphia dümende durmuş, mürettebatına emirler yağdırıyor.

Dayton ve Wrenley ileri atılırken ben hâlâ ayaktayım. Dayton omzunun üzerinden baktı. "Hadi, Rosie! Hadi gidelim."

"Peki ya Corsa Tuga? İnsanlar?" Zeplinden bir top daha ateşlenir ve bir sıra pazar tezgâhı uçar. "Onları kendi hallerine bırakamayız. yok edildi!"

Dayton acılı ve bıkkın bir ifade takınır. "Ne yapmak istiyorsun Rosie? Lanet zeplini aşağı mı indireyim?"

"Evet. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

"Zamanımız yok!" Wrenley Dayton'ın kolunu çekerek bağırır. "Gitmek zorundayız."

Dayton benimle Wrenley'nin arasına bakıyor, sonra gözleri kız kardeşinin gemisine kayıyor. Rıhtıma doluşan goblinler geminin etrafını sarmıştı ve bazıları gemiye çıkmaya çalışıyordu. Delphia iki bıçağını çekip geminin yanına koşuyor ve bir goblini tekmeleyerek suya düşürüyor.

Dayton'ın yüzünün yan tarafına dokunuyorum. "Corsa Tuga ile işleri bittiğinde, gözlerini kaçan gemilere dikecekler. Bir şeyler yapmalıyım."

"Biliyorum," diyor.

"Ve sen de kız kardeşine yardım etmelisin. Gemisini hareket ettir. Seninle orada buluşacağım, söz veriyorum."

Gözlerinde kararsızlık titreyiyor ama tereddüt etmesine izin vermiyorum.

"Git!" Onu limana doğru itiyorum ve sonra dönüp ters yöne doğru koşuyorum.

O beni durdurmadan önce.

Yutkunarak önümdeki karanlık gölgeye bakıyorum. Koca bir hava gemisini alaşağı etmek ne kadar zor olabilir ki?

Bir yığın varil düz tepeli bir binanın yan tarafına savrulmuş. Bu iş görür. Onlara doğru atılıyorum, kendimi hızla yukarı kaldırıyorum ilk fiçinin üzerine tırmanmadan önce, onun üzerine yığılmış olana tırmanıyorum. Neyse ki her zamanki elbiselerimden biri yerine pantolon ve korse ile bağlanmış omzu açık krem rengi bir üst giymişim. Aksi takdirde bunun ne kadar çirkin görüneceğini hayal edebiliyorum.

Nefes nefese, kendimi varillerden çatıya doğru çekiyorum. Kiremitler ayaklarımın altından kayıyor, yapı yakındaki patlamalardan dolayı aşınmış. Dengemi buluyorum ve zeplinin yelkenlerine odaklanıyorum. Alçaktan uçuyor ve bu kadar yükseklikle siyah brandayı yırtabilmeliyim.

İçimdeki gücü yönlendirirken büyü bedenimde yankılanıyor. Binanın dibindeki çatlak kaldırım taşından altın bir çalı yılan gibi kıvrılıp bana doğru geliyor. Caspian'ın aylar ve aylar önce benim için yaptığı yayı, dikenlerin emirlerimi nasıl yerine getirdiğini düşünüyorum. Altın çalılarım hilal şeklinde örülüyor, güçlü ama zarif, kirişi en ince altın sarmaşıktan yapılmış. Elimde aynı güçlü çalı ağacından bir ok şekilleniyor.

Bu geminin havada kalmasına izin veremem - denizde katliamdan başka bir şey olmayana kadar Delphia'nın gemisini avlayacak ve parçalanmaya devam etmesine izin veremem

Corsa Tuga.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaş bir nefes alıp tüm kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. Dayton'ın dersleri aklıma geliyor; bedenim bir yayın verdiği hissi, kaslarımdaki gücü hatırlıyor. Gözlerimi açıyorum, geri çekiyorum ve ateş ediyorum.

Altın ok gökyüzüne fırlar ve siyah kanvas yelkeni yırtar.

Hiçbir şey olmuyor. Hareket etmeye devam ediyor, takılma yok, yavaşlama yok.

Bu iyi, kendime söylüyorum. Sadece daha büyük düşünmem gerekecek.
İpime üç ok takıyorum.

Oklarım havada süzülüyor ve yelkenlerde üç delik daha açıyor. Bu sefer gemi sarsılıyor ve öne doğru eğiliyor. Sonra, gövde zümrüt ışığıyla uğulduyor ve gemi tekrar düzleşerek yoluna devam ediyor.

Göz kırptım. Az önce ne oldu? Yelkenlerini yırttım ve-

Gözlerim zeplinin küpeştesinde duran bir askere takılıyor. Yırtık yelkenlere hırlıyor, sonra bana bakıyor. Kendi yayını çekiyor.

Oh, lanet olsun.

Etrafa bakıyorum ama çatıda korunacak bir yer yok. Hızlı hareket etmeliyim yoksa

-

Ok havada vızıldıyor, hedefi tam on ikiden vuruyor. Tepki vermek için zamanım bile yokken devrildim ve çatıya çarparak dümdüz oldum. Ok üzerimden tıslayarak geçti.

Tam üzerimizde.

Beni deviren adama gözlerimi kırıştıyorum, şimdi tepemde duruyor ve koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Ezryn, eşim, beni buldu.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM



Rosalina

Sırt üstü yatıyorum, nefesim kesilmiş ve bunalmış bir haldeyim, dostum üzerimde yatıyor. Onun ifadesi de benimki gibi şok olmuş olmalı.

Ezryn. Ok isabet etmeden hemen önce beni yere fırlattı.

Beni buldu. Tekrar.

Onu son gördüğümde çok daha uzun olan koyu kahverengi buklelerin çerçevelediği yüzü benim için hâlâ çok yeni. Yine de bakışlarım her bir sert özelliğin üzerinde gezinirken, düşünmeden edemiyorum: *Benim. Benim, şimdi, sonsuza dek. Benim.*

Gözlerimiz sessiz bir alışverişte buluşuyor; aramızda hiç konuşulmadan binlerce kelime geçiyor. Titreyen parmaklarımla yüzünün hatlarını çizmek için uzanıyorum, her açığı ve çizgiyi sonsuza dek hafızama kazımak istercesine ezberliyorum.

"Rosalina," diye fısıldıyor.

"Ezryn."

Bakışlarımız konuşulmamış bir yoğunlukla dolu, oyalanıyor. Ezryn eğiliyor, dudakları benimkilere yaklaşıyor. Nefeslerimiz birbirine karışırken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor.

Üç ay boyunca hapishanede oturup Ezryn'i tekrar gördüğümde ona söyleyeceğim her şeyi düşündüm. Nasıl bağırıp çağıracağımı ve tüküreceğimi. *O uçurumdan nasıl atlayabildin? Beni nasıl terk edebildin?*

Eli yüzümün yan tarafını okşarken tüm o öfke içimden sızıyor.

Evet, üç ay bekledim. Bir dakika daha bekleyemem.

Başının arkasından tutup onu kendime çekiyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve dokunuşu gökyüzünü yaran bir şimşek gibi. Her parçam yanıyor, elektrikleniyor. Özlem ve aidiyet aramızdaki bağın içinde dönüp duruyor.

Acı verici ve güzel. Onun içinde eriyorum, bedenim sanki aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyormuş gibi onunkine doğru şekilleniyor.

Uzaktan top sesleri geliyor ve yakındaki bir patlamanın sıcaklığını hissediyorum. Saçlarım başka bir okun hızıyla savruluyor ama şu anda bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece biz varız, bu tatlı teslimiyetin içinde kaybolmuşuz.

Ezryn uzaklaşıyor ve yüzünde saygılı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Merhaba, dikkat et!" Beni omuzlarımdan yakaladı ve yuvarladı.

Birbirimizin üzerinden çatının en uç noktasına kadar yuvarlanıyoruz, bir ok yayını zar zor kaçırıyoruz.

Ezryn hızla ayağa fırlıyor ve beni yukarı çekiyor. Bol gömleğini çekiştiriyorum. "O gemiye binip onu aşağı indirmem gerekiyor."

"Bu mu?" diyor asık suratla, hava gemisine bakarak.

"Evet!"

"Pekâlâ." Sırtındaki çantayı çıkarır ve karıştırmaya başlar. "O gemiye mi binmek istiyorsun? Seni o gemiye bindireceğim." Bir kancaya bağlı sarmal bir halat çıkarır.

"Bunu da nereden buldun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Oldukça iyi bir pazarlıkçı olduğum ortaya çıktı."

Metal, parlak güneş ışığında parıldarken, o da kancayı kendi etrafında döndürerek ivme kazanıyor. "Sancak tarafındaki inmiş merdiveni gör Yan mı? Güverteye çıkmak için bunu kullanacağız. Gemi hemen hemen yerinde. Bana tutun ve ne yaparsan yap... sakın bırakma."

Yayı vücudumun üzerinden geçiriyorum, ipi göğsümde, ahşap yayın kendisi de sırtımda olacak şekilde. Sonra kollarımı Ezryn'in boynuna doluyorum.

"Neden bunu başlattığım için pişman olacağımı hissediyorum?"

Zeplin yaklaştıkça karanlık bir gölge ışığı engelliyor. Ezryn bileğinin ustaca bir hareketiyle kancayı zeplinin yanından sarkan merdivene doğru fırlatır. Halat bir cankurtaran halatı gibi arkasından geliyor.

Kanca hedefini bulur ve basamaklara sabitlenir. "Hazır mısın?" Ezryn soruyor.

"Hiç sanmıyorum!" Ezryn ipi iki eliyle kavrayıp binadan aşağı atlarken sesim bir çığlığa dönüşüyor. Havada düşerken rüzgâr yanımdan geçip gidiyor. Bir kalp atışı için, sanki serbest düşüşteymişiz gibi hissediyorum, yer bizi selamlamak için yükseliyor.

Sonra ani bir sarsıntıyla yukarı doğru çekiliyoruz, kancanın ipi geriliyor. Çılgılık atarak Ezryn'in sırtına daha sıkı sarılıyorum. Rüzgâr saçlarımı kamçılıyor ve gözlerimi sulandırıyor. Corsa Tuga altımızda bir bulanıklık.

Ezryn el ele tutuşarak merdivene ulaşana kadar ipi tırmanıyor. Onu mengeneyle kavrayışımı bırakıp basamakları tutuyorum ve hızlı tırmanışımı sabitlemeye çalışıyorum.

Kalp. Geminin motorunun uğultusu yüksek sesle uğulduyor. Korkuluklara tırmanmadan önce Ezryn beni durdurdu. Birbirimize bakıyoruz, her birimiz merdivenin bir tarafını tutuyoruz.

"Pekâlâ," diyor. "Seni gemiye bindirdim. Plan nedir?"

Yüzümü ona döndüm. "Ne planı? Planım falan yok! Sadece bu şeyin herkesi vurmasını engellemek istiyorum!"

Başını öyle bir eğiyor ki bana eskiden gümüş miğferiyle nasıl görüldüğünü hatırlatıyor. "Tamam o zaman. Güverteyi temizlemeli, gemiyi denize çıkarmalı ve sonra da makineye ulaşmalıyız. Oraya gittiğimizde beni takip et. Bu şeylerden birini ilk kez indirmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. *Son birkaç aydır ne yapıyordun?*

"Hazır mısın?" diye soruyor. "Hazırım," diyorum.

Son bir sıçrayışla güverteye tırmanıyoruz, askerler ve goblinlerden oluşan bir ekiple yüz yüze geliyoruz.

"Direksiyonu al!" Ezryn haykırır ve sırtındaki kından devasa bir kılıç çıkarır. "Bunların icabına ben bakarım."

"Direksiyona geçmek mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Yelken açmayı ya da *uçmayı* bilmiyorum bir gemi!"

Ezryn'in kılıcı ölümcül bir hassasiyetle hareket ederek iki goblini tek bir vuruşla yere seriyor. "Çok kolay!"

Tekerlek devasa bir şey, obsidyenden dövülmüş, parmaklıkları diş gibi keskin. Bir goblin bir kutunun üzerinde duruyor, kolları kutunun her iki yanına tutunmak için uzanabildiği kadar uzanıyor. Kalçasından bir kılıç sallanıyor.

Yayımı çektim ve bir ok yerleştirdim. "Hareket etmek ister misin yoksa seni vurmak zorunda mıyım?"

Goblin çarkı bırakıp bana bakıyor, korkunç bir hırıltıyla ağzını açıyor. Bu bizim yerel yosun kaplı Briar goblinlerinden biri değil, gözleri şeytani bir nefretle parlayan Yeşil Alev'den biri.

"Çok yavaş," diye homurdanıyorum ve oku keskin bir tıngırtıyla bırakıyorum. Hedefini tam göğsünde buluyor. Goblin sendeleyerek geri çekildi. İleri atıldım ve

Kılıcını kınından çıkardım, kolumu geri çektim ve başını gövdesinden ayırdım.

"*Bundan* sonra geri dönmekte iyi şanslar," diye homurdandım. Çabucak tekerleğin yanına koşuyorum ve jant tellerini tutuyorum. "Tamam, tekerleği aldım. Şimdi ne olacak?"

"Bizi açık sudan çıkar!" Ezryn mızraklı bir askerin darbesini savuşturarak haykırıyor. Kılıcını hızlı ve emin bir şekilde geri savuruyor. Şimdiden cesetler güverteyi kaplamıştı.

"Bizi açık sulara götür," diye mırıldandım. "Elbette, o kadar da zor olamaz."

Denemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Jant tellerini sıkıca kavriyorum ve dümeni sola doğru çevirebildiğim kadar sert çeviriyorum. Gemi yana doğru kayıyor, güverte keskin bir çaprazla yukarı doğru eğiliyor. Bir goblin çığlık atıyor ve güvertenin kenarından aşağıdaki zemine düşüyor.

Ezryn kendini direğe sabitlerken, askerlerden birini geriye doğru tekmeliyor. Denize yuvarlanan goblını takip eder. "Onu sabit tut, Rose!"

"Deniyorum!" Diğer tarafa doğru düzeltip ağıyorum. Gemi bir gümbürtüyle dengeleniyor.

Tamam, güzel ve kolay. Bunu yapabilirim. Parmaklarımı dümende gevşetiyorum ve aşağıdaki denize konsantre oluyorum. Gemi Corsa Tuga'nın üzerinde, ama onu limanın dışına çıkarmalıyım. Yavaşça dümeni çeviriyorum. Gemi emrimi yerine getiriyor.

"İşte bu kadar!" diyor Ezryn. Bir askerin bacaklarının altından geçip kılıcını kaldırarak onu ortadan ikiye böldükten sonra ayağa fırlıyor ve bir yay çizerek üç goblını yere seriyor.

Hava gemisi yıkılan rıhtımın üzerinden geçip okyanusa açılırken göğsüm kabarıyor. Bu yöne giden sadece bir gemi daha var. I mürettebatını tanır.

Dayton güvertede bir ileri bir geri koşarak bize işaret ediyor. Sesi rüzgârın ve motorun uğultusunun üzerine taşınıyor: "Zepline ayak uydurun! Sakın kaybetme!"

Dümendeki Delphia hırlayarak karşılık veriyor, "Kaptan benim! Emirleri ben veririm!" Kendi dümenini döndürerek peşimizden geliyor. "Hava gemisine ayak uydurun! Onu kaybetmeyin!"

Ezryn homurdanarak son askerin kafasını koparır. Beyaz gömleği kırmızıya boyanmış, yüzü benek benek olmuş halde kan göllerinin ortasında dururken güverte sessizdir.

"Sırada ne var?" Ben soruyorum.

Yarım bir gülümseme verir. "Şimdi, şu çirkin şeyi çarpalım. Hadi."

Temkinli bir şekilde direksiyonu bırakıp Ezryn'in arkasından gidiyorum. Beni metal bir kapağa götürüyor ve kapağı açıyor. "Kardeşim bu hava gemilerinin arkasındaki mühendis olabilir ama onlara güç verecek bir yolu yoktu. Ta ki Aşağılar'a katılana kadar."

Merdiveni kullanma zahmetine bile girmeden ambarın içine atlıyor. Basamaklardan aşağıya, loş göbek altına iniyorum.

"Makine dairesi bu tarafta."

"Bu şeylerden kaç tanesinde bulundun?"

"Birini Hadria'nın eteklerinde, diğerini de sınırın hemen ötesinde indirdim. Mürettebatı temizledikten sonra zor değil." Bir kapı açıyor ve uğultu daha da artıyor. Parlak zümrüt rengi bir ışık gözlerime parlıyor. "Sadece enerji kaynağını ortadan kaldırmam gerekiyor."

Makine dairesine giriyorum. Bir kürsünün üzerinde kocaman yeşil bir kristal oturuyor. Yüzüm fraktallarda yansıyor.

"Onu nasıl yok edeceğiz?" Ben soruyorum.

"Parçala onu." Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. Kana bulanmış kılıcını çekiyor ve kabzasını bana uzatıyor. "Bu onuru yaşamak ister misin?"

"Geri çekilsen iyi olur," diye mırıldandım. Ezryn bana uyuyor ve ben de dişlerimi sıkarak bıçağı yukarı kaldırıyorum. Bir kükreyle bıçağı savurup kristale çarpıyorum.

"İyi işti." Ezryn kılıcını geri alır ve kınına sokar. "Artık motor bozulduğuna göre, bu gemiden çıkmamız gerek."

Beni tekrar kapaktan güverteye çekmesine izin verdim. Bir çığlık atarak geminin havada burun üstü çakıldığını ve doğruca suya doğru gittiğini görüyorum. Dalgaların arasında savrulmadan önce belki on saniyemiz var.

"Atla!" diye bağıyor aşağıdan bir ses. Dayton korkulukların üzerinde duruyor.

Ölümcül Gökyüzü Dansçısı, bize eliyle işaret etti. "Sizi yakalayacağım."

Ezryn ve ben birbirimize kuşkuyla bakıyoruz. "Fikirlerim tükendi," diyor.

"O zaman ona güvenelim." Parmaklıkların üzerine sığıyoruz. Ezryn elimi tutuyor

onun içinde.

Sıkıyorum.

"Bir," diye

sayıyorum.

"İki," diyor.

"ÜÇ!" Birlikte zıplayarak havada süzülüyoruz. Tuzlu bir spre ve okyanus rüzgarının canlandırıcı esintisi bize doğru dalgalanıyor ve kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

Dayton aşağıdan kükrüyor ve dev bir dalga bizi karşılamak için yükseliyor. Ezryn ve ben suyun içinde sürükleniyoruz. Tuz gözlerimi yakıyor ve ciğerlerim nefes almak için savaşıyor.

Sonra Delphia'nın gemisinin güvertesine çarpıyoruz. Su sıçradı. Öksürerek dört ayağımanın üzerine kalkıyorum. Devasa bir çarpma sesi duyuyorum ve küpeştenin üzerinden baktığımda zeplinin dalgalara doğru savrulduğunu, direğinin ikiye ayrıldığını görüyorum.

Ezryn'e bakıyorum, o da dört ayak üstünde, su damlatıyor. Bakışlarımı karşılıyor ve gülümsüyor.

"Tekrar hoş geldiniz," diyorum. "Bizi özledin mi?"

Eşlik bağıımızı tamamladığımızdan beri ilk kez gözlerinde bir hafiflik var. "Hiçbir fikrin yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38



Rosalina

Geminin güvertesinde sıırsıklam bir halde nefes almaya çalışıyordum ki, Ezryn'e ulaşmak için bir güç beni neredeyse deviriyordu.

"Ez!" Dayton ağlıyor, kollarını henüz bir şey yapmamış olan arkadaşşıma sarıyor.

Henüz ayağı kalkmadı.

Ezryn bir kakhaha atıyor ve Dayton'ın kucağına doğru eğiliyor. "Seni görmek güzel, Daytonales."

Dayton biraz geri çekilir ve Ezryn'in yüzünü avuçlar. Ona dikkatle bakar. "Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Böyle sağlam bir çekiciliğın varken zırha kimin ihtiyacı var?"

Ezryn gözlerini devirip onu itiyor ama aramızdaki bağda aile sevgisinin titreştiğini hissedebiliyorum. Onları, sevdiğim bu iki adamı bir arada görmek benim de kalbimi coşturuyor-

Bir nefes sesi duyulur. Wrenley koşup Dayton'ın kolundan tutarak onu ayağı kaldırır ve Ez'den uzaklaştırır. "Ona yaklaşma Dayton! Uzak dur!"

"Ne yapıyorsun sen?" Dayton ayağı kalkar ve Wrenley'nin elini kabaca kolundan çeker. "Dur."

"O canavar," diye hırlıyor ve kınayan bir parmakla Ez'i işaret ediyor, "Kanın Prensi."

Ezryn kıpırdamadan duruyor, altında biriken tuzlu su birikintisinin içinde diz çöküyor. Bakışlarında sert bir şey titreşiyor.

"O bir katil," diye devam ediyor Wrenley. "Queen's Reach'teki herkesi öldürdü. Sadece askerleri değil, yardımcıları da. Kadınları. Çocukları. O bir iblis, Dayton! Onu denize at ve halkımın intikamını al!"

"Ben asla-" Ezryn hırlamaya başlıyor ama ben ayağı kalkıp aralarına giriyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Wrenley," diyorum sakince, ama bu suçlama derimin altındaki ısının titremesine neden oluyor.

Dudağı titriyor ve geriye doğru bir adım atıyor. "Bunu göremiyorsun. Size zarar verecek. Kendi insanlarını öldürdü-"

"Yeter," diye homurdanır Dayton. "Sözlerine dikkat et. Ne dediğinin farkında değilsin."

Yavaşça Ezryn'e uzanıyorum ama o benden uzaklaşıyor, bakışlarının üzerine gölgeler düşüyor.

"Biliyorum," diye ısrar ediyor Wrenley. "Ben oradaydım! Onu gördüm!"

Ezryn ona doğru bir bakış fırlatarak, "Beni bu tür eylemlerle suçlayabilir," diyor. "Doğrudan kardeşime hizmet etti."

"Sana söylemiştim," diye fısıldar Wrenley Dayton'a. "Bir dahaki sefere benim için gelecek."

Ezryn ve yardımcısının arasına bakıyorum. Ezryn uzun zamandır yapabileceklerinden korkarak yaşadı. Yanlış olduğunu *bildiğim* bu tür gaddarlıklarla doğrudan suçlanmak acımasız bir adaletsizlik gibi görünüyor.

Ama Wrenley'nin yüzünde gerçek bir korku var. Belki de o karmaşada ne olduğu konusunda kafası karışmıştı. "Wrenley, o gün ben de oradaydım. Kairyn'in kuklalarından biri olan Nightingale tarafından esir alındım. Ezryn beni kurtardı ama asla-"

"Bülbül," diyor Wrenley alçak sesle, "Kairyn'in kuklalarından biri *değil*."

"Ama sen öylesin, değil mi?" Ezryn öyle diyor. "Ona sadakatle hizmet ettin. Neden size güvenmeli miyiz?"

"Ez, o benim ve Kel'in hayatını Kairyn'den kurtardı. O bir kukla değil." Dayton derin bir iç çeker ve onun elini tutar. "O benim eşim."

Ezryn'in kasları bu sözler karşısında benimkilerle aynı şekilde sertleşiyor. *Benim dostum. Lanet olası dostum.*

"Bu kadar gevezelik yeter." Delphia aramıza girdi. Çok daha kısa ve genç olmasına rağmen bir kraliçe edası taşıyor. "Bu *benim* gemim ve gemide ağız dalaşına izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?" Hepimizin gözlerinin içine bakıyor.

Ayaklarıma baktım ve mırıldandım, "Evet, hanımefendi."

Üç boynuzlu şapkasını düzelterek Wrenley'e döner. "Ezryn benim mürettebatımın bir üyesi. Kalmasına ya da gitmesine ben karar veririm ve kalsın derim. Eğer bu bir sorunsa, sana kapıyı gösterebilirim. Gerçi buralarda ona kalas deniyor."

Wrenley'in yüz hatlarında saf bir öfke belirir. Elleri yumruk haline geliyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Onun yanında Dayton'ın kahkahalarını zorlukla tutmasını izliyorum.

"Peki. İzninizle." Wrenley topuklarının üzerinde döner ve güvertenin altına doğru fırlar.

Göğsümden bir ağırlık kalkıyor ve derin bir nefes alıyorum. Ezryn bir elini koyu renkli, dalgalı saçlarında gezdiriyor.

"Peki, Ez ne zaman ekibinizin bir üyesi oldu?" Dayton Delphia'ya sorar.

"Onunla markette tanıştım." Omuz silkiyor. "Bunu almamıza yardım etti."

O anda Nuri her zamanki garip adımlarıyla yaklaşır ve kırmızıya çalan büyük siyah bir tüyü havaya kaldırır.

"Pis bir tüy mü?" Dayton kaşlarını kaldırır. "Vay canına, harika buldun, Del."

"Bu herhangi bir tüy değil." Delphia kardeşine hayranlık uyandıracak derecede sinirli bir bakış fırlatıyor. "Bu bir Pegasus'a ait ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Herkül'ün aslında bir fae olduğunu mu?" Ben de araya giriyorum ve bu da benim sevimli bir şekilde sinirli bakışlar atmama neden oluyor.

Delphia, Nori'den tüyü alır ve güneşe doğru tutar. "Hayır, bu Aura Avcıları'nın var olduğu ve Kaburgalar'da oldukları anlamına geliyor."

Ezryn ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. Vadi'de geçirdiğim süre boyunca bir kez olsun döngünün dışında kalan tek kişi ben değildim. "Önce ne soracağımdan emin değilim.

Kanatlı at Pegasus mu? Kaburgalar nedir? Aura Avcıları kimlerdir?"

Delphia bir elini tüyün üzerinde gezdirirken yüzünde neredeyse rüya gibi bir ifade beliriyor. "Pegasuslar Vadi'de dolaşan en iyi binek hayvanlarıdır. Bacakları tüm atlardan daha güçlüdür ve bir gryphondan daha yükseğe uçabilirler. Şiddetli bir adalet ve sadakat duyguları vardır. Birini inciterseniz, sürü ölenin intikamını almaya çalışır."

Nori donuk bir sesle şöyle diyor: "Efsaneye göre onlar sadece Avcı Kadınlar olarak bilinen göçebe bir Yaz fae grubu tarafından evcilleştirilmiştir. Aura."

"Onlar bir efsane değil!" Delphia diyor ki. "Annemin annesi bir Avcı'ydı. Değil mi Day?"

"Annem öyle dedi."

Delphia kolumu tutuyor ve heyecanla çekiyor. "Aura'nın Avcı Kadınları, Kraliçe tarafından sınırsız cesaretle kutsanmış vahşi savaşçılardır. Kanatlı atlarını diyar boyunca sürerek doğadaki huzur ve dengeyi korurlar. Tüm flora ve faunayı beslerler. Efsanelere göre, yüzlerce yıl önce Yaz fae'leri Bahar'ın madenciliğiyle rekabet edebilmek için Suadela Kumları'nda çok derin kazılar yapmaya başladı. Bu orada yaşayan hayvanlara zarar verdi, bu yüzden

Avcılar operasyonu yok etti ve bir başka sefer Gami Nehri'ne bir baraj inşa edildi ve balıkların hiçbirisi denize ulaşamadı. Bir başka sefer Avcılar barajı yıktı ve çevredeki alanı sular altında bırakarak devasa vahalar yarattı. Ve-

"Ve yüzlerce yıldır görülmediler," diyor Nori boş boş.

Dayton, Delphia'dan tüyü alır ve koklar. Kırmızı rengin bir kısmını ovalayarak kendi parmaklarını boyar. "Kırmızı kil. Bu Kaburgalar'dan gelmiş. Dişi avcılar bir efsane olsa da olmasa da, Kaburgalar'ın tehlikeleri bir efsane değil."

"Kaburga nedir?" Delphia'nın heyecanı karşısında gülümsememi engelleyemeyerek soruyorum.

Ezryn sırayla tüyü inceliyor. "Yaz'ın en kuzey kısmı. Kırmızı kumlardan, devasa geçitlerden ve sarp kayalıklardan oluşan bir çöl arazisi. Ben oraya hiç gitmedim. Oraya gidip de hikayesini anlatacak kadar yaşayan pek fazla fae yok."

Dayton, "Yıllar önce, Yaz'dan gelen kaşifler Sonbahar'a daha iyi erişim sağlamak için orada karakollar inşa etmeye çalıştılar," diye açıklıyor. "Ama orası misafirperver değil.

Kumlar nefesinizi çalacak, rüzgar sizi kesip açacak ve eğer

Bir şekilde hayatta kalırsan, orada yaşayan yaratıklar seni

Kemikler temiz." Başını sallıyor. "Tüyün güzel bir hatıra Del, ama neden bundan bahsediyoruz?"

Rüzgâr Delphia'nın etrafında dönerek siyah saçlarını yüzünün etrafında bir hale şeklinde savuruyor. "Hadria'yı geri almamıza yardım edebilecek biri varsa, o da onlardır."

Dayton iç çeker. "Hadi ama. Diyelim ki onları buldunuz, o zaman ne olacak? Kraliçe'nin kendisi dışında kraliyet ailesiyle hiç ilgilenmedikleri söyleniyor. Her zaman kendi gündemlerini takip etmişler."

"Bu sadece soyluların çekişmesi değil!" Delphia ağlıyor ve bir kolunu denize doğru uzatıyor. Düşen hava gemisi uzakta ürkütücü bir iskelet gibi sallanıyor. "Şuna bakın! Bu şeyler doğal değil. Okyanusa ve Summer'daki tüm insanlara zarar veriyorlar. Bende Dişi Avcıların kanı var ve onların doğru olanı yaptığını biliyorum." Göğsünü tokatlıyor. "Doğru olan bu."

Henüz ergenlik çağında olan bu küçük kızın inançlarını bu kadar güçlü bir şekilde bilmesine hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Kendimden hiç emin olamadım, inandığım şeylere hiç güvenmedim. En azından Castletree'ye gelene kadar. Ama Delphia bir gelgit dalgası gibi.

Dayton gözlerini ovuşturur. "Ne diyorsun, Delphie?"

Çenesini kapatır. "Gidip onları bulmalıyım."

Nori onun yanına gelir. "O zaman size eşlik edeceğim. Eğer bunlar Dişi avcılar gerçektir, yakın tarihte bunu kaydeden ilk kişi ben olacağım."

Dayton bıkkın bir inilti çıkarır ve adım adım uzaklaşır. "Rosie ve ben seninle gelemeyiz. Hadria'ya gitmeli ve Kairyn'i kendi oyununda yenmeliyiz. Bu

Parlaklık Yayı'nı geri almanın tek yolu." Bana bir bakış fırlattı. "Rosie onu yenmek için tek şansımız."

"Bu iyi bir fikir mi?" Ezryn bileğimi tutuyor. "Eğer oyunları Kairyn yönetiyorsa, o zaman hileli olduklarını biliyorsun."

"O zaman tuzağı kurmamız gerekecek," diyorum.

"Bu doğrudan ona doğru koşmak anlamına gelse bile." Dayton sırtıyor.

Delphia arka cebinden rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkarır ve bir harita ortaya çıkarmak için açar. "Burada, Byzantar Adalarındayız. Kuzeydoğuya yelken açacağız. Nori ve beni burada, Caelum Karakolu'nda bırakabilirsin. Kaburgalar'dan önceki son uygarlık noktası. Oradan yürüyerek yolumuza devam edebiliriz." Gözlerini kararlılıkla ağabeyine diyor. "O zaman gemime kaptanlık edebilirsin ve Hadria'ya götür."

"Del," diye fısıldar Dayton. "Bunu yapmana izin veremem. Bu çok tehlikeli."

Yüzünde sert bir ifadeyle ona bakıyor. "Summer'ı yirmi beş yıldır tek başıma yönetiyorum. Tehlikeyi çok iyi bilirim."

Fae'lerin insanlardan farklı yaşlandığını bilsem de, Delphia'nın aslında benden çok daha *yaşlı* olması benim için hala bir mucize. bir genç gibi görünüyor. Fae'lerin ne kadar yavaş olgunlaştığını ve bu çocuğun ne kadar uzun süre hüküm sürmeye bırakıldığını anlamak zor ...

Dayton adım adım uzaklaşıyor. "Yalnız gidemezsin. Olmaz öyle şey. Ya bu ekibi de yanına alırsan-"

"Onlar denizci, asker değil. Ayrıca, Hadria'ya geri dönmek istiyorsan gemiyi idare etmek için onlara ihtiyacın olacak," diyor Delphia.

"O zaman başka seçenek yok. Seninle gelmek zorundayım," diyor.

Delphia bir elini kardeşinin yüzüne koyar. Bu şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareket. "Bu kumlarda dövüşen tek yenilmez gladyatör sensin. Eğer Altın Gül'ün o miğferli farenin oyunlarını kazanma şansı olacaksa, bunu ona verecek olan sensin. Güçlü ol, ağabey. Evimizi kurtarmak için her birimiz kendi yolumuzda ilerlemeliyiz."

Elini onun elinin üzerine koyuyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. Onun sesi "Hayır Del, bunu tek başına yapmana izin veremem. Seni de kaybedemem."

Güvertede bir süre sessizlik hakim olur ve Dayton dönüp

...

Ezryn.

Kalbim sıkışıyor. Dayton'ın ne sormak üzere olduğunu biliyorum.

Ezryn ufka bakıyor. Dayton'ın ağır bakışlarını üzerinde hissedince gözlerini kapatıyor. "Bana sorma Day."

"Ez-"

Ezryn Dayton'a doğru fırlıyor, kolundan tutuyor ve onu diğerlerinden uzaklaştırıyor ama sert fısıltısını hâlâ duyabiliyorum: "Benden bunu yapmamı isteme kardeşim. Burada olmak için neler yaptığımı bilmiyorsun. Ona dönmek için."

"Biliyorum, biliyorum." Dayton Ezryn'in omuzlarını tutuyor, sonra ellerini yüzüne, saçlarına koyuyor. "Senden bunu istemeye hakkım yok. Nasıl isteyebilirim? Ama soracağım. Soracağım."

Ezryn'in gözleri sıkıca kapanır. "Lütfen, yapma-"

"Kız kardeşime eşlik et ve onu çölden sağ salim geçir. Onu hayatın pahasına koru."

Hem benim hem de Ezryn'in eş bağında acı kıvılcımları çakıyor. Dizlerim bükülüyor ama Ezryn yüzümdeki ıstırabı görmesin diye arkamı dönüyorum. Çünkü bu acının içinde ikimiz de Ezryn'in yapabileceği tek bir seçim olduğunu biliyoruz.

"Az önce eşimin yanına döndüm." Ezryn'in sesinde bir aksaklık var. "Onu koruyacağıma yemin ettim-"

"O yemini bana ver," dedi Dayton. "Onu alacağım ve ona zarar gelmemesini sağlayacağım. Tıpkı senin kız kardeşime zarar gelmeyeceğini göreceğin gibi."

"Karşılaşacağın kişi benim kanımdan," diyor Ezryn. "Kairyn Hadria'da bekliyor
-"

"Senin intikamını almama izin ver, kardeşim," diyor Dayton. "Başka akrabanın kanı ellerini lekelemesin."

Ezryn adım adım uzaklaşır ve hüsrana dolu bir hırıltı çıkarır. Elini Delphie ve Nori'ye doğru uzatır. "Onları nasıl koruyabilirim ki? Onlar yarı vahşi! Corsa Tuga'da geçirdikleri üç günü bir korsan tayfasından daha fazla hasara yol açarak geçirdiler."

"Dinleyecektir." Dayton kız kardeşine sert bir bakış atar ve kız kardeşi gözlerini devirir.

"Bu görev için bana nasıl güvenebilirsin?" Ez'in sesi o kadar alçalıyor ki zar zor duyabiliyorum. "Arkadaşın sana benim bir çocuk katili olduğumu söylerdi."

"Benim m-m-Wrenley'im çok şey yaşadı. Ona aldırmayın. Sana güvenip güvenmemesi önemli değil," diyor Dayton. Gözleri Ezryn'in yüzünü arıyor, yalvarıyor. "Benim için en değerli olan şey konusunda sana güveniyorum. Bu şeyi yapacağını söyle."

Ezryn gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra bana bakıyor.

Bana ne yapacağımı söyle, diye fısıldıyor zihnimde.

Ama duymamı istemediğini düşündüğüm daha fazla kelime dökülüyor: *Bunu yapamam. Seni Kairyn'e karşı koruyamadım. Bunu nasıl yapabilirim? Onları korumak mı?*

Dayton'a bakıyorum, yüzüne acı kazınmış. Kardeşlikleri o kadar güçlü ki; prenslerinden başka kimseye güvenebileceğini düşünemiyorum.

Castletree böyle bir görevle. Sonra Delphia ve Nori'ye bakıyorum. Summer halkı için hayatlarını tehlikeye atan iki cesur genç kadın.

Sonunda Ezryn'e, sonsuza dek kaybedebileceğimi düşündüğüm eşime bakıyorum.

Tekrar yanımdan ayrılmasına nasıl dayanabilirim? Birbirimizi daha yeni bulduk. Bu hiç *adil* değil.

Son birkaç ayın hiçbirisi öyle olmadı. Yine de aynı şekilde yüzleşiyoruz.

Ezryn, Delphia ve Eleanor'u koruyacaktır. Kalbi yeterince güçlü.

Dayton bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ezryn'in de bilmesi gerek.

Bu da gitmesine izin vermem gerektiği anlamına geliyor.

Her parçam çılgılık atıyor olsa da eşimin bakışlarını tutuyorum.

Gözyaşlarımı yutuyorum ve çenemi kaldırıyorum. Aramızdaki bağ sayesinde diyorum ki, *Yaz halkının sana ihtiyacı var. Bu görevi kabul etmelisin.*

Ezryn'in yüzünde kederli bir teslimiyet ifadesi beliriyor. "Peki," diye mırıldanır. "Ben yaparım."

Kel ve Papa labirentte. Farron ve Caspian Cryptgarden'da. Ezryn, Delphie ve Nori Kaburgalar'da. Dayton ve ben arenada.

Hepimiz için yeterince umudum var mı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39



Ezryn

Bileme taşı annemin kılıcı üzerinde zahmetsizce kayıyor. Kılıcın kenarını şefkatle işliyor, asla körelmediğinden ve kirlenmediğinden emin oluyorum. Bu kılıca, anneme bakmam ve onu korumam gerektiği gibi bakıyor ve onu koruyorum.

Işık çelikten titriyor ama fener dışında kamaram karanlık. Bir sonraki planlarımız hakkında kararlar alındıktan sonra Dayton ve Delphia deniz haritalarına bakmak için kaptanın kamerasına çekildiler ve Rosalina da güvertenin altına indi.

Mürettebatın kavgacı kızıl saçlı üyesi Huxton bana bu küçük kulübeyi teklif etmişti. Bir masa, bir sandalye, bir fener ve cılız bir yataktan oluşan ahşap bir odadan başka bir şey değil ama Kaburgalarla yüzleşmeden önce sıcak bir çatı altında geçireceğim birkaç gecelik uykunun bile kıymetini bileceğim.

Ne yapıyorum ben? Dayton'ın Prenses'e göz kulak olma ricasını kabul ediyorum.

Delphia ve Prenses Eleanor çılgınlık. Son üç gündür Corsa Tuga'da onlara eşlik etmek yeterince eziyetliydi. Delphia, kardeşinin tüm kabadayılığına ve bunu destekleyecek yeteneklerinin sadece dörtte birine sahip ve üç Eleanor'u parmağımı delip 'araştırma' için birkaç damla kan almaya çalışırken yakaladım.

Onları Yaz'ın vahşi doğasının derinliklerine götürmeyi kabul ettiğimde beni ne ele geçirmiş olabilirdi?

Gözlerimi kapatıyorum. Cevabı biliyorum.

Kraliçemin emri ne olursa olsun, itaat edeceğim.

Yaptığım onca şeyden sonra Rosalina bana hâlâ nasıl güvenebilir? Dayton nasıl yapabilir, özellikle de kız kardeşinin hayatı tehlikedeysen? Kazınmış acıyı gördüm yüzünde. Dayton hayatında çok fazla kayıp yaşadı. Babasını,

Annesi ve kardeşleri Dikenler Savaşı'nda öldü. Hangi insan daha fazla dayanabilirdi?

Gecenin köründe hala kulaklarımda çınlıyor: Farron'un savaş alanında annesinin cesedini tutarken attığı çığlık. Onu kurtarmak için çok geç kalmıştım. Kız kardeşini güvende tutmanın bir yolunu bulamazsam, o acıyı bir daha duyamam.

Queen's Reach'teki herkesi öldürdü. Sadece askerleri değil, yardımcıları da. Kadınları. Çocukları. Yardımcının sesi zihnimde dolaşüyor. Ben öldürmedim. Yapmadığımı *biliyorum*. Queen's Reach Manastırı'na saldırdığımda beni ele geçiren kan çılgınlığında bile, yardımcılardan birine asla çelik atmadım.

Ama Delphia ve Eleanor'u güvende tutabilir miyim?

Başka seçenek yok. Onları güvende tutacağım.

Kılıcı kınına geri sokup yere bırakıyorum. Şimdi yaptığım iyiliğin ne önemi var? Hiçbiri geçmişimdeki kötülükleri silmeyecek. Ellerim lekeli - ne kadar kan olduğu önemli mi?

Gözlerimi kapatıp Rosalina'nın yüzünü düşünüyorum. Hızla çarpan kalbimi sakinleştiren tek şey bu. Saldırı başladığında Delphia ve Eleanor'la birlikte Corsa Tuga'daki rıhtımdaydım. Durumu gözlemlemek için şehre doğru koştum ve Rosalina'nın bir çatıda durduğunu gördüm. Sanki hayatım bana geri verilmiş gibiydi. Onsuz geçen aylar boyunca sanki sonsuz bir kan sisi içinde yürüyordum, tek görevim ona geri dönmektir.

Onu daha yeni geri aldım ve şimdi gitmek zorundayım. Bunu yapmak beni öldürse de, kalbimin her zerresi kalmak için çığlık atsa da.

Ama onu hapisten çıkarmak için bana ihtiyacı yoktu. Bana ihtiyacı olmayacak.

Arenada ondan daha ateşli bir ruh yoktur ve Dayton Güneş Kolezyumu'nda hiçbir dövüşü kaybetmemiştir. Daha iyi bir arkadaşı olamazdı.

Eğer Kairyn oradaysa ...

Midemde bir çukur açılıyor, kaburgalarımı kemiren bir his. Düşünceler ürkmüş kuşlar gibi dağılıyor ve tek hissedebildiğim göğsümdeki çekici, ciğerlerimden çekilen nefesim oluyor.

Ben onun kadar güçlü değilim. Sadece bu da değil, kontrolüm de yok. Beni ele geçiren intikam bir iblis gibiydi ve tekrar ortaya çıkmayacağı konusunda kendime güvenmiyorum.

Kairyn'e karşı kimseyi koruyamam, bu yüzden benim yerime bunu yapması için Dayton'a güvenmeliyim. Ait olduğum yere, canavarlarla birlikte vahşi doğaya gideceğim.

Kapım yüksek sesle, kızgın bir şekilde çalınıyor. Kalktım ve açtım.

Rosalina orada duruyor, mükemmel yüzünde kaşlarını çatmış. Yedi diyar, o gerçek bir güzellik. Uzun kahverengi saçları tuzlu su nedeniyle özellikle dalgalı,

Burnunun tam ortasında küçük bir güneş yanığı oluşmuş, bu da kaşlarını daha da masum gösteriyor. Delphia'nın mürettebatından biri tarafından ödünç verilmiş olması gereken kıyafetler giyiyor. Turkuaz keten bir elbise uzun boynunu ve köprücük kemiğini sergiliyor ve siyah bir korse sıkıca bağlanmış ve tatlı göğüslerini bastırıyor.

"Neden gelip beni bulmadın?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

"Sen gittin. Yalnız kalmak istediğini sanıyordum."

Beni iterek odama girdi. Yavaşça kapıyı kapattım. "Hayır, yalnız kalmak istemedim. Her zaman yalnız kalmak isteyen sensin,

Ezryn."

Oh. O kızgın.

Bana.

"Özür dilerim," diyorum.

"Oh, harika, *üzgünsün*. Bu beni daha iyi hissettirdi!" Açık kahverengi gözleri parıldıyor. "Bu noktada şaşırmamalıyım, değil mi?"

"Seni üzdüm."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne sebeple üzgün olabilirim ki?"

"Çünkü... gelip seni bulmadım mı?" Sanırım.

"Çünkü *beni terk ettin* Ezryn," diye hırslıyor. Gözlerinde öfkeli yaşlar parlıyor. "Beni ve Kel'i orada, taht odasında bıraktın. Kaçma şansımız vardı ama sen intikamını bize tercih ettin ve şimdi beni yine terk ediyorsun."

Bedenim hareketsiz kalıyor. Duvarlardaki fenerin titreşimi çok parlak, dışarıdaki dalgaların gürültüsü çok yüksek görünüyor. O anı zar zor hatırlayabiliyorum; sadece nefretim ve utancım vardı, Kairyn kadar yaşayan, nefes alan varlıklar gibi hissettiren duygular.

"Gitmem gerektiğine karar vermiştiniz-"

"Ne olmuş yani?" Rosalina önümde fırtına gibi esiyor ve beni göğsümden itiyor.

Beni hareket ettirecek kadar sert değil, bu yüzden tekrar yapıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Kairyn'in hapisanesinde senden *nefret* ederek üç ay geçirdim.

Kairyn'i bize tercih ettiğin gerçeğinden nefret ediyorum. Kairyn'i de yanında götürmek pahasına kendini öldüreceğin ve beni eşimden mahrum bırakacağın gerçeğinden nefret ediyorum. Onurunun senin için aşkımızdan daha önemli olmasından nefret ediyorum." Her nokta bana karşı sert bir itme ile işaretlendi.

Bana saldırmasını engellemek için bileklerinden yakaladım. "Bir gün sana yaptıklarının intikamını alacağım. Buna yemin ederim."

"Anlamıyor musun?" diye bağıyor. "Sorun da bu zaten! Eğer sürekli onun fırtınasına kendi fırtınanla karşılık verirsen, tüm dünyayı da kendinle birlikte aşağı çekersin."

"Sana zarar verdi."

"Beni incitiyorsun," diye nefes alıyor. "Kalbinin gücünden her şüphe ettiğinde beni incitiyorsun. Değerinin sadece ne kadar kan dökebileceğine bağlı olduğuna her inandığında. Lanete her tutunduğunda çünkü hak ettiğinin bu olduğunu düşünüyorsun."

Sessizlik aramızda asılı kaldı. "Rosalina, sana böyle bir keder getirmeyi asla istemezdim."

"Üzüntüyü kabul edeceğim çünkü sevinçle birlikte geliyor." Gözleri şiddetli bir yoğunlukla parlıyor. "Ama başka yolu olmadığını düşündüğün için kendini yok etmene izin vermeyeceğim. Sen bunun için fazla akıllı, iyi, komik ve nazıksın Ezryn. Bunu görene kadar canavar seni asla terk etmeyecek."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bakışlarına karşılık veremeyerek yere bakıyorum. Benden ne istediğini biliyorum. Kurdu ve içinde barındırdığı tüm utanç ve kötülüğü bırakmamı.

Ama kurt olmadan, benden geriye ne kalacak?

"Kairyn'i öldürmeden seni başka nasıl koruyabilirim Rose?" Nefes alıyorum. "İntikam istemiyorum." Sesi çatlıyor. "Sadece seni istiyorum."

Onun öfkesini kaldırabilirim. Hepsine katlanabilirim, sözlere, itip kakmalara, kezzaplara. Ama acı -sebebinin ben olduğumu bilmek- beni kırıyor. Duygular kalbimi dolduruyor: öfke, özlem ve sevgi. Aramızdaki bağ tüm duygularla canlı. Onun öfkesi onun sevgisidir, tıpkı kederinin onun sevgisi olduğu gibi.

"Bana sahipsin Rosalina," diye nefes alıyorum. "Nereye gidersem gideyim, sen bana sahipsin."

Hangi çölde ayak izlerimi bırakırsam bırakayım, hangi vahşi doğada yaşarsam yaşayayım ya da hangi dağa tırmanırsam tırmanayım. Kader tarafından belirlendi ve yıldızlara bağlandı. Bana sahipsin."

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor ve zihnimde onun sesini duyuyorum:

Geri döneceğine söz ver, Ezryn. Yemin et. Dizlerinin üzerine çök.

Benim var.

Yere çöküyorum ve ona bakıyorum. "Ne pahasına olursa olsun, size döneceğim Kraliçem. Sürünmem gerekiyorsa, sürünürüm. Eğer yüzmem gerekirse ateş nehirlerinde yüzeceğim. Kaderlere meydan okumam ve yıldızları yeniden düzenlemem gerekirse, bunu yaparım."

Bana aşağıdan bakıyor, bulutlardaki tahtından köylülere bakan bir tanrıça gibi. "Ayağa kalk."

Benim var.

Yüzümün yan tarafını kavlıyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Diğer eli dudaklarımı, burnumu ve çenemi okşuyor. "Sana hâlâ kızgınım," diye fısıldıyor.

"Bana karşı bir şeyler hissettiğin sürece." Bir an daha kendimi tutamayarak onu belinden kavradım ve öptüm.

O da beni öpüyor, açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi. Onun tadına doyamıyorum; keşke onu burada, şu anda bütünüyle yutabilseydim. Sonunda, nefesim daha fazla bekleyemediğinde, geri çekiliyorum ve burnumu boynunun kıvrımına gömüyorum. Derin nefes alıyorum.

Tatlı kokusu tuzlu su ve... Lavanta ile karıştı.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. "Rosalina, neden üzerinde *onun* kokusunu alıyorum?" "Kim?"

"Katil. *Caspian*."

Geri çekiliyor ve bana göz kırpmıyor. "Ez, o-"

İlkel kıskançlık damarlarımda dolaşıyor, vahşi bir köpek serbest bırakılmış gibi. Kokusu onun üzerinde, bağla *bana* ait olanın üzerinde. "O benim babamı öldürdü!"

Yüzümün yan tarafını tutuyor, gözleri benimkilerde biraz akıllılık arıyor. "Ezryn, beni dinle. Baban ölüyordu. Perth Quellos tarafından zehirlenmişti. Eğer Caspian onun hayatına son vermeseydi, bir şeye dönüşecekti. Göl kenarında bizi neredeyse öldüren o bitki canavarı gibi. Babanı korkunç bir kaderden kurtardı."

"Bir yılanın yalanları!" Kükreyerek ondan uzaklaşıyorum. "O bir katil."

"Wrenley de sana öyle diyordu," diye tersledi Rosalina. "Ben daha iyi biliyorum."

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum. "Bu Kel'in hatası. Caspian'a duyduğu şehvetle seni tuzağa düşürdü."

"Benim duygularım bana ait" diyor.

Kelimeler boğazımda bir hırıltının yükselmesine neden oluyor. Çaresizce, onu şu anda sahiplenme dürtüsüne karşı savaşıyorum. Onu öyle bir işaretleyeceğim ki Caspian bir daha benim olana dokunmaya cesaret edemeyecek.

"Bizi kurtarmak için hayatını riske atıyor," diye devam ediyor Rosalina. "Hepimiz ona güveniyoruz. Sadece Kel ve ben değil, Farron ve Dayton da. Seni incitecek hiçbir şey yapmam Ez. Caspian'ın bizim için doğru olanı yapmak istediğine gerçekten inanıyorum. Senin için de."

Caspian'ın Frostfang'e saldırdığını öğrendiğinde Kel'in yüzündeki ıstırabın yanında onun sözleri benim için anlamsız kalıyor. Yeşil ile karşılaştırıldığında

Anelkrol orak Toprakları'nı boydan boya kesen yara, dünyada her türden Aşağı'nın serbestçe yükselebileceğı bir yarık yaratıyor. Caspian'ın dikenleri göğsünü keserken babamın kendi kanında boğulma sesiyle karşılaştırıldığında. "O bir hain Rose."

Bana yaklaşıyor ve ellerimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor. Neredeyse geri çekileceğim ama bakışlarıyla beni sabit tutuyor. "Seni tanıyorum Ez. En derin kısımlarını biliyorum. İçinde karanlık var ama aynı zamanda ışık da var. Sana olduğun gibi sahip olacağım ve Caspian'a da olduğu gibi sahip olacağım." Sesi boğuk bir yalvarışa dönüşür. "Bana sahip olacak mısın?"

Kesik kesik nefes alıyorum. Ruhumun derinliklerinde, onu güvende tutmak için yapmayacağım şey olmadığını biliyorum. Caspian onu avucunun içine aldı, tıpkı Kel'i aldığı gibi.

Onu öldürmek zorundayım. Başka yolu yok.

Şimdilik, eşim önümde duruyor ve başka bir erkeğın kokusu tarafından sahipleniliyor.

İlkel ihtiyaç damarlarımdaki kanı coşturuyor. Bunu derhal düzeltmem gerekecek. O benim varlığımın tanımını haline geldi, sadece varlığı bile beni hem avcıya hem de koruyucuya dönüştürüyor.

"Sana sahip olacağım," diyorum alçak sesle.

Benden uzaklaşıyor ve korsesinin bağcıklarını çözüyor. Elbisesinin kollarını sıyrıyor ve yere fısıldamasına izin veriyor. "O zaman kanıtla."

BÖLÜM 40



Rosalina

Ezryn bana çözülmüş bir adam gibi bakıyor.

İşte böyle hissediyorum. Çözülmüş, kenarlarım yıpranmış ve yere yığılmış. İçimde o kadar çok acı var ki, onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Yapamıyorum.

Daha yeni merhaba demişken bir vedayı daha kaldıramam. Yine de bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Bakışlarında hala pürüzlü bir şey var, miğferi çıkmadan önce sadece hissettiğim ama asla anlayamadığım bir şey.

Kairyn'le olduğu gibi yüzleşirse Ezryn düşecek.

Bu şekilde olmak zorunda. Bizi bir araya getirecek eş bağımızla, diyarın dört bir yanından Summer için savaşacağız.

Acı beni tüketmekle tehdit ediyor, bu yüzden dikkatimi başka bir yere veriyorum.

İçimde savaşılan çok fazla başka duygu var. Öfkeyle başa çıkmak çok daha kolay.

Ezryn'e kızgınım. İntikam duygusunun onu yönetmesine izin verdiği için kızgınım; zihnini Caspian'a açmadığı için kızgınım. Yapması gerekenin bu olduğunu bilmeme rağmen beni tekrar terk ettiği için kızgınım.

Onun önünde çırılçıplak dururken, bakışları ilkel bir açlıkla kararırken, başka bir duyguyu da hissetmeme izin veriyorum.

Şehvet.

"Yarını ya da ertesi günü düşünmek istemiyorum," diye nefes alıyorum.

"Başımıza gelen hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum. Sadece bu dört duvar arasında var olmak istiyorum." Ona doğru bir adım atıyorum ve kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. "Benim için dünyanın geri kalanını yok edebilir misin Ezryn?"

Bir elini yüzüme götürüyor ve başparmağını dudaklarımda gezdiriyor.

"İstediğin her şeyi yapabilirim, bebeğim."

"O zaman hepsini al," diye fısıldıyorum. "Beni senin yap."

Başımın arkasına uzanıp saçlarımı tutuyor. Yavaşça, çok yavaşça. Başımı çekiştirerek hareket ettirene kadar elinin etrafında dolanıyor. "Bana teslim ol."

"Ben bir prensesim." Sesim hırıltılı çıkıyor ve göğüslerim kabarıyor, meme uçlarım onun göğsüne değiyor. Ezryn bir adım daha yaklaşıyor ve beni ahşap duvara yaslayana kadar bir adım geri çekiliyorum. Saçlarımdaki tutuşu gevşiyor. "Boyun eğmiyorum."

Dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Nefesim kesildi. Kendimi durduramayıp, amım çoktan ıslanmış ve ağrımaya başlamışken ona doğru bastırıyorum.

"Bana boyun eğeceksin," diye homurdanıyor.

Evet, sanırım yapacağım. Ama bunu yüksek sesle söyleme zevkini ona tattırmayacağım. En azından şimdilik. Bunun için çalışması gerekecek.

Boynunu öpecekmiş gibi öne doğru eğildim ve şefkatle, tatlı bir şekilde fısıldadım, "Yap beni."

Sonra onu ittim ve kaçtım.

Ben odanın diğer tarafına geçerken gözlerini kocaman açarak dönüyor. Oda çok küçük, gidecek bir yer yok, bu yüzden yatağın üzerine atlıyorum. Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. Gözbebekleri öyle büyümüş ki, gözleri kahverengiden çok siyah.

"Seni avlamamı mı istiyorsun Petal?" diye soruyor ve bana doğru yürüyor. Kurt gibi sırtıyor.

Bir parmağımı yarığımdan geçirmeden önce bir elimi göğüslerimde, karnımın genişliğinde gezdiriyorum. Çıkariyorum ve ağzıma atmadan önce kaygan ve pırıl pırıl bir şekilde tutuyorum. Onunla göz temasını hiç kesmeden, dilimi parmaklarımın etrafında döndürerek son damlasına kadar yalıyorum.

"O benim," diye homurdandıktan sonra saldırıyor.

Yolundan çekilirken yarı gülüyor, yarı ağlıyorum. Yatağın üzerine düşüyor ve ben de onun üzerinden atlayarak odanın diğer tarafına koşuyorum.

İki elinin üzerinde doğruluyor ve bana bakmak için dönüyor. İfadesinde ilkel bir ateş var. Dürtmek istediğim bir ateş. "Nereye kaçacaksın, Petal? Beni benim olandan ne kadar uzak tutarsan, seni o kadar uzun süre cezalandırırım. Anladın mı?"

"Neden kulağa bu kadar cazip geliyor?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "İyi bir kız ol. Dizlerinin üstüne çök. Bana boyun eğdiğini söyle, ben de peşinden koşturduğum için seni affedeyim. Bu senin son şansın Petal."

Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum ve yanına gidiyorum. Kendinden memnun bir sırıtışla bana bakıyor.

"Dizlerinin üzerine çök" diyor.

Diz çökecekmiş gibi hareket ediyorum, sonra göğsüne sertçe vuruyorum. Yatağa geri düşüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip gülerek masanın arkasına koşuyorum.

"İşte bu kadar." Ezryn ayağa kalkar. Aletinin dış hatları pantolonunu zorluyor, o kadar sert ki acı veriyor gibi görünüyor. "Sana şans üstüne şans verdim." Sesi bir kademe alçalıyor. "Artık benimsin."

Odanın diğer köşesine doğru koşmaya çalışıyorum ama o daha hızlı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyor ve aniden önümde beliriyor.

"Benim," diye tekrarlıyor.

Sonra beni bacaklarımdan tutup omzuna attı.

"Ezryn!" Gülüyorum, ama kahkaham keskin bir *çatırtıyla* anında kesiliyor kışıma karşı. "Hey!"

"Seni uyarmıştım Petal. Seni durdurmayı uygun görene kadar kullanacağım." O

Kışıma yine *sert* bir tokat attı. "Ama sen iyi bir kızsın, değil mi? Bunu kaldırabilirsin."

Isı altıma hücum ediyor, içime kışkırtıcı bir ihtiyaç gönderiyor. Onun kucağında kıvranıyorum. Bu teslimiyet pozisyonu ona daha fazlasını vermek için can atmama neden oluyor.

"Bana bunu kaldırabileceğini söyle," diye homurdanıyor.

Sadece dayanamıyorum, hepsini ve daha fazlasını istiyorum. Ben de onun kışını tokatladım.

Kıpırdamadan duruyor ve ben dudağımı ısırarak soluksuz bekliyorum. "Oh, Petal," diye mırıldandı, "buna pişman olacaksın."

Omzundan yatağa fırlatıldım. Geriye doğru çabaladım, ama o Üzerime atlıyor, iki bileğimi de kocaman ellerinden biriyle kavrayıp başımın üzerine çekiyor. Dizini tekrar amıma dayadı.

Serbest eli çenemde geziniyor. "Sen dur dersin, ben dururum."

Öne eğilip onu öpüyorum, alt dudağının dişlerimin arasına alıp ısıyorum. "Sakın durma."

Gözleri bir av alanında serbest bırakılmış yırtıcı bir hayvanınki gibi parlıyor. Bileklerimi sıkıca kavıyor ve ağzını göğsümün üzerine yerleştiriyor. Onun

Dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor, diziyle daha fazla temas kurmak için kalçalarımı oynatıyorum. Bana karşı daha sert iterek karşılık veriyor. O da Mutluluk vaadi içimde kaynıyor.

Daha derin emiyor, ısırmadan önce dişleri meme ucumu tırmıklıyor. Haykırıyorum, acı zevke dönüşüyor.

Göğüslerimin arasından başını kaldırıp baktığında, yüz ifadesi neredeyse şehvetle doluydu. "Söyle bana Rosalina, sen iyi bir kız mısın?"

"Evet," diye inledim. "Ben senin iyi kızınıım." "Peki, bana boyun eğmeye hazır mısın?"

Öne eğildim ve boynunu hafifçe ısırdım.

"Hayır." "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ezryn zıpladı ve yatağın kenarına oturdu. Sonra yüzüstü yatmam için beni çevirdi ve kucağına çekti. Bir inilti çıkardım.

Sert siki karşı konulmaz bir cazibe gibi yan tarafıma bastırıyordu. Daha önce hiç bu kadar savunmasız, tamamen giyinik vücuduna karşı çıırılçıplak, kıkım havada ve sırılsıklam amım kalçalarına yaslanmış halde kalmış mıydım bilmiyorum. Çaresiz ihtiyaç vücudumda dalgalanıyor. Beni bu şekilde kullanmasını, bu anda tamamen onun olmasını istiyorum.

"Şu haline bak." Ezryn kıcımlı okşamadan önce bir elini sırtımda gezdiriyor. "İstediğim gibi oynamak için benimsin."

Saçlarımı okşuyor ve kulağımın ucunu okşuyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Benim güzel kızım. Daha önce güzel amını benden saklamaya çalışman çok kötü oldu."

Çatlak!

Sert bir elle kıcıma şaplak atıyor. Haykırıyorum ve merkezimi ona karşı daha sert itiyorum.

"Bunu bir daha yapmazsın, değil mi?"

Nefesim kesildi, kelimelerim arzu çılgınlıkları tarafından çalındı.

Çatlak!

"Sen yapar mıydın?"

Kıçımda ısı çiçekleri
açıyor. "Hayır," diye
inliyorum.

Çatlak!

Sikinin baskısını daha da işkenceli hale getiren bir başka cezalandırıcı darbe. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben iyi bir kıyım."

Ezryn eğiliyor ve sıcak teni öpüyor. "Evet, öylesin."

Bacaklarımı ayırıyor ve amımı avuçluyor. Göğsünden saf bir erkek hırıltısı yükseliyor. "Bunu özlemişim."

"O senin," diye fısıldıyorum.

Daha sert bastırıyor. "*Biliyorum.*"

İki parmağı içime kayıyor ve hemen içimdeki dolgunluk hissinin etrafında sıklaşıyorum. Uzun zamandır onun dokunuşunu arzuluyordum, kendimi zar zor zapt edebiliyordum.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim? Daha fazlasını istiyor musun?" "Evet, Tanrım, evet, Ezryn."

Başka bir parmak içime dalıyor. Kibarlık yok, alay yok. Bedenime karşı duyduğu çaresizliği kendi çaresizliğim gibi hissedebiliyorum. Aleti yan tarafımda çelik gibi ve onu okşamak için geri uzanıyorum-

"Hayır," diye homurdanarak bileğimi savuruyor. "Sen benimle oynayacaksın. Benimkinden başka bir isim hatırlamayana kadar seni becereceğim. Sadece ben ve dölüm kokana kadar."

Yanıt veremiyorum, içimdeki parmaklarının gücüyle tüm bedenim kucağında sallanıyor. Göbeğimde amansız bir baskı oluşuyor ve vücudum karıncalanıyor.

Ezryn diğer eliyle sarkan göğsümü avuçluyor, meme ucunu çekiştiriyor ve sıkıştırıyor. Eklenen his beni çılgılık attırıyor. Yaklaşan boşalmamın tadını alabiliyorum. Tam sınırdayım, unutulmaya doğru patlamak üzereyim-

Ezryn parmaklarını çeker.

Yüzümde dehşete kapılmış bir ifadeyle ona bakmak için boynumu eğiyorum. Vücudum hala beklentiyle karıncalanıyor.

Parmaklarını yalayarak temizlerken göz temasını sürdürüyor, daha önce yaptığım şeyle şeytani bir şekilde alay ediyor.

Arkadaşım kendini çok *zeki* sanıyor. Hareket ediyorum.

Daha önce somutlaştırdığı ilkel enerji içime işliyor ve bir hırıltı göğsümde yankılanıyor. Onu yatağa itiyorum ve kalçalarına sarılıyorum. Umutsuz bir aceleyle, kaslı gövdesini, siyah saçlarını ve esmer tenini ortaya çıkaran tişörtünü çekip çıkarıyorum. Çok istediğim gibi arkama yaslanıp ona bakarsam kontrolü tekrar ele alacağını biliyorum. Onu bekleyemeyecek kadar açım.

Başımı göğsünün genişliğine eğip içime çekiyorum. Maun ağacı, misk ve yağmurla öpülmüş yeşillik kokuyor. Bu baş döndürücü koku başımı döndürüyor.

Ona baktım. "Sikinin her yerine boşalmam lazım. Hemen şimdi."

İnsandan çok kurda benzeyen bir ifadeyle bana bakıyor. Benimle işinin henüz bitmediğini biliyor. Yavaşça, büyük eli yavaşça okşuyor

Parmakları boğazıma dolanmadan önce çenemi. "Sikimi ne kadar istiyorsun?"

Nefes veriyorum. "Çok fazla."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Pantolonumu çıkar o zaman."

Pantolonunun bağcıklarını çözerken parmaklarım titriyor. Bu an aceleyle getiremeyeceğim bir an. Kemerini kavriyorum ve yavaşça, çok yavaşça aşağı çekiyorum.

Aleti serbest kaldığında dışarı doğru fırlıyor ve yüzüme doğru sallanıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözlerim dibinde gezinirken dudaklarımı yalıyorum. Kendime engel olamıyorum. Başını ağzıma almadan önce ucundaki küçük inciyi yalıyorum-

Ezryn boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve beni yukarı doğru çekiyor. "Yapman gereken bir iş var Petal," diye homurdanıyor. "Sikime gel. Şimdi."

Buna hayır diyemem.

Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Daha şimdiden, bana doğru bastıran başının genişliği vücudumu titretiyor.

"Al beni bebeğim," diyor Ezryn. "Ben seninim."

Kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Arkadaşımın siki beni tamamen dolduruyor, haykırıyorum. Sikinin üstündeki her itiş beni mutlu bir teslimiyet durumuna daha da batırıyor.

Elleri vücudumda kayıyor ve sonra ritmini bozmadan bizi çeviriyor. Amıma acımasızca saldırmaya devam ederken sırtüstü yatıyorum ve bana bu fae'nin gücüne ne kadar merhametli olduğumu hatırlatıyor.

Bakışlarında vahşilik titreşiyor. O kahverengi gözlerin derinliklerinde ilkel bir duygu var. Düşmanlarımızın kalbine korku salan bir duygu. Bana göre, ateşliyor.

Kollarımı geniş omuzlarına doluyorum ve dudaklarımı terden sırılsıklam olmuş teninde gezdirmeden önce onu derinden öpmek için ağzımı kaldırıyorum.

"Rose," diye hırlıyor derinden. Hızını yavaşlatıyor ve o kadar derine iniyor ki ikiye bölünebileceğimi düşünüyorum.

Beni hırpalarken bir acı hissediyorum ama bu zevki çok daha tatlı kılıyor. Her hamlesinde vahşi bir hayvan gibi göğsünü tırmalıyorum. Bu ses onun kurt parlaklığındaki gözlerinde bir şeyleri yakıyor.

Omuzlarımdan tutup beni hareket ettirdi. Dünyam dönüyor ve başımın yatağın kenarından sarktığını, boynumun açıkta olduğunu fark ediyorum. Bir eliyle boğazımı sıkıyor, yüz ifadesindeki saf hakimiyetle üzerime eğiliyor.

Aleti içimde derinlerde kalıyor. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Güzel boynunu böyle avuçlarımın arasına almıştım."

"Beni içeri sürüklemek yerine köprüde bu şekilde dışarı çıkardığını düşünsene." Her kelime boğazımın onun tenine değmesine neden oluyor.

"Aylar önce adımı haykırmanı sağlayabilirdim." Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu.

"O zamanlar seni korkutmuştum, değil mi?" Hafif bir gülümsemeyle soruyorum. Bir an için bakışları yumuşuyor. "Petal, beni şimdi korkutuyorsun."

Sadece benimle dalga geçtiğini biliyorum ama yine de midem bulanıyor. Hayatım boyunca çok güçsüzdüm. Hep başkalarının kaprislerine maruz kaldım. Yine de, Ezryn üstümde ve eli boynumda olmasına rağmen, kendimi hiç bu kadar kontrol altında hissetmemiştim.

Ezryn sıkıyor, nefesimi kısa süreliğine kesiyor. Bu his beni titretiyor ve iç duvarlarımın onun sikişinin etrafında kenetlenmesine neden oluyor. Onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü memnun bir sırıtiş atıyor.

"Bana ne istediğini söyle Petal, hâlâ kelimelerini kullanabiliyorken."

"Sadece sikini içimde hissetmek istiyorum. Geri kalan her şeyi al." nefes nefese. "Nefesimi bile."

Parmakları esniyor, çok daha fazlasını ele veren küçük bir hareket: şehvetini, zorlukla tuttuğu kısıtlamasını. "Çok fazla gelirse koluma dokun," diyor.

Başımı sallıyorum ama ona tamamen güveniyorum. Aramızdaki bağ sayesinde duygularımı, düşüncelerimi hissedebiliyor.

Ezryn beni öpüyor ve geri çekildiğinde tutuşu sıkılaşıyor. İçgüdüsel olarak nefesimi tutmaya çalışıyorum ama yapamadığımı fark ediyorum. Heyecandan içim içime sığmıyor. Hareket etmeye devam ediyor, siki gittikçe daha derine giriyor. Başım yatağın kenarında zıplıyor.

Görüşümün kenarları karardıkça, her his daha da artıyor. Vücudumda bir coşku dalgası dolaşıyor.

"Çok iyi," diye homurdanıyor Ezryn. "Becerilirken boğulmayı seviyorsun. Sert seviyorsun, değil mi Rose?"

Kavrayışı hafifliyor ve nefes alıyorum. Sadece bir nefes alabiliyorum ve yüzünü görebiliyorum: vahşi ve sahiplenici, karanlık dalgalar alnına düşüyor. Nabzım onun nasırlı ellerine karşı çılgınca atıyor.

"Sen." Sertçe itiyor. "Sen." Sonuna kadar çekiyor. "*Benim.*" Tekrar içime itiyor.

Onun merhametine kalmanın, onunla oynamanın verdiği sınırsız mutluluk bedenimden taşıyor. Boynumu bırakıyor ve ben nefes alıyorum, gözyaşlarım akıyor

gözlerime.

Ezryn elini göğsümde gezdiriyor ve güçlü kollarını omuzlarıma dolamadan önce göğsümü avuçluyor. Yatağa geri düşüyoruz, ben onun üstündeyim, vücutlarımız hala birbirine dolanmış durumda. İkimiz de hareketlerimizi yavaşlatmıyoruz.

Terden kayganlaşmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Çok iyidim, bebeğim."

"Sen de gayet iyidim," diyorum, sesim kısık.

Ritmik bir nabızla hareket ediyoruz, kalçaları benimkilere karşı o kadar hassas bir şekilde dalgalanıyor ki, bunu sadece üçüncü kez yaptığımıza inanmıyorum. Bu yeterli değil. *Asla* yeterli olmayacak.

Ama o gidiyor. Yine gidiyor ve birlikte daha kaç saatimiz var bilmiyorum. Bu düşünce öfkemi geri getiriyor. Elimi kaydırıyorum. Parmaklarımı göğüs kıllarının arasından geçirip altındaki deriyi kaşıdım. Benim hareketler hızlanıyor, çarpıyor, amansızlaşıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları tutamıyorum.

Kalçalarımı kavıyor ve beni sikinin üzerine oturtuyor. Gözleri parlıyor ve burnundan hızla nefes alıyor. Kendi duyguları bağın içinden akıyor: kıskançlık, koruyuculuk, keder. Aşk.

Başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi bedenlerimizin temposuna kaptırıyorum. Tükeniyorum ve tüketiyorum. Ondan nefret ediyorum ve onu seviyorum. Onu affediyorum ve affetmiyorum.

Her şeyden öte, onu çok özlüyorum ve o burada benimle birlikte.

"Petal," diye nefes alıyor. "Öp beni."

Birbirimize karşı sallanmayı bırakmıyoruz, ama ben kayıyorum ve eğiliyorum. Dudakları benimkilerin üzerine fısıldıyor.

"Sana boyun eğiyorum," diye mırıldanıyor. "Tamamen. Tamamen. Sonsuza kadar."

Coşku eşiğini geçiyorum. Sıcaklık vücuduma yayılıyor, içimden değil, ondan. Gözlerim kapanmaya başlıyor ama ona bakmak istemediğim için buna karşı koyuyorum. Altımda kırılıyor, adım bir kükreme olarak çıkıyor. Aleti nabız gibi atıyor, benim zevkim daha da artıyor.

Bana söz verdiği gibi, geçmiş yok. Gelecek de yok. Sadece tamamen ve kesin olarak tatmin olmanın enfes mutluluğu. Kollarına yuvarlandım. O da Beni kendine çekiyor ve göz kapaklarımı, ağzımın kenarlarını öpüyor. Kalbinin üzerindeki deriyi kaşıyorum.

Laneti hala bozulmadı. Bağ sayesinde, canavarın kalbinin etrafında sıkıca kıvrıldığını, onu koruduğunu ve çok yaklaştığında hırladığını hissediyorum.

Henüz hazır değil.

Belki de hiç olmayacak.

Ama onu olduğu gibi
kabul edeceğim.

Kucağına daha da sokuluyorum, kendimi bir süre daha bu kayıtsızlık içinde kalmaya zorluyorum.

"Gitmene asla izin vermek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Bana yanında kalmamı söyle. Ne istersen yapacağım."

Kesik kesik nefes alıyorum. "Bencil olamayız."

"Biliyorum." Bana bakıyor, koyu renk bukleleri gözlerinin üzerine düşüyor.

"Ama bence bu gece biraz bencil olabiliriz."

Üstüme yuvarlanıyor ve kahkahalarımın arasında onu öpücük yağmuruna tutarak tekrar unutkanlığa dalıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41



Dayton

Esinti saçlarımin arasında dans ediyor, tuz ve ıslak odun kokusu taşıyor. Ellerimi geminin küpeştesine dayayıp uçsuz bucaksız ufka bakıyorum. Şafağın mor bulutları, masmavi bir gökyüzünün üzerinde beyaz dalgalar tarafından süpürülüp götürülüyor. Dalgalar geminin gövdesine çarpıyor, önümde yabani sular ve mavi gökyüzünden başka bir şey yok.

"Sanırım hava açık olacak." Delphia arkamdan geliyor. Üç boynuzlu tüylü şapkası yüzünü güneşten koruyor.

"Bu tür şeyleri söyleyebilir misin?"

"Elbette." Geminin küpeştesine sığıyor, pervasızca halatlara tutunuyor. Ona dikkatli olmasını söylemenin bir anlamı yok. Bana çok benziyor.

Ben de onun yanına atladım ve kendimi halatlarla sabit tuttum. Tuzlu bir su patlaması tenime çarpmak için yukarı sığıyor. Mürettebatın isimlerimizi mırıldandığını duyduğumda kulaklarım titriyor, şüphesiz kraliyet ailesinin her hareketini izliyorlar.

"Tek başına gitme konusunda gerçekten emin misin?" Ben soruyorum.

"İyi olacağım," diyor Delphie. "Ayrıca, yalnız olmayacağım. Nori ve senin huysuz yaşlı adam arkadaşın yanımda olacak."

"Bunu söylediğini duymasına izin verme. Ez yaşlı bir adam sayılmaz." Sırıyorum. "Ama *çok* huysuz."

"Bu çok önemli. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Aura'nın Avcıları dışarıda. Summer'a yardım edecekler."

Onu içeri alıyorum, saçları uçuşuyor, gözleri parlıyor. "Sen cesursun, Del. Hepimizden daha cesur. Lütfumu sana aktarmalıyım ve sen de Yaz."

"Ne?" Kehribar rengi gözleri genişliyor. "Hayır."

"Sen bir Yüce Prenses olurdun, Del. Büyü konusunda zaten güçlüsün. Kutsama'ya sahip olduğunu düşünsene."

"Kes şunu Daytonales," diyor şapkasını çıkarıp göğsüme vurarak.

"Bu bir iltifattı!"

"Her zaman yeterince iyi olmadığınızı, buna layık olmadığınızı düşünmeyi bırakmalısınız."

"Değilim, Del." Ondan uzaklaşıp denize bakıyorum. "Asla ben olmamam gerekiyordu. Lanetli olduğumu biliyorsun. Sihrimin yarısını bile açamıyorum."

Başını öne eğiyor. "O kızı bu yüzden yanında getirmedin mi? O senin eşin, laneti kırmanın anahtarı değil mi?"

"O kadar basit değil."

"Anladım," diyor Delphie ve parmaklığın kenarında yürüyor, dengesi kusursuz. "Lanet aşktan bahsediyor ve aşk her zaman karmaşıktır. Ama bu Lütuf'unu başkalarına aktarman gerektiği anlamına gelmiyor. Bunu istemiyorum."

Kendimi sabit tutmak için ipleri kullanarak onu takip ediyorum. "Bunu kastetmiş olamazsın.

İnsanlar sana tapıyor. Summer için inanılmaz bir kâhya oldun." "Aynen öyle, yaptım. Bunu yirmi beş yıldır yapıyorum." Kadının yüzü Güneş. "İstediğim şey bu, Day. Açık deniz. Macera. Yaz'ın kayıp efsanelerini aramak. Yaşlı adamlarla ve büyük kararlarla havasız bir kalede yaşamak istemiyorum."

Sesinin tonunda, meraklı bakışlarında bunu hissedebiliyorum. Bu onun gerçeği.

Onun arzusu. Ama ben karanlıkta saklanırken o bunca yıldır bunu bir kenara bıraktı.

Delphia bana döndü. "Ayrıca, hiçbir zaman Yüce Prens olamayacağını söylüyorsun ama bence aramızdaki en uygun kişi sensin."

Sözlerinde hakikat çınlıyor, ama onu susturmak için elimi sallamaktan kendimi alamıyorum. "Hayır, Del. Damocles büyük bir liderdi. Bilge ve güçlüydü.

Decimus'un hiç şansı olmadı ama ondan daha güçlü kimse yoktu." Dönüyor ve elini koluma koyuyor. "Bu doğru. Damocles harikaydı ve Decimus güçlüydü ve o kadar parlaktılar ki, ötesini görmek zor. o. Onların ışığı sabahın soğuk güneşi ve gün batımının serinliği. Dayton, sen benim için her zaman öğle güneşi oldun, sıcaklık ve güç ve ikisinin birleşimi olan her şey."

Başımı salladım. "Belki, ama ikisi de benim gibi aptal değildi."

"İkisinden de daha parlak yanarsan bunun ne anlama geleceğinden korktuğun için kendi alevini azaltmaya devam edemezsin."

Delphie'nin sözleri kalbimde hâlâ ağırlığını korurken, güvertenin altına doğru ilerleyip Wrenley'nin odasının kapısını tıkladıyorum.

"İçeri gel."

Basit ahşap yatakta yatıyor, yüzü solgun ve biraz yeşil. "Deniz mi tuttu?" diye soruyorum ve yatağının ucuna oturuyorum.

"Sadece biraz midem bulanıyor." Bir elini buklelerinde gezdirerek onları düzeltmeye çalışıyor.

"Bir süredir suya girmediyseniz bu olabilir." Gözleri kapanıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Bana kızgınsın." Bir nefes verdim.

"Bana neden inanmadığınızı anlamıyorum. Onun gemimize girmesine nasıl izin verebiliriz?"

"Dinle, Ezryn'in seni manastırda korkuttuğunu biliyorum ve korku tuhaf şeyler görmemize neden olur. Ama ben ona inanıyorum. O benim kardeşim."

"Ve ben senin *eşinim*!" Gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor.

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum. Yaptığı şey *onu* korumak *içindi*."

"Rosalina," diyor Wrenley ve yatağının başucundaki masayı işaret ediyor. "Bana yeşil elma getirmiş."

"Deniz tutmasına iyi geliyormuş."

Rosalina. Artık eşiyile birlikte. Belki de daha iyi olurdu Aşağıya gitmişti. Ama hâlâ benimle olmasının verdiği tatmin edici duyguya engel olamıyorum. Arkadaşları onu korumam için bana bıraktı. Bu içimde bir şeyleri ısıtıyor. *Benim* korumam altında. Aşağıya inmiş olsa bile Dün sabah merdivenlerden inerken Keldarion ve Dikenler Prensi gibi kokuyordu, arzu kokusu teninde bir damga gibi duruyordu. Kel'in buna izin verdiğine inanamıyorum ama şaşırmamalıydım, aynı hastalıklı kokunun ona sarılmıştı. Rosalina ve

Caspian.

Dikenleri ne kadar derine batmış? Bir anı belirir. "Wrenley, Dikenlerin Prensi seni Castletree'de neden yakaladı? Sana dokunmak için *yaşadığını* söyledi."

"Emin değilim," diyor Wrenley. "Onu daha önce hiç görmedim ama hikayeler duydum. Muhtemelen eşim olduğunu anladı ve seni tedirgin etmek istedi."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Haklısın. Rosalina'ya karşı da böyle davranıyor."

"Çünkü o Keldarion'un eşi ve onu seviyor."

"Bu hikâyeyi herkes bilir, sanırım," diyorum. "Bu yüzden Caspian'ın ilk başta Rosalina'nın etrafında sadece Kel'i rahatsız etmek için dolaştığını düşünmüştüm. Ama onun hayatını kurtarmak konusunda oldukça ısrarcı davrandı. Daha fazlası olmasından endişeleniyorum."

Wrenley'nin nefesi kesilir. "Caspian ona *aşık* mı?"

Rosalina'nın Castletree'de Wrenley ile biraz zaman geçirdiğini biliyorum ama eşimin onun için bu kadar endişelenmesi beni şaşırttı. Ama Rosie böyledir işte, onunla vakit geçiren herkesi büyüler.

"Merak etmeyin, Caspian ne kadar takıntılı olursa olsun arkadaşları ona bir şey olmasına izin vermez."

"Evet, tüm sevgili arkadaşları ve sen?" Wrenley ayağa kalkıyor ve komodinin üzerindeki yeşil elmaya bir şaplak atıyor. "O hâlâ senin koruman için burada."

Herkes her zaman onu seçecektir."

Sesinde milyonlarca duygu savaşıyor ve ben hiçbirini bastırmak için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Rosalina, Summer'ı geri alma planının bir parçası." Ayağa kalktım ve kapıyı açtım. "Belki de gitmeliyim."

"Peki ya ben, Dayton?" Hışım ile yanıma geliyor ve elini deniz kabuğu kolyemin üzerine koyuyor. "Planın *benimle* ilgili kısmı ne olacak? Lanetini kırmana yardım edebilirim."

"Biliyorum, Wren, ben sadece-"

"Sadece ne? Beklemekten yoruldum." Parmaklarını gömleğimin içine sokuyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor, ama kendimi geri çekilmemek için zorluyorum. Eşim. O benim eşim. O nazık ve güzel ve lanetimi bozabilir.

Ben de onu öpüyorum, bir elimi beline koyuyorum, diğer elimle ensesini kavriyorum. Kokusunu içime çekmek için ağzımı hafifçe açıyorum, siyah kiraz ve acı elma. Tırnakları göğsümü tırmalıyor ve dudaklarımı daha ne kadar onunkilere *değdirmem* gerektiğini bilmiyorum.

Bir şey. Binlerce Fae öptüm. Neden bu sefer kendimi zorlayamıyorum?

Uzaktan ayak sesleri geliyor, sonra bir ses. Tanıdığım bir ses. Uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama Wrenley beni daha da sıkı kavriyor.

"Wrenley, bu zencefilli şekerleri buldum. Yardımcı olabilirler diye düşündüm-"

Nefes nefese kalıyorum. Rosalina açık kapı aralığında duruyor, saçları dağınık, avucunda bir yığın şeker var.

Wrenley yanakları kızarmış, saçları dağılmış bir halde ayaklarının dibine çöküyor.

Plop, plop, plop. Şekerler Rosalina'nın parmaklarından teker teker düşer. "Özür dilerim," diye kekeliyor Rosalina. "Ben, uh, bölmek istememiştim-"

"Her şey yolunda." Wrenley öne doğru uzanıp Rosalina'nın avucundaki son zencefilli şekeri kapıyor. "Bunun yardımcı olacağına eminim."

Rosalina bana bakıyor, bakışlarında derin duygular dönüyor. Acı, ihanet, üzüntü.

Ama bunları hissetmeye ne hakkı var? Bütün gece ve bütün sabah eşiyle birlikteydi. Onu seven arkadaşı. Bahsetmiyorum bile. Dün Cas'ın ona yapmasına izin verdiği şeyi. Farron'u hayatının sonuna kadar yanında tutacak, o da onu. Lanet Vadi'nin Prensesi ve Prensi olarak mükemmel küçük hayatlarını birlikte yaşayacaklar.

Onun üzölmeye ne hakkı var?

Ben de bu bakışa sırtarak karşılık verdim ve kolumu arkadaşşıma doladım. "Teşekkürler Rosalina, şimdiden kendini daha iyi hissediyor."

Sonra kapıyı suratına kapattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42



Farron

Below ile ilgili her şey tüylerimi diken diken ediyor ve Caspian'ın ürkütücü kız kardeşinin odası da farklı değil. Yine de Nightingale'in özel odasına girmenin büyüleyici bir yanı var. İksirler ve yarım kalmış karışımlarla dolu masanın yanı sıra, diğer her köşe bucak ıvır zıvırla dolu. Çoğu yüzey âleminden olsa da İnsan dünyasından da bazı tuhaflıklar var.

En basit nesneleri bile paha biçilmez hazinelermiş gibi sergiliyor. Aynalı bir tepsinin üzerine yerleştirdiği, üzerinde insan mührü olan bir çatalı elime alıyorum.

"Özellikle buna bayılıyor." Caspian bana bakıyor. "Bunu ona onuncu yaş gününde getirmiştım. Onunla oyuncak bebeğinin saçlarını tarardı."

"Merak ettim," diyorum ve onu tekrar yerine koyup mücevherlerle dolu bir müzik kutusuna bakıyorum. Bir bakışta çoğunun çocuklar için yapılmış takılar olduğunu anlayabiliyorum. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Caspian Nightingale'in iksir masasının üzerine eğilmiş, şişeleri topluyor ve etiketleri inceliyor. Bir süre sonra, "O benim kız kardeşim." diyor.

Ayrıca Dayton'ın diyarını ele geçiren fae'lere sadık olan çılgın bir psikopat. Ama dilimi ısıırıyorum ve Caspian'ın yanına gidiyorum. Hâlâ başını kaldırmıyor ama "Başka kimsesi yok." diyor.

Caspian'la tartışmayı ne kadar sevsem de sessiz kalıyorum. Düşüncelerim kendi kız kardeşime ve Yaz Diyarı'ndaki kargaşaya kayıyor. *Dayton onun güvende olduğundan emin olacak.*

"Peki, Bülbül'ün Yeşil Alev'i kullanması konusunda da endişelenmeli miyiz?" Ben soruyorum.

"Hayır, o benim biyolojik kız kardeşim değil." Elinde içinde canlı turuncu bir sıvı olan bir şişe tutarak doğruldu. "Bu mükemmel olacak."

"Bu yine ne işe yarayacak?"

Caspian mantarı patlatır. "Kokla bakalım."

Güneşin öptüğü yeni toplanmış portakalları anımsatan narenciye keskinliği ve tatlı çiçeksi alt tonların karışımını içime çekiyorum. "Bu bize gerçekten yardımcı olacak mı?"

"Evet." Caspian kapağı şişeye geri sokar ve çantasına tıktırır. "Bunu içeceklere karıştıracağız ve herkes geçici olarak güzel bir coşku. Güven bana, bir parti mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır. Herkes biriyle yatmaya gittiğini düşünecektir."

"Benimle olacaksın."

Caspian kemerimi çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı ve sinsi bir kahkahayla, "Şimdi, pratik ol, Farron. Yapmamız gereken önemli bir iş var. Böyle *basit* aktiviteler için zamanımız olmayacak."

Yanaklarımın kızardığını görmeden önce dönerek ondan uzaklaşıyorum. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Her şeyi gününe, saatine kadar planladık. Dokuz gün içinde havuzun olduğu odaya gizlice girip mantar sporlarını yayacağız ve böylece kristalleri yok edip Aurelia'yı serbest bırakacak zincirleme bir reaksiyona neden olacağız. Kel ve George'un zamanında gelmelerini ve labirentte kaybolmamalarını ummak zorundayız.

"Küçük büyün nasıl gidiyor?" Caspian sorar.

Hâlâ çantamda duran buruşuk kâğıdı, karalanmış ve yeniden yazılmış kelimeleri düşünüyorum. "Üzerinde çalışmak için hala zamanım var."

Caspian masaya yaslanmış, yarı kapalı bakışlarla beni izliyor, siyah saçları dağınık. "İstersen sana yardım edebilirim."

Göğsümde başka bir acı karşılık düğümleniyor. "Sanırım ölüm hakkında çok şey biliyorsun."

"Ne yazık ki. Bu benim doğuştan hakkım."

Işık tam da gözlerindeki yeşil parıltıyı görebileceğim şekilde vuruyor. "Nasıl doğdun, Cas? Biliyor musun?"

Masadan uzaklaşıyor ve odada adım atıyor. "Tüm detayları değil, sadece annem her zaman güce, Yukarı'yı geri almaya ve ona geri dönmeye takıntılıydı. Ama büyülerinden biri yanlış gitti ve onu Yukarı'ya bağlamadı. Onu ona bağladı."

"Yeşil Alev."

"Yeşil Alev. Baron. Malekai Furiondemius. Fethedilen binlerce dünya için binlerce isim," diyor Caspian, sesi ısırarak. "Sira Aurelia'nın yarattığı güzel şeyleri hep kıskanmış, kendi yarattıkları çarpık ve yozlaşmışken. Bu yüzden Baron'dan güzel olduğu kadar güçlü bir çocuk istedi."

"Sen," diye nefes alıyorum.

"Ben," diyor Caspian. "Baron ona benim cevap olacağıma söz verdi, onun alevi ve onun gölgeleriyle bana karşı durabilecek kimse olmayacaktı."

Caspian'a itiraf etmesem de sanırım *gerçek bu*. Eminim Keldarion bile Vadi'de karşımdaki adama rakip olabilecek bir güç olmadığını biliyordur.

Ya da yoktu. Rosie gelene kadar yoktu.

Aklıma başka bir düşünce geldi. Caspian'ın doğuştan sahip olduğu büyüü kullandığını neredeyse hiç görmedim. Onu çeken dikenler.

"Sira bana hamile kaldı," diye devam ediyor Caspian, "ve Yeşil Alev'le iletişim kurmaya devam etti. Dikkati gittikçe bu dünyaya ve toprağın büyüüne daha fazla odaklanıyor. Bu yüzden geçidin asla açılmamasını sağlamalıyız. Eğer Vadi'ye ulaşmayı başarırса, Farron, geriye hiçbir şey kalmayacak."

Onu korumak istiyor; kendisinin bile içinde yaşayamadığı bir dünyayı korumak. "Koruyacağız," diyorum, ciddi bir şekilde. "Onu durduracağız ve evet, büyü konusunda yardımını istiyorum."

"Güzel." Caspian parıldıyor. "Ve parti için hazırlanırken yardımına ihtiyacın olacak çünkü seni *bu* halde getirmemin imkanı yok."

Elimi saçlarımda gezdirerek gülmekten kendimi alamıyorum. "Bunu göreceğiz."

"Hadi," diyor Caspian dönerek. "İhtiyacımız olanı aldık. Birdy dönmeden gitmeliyiz."

"Tamam." Onu takip ediyorum ama masanın üzerindeki bir şey dikkatimi çekiyor.

Nightingale'in iksir masasının üzerinde bir sürü tuhaf malzeme var: tozlar, jeller, otlar, kavanozda çiy damlaları. Bir tane var dikkatimi çeken bir çiçek. Açık mavi bir ışıltıyla parlıyor. Bu bitkiyi tanıyorum, birçok ismi var. Keşiş Feneri. Aldaticının Çiçeği. Yalnız Aşık Çiçeği. Rosie, Emberwood'da bir tane bulmuş ve elindeki Will-o'-wisp'in kafasını karıştırmıştı.

"Geliyor musun Farron?" Caspian odanın girişinden sesleniyor. "Hemen arkadayım," diye cevap veriyorum ve çiçeği çabucak cebime atıp yola koyuluyorum.
Dikenler Prensi'nden sonra.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43



Rosalina

Son birkaç ayda çok şey değişti. Ezryn zaman zaman kendini Ortaya çıkardığım onca katmandan sonra yeni bir insan. Ama birçok yönden, bana kiraz çiçekleriyle dolu bir oda veren aynı parlayan zırlı şövalye.

Uykulu gözlerimin arasından onu yerde diz çökmüş, çantasının içindekileri düzenli bir şekilde ayırırken, kılıcını ve teçhizatını yerleştirirken görüyorum. Zırlı artık deri ve pamuktan yapılmış, parlak gümüş metalle değiştirilmiş ama dikkatli hareketleri aynı.

Kaba battaniyeyi omzuma kadar çekiyorum, henüz yorganın sıcaklığından ayrılamıyorum.

"İyi uyudun mu Petal?" Ezryn ayağa kalkarak soruyor.

"Evet," diye mırıldandım. Laneti bozulmamış olsa da, eş bağımız kollarıma sarıldığı sürece vardiyasını durduracak kadar güçlüydü. *Aynı Keldarion gibi.* Ezryn ve ben ilk defa geceyi sarmaş dolaş geçirdik.

Çok huzurluydu, yumuşak okyanus dalgaları tarafından sallanıyor, çıplak bedenlerimiz birbirine dolanıyor ve dudaklarım göğsüne bastırarak teninin sarhoş edici kokusunu içime çekiyordum.

Şu anda sadece bol siyah bir pantolon giyiyor ve fener ışığı kaslı göğsüne desenler çiziyor. *Çok yakışıklı.*

Esniyorum, geriniyorum. Küçük odamızda pencere yok ama deniz kuşlarının sesini duyabiliyorum. Karaya yakın olmalıyız. Yakında Ezryn gidecek.

Ayaklarımı yatağın kenarına atarak ayağa kalkıyorum, battaniye karanlık bir havuz halinde ayaklarıma düşüyor. Arkadaşımın yanına geçip kollarımı omuzlarına doluyorum ve çıplak bedenimi sırtına bastırıyorum. O çok sıcak.

Boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor ve kollarımı tutmak için uzanıyor.

"Hâlâ zırhını giyiyorsun," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Ezryn önündeki kıyafetleri işaret ederek, "Artık farklı," diyor. "Hayır, içindeki zırh. Ez, konuş benimle."

Uzun bir iç geçiriyor, sonra dönüp küçük bir tabureye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Bacaklarım belinin iki yanına düşüyor. Ezryn başını eğiyor, Parmak eklemleri sırtımı hafifçe okşarken bakışları vücudumda geziniyor. "Güzelliğin karşısında büyülenmekten asla vazgeçeceğimi sanmıyorum."

Parmaklarımı siyah saçlarının dalgaları arasından geçiriyorum, göğüslerimin uçları çıplak göğsüne değiyor. "Kastettiğim bu değildi."

Beni kucağına çekiyor, sakalları omzuma sertçe vuruyor. "Annem eskiden harika bir iz sürücüydü. Karanlıkta kaybolmuş bir adamı bile bulabilirdi. Bir haftalık ayak izlerini kullanarak dağları aştı ya da ağaçların üzerindeki yosunlara bakarak kendini bir ormanın derinliklerinden çıkardı. Yolunu hiç kaybetmedi. İçinde değil

"Vahşi doğada, inançlarında değil." Boğazı düğümlendi. "Rose, yolumu bilmiyorum."

Sadece Kaburgalar'da gezinmekten ve Dişi Avcıları bulmaktan bahsetmediğini biliyorum. Koyu renk gözleri onda nadiren gördüğüm bir kırılganlıkla parlıyor. Bu ifade kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Dün, taşıdığım öfkenin çoğunu terleyerek attık. Geriye kalanlar şimdi içimden kayıp gidiyor. Ezryn'in yaptığı tüm hatalar için, bunların asla gerçekten kötü niyetten değil, incinmişlikten kaynaklandığını biliyorum. Utançtan. Benim de uzun zamandır taşıdığım duygular.

"Bir yolunu bulacaksın Ez. Çözeceğini biliyorum." Yüzünü ellerimin arasına alıp onu bana bakmaya zorluyorum. "Ne de olsa bana geri dönmenin yolunu buldun."

Bir elini kalbimin üzerine koyuyor, sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Sesi ancak bir fısıltı. "Öyle mi?"

"Elbette." Göğsümdeki bağ şarkı söylüyor, ama aramızdakinin kaderin sarmalından çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Onu Castletree'deki köprüde ilk gördüğümünden beri aşkımız sessizce, istikrarlı bir şekilde büyüdü. Yemek masasındaki hızlı bakışmalardan en derin acılarımızı paylaşmaya kadar, Ezryn ve ben hep bu yoldaydık. Bizi doğrudan diğerine götüren yolda.

"Seni sonsuza dek kaybedebileceğimi düşündüm," diyor. "Beni nasıl affedebilirsin?"

"Başımıza ne gelirse gelsin, her zaman bana geri dönmenin yolunu buluyorsun," diye nefes alıyorum. Onu böyle görünce, hâlâ aşık olduğum adam olduğunu anlıyorum.

Son birkaç aydır çektiği ve çektirdiği tüm acılara rağmen, ona karşı hâlâ umutluyum.

Ezryn gözlerini kırıştırtarak tavana bakıyor, gözleri parlıyor. "O zaman tekrar yapacağım. Sana geri döneceğim Rosalina. Yemin ederim."

"Biliyorum." Boğazımın düğümlendiğini hissederek saçlarını düzeltiyorum. "O kızları koruyacaksın, Dişi Avcıları bulacaksın ve Hadria'ya yardım götüreceksin."

"Ya yapamazsam?" Sesi kararır. "Ya sadece Kan Prensi yapabilirse?"

Ezryn'in çenesini tutup sıkıca kavıyorum. "Sen iyi bir adamsın Ezryn. Güçlü bir adamsın. Bunu yapmanın bir yolunu Kan Prensi değil, sen bulacaksın. Eğer kendine güvenmiyorsan, o zaman sana inandığımı söylediğimde bana güven. Bunu yapabilir misin Ez? Bana güvenebilir misin?"

Başını boynumun kıvrımına gömüyor. Sesi neredeyse çocuksu geliyor. "Sanırım."

"Seni miğferin olmadan ilk gördüğümde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bana bakmak için geri çekiliyor, neredeyse saygılı kelimeler.

"Seni tanıyorum." "Seni tanıyorum," diye tekrarlıyorum. "Seni tanıyorum, Ez."

Umarım bu üç kelimeyle ne demek istediğimi tam olarak anlar. Onun yaralı ruhunu, mükemmel bir lider, evlat, kardeş olmak için çırpınan ruhunu bildiğimi. Mükemmel eş. Asla yeterince iyi olmadığını hisseden ruhu. Yine de krallığı için her şeyi yapabilecek, doğru olduğunu düşündüğü için büyüsünden vazgeçebilecek bir adam da tanıyorum. Eşi için her şeyi yapabilecek, hatta Vadi'deki en yüksek kulenin tepesine kadar savaşabilecek bir adam tanıyorum. Aşk için bir canavara dönüşen adamı.

"Seni tanıyorum Rosalina," diye karşılık verir.

"Kan Prensi'ne ya da canavarına ihtiyacın yok. Miğferine bile ihtiyacın yok. Buna güven." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum. "Güveniyorum."

"Rosalina." Sert eli yüzümün yan tarafını okşuyor. "Bildiğim hiçbir dilde sana olan aşkımın derinliğini ifade edebilecek bir kelime yok."

"Kalbin kelimeleri biliyor. Onları bağ aracılığıyla hissediyorum." Yaralı kulağına konmadan önce çenesinin yan tarafına öpücükler konduruyorum. Acaba bir gün, bir zamanlar benimkileri iyileştirdiği gibi, onun yaralarını da iyileştirmeme izin verir mi? Henüz bunu sormama hazır olduğunu sanmıyorum, o yüzden bunun yerine sivri ucuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurmakla yetiniyorum.

Kollarını belime doluyor ve beni kendine daha da sıkı çekiyor. "Bu uzun bir yol olacak, Rosalina."

"Biliyorum. Ama sonunda burada olacağım. Söz veriyorum."

Onunla mümkün olduğunca uzun süre göğüs göğüse kalıyorum, her kalp atışına değer veriyorum, bir kez daha ne zaman onun kollarının sığınağında tutulacağımı bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44



Rosalina

Ezryn'in öpücüğü hâlâ dudaklarımı morartıyor, Delphia ve Nori'yle birlikte Yaz'ın vahşi doğasına doğru yol alırken uzaklarda bir benek gibi kaybolursa bile. Aramızdaki bağ çok gergin bir ip gibi, bu kadar ayrı olmamamız gerekiyordu. Hiçbirinden bu kadar uzak olmamalıydım.

Ancak artık onun şeklini göremediğimde geminin küpeştesini bırakıyorum.

Wrenley, direksiyonun arkasında bağdaş kurmuş, güzel yüzünü güneşe doğru çevirmiş, tüm kremayı almış bir kediye benziyor. Sanırım deniz tutmasını atlatmış. Öğleden sonra güneşi koyu renk saçlarında parıltıyor. Gözlerini açıyor ve bakışlarımla buluşuyor, kendi mavisi okyanus gibi. Bu mavi rengi daha önce bir yerlerde gördüğüme yemin edebilirim.

Dayton düşüncelerimi bölerek, "Hadria'ya doğru yola çıkıyoruz," diyor. "Şehrin dışındaki koylardan birine yanaşıp gizlice içeri gireceğiz. Bu gemi limanda çok dikkat çeker."

Bana bakmadan benimle konuşuyor. Wrenley ile öpüşürken yanlışlıkla içeri girdiğimden beri söylediği ilk şey bu.

Bu düşünce içimde bir mide bulantısı dalgasına yol açıyor ve onu hızla uzaklaştırıyorum. Tabii ki Dayton eşini öpecekti. Elbette öpmeli.

"Gökyüzünün görüntüsünü sevmiyorum," diye mırıldanıyor, deniz mavisi gözleri kısıyor.

Gri bulutlar ufku kesiyor.

Dayton mürettebatla konuşmak, bizi rotamıza sokmak ve bir gemiyi yüzdürmek için ne gerekiyorsa yapmak üzere ayrılıyor. Düşünmek için biraz boşluğa ihtiyacım var. Pruvaya gidip küpeştenin yanındaki bir sandığın üzerine oturuyorum. Puslu su, ısınan yüzümü kaplamak için yukarı fışkırıyor.

Değer verdiğim pek çok insandan çok uzakta hissediyorum. Farron, Caspian, Kel ve babam aşağıda. Ezryn, Delphie ve Nori çölde. Onları korumak için hiçbir şey yapamıyorum.

Ağır ayak sesleri duyuyorum ve Dayton'ın bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

Gömleğini çıkarmış, teni turuncu ışıktaki bronz rengine parlıyor. Çizgili bir Başına sardığı bandana altın sarısı saçlarının karışmasını engelliyor.

"Gerçek bir korsan gibi görünmeye mi çalışıyorsun?" Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

İplerden birini tutuyor ve gülümsüyor. "Sadece havaya uymaya çalışıyorum. Yakında bir gladyatör olacağım. Arenayı denizden bile daha iyi biliyorum."

"Denizi avucunun içi gibi biliyor gibisin."

"Biliyorum ama arena... İliklerime kadar bildiğim arena." Sesinde derin bir ateş var ve gözlerinde bir vahşilik parlıyor.

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?" Ben soruyorum. "Bu oyunlarda seninle savaşılabılır mıyim?" "Bir hava gemisini indirdin. Aşağıdan gelen birkaç canavar sorun."

"Yine de dikenlerimi kullanamayacağım," diye hatırlatıyorum ona.

"Tamam." Dayton yanımdaki bir sandığın üzerine oturdu. "Yine de yaylar olacak ve kılıç çalışmanızın üzerinden geçeceğiz. Ben hep orada olacağım."

Dayton'la görevimiz hakkında konuşmak sorun değil. Bununla başa çıkabilirim. "Gergin değil misin? Çoğu seni uzun zamandır görmemiş olan insanların önünde yarışacaksın."

Gülümsemesi daha da genişler. "Kairyn bir aptal. Güneş Kolezyumu'nu kendi karanlık oyun alanına çevirmeye çalışıyor. Ama kan dökmediği bir yere hükmedemez. Hayatım boyunca oyunlarda savaştım. Çoğu Kraliyet ailesi değerini göstermek için bir ya da iki büyük dövüş yapar ama ailem beni oradan çıkaramadı."

"Nedenmiş o?"

"Arenada kendimi canlı hissettim. Gelecek hakkında endişelenmek yoktu. Ya bir karar verirsin ya da ölürsün. Kalabalık çığlık atıyor olabilir ama benim için burası her şeyin sessiz olduğu tek yer. Kairyn oyunlarını sürdürebilir ama kumda olanları kontrol edemez. Ve benim hakkımda çok önemli bir şeyi bilmiyor."

Dayton konuşurken saçları fırtınaya dönüşüyor, mavi gözleri anı ve neşeyle parlıyor. "Neyi bilmiyor?" Ben soruyorum.

"O arenada hiç oyun kaybetmedim. Tüm Vale'de bunu iddia edebilecek tek kişi benim." Uzanıp elimi tutuyor. "Kaybetmeyi planlamıyorum."

Şimdi kaybetmeye başla. Üç maçı da kazanıp yayını alacağız. Sonra da gökyüzünü havaya uçuracaksın."

Sözleri kalbimi dörtlale koşturuyor ama kendimi kaptırmak yerine geri çekiliyorum. "Arenada lanetinle daha güçlü olmaz mıydın? kırık mı?"

Dayton sertleşiyor. Sonra gülümser, ama bu her zamanki gülümsemesi değildir. Daha yavaş, daha orantısız ve acımasız. "Daha önce sözümüzü kesmeseydin belki de çoktan kırmış olacaktım."

"Oh, sen sadece-" diye araya giriyorum ve yumruklarımı sıkarak ayağa kalkıyorum. "Ben sadece neyim, Rosalina?"

"Ben gidiyorum."

Dayton sıçrayıp kolumu tuttu. "Hayır, ne söylemek istiyorsan söyle."

"Tamam. Bence Wrenley'e ne söyleyeceğimize dikkat etmeliyiz. planları var. Özellikle de döndüğümüzde hâlâ sarayda Kairyn'in emrinde çalışıyorsa."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Ondan hoşlanmadığımı biliyordum."

Onu mükemmel kaslı göğsünden itiyorum. "Ben öyle bir şey demedim. *Deniyorum*, Dayton."

"Ben de öyleyim. İşimi zorlaştıran sensin."

Ellerimi saçlarımın arasına daldırıyorum. "*Ben* mi zorlaştırıyorum? Geceyi onunla geçirdim. Onun arkadaşı olmaya çalıştım. Tanrım, Dayton, bunu senin için nasıl zorlaştırıyorum?"

Cevap vermiyor. Göğsü kabarıyor, yüzünün yarısı bulutların gölgesinde kalıyor.

"Dayton?"

Bana doğru geliyor.

İçgüdüsel bir parçam bakışlarındaki vahşilikten tedirgin olarak bir adım geri atıyor. "Castletree'ye gitmeden önce onunla lanetimi bozabilirdim, biliyorsun," diye homurdanıyor. "Şimdiye kadar bunu binlerce kez yapmış olabilirdim."

Sırtım direğe dayanıyor ama Dayton ilerlemeyi durdurmuyor. "Bir yıl önce, güzel bir kadın bulduğumda kendimi ne kadar şanslı hissedeceğimi hayal edebiliyor musun?"

Bana tapmaktan başka bir şey istemeyen dostum?"

"Eminim çok şanslı olduğunu düşünüyorsundur," diye tükürdüm. Rüzgâr şimdi çok şiddetli, saçlarımı her yöne savuruyor.

"Bilmiyorum ve seni suçluyorum." Dayton sert bir elini başımın iki yanına koydu. "Bunların hepsi senin suçun. Önceden iyiydim. Sen beni durdurdun."

Farron'u iterek. Beni bir çeşit kadere inandırdın. Beni aşkın gerçek olduğuna inandırdın. Her şeyi mahvettin ve bunun için senden nefret etmekten asla vazgeçmeyeceğim Rosalina."

Dayton çenemden tutup beni kendine doğru çekerken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve havada elektrik düğümleniyor - ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Parlak mavi ışık tüm görüşümü kaplıyor. Çılgılık atıyorum ve Dayton beni göğsüne doğru çekerken bir şimşek sağır edici bir çatırtıyla direğe çarpıyor.

"Fırtına geliyor!" diye sesleniyor mürettebattan biri.

"Bu çok hızlı oldu!" diye bağılıyor bir başkası karga yuvasından.

Dalgalar teknenin gövdesine çarpıp güverteye su sıçratırken tekne sallanıyor ama Dayton beni sımsıkı tutuyor. Bulutlardan bir yağmur seli fıskırıyor ve bizi sıırıslam ediyor. Bir başka şimşek çakması gökyüzünde kıvılcımlar saçarak kara bulutları aydınlatıyor. Bir ışık parlamasıyla mürettebatın panik içindeki yüzlerini ve üst güverteden bize bakan Wrenley'i görüyorum. Yüzü vahşi ve öfkeli, gözleri elektriğin kendisi gibi.

Dayton, "Gemiye emniyete almalıyız, sonra da herkesi güvertenin altına indirmeliyiz," diyor.

Başımı sallıyorum ve benden uzaklaşıyor, bir anda kaygısız Yaz Prensi'nden bir deniz komutanına dönüşüyor.

"Ambarları kapatın," diye sesleniyor Dayton. "Topları emniyete alın ve güvertenin altına inin!"

Zifiri kara bulutlar denizi çalkantılı bir karanlığa dönüştürüyor. Dev dalgalar gemiyi her taraftan dövüyor. Çırpıyorum, dehşet bedenimi ele geçiriyor. Mürettebat yelkenleri indirmek için öfkeyle çalışırken Dayton bağırarak emirler yağdırmaya devam ediyor. Direğe çarpan yıldırım yelkenleri garip bir şekilde asılı bırakmıştı.

Şiddetli rüzgâr brandayı yırtarak onları savurur. Diğer mürettebat topları ve varilleri bağlamaya çalışıyorlar. Daha yukarıda Dayton bazı mürettebatı güvertenin altına indiriyor.

"Haydi, Rosie!" diye bağılıyor.

Kaygan zeminde ona doğru koşuyorum, gemi dalgayla birlikte yuvarlanırken ayağımı korumak için mücadele ediyorum. Büyük bir dalgadan aşağı kayarken gemi ileri doğru dalıyor. Dizlerimin üzerine düşüyorum, kaygan yüzeyde aniden neredeyse yatay hale geliyorum. Kendimi durdurmam gerekiyor.

İlk aklıma gelen dikenlerimi çağırmak oluyor ama okyanus tabanı çok uzakta. Çırpınarak uzandım ve yan korkuluğu kavradım, beni durdurdu

daha uzağa kayıyor.

Dayton bağıyor, bana doğru koşuyor, ama fırtınanın kakofonisinden zar zor duyuluyor. Bir inilti ile gemi düzleşti ve büyük bir dalga güverteye dökülüyor, beni sırlıslam ediyor, ama artık aşağı yuvarlanmadığımızdan emin olana kadar küpeşteyi sıkıca tutuyorum.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese ayağa kalktım ve gözlerimdeki suyu sildim.

Dayton durur, yüzünde aptal ve rahatlamış bir ifade vardır. Kolunu yaralı bir mürettebata dolamadan önce, "Hadi Rosie," diye sesleniyor. Çabucak peşlerinden koşuyorum.

Havada bir çatlak sesi duyulur. Direğin üst yarısı kırıldı. Geri çekiliyorum ve geminin yan tarafına çarpıp küpeşteyi parçalayarak çalkalanan okyanusa yuvarlanırken beni kıl payı ısıtıyor. Nefesim kesildi. Eğer bu bana çarptıysa-

Görüş alanımda bir halat sallanıyor, direğin arkasından geliyor. Hareket edecek zamanım yok. Karnıma çarpıyor ve güverteye çarpıyorum. Bir başka buzlu dalga geminin kenarından dökülüyor, beni yutuyor ve kenara daha da yaklaştııyor. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Tırnaklarım işe yaramaz bir şekilde kaygan yüzeye yapışıyor ve kırık korkuluklara doğru gittikçe yaklaşırken çığlık atıyorum. Sihir. Sihir kullanmak zorundayım. Su parmaklarımın altında buza dönüşüyor ve daha hızlı kaymama neden oluyor. "Hayır!"

Gemi yana yatıyor ve ben dönüyorum, açıklığı ısıtıyorum ama başımı sertçe korkuluklara çarpıyorum. Acı kafatasıma yayılıyor. Dünya dönüyor ve alçalıyor ve çok soğuk. Her şey kararmadan önce bedenim bir bez bebek gibi gevşekleşiyor.

BÖLÜM 45



Dayton

"Herkes burada mı?" Nefes nefese güvertenin altındaki koridora bakıyorum. Wrenley mürettebatın geri kalanıyla birlikte toplanmıştı. *Güzel, güzel.* "Rosie, aşağı in." Cevap yok. Döndüm. Sadece yağmur ve rüzgar yağıyordu. Tam arkamdaydı.

"Rosie?"

Hemen güverteye çıktım. "Dayton, orası güvenli değil!" Wrenley arkamdan bağırıyor. Onu duymazdan geliyorum.

Güvertede sadece bir mürettebat kaldı, ikinci kaptan Huxton. Kendini direksiyona bağlamış ve yüzünde hınzır, çılgın bir sırıtış var.

"Huxton!" Bağırıyorum, her adımda bir çaba. "Güvertede başka kimse var mı?"

"Hayır, kaptan!" diye sesleniyor. "Sadece ben ve fırtına!"

"Rosalina!" Çığlık atıyorum, kendimi rüzgâra ve yağmura bırakıyorum. Bu dalgalar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor: en az elli fit yüksekliğinde,

güverteye çarpıyor ve köprüden aşağı yuvarlanıyor. Sonlarını göremiyorum.

"Bugün hangi lanet deniz tanrısını kızdırdığımı bilmek isterdim."

Alt güverteye atladım. Direk gitmiş, korkulukta kocaman bir boşluk oluşmuştu. Sonra onu görüyorum, beyaz gömlekli, kahverengi saçlı. Rosalina gevşek bir şekilde yatıyor, vücudu sağlam kalan korkuluklara dayanmış.

Açıklığa çok yakın.

"Rosie?" Ona doğru koşuyorum.

"Dayton!" Biri gömleğimin arkasından tuttu. Dönüyorum. Wrenley.

"Burada ne işin var?" Onu omuzlarından tutarak çığlık attım. Gözyaşları ya da yağmur yüzünü eritiyor. "Seni bırakamazdım."

Onu merdiven korkuluklarına doğru itiyorum. "Bunu tut ve sakın bırakma. Senin için geri geleceğim."

Başını sallıyor, dehşet gözlerinden okunuyor. Beni takip etti... Bu onun bağının çekiciliği miydi? Bunu merak edemem. Şu anda kurtarmam gereken bir prenses var. Güvertede koşuyorum, kayarak ve yalpalayarak ilerliyorum.

"Büyük bir tane geliyor, kaptan!" Huxton bağırıyor.

Önüme bakıyorum. Geminin yüz metre yukarısında şimdiye kadar gördüğüm en büyük dalga yükseliyor, siyah ve köpüren beyaz bir ağız.

"KENDİNİ HAZIRLA!" Huxton bağırıyor.

Direkten geriye kalanları yakalayıp tutunuyorum. Gemi dalgaların derinliklerine dalarken üzerime buz gibi su dökülüyor. Direkteki halat avucumu kanlı bir şekilde sıyrıyor ve tam lanet geminin asla yükselmeyeceğini düşündüğüm anda su çekiliyor ve fırtınanın içine geri dönüyoruz.

Kalbim sıkışıyor. Rosalina gitmiş, denize düşmüştü. Sadece birkaç değerli anım olduğunu bilerek onun olduğu yere doğru koşuyorum.

"Üstünden geçti!" Huxton

bağırıyor. "Biliyorum!"

"Diğeri de!"

Durup Wrenley'i bıraktığım yere bakıyorum, parmaklıklara tutunmuş. *Hayır.*

...

Geminin iki zıt tarafı. İkisini de kurtaramayacağım. Olabilir. hatta kurtaramayacak.

Biri lanetimi kırmak, sonsuza kadar bir canavara dönüşmemek için tek şansım, diğeri ise ...

Diğeri Rosie.

"Bak bakalım kızı bulabilecek misin ve iskele tarafına bir varil ve halat atabilecek misin! Mürettebatı güvende tut," diye bağırıyorum Huxton'a ve sonra küpeştenin üzerine atlıyorum. Denizin altında kara sulardan oluşan bir girdap var. Su üstünde kalmak neredeyse imkânsız olacak. Onu bulabileceğimi düşünmek saçma. Fırtınanın uğultusu kulaklarımı dolduruyor ve ben kenardan atlarken diğer tüm sesleri bastırıyor.

Karanlığın derinliklerine battıkça buz gibi su beni bütünüyle yutuyor. Kavrayışı boğucu. Bu suda asla bir oksijen baloncuğunu sabit tutamayacağım. Sadece nefesimi tutmam gerekecek.

Gözlerimi açıyorum. Çok karanlık. Şimşekler çakıyor, batan tahtaları ve spiral halatları aydınlatıyor. *Neredesin sen? Neredesin?*

İçimde bir şeyler tutuşuyor. Daha derinde. O daha derinde. Alçalıyorum, kendimi sonsuz okyanusa doğru itiyorum. Başka bir şimşek çakmasıyla onu görüyorum, gevşek vücudu daha derine, daha derine, daha derine batarken kahverengi saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

Kendimi aşağıya doğru zorluyorum, okyanusun beni daha hızlı taşımamı istiyorum. Büyüm bir yıldır hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Şimşek kayboluyor ve hava neredeyse tamamen kararıyor ama onun nerede olduğunu biliyorum. Tam önümde.

Parmaklarımı zorlayarak kumaşa dokunuyorum, sonra kollarımı beline doluyorum ve yüzeye doğru tekmeliyorum.

Fırtına dalgalarını yararak onu kollarımda sıkıca tutuyorum. Etrafımızda gürleyen sulardan başka bir şey yok, gemiden bir iz yok, sadece geride bıraktığı kırık parçalar var. *Onlar bunu atlatacak, biz de öyle yapmalıyız.*

Rosie'yi göğsümde tutarak büyük bir tahtaya doğru yüzüyorum ve bedenini tahtanın üzerine çekiyorum, ardından sürünerek yukarı çıkıyorum. Nefes almıyor.

Panik göğsümde kabarıyor. Eğilip dudaklarını ayırıyorum ve ciğerlerine oksijen üflüyorum.

Hiçbir şey yapmıyor.

Cansız bedenini bedenime doğru çekiyorum. "Rosalina, tüm yıldızlara yemin ederim ki eğer uyanırsan hayatım boyunca bir daha asla içki içmeyeceğim." Ağzımı tekrar onunkine bastırıp ciğerlerine nefes veriyorum. "Bebeğim, lütfen uyan."

Tükürüyor, sonra öksürüyor. Sonra boynunda çok tuhaf küçük yarıklar görüyorum. *Solungaçlar*. "Suyun altında nefes almayı ne zaman öğrendin?"

Gülümsemesi zayıf ama güzel. "Sadece bir şey kaptım." Küçük salımız çalkantılı denizde sallanırken omuzlarımı sıkıca kavriyor. Gemiden ya da karadan bir iz yok. "Benden sonra mı atladın?"

İçimde bir pişmanlık arıyorum ama Rosalina'nın iyi olmasından başka bir şey bulamıyorum. Birlikte tahtanın üzerine düşüyoruz, yorgunluk her şeyi ele geçiriyor.

"Bundan sonra evin yolunu nasıl bulacağız?" Rosie homurdanıyor.

Onu sıkıca tutuyorum, kollarımdan birini açık denize sarkıtıyorum.

Akıntı canlı. Ezryn'in toprağı, Kel'in buzunu ve Fare'nin ateşi kontrol edebildiği gibi canlı. Bu akıntıya ben hükmedebilirim. *Güvenlik*, diye düşünüyorum, büyüm okyanusu çevreliyor. *Bizi güvenli bir yere taşıyacak.*

Kollarımı Rosalina'ya doladım, her şey bulanıklaştı. Gördüğüm son şey suyun altındaki parlak bir şeyin titreşimi.

BÖLÜM 46



Ezryn

"Kardeşim bana lanetle ilgili her şeyi anlattı. Yani geceleri gerçekten büyük bir kurda mı dönüşüyorsun?"

"Evet."

"Vay canına, bu harika. Ne zaman istersen yapabilir misin?"

"Evet."

"Hemen şimdi yapabilir misin?"

"Evet."

"Yapacak
mısın?"

"Hayır."

"Oh. Ama eğer yaparsan ... sırtına binebilir miyim?"

"Hayır."

"Çok sinir bozucusun. Dördünüz bir arada olduğunuzda ve içinizden biri ulumaya başladığında, bu herkesi ona katılmaya zorluyor mu?"

"Hayır, şey, evet, sanırım öyle." Duruyorum, ayaklarım kuma batıyor ve gözlerimdeki teri kırıştıyorum. Bu dayanılmaz sorulara daha fazla katlanamayacağım. Eleanor, Caelum Karakolu'ndan ayrıldığımızdan beri yanımda yürüyor. Birkaç adım ötemde değil. Birkaç adım önümde ya da arkamda değil, *tam* yanımda. Geçen her an Castletree ya da Lütuflar hakkında bir soruyu cevaplamakla geçti ve şimdi de lanete geçti.

Dalgalanan ufka bakıyorum. Birkaç saattir yürüyoruz ve güneş gökyüzünün en yüksek noktasında durmuş, acımasızca ısıldıyor. Serin deniz havasının ve tuzlu esintilerin anısı çok uzaklarda.

Son karakolun ötesinde yol yok, sadece altın sarısı kum ve güneşin kavurduğu toprak var.

Elimizdeki tek şey kırmızı kile bulanmış yırtık bir tüy. Kaburgaların diyarın en kuzey noktası olduğunu biliyorum ve bu yüzden Yaz mevsimine uygun olarak güneşi kullanarak yönümü buluyorum. Kum kızıla döndüğünde yaklaştığımızı anlayacağız.

Bakışlarım ileride, kırık kemikler gibi manzarayı noktalayan yüksek kırmızı kaya oluşumlarına takılıyor. Çöl tabanından aniden yükseliyorlar, dar ve uzun, tepeleri düz. Uzun gölgeleri toprağın üzerine düşüyor.

Derin bir nefes alıyorum, kuru hava burnumu tırmalıyor ve Sırtımda üç çanta vardı. İlk bir saatlik yürüyüşten sonra nasıl olduysa Eleanor ve Delphia'nın çantalarını da almıştım.

"Neden durduk?" Eleanor bana en büyük ağabeyini hatırlatan bir baykuş ifadesiyle gözlerini kırpıştırarak "Neden durduk?" diye soruyor.

"Bu kayaların görüntüsü hoşuma gitmiyor," diyorum. "Hey, Delphia, buraya gel."

Delphia ileride. Eleanor'un aksine o hep önümde olmak istedi. Her yönü görebildiğim zaman sorun etmiyordum ama bu kayaların arkasında her şey olabilirdi.

Vadi'de efsaneler ve mitler çoktur. En zorlama hikayelerin bile genellikle bir gerçeklik payı olduğunu öğrendim. Yani, yine de Serap şeklinde kamufle olmuş ejderhalar veya kasırga şeklinde elementaller olmayabilir, Kaburgalar hakkında anlatılan hikâyelerin bir sebebi vardır.

"Delphia, buraya gel!" Cevap vermeyince bağıryorum. İkiz bıçakları bile yanında değil; şu anda sol omzumda asılı duran çantasına bağlılar.

"Şunları bir kontrol etmek istiyorum!" diye seslenerek yüksek kayalara doğru koşuyor.

"Delphia, kâhya ve Yaz Prensesi, Sabine, Ovidius ve Cenarius'un kızı, Damocles, Decimus ve Daytonales'in kız kardeşi, hemen buraya *gel* yoksa ben-"

"Ne yapacaksın?" diye sesleniyor. "Beni odama mı göndereceksin?" Dönüp kayalıklara doğru koşmadan önce kıkırdıyor.

Boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor ve sırttan Eleanor'a bir bakış fırlatıyorum. "Buna gülme."

Onu yakalamak için hızımı iki katına çıkararak yola koyuluyorum, Eleanor ise iç çekerek yanımda yürümeye devam ediyor ve "Koşmaktan *nefret ediyorum*" diye mırıldanıyor.

Bu çorak arazide terlemekten nefret ediyorum.

İki meydan okuyan, nankör küçük kıza yük katırlığı yapmayı düşünüyorum ama nefesimi koşmaya saklıyorum. Bugün bininci kez, bunu yapmayı neden kabul ettiğimi merak ediyorum.

Dayton için. Farron için. Yaz Diyarı için.

Tanrı aşkına!

Delphia kayalara ulaştı ve onlardan birine tırmanmaya başladı. Nefes alıyorum ve daha hızlı ilerliyorum.

Yüksek oluşumlara ulaştığımızda Eleanor ve beni gölgeler ıslatıyor. "İn aşağı," diye homurdanıyorum birkaç metre yukarımda asılı duran Delphia'ya.

Kafa.

Bana ters ters bakıyor. "Sus."

"Yedi diyar üzerine yemin ederim, eğer aşağı inmezsen-"

"Tamam!" Aşağı atlıyor, zarıfçe yere iniyor, sadece çizmelerinin etrafındaki küçük toz bulutu havalanıyor. "Sadece sessiz ol."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sessiz olmak istiyorum ama tek bir düşünce olmadan çölde dört nala koşan sensin-"

"Hayır!" Parmağını dudaklarına götürür ve "Sessiz ol ve dinle" diye fısıldar.

Hemen ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Rüzgâr ve kumun kayması dışında duyulacak bir şey olmamalı.

"Duyuyorum," diye mırıldanıyor Eleanor. "Sanki... bir ninni gibi. Annemin eskiden söylediği bir ninni."

Delphia uzaklaşıyor, sivri kulağı seğiriyor. "Bu bir ninni değil. İyi dinleyin. Eski bir taverna şarkısı. Kardeşlerim hep birlikte söylerlerdi."

Nefesimi tutuyorum ve diğer tüm seslerin uzaklaşmasına izin veriyorum.

Evet, onu duyuyorum.

Şimdi. Bir anıdan gelen uhrevi bir ses. Her nota bir özlem ve keder duygusuyla dolu ama melodi beni gülümsetiyor. Bu, hepimizin aşağıya indiği gece yakalanan sirenin söylediği şarkı. Bu şarkıyı son duyduğumda Rosalina kucağımda oturuyordu, vücudu yumuşacıktı ve bu kadar soğuk bir yerde sıcaklık yayıyordu. Keşke ona yine öyle sarılabilseydim.

Gözlerimi kapatıp şarkının içine dalarsam-

Kendime geliyorum. Çölün bu kadar uzağında müziği nasıl duyabiliyoruz? Bu mümkün değil.

Tabii...

Kaburgalardaki canavarlarla ilgili bir efsane aklıma geliyor. Birdenbire, şarkı artık siren sesi gibi gelmemeye başladı. Bu iğrenç bir ses,

Alaycı, melodiden yoksun bir alay.

Eleanor kayalara yaslanmış, gözleri kapalı, gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. Dönmeden önce yakasından tutup yan tarafıma sıkıca bastırıyorum. "Delphia!"

Delphia açık kumda dolaşıyor; yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmış. Eleanor gibi onun da gözleri kapalı ve gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Tekrar söyle Dammy," diye sesleniyor. "Bir kez daha!"

"Delphia!" Kükrüyorum ve ona doğru hamle yapıyorum. Ama Harpy daha hızlıydı.

Büyük siyah kanatlar gökyüzünden fırlıyor. Kancalı pençeler Delphia'nın omuzlarına batıyor.

Şarkı kaybolur, yerini Delphia'nın çığlığı alır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47



Keldarion

Büyük Uçurum'daki tek ışık Irah'n Amca'nın taşıdığı fenerden geliyor. Zifiri karanlıkta cesurca yanıyor, onun ve George'un yüzlerinde gölgelerin titreşmesine neden oluyor. Asansörümüz gıcırdayarak aşağıya, aşağıya, derinlere doğru inmeye devam ediyor. Diğer Voidseal işçilerinin elindeki meşaleleri çoktan geçtik. Kimse bu kadar aşağı inecek kadar deli değil.

Ama daha önce hiç kimse Sira'nın hapishanesinden birini kurtarmaya çalışmamıştı.

George ve ben dünü Frostfang'den seyahat ederek geçirdik, George benim kurdumun sırtına bindi. Yaşlı adam keskin bir binici olduğunu kanıtladı. "Jacksonville'de devekuşlarına binmekten daha zor değil! Bay Fraser bir çiftlik açtı. Çok hoşuma gitti."

Birlikte seyahat ettiğimiz süre içinde, tıpkı kızı gibi George'un da her şey için bir hikâyesi olduğunu öğrendim. Rosalina'nın hikâyeleri kitaplarından gelirken, George'unkiler kendi geçmişinden geliyor.

Anelkrol Çorak Toprakları'nı geçmek ona Anya'yla birlikte HMCS *Karluk*'ta katıldıkları başarısız bir keşif gezisini hatırlattı. Voidseal üzerindeki devasa köprü, sonsuz aşkı sembolize etmek için Ponte Milvio'ya kendisinin ve Anya'nın isimlerinin yazılı olduğu bir kilit bağlama anısını canlandırdı. Zaman zaman insan dünyasına girmiş olsam da, bu yerler ve isimler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Yine de, sanki her şeyi kafamda canlandırabiliyorum; George çok canlı imgelerle konuşuyor, zihni her zamanki gibi keskin.

Tüm hikayelerindeki tek ortak tema Anya'dır. Her zaman onun yanında, dikkatinin odağında. Sanki sadece onun adını söylediğinde, içinde bir şeyler canlanıyor.

George Şimdi asansörün kenarına eğilmiş, karanlığın içine bakmaya çalışmaktadır. İrahn Amca onu ceketinden tutup geri çekiyor. "Bu şekilde burnunu kaybedeceksin evlat," diyor İrahn hoyratça.

George mahcup bir sırıtışla ayağını sabırsızca yere vurur. Bir insan olmasına ve dev bir kurtla günlerce en acımasız topraklarda seyahat etmesine rağmen

Vale'de hiç korku göstermedi. Gerginlik yok.

Öte yandan ben korku doluyum. Karanlık bu kadar tüketirken burada dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Sadece asansörün rahatsız edici tıkırtısı ve soğuk. Dehşet iliklerime kadar işliyor.

Aşağı'dan ya da Sira'nın labirentinde karşıma çıkardığı her şeyden korkmuyorum. Ama Rosalina'nın babasından, hayatındaki en önemli kişiden sorumluyum ve muhtemelen -işler plana göre giderse- annesinden de sorumlu. Onları sağ salim eve getirmeliyim. Rosalina'ya anne ve babasını tekrar görme şansı vermeliyim.

Asansör gıcırdayarak durdu. Saatlerdir iniyormuşuz gibi geliyor; durgunluk beni tedirgin ediyor.

İrahn Amca, "Burası en fazla inebileceği yer," diyor. "Artık kendi başınızasınız çocuklar."

Kapıyı açıyor ve buz gibi bir tünele giriyoruz. İrahn Amca hem bana hem de George'a birer fener uzatıyor ama pek yardımcı olmuyorlar. Sanki ışıkları hemen yutulmuş gibi.

"Teşekkür ederim amca," diyorum.

Sürpriz bir şekilde amcam bana sarılıyor. "Burada neyin bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum evlat, ama bir sabah göğsümde bir Lütüfla rastgele uyanmasam iyi olur."

"Ölmeyeceğim," diyorum. Uzun zamandır ilk defa bu kadar eminim. Benim için çok fazla gelecek var. Rosalina için çok fazla.

İrahn Amca başını sallıyor. Ondan ancak bu kadar duygu alabiliyorum.

George ve ben tünele girdik. Asansör ışığa doğru yükselirken gıcırıyor.

"Artık tek bir çıkış yolu var," diye mırıldandım.

Her adımda kışı geride bıraktığımızı ve aşağılara indiğimizi hissediyorum.

Hava daha sıcaktı ve büyük paltomu çıkardım. Sonunda, biz

Fenerlerimize bile ihtiyacımız var. Duvarları boydan boya kesen parlayan yeşil yaralar: Hazar'ın Büyük Uçurum'u ilk yarattığı zamandan kalma kalıntılar.

"Burası neresi?" George elini taşın üzerinde gezdirerek soruyor.

"Bir öfke nöbetinin sonucu," diye mırıldandım. "Şimdi, bu bir giriş yolu. Sira isterse bu boşluktan bir ordu gönderebilir. Onunla Kış arasında duran tek şey Geçersizlik Muhafızları."

"Bir öfke nöbeti. Sanırım daha fazla açıklama yapmanız gerekecek," diyor George.

Sesim kısık. Bu hikâyeyi anlatmak istemiyorum. Ama tüm hikâyelerim trajediyle dolu gibi görünüyor ve George bana o kadar çok şey verdi ki, sanırım ona bir tane borçluyum. "Diyarlar var olmadan önce sadece Yukarı vardı, ilk fae'lerin evi. Nasıl bir yer olduğuna dair pek çok efsane anlatılır ama hepsi de oranın ışık ve umut dolu bir yer olduğu konusunda hemfikir. Ithilias Bahçeleri olarak bilinen büyülü bir gül ağacı tarafından aydınlatılırdı."

"Demek cennet varmış," diye mırıldanıyor George. "En azından bir versiyonu." "Her neyse, artık yok. Sira bir gül çaldı ve Aşağı. Yukarıdakilere savaş açtı ve sonunda gül ağacını yok etti. Aurelia'nın cesareti olmasaydı her şey yok olacaktı. Sira onu yok etmeden önce çalıdan dört gül kurtardı ve onları Castletree ve diyarları yapmak için kullandı."

"Aurelia," diye fısıldıyor George. "Aurelia. Anya. Benim Anya'm."

Ben konuşurken yeşil ışık tenimde parlıyor. "Aurelia Vadi'den ayrıldıktan yıllar yıllar sonra, Aşağı Diyar hâlâ diyarlara savaş açıyordu. Herkes biliyordu ki

Sira gülü canavarlarını yaratmak için kullanıyordu, bu yüzden ailem tarafından gülü geri almak için bir plan yapıldı. Ne yazık ki, Aşağı'dan kaçarken pusuya düşürüldüler. Ailem yakalanmaktan kurtuldu ama gül saldırıda kayboldu. Ne yüzey alemlerinin ne de Aşağı'nın onun üzerinde kontrolü vardı."

Bir adım diğerinin önünde. Birbiri ardına kelimeler. Ailemin anılarına takılıp kalmaya izin veremem.

Ondan.

"Birçoklarının en iyi kararına rağmen, annesini ve bu karanlık diyara olan tüm bağlılığını terk ettiğine yemin eden Aşağıların Prensi ile ittifak yaptım."

"Siyah saçlı çocuk. Zihnimde Anya ile konuşurken gördüğüm kişi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı..."

"Evet. Caspian. Gülü bulmak için birlikte çalışmaya karar verdik. Hatta biz ararken bir süre Aşağı'da yaşadım. Sonunda başardık."

"Gerçekten de cesur bir görev," diyor George. Çevresel görüş alanından beni izliyor ve sanki beni bir harita gibi okuyor. Orada çok

Bu hikayenin söylenmemiş birçok kısmı var. Aşk. Çaresizlik. Pazarlık. Ama anlaması için George'a anlatmama gerek yok.

"Nihayetinde ittifakımız uzun sürmedi. Bir müttefikim Caspian'ın evine saldırdı ve karşılığında Caspian gülü geri çaldı ve Wolfhelm Kalesi'ne karşı bir ordu yönetti. Annem savaşta öldü ve ben de Aşağıdakiler tarafından esir alındım. Böylece birçok fae'nin hayatına mal olacak korkunç bir sefer olan Dikenler Savaşı başladı."

George derin bir iç çeker. "Savaşın parçaladığı dostluklardan daha büyük bir trajedi yoktur. Acı bağlılık tanımaz."

"Tıpkı Caspian gibi," diye mırıldandım. "Dikenler Savaşı dört diyarın tamamında şiddetlendi. Frostfang işgal edilmişti ve Aşağıdakiler bir kuvveti Sonbahar."

"Ah, Dom ve Billy Coppershire'ın dışındaki krizantem tarlasından geçerken bundan bahsetmişlerdi. Büyük bir çamur kaymasının hem fae hem de goblin ordularını yok ettiğini söylediler."

Başımı salladım. "O ordular yakın zamanda Perth Quellos'un şeytani büyüyle yeniden savaştı. Neyse ki Farron artık onları ebedi huzura kavuşturdu."

"Tüm bunlar olurken yakalandın mı?" George soruyor.

"Caspian beni Aşağı'daki bir dağa zincirledi." Sanki bu gerçek şehir dışında olduğumu söylemekten daha sarsıcı değilmiş gibi omuz silkiyorum.

"Caspian'ın evine ilk saldıran müttefik Ezryn dağa tırmandı ve beni kurtardı. Ezryn o sırada Yüce Prens olmasına rağmen, babası Aşağı'nın güçlerini Bahar'a karşı durdurmayı başardı, bu yüzden Ezryn Kış'a yardım etmek için kaldı. Ona ordumun komutasını verdim. O ve babam Frostfang'i geri almak için birlikte çalıştılar."

"Caspian'ın peşinden kendin gittin," diyor George. Bu bir soru değil. Anlayışlı, tıpkı kızı gibi.

"Gülü geri almam gerekiyordu. En azından kendime böyle söyledim. Gerçekten de Caspian'ın beni incittiği gibi incinmesini istiyordum. Ona meydan okudum ve Çorak Topraklar'da savaştık. Güçlü olduğumu biliyordum ama dövüşümüz sırasında o ... patladı. Bu uçurum, tüneller, yeşil ışık - bunların hepsi onun ihanetinin bir sonucuydu."

"Ya da aşkı." George omuz silkiyor.

"Caspian'ın aşkı her zaman bir fırtına olmuştur." Botlarım taşın üzerinde çok gürültülü, yeşil yara izleri çok parlak. "Gül yok edildi Anelkrol Çorak Toprakları'nda savaştı. Sıra onu başka bir şey yaratmak için kullanamazdı.

ama onları kontrol altına almak için de kullanamazdık. Briar'daki goblinler gibi canavarlar vahşi ve evcilleşmemiş hale geldi. Hepsi acı çekti."

"Gülün sonsuza dek gittiğinden emin misin?" Gürleyen bir nefes alıyorum.

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kendim yaptım." Zihnimde görüntüler canlandı. Lavanta gözleri yeşille dolup taşıyor. Gölgelerle, dikenlerle, zümrüt ateşiyle savaşıyor. "Babam Frostfang'i geri alma sürecinde öldü ve ben Kış Kutsaması'nı aldım. Yeni keşfettiğim gücüm ve Caspian'ın Yeşil Alevi arasında büyümüz çözüldü. Bedeli gül oldu."

"Bu savaştan ne çıktı?"

Benden neşesiz bir kahkaha kaçıyor. "Hiçbir şey. Hadria ve Florendel sınırlarını koruyabildiler ve çamur kayması Sonbahar'daki orduları yok ettikten ve Frostfang geri alındıktan sonra Aşağıdakilerin geri çekilmekten başka çaresi kalmadı. Caspian ve bana gelince, gül yok edildiğinde diğerinin ölümünden başka uğruna savaşacak bir şey kalmamıştı. Sanırım öfkemizin bile bir sınırı vardı."

George birkaç dakika sessiz kalır; bu onun için garip bir durumdur. Sonra şöyle der: "Hayatımı insanların yok olduğunu düşündüğü şeylerin kalıntılarını bulmakla geçirdim ve hiçbir şeyin gerçekten kaybolmadığını öğrendim. Belki de Keldarion, cennetten küçük bir parça hâlâ bu diyarlarda olabilir."

"Hayallerin büyüleyici."

"Bana öyle söylendi." George gülümsüyor, sonra bakışlarını benden kaçırıyor. "Ah!

Görünüşe göre buradayız."

Aşağı'nın ufkunun loş mor ışığı tünelden içeri süzülüyor.

Dehliz duvarlarından çıkıp devasa bir odaya girene kadar adımlarımızı hızlandırıyoruz.

Önümüzde devasa bir yapı belirliyor. Labirentin duvarları karanlık gökyüzüne doğru yükseliyor. Taşlar çok eski görünüyor ama zamanın izlerini taşıyor. Karmaşık oymalar her birini süslüyor, tüyler ürpertici işkence ve şiddet sahnelerini tasvir ediyor. Bunları oymanın ne kadar zaman aldığını ancak hayal edebilirim.

Grotesk taş yaratıklar açık girişin her iki yanında durmaktadır, biçimleri Vadi'deki herhangi bir tanınabilir canlının ötesinde çarpıtılmıştır.

Labirent o kadar büyük ki, ne kadar geriye gittiğini ya da ne kadar uzandığını söylemenin bir yolu yok. Ama ötesinde bir yerde Büyülü Vadi'nin gerçek Kraliçesi var.

"Geri dönmek için son şansın George," diyorum. "Bunu sensiz de yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın evlat," der George. Gözlerini kapatır ve kalbine dokunur. Sonra gözlerini açıyor ve labirente doğru üç adım atıyor. "Sola, sanırım."

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Bana gülümsüyor ve kalbine dokunuyor. "O benim küçük cennet parçam."

Olduğum yerde donup kaldım. Bu duvarların içinde daha önce hiç deneyimlemediğim tehlikeler var -Aşağı'nın en karanlık ve en aşağılık yaratıkları- ve ben kalbine güvenen yaşlı bir insan tarafından yönlendirileceğim.

Daha aptalca şeyler de yaptım.

Labirente giriyorum ve kötülüğün kalbine doğru yürürken George'un peşinden gidiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48



Rosalina

Dalgalar nazik bir ritimle zihnime çarpıyor. Kum taneleri dudaklarımı ve yanaklarımı kaplıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve her yer aydınlık, çok aydınlık. Sadece gökyüzü değil, beyaz kum ve parlak yeşil yapraklar. Kafam karıştı, yavaşça

Kendimi yukarı itiyorum, kum nemli giysilerime yapışıyor. Tuz kokusu havayı dolduruyor.

Etrafıma bakıyorum. Gemiden arta kalanlar sahile saçılmış, tahta, variller ve ipler. Gözlerimi ovuşturarak olanları anlamaya çalışıyorum. Anılar bölük pörçük aklıma geliyor.

şiddetli rüzgarlar, kükreyen dalgalar ve su üstünde kalmak için umutsuzca mücadele. Dayton beni sudan çıkarıyor.

Dayton.

"Day-" diye nefes nefese kaldım, sesim boğuklaştı. Sahilin ilerisinde bir şekil var. Sendeleyerek ayağa kalktım. "Day!"

Yanına koştum, önünde diz çöktüm ve onu sırt üstü yatırdım. Kahretsin, çok ağır. Dayton öksürmeye ve çıplak göğsüne deniz suyu sıçratmaya başladı. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Hey, Blossom," diye mırıldanıyor, parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

Şu anda nasıl göründüğümü sadece hayal edebiliyorum: denizden kabuk bağlamış saçlarım ve yırtık kıyafetlerimle su içindeyim.

"Gemiden bir iz var mı?" Dayton ayağa kalkar.

Saatlerdir dışarıda olmalıyız. Deniz cam gibi pürüzsüz, masmavi su görebildiğim kadarıyla yayılıyor, ama herhangi bir gemi izi yok.

"Sence iyiler mi?" Ben soruyorum.

Dayton'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Çoğunun."

Bunu anlamak hâlâ zor. Suya atladı, benim hayatımı kurtarmak için mürettebatını, arkadaşını terk etti.

Dayton sendeleyerek ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. "Küçük Bizans adalarından birinde olmalıyız. Çoğunda yerleşim yok."

Yüksek palmiye ağaçları esintiyle hafifçe sallanır. Kumsal, yerini adanın yüksek bir noktasına kadar uzanan yeşilliklere bırakır.

"Dikenlerimi bizi Castletree ya da Corsa Tuga'ya geri götürmek için kullanabilirim," diye açıklıyorum. "Ama Hadria'ya hiç gitmedim. Orada seyahat etmek için diken yok." Eminim Caspian'da vardır ama bu çok riskli olur. Bu bizi doğrudan Kairyn'in kalesinin kalbine götürebilir.

Dayton başını sallar. "Castletree'ye geri dönersek Hadria'ya gitmenin tek yolu yaya olmak ve bu da haftalar sürebilir. Kairyn'in saldırısından sonra Corsa Tuga darmadağın olacak. Orada yardım bulamayız."

"Peki, ne yapacağız?"

Dayton bakışlarını denizden adanın ortasına çevirir. "Yüksek bir yer bulacağız. Belki oradan *Ölümcül Gökyüzü*'nü görebiliriz.

Dancer ve bir işaret yap. Ayrıca yiyecek ve su bulmamız gerekecek."

Güneşin konumuna bakılırsa öğleden sonra olmuş ama sıcaktan sıırılsıklam olmuş giysilerim ve saçlarım neredeyse kurumuş bile. Midem bulanıyor. Burada gerçekten tek başımızayız.

Dayton kumsalda işe yarar bir şeyler bulmak için hızlı bir tarama yapar ama dalgaların sürüklediği odun ve ipten başka bir şey yoktur.

Bizi ormana götürüyor. Kumsal neredeyse anında arkamızda kayboluyor ve sık çalılıkların içinde kalıyoruz. Yüksek ağaçlardan sarkan sarmaşıklar yemyeşil bir labirent oluşturuyor. Yine de Dayton neredeyse içgüdüsel bir şekilde nereye gideceğini biliyor gibi görünüyor.

Yaklaşık bir saat süren yolculuktan sonra durmamı işaret etti ve ağaçlardan birine tırmanarak elindeki sopayla iki hindistan cevizini yere düşürdü.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu var." Ona sıırıyorum. Topraktan altın bir çalı fıskırıyor ve kalan hindistan cevizlerini yere düşürüyor.

"Bununla bana küçük bir bıçak yapabilir misin?" diyor ve tekrar yere atlıyor.

Yayım kadar pratik değilim ama birkaç dakika sonra keskin kenarlı bir şey yapmayı başardım. Dayton onu benden aldı ve hindistan cevizlerinin üstlerini kesti. "İç."

Sıvı boğazımdan aşağı kayana kadar ne kadar kavrulduğumu fark etmemiştim. Hafif tatlı ve cevizimsi bir tonu var. Bir tanesini bitirir bitirmez, Dayton

bana bir tane daha uzattı, ben de hevesle aldım.

"Devam etmeliyiz," diyor ve ormana doğru ilerlemeye devam ediyor.

Onu takip etmeye devam ediyorum. Rahatsız edici, nem tenimi yapışkan terle kaplıyor ve giysilerim kurumuş olmasına rağmen tuzla kabuk bağlamış ve sertleşmişler. İç baldırlarımın yarın çiğ ve kırmızı olacağını biliyorum.

Ama aynı zamanda çok güzel. Orman, açan parlak çiçekler ve cıvıl cıvıl kuşların senfonisiyle canlı... Dayton sahilden ayrıldığımızdan beri neredeyse iki kelime konuşmadığı için bunları net bir şekilde duyabiliyorum. Yanına doğru yürüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Day?" Kolunu kavriyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

"Neden sorduğumda güvertenin altına inmedin?"

"*Deniyordum* ama devrildim!" Birden aklıma geldi: fırtına vurduğu anda söylediği sözler. Benden nasıl *nefret ettiğini*. "Peşimden atladığın için pişman mısın?"

"Hayır, tabii ki değil." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Belli ki bir şey onu hâlâ rahatsız ediyor. "Bırak artık, tamam mı?"

"Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum ama gemiyi tekrar bulacağız. Mürettebata ve... ve arkasına geri döneceğiz."

Dayton, "Artık bir eşim bile olmayabilir," diye tersledikten sonra ormana doğru devam eder.

Midem bulanıyor. Ne demek istiyor? Ben bayıldıktan sonra ne oldu?

"Dayton, bekle."

Peşinden koşuyorum ve ağaçların arasından adaya bakan kayalık bir çıkıntıya çıkıyoruz. Manzara önümüzde uzanıyor. Aşağıda, gür yeşillikler ışıltılı okyanusla buluşuyor. Ufukta tek bir gemi bile yok.

"Artık bir eşim olmayabilir de ne demek?" diye sordum.

Bakışlarımı kaçırarak başını sallıyor. "Yani, gemiye ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Nerede oldukları hakkında da hiçbir fikrimiz yok."

Ilık bir esinti saçlarımı okşuyor ve ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"*Hissedebiliyor* musun onu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi göğsüme koyuyorum. "Dostlarımı kalbimde hissedebiliyorum. Eş bağımızı tamamlamamış olmamıza rağmen Kel'i bile. Ölmüş olsalardı bilirdim."

Dayton başını sallar. "Benim için öyle olduğunu sanmıyorum."

Dayton'ın Wrenley'le bağına güçlendirmesine yardım etmek beni hasta ediyor ama belli ki onun için endişeleniyor ve şu anda ayrı olmaları benim suçum. Bir adım daha yaklaşıp elini kalbinin üzerine götürüyorum ama uzaklaşmak için hamle yaptığımda elimi avucunun içinde tutuyor. Parmak uçlarım yontulmuş göğsünü sıyrıyor.

"Bana ne yapacağımı söyle, Blossom," diye mırıldanıyor.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyorum. "Benimki kalbimin yanında bir sıcaklık gibi.

Arkadaşlarım alevler içinde titriyor."

Başını eğiyor ve dudakları saç çizgime değiyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum-"

"Sadece onu düşün," diyorum. "Onu hissetmek. İçinde bir şekil oluştur zihin."

"Mmm-hmm." Elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Gözlerim kapanıyor. "Kalbinin bir ok olduğunu hayal et. Seni nereye götürür?

Sizi nereye yönlendiriyor?"

Diğer eli benimkini sıkıca kavırıyor ve kalbinin canlı atışını hissediyorum. Nefes alıyorum, tuzunun sarhoş edici kokusunda kayboluyorum ve güneş ışığı teni. Elini sıkıyorum ve o da içgüdüsel olarak beni kendine çekiyor, kalbim onunkıyla birlikte çılgınca atıyor.

"Bir şey hissediyorum," diyor ve gözlerimi açmadan bile sözlerindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Sanki... sanki kalbimin yanında benim olmayan bir şey kendi."

"Bu o," diye fısıldıyorum, yanağımdan sessiz bir gözyaşı süzülüyor.

Kalbimde Kel, Ez ya da Farron'a benzemeyen bir alevin parladığını hissediyorum. Ama daha önce Dayton'ın eşim olduğuna o kadar inanmıştım ki, bu hayali aleve bir daha kanmayacağım.

"Teşekkür ederim Rosalina," diye mırıldanıyor, sözcükler sarhoş gibi geveliyor. Sanki bir çeşit sersemlik içinde. Eğiliyor, ağzı şakağımda geziniyor, tuzla kabuk bağlamış dudakları yanağıma okşuyor.

"Dayton," diyorum, kalbim göğsümden bir savaş davulu gibi çarpıyor. Tüm bedenim onun dudaklarının alevine çekilmiş bir pervane gibi.

"Sadece bir teşekkür," diye mırıldanıyor, ağzının kenarı benimkine değiyor.

"Dayton, yapamayız." Onu göğsünden ittim ve sendeleyerek Orman.

Arkamdan küfrettiğini duyuyorum. Yavaşlamıyorum, Yaz Prensi'yle aramda biraz mesafe olması gerekiyor. Aptalca. Bana dokunmasına izin verdiğim için çok aptalım. Bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için aptalım.

"Rosalina, özür dilerim. Kendimi kaptırdım." Dayton yetişti ve kolumu tuttu. "Beni dinleyecek misin?"

İp koptu. Dayton önce yere, sonra bana baktı. "Oh lanet olsun."

Ayaklarımızın altındaki çimen ve toprak kayarak bir ip ağı ortaya çıkarıyor. Yukarı doğru çekiliyor, bizi havaya fırlatıyor ve sonra yerden yüksek bir ağaçtan sarkıtıyor. Kollarım ve bacaklarım Dayton'inkilere dolanıyor. Ben yapamadan

Dikenlerimi çağırıyorum, daha çılgılık bile atamadan, ağaçlığın kenarından bir siluet beliriyor. Bir elinde kocaman bir mızrak tutan bir fae.

Bu adada yalnız değiliz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49



Ezryn

"Delphia!" Harpy'nin pençelerini Delphia'nın omuzlarına geçirip tekrar gökyüzüne doğru fırlamasını dehşet içinde izlerken sesim çatlıyor. Delphia çığlık atıyor, bu ses bir kahyanın ya da prensesin değil, dehşete düşmüş küçük bir kızın sesi.

Eleanor'u sütunlardan birine doğru itiyorum ve kumun içine doğru koşarak kanatlı canavarın hareketlerini izliyorum. Yaratık gülüyor, onun Hipnotik şarkının yerini yarı insan, yarı hayvan bir gıdıklama alır. Harpy, kadın ve kuşun çarpık bir karışımı. Kaya oluşumlarından birinin üzerine inmeden önce ürkütücü bir zarafetle havayı yarıyor.

Bu yaratıkları tanıyorum. Onları daha önce sadece bir kez gördüm, ama burada değil. Keldarion'a yaptığım ziyaretlerden birinde, o orada yaşarken aşağıdaydı. Hain Caspian'ın bana onlardan bahsettiğini hatırlıyorum.

Sira'nın bir eseriymi. Yıllar önce söylediği sözler zihnimden süzülüyor: *Aşağıların Kraliçesi, Vadi'nin Kraliçesi'ni her zaman kıskanmıştır. Aurelia fae'leri kuşa dönüştürdü, bu yüzden annem de fae'leri kuşa dönüştürmek istedi. Gördüğünüz gibi, annem o kadar yetenekli değildi.*

Bu canavarlar derinliklerden kaçıp kurtuluşu burada mı buldular? Sebep ne olursa olsun, ölmeleri gerek. Şimdi.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Oraya çıkabilirim. Tek yapmam gereken

-

"Ezryn?" Eleanor sessizce söylüyor.

Onu görmezden geliyorum; konsantre olmam gerek. Oluşumlar yaklaşık 100 feet yüksekliğinde. Onlara tırmanabilirim ama bu çok uzun sürer.

"Ezryn?" Eleanor tekrar, daha yüksek sesle söylüyor.

Soruları için zamanım yok. "Şimdi olmaz Eleanor." "EZRYN!"

sesi bir çığlığa dönüşüyor.

İkinci bir harpinin kanatlarını açıp ona doğru dalışını izlemek için tam zamanında dönüyorum. Son saniyede gri-siyah kanatlarını açıyor ve pençeleriyle Eleanor'un kollarını yakalıyor.

"Eleanor!" Canavara doğru hamle yapıyorum ama artık çok geç. Onu havaya kaldırıyor, zevkle çığlık atıyor, yaşlı bir kocakarının sesi bir kuşun çığlığıyla karışıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Gittiler. İkisi de gitti. Dayton'a *söz verdim*, Dayton aracılığıyla da Farron'a. Ailelerini güvende tutacağıma söz verdim. Yapamam.

onları kaybetmek, bu şekilde değil.

Dişlerimi sıkıyorum. Onları kaybetmeyeceğim. Bu iğrenç yaratıklar bir damla daha Fae kanı çalmadan ölecekler.

Artık düşünmeden hareket ediyorum. Çantamdaki kancayı kaptığım gibi, ivme kazanmak için ipi büyük daireler çizerek sallıyorum. Kancayı ileri doğru fırlatıyorum. Kaya oluşumlarından birine saplanıyor ama yeterince yüksek değil. Oraya çıkmam hâlâ çok uzun sürecek. Canavarların kıkırdamaları artık daha yüksek ve kızlardan biri çığlık atıyor.

İki harpi daha gökyüzünü yararak geçerken üzerimden bir gölge geçiyor. Onlar da kayalara doğru gidiyorlar. İğrenç şeyler, yüzleri belli belirsiz Fae kadınlarına benziyorlar, ama orantıları doğru değil. Gözleri çok büyüktür, siyah içinde siyah renktedir. Gıdıları çökük, yanakları çökmüş. Biri çığlık atmak için ağzını açıyor ve iğne keskinliğinde dişlerden oluşan bir çene ortaya çıkıyor.

Pençelere dönüşen pullu bacaklara bakıyorum. Tam olarak kuş ayağı sayılmazlar ama çarpık bir canavara benziyorlar. Uzun, sinirli ayak parmakları sivrilerek keskin noktalara dönüşüyor ve orak şeklindeki pençeleri kavramak için mükemmel. Dikkatimi göğsüne veriyorum, benekli, yırtık pırtık tüylerle kaplı. Korunmasız.

Güçlü bir hamleyle kancayı tekrar havaya savuruyorum. Bu sefer hedefini vuruyor. Çelik çatallar Harpy'nin göğsüne saplanırken bir gıcırta çıkarıyor. İpi tutup çekiyorum.

Harpy delici bir çığlık atıyor ama kanat çırpmaya devam ediyor. Arkadaşı aşağı bakıyor ve kaya oluşumlarından birine inmeden önce kıkırdıyor. Bir kükremeye daha sert çekiyorum, harpiyi toprağa doğru sürüklüyorum. Canavarı daha yakına çekerken üzerime çürümüş bir koku yayılıyor. O kadar güçlü ki, neredeyse

Tadına bak, çürümenin kokusu yoğun ve iğrenç. Her umutsuz kanat çırpışında leş kokusu yayılıyor. Boğazımda safra birikiyor ama bastırıyorum.

Son bir çekişle, harpy tam üzerimde. Yüzünü buruşturuyor, keskin sarı dişleri ortaya çıkıyor, aralarından çürümüş et parçaları fırlıyor.

Kafa derisinden çıkan tel tel saçlar, pislikle ke ele mi  öbekler halinde.

Ayak bileklerinden tutarak hamle yaptım.  ı lık atıyor ve havalanıyor. Yer altımızdan kayıp giderken midem bulanıyor. Rüzgâr yüzümü kamçılıyor, gözlerimi yakıyor ve nefesimi çalıyor ama bırakmayı reddediyorum.

Harpy'nin g  s ndeki yaradan yüzüme siyah kan damlıyor.

Güçlü kanatlarının her vuru unda, harpy bizi kaya oluşumlarının üzerinde asılı kalana kadar daha da y kse e taşıyor. Mide bulantısı içime doluyor. Kayaların her birinin tepesinde bir yuva var. Bunlar kaba saba sopa ve kurumu  bitki yı ınlarından biraz daha fazlası, ama hepsi de   r m   le ler ve kemirilmiş kemiklerle dolu.

Harpy  ı lık atıyor ve yuvalardan birinin üzerinde çırpınmaya ba lıyor. Bırakıyorum ve düşünmüyorum. Ne botlarımın yuvaya inerken çıkardığı iğrenç fı kırma sesini, ne de y kseklili i. Delphia ve Eleanor'un nerede olduğunu bile.

     lerimle hareket ederim ve şimdiye kadar öldürme i     lerim mükemmeldi.

Burada kılıcım ile yeterince sert bir vuruş yapmak için yeterli alan yok, bu yüzden onun yerine Delphia'nın kilerden birini kınından çıkartıyorum.  kiz bıçakları küçük; bu elimde uzun bir bıçak gibi. Ama harpinin boğazını kesmek, kancayı geri almak ve yaratı ı kenardan a a ı atmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Ufku tararken omuzlarım hırıltılı nefesimle birlikte kabarıyor.    harpi, uzaktaki düz tepeli kaya kulelerinden birinin üzerindeki yuvanın kenarında bir a a ı bir yukarı sıçırıyor.

 zerinde bulunduğum yuva ile harpilere en yakın bir sonraki yuva arasındaki uzunluğu  l  yorum: yaklaşık on fit. Yumruklarımı sıkıyorum ve boynumu döndürüyorum. Bu yuvada koşarak ba lamak için fazla yer yok ama idare etmek zorunda.

Ko up sıçrarken ayaklarımın altında   r m   sinirler ve kırıl an kemikler çatırdıyor. Bir sonraki yuvaya gümbür gümbür iniyorum, bir zamanlar at olabilecek bir hayvanın yarısı yenmi  le inin üzerinden yuvarlanıyorum. Sonra kalkıp bir sonrakine sı ırıyorum.

kendime düşünme  ansı vermeden önce.

Zıplaya zıplaya kaya kulelerini geçiyorum. Yakla tı ımda kızların birbirine sokuldu unu, sırtlarını yuvanın kenarına dayadıklarını görüyorum. Harpiller etraflarını sarıyor. Canavarlar  ı lık atıp kıkırdıyor, kanat uçları ile kızları d rt yorlar. Delphia yuvadan bir kemik kapıyor ve çılgınca savuruyor. Harpillerden biri ayağını fırlatıp kemi i pençelerinin arasına alıyor ve kırıyor. Delphia  ı lık atıyor.

Eleanor yüzünü Delphia'nın omzuna gömüyor ve ellerini kaldırıyor. Parmak uçlarından bir kıvılcım yağmuru uçuyor. Bir kor harpinin tüylerinden birine takılır ve harpi aşağı yukarı zıplamaya başlar, umutsuzca fae benzeri ağzıyla onu söndürmeye çalışır. Diğer iki harpi histerik bir şekilde gülüyor.

Öfke içimde kaynıyor. Her atlayışımı daha hızlı, daha pervasızca yapıyorum. Canavarların her kanat çırpışında öfkem daha da artıyor. Damarlarımda kan dolaşıyor. Şimdiden, ellerimin altında kanatlarının kırıldığını hissedebiliyorum, onlara bunu ödetirken kanlarının sıçrayışını hissedebiliyorum.

İlkel bir kükremeye ileri atılıyorum, son sıçrayışımı yapıp yuvalarına iniyorum. Kendimi ilk harpiye doğru fırlattığımda etrafımdaki dünya bir hareket kasırgasına dönüşüyor. Delphia'nın bıçağı göğüs kemiği ve ben kalp kanının fişkırmasını hissedene kadar daha sert itiyorum.

İkinci harpy çığlık atıyor ve kaçmak için kanatlarını çırpıyor ama ben daha hızlıyım. Bunu yatay olarak kestim. Ben onu kenardan tekmelemeden önce karnından pis bir iç organ fişkırıyor.

Son harpi avının üzerinde korumacı bir şekilde gezinerek kızları görüş alanımdan korumaya çalışıyor. Pençelerinden biri Delphia'nın tuniğini kavırıyor ve derisini kesiyor. Delphia'nın köprücük kemiği boyunca bir çizgi halinde kan akıyor.

Kırmızı görüşümü kaplıyor. Harpiyi boynundan yakalayıp kızlardan uzaklaştırıyorum. Kirli kanatlarıyla bana vuruyor ama canavarı yere yatırıp altımda kısıtıyorum. Boynumu ısırırken kösele gibi derisi çatlıyor.

Harpy'ninki kadar hayvani bir sesle bıçağı göğsüne saplıyorum. Boynuna. Gözlerine. Kanatlarına.

Yüzüme siyah kan sıçırıyor ama durmuyorum. Bıçaklıyorum, bıçaklıyorum ve bıçaklıyorum. Bu canavar *bedelini ödemeli*. Kolumun kasları çığlık atıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Görüşüm kırmızı ve siyah lekelerden oluşuyor ama bıçaklamayı bırakmıyorum.

Sonunda bıçağım kayaya çarptı. Titrek bir nefes alıyorum. Altımdaki yaratık o kadar parçalanmış ki, yuvanın dibine kadar kestim. Elim durdu.

Benim elim ve Delphia'nın, kardeşininki gibi modellenmiş güzel kılıcı, canavar kanından simsiyah kesilmişti. Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak

Nefes alış verişimi düzenliyorum.

Gözlerimdeki kanı kırıştırıyorum ve yan tarafa dönüyorum. Kızlar kollarını birbirlerine sarmışlardı. Titriyorlar, gözleri kocaman ve perili.

Korkuyorlar.

Harpilerden değil.

Benden.

Yüzümdeki kanı silmeye çalışıyorum ama hiçbir yerim lekesiz değil. Delphia'nın bıçağını bile temizleyemiyorum. "Kızlar..."

Yuvanın diğer tarafından yumuşak bir kişneme sesi geliyor. Öldürdüğüm ilk harpinin cesedinin altından geliyor. Kızların bana attığı dehşet dolu bakışlardan uzaklaştığım için minnettarım, kalkıp cesede doğru yürüyorum. Bir itiş kakışla onu kenardan aşağı yuvarlıyorum.

Altında beyaz bir tay titriyor. En azından ben beyaz olduğunu düşünüyorum, ancak kürkü harpi kanıyla kaplanmış ve vücuduna sıkıca yapışmış ...

"Yedi diyar," diye mırıldandım. "Delphia, haklıydın."

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar titriyor. "Gel ve gör."

Kızlar kımıldamıyor. Onlara dönüyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. İkisi de aynı korku dolu bakışlarla bana bakıyorlar.

Onlara döndüm ve ellerimi uzattım. "Hadi gelin. Bunu görmek isteyeceksiniz. Söz veriyorum sorun yok." Eleanor'dan Delphia'ya bakıyorum. "Bana güvenebilirsiniz. Sana zarar vermeyeceğim."

Prencesler birbirlerine bakar, aralarında sessiz sözcükler geçer. Sonra her biri ellerimden birini tutuyor. Onları yuvanın diğer tarafına götürüyorum.

Genç Pegasus onlara göz kırptıyor ve küçük bir kişneme sesi çıkarıyor.

"Haklıydın Delphia," diye fısıldıyorum. "Pegasuslar burada. Onları bulacağız, tamam mı?"

Delphia dizlerinin üzerine çöktü. Vücudu titriyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ellerini uzatıyor ve tay onun dokunuşuna eğilmeden önce parmaklarını kokluyor.

"Onlar gerçek," diye ağlıyor. "Gerçek olduklarını biliyordum!"

Eleanor onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini tayın vücudunda gezdiriyor. Sonra bana göz kırptıyor. "Onu kurtaracağız, değil mi Ezryn?"

"Tabii ki yapacağız."

İki saat ve kancamla halatımı kullanarak karmaşık bir makara sistemi kurduktan sonra yere geri döndük. Dördümüz birden.

Kızlar, Delphia'nın büyükannesinin adı olan Drusilla'da karar kılmadan önce heyecanla taya verilecek isimler hakkında konuşurlar. Küçük canavar mutlu bir şekilde koşmaya başlar.

yanlarında. Birkaç pençe izi dışında tay zarar görmemiş.

Sanırım *onlardan hiç korkmuyor*. Bu vahşi bir hayvan değil. Fae'lerle birlikte yetiştirildi. *Avcı kadınları bulacağız. Onları Delphia ve Eleanor'la birlikte Summer'a geri getireceğim. Bunu atlatacağız.*

Tay acı ve korkunun bir kısmını hafifletmiş olsa da, kızlardan bunu hâlâ hissedebiliyorum. Daha önce hiç sahip olmadıkları bir temkinlilik.

Güzel. Hayatta kalmak için gereken şey bu. Onları güvende tutmak için katil olmam gerekiyorsa, olacağım. Bunun için benden nefret etseler bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50



Dayton

İçgüdülerim devreye giriyor ve arka cebimden Rosie'nin altın dikenli bıçağını çıkarıp ip tuzağını keserek açıyorum. İki ayağımın üzerine düşüyorum ve kollarıma düşen Rosie'yi kolayca yakalıyorum.

"Yerde kal aşkım," diyorum ve üç çatallı mızrak başımızın üzerinden geçip ağaca saplanırken ikimizi de yere fırlatıyorum.

Rosie'yi kollarının altından tutup ayağa kaldırıyorum. Arkamızdan dallar kırılıyor. Şans eseri avcımıza bir göz atıyorum, yüzünü gölgeleyen koyu renkli kapüşonuyla uzun boylu bir figür. Erkek, geniş omuzlu ve güç saçıyor.

"Dikenlerimi kullanabilirim," diye tıslar Rosalina.

"Hayır," dedim. "Kim olduğunu henüz açıklama. Tek bir adamla başa çıkabilirim."

Gölgeli figür üç çatallı mızrağı bir çatırtıyla ağaçtan koparıyor. Silahın menzili uzun ama savunmasını aştığımda göğsüne yapacağım hızlı bir vuruş onu yere serecektir. Ona doğru zigzaglar çizerek ilerliyorum.

Üç çatallı mızrağı bana doğru sürüyor, sonra eğilip tam önüne gelmeyi planlıyor.

Silahın kabzası yüzümün yan tarafına çarptı ve yaprakların arasına sertçe düştüm.

Asla yerde kalmayın. Yerde kalırsanız düşmanlarınız avantajı ele geçirir ve durumu bir anda aleyhinize çevirir. Zihnimde eski dersler canlanıyor. Figür mızrağını geri çekiyor, saldırmaya hazırlanıyor. Yana doğru yuvarlanıyorum, mızrak başımın yanındaki toprak ve yaprakları püskürtüyor.

Takla atıp sırtına sığıyorum. Elimde hançer, saldırmak için hareket ediyorum.

Piç kurusu çoktan döndü, üç çatallı mızrağın uçları göğsümde üç kırmızı çizgi oluşturdu. Ben hâlâ şoktayken, memnuniyetsiz bir homurtu çıkarıyor ve karnıma tekme atıyor.

"Bu ona son dokunuşun," diye homurdanıyor Rosalina.

"Artık işin bitti," diye mırıldanıyorum.

Işık ormanda parıldıyor ve bir çığlıkla yerden altın rengi çalılar fışkırarak büyük yaylar halinde bize doğru kıvrılıyor. Gölge figür Benden yana dönüyor, sonra çalılarının üzerine sıçrayıp Rosie'ye doğru atlıyor. Mızrağını başının üstüne kaldırıyor.

Rosalina'nın yüzündeki şoku görüyorum. Böğürtlenlerin yolunu değiştirmeye çalışıyor, onları adama vurmak için yukarı kaldırıyor ama adam üç dişli mızrağını sallayarak onları ikiye bölüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve avuçlarımdan bir su seli fışkırıyor.

Adam dönmüyor bile, sadece bir elini arkasına atıyor, rüzgâr suyu savuruyor.

Adam zıplar, Rosie'ye saldırmaya hazırlanır.

Bir anda ormanın öbür ucuna geçtim, vücudunu kendi vücudumla bloke ettim ve üç çatal mızrağın keskin dilini sırtımda hissettim. Yuvarlanırken homurdanarak onu yere itiyorum.

"Dayton!" diye soluk soluğa beni boynumdan sıkıca kavırıyor.

Gölge figür adım adım ilerliyor, bizi izliyor, şüphesiz bir sonraki hareketimizi bekliyor. Bu adam her hareketimi biliyormuş gibi tepki veriyor.

Ve onunkileri. Sanki onun dikenlerine nasıl karşı koyacağını çok iyi biliyor. "Bizi Castletree'ye geri götürebilirim," diye fısıldıyor Rosalina.

"Henüz işim bitmedi," diye homurdandım. "Kahretsin, keşke kılıçlarım yanımda olsaydı." "Sende bir şey var," diyor Rosalina cebime dokunarak.

Ve içinde Onur Mızrağı'nı taşıyan simge. Bu çapta bir silah kullanmanın ne anlama geldiğini düşünecek vaktim yok. Ben her zaman duruma gerektiği gibi tepki veren biri oldum ve şu anda lanet olası bir silaha ihtiyacım var.

Adam yaklaşırken arkamdaki yeşillik kırılıyor. Elimi cebime atıp jetonu çıkarıyorum ve boynuma atıyorum. Üç dişli mızrağı düşünüyorum. Bir parıltıyla ellerimde katı bir şekilde beliriyor. İçinden bir parıltı yayılıyor ve Rosie'yi deniz mavisini bir ışıkla aydınlatıyor.

"Ez'e seni koruyacağıma söz verdim," diyorum ve neredeyse aptalca bir şey yapıyorum, mesela daha önce ona vermeye çalıştığım öpücüğü bitiriyorum. Düşündüğümde, sıcaklık göğsüme yayılıyor. Onu tehdit eden bu piçin ölmesi gerektiğinden hiç bu kadar emin olmamıştım.

Sıçırıyorum, metal bir çınlamayla onun mızrağıyla kendi mızrağımı buluşturuyorum. Ben ileri atılıyorum ama o her kökün ve kayanın üzerinden kolayca geçiyor. Hareketleri

Akıcı, neredeyse büyüleyici, duruşumu esrarengiz bir hassasiyetle yansıtıyor.

Ağaçların gölgeleri arasında dans ediyoruz, ormanın sıcağı bunaltıcı. Bu amansız saldırıya ayak uydurmaya çalışırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Her hamlemde bir sonraki adımımı tahmin ediyor.

Onu zekamla alt edip bu işi çabucak bitirmeliyim. Onu hazırlıksız yakalamayı ve açıklığına saldırmayı umarak tökezlemiş gibi yapıyorum. Hamlemi karşıladı ve

mızraklarımızın uçları birbirine kenetleniyor. Topuklarımı yere vuruyorum, tüm ağırlığımı saldırının arkasına veriyorum. Kahretsin, bu piç çok güçlü.

Sonra, şaşkınlık içinde, bir elini mızrağından çekti. Boştaki elinden bir su patlaması fişkırdı, göğsüme çarptı ve beni vurdu.

Geriye doğru. Adam ileri atıldı ve mızrağını yere vurarak benimkini yere sabitledi.

"İşte yıllardır görmediğim bir silah," diye konuşuyor gölgeli figür, birbirine kenetlenmiş mızraklarımıza bakarak.

O ses...

Her hareketimi biliyormuş gibi dövüştü çünkü biliyordu.

Gölgeli adam kapüşonunu geri atıyor ve eski ustam bana bakıyor.

"Justus," diye nefes alıyorum, ön kollarımın üzerinde sendeleyerek.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre hâlâ sana öğretiyorum." Mızrağımı kendi mızrağıyla havaya savuruyor, ben de onu yakalamak için avucumu uzatıyorum. "Beni takip et."

Adanın üzerine çöken alacakaranlık her şeyi puslu pembe bir ışıltıya boğuyor. Justus'un kulübesi en yüksek noktaya tünemiş durumda. Okyanus etrafımızda uzanıyor, safir sular batan güneşin ateşli tonlarıyla karışıyor.

Kulübe basit, yıpranmış ahşap ve palmiye yaprağından bir çatıdan oluşuyor, sadece adanın sunduklarından inşa edilmiş. Dışarıda, kükreyen bir ateşin önünde dinleniyorum, titrek ışık menekşe rengi toprakta dans ediyor.

Justus karşımda oturmuş, ateşte pişmekte olan güveç tenceresini karıştırıyor. Tanıdığım en yaşlı fae'lerden biri. Uzun gri saçları Ensesinden deri bir kordon geçirmiş ve cızırtılı bir sakal bırakmış. Hava koşullarından yıpranmış yüzünde çentikler ve yara izleri vardı ve sesinde taş bir yatağın çakılları vardı. Sanırım Rosalina, bir anda ölümüne bir dövüşten, bir anda adamın üzerine atlayıp ona sarılmama oldukça şaşırılmıştı.

Ama birden her şey anlam kazandı. Tehlikede değildim. Rosalina da öyle. Elbette, birkaç kez çalınmışım, ama Justus'un

İşe yarıyor. İncinmezsen öğrenemezsin, özellikle de senin gibi kalın kafalı biri Daytonales.

Rosie'nin aklı başına gelmişti, özellikle de adam güveçten ve yatacak sıcak bir yerden bahsettiğinde. Kulübenin kapısı açılır ve kadın dışarı çıkar. Saçları yüzünün etrafına tuz kalınlığında dalgalar halinde dökülüyordu. burnu hafifçe yanmış. Güneş yanaklarındaki küçük çilleri ortaya çıkarmış. Çok şirin ve bana Farron'u hatırlatıyor.

Rosalina, "Her yerim kum, tuz ve daha fazla kumla kaplanmış gibi hissediyorum," diye homurdanıyor.

"Yemeğinizi yedikten sonra, yakınlarda bir dere var ve benim fazladan kıyafet," diyor Justus, sonra bana dönüyor. "Dövüşü kaybetmenin nedenlerinden biri de o."

"Ha?"

Rosie yaklaşıyor. Ateş ışığı saçlarında ve gözlerinde sanki ona katılmak istercesine parıldıyor. Justus'a dönmeden önce bana hızlı bir gülümseme vererek oturuyor.

"Müttefiklerinizi korumak çok mu yanlış?" diye soruyor.

"Eğer seni tehlikeye atacaksa öyle. Eğer ölürseniz kimseyi koruyamazsınız." Hindistan cevizi kasesine bir fincan güveç dolduruyor. "Eğer arenada birlikte dövüşecekseniz ikiniz de bunun üstesinden gelmek zorundasınız."

"Dayton sana bundan bahsetti mi?" Rosalina yahniyi kabul ederken hızlıca başını sallayarak teşekkür ediyor.

"Kaybedecek zaman yok," diyorum.

Justus bana kendi buharlı kasemi uzatıyor ve ben de hevesle dudaklarıma götürüp bir yudum alarak tatlı patates, ananas ve sakızlı kökleri yutuyorum.

"Dayton'ı sen mi eğittin?" Rosalina soruyor.

Justus, "Ne yazık ki bu görevi bana zorla verdi," diyor.

Bu anıya sadece gülebiliyorum. "Damocles ve Decimus sarayda eğitim görüyorlardı ama ben derslerden sıkılıp gizlice kaçardım. Bu noktada sadece bir çocuktum ve Hadria çevresindeki dağ eteklerinde diğer çocuklarla oynamayı tercih ettim. Bana şehrin dışında keçi çobanı kılığına girmiş eski bir fae savaşçısının hikayelerini anlattılar. Bana kardeşlerimi dövüşte yenmeyi öğretebilecek biri varsa o da odur diye düşündüm."

Justus kendi kâsesini yudumlarken, "Bana ilk söylediğin sözün 'Bana kahraman olmayı öğret' olduğuna inanıyorum," diyor.

"Onları sadece bir kahramanın yenebileceğini düşündüm," diye cevap verdim.

"Dayton'ı öğrencin olarak almayı kabul ettin demek?" Rosalina'nın gözleri parlıyor. Bu kızın bir hikâyeden daha çok sevdiği bir şey yok ve ben de ona iyi bir hikâye anlatmaya niyetliyim.

"O kadar kolay olmadı. Bir ay boyunca her gün oraya gittim ve her gün sadece bir keçi çobanı olduğunu ve bana öğretecek bir şeyi olmadığını söyleyerek beni gönderdi. Ama otuz birinci gün, belli ki yakacak enerjim olduğunu ve oradayken işe yarayabileceğimi söyledi. Bana keçi ağılımı kürekletti. *Ama* küreği tutuşumu düzeltti ve o günün ilerleyen saatlerinde Decimus'la dövüştüğümde kılıçlarımı düşürmedim."

Rosalina hevesle aramıza bakıyor ve gözleriyle bizi devam etmeye teşvik ediyor. "Bir süre böyle gitti. İş, iş, iş, arada bir ipucu ile. Ona Luminae Oyunları'na kaydolduğumu söyleyince sonunda yumuşadı ve eğitimimiz başladı."

"Çünkü sen tüm Yaz'ın en tehlikeli arena dövüşlerinden birine giren bir çocuktun."

"O çocuk o oyunları kazanan en genç çocuk oldu," diyorum, yahnimi mideye indirip daha fazlası için kâsemi uzatarak. "Eğitiminiz sayesinde."

"Luminae Oyunları nedir?" Rosalina soruyor.

Justus, "Yukarıdan çıkarılan kadim bir eserin kullanıldığı özel bir turnuva türü," diye açıklıyor. "Atalar Küresi olarak bilinen bu eser, Summer kraliyet ailesinin kumlar üzerinde canlarını veren geçmiş liderlerin ve büyük gladyatörlerin anısıyla iletişim kurmasını sağlıyor."

"Ama Luminae Oyunları sırasında onu başka bir şey için kullanıyoruz," diyorum.

"Küre kadim savaşçıları arenaya geri getirmek için kullanılır," diyor Justus. "Işığa kazınmış hafızaları, Yaz'ın yeni gladyatörlerini sınamak için yeniden savaşmak üzere canlanıyor."

"Güven bana, ışıktan bir kılıç seni gerçek bir kılıç kadar kolay öldürebilir," diyorum. "Bundan sonra eğitimimiz gerçekten başladı."

"Seni bir kahraman yapabileceğimi düşündüm," diyor.

Sözlerindeki hüznle midemde bir çukur oluşuyor. Sormam gerektiğini biliyorum ama kelimeler dilimde ağırlaşıyor. "Burada ne yapıyorsun? Dikenler Savaşı'ndan sonra seni aradım ama ortadan kayboldun-"

Justus başını sallar. "Summer'ı hayal kırıklığına uğrattım. Annenizi yüzüstü bıraktım. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım."

"Onları yüzüstü bırakmadın," diyorum alevlere bakarak. "Başarısız oldum."

"Kimse hiçbir şeyde başarısız olmadı," diyor Rosalina. "Arenaya hazırlanmamıza yardım eder misin?"

"Daha önce ona yardım edemedim," diyor Justus. "Bu savaşı durduramadım. Şimdi ne önerebilirim?"

Rosalina ona bakar, gözlerinde ateş vardır. "Dayton bir kahraman. O bunu göremiyor olabilir ama beni defalarca kurtardı. Şimdi her şeye rağmen, lanetine rağmen Summer'ı geri almak için geri döndü."

"Yani lanet gerçek mi?" Justus soruyor. "Fısıltılar duydum."

"Evet. Yakında göreceksin." Bakışlarını yaklaşan gün batımına çeviriyorum. "Bunu kırmanın bir yolu var," diyor Rosalina. "Eşin yaşıyor ve sizi bekliyor."

Bu düşünce bana kendimi daha da ağır hissettiriyor. Başımı ellerimin arasına alıp Justus'a bakıyorum. "Dövüşte benim hareketlerimle nasıl mücadele ettiğini anlıyorum. Ama aynı şeyi Rosalina ve dikenleri için de yaptın. Sanki onun nasıl çalıştığını tam olarak biliyor gibiydin. Savaşta Caspian'la hiç dövüşmedin, öyleyse onun büyüsunü nasıl bilebilirsin?"

"Haklısın. Caspian'la hiç dövüşmedim." Justus ayağa kalktı ve bize baktı. "Ama dikenlerle nasıl savaşılacağını biliyorum çünkü onları ilk kullanan kişi tarafından eğitildim."

Rosalina ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Kulübeme git ve dinlen. Yarın Aurelia'nın kızına bazı numaralar öğreteceğim," diyor Justus. "Sana gelince Daytonales, sen zaten çift kılıç kullanmakta ustasın. Şimdi sıra benim eski mızrağımı nasıl kullanacağını öğrenmeye geldi."

Bununla birlikte, ormana doğru yürür.

"O gerçekten de eski bir savaşçı." Rosalina'nın nefesi kesildi. "Annemi tanıyordu."

Onun eski mızrağı. "Annemi tanıyordu," diyorum sonunda kafama dank edince. "Çünkü o hiçbir zaman bir keçi çobanı olmadı, tıpkı aslında hiçbir zaman Justus olmadığı gibi. O Aeneas, Yaz'ın ilk Yüce Prensi."

BÖLÜM 51



Rosalina

Ellerim temiz tuniklerle dolu, Dayton'ı ormanda takip ediyorum, ta ki suyun yumuşak fokurdamasını duyana kadar. Benim boyumdaki bir yaprağı geriye itiyor ve yeşilliklerin arasından geçen gümüşü bir dereyi ortaya çıkarıyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok güzel."

Dayton bir süre bana baktı, sonra akıntıya doğru yürüdü. "Sana biraz mahremiyet sağlamak için şu kıvrımın arkasına gideceğim."

"Doğru," diyorum, onun köşede kayboluşunu izlerken içimde dönen hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak.

Kuru giysilerimi kıyıda bırakarak sütyen ve külotuma kadar soyunuyorum, Justus'un gelme ihtimaline karşı ormanda tamamen çıplak dolaşmak istemiyorum. Dere soğuk ama ferahlatıcı. Derinlere indikçe üzerimdeki kir ve kum yüzüyor. *İğrenç.*

Bir dalış yapıyorum ve saçlarımdaki keçeleri öfkeyle temizliyorum, umutsuzca saç kremi istiyorum. Sonra derenin kenarına dönmeden önce cildimi fırçalıyorum ve derin suda yıkamak için kıyafetlerimi alıyorum.

Ben çalışırken ormanın sesleri canlanıyor: güne veda eden kuşların korusu, cırcır böceklerinin cıvıltısı, yaprakların hışırtısı, derenin şırıltısı, hepsi ahenkli bir ninniye karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, ormanın serenadına teslim oluyorum.

Koluma yapışkan bir şey batıyor. Gözlerimi açtığımda ön koluma yapışmış dev bir siyah böcek görüyorum. İçimden kan donduran bir çığlık kopuyor.

Su sıçırıyor ve birden Dayton önümde beliriyor, üç dişli mızrağı elinde parıldıyor. Sanki suyun içinde, dışında olduğundan daha hızlı hareket ediyor.

Omuzlarımı tutuyor ve başını ileri geri sallayarak bir yara arıyor. "Ne oldu Rosie?"

"Kolum," diye ciyakladım.

Yere bakar, böceği fark eder ve ardından kahkahayı patlatır. Üç çatallı mızrak

ışığın içinde kayboluyor ve kolyesine geri akıyor. Justus'la ilk karşılaştığından beri ayrı bir ipe takıyordu. "Bu bir gece ateşi tırtılı, Blossom."

"Bir ne?"

Bakışlarını gökyüzüne çeviriyor. Onun da tamamen soyunmadığını, sadece dar siyah bir şort giydiğini fark ediyorum. "Zamanı gelmiş olmalı," diye mırıldanıyor.

"Evet, bunu üzerimden *çıkarmanın* zamanı geldi!"

"Gün boyunca böyle görünürler, ancak gece yaklaştığında ..." Hareketleri yavaş ve dikkatli, siyah böceği üç kez hafifçe dokunuyor. "Değişirler."

Tırtıl titriyor ve kolumda garip bir karıncalanma hissi yaratıyor. Küçük bir çatlak oluşuyor ve ardından kabuğundan yumuşak turuncu bir parıltı yayılan iki yarı saydam kanat beliriyor. Kanatlar bir, iki kez çırpınıyor, sonra havaya kalkıyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece bekle," diyor Dayton, kolumdan tutup beni ağaçlara doğru döndürerek. "Sadece bir tane yeter."

Birdenbire tüm zümrüt ormanı, gökyüzüne yükselen dans eden alevler gibi çırpınan turuncu ışıklarla doldu. Yaz Diyarı'nın ateşböceği versiyonu.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, elimi yüzlerce pırıltılı güneş gibi yansımalarıyla dalgalanan suyun üzerinde gezdirirken.

Dayton kolumu sıkarak, "Bu kadar küçük bir şey için ne çılgılık ama," diyor.

"Genelde böceklerden korkmam," diyorum, saygınlığımı yeniden kazanmaya çalışarak. "Sadece beni ürküttü."

"Elbette, Blossom." Dayton sırtıyor.

"Hey, ben elim kadar büyük böceklerin olduğu bir yerde büyümedim."

Dayton gülüyor ve bileğimi tutuyor. "Hayır, daha büyüktü. Senin elin çok küçük." Elini benimkiyle hizalıyor ve nasırlı parmak uçlarını avucumda hissediyorum.

"Sadece seninkine kıyasla," diye nefes alıyorum, elimi çekmeden.

Başını eğiyor. Saçları ıslak daha uzun görünüyor. Yanık altın uçları nemli köprücük kemiğinin üzerinde kıvrılıyor. "Omuzların yanmış," diyor.

Hızlı bir hareketle suyun altında kayboluyor ve tek gördüğüm yüzeyde patlayan kabarcıklar oluyor. Beklerken bir o yana bir bu yana kayıyorum, ayaklarım pürüzsüz kayaların ve siltli kumun üzerinde kayıyor.

Dayton bir an sonra ortaya çıkar ve elinde garip bir kökle derin bir nefes alır.

"O da ne?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Lotusweed." Dayton ampulü yırtıp açıyor ve içinden yapışkan pembe bir sıvı sızıyor, avucunu bu sıvıyla kaplıyor.

Elini omuzlarımda ve köprücük kemiğimde gezdirirken tenime bir serinlik yayılıyor.

Dayton, "Durulamadan önce suyun üzerinde kurumasını beklemeniz gerekecek," diye açıklıyor. "Yanığı yatıştırmaya yardımcı olacaktır."

İri elleri tenimin üzerinde yumuşakça geziniyor. Göğsümü okşuyor, parmakları neredeyse göğüslerimin üst kısımlarına değiyor. Vücudum titriyor ve içimde günahkâr bir sıcaklık hissediyorum.

Orama nasıl dokunduğunu, tüm eliyle göğsümü nasıl kavradığını, dudaklarıyla bedenime bıraktığı öpücüklerin melodisini aklımdan çıkaramıyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum, umutsuzca başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Uzaklaşmam gerektiğini biliyorum ama sanki onun dokunuşuna bağımlıyım.

Sırtıma doğru hareket ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Vücudumdaki ısının buharlaştığını hissettiğimde yumuşak bir inilti çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Dayton ellerini kaldırırken nefesi kesiliyor. Hayal kırıklığı içimde çırpınıyor. *Neden çenemi hiç kapalı tutamıyorum?*

"Dön," diyor Dayton.

Yapıyorum, içimdeki her içgüdü ona itaat ediyor.

Burnuma bir çizgi pembe yapışkan sürdü. "Burnun bu kadar kırmızı olamaz. Yine de sevimli."

İltifatı karşısında yanaklarım kızarıyor ve o da hemen nilüfer otuyla yanaklarımı boyuyor. Gerçi ikimiz de yanaklarımın yanmadığını biliyoruz.

Dayton benden uzaklaşıyor ve suyun altında ellerini birbirine sürtüyor. "Sanırım yanında kalacağım, böylece tekrar korkmazsın."

"İyi karar. Hiç belli olmaz, belki de korkunç bir maymun görürüm."

"Maymunların şakası yoktur." Sırtışı genişliyor. "Biriyle epey savaştım çocukken. Hindistancevizlerimi çalıp duruyordu."

Dayton, Farron'un gözlüklerini çalan bir maymunu şehirde kovaladığı başka bir hikayeye devam ederken gülümsüyorum. Gözlerimi kaçırmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Elimde olmadan kaslarının sert çizgilerini fark ediyorum.

uzanıyor ve saçlarındaki kumu yıkıyor. Karnının nasıl dalgalandığını, bel kemerinin altına inen baştan çıkarıcı saç çizgisini. Vücudunu okşayan su damlacıklarını nasıl da kısıkanıyorum.

"Bunun çıkma zamanı geldi," diyor aniden. Sonra Dayton üzerime atılarak beni suyun altında yakaladı.

Soğuk derinliklere daldık. Burada, kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde, elleri üzerimde, nilüfer otu yapışkanını ovarak temizliyor. Suyun altında gözlerimi açıyorum ve onun bana dikkatle baktığını, zar zor örtünen bedenimi incelediğini görüyorum. Saçları etrafına altın dalgalar halinde dökülüyor.

Gözlerimiz buluştuğunda Dayton gülümsüyor. Yaklaşıyor.

Bir keresinde onu uzaklaştırmazsam bu beni korkunç bir insan mı yapar?

Ama bu bir öpücük değil. Yüzümde kalan yapışkan maddeyi fırçalıyor, sonra beni yüzeye doğru sürüklüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Bakışları çoktan gökyüzünde. "Sanırım çok uzun süre oyalandık. Görünüşe göre geri dönüş yolumu bir kurt olarak yapacağım."

"Kurdunu sevdim," diyorum.

Dayton'ın bakışlarında bir şey parlıyor, tam olarak tanımlayamadığım bir duygu. Kıyıya çıktığımızda alışılmadık derecede sessizdi. Justus'un temiz kıyafetlerini alıyorum ve üzerimi değiştirmek için ağaçların arkasına gidiyorum. Tunik elbise olabilecek kadar uzun ve geri kalan giysilerimizi bir çantada toplamadan önce onu bir ip kemerle belime bağlıyorum.

Ağaçların arkasından çıktığımda, kurt bir golden retriever gibi sabırla oturuyordu.

Ona bakarken burnum kırıışıyor. Kürkü her zaman yosun ve deniz kabuklarıyla kaplıydı, ama her zamankinden daha kötü görünüyor. Yüzünün kenarları midye kabuklarıyla kaplanmış ve altın rengi kürkünün arasına hastalıklı soluk mercanlar karışmış. *Laneti şiddetleniyor ...*

Derin bir acı içimi kesiyor. Sonsuza kadar bu adada kalmayacağız. Yakında Hadria'ya döneceğiz ve Dayton'ın eş bağını tamamlaması gerekecek. Lanetini kırmanın tek yolu bu.

Bu konuda ona yardım edemem.

Ama hala yapabileceğim bazı şeyler var.

"Sörfte yuvarlanmış gibi görünüyorsun." Parmaklarımı kürkünde gezdirip yosun ve deniz kabuklarını çıkarıyorum. Ben bunu yaparken sessiz kalıyor ama arada bir kocaman burnuyla bana vuruyor ya da kuyruğuyla neredeyse çelme takıyor. Sonunda tüm kalıntıları serbest bıraktım ve ormanın zeminine attım.

"Rosie," diyor, "sence bizi bu adaya getiren kader miydi?"

İşimi bitirdim ama ellerimi kurdun yumuşak kürkünden çekemiyorum. Deniz köpüğü gözlerine bakmak için dönüyorum. "Sen bu diyarın bir parçasısın Day. Sadece insanlardan biri değil, aynı zamanda toprağın da bir parçasısın. Belki de gelgitler olman gereken yerin burası olduğunu biliyordu."

Uzun bir iç çekişten sonra Justus'un kulübesine doğru geri döner. "Demek kader bu."

Çantamı omzuma atıp sık yeşilliklerin arasından onun peşinden gidiyorum. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Dayton başını sallıyor, altın rengi kürkü gecenin ılık rüzgârında dalgalanıyor. "Mesele şu ki, kendimi tüm bu kader olayının bir aldatmaca olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Çünkü kaderin benim için ördüğü tek bir düğümü bile sevmedim."

Sık ağaçların arasından geçerken olduğum yere çakılıp kalıyorum. Dayton'ın sözleri yavaşça zihnimde yol alıyor. Kader. Kader arkadaşları. *Wrenley'den mi bahsediyor?*

BÖLÜM 52



Hazar

Yatak odamda Sonbahar Prensi ile **uyanmak** hiç hayal ettiğim bir şey değildi. Farron bir battaniye demetinin içinde yatağımın yanında yere kıvrılmıştı. Benimle paylaşmak istemedi.

Tavandan tabana balkondan içeri süzülen puslu ışık odamı aydınlatıyor. Yatak odam, aşağıda ayakta durabildiğim birkaç yerden biri. Bir duvarda güzel bir makyaj masası, yanında da koyu morlar, zengin bordolar ve siyah giysilerle dolup taşan büyük bir gardırop duruyor. Ona doğru geçiyorum ve şeffaf bir bornoz giyip belime düğümledim.

Kristal ışıklı şömine parlak pembe, mavi ve sarı kıvılcımlarla çıtırdıyor.

Kapımı açtığımda kahvaltının çoktan geldiğini görüyorum. Gümüş tepsiyi taşıyarak yatağıma doğru ilerliyorum ve kapağını açtığımda bir tabak taze pişmiş hamur işi ve bir kase nar taneleri görüyorum. Yanında küçük fincanlarda krema ve şekerle birlikte bir cezve sıcak kahve kaynıyor.

"Bu nefis koku da ne?" Farron uykulu bir şekilde mırıldanıyor. Oturuyor, esniyor ve geriniyor. Gömleği karnını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyor.

"Özür dilerim." Hamur işlerinden bir ısırık alıyorum. "Sadece bir kişiye yetecek kadar. Genelde gece misafirim olmaz."

"Hayır, sen bütün arkadaşlarını bize göndermeyi tercih ediyorsun," diye alay ediyor Farron. Uzanıp nar kasesini kapıyor. "Yine de bir şekilde, geceleyin misafir olmanın yolunu buldun," diye ekliyor.

O geceye geri döndüğümde ellerim hâlâ kahve cezvesinin üzerindeydi. Sadece fiziksel hisler değil - ki bunlar enfesti - ama onların yanında uyumak. Rosalina kollarımda, Kel'in elleri saçlarımda.

"Kıskandın mı? Rosalina tam bir sanat eseri."

"Bana her şeyi anlatıyor, biliyorsun," diyor Farron, kaseyi bitirip yarısı yenmiş böreğine uzanırken. "Hayır, kıskanç değilim. Senin aksine ben insanlara güvenmeyi tercih ederim. Rosalina'nın gönlünden geçen buysa, buna engel olmayacağım."

Bundan daha karmaşık. Farron'u neden parçalamadığını biliyorum. *Çünkü hepimiz onun arkadaşıyız.* Ama Farron'a bu konuda yalan söyledim ya da en azından öyle olmadığımı inandırdım. Fark etmez. Kraliçe beni insan yaparsa, eş bağımı da yok edebilir. O zaman ne Farron, ne Kel, ne de Rosie benimle yükümlü olur.

Ezryn muhtemelen lanet bir parti düzenleyecektir.

"Doğru," diyorum ve dolabıma doğru ilerliyorum, birkaç parça alıp Farron'un önünde yere atıyorum. "Özel etkinliğimiz dört gece sonra gerçekleşecek ama en iyi şekilde görünmek için hazırlanmak için asla erken değildir. Maskeli balo olacağı için kimse yüzünüzü görmeyecek. Yine de, küçük, şirin, yapraklarla kaplı bir yelekle gidemezsiniz."

Farron gözlerini deviriyor ama giysileri toplayıp bitişikteki banyoya giriyor. Bu arada ben de makyaj masasına oturup küçük jel ve pudra kaplarını düzenliyorum.

"Bununla dışarı çıkmayacağım!" Farron diğer odadan sesleniyor.

"Eğer beğenmediyseniz, bu bir Cryptgarden partisine uyum sağlayacağınız anlamına gelir."

Uzun bir iç çekiş ve Farron ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Kesinlikle lezzetli görünüyor. Deri pantolonum bacaklarının yağsız kaslarına yapışıyor. İpek gömleği göğsünün hatlarını gösterecek kadar derin kesilmiş. Omuzlarına siyah kadife bir pelerin örtüyor. O ayakta dururken Karşımda, benim kıyafetlerimi giymiş, karanlık ve arzuyla yıkanmış bir halde dururken, içimi bir sahiplenme duygusunun kaplamasına engel olamıyorum. *Bu partide tam bir gösteri olacak.*

"Karşıma otur," diyorum ikinci tabureyi okşayarak. Farron inliyor, pantolonunu çekiştiriyor ve oturuyor.

"Partiye daha birkaç gün var," diyorum bir tencere siyah dumanlı toz alarak. "Ama görünüşünü hazırlamalıyız." Her ne kadar bu işi bu gece bitirmek istesem de, Kel'e labirentten geçmesi için zaman vermeliyiz.

"Yüzümün kapalı olacağını düşünmüştüm." "Çoğunu. Gözlerini kapat."

Farron öyle ve yüzünü herhangi bir şeyle kapatmak utanç verici görünüyor. O kadar zahmetsizce güzel ki - burnundaki çiller, kalın saçları

Kirpikleri ve kaşları, ayırık dudakları ve uyandığından beri düzeltme zahmetine bile girmedığı vahşi kumral saçları.

"Bu bir çeşit numara mı?" Farron soruyor. "Yoksa sihir kullanarak beni senin kadar büyüleyici gösterecek misin?" Altın rengi gözleri parlıyor.

"Ben-"

"Büyüleyici olduğumu mu düşünüyorsun?" "Hayır," diyor hemen.

"Allık eklememe bile gerek yok, Sonbahar Prensi. Sen zaten kırmızısın."

Boğazının arkasından kısık bir hırıltı çıkarıyor ve gözlerini kapatıyor. "Şu işi bitirebilir miyiz?"

Gözlerinin etrafına biraz dumanlı siyah, ardından elmacık kemiklerinin altına bronz ekleyerek başlıyorum.

"Seni bunun için almadım," diyor.

"Beni ne için aldın?"

"Bir okuyucu."

Gözlerimi ondan ayırıp köşedeki aşırı kalabalık kitaplığıma bakıyorum. "Kel de buraya ilk geldiğinde aynı şeyi söylemişti. Burada büyüdüğü zaman Aşağıda, kaçmanıza yardımcı olabilecek pek bir şey yok."

Farron'un çenesinde bir kas tüyü. Belki kendi dünyasından kaçmayı düşünüyordur ama Farron'un neyden kaçmaya ihtiyacı olduğunu anlayamıyorum.

İki şefkatli ebeveyn, sevgi dolu kardeşler ve ona tapan bir alemle büyüdü.

Belki o da aynı şeyi düşünüyordur çünkü bir sonraki sorusu beni şaşırtıyor. "Okumayı en çok sevdiğin kitap türü nedir?"

"Neden sorma zahmetine giriyorsun ki? Dün gece seni kitaplara bakarken gördüm zaten." İçimi çekiyorum, saçlarına jöle sürüyorum ve kumral saçlarını koyu kahverengiye çeviriyorum. Saçlarını şekillendirmeyi de ben üstleniyorum çünkü neredeyse hiç beceremiyor. "Gençken dört mevsim diyarının hikâyelerini okumayı severdim. Buradan çok farklı görünüyorlardı."

Farron bir an sessiz kalıyor ve ellerinin belime yaklaştığını, farkında olmadan cübbemin püskülleriyle oynadığını fark ediyorum. "Castletree'nin kütüphanesinde hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bazı kitaplar var. Tüm bunlar bittikten sonra senin için onları bulabilirim."

"Tamam."

"Tamam."

Parmakları, ellerinin bana ne kadar yakın olduğunu nihayet fark etmiş gibi hareketsiz.

Ama uzaklaşmıyor.

"Ama onları doğru düzgün kontrol etmen gerekecek," diyor gülümseyerek.
"Yoksa Rosalina beni öldürür."

"Bunu istemeyiz. Gözlerinizi açın. İşim bitti."

Aynaya dönüyor. Her zaman güzeldi, ama şimdi yıkıcı görünüyor. Koyu çizgili gözler, allık lekeli dudaklar. Saçları bir tarafa taranmış, tam gerektiği kadar dağınık görünüyor.

"Rosalina'nın seni şimdi görebildiğini bir düşünsene," diyorum.

Ondan yayılan arzu dalgası çıldırtıcı. Nefesim yavaşlıyor, derin ve kasıtlı hırıltılara dönüşüyor. Altın rengi gözleri siyah bir duvardaki değerli taşlar gibi görünüyor. "Sanırım bazı şeylerde iyisin," diyor Farron, eliyle kalçamı okşayarak

şeffaf cübbenin içinden.

Stars, daha giyinmedim bile. Nasıl görünüyorum? Yansımam saçlarımın dağınık olduğunu ve kendi yanaklarımın kızardığını gösteriyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Farron nefes alıyor.

Ona vermek istediğim milyonlarca cevap var ama şu anda önemli olan tek bir cevap var. Öne doğru eğilip yanından uzanıyorum ve makyaj masasının üzerindeki ufalanmış kâğıt parçasını alıyorum. "Artık karanlık bir prenze benzediğine göre, ona yakışır bir büyü yazabiliriz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53



Rosalina

Derenin kenarında otururken bacaklarım lastik gibi hissediyor. Soğuk su ağrıyan kaslarıma büyük bir rahatlama sağlıyor. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde sımsıcak yanıyor.

Justus bana bir şişe soğuk su veriyor ve yakındaki yüksek bir kayanın üzerine tünüyor. Arkasında, dere ıslıtlı bir şerit gibi uzanıyor, kıyıya saçılan renklerden oluşan bir goblen -zümrüt eğrelti otları ve başım kadar büyük parlak sarı çiçekler, tatlı kokuları esintiyle taşınıyor. Gün ışığında çok farklı görünüyor.

"Bugün iyi iş çıkardın," diyor.

"Bildiğim her şeyi bana Dayton öğretti," diyorum. Yaz Prensi bizim için geç bir öğle yemeği getirmek üzere kulübeye koştu.

Justus, "O iyi bir öğretmen ve sen de hızlı öğrenen birisin," diye devam ediyor. "Temel bilgiler konusunda güçlü bir tutuşun var. Birkaç yıl sonra arenada gerçek bir rakip olabilirsin."

Justus günü bana oyunların nasıl işlediğine dair temel bilgilerin yanı sıra arenada en çok işime yarayacak becerileri öğreterek geçirdi. Bu, doğru ayak hareketlerini öğrenmek anlamına geliyordu, böylece kolayca devrilmeyecektim ve eğer devrilirsem, nasıl çabuk ayağa kalkılacağını. Çift kılıçla birkaç hareketin üzerinden geçtik ama çoğunlukla savunma teknikleri. Dayton savaşın çoğunu idare edecek, ben ise bir yay alıp menzilli destek sağlamaya odaklanacağım.

"Teşekkürler," diyorum biraz kızarak. "Gerçekten sadece orada hayatta kalmaya çalışacağım."

"Kairyn'in oyunlarında," diyor Justus, "başka bir amaç yoktur. Ya kazanırsın ya da ölürsün."

Ben Justus'la çalışırken Dayton yakınlarda kalıp üç dişli mızrakla bazı teknikler üzerinde çalıştı. Ama Justus onunla dövüştüğünde, Dayton her raundu beceremedi. Alışılmadık derecede sessizdi.

"Dayton orada olacak," diyorum. "Yani, biz kazanacağız."

Justus'un yüzünden ciddi bir bakış geçer. "Bu gidişle arenada kazanmak için gerekenlere sahip değil."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. "Daha önce *hiç* kaybetmedi."

Justus, "Daha önce seninle arenada hiç dövüşmedi," diye karşı çıkıyor. "Ormanda seninle karşılaştığımda, her duruşu, her hareketi senin pozisyonunun doğrudan bir yansımasıydı."

Islak elimi bir taşın üzerinde sürüklüyorum, koyu safir bir iz bırakıyorum. "Beni korumak için eşime yemin etti."

Justus elini sallıyor. "Dayton korumacı biri, bunu kabul ediyorum. Ama sen yanındayken onda farklı bir şeyler oluyor ve bu da Kairyn'in çarpık oyunlarını kazanmana yardımcı olabilir."

"Benim onun zayıf noktası olduğumu söylediğini sanıyordum."

Justus genişçe gülümsüyor. İki ön dişi arasında ona neredeyse genç bir çekicilik veren bir boşluk var. "Çünkü siz ikiniz bunu nasıl bir güce dönüştüreceğinizi henüz çözemediniz."

Ben daha fazla soru sormadan Dayton yeşilliklerin arasından fırlıyor, kollarında taze meyve dolu bir sepet var. Sepeti nehir kenarına bırakıyor, sonra bir elma alıyor, dirseğinin üzerinde sektirdikten sonra sırtarak bana doğru uzatıyor.

Ona uzanıyorum ama elimden kayıp gidiyor. İçgüdüsel olarak, yerden altın bir diken fırlatıyorum ve hemen yanımdaki elmayı mızraklıyorum.

"İyi yakaladın, Rosie," diyor Dayton, bir muz soyuyor, sonra da dev bir nilüfer yastığının üstünden suya atlıyor. "Keşke bunu arenada kullanabilseydin, o zaman hiçbir sorunun olmazdı."

"Kairyn'in spor olsun diye katılmana izin vereceğine dair bahse girdik," diye hatırlatıyorum ona, "ama benim olduğumu bilmemeliler. Oyunlara katılmama ya da yaya yaklaşmama asla izin vermezler."

Dayton eğitmenine döner. "Tahmin ettiğimden çok daha eski olduğunuza göre, hiç efsanevi Yukarı'da yaşadınız mı? Sence Kairyn ilahi silahların beşini de ele geçirirse gerçekten orada bir yol açabilecek mi?"

Justus hala. "Belki hâlâ bir yol açabilir. Ama bunu hangi sebeple yapmak isteyeceği beni aşar. Sıra ana diyarımızdan geriye kül, toz ve harabeden başka bir şey bırakmadı."

Yüzünde anılar üzerine anılar oynaşıyor. Bu fae annemi tanıyordu ve bir zamanlar onunla aynı diyarda yaşadı. Bazılarının ne kadar acı verici olduğunu çok iyi biliyorum.

ve burnunu sokmak istemiyor. Dayton da bunu hissetmiş olmalı çünkü sessiz kalıyor.

Belki hazır olduğunda daha fazlasını paylaşır. En azından bir gün daha Justus'la burada olacağız. Bu sabah ona Hadria'ya dönmemiz için bir yol bilip bilmediğini sorduk. Yaşlı efendi bir yolu olduğu konusunda ısrarcıydı ama detay vermeyi reddetti.

"Bana annemin nasıl biri olduğunu anlatabilir misin?" Ben soruyorum.

Babam bana

Ama bunlar Anya'yla, yani insanla ilgiliydi. Bu onun bir parçası olabilirdi ama tamamı değildi. Diğer tarafı tanımak için can atıyorum. Anya'nın Kraliçe'den biri.

Justus'un yüzü yumuşar. "Gerektiğinde acımasız bir savaşçıydı, kurnaz bir zekâya sahipti. Yine de onu bir lider olarak diğerlerinden ayıran şey nezaketiydi. Büyülü Vadi'de bacağı kırık en küçük orman ardıc kuşundan en büyük soyluya kadar yardım edemeyeceği kadar küçük bir ruh yoktu. Aurelia hepsine yardım etti."

Bunca yıl sonra bile, sözlerinde bir hürmet var. ondan bahsediyor. Bir parçam ona hayatta olduğunu, şu anda Kış'ın Yüce Prensi ve babamın onu kurtardığını söylemek istiyor. Ama Caspian başka kimsenin bilmemesi konusunda kararlıydı. Annesi planladığımız şeyi öğrenirse bu çok tehlikeli olur. Onu kurtardığımızda, ilk Yüce Yaz Prensi'yle yeniden bir araya gelme şansı olacağına dair sessizce yemin ediyorum.

"Sana çok benziyordu," diye devam ediyor Justus. "Altın Gül'le ilgili söylentileri duymamış ya da seni çalıların arasında görmemiş olsaydım bile kim olduğunu bilirdim."

"O da benim gibi çalı çırpı kullanırdı, değil mi?"

"Aynı renge kadar," diyor Justus. "Güllere karşı her zaman bir düşkünlüğü vardı. Kraliçe'nin en büyük gücü değişimdi. Bir ağacı bir kaleye, çorak boş araziye büyülü diyarlara dönüştürdü. Her şeyi o yarattığı için, her şeyle bağlantısı vardı. Sadece çalılar ve toprakla değil, ondan doğan herkesle. Karanın, gökyüzünün ve denizin insanları."

Deniz insanları. "Sirenler," diye fısıldıyorum. "Aeranthéis antik kenti hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. İnsanları sirenlere dönüştürerek kurtarmış. Bu gerçekten doğru mu?"

"Gerçekten de öyle," diyor Justus. "Karada ayaklarını, denizde kuyruğunu çağırabilen güçlü bir halktır."

Dayton başını tekrar suya daldırıyor, güneş ışığı göğsünün üzerinde oynaşıyor. "Gemi kazasından sonra bir siren görmüş olabilirim. Suda bir gümüş parıltısı."

"Belki de kıyıya çıkmamıza yardım etmişlerdir," diye öneriyorum.

"Bu çok uzak bir fikir değil, genç Rose," diyor Justus. "Yaz'ın Yüce Prensi ve Kraliçe'nin kızı okyanusta birlikte büyük bir güç kuyusu gibi hissederdiler. Geri dönmek için yararlanman gereken bir kuyu. Hadria."

"Ne demek istiyorsun?" Dayton doğrulup sorar.

"Eve dönmek istiyorsan, sirenler tek umudun," diyor Justus. "Ama Daytonales, Onur Mızrağı'nda ustalaşmadan gidersen Summer'ı asla geri alamazsın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54



Rosalina

Gökyüzü mercan ve lavanta tonlarına boyanmış, batmakta olan güneşin solmakta olan ışığını yakalayan pamuk şekeri bulutlarının oluşturduğu bir tuval. Tozlu kum boyunca yürüyorum, çıplak ayaklarım arkamda izler bırakıyor.

Dayton suya yaklaşır ve ayak bileklerine kadar ıslak kıyı şeridine batar. Dalgalar denize doğru kıvrılmadan önce bacaklarını kucaklıyor. Martılar tepemizde dönüyor, çığlıkları neredeyse neşeli. Tuzlu esinti beraberinde Tuzlu su ve deniz yosunu kokusu, kıyı şeridini süsleyen tropikal çiçeklerin tatlı kokusuna karışıyor.

Burası çok huzurlu, çok sakin. Bir an için Hadria'da bizi bekleyen her şeyi unutturuyor. Öğleden sonranın geri kalanını Justus'la çalışarak geçirdik ama Dayton üç dişli mızrakta ustalaşmaya yaklaşmadı. Yani, bir gece daha burada kalacağız.

Beklemekten başka yapacak bir şey yok. Dayton bana yaklaşıyor, parmak uçları benimkilere değiyor. Keşke elini tutabilseydim ama onun yerine ona gülümsüyorum. "Burası çok güzel."

Deniz mavisi bakışları benimkileri terk etmiyor. "Katılıyorum. Yaz Diyarı sana yakışıyor."

Beklemek için çok daha kötü yerler var. Şu anda, bu kumlu kıyılarda dolaşmakta, solmakta olan günün güzelliğinde kendimizi kaybetmekte özgürüz. Yakında kurt onu tekrar alacak. Başımı batan güneşe çeviriyorum, yemyeşil ormandaki ağaçlardan biriymişim gibi sıcaklığının ruhuma sızmasına izin veriyorum.

"Geri dönmeden önce gün batımını buradan izlemek ister misin?" Dayton sorar. "Elbette." İpeksi kumun üzerine oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, ayak parmaklarım Dalgaların gelgitlerine dokunarak.

Dayton yanıma yığıldı. Her zamanki gibi gömlek giymemiş, sadece bol bir pantolon giymiş. Ellerini dizlerinin üzerine uzatmış, parmak uçlarından Yaz'ın simgesini sarkıtıyor. Onu kabuklarının geri kalanıyla birlikte asmadığını, bunun yerine ince bir sicim parçasıyla kendi başına bağladığını fark ediyorum.

"Demokles bu üç dişli mızrağı kullanmakta hiç zorlanmazdı," diyor yumuşak bir sesle.

"Kardeşin senden önce Yaz Kutsaması'na sahipti, değil mi?"

Dayton başını sallar. "Evet, annem Delphia'ya hamile kalmadan önce bunu ona verdi."

"Dayton," diyorum temkinli bir şekilde, "bana ailene ne olduğunu hiç anlatmadın."

Çenesinde bir kas tüylendi. "Bu konuda kimseyle konuşmuyorum. İnsanlar ne olduğunu biliyor ama bu hoş bir hikâye değil Rosalina."

Sanki onu içinde hissedebiliyorum, iltihaplanmış ve kıvrılmış. Bir şey onu içten dışa doğru yiyip bitiriyor. Yavaşça uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Summer'a döndüğünden beri ailen aklından çıkmıyor gibi görünüyor. Eğer bu konuda konuşmak istersen, seni dinlemek için buradayım."

Dayton başını sallıyor, eli jetonun etrafında kenetleniyor. "Herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, sarhoş Yaz Prensi. Kardeşlerinin ölmesine izin veren bir korkak. Ama gerçek şu ki, tüm bunlardan çok daha kötü. Hissediyorum

Sanki seni bir kez kaybettim. Seni bu gerçek yüzünden tekrar kaybedemem."

Sözlerini algılamam bir anımı aldı. Beni bir kez kaybettin... aşkı kaybettin. Beni sevme şansını kaybetti. İçimden keder dalgaları akıyor.

Dayton'ın önünde sürünüyorum, ıslak dizlerim yere batıyor. Onu tutuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Deniz mavisi bakışları kırpışarak açılıyor, gözyaşları kirpiklerine sabah yapraklarındaki çiy damlaları gibi yapışıyor. "Her zaman seninle kalacağım Day, söz veriyorum. Beni kaybetmeyeceksin." Gözyaşları parmaklarıma dökülüyor ama ben onu inandırmak için tutuyorum. "Biz bir takımız. Ne olduğunu anlamama yardım et yaşıyorsun."

Büyük elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu bir söz olsa iyi olur, Blossom." "Söz veriyorum."

Dayton bir süre daha bana baktıktan sonra orantısız bir sırtış attı. "Bilirsin, su perileri alıngan yaratıklardır, ama gençliğimde benim özel bir arkadaşım vardı ve-"

"Oh, hadi ama." Gözlerimi deviriyorum. "Bunun neyle ilgisi var-"

"Sadede geliyorum. Bana eşsiz bir numara öğretti. benim sihrim, hafıza ve sudan biri. Buraya gel."

Dizlerini açıyor ve ben de kendimi bacaklarının arasına, suya bakacak şekilde yerleştiriyorum. Dayton etrafıma uzanıyor ve bileğinin bir hareketiyle önümüzde parıldayan bir yelpaze şeklinde bir dalga yükseliyor.

Dayton, "Caspian Büyük Uçurum'u yarattıktan ve Kış Diyarı'na saldırdıktan sonra Dikenler Savaşı başladı," diyor. "Tüm mevsimsel diyarlar Aşağı'nın güçleri. Yaz'ın başkenti Hadria, yüksek duvarları ve denize olan sırtıyla her zaman neredeyse zapt edilemez olmuştur."

Renkler ve görüntüler su yelpazesi boyunca titreşerek büyük bir duvarı gösteriyor. Neredeyse Dayton'a benzeyen, ancak kısa kesilmiş altın rengi saçları olan bir fae duvarın tepesinde duruyor.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum.

Dayton'ın nefesi kulağımı okşuyor. "Bu benim hafızam." "Bu Damocles," diyorum.

Dayton'ın hafızasında, eski Yaz Prensi bir tanrı gibi altın renginde parlıyor, teni bronzlaşmış, saçları bal renginde. Kırmızı bir miğfer tüyleri kolunun altına sıkıştırılmış. Göğüs zırhı dövülmüş altındır ve kırmızı deri şeritlerden yapılmış bir etek giyer. Gözleri mavidir, Dayton'inkine çok benzer. Ama Dayton'ın bakışları okyanusun derinliklerindeyken, Damocles'in bakışları rüzgârsız bir gölet gibi durgun.

Dayton, "Aşağıdakilerin güçlerinin Suadela Kumları üzerinden Hadria'ya yürümeyi planladığına dair bir rapor almıştık," diye açıklıyor.

"Caspian mıydı?"

"Hayır," diyor Dayton. "Kış'la meşguldü. Bu Sira'nın kendi kuvvetiydi. Damocles ordumuzu Hadria'dan çıkarmak ve onlar kuşatmaya fırsat bulamadan onlarla açık alanda karşılaşmak istedi. Decimus kendi topraklarımızda onlara karşı güç sahibi olacağımızı, kumları onlardan daha iyi bildiğimizi iddia etti."

Dayton'ın hafızasında başka bir figür belirir. Daha kısa boylu ama geniş omuzlu, koyu kahverengi tenli ve kısa siyah saçlı bir adam.

"Decimus," diyorum. "Delphie ile aynı gülümsemeye sahip."

"Biliyorum," diyor Dayton. "Ovidius'un gülümsemesiydi. Sizi onunla sık sık onurlandırmazdı, ama bunu yaptığında, özel bir şeydi."

"Sira ile açık alanda buluşmak hakkında ne düşünüyorsun?"

Devam ederken Dayton'ın sesi hafifçe titriyor ve onu sabitlemek için elimi bacağına koyuyorum. "Ben buna karşı çıktım. Ona lejyonerlerimizi içeride tutmamızı ve düşman duvara yaklaşırken onları avlamamızı söyledim.

Kardeşlerim buna kulak asmadı. Decimus bana korkak olduğumu söyledi.

Damocles bana korktuğumu söyledi. Şafakta onlarla birlikte yola çıkmamı emretti. Ailemiz ve Delphia kalede güvende kalacak, biz üç kardeş birlikte yola çıkacaktık. Bu ondan duyduğum son şeydi."

Su tekrar kayıyor ve kardeşinin bağırın yüzünü ortaya çıkarıyor.

"Onun emirlerine uydun mu?"

Dayton'ın çenesi omzuma doğru eğiliyor, sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Hayır. Herkesin bekleyeceği şeyi yaptım. Sarhoş oldum. Şafak sökene ve onların ayrılışına kadar uyudum, kimsenin beni bulamayacağı bir ahırda sızdım. Dumandan boğularak uyandım."

Hafızamda, Dayton bir ahırdan çıkıp kaos içindeki bir şehre doğru koşarken alevlerin yükseldiğini görüyorum. İnsanlar çılgınca koşuyor, binalar yanıyor ve goblinler silahlarını sallıyor.

"Hepsi Aşağıdakiler'in oyunuydu," diyor Dayton, sözlerini öfke kaplıyor. "Sıra çölün tüm iğrenç kâbuslarını kendi emrine çekmişti. Onlara şehrimizin altında tüneller kazmalarını ve içindeki insanları pusuya düşürmelerini emretti. Onları savunacak hiçbir ordu kalmamıştı. Damocles ve Decimus yola çıktıklarında karşılarında çölde mücadele eden bir Aşağıların gücü değil, bu işte usta bir ordu buldular."

Sulu görüntüde, Dayton içeri girerken alevler Soltide Keep'in duvarlarını yalıyor. Bir sonraki anı beni kalbimden vuruyor. Kanlı bir katliam. askerler ve goblinler yere dökülüyor. Dayton'ın iki babasının önünde dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum. Cansız bedenlerinden sivri mızraklar geçiyor.

"Onları kurtarmak için çok geç kalmıştım," diyor.

"Sen de öldürülebilirdin," diyorum.

"Her birinden birer kılıç aldım," diye devam ediyor Dayton. "Onlar Bugün hâlâ kullandığım kılıçlar. O anda annemi ve Delphia'yı bulmam gerektiğini anladım. Saray goblinlerle kaynıyordu, ben de dışarı sıçradım. ve dış duvarlar boyunca uzanan sarmaşıklara tırmandım. Neredeyse düşüyordum.

defalarca, hala içkiden çok hastaydım. Ama o yükseklikten duvarın ötesindeki kumları görebiliyordum. Damocles'in ordusu ne kadar az yol almıştı. Nasıl da kuşatılmışlardı.

"Del'in yatak odasına gittiğimde onu ve annemi buldum. Bir güruh kapıyı kırmaya çalışırken mobilyalar kapıya dayanmıştı."

Dayton'ın annesi vahşi bir parıltıyla ışıldıyor, saçları oğlununkiyle aynı renkte. Şimdi olduğundan çok daha genç görünen Delphia annesinin bacaklarına yapışmış. Dalgaların arasından kavuşmayı izliyorum. Sabine

Delphia Dayton'ın kollarına girdi, onları odanın bir köşesine götürdü ve bir taşa basarak sürünerek geçilebilecek kadar küçük gizli bir geçit açtı.

Dayton ve Delphia önünde çömeliyor, anneleri ikisini de öpüyor. "Sana ne söyledi?" diye sordum.

Dayton'ın sesi boğuk çıkıyor. "O gücü geri çekerken Delphia'yı güvenli bir yere götürmem gerektiğini. Goblinler boş bir odayla karşılaşılırsa bu geçidi mutlaka bulacaklardı. Onun yerine benim kalmama izin vermesini söylemeye çalıştım. Sadece çocuklarına bir şans vermek istediğini söyleyerek reddetti. Ama ben gerçek sebebi biliyorum."

"Gün-"

"Kılıç tutacak durumda bile değildim."

"Bunu bilmiyorsun," diyorum. "Delphia konusunda sana güvendi. Onun için kendini feda etmeni istemezdi. Hiçbir anne istemez."

Dayton beni göğsüne doğru çekiyor, başı boynumun kıvrımına doğru eğiliyor ve hikâyeyi sadece tenime anlatıyor. "Tünelden geçip Hadria sokaklarına kaçtık ama hiçbir yer güvenli değildi."

Dayton'ın Delphia'yı sokaklarda taşıyışını izliyorum, her dönüşte, her köşede daha fazla goblin ve diğer kötü yaratıklar peşlerinden geliyor. Bir keresinde geri dönüp saraya bakıyor ve mor satenli bir figürün kuleden okyanusa düştüğünü görüyor.

Annesi.

Delphia çığlık atar ve adam onun gözlerini kapatır. Köşeyi döndüklerinde yanan bir bina ile kolonları elleriyle ezen bir trol arasında sıkışıp kalırlar. devasa bir çekiç. Sokaklara geri koşarlar, goblinler her tarafta toplanır. Sonra Dayton öne doğru atılır, dört ayak üstüne düşer, Delphia kollarından yuvarlanır. Dayton'ın ağzı bir çığlıkla genişler.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Bana geldi... Yazın Kutsanması," diyor Dayton. "Güneşin tüm ateşi gibi içimi parçaladı. Tek düşünebildiğim ... öldükleriydi. Kardeşlerim öldü."

Dayton'ın anısı yerde soluyor, teni ıslıl ıslıl parlıyor. Bu anının ötesinde, güneş ufukta alçalıyor ve sahile safir zengini gölgeler düşürüyor. Gökyüzü bir renk cümbüşü: ateşli turuncular, pembe pembeler ve alaca morlar, hepsi bir arada dönüyor.

Dayton'ın anısı kendi güneşimizden parlayarak yükselir ve kılıçlarını çeker.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum.

"Sanırım," diyor Dayton, "sinirlendim."

İmgelem bir bulanıklık içinde oynar: kılıçları parlar ve parmak uçlarından sihir dans eder. Delphia'yı geçidin tepesinde güvende görür ve Hadria'da hayatta kalan askerleri istilacı güçleri kovmak için toplar. Sonunda Dayton savaşın kalıntılarına doğru atını sürer.

İşte o zaman daha önce hiç görmediğim bir büyüye tanık oluyorum; bir lanetle bağlı olmayan ya da hasta bir Castletree tarafından zayıflatılmamış bir Yüce Prensi'nin büyüüne. Dayton serbest bırakılmış bir tanrı, kılıçlar savruluyor, büyük su selleri ve Sira'nın ordusunun tüm lejyonlarını batırıyor. Aşağıların Kraliçesi'nin kendisi de orada, dev bir akrebin üzerine binmiş ve bu güç karşısında kaçmış. Anı çok hızlı, sanki Dayton için önemsizmiş gibi.

Üzerinde durduğumuz bir sonraki görüntü bu. Dayton savaş kazanıldıktan sonra Damocles'ı bulur; vücudu kana bulanmıştır. Dayton onu kollarının arasına almış, gevşek bedenini tekrar tekrar sallayarak aynı cümleyi tekrarlıyor. Görüntüde ses yok ama dudaklarını okumak için duymama gerek yok. *Geri al*, dedi.

kardeşine, gökyüzüne bağırır. *Geri al, geri al, geri al*.

Dayton elini sallıyor ve anılar uzaklaşıp denize geri dönüyor. "Hiçbir zaman Yaz'ın Yüce Prensi olmak istemedim. Asla ben olmamalıydım."

Yüzümü ona dönüyorum, kendi gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Dayton, benim gördüklerimi senin gördüğünü sanmıyorum. Sen bir kahramandın. Hadria'yı kurtardın."

"Hayır, Rosie, görmüyorsun," diyor benden uzaklaşıp ayağa kalkarak. "Görevimden kaçmasaydım ve onlarla birlikte at sürseydim, belki onları bir şekilde kurtarabilirdim."

Kendimi yukarı itiyorum. "O zaman Delphia'yı kurtarmak için orada olmazdın." "Ya da belki annem onunla birlikte kaçardı," diye karşı çıkıyor Dayton.

"İnanın bana, bunun üzerinden binlerce kez geçtim. Tek bildiğim kardeşlerim bensiz savaşa gittiler ve öldüler. Onlar öldü ve ben, geride kalan kişi, büyük Yaz Kutsamasına sahip oldum. Bunun neresi adil ya da doğru?"

"Belki de geride kalmak yapılacak en iyi şeydi," diye tersliyorum onu. "Şehrin tehlikede olduğunu hissettiniz. Dayton, geçmişini değiştiremezsin ama yaptığın iyi şeylere bakabilirsin. Hadria'yı tek başına kurtardın."

Başını sallıyor, altın sarısı saç telleri rüzgârda savruluyor. "Biz kazandık ama çok daha fazlasını kaybettim. Bu benim hatamdı. Büyücü kadın yaptığım şey için beni lanetlemekte haklıydı."

Güneş ufkun altına iniyor ve Yaz Prensi önümde lanetli kurda doğru kayıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55



Hazar

Yaz Diyarı'nın beni her zaman büyüleyen bir güzelliği olmuştur. Özellikle de Güneş Kolezyumu'na bağlı Serenus Alacakaranlık Odaları'nda. Yatağı çevreleyen tül perdeler, kumtaşı odayı serinleten bir deniz esintisiyle dalgalanıyor. Parıldayan deniz kabukları ve mücevherler yatak direklerinden makyaj masasına kadar her şeyi kaplamış. Eğer yataktan kalkıp Pencereden baktığımda, arenanın muhteşem manzarasını ve onun ötesinde Turkuaz deniz gökyüzüyle birleşene kadar uzanıyordu. Kendimi her zaman diğer alemlerde kapalı hissetmişken, Yaz mevsiminde inkar edemeyeceğim bir özgürlük hissi var.

Yatağın üzerine uzanıyorum ve gömleğimin birkaç bağına daha çözüyorum. Ancak bunaltıcı sıcak olmadan da yapabiliirdim.

Burayı uzun süre ziyaret etmeyeceğim; hem ciğerlerimin çamurla dolduğunu hissediyorum hem de Farron'un Cryptgarden'da tek başına kaldığında ne tür bir belaya bulaşabileceğini bilmiyorum. Tehlikeli oyunlar favorimdir ama onları yalnız oynamaya alışkınım. Tek bir yanlış hareketle Sonbahar Prensi ortaya çıkabilir. Sıcağa rağmen omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Ama ben Farron'a ne olacağı umurumda değil ama bu kahramanlık olayını bir deneyeceğim. Ortağımı bu kadar çabuk kaybetmek olmazdı.

Ziyaretimin sebebinin yaklaşmakta olduğunu biliyorum çünkü adımlarının her yankılanışında duvarlar sarsılıyor gibi görünüyor. Kairyn'i ziyaret etmek için burada olduğumdan değil, ama o yürüyen hurda metal yığını nereye giderse kız kardeşim de oraya gider.

Birdy kapıyı açıp içeri dalıyor. Zırhını ya da maskesini takmamış. Onu böyle seviyorum, saçları açık ve ağzının kıvrımı görünüyor. Şu anda kaşlarını çatmış durumda ama her zaman gülümsediğini görme şansım var.

"Onu kaybettin mi? Onu *kaybettin* mi?" diyor Kairyn'in hışırtılı sesi, onun arkasından giderken.

"Evet, ama önce onu kaybettin!" Birdy homurdanıyor, onun üzerine yürüyor ve kapıyı çarpıyor.

"Vay, vay, vay, bu mutlu çift değil mi?"

İkisi de bakışlarını bana çeviriyor. Birdy'nin bakışlarının Kairyn'in yüzünde yankılandığını hayal edebiliyorum.

"Her zaman habersiz gelmek zorunda mısın?" Birdy soruyor. "Yatağımdan kalk. Neden buradasın ki?"

"Sadece seni kontrol ediyordum. Arenanın üstünde çok güzel bir konaklama yeri var. Kafeslerin her zaman yaldızlı, değil mi Birdy?"

Beni görmezden geliyor ve makyaj masasına doğru ilerliyor. Oturuyor ve fırçasını kısa saçlarında sertçe gezdiriyor. Her zamankinden daha kıvrıcık ve tuzlu su kokuyor.

Kairyn kapıya yaslanmış, başını öfkeyle arkaya eğmiş. Bu onun için garip bir şekilde rahat bir duruş, pek aşına olmadığı bir duruş.

"Bana aldırmayın," diye ısrar ediyorum. "Tartışmanıza devam edin. Onu bir şey mi kaybetti?"

"Altın Gül," diye tersledi Birdy. "Denize açıldıktan sonra yerini kaybettim. Bu benim hatam değil. Okyanusta hareket kabiliyetim olmadığını biliyorsun."

"Evet, dikenlerle ilgili zor olan şey, onları okyanus toprağında yetiştirebilmeniz, ama yüzmek öldürücüdür." Kairyn'e sırtarak bakıyorum.

"Belki de kader bir kez olsun bizden yanadır ve boğulmuştur," diye mırıldanıyor Kairyn. "Biz o kadar şanslı değiliz," diye homurdanıyor Birdy. Demek Rosalina kayboldu. Bu Birdy'nin pençesinde olmasından daha iyi. Sadece Rosalina ve Dayton'ın bir planı olduğunu varsayabilirim.

Her ne olursa olsun, mükemmel olacağını söyleyemem ama muhtemelen muhteşem olacaktır.

Kairyn makyaj masasına doğru yürüyor ve kız kardeşimin üzerinde duruyor. Yavaşça, neredeyse nazıkçe, bir tutam siyah saçı kaldırıyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Onu bulacağız."

Birdy başını onun eline yaslıyor. Doğrudum ve göz kırptım. Birdy *yapmıyor* dokunulmaktan hoşlanır.

"Ve Yaz'ın Yüce Prensi de," diye fısıldıyor. "Her şey bir araya geliyor, Kai. Onun Lütüf benim olacak."

Kairyn sertleşir. "Onu senin için öldürmeme izin ver. Bunu yapabilirim. Ezryn'in lütfuyla-"

Aniden ayağa kalkar ve onunla yüzleşir. "Bu Ezryn'in lütfu değil, senin lütfün. Bunu konuşmuştuk. Eğer Dayton'ı öldürürsen, bu onun lanet olası kız kardeşine gidecek ve sen de onu kaybedeceksin."

"Dayton." Kairyn onun adını bir lanet gibi söylüyor. "Şimdi de onu o saçma lakabıyla çağırıyorsun."

"O kadar da saçma değil," diye ekliyorum, kolumdaki bir ipliği incelerken. "Deniz Köpeği saçma bir lakap olurdu. Ya da Fred, çünkü bunun tüm bunlarla ne ilgisi var? Ama Dayton aslında gayet normal-"

"Neden buradasın ki?" Kairyn bana doğru tepinerek homurdanıyor. "Sen bir aylaksın. Dikkat dağıtıcı. Hiçbir işe yaramayan-"

"Dikkatli ol." Gülümsüyorum. "Annem gibi konuşmaya başladın."

"Hayır, Caspian, sen dikkatli ol," diyor Kairyn karanlık bir sesle.

"Eğer yapmazsan

Kimin tarafında olduğunu unutma, kız kardeşinin ölümüne neden olacaksın."

Hareketlerim hızlı, zarif. Ölümcül. Kairyn daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan, saf gölgeden yapılmış keskin bir hançeri miğferi ile göğüs plakası arasında görünen boyun şeridine tutuyorum. Gülümsüyorum.

Gözlerimin karanlık saçtığını bilmeme rağmen ona bakıyorum. "Sana ne dedikleri umurumda değil. Yüce Prens. İmparator. Tanrı. Kardeşimi her şeyden önce güvende tutacağım. Bir daha aksini söylersen, onu o adama karşı korurum.

kendi kardeşini sakatlayabilecek kapasitede."

Odada sessizlik yankılanıyor. Kairyn'in göğsü inip kalkıyor. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Gecenin köründe ona ne yaptığını hatırladığında kendine böyle mi söylüyorsun?" Nefes alıyorum.

Sonra bileğime bir el yapışıyor ve onu çekip alıyor. "Caspian, *kes şunu*."

Birdy bana öyle bir bakış fırlattı ki, bir vasiyetnameyi bile karartabilirdi.

"Ortaya çıkıp bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Her şey kontrolüm altında. Yakında, Yaz'ın Lütfuyla Soltide Kalesi'nin tahtına oturacağım. Tüm diyarı denetleyeceğim-"

"Ah, yani metal köpeğin Bahar'ı yönetecek ve bir grup köleye hükmedecek, sen de deniz kenarındaki sarayında oturup senden nefret eden bir grup tabi fae'nin lideri olacaksın."

"Benden nefret et. Benden kork. Sevin beni. Umurumda değil," diye tükürdü. "Ama ben yeraltındaki o sefil sefaletten kurtulacağım ve sen de pisliğe ve karanlığa hükmedeceksin, Cas. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Annem yükseldiğimizi görecektir. Senin için seçtiği gibi benim için de seçmesin diye kaderim üzerinde biraz söz sahibi olmam daha iyi."

Burnumdan titrek bir nefes alıyorum. "Tüm taşlar yerine oturmuş olmalı. Sira henüz böyle bir hamleye hazır değil."

"Zamanı çok yakında gelecek." Kairyn pencereye doğru yürür ve dışarı bakar. "Göksel topraklar bekliyor. Sira kendini bir kez daha yukarıda görecektir."

"Doğru, doğru, annem hepimize tepeden bakmayı seviyor." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Silahlarla ilgili küçük bir sorun var, değil mi? Henüz yayı kullanamasan da dört tanesi senin kontrolünde, ama o sinsî küçük Yaz asası kayıp, değil mi?"

"Nerede olduğunu biliyor," diye homurdanıyor Birdy. "Onu kendim sorgulamalıydım." Kairyn'e bakıyor. "Çok yumuşaksın."

"Ne yapmamı istiyorsun? Ona işkence mi edeyim? O benim kardeşimin eşi," diyor.

"Kardeşim! Kardeşim! Kardeşim!" Birdy kendi etrafında dönüyor. "Ezryn'in adını hiç duymayacak mıyım? O öldü sayılır. Onun lütfuna sahipsin! Unut onu!"

Kairyn pencere pervazına yaslanıyor, esen rüzgâr siyah pelerinini geriye savuruyor. "O yaşıyor. Kumların arasında askerlerimi avladı. Hapishanede bana geldi. Bazen sesini duyuyorum, adımları haykırıyor-"

Birdy elleriyle kulaklarını kapatarak, "Yeşil Alev, şu lanet Ezryn'in bitmek bilmeyen gevezeliğinden kurtar beni," diye haykırıyor.

Dişlerim gıcırıyor. Bu ikisi plan yapma konusunda neredeyse o dört prens kadar işlevsiz. "Yukarıdakilere geri dönelim..."

İşıltı Yayını kullanacak biri mi? Söylentilere göre bu sizin çarpık küçük oyunlarınızdaki büyük ödölmüş."

Birdy odanın içinde adımlar atıyor. "Bu çok saçma. Bu salak, eli kılıç tutan her köylünün ve fakirin ona el sürmesine izin vermeye razı. Elbette hepsi yandı. Ama yapabilirim. Onu kullanabilirim-"

"Hayır!" Kairyn bağırır. Adam pencereden uzaklaşır ve hışımla ona doğru gelir. İri gövdesi adeta onu sarmalıyor. "Riske atmak için çok fazla. Buna dayanabilecek kadar güçlü birini bulacağız."

"Ben yeterince güçlüyüm, Kai," diyor usulca.

Dev eldivenlerinin içinde çok küçük olan elini tutuyor ve bir parmağını hafifçe avucunun üzerinde gezdiriyor. Üzerime çamurla hiçbir ilgisi olmayan bir mide bulantısı dalgası geliyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Ama planın konusunda sana nasıl güveniyorsam, sen de benimkinde bana güven. Eğer yayı kullanabilecek başka biri varsa

onları bulmak. Hayatınızı riske atmanız için hiçbir neden yok."

Gözlerini deviriyor ama beklediğim kadar çabuk uzaklaşmıyor. Bunu yaptığında gözleri adamın koyu renkli miğferinin gölgesinde kalıyor.

"Kaybedecek zaman yok. Fırtına hakkında bilgi almak için rıhtıma gidiyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Her zamanki gibi güzel bir ziyarette, Cas. Bir dahaki görüşmemizde bana Yaz'ın Yüce Prensesi diye hitap edebilirsin."

"Sen benim için her zaman bir prenses oldun Birdy," diyorum usulca.

Bir gülümseme dudaklarını süslemek için savaşıyor gibi görünüyor. Hızla dönüyor ve kapıdan dışarı çıkıyor. Kairyn onu takip etmek istiyor ama ben kolundan tutuyorum.

"Parlaklık Yayını kullanmaya çalışmasına izin veremezsin," diyorum. "Ne yaparsan yap, ona dokunmasına izin verme."

"Biliyorum," diye karşılık veriyor. "Onu korumak için her şeyi yapabilecek tek kişi sen değilsin." Sonra kolunu benden çekti, döndü ve hışımla kapıdan çıktı.

Odada tek başıma duruyorum, tek ses dışarıdaki dalgaların çarpışması. Kairyn onun yaya dokunmasını istemiyor çünkü kül olmasından korkuyor.

Ama o yaya dokunursa, yanacak olanın alemler olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56



Dayton

Ustamla yüzleşirken mızrakların çarpışması ormanda yankılanıyor. Hareketleri akıcı ve hassas. Bu arada, kendi ağırlığımı hissediyorum Her vuruşta başarısızlık, beni çapa gibi fırtınalı bir yere sürüklüyor. Deniz.

Belki suçu bu yeni silaha atabilirdim -her zaman çift kılıçları tercih ederdim- ama Justus tüm silahlar konusunda bilgili olduğumdan emin olmuştu. *Arenada ne kullanmak zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz, Justus defalarca söylemişti. Kılıcının ne zaman kırılacağını asla bilemezsin ve savaş alanında yoldaşının mızrağını almak zorunda kalırsın.*

Kavrayışımı beceriksizleştiren, mızrağımı tekrar tekrar sıkıştırmasına neden olan şey beceri eksikliği değil.

Onu yumuşak topraktan çıkarırken sinirli bir nefes alıyorum. İlk kullandığımda parlamıştı ama şimdi sıradan ve donuk görünüyor. "Bu şeyin efsanevi olması gerekmiyor muydu?"

"İlahi bir silah ancak onu kullanan kişi kadar efsanevidir," diyor Justus. "Tekrar."

Bir iç çekiş daha ve bir ağacın gölgesinde oturan Rosie'yi işaret ediyorum. "Bir tur daha atması gerekmez mi?"

"Rosalina bu sabahki dersini bitirdi," diyor Justus. "Çok iyi bir iş çıkardı."

"Ahh." Ona doğru bir göz kırpyorum. "Sanırım hepimiz senin kadar mükemmel olamayız."

Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bunu yapabilirsin Dayton. Bir sonrakini benim için kazan."

Bu lanet adaya geldiğimizden beri Justus'a karşı tek bir müsabaka bile kazanmadım, bu yüzden kendine olan güveninin nereden geldiğinden emin değilim. Yardım edemem ama

Bir süre daha baktı, iri kahverengi gözleri güneş ışığında kehribar renginde parlıyordu. Dün ona söylediklerimden sonra nasıl hâlâ bana öyle bakabiliyordu?

Kahraman. Bana kahraman demişti. Başka biri olsa tamamen reddederdim ama Rosalina her zaman dürüsttür. O çok iyi, nazik ve cesur. Bende bunları nasıl görebiliyor?

Bu konuda konuşabildiğime hala inanamıyorum. O anıların içimde ne kadar sıkışıp kaldığının farkına varmamıştım, ta ki önümüzde canlanana kadar. Rosie ile birlikte olmak her şeyi kolaylaştırdı.

"Deneyeceğim, Blossom," diyorum ve Justus'a dönüyorum. Üzerinde sadece hafif deri zırhı ve yıpranmış sandaletleri olduğu halde bekliyor.

Söylentiler Yaz'ın ilk Yüksek Prensi'nin hakkını asla vermedi. Artık farklı bir isim kullanıyor olabilir ama güç duygusunu gizleyemiyor.

"Hadi oğlum," diyor. "Hadi başlayalım."

Derin bir nefes alarak Onur Mızrağı'nı sıkıca kavıyor ve hücumu geçiyorum. Her bir hamle ve savuşturmayla ayak uydurmaya çalışıyorum, hareketlerim onun amansız saldırısı karşısında tereddüt ediyor ve bocalıyor.

Alnımdan ter damlıyor. Summer'a dönüp oyunlara girmemiz gerekiyor, bu da ona karşı bir müsabaka kazanmamız anlamına geliyor. Ama avantaj elde etmek için yapabileceğim hiçbir hamle yok. Bu aptal mızrak diğer metal parçalarından daha güçlü görünmüyor.

"Seni neden eğitmeye karar verdiğimi bilmek ister misin, evlat?" Justus homurdanıyor.

"Seni yalnız bırakmadığım için mi?" Mızrağın uçlarını ona doğru sürüyorum ve o da kolayca kaçıyor.

"Hayır." Kendi mızrağını bacaklarımın altından geçiriyor ve ben sertçe yere düşüyorum. "Kullanılmamış potansiyel. Tıpkı şu anda sende gördüğüm gibi. Wells of it."

Ayağa kalkıyorum, yüzüme doğru gelen bir darbeyi zar zor engelliyorum.

"Arenada kardeşlerinin dövüşünü izledim," diye devam ediyor Justus.

"Olabilecekleri kadar güçlüydüler."

"Demek bana, en küçük kardeşime acıdınız."

"Hayır, Summer'ın Lütfuna layık olan tek kişiyi sende gördüm." "Bu doğru değil," diye homurdanıyorum, içimde öfke yükseliyor.

"Kardeşlerim neredeyse

Tanrılar."

Justus esprisiz bir kahkaha atarak omzuma vuruyor. "Demokles'in zafer takıntısı vardı, bu onu küstah yapıyordu. O kararlar verdi saygı duyulan bir galip olarak statüsünü yükseltti. Decimus güçlüydü, ama bu onu

pervasız, yenilmez olduğunu düşünmesine neden oldu. Summer'ın Lütfunu layık değillerdi."

"Sessiz ol, yaşlı adam."

"Neden? İliklerinize kadar hep bunu biliyordunuz Daytonales. Bu yüzden öldüler." Justus üç çatallı mızrağıyla havayı yararak saldırdı. Kendi hızlı hamlemlerle karşılık vermeden önce onun saldırısından kıl payı kurtuluyorum. Üç çatallı mızraklarımız metalik bir çınlamayla çarpışıyor, çarpışmanın gücü kollarımda yankılanıyor.

"Bu doğru değil," diye homurdanıyorum.

"Hayatın boyunca kendini geride tuttu. *Nedenini* kabul et."

Başımı sallıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor. "Yapmadım. Güneş Kolezyumu'nda dövüşen tek yenilgisiz gladyatör benim. Kendimi tutuyor olsaydım bunu yapamazdım!"

"Başka bir yalan daha. Kendini geri çeksen bile oradaki herkesten iki kat daha iyisin."

Justus'un savunmasında bir açık aramak için ileri atılıyorum ama o akıcı bir zarafetle hareket ediyor ve her vuruşumu zahmetsizce savuşturuyor. Tecrübesi ortada, hareketleri hesaplı ve kesin. Dişlerimi sıkıyorum.

Justus, "Hayatın boyunca seni Damocles'e karşı mücadele ederken izledim," diyor.

"Her seferinde beceriksizliğini ve kaybedişini izledim. Belki bilinçli olarak değil ama yine de kasıtlı olarak."

"Summer'ın Lütfunu aldı!" Bağırıyorum.

"Bununla bile onu yenebilirdin. Değil mi?"

Kardeşlerimle yaptığım antrenmanların anıları gözümün önüne geliyor. Demokles'i yenebilir miydim? Cevabı zaten bildiğimi fark ettiğimde karnıma rahatsız edici bir his saplanıyor.

"Her zaman rakiplerinizin her şeyini görebildiniz. Onlarinkini de gördün. Bana gerçeği söyle."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Sola dönerek hızla Justus'un sağ tarafına doğru hamle yapıyorum ve açıkta kalan kanadını hedefliyorum. Ama o hamlemi önceden seziyor, saldırımı yumuşak bir şekilde savuşturuyor ve hızlı bir dizi vuruşla karşılık veriyor. Her darbeyi zar zor savuşturmayı başarıyor, her blokta kaslarımdaki gerginliği hissediyorum.

"Demokles," dedim, "her zaman arenadaki kalabalığı gözlemliyordu. Antrenman yaparken bile ailelerimizin izleyip izlemediğini görmek için sürekli etrafına bakıyordu. Bu onun dikkatini dağıtıyordu."

"Ya Decimus?"

"Kendine aşırı güvenirdi," diyorum. "Ortaya atılırdı ama uzun süreli bir savaşı kolayca yorulurdu. Onu hızlı bir rakiple karşı karşıya getirdiğinizde ayak uyduramazdı."

"Evet. Büyü onları hiçbir zaman sana çağırıldığı gibi çağırmadı, öyle değil mi?" Justus devam ediyor. "Denize seslendiğin için, rüzgâr emrine amade olduğu için sana kendini daha az hissettirdiler ama bunun tek sebebi kılıçlarıyla karşılık verebileceklerini bilmeleriydi."

Dövüşümüzün şiddeti arttıkça, Justus'un amansız saldırısına ayak uydurmakta zorlanıyorum.

"Kardeşlerin bir konuda haklıydı," diyor Justus. "Korkuyorsun."

Ayaklarımın üzerinde durmaya odaklanıp bir fırsat ararken alnımda ter damlaları oluşuyor. *Bunun bitmesi gerekiyor.* Rosalina'ya dönüyorum. Bir elini kalbine götürmüş.

"O zaman olduğu gibi şimdi de korkuyorsun," diye devam ediyor Justus. "Ağabeyine meydan okur ve kazanırsan bunun ne anlama geleceğinden korkuyorsun. Her zaman bildiğin şeyi bana itiraf et!"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum!"

"Kardeşlerinin sensiz gitmesine izin verdiğin için kendinden nefret etmiyorsun. Hayatın boyunca gücünü sakladığın için kendinden nefret ediyorsun. Potansiyelini içki ve gezip tozmayla susturduğun için."

Görüşüm ısınıyor ve saldırıları geri püskürtüyorum. "Bana harika bir zaman gibi geliyor."

Justus acı acı güler. "Söyle, Daytonales. Gerçek potansiyelinizi gösterseydiniz ne olurdu? Dağlarda gördüğüm potansiyel seni eğitirken? Hani şu bulutların arasından görünen güneş gibi ortaya çıkardığın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, yaşlı adam!"

"Kutsama, kendi isteğiyle geçtiğinde her zaman en büyük olana gitmez. Annen herhangi birinizi seçebilirdi. Hadria düştüğünde Lütuf Damocles'deydi. Sana gelmeden önce Decimus'a geçti. İkisi de şehri kurtaramazdı ama sen kurtardın. *Sen*, Daytonales."

Ani bir adrenalin patlamasıyla, anı yakalayıp hızlı bir şekilde art arda darbeler savuruyorum. Justus kendini ustalıkla savunuyor ama zırhında bir boşluk bulmayı başarıyorum ve iyi yerleştirilmiş bir hamleyle yan tarafını sıyrıyorum. "Damocles en iyisiydi. Her zaman Yüce Prens olmak isterdi. Bunun için doğduğunu söylerdi."

"Ya yanılıyorsa?" Justus bağılıyor. "Bana bildiklerini anlat!"

Justus'un üç çatallı mızrağı hassas bir şekilde ilerliyor. Saldırılarını kafa kafaya karşılıyor, her darbeyi savuşturuyorum. Mızrakların çınlaması havayı paramparça ediyor ama tek duyduğum Büyücü'nün sözleri: *Burada kaderinden korktuğu için bedeninden kaçan bir aptal duruyor. Zamanını ve yeteneğini harcayan. Burada bir Akli idrak edemeyecek kadar bulanık olduğu sürece krallığının çürümesine izin verecek bir canavar.*

Onlar öldüğü için lanetlenmedim. Krallığımı terk ettiğim için lanetlendim, çünkü armağanı bir Yüce Hükümdarın kullanması gerektiği gibi kullanmayı reddettim.

"Bana ne bildiğini söyle!" Justus yine bağırır.

"Beni seçmeliydi!" Ben de bağıriyorum. "Annem Kutsama'yı bana vermiş olsaydı, hepsi hâlâ hayatta olabilirdi."

Sola doğru hızlı bir çalım atarak Justus'u hazırlıksız yakalıyorum ve bir hareket telaşıyla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Bu ne anlama geliyor, Day?" Rosalina sesleniyor. Bize yaklaştı, gözleri parlıyordu.

Bu ne anlama geliyor? Ne anlama geliyor? *Kahraman*, bana böyle derdi. Eğer korkuyu, suçluluğu bırakırsam, bu ne anlama gelir? Derim uğulduyor sanki, göğsümün içinde bir ateş seli. Gözyaşları ve ter yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Demek ki," diye homurdanıyorum, "Yaz'ın Yüce Prensi olmam gerekiyordu."

Bir kararlılık dalgasıyla, bu yeni keşfedilen enerjiyi yönlendiriyorum. Onur Mızrağı avucumun altında parlıyor, ışık uzunluğu boyunca dans ediyor.

Justus'un gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Bir an için, dünya nefesini tutmuş, içimde akan ham gücün büyüüne kapılmışken zaman durmuş gibi görünüyor.

Yankılanan bir çığlıkla mızrağımı onunkine vuruyorum. Aramızda büyük bir ışık patlaması parlıyor ve Justus yere düşüyor, mızrağı önünde ikiye ayrılıyor.

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Evet, Yaz'ın Yüce Prensi, görünüşe göre krallığınızı geri almaya hazırsınız."

BÖLÜM 57



Rosalina

Okyanusa yaklaşırken sinirlerim tepeme çıkıyor. Dayton'ın büyük ayak izlerinin içine giriyorum.

Bugün Hadria'ya dönüyoruz... tabii sirenlerin dikkatini çekebilirim. Justus onların başkente dönmemizin anahtarı olduğu konusunda kararlıydı, ancak bunun ne anlama geldiğinden hâlâ tam olarak emin değilim.

Sonunda Justus'a karşı maçı kazandıktan sonra Dayton üç çatallı mızrağı Summer'ın simgesinin korumasına geri soktu. Ondan güneş ışınları gibi yayılan bir güven var.

Derinlerine indiğimizde su ılık, dalgalar dizlerimizin etrafında dönüyor. Omzumun üzerinden baktığımda, hafif esintide sallanan palmiye ağaçlarını görüyorum, yaprakları şeker beyazı kumların üzerine benekli gölgeler düşürüyor. Justus bir tanesinin altında oturmuş bizi izliyor.

"Ne yapmamız gerektiği hakkında bir fikrin var mı?" Dayton'a fısıldıyorum.

"Hey, ben işimi yaptım. Hepsi senin." Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Yine de, boğulurken, sanırım bir parçam farkında olmadan yardım çağırdı. Belki de sirenler bizi böyle buldu."

"Nedense beni buradan duyacaklarını sanmıyorum." "Justus'un ne dediğini hatırlıyor musun? Kraliçe her şeyle bağlantılıydı. çünkü onu o yarattı. Onun lütfuna sahibim. Belki de sirenlerin hissettiği budur."

Dönüp ona bakıyorum. "Bu şaşırtıcı derecede akıllıca geldi."

"Buna alışma, Blossom." Gülümsüyor ve o kadar göz kamaştırıcı ki kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

"Belki de eş bağımı kullanarak Kel, Ez ve Farron'u uzakta olsalar bile hissedebilmem gibi bir şeydir. Ya farklı bir şekilde, benim de

Vale'yle bağlantısı var mı?"

"Şuraya bakın, bir melek balığı sürüsü." Dayton elimi tutup onlara doğru tuttu. "Bak bakalım onları *hissedebiliyor* musun?"

"Tamam." Elimini indiriyorum ama bırakmıyor. Bırakmasını istemiyorum. Okyanus, Yaz Kutsaması ve hatta ben, Kraliçe'nin kızı, hepsi birbiriyle bağlantılı.

Rengarenk balıklar mercan kayalıklarının arasında dalıp çıkıyor, sonra gözden kayboluyor ama ben gözlerimi kapatıp bir parçamın onları takip etmesini istiyorum. Hâlâ onlarla birlikte olduğumu fark ettiğimde vücudumda bir elektrik sarsıntısı oluyor. Görüşümde parlak yıldızlar gibi belirerek okyanusun derinliklerine doğru yüzüyorlar. A
Deniz kaplumbağası yanlarından süzülerek geçiyor ve beni de yanında taşıyarak denizin melodisine karışıyor.

"Daha uzağa," diyor Dayton. "Daha derine gitmeliyiz."

O benimle birlikte. Yaz'ın Lütfunun alevinin kalbimin yanında yandığını hissediyorum.

Zihnimin gözünde, bizi okyanusun derinliklerine doğru itiyorum. Yıldızlar gibi ışık lekeleri yanımdan geçip gidiyor. Her biri canlı, her biri Vale'nin bir parçası. "Hepsi birbirine bağlı," diye fısıldıyorum. Onları hissedebiliyorum, en küçük planktondan güçlü balinalara, daha önce gözlerimle hiç görmediğim yaratıklara kadar. Enerjileri iç içe geçiyor. Akıntıların nabız gibi atan ritmini, okyanusu besleyen yaşam damarlarını hissediyorum.

Aniden içimde bir ışık ve acı şoku hissediyorum ve araştırmamıza ara veriyoruz. Dayton da hissederek elimi sıkıyor. Gözlerimi açmayı ve bu bağı kaybetmeyi reddediyorum. Zihnimin gözünde yeni bir yaratık yüzüyor, hiçbir bağlantı hissetmediğim bir yaratık. Gölge bir yaratık.

"Aşağıdan gelen yozlaşma," diyor Dayton alçak sesle. "Çok farklı hissettiriyor," diyorum.

"Bu Kraliçe'nin büyüünün bir parçası değil."

Nefesimi sabitleyerek onu geçip aramaya devam ediyorum ve denizin boşluğuna bir çağrı bırakıyorum. *Yardım edin. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var.*

Dalgalar bacaklarımın etrafında kıpırdanıyor. Derin bir büyü dalgası bana geri dönüyor. Melodik bir uğultuyla, varlıkları beni çevreliyor. *Altın Gül, biz Geliyoruz*, diyor bir ses korosu, denizin kendi şarkısı gibi.

Nefes nefese gözlerimi açıyorum, parlak güneş görüşümü bulanıklaştırıyor. "Beni duydular!"

"Rosie, bu inanılmazdı!" Dayton beni kollarına alıp sudan çıkardı. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İnanılmazdı."

Başımı omzuna gömüyorum, bacaklarımı beline doluyorum. "Bunu sensiz yapamazdım. Okyanusta bana rehberlik ettiğini hissettim."

Geri çekildi ama beni yere bırakmadı. "Ben de seni hissettim." Bir sıçrama oldu ve Dayton beni suya bıraktı. "Buradalar."

Denizin derinliklerinden iki siren çıkar, zarif formları parıldayan dalgaların arasından zahmetsizce süzülür. Saçları, yanardöner tellerden oluşan bir çağlayan, ışığı yakalıyor ve su üzerinde ruhani yansımalar yaratıyor. Önümüzde oturuyorlar, kuyrukları altlarında kıvrılıyor.

Dayton'ın kolunu tutuyorum, bırakamıyorum. Dehşet verici oldukları kadar güzeller de; gözleri değerli taşlara benziyor ve kulakları bir balığın yüzgeçlerine benziyor. Birinin saçı açık yeşil, diğerinki ise soluk pembe.

"Selamlar, Altın Gül," diyor yeşil saçlı siren. "Ben Nereida. Çağrınızı duydum."

Onun yanında, soluk pembe saçlı siren kıkırdıyor ve Dayton'la benim aramda gidip geliyor. Daha genç görünüyor, neredeyse utanıyor. "Vay canına, bir prenses ve bir Yüce Prens. İkisi de çok güzel."

"Sessiz ol Callistia. Buraya yardım etmeye geldik, aval aval bakmaya değil," diyor Nereida. "Çağrınızı duyduğumuzda kız kardeşim gelmek için ısrar etti."

Şimdi görüyorum ki aynı mavi kuyrukları ve kahverengi teni paylaşıyorlar. Derin bir nefes alarak suyun içinde diz çöküyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Yardıma ihtiyacımız var. Denize düştük ve gemimizden ayrıldık," diyorum. "Bizi gemiye geri götürebilir misiniz?"

"Bir gemiden düştüğünü biliyoruz." Callistia ellerini birbirine vurur. "Seni kurtaran Tethys'ti. Aerantheis'taki herkese bununla övünüyordu."

"Bir siren tarafından kurtarıldığımı biliyordum!" Dayton yanımdaki suya düşerek şöyle diyor.

Callistia'nın kızarması derinleşiyor. Aşağıda gördüğüm siren gibi Callistia da göğsünün üzerine hiçbir şey giymiyor. Düz mücevherler gövdesini ve kolunun bir kısmını kaplıyor. Yine de Dayton onun göğüslerine bakmadı bile. Belki de eşini bulmak ona yeni bir sayfa açtırmıştır.

"Aerantheis," diyorum ve daha önemli konulara dönüyorum. "Orada mı yaşıyorsun?"

"Evet," diyor Nereida. "Aerantheis yüzyıllar önce annen tarafından kurtarıldı. Karşılığında biz de sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız, Altın Gül."

"Gemimize ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Başka kazazedeler var mıydı?"

"Geminiz fırtınadan kurtuldu. Son duyduğuma göre Hadria'da güvenli bir şekilde limana yanaşmış."

"Bu harika bir haber!" Haykırıyorum. "Hadria'ya dönmemize yardım edebilir misiniz?" "Sizi oraya götüreceğiz," diyor Callistia, tekrar alkışlayarak ve gülümseyerek.

Dayton akıl hocasına geri döner. "Bizimle dönecek misin?"

Justus oraya doğru yürür. "Evet, zamanı gelince Hadria'ya döneceğim. Ama oraya kendi yolumdan gideceğim."

"Nasıl?" Dayton kaşlarını kaldırır.

"Senin canavarın var. Belki de hepsi Kraliçe'nin laneti değil, kısmen bir armağanıdır. Tıpkı bana verdiği gibi." Parlak bir ışıkla Justus altın bir kartala dönüşür ve gökyüzüne doğru havalanır.

"Şuna bakar mısınız?" diyor Dayton. "Sır üstüne sır."

"Belki de haklıdır," diyorum. "Farron laneti kırdığından beri kurdunda güç buldu."

Dayton yanıt vermiyor, ama ifadesi değişiyor. "Sen de değişmelisin," diyor Nereida.

"Ne demek istiyorsunuz?" Onlara dönerek söyledim.

Callistia, okyanus dalgalarını andıran büyüleyici bir mavi tonundaki kuyruğunu sudan dışarı sıçratıyor. "Oraya kadar *bacaklarınla* yüzmeyi bekleyemezsin."

Ne demek istediği çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Dayton'ı ve kendimi sirenlerle dönüştürmem gerekecek.

BÖLÜM 58



Dayton

Son zamanlarda neredeyse her gece kurda dönüşen biri olarak yirmi beş yıl, küçük bir değişikliğin o kadar da büyük bir mesele olmayacağını düşünürsünüz. Ama bir sirene dönüşmenin inanılmaz harikulade bir yanı var.

Bu şekilde yüzmeyi hissetmek bile o kadar uzun sürmedi.

Rosalina'nın kuyruğuna alışması benden biraz daha uzun sürdü ama ona yakın olmak ve ona yardım etmek hiç de umurunda değildi. Parılayan deniz mavisi kuyruğuyla beni ne kadar muhteşem gösterse de, denizin altına daldığımızdan beri gözlerimi ondan alamıyorum.

Rosalina bir mücevher gibi parıltıyor. Kuyruğu altın renginde, her bir pulu okyanus tabanına ışıltı saçıyor ve kestane rengi saçları Sonbahar yapraklarından bir taç gibi yüzünün etrafında dalgalanıyor. Gövdesinin üzerinde, yolculuğumuzda bize katılan sirenlerden biri tarafından hediye edilen yanardöner inciler ve deniz kabuklarından oluşan bir üstlük var.

Hadria'ya doğru yol aldıkça daha fazla siren okyanusta varlığımızı hissetti. Yazın Yüce Prensi'ni ve Altın Gül'ü görmek için akın ettiler.

"Yakında Aerantheis'i geçeceğiz," diyor Nereida, su altında olmasına rağmen sesi net. "Diğer sirenler evlerine dönecek ve biz de Hadria'ya doğru yolumuza devam edeceğiz."

"İnanılmaz." Gülümsüyorum, hala nefes alabilmenin ve yüzeyin altında iletişim kurabilmenin hayranlığı içindeyim.

Rosalina ileride, Callistia ve bir düzine diğer siren tarafından çevrelenmiş durumda.

Ona sadece üstlük değil, aynı zamanda deniz kabukları ve incilerden oluşan bir taç ve köpekbalığı dişlerinden oluşan bir bilezik de hediye edildi.

Gülümsemesinden ve sesinin temposundan Rosalina'nın en çok değer verdiği şeyin hediyeler değil, bu insanları tanımak olduğunu söyleyebilirim.

İnsanlar. Onların hikayelerini, dostluklarını, bitkilerin güneşi emdiği gibi emiyor. Her zaman olduğu gibi, gülümsemesi etrafındakilere bulaşıcıdır.

"İşte orada." Nereida işaret ediyor. "Aeranthéis."

Çok altımızda, sirenlerin şehri okyanus tabanından yükseliyor. Kuleler ve kubbeler, akıntılarda nazikçe salınan mercan ve deniz çiçekleriyle süslenmiş. Binalar yüzeyden süzülen ışıktaki dans ediyor gibi görünüyor.

"Dayton, bak!" Rosalina bana çarpıyor ve birlikte dönüyoruz, etrafımızda baloncuklar uçuşuyor.

Kuyruğumu sallayarak bizi sabitlemeye çalışırken boynuma yapışıyor ama ben sadece ona sürtünüyorum. Sonunda yatay hale geldik, o benim altımda.

"Özür dilerim," diyor kızarak. "Bu kuyruğa henüz alışamadım. Şehri gördüğünden emin olmak istedim."

"Anlıyorum," diyorum, akıntı bizi hafifçe yukarı iterken saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Çok güzel bir yer," diyor Rosalina hüznle. "Keşke ziyaret edecek zamanımız olsaydı."

Kayıp şehir bir renk ve hareket kaleydoskopudur. Canlı balık sürüleri mercan binaların arasında dart atıyor, pulları ışığı yakalıyor. Aydınlanma derinliklerden parlıyor. Büyü mü? Derin deniz bitkileri mi? Emin değilim ama göğsümde bir özlem sancısı var. Onu yakından görmek istiyorum. hikayeleri keşfedin ve öğrenin.

Rosie'yi kendime doğru çekiyorum, kuyruklarımız birbirine dolanıyor. "Geri döneceğiz. Tüm batık gemileri ve şehri keşfedeceğiz ve bir siren balosuna katılacağız."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diyorum. "Siren sikime nasıl erişeceğimi bulmaktan başka bir sebep yoksa. Mutlaka burada bir yerde olmalı."

"Dayton!" diye azarlıyor, gülerek.

"Ben ciddiym, Rosie." Kuyruğumun pürüzsüz yüzeyini işaret ediyorum.

"Onunla ne yaptın?"

"Bir sirene sor-"

Onu kendime çekiyorum, vücutlarımız birbirine yapışıyor. "Belki bu yardımcı olur."

Beni itmiyor, onun yerine ellerini omuzlarımin üzerinde serbest bırakıyor, dudaklarını tenime yaklaştırıyor. İnci bluzunun çıplak göğsümdeki pürüzsüzlüğünü, narin kıvrımlarını, kuyruğunun ipeksi hissini benimkine karşı hissedebiliyorum.

Bu yeni ve tamamen istenmeyen bir şey değil.

"Yüzeyde çok fazla tehlike var," diye fısıldıyor. "Burası güvenli hissettiriyor."

"Biliyorum, aşkım. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Hafifçe geri çekiliyor, kahverengi gözleri okyanusun tüm dalgalarını yansıtıyor. "Ezryn'e ettiğin yemin yüzünden mi?"

Sebebi bu olmalı, değil mi?

Ama gerçek şu ki, eşim yerine onun peşinden atladığımda Ezryn'e ettiğim yemini düşünmüyordum bile. Onun Kraliçe'nin kızı olduğunu ve bunun Vadi için ne anlama geldiğini bile düşünmüyordum. Kaplıcalarda ilk gördüğüm, kendimi tanıttığımda yüzü kızaran kadını düşünüyordum. Yaz Diyarı'nda evindeymiş gibi görünen ve pahalı bir pazarda ona istediği her şeyi almam için beni kandıran kadını.

Sevdiğim adamı kendi karanlığından kurtaran kadın. Kalbimin lanetli hikayelerini alıp bir hazine gibi saklayan kadın. Ayrı bir hayat yaşamak anlamına gelse bile, bu dünyada onsuz var olamayacağımı bildiğim kadın.

Tüm bunlar aklımdan geçiyor ama ondan uzaklaşıp gülümsüyorum.

"Ne de olsa adil olan bu. Ez kız kardeşime göz kulak oluyor." Sonra, onun tepkisini görmeye dayanamadığım için dönüp siren rehberlerimizden birini takip ediyorum. "Hadi, Hadria'dan çok uzakta değiliz ve oyunlar bizi bekliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59



Keldarion

Labirentte zamanı söylemenin bir yolu yoktur. Aşağıya nüfuz eden mor sis hiç değişmiyor ve sıcaklık her zaman serin ama asla soğuk değil. Saatlerin geçtiğini gösteren tek iki işaret kurdumun formunun gelip gitmesi ve George'un Anya'nın kendisine daha yakın hissettiği konusundaki ısrarı.

Birkaç adım önünde yürüyorum, labirentin uzun, düz bir uzantısını takip ediyorum. Etrafımızdaki duvarlar o kadar yüksek ki tırmanmak imkânsız. George'un sadece bir kavşağa geldiğimizde önümde yürümesine izin veriyorum ve bana hangi yöne gideceğimi söylemesi gerekiyor. Diğer tüm zamanlarda koruyucu bir şekilde onun önünde yürüyorum; bir tuzağa düşmesini istemiyorum. Birkaç saat önce yanımdan geçen bir mızrak yüzünden omzum hâlâ sızlıyor.

Şimdiye kadar, bu korkunç yerde gizlenen her engelden kurtulduk. Canlanan heykelleri atlattık, baltaları havada, sallanmaya hazırdı. Yılanlarla dolu bir çukura açılan zeminden kaçtık. George, gözleri safir olan bir maskenin bakışlarına yakalanmıştı ama ben onu uzaklaştırmayı başarmıştım. Her adım, her dönüş, geçtiğimiz her duvar bir sonraki tehlikeyi barındırabilirdi.

Durup George'un yetişmesini bekliyorum. Gülümseyerek yanıma koşuyor. Hiçbir tehlike onu korkutmuyor gibi görünüyor. Farron onu dikkatle izlemem konusunda beni uyarmıştı; George daha geçen hafta çok hastaydı ve bir türlü uyanamadığı derin bir uykuya dalmıştı. Şimdi güçlü görünüyor, hiç dinlenmek istemiyor ve şu ana kadar karşılaştığımız zorlukların üstesinden gelebilecek durumda.

Ve yine de...

"Sana Anya'nın Mythispire'a tırmandığı ve tüm dağ silsilesini yürüdüğü zamanı anlatmış mıydım? Tırmanırken bana hikayeyi anlatmıştı.

Kilimanjaro Dağı. Yürüyüşün benzer yükseklikte olduğunu söyledi. Şimdi, hiç nefes almaya ihtiyacı yok-"

Konuşurken ona bakıyorum, dinlediğimi göstermek için sadece küçük homurtular çıkarıyorum. Hikayeleri... Hepsi birbirine karışmış. Fae ilmini insanlar aleminden yerlerle birleştiriyor. Anya'nın Vadi'deki hayatıyla ilgili hikayeler anlatıyor.

Ama Anya'nın aslında Aurelia olduğunu hiç bilmiyordu.

Vücudu güçlü görünse de, sanki Farron'un küçük kardeşleriyle Sonbahar Diyarı'ndaki maceraları sırasında Büyülü Vadi hakkında öğrendikleri anılarıyla karışıyor.

"Sessiz ol," diyorum aniden, bir elimi göğsüne koyarak. Uzakta, ileride bir siluet görüyorum.

Bir sonraki duruşmamız mı?

"Geri dönebiliriz," diyorum. "Farklı bir yol bulur ve bu her neyse ondan kaçınılız."

George'un kaşları alçaldı. "Hayır. Anya bu tarafta. Bunu hissedebiliyorum."

Parmak uçlarımda bir büyü titreşiminin tutuşmasına izin verdim. "Pekâlâ. Yeni arkadaşımızla tanışalım."

Yaklaştıkça adımlarımı korku dolduruyor. Bu bir deneme değil, en azından şimdiye kadar yaşadıklarımıza benzemiyor.

Figür hem akıcı hem de kopuk bir şekilde hareket ediyor. Başı boynunun üzerinde seğiriyor ve bize doğru yürürken bacakları eğiliyor. Her hareket spazmodik, sanki uzuvları görünmez bir ip tarafından sarsılıyor.

Yaklaştıkça teninin rengini -sessiz bir mavi- ve ön kolunda tuttuğu kocaman, yıpranmış kitabı fark ediyorum.

Onunla daha önce tanışmıştım. O zaman farklı görünüyordu ama hissettiklerim aynıydı. "Bu bir kader," diye fısıldadım George'a.

Gözlerini kısar. "Dost mu düşman mı?" "İkisi de değil."

"Tetikte olmalı mıyım?"

"Öyle olsan da fark etmez," diyorum. "Düşündüğün her şeyi biliyor. Yaptığın her eylemi. Hepsi onun kitabında var."

Çünkü bize doğru yürüyen Clio, Hayatların Vakanüvisi. Biz yaklaştıkça duruyor, kitabını kucaklıyor ve hafif sivri dişleri görünecek şekilde gülümsüyor. Tıpkı kız kardeşleri gibi Kader de kör, gözleri siyah bandajlarla kaplı ve yerini akan bir peçeye bırakıyor.

"Kim o?" George sessizce sorar.

"Üç kaderden biri. Kimse nereden geldiklerini bilmiyor. Bazıları onların Ithilias Bahçeleri düştüğünde dönüşen Yukarı'nın fae'leri olduğunu söylüyor. Diğerleri ise Vadi'nin dışından, bizimkinden çok farklı bir dünyadan geldiklerini düşünüyor. Bir zamanlar olan şeyleri ve henüz gelmemiş olan şeyleri görüyorlar."

George bir elini dağınık saçlarında gezdirir. "Ne güzel bir şirket!"

George'u dürtüyorum. "Kitabına dikkat et. Zamanın tamamını görebiliyor. Tarihin her parçası o sayfalara kazınmış."

"Aşağıların Kraliçesi için mi çalışıyorlar?"

"Kimse için çalışmıyorlar ama karanlıkta ikamet etmeye karar verdiler," diyorum. "Genellikle onlara danışmak isteyen biri, onları Aşağı'da avlamak zorunda kalır. Eğer bir tanesine rastlarsanız, bunun bir sebebi vardır. *Hediyelerle* gelirler, öyle derler."

"Ve bugün size ne hediye getirdim. Çok özel bir şey. Çok önemli bir şey. Seni bu amaç için aradım." Clio'nun sesi aramızdaki mesafeyi aşıyor, çok yumuşak ve tatlı bir ses ve keskin dişlerinin arkasından geldiği için daha da sinir bozucu.

"Neden, Clio?" Ben aradım.

Hızla hareket ediyor, dört uzvu da sanki yukarıdan tutulan iplerle çekiliyormuş gibi sarsılıyor.

"Kız kardeşlerim ve ben sizi, Keldarion'u, Kış Prensi'ni ve O'Connell'ların George'unu izliyorduk." Ağzında bir gülümseme belirdi. "Yolculuğunuzdan çok etkilendik."

George geri çekilmeden önce, "Teşekkür ederim." diye söze başlar. Clio soluk mavi eliyle ona doğru uzanır, uzun tırnakları sivri uçludur. Dikişler derisini boydan boya kaplıyor, sanki zar zor bir arada duruyormuş gibi.

Onun yanağını okşuyor ve titriyor. "Bir insan. Ne kadar çaresizce keyifli bir deneyim. Çok çabuk ölüyorsun; etine dokunmaktan onur duyuyorum."

George, "Bu onur tamamen bana ait," diyor.

Bileğini tuttum ve George'un yüzünden çektim. Başını bana doğru salladı ve tısladı.

"Hediye istemiyoruz," diye homurdandım. "Bırakın geçelim."

"Bu seferki çok kaba," diyor yavaş ve tatlı sesiyle. Geri çekilerek kitabının sayfalarını çeviriyor. "Ah, evet. Her şey burada başladı. İki yüz üçüncü Hearthlight Festivali. Baban yakın zamanda vefat etmişti ve Sveran Ironhall hançerini alıp alamayacağını sordu. Sen de ona bir hançer almasını söyledin.

Kısa bir iskeleden Büyük Iskvaldan Gölü'ne doğru uzun bir yürüyüşe çıktı, çünkü egosunu içine alabilecek kadar geniş olan tek şey bu olabilirdi. Ya da belki de zaman-

"Yeter," diye hırladım. "Hediyelerinizi alıp yolumuza gideceğiz."

Kitabını kapatıyor ve o bandajların ötesinde bir şey olduğundan şüphelensem de bakışlarını hissedebiliyorum sanki. Kitap kayboluyor ve yerine iki küçük kitap geliyor. Her birimize birer tane uzatıyor, sonra soluk soluğa bir kahkaha atıp kitapları değiştiriyor. "Yeni bir şeyler okumak her zaman iyidir, değil mi?"

George hemen kitabı incelemeye başlar, menekşe rengi, kadife kaplı bir şeydir. Benimki yıpranmış deri.

"Elveda gezginler," diyor Clio. "Yolculuğunuzun geri kalanını anlatmaktan keyif alacağım."

Boynunu son bir kez kıran Kader ortadan kayboluyor ve bizi geçitte yalnız bırakıyor.

George bana bakıyor. "Bir labirentte karşılaştığımız yabancıların kitaplarını açmamam gerektiğini bilmeliydim ama ilgimi çekti."

"Bu... eşi benzeri görülmemiş bir durum," diyorum. "Biz-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan George kitabının kapağını açtı. Gözleri bembeyaz oldu.

Kendiminkini gökyüzüne doğru yuvarlıyorum. "Siktir et," diyorum ve kapağı açıyorum.

Kelimeler yok, mürekkep yok, sayfalar bile yok. Onun yerine, parlak bir ılık parlaması ve ardından tamamen karanlık. Karnım zil çalıyor, sanki Büyük Uçurum'daki asansör, aşağı, aşağı, aşağı. Dört ayak üzerine düştüm ve gözlerimi kısarak güneşe baktım.

Burası... Daha önce hiç görmemiştim. Etrafım sık ormanlarla çevrili. Çam ve nemli toprak kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Güneş ışığı gölgelikten süzülüyor ve orman zeminine gölgeler düşürüyor.

Kahkaha sesleri ve küçük bir çocuk koşarak yanımızdan geçiyor. Birkaç kıvrık daldan derme çatma bir yay ve ok yapmış. Koyu renk saçlarının üzerinde örgü bir yün başlık ve kırmızı-siyah kareli bir gömlek var. Vadi'nin gençlerinin giyeceği bir kıyafet değil.

Burası insan alemi.

Kremsi ışık görüşümü dolduruyor ve görüntüler değişiyor. Yüzüme su fışkırıyor. Kendimi bir geminin çelik küpeştesine sabitliyorum. Genç bir adam, elindeki defteri karıştırırken başını eğmiş, bana doğru yürüyor.

"Affedersiniz," diye başlıyorum ama başını kaldırıp bakmıyor. *Doğruca* yürüyor

Ben. Omurgama bir ürperti yayılıyor.

"Malalar, fırçalar, kürekler, kazmalar, elekler, mezuralar, cetveller, defterler, kalemler, pusula, Nil haritası... Bir şey unutuyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Bu dikkat dağıtıcı mırıldanma tanıdık geliyor. Daha fazla düşünmeden, ışık bir kez daha görüş alanımı dolduruyor. Şimdi göz kırparak kör edici güneşe bakıyorum. Sıcaklık neredeyse her şeyi tüketiyor ama kendimi yukarı itiyorum. Dev, üçgen taş yapılar etrafımı sarıyor. Nefesim kesiliyor, geriye doğru sendeleyerek büyüklüklerini kavramaya çalışıyorum.

"Blokların üst yapıya nasıl taşındığına akıl sır ermiyor! Sizce nasıl yapıldı? Rampalar, kaldıraçlar, karşı ağırlıklar?" Bir erkek sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Bir adamın sırtını görmek için dönüyorum. Adamın silüetinin gizlediği bir kadın gülüyor ve şöyle diyor: "Ah sevgilim, insan ruhu gözünü bir şeye diktiğinde hiçbir şey imkânsız değildir."

Omzuna dokunmak için arkasından yaklaşıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Rosalina. Bu-

Rosalina değil. Sıcak görüşümü bulandırıyor olmalı, ama koyu renk gözlerini kısarak ona bakışı, saçlarının alına *doğru* kıvrılışı, gülümsemesi...

Rosalina değil. Onun annesi.

Sendeleyerek ilerledim. Dokunduğu adam kristal mavisi gözleriyle gülümsüyor.

Bu George'un hayatı.

Birden görüntüler gözümün önünden hızla geçiyor. Anya ahşap bir geminin pruvasında uzanmış, kum yığınlarının arasından bir nehri geçerken, George aniden kör edici bir ışık yayan hantal siyah bir kutuyla uğraşıyor. George çocukluğunun sık ormanında Anya'yı kovalarken, Anya gülerken ve gülümserken yüzüne yağmur damlaları düşüyor. İkisi ahşap bir masada karşılıklı otururken, Anya'nın yanakları gözyaşlarıyla doluyor. George'un üzerinde ten rengi bir tunik, ona uygun bir pantolon ve aynı renkte geniş kenarlı bir şapka var. Titreyen ellerinde bir mektup tutuyor.

"Gitmem gerek," diyor.

Ayağa kalkıyor ve bağırıyor, "Savaştan kaçmak için ayrıldım! Geri dönmeyeceğim!"

Kan damlayan çamur tepelikleri. Kulaklarımda seken patlamalar o kadar yüksek ki dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir insan kalabalığının içinde dans etmek ve gülmek. Bir ormanın sıcağı, sonra bir buz tarlasındaki acı rüzgarlar. Uzun, dar metal yapı, büyük bir geminin gövdesi gibi, denizin üzerinde yükseliyordu.

Ufuktan büyük buhar bulutları yayılıyor. Anya ve George dumanlı, karanlık bir odada birbirlerine bakarken, bir adam pirinç bir boruya üflerken daha önce hiç duymadığım bir müzik, muhteşem bir alçak ton. Anya elini George'un yanağına götürüyor ve mırıldanıyor: "Seni çağlar boyunca seveceğim."

Gözümün önünden daha fazla görüntü geçiyor; onları sadece bir saniyeliğine görüyorum ama sanki onlarla birlikteymişim gibi. Yılların ağırlığının üzerimden geçtiğini hissediyorum.

Bu bir ömür değil. Bu ondan daha fazla, herhangi bir insanın yaşadığından daha fazla yıl.

Son görüntü zihnime kazınıyor: Anya, bakışları yoğun, göğsünde bir bebek tutuyor. George'un elini tutuyor; George şimdikinden daha genç görünüyor, siyah saçlarında gri lekeler yok.

George bebeği onun kollarından alır ve nazıkçe ileri geri sallar. "Tatlı Rose'umuz."

"İkinizi de koruyacağım," diye fısıldar Anya.

Işık tekrar yanıp sönüyor ve sonra karanlık beni kavırıyor. Mor sis tekrar görüş alanıma giriyor ve kendimi sakinleştirmek için göz kırpyorum.

Hâlâ labirentin içinde duruyorum. Deri kitap elimde kül parçalarına ayrılıyor ve kaybolurken yumuşak, tatlı bir iç çekiş duyduğuma yemin edebilirim.

George bana göz kırpyor, kitabı da ortadan kayboluyor.

"Kaç yaşındasın sen?" Törpülüyorum.

"Elli."

Başımı salladım. "Hayır, sen bundan çok daha yaşlısın." George yüzünü buruşturuyor. "Bu imkânsız. Bana ne gördüğünü anlat."

Gözlerimi kapatıyorum ve anıları olabildiğince detaylı anlatmaya çalışıyorum. George'un nefes alış verişi hızlanıyor. "Anlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Bahsettiğin o olaylar, onlarca yıl önce oldu.

Rosalina doğdu. Nasıl orada olabilirim?" "Onları hatırlıyor musun?" Ben soruyorum.

Burnunu yoğuruyor. "Evet. Hayır. Parça parça. Onlar oldu, *biliyorum* Onlar yaptı. Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Son anıda Anya'nın bakışlarındaki yoğunluk zihnimde canlanıyor. *Ne yaptın sen?*

George duvara yaslanır ve gözlerini ovuşturur. "Onu gördüm. Anya'yla konuşan siyah saçlı çocuk."

"Caspian," diye fısıldıyorum.

"Onunla bir anlaşma yaptın. Sonsuz bir aşk."

Elbette, Clio böyle kişisel bir anısını paylaşacaktır. "Benim açımdan bir sonsuz aşk pazarlığı, ama onun açısından değil. Bu onun birçok numarasından biriydi. Kaderleri önceden araştırmış ve bir eşim olacağını görmüştü. Benimle yaptığı pazarlık başından beri bir tuzaktı."

George başını sallar. "Hayır, bu doğru değil. Ben gördüm. Seninle pazarlık yaptı ve sonra annesiyle birlikte Kader'e gitti. Orada senin ve Rosalina'nın bir görüntüsünü gördü. Hissettim, Keldarion. Keder vardı. Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Ruhun hüznü."

Bacaklarım gevşiyor ve duvara doğru tökezliyorum. "Caspian... Caspian pazarlığı imgelemi görmeden önce mi yaptı?"

"Kader öyle diyor. Onun Hayatların Vakanüvisi olduğunu söylemişsiniz, bu yüzden ona inanmaya meyilliyim."

Eğer Caspian pazarlığı Rosalina ve benim imgelemimizi görmeden yaptıysa...

O zaman gerçektir. Beni gerçekten seviyordu. O anda benim istediğim her şeyi o da istemişti.

İç içe geçmiş kar tanesi ve diken bileziğe bakıyorum. Bunca yıl, inatçı ve saçma aşkımla pazarlığı sadece benim canlı tuttuğumu sanmıştım.

Ama beni bir zamanlar
sevmişti. Beni hala seviyor
mu?

"Hadi. Yola devam edelim," diye
homurdanıyorum. Caspian bize güveniyor.

BÖLÜM 60



Rosalina

Nereida ve Callistia bizi Summer rıhtımının altındaki kumlu bir kıyıya götürüyor. Burada, gözlerden uzakta, Dayton'ın güzel kuyruğuna bir el bastırıyorum. Bu değişikliği yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı, neredeyse Marigold, Astrid ve Eldy'yi kuşa dönüştürmekten daha kolaydı.

Belki de sirenlerle kurduğum bağ yüzündendir. Ya da belki *de ezelden* beri denizkızı olmak hayalim olduğu içindir.

Dayton'ın kuyruğu titreyerek uzaklaşıyor ve uzun, kaslı bacaklarını uzatıyor. Arkasını dönüp kıyafetlerimizle birlikte getirdiğimiz çantayı karıştırmaya başladığında yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Nereida, kumaşın tamamen su geçirmez olduğunu iddia ederek bize vermişti.

"Aferin sana Rosie." Dayton gülüyor. "Sikim bana geri döndü, tıpkı eskisi gibi."

"Burada kendini nasıl gizleyeceğini düşündün mü, Altın Gül?" Callistia, Dayton'ı görmezden gelerek sorar. "Bu yerde sana zarar vermek isteyen pek çok insan var."

"O haklı," diyor Dayton. "Kendim olarak gireceğim. Eğer benim lejyonerler o arenadaysa, onlara Yüce Prenslerinin yanlarında olduğunu göstermeliyim. Kairyn'in denememe izin verecek kadar kibirli olacağına şüphe yok." "Ama yay kullanabildiğimi bildikleri için girmeme asla izin vermezler.

Onlara katılıyorum." "Emirlerini yerine getirmesi için manipüle edebilecekleri biri üzerine bahis oynuyorlar. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Yapabilir misin, Rosie?" Dayton soruyor. Tam pantolonunu bağlarken ona dönüyorum. Tunüğünü ve uzun pelerinini giyiyor. "İş başa düştüğünde Kairyn'i öldürebilir misin?"

"Evet. Ezryn'e yaptıkları için. Senin krallığını aldığı için, yapabilirim." Yine de sesim titriyor. Kairyn hâlâ Ezryn'in kardeşi. Ve ben Perth'in canavarları dışında hiçbir şey öldürmedim... ve Lucas, gerçi o da başlı başına bir canavardı.

Dayton'ın deniz kabuğu kolyesi güneş ışığında parlıyor ve kolyeye Yaz'ın simgesini yeniden taktığını fark ediyorum. Uzaktan bakınca onda olduğu belli olmuyor ama neyi sembolize ettiğini biliyorum. Yaz'ın Yüce Prensi artık saklanmıyor.

"Pekâlâ," diyor Dayton, sonra kaşlarını kaldırıyor. "Her ne kadar güzel olsalar da, tartılardan kurtulmanın zamanı geldi."

Altın kuyruğumu sığ suda çırpıyorum, gittiğini gördüğüme üzülüyorum.

"Ya *tüm* terazilerinizi kaybetmezseniz?" Callistia diyor ki. Suyun tamamen dışında kalabilmek için kendini kumun üzerinde yeterince yükseğe çıkarıyor.

Kuyruğu

iki bacağa dönüşüyor, ama bu onu tamamen Fae yapmıyor.

Callistia'nın pembe saçları hâlâ uhrevi bir ışıltıyla parlıyor ve kulakları perdeli. Uyluklarında, kollarında ve göğsünde, hatta boynunda ve elmacık kemiklerinde bile pullar var.

"Bu harika," diyor Dayton. "Yıllar boyunca Hadria'da karada yaşayan birkaç siren gördüm. Nadirler ama hâlâ buralardalar."

"Karada yaşam." Nereida iç çekiyor. "Kimin deniz yerine bunu seçeceğini hayal bile edemiyorum."

"Dayton, denize düştüğünde seni kurtardığımı söyleyebilirsin," diyorum. "Callistia, bana yardım edebilir misin?"

Dayton'ı ve kendimi daha önce değiştirdiğimde, bunu pratik bir şekilde yapmıştım, bize sadece kuyruk ve solungaç vermiştim. Ama diğer siren özelliklerini benimseyecek olsaydım

-Perdeli kulaklarım ve pullu üst bedenimle kimse beni tanıyamazdı.

Callistia yanımda diz çöküyor ve ben de ellerimi yüzünün iki yanına koyup kulaklarının şeklini ve derisinde hâlâ parıldayan pulları inceliyorum.

Yay ve ok gibi nesneleri yeniden yaratmak için dikenlerimi kullanmaktan farklı. Bu güç göğsümün derinliklerinden kaynaklanıyor, Callistia'nın derinliklerinde bir şey arayan yol gösterici bir ok.

İçime dalıyorum, özünün nasıl parladığını hissediyorum, sonra bu değişiklikleri bana yönlendiriyorum. Sihir tenimde kanat çırpıyor, bir kelebeğin kanatları kadar yumuşak. Hissediyorum

bacaklarını tekrar tekmeleyip sörfün

içine atıyor. "İnanılmaz!" Callistia gülümser.

Gözlerimi açıyorum ve Callistia ayağa kalkmama yardım ediyor. Sudaki yansımamı yakalıyorum. Siren kuyruğu olduğum zamankinden daha farklı görünüyorum. Benim

saçlarım tamamen altın rengi. Gözlerimin rengi de değişti, madeni para gibi parlıyorlar. Aynı renkteki pullar bacaklarım ve karnım boyunca parlıyor.

"Harika görünüyorsun Rosalina," diyor Nereida. "Gerçi ben kuyruğundan yanaydım."

"Çok güzel görünüyor!" Callistia çınlıyor. "Çok güzel görünmüyor mu Prens Dayton?"

Ancak o zaman hiçbir şey söylemediğini fark ediyorum. Belki de çıplak olduğum ya da neredeyse çıplak olduğum içindir. Üzerimde hala inci bir bluz var ama neredeyse hiç örtmüyor ve karnım, bacaklarım ve aradaki her şey çıplak.

Dayton'ın yüzü kızarıyor ve yutkunurken boğazındaki kaslar sallanıyor. "Hmm?"

Callistia üstünü değiştirdiğinde hiç tepki vermedi, üstelik benden bile daha çıplaktı.

"Çantayı bana ver," dedim.

Onu beceriksizce bana fırlatıyor ve ben de çabucak eski püskü, gemi enkazı kıyafetlerimi giyiyorum.

"Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilmiyorum." Kollarımı önce Nereida'ya sonra da Callistia'ya doluyorum.

"Teşekküre gerek yok," diyor Nereida. "Elimizden gelen her şekilde size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız. Aerantheis şehrinin gelecekte sizin için yapabileceği bir şey olursa, lütfen bize bildirin."

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım," diyor Dayton gülümseyerek.

"Tekrar görüşeceğiz, Yüce Prens, Altın Gül." Callistia bana döndü. "Son bir şey daha. Bir isme karar verdin mi? Artık Rosalina diyemezsin."

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. Bir siren için bir isim. Eski hayatımdaki favori filmlerimden birini düşünerek gülümsüyorum. "Bana Madison de."

Öğleden sonranın geri kalanını Hadria'da geçirdik. Dayton, sırdaşı Claudius'u bulmuş ve siyah bayraklı bir geminin Hadria'nın dışına yanaştığını ve Summer'a sadık bir mürettebatın hava karardıktan sonra gizlice içeri girdiğini bildirmişti. O yapmadı

Aralarında Wrenley adında bir kız olup olmadığını bilmiyordu ama mürettebat tarafından kendisine verilen küçük bir çantası vardı. Neyse ki içinde Dayton'ın çift kılıcı da vardı. Onları arenada kullanması gerekecek, çünkü Kairyn'in mızrağın onda olduğunu bilmesine izin vermek çok tehlikeli olacak.

Dayton'ın kiraladığı daireye döndüğümüzde Wrenley'den hiçbir iz yoktu. Biraz para topladı, biz de onu yeni bir deri almak için kullandık.

piyasadaki zırh.

Buraya ilk gelişimden tamamen farklı bir deneyimdi. Goblinler ve askerler sokakları kaplamıştı ve satıcılar her alışverişten korkmuş görünüyordu. Burası aşık olduğum o canlı şehir değildi.

Çarşıdan ayrılırken Dayton'ın yüzünde hâlâ acı okunuyor. "Her şeyi eski haline getireceğiz," diye teminat veriyorum ona.

"Sanırım ödül olarak başka bir doldurulmuş saçmalık isteyeceksin."

Sırtımayı başarıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Aslında iki tane."

Önümüzde Güneş Kolezyumu görkemli bir şekilde beliriyor, sütunları ılık öğleden sonra ışığında parlıyor ve sokakların üzerine mor gölgeler düşürüyor Aşağıda. Biz yaklaştıkça, kalabalığın uğultusu havada yankılanıyor. Maçlar başladı.

"Wrenley'i biraz daha aramamamız gerektiğine emin misin?" Ben soruyorum. "Belki mürettebattan birini bulabiliriz ve-"

Dayton yüzünü güneşe doğru eğerek, "Zaman yok," diyor. "Gün batımından önce kışlaya girmeliyiz."

Yüce Prensler ve onların lanetleri hakkında söylentiler olsa da Sonbahar halkı Farron'un kurdunu bir koruyucu olarak kabul etmiş olsa da Hadria sokaklarında bir kurdun dolaştığını görmek bambaşka bir şey olabilir.

"Ayrıca," diye devam ediyor Dayton, "Wrenley oyunlara katılmayı planladığımı biliyordu; beni bulacaktır. Belki de Kairyn'i gözetlemek için saraydaki işine geri dönmüştür."

"Bence ona jetonundan ya da kim olduğumdan bahsetmemeliyiz. Ona güvenmediğimden değil," diye ekliyorum hemen. "Sadece... Ben aylarca Kairyn'in tutsağıydım. Eğer bir şeyden şüphelenirse, bilgi almak için onu kullanabilir."

Dayton'ın çenesinde bir tüy beliriyor ve başını sallıyor. "Arenaya varmak üzereyiz."

Biz yaklaştıkça Dayton kapüşonunu geri atıyor ve tepki anında geliyor. Oyunlar için sıraya giren kalabalık mırıldanmaya başlıyor ve ben onun adını rüzgârda duyuyorum. Damocles ismi de hayalet bir yankı gibi fısıldanıyor.

Dayton fark etmemiş gibi davranıyor ama fark ettiğinden eminim. Doğruca küçük bir kulübeye doğru yürürken başını bile çevirmiyor, önünde uzun bir parşömen parçasıyla bir Bahar askeri oturuyor.

Dayton kılıçlarını mermer tezgâha vurur. "Oyunlara katılmak için buradayım."

Kalabalığın tepkisi hissediliyor ve asker başını kaldırdığında gözleri tanıyarak açılıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sana söyledim. Oyunlara katılıyorum."

"Yapamazsınız," diye kekeliyor muhafız. Kulübedeki başka bir askere hızla bir şeyler söylüyor ve o da koşarak uzaklaşıyor. "Kımıldama."

"Oyunlar herhangi bir Summer vatandaşına açık değil mi? Ben bir Summer vatandaşıyım."

"Hayır, siz Yüce Prens'siniz," diyor asker.

"Şimdi öyle miyim?" Dayton'ın sesinden güven sızıyor. "O halde Yüce Prens olarak hepinize o çirkin kılıçlarınızı toplayıp krallığımdan defolup gitmenizi emrediyorum."

Kalabalık gülüyor ve birkaç Fae tezahürat yapmaya başlıyor. İnsanlar üzerinde şimdiden bir etkisi var ve henüz arenaya bile girmedi.

Askerin çirkin yüzünde kırmızı çiçekler açıyor. "Yaz artık Yeşil Kural altında. Kışlaya girmene izin vereceğim ama İmparator Kairyn bunu duyacak. Bu!"

Dayton kılıçlarını alır, kılıçları kınına sokmadan önce döndürür.

"Buna güveniyorum" derken gülümsemesi acımasızdı.

OceanofPDF.com

PART 4

'ÊRìNCE OF THE(QtENù

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61



Farron

"Dürüst ol. Mor mu yoksa lacivert pelerin mi?" Caspian ikisini de vücuduna doğru tutar.

Kitabımdan başımı kaldırıyorum. Onun yatağına uzanmıştım. Dikenler Prensi yaklaşan maskeli balo partisi için farklı kıyafetler denerken. "İkisi de güzel görünüyor."

"Ama hangisi daha çarpıcı? Hangisi daha çok göz çeker?" Caspian mırıldanıyor.

"Ortaya çıplak çıkabilirsin ve yine de bir şekilde en iyi giyinen olabilirsin." Pelerinleri yana fırlatır. "Beni çıplak düşünüyorsun, öyle mi?"

Farron?"

Kitabımı kapattım ama o çoktan yatakta bana doğru sürünmeye başlamıştı. "Hayır, yapmıyordum, ben-"

"Utanmana gerek yok. Çıplak harika görünüyorum." Gülüyor. Daha önce de güldüğünü duymuştum, dumanlı, ruhani bir ses, ama benim yüzümden güldüğünden hiç emin değilim. Bir adam bu kahkahayla sarhoş olabilir.

Bu benim de ilgimi çekiyor. Caspian gardırobunu karıştırmaktan sıkılmış olmalı ki neredeyse üzerime çöküyor ve kitabıma uzanıyor. "Ne okuyorsun?"

Gerçekten hatırlamıyorum, o üstümdeyken hatırlamıyorum. Kitabı karıştırırken burnu kırışıyor, siyah saçları alnına savruluyor.

Sonra Caspian'ın kulakları seğiriyor ve altına girmek için kadifemsi battaniyeyi geriye atıyor. "Yorganın altına gir, Farron."

"Ne?"

"Hemen lanet olası yorganın altına gir," diye homurdanıyor, yüzünde ölümcül bir ciddiyet ifadesi var.

O kadar şaşıyorum ki dediğini yapıyorum, saçlarımı tutmasına ve beni bacaklarının arasına almasına izin veriyorum. "Oh," diye fısıldıyor, tam kapının açıldığını duyduğumda. "Sikimi emiyormuş gibi yaparsan çok yardımcı olursun."

Sonra çarşafın altından saçlarımı okşarken yarı inilti, yarı hırıltı gibi gerçekten unutulmaz bir ses çıkarıyor. Bunu bir dişinin alaycı sesi ve metalik bir huff takip ediyor.

Odada kimin olduğunu hemen anladım. Nightingale ve Kairyn.

"Affedersiniz," diyor Caspian, kayıtsızlığın zirvesinde. "Misafirim var."

Kairyn, "Elbette, biz Yeşil Kural için diyarları güvence altına almaya çalışırken o çürüyor," diyor.

"Bu önemli, Caspian," diyor Bülbul, sesi boğuk. Muhtemelen kendine özgü maskesini takıyor. "Kairyn ve benim Hadria'da bize ihtiyaç varken burada, Cryptgarden'da seni avlayacak vaktimiz yok. Çabuk konuş ki ihtiyacım olandan bir saniye bile fazla kalmayayım. Altın Gül'ün yerini biliyor musun?"

"Evet, bu örtülerin altında, beni emiyor-" "Bu ciddi," diye hırlıyor Bülbul.

Rosie'yi hâlâ bulamadılar. Caspian bana onun izini kaybettiklerini söyledi. O kadar aşağıdayım ki, eş bağımız sayesinde onu zar zor hissedebiliyorum ama tehlikede olsaydı *bir şeyler hissedeceğime* eminim.

Caspian, "Aşılmaz bir su altı hapishanesinde kapana kısıldı," diye söyleniyor. "Bekle, doğru ya. Bir çocuk onu kaçırdı."

"YETER!" Kairyn kükrer ve bir şey parçalanır. "Daytonales onu terk etti ve bir deniz sireniyle benim oyunlarıma katıldı. Planı ne?"

Dayton'ın adının geçmesi içimde bir özlem nabızı atmasına neden oluyor. Kairyn yanılıyor. Dayton Rosalina'yı asla terk etmezdi. Rosalina'nın kılık değiştirerek oyunlara birlikte katılmaları her zaman planlanmıştı. Bir siren şeklini benimsemiş olabilir mi?

"Belki de sadece meydan okumalara karşı koyamayan kibirli bir piçtir." Caspian uzun bir iç geçiriyor ve yanağıma bir tokat atıyor. Sanırım bu hareket etmem için bir işaret. Yanağım onun kalçasına değiyor. Pantolonu en yumuşak ipekten ve yavaşça onun aradığı hareketi taklit ediyorum. "Bu senin yapman gereken bir şey değil mi? anladın mı, Birdy?"

Bülbül titreyen bir nefes alır. "Bunu kurtarabiliriz, Kairyn. Summer'daki herkes onun oyunlara katıldığını biliyor. Eğer onu hapsedersen, bu sadece insanları daha da öfkeliendirir. Onu kendi arenasında küçük düşürmek varken neden bir şehit haline getirelim?"

*Sun Colosseum'da hiç kaybetmemiş tek kişiyi aşağılamak sanırım.
Pek olası değil.*

Caspian ellerini saçlarımdan geçirerek beni tehlikeli bir şekilde, artık bol pantolonundan belirgin şeklini görebildiğim sikine yaklaştırıyor. Lanet olsun, sertleşmiş mi?

"Güneş Kolezyumu'nda hiç kaybetmemiş tek kişiyi aşağılamak mı?" Caspian diyor ki. "Pek olası değil."

"Benim oyunlarımda oynamadı," diye hırılıyor Kairyn.

Nefesim daralıyor. Yorganın altı ısınıyor. Caspian'ın bacağı seğiriyor ve boğazının arkasından, sahte olduğuna tam olarak ikna olmadığım derin bir ses çıkarıyor.

Dizini hareket ettirdiğinde, örtülerin altından dışarıyı görebiliyorum. Bülbül prizmatik zırhı içinde Kairyn'in devasa gövdesinin yanında duruyor. Onları görünce bedenim öfkeyle titriyor. Yumruklarımdan biri çarşafı dolanarak sıkışıyor, diğeri Caspian'ın kalçasında.

"Arenada yüzleşmesi için gerçekten korkunç bir şey tasarlamalıyız," diye parıldıyor Bülbül. "Hiçbir şey için teşekkürler kardeşim."

Kapı çarpılıyor ve Caspian beni hemen omuzlarımdan tutup yorganın altından dışarı sürüklüyor. Burun buruna geldik, nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Rosalina-" diye başlıyorum.

"Siren olduğuna neredeyse eminim," diyor Caspian. "Yüzeye çıkıp kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Yutkunuyor ve boğazındaki kasların sallanışını izliyorum. "Bunun için üzgünüm."

"Az önce benden özür mü diledin, Cas?"

Gülümsemesi sinsileşiyor. Elimi tutuyor ve sikiinin sert şeklini hissedene kadar aşağıya, daha aşağıya çekiyor. "Hoşuma gitmediğini söyleyemem Yine de." Bacağını hareket ettirerek kalçalarıma sürtünüyor. "Ve sen de yaptın." "Cas."

Başını öne eğiyor. "Ne? Yaz çocuğunun kafası karıştı ve sen sikilmeyi özlüyorsun."

Ahh. Ne yaptığını biliyorum. Anlıyorum çünkü Dayton bunu bana yıllarca yaptı. İçinde bir şeyler hissetti, anlamadığı bir şeyler, bu yüzden kaba bir sözle geçiştirme ihtiyacı duydu. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Onun sert şeklini sıkıyorum. "Aslında seni becermenin nasıl olacağını düşünüyordum."

"Sonunun labirent olmasını mı istiyorsun?" Caspian'ın yüzü kızarıyor ve beni iterek ayağa kalkıyor. "Ben Summer'a gidiyorum."

Sonra etrafından dikenler fişkirir ve ortadan kaybolur.

Döndüğünde geç olmuştu. Burada ışık hiç değişmiyor ama ateş kristal korlara dönüşmüş. Onun yatağında, yumuşak battaniyelere sarınmış halde uyuyakaldığımı fark ediyorum ve nedense gitmek için bir harekette bulunmuyorum.

Caspian gardırobun önünde duruyor ve yumuşak, bol bir pantolon giyene kadar tüm katlarını metodik bir şekilde çıkarıyor. Pantolon ona çok büyük geliyor ve acaba bir zamanlar sık sık ziyaret ettiği başka bir Yüce Prens'e mi aitti?

bu odalar. Kapıya gider ve kilidi iki kez kontrol ettikten sonra dikenlerden bir bariyer kaldırır. Sonra mahzene geçmeden önce balkonunun kilidini üç kez kontrol ediyor. O kadar sessiz ki, hızlı nefesini duyabiliyorum. Adam paranoyak. Bu rutini her gece yapıyor mu?

Yatak onun ağırlığıyla çöküyor. "Yerden sıkıldın mı?"

"Bana dokunma yeter" diyorum, sonra "O muydu?"

"Evet," diyor. "Uyuyordu. Bir süre onu izledim."

Rosalina'dan çok güzel bir siren olur."

"Güzel." Yastığımı tutarak yuvarlanıyorum. Dayton onunla ilgilenecek. Stars, kendi başının çaresine bakabilir. Ama bu onu özlemenin acısını dindirmiyor. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler, Cas."

"Bunun yeterli olmadığını biliyorum," diyor usulca. "Biliyorsunuz, ben sadece siz prenslerin gerçek beni görmenizi, beni gördüğünüzde bir şeyler hissetmenizi istedim. Sanırım uzun bir süre nefret edilmek yeterliydi çünkü bu *bir şeydi*. Hiç yoktan iyiydi."

Bu onun özür dileme şekli mi? Bir açıklama mı sunuyor? Bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri artık hiçbir şeyden emin değilim. "Gerçekten hepsi rol müydü, Cas?" Fısıldıyorum. "Onca yıl önce? Kel'le çalışman, bizimle arkadaş olman, Aşağı'yı terk ettiğini ve diyarlara yardım etmek istediğini söylemen? Hepsi Ithilias Bahçeleri'nden gülü çalmak ve Dikenler Savaşı'na başlamak için bir tuzak mıydı?"

Caspian bir şeyler homurdandı, sonra mırıldandı, "Evet. Hepsi bir oyundu. Annem beni casus olarak gönderdi. Kaderimde Keldarion'a ihanet etmek vardı. Hepinize ihanet etmek için."

Gözlerinde gerçeğe dair bir ipucu bulmak için karanlığa bakarak yer değiştiriyorum. Uzun zamandır, Dikenler Prensi'nin manipölasyonlarına kanacak kadar aptal olduğum için kendimi ve Kel'i, hatta bazen Rosie'yi azarlıyordum. Ama şimdi burada onun yanında yatarken, geçmişte nasıl olduğunu hatırladım. "Sana inanmıyorum. Belki de plan bizi kandırmaktı, ama bir noktada tereddüt ettin, değil mi? Sen bizim arkadaşımızdın ve Kel'i seviyordun."

"Kel, Cryptgarden'ı yok etmek için bir ordu gönderdi," diye hırılıyor Caspian. "En azından birimiz diğerini kandırmayı başardı. Aşağı'nın dışında kabul göreceğime inanmak benim hatamdı. Annemin planına sadık kaldım ve gülü geri çaldım. Ne olmuş yani? Kel de benim yerimde olsa aynısını yapardı. Buna Dikenlerin Savaşı diyorlar ama bu annemin kampanyasıydı. Gül yok olduktan sonra, hiçbir şeyle ilgilenmedim. Zaten yeterince şey yapmıştım. o noktada hasar."

"Büyük Uçurum."

"Bu bir kazaydı," diye mırıldandı. "Şu anda damarlarımda akan sihirle yapabileceğim buysa, neler yapabileceğimi hayal bile edemiyorum. Annem dileğini yerine getirirse ve ben de mirasımın tüm gücünü kabul etmek zorunda kalırsam."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diyorum. Keldarion ve Caspian'ın Frostfang'in dışındaki Çorak Topraklar'da yaptıkları savaş, fae'ler arasında neredeyse bir efsanedir. Şimdi. Her zaman Büyük Uçurum'un yaratılmasının Caspian'ın Kış'ı yok etmek için son çabası olduğunu düşünmüştüm.

Gerçekten sadece bir kaza mıydı? Sevdiği adamla dövüşürken kontrolünü kaybetmesi mi?

Gözlerimi kısıyorum. "Bağlılığın hiçbir zaman tam olarak Aşağı'ya dönmedi. Hastalanmaya başlar başlamaz Castletree'yi desteklediniz. Fikrini ne değiştirdi?"

Caspian bir elini bileğinde gezdiriyor. Loş ışıktaki parmaklarının altın bir bileziği okşadığını görüyorum. "Aurelia bir keresinde bana nezaket göstermişti. Castletree onun için önemli. Karşılığında en azından bunu yapabilirdim. Ayrıca, her şeyden sonra bile o kalenin içinde kaybetmeye dayanamayacağım şeyler var."

Sır içinde sır. Sanırım Keldarion ve Rosalina'yı biraz daha anlıyorum. Onu zaten yeterince zorladığımı biliyorum, bu yüzden daha fazla zorlamıyorum.

Bunun yerine, "Şimdi uyuyacağım. Gecenin bir yarısı yanlışlıkla beni tekmellersen, bu o kadar da büyük bir mesele olmaz."

Dikenler Prensi sarhoş olabileceğim türden bir kahkaha atıyor ve sonra yanımda, bacağı bacağımın üzerinde, başı yastığımın üzerinde, uzun saçları yanağıma değecek kadar yakın. "Böyle mi? Bu büyük bir olay mı, Sonbahar Prensi?"

İnliyorum ve gerçek bir çaba göstermeden onu itmeye çalışıyorum. Ama bir şekilde bu onu daha da yakınlaştırıyor, başı omzuma düşüyor.

"Yoksa bu mu?" Eli gömleğimin altından yılan gibi geçiyor ve Caspian'la olan her şey doğal olarak şehvetli gelse de, bu hareket her şeyden çok rahatlık arayışı gibi geliyor. Kolumun ona dolanmasına izin veriyorum ve tüm yıldızlara, Dikenler Prensi'nin yanında uykuya dalmanın neden dünyanın en korkunç şeyi gibi gelmediğini merak ediyorum.

"İyi geceler, Cas."

Ama cevap vermiyor. Zaten uyuyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62



Dayton

Barakadaki ızgaralardan dışarıdaki savaşı izliyorum. Kairyn üç Yaz lejyonerini Aşağı'dan sürüklediği bir yaratığa karşı savaştırıyor. Görünüşe göre bir kimera.

Güneş Kolezyumu'nda Aşağı'dan gelen canavarlarla savaşmak alışılmadık bir durum değil, ancak bu her zaman kendi tercihimizdi. Şimdi ise halkım hayatlarını riske atmak zorunda kalıyor.

Arenanın etrafına yerleştirilmiş meşaleler kumları uzun siyah gölgelerle boyuyor. Kurt kontrolü ele geçirmeden önce en fazla bir saatim var.

Zorunlu katılım olmasına rağmen, kalabalık beklentiyle uğulduyor. Summer lejyonerlerinin öldüğünü görmeyi onlar da benim kadar istemiyor.

Kimera'nın aslanı andıran vücudu geriliyor, keçi kafası uğursuz bakışlar fırlatıyor. Yaz lejyonerleri en azından kılıç ve kalkanla silahlanmıştı. Kimera kulakları sağır eden bir kükremeye saldırıyor, pençeleri havayı yarıyor. Yoldaşlarım yaratığın ölümcül saldırılarından kaçıyor. Biri kimeranın böğrüne bir kesik atıyor ama yaratık zar zor irkiliyor, derisi dirençli.

"Bu şey dün üç adam yedi. Tek umudumuz tok karnının onu yavaşlatması," diyor arkamdan tanıdık bir ses.

Dönüyorum. "Tilla!" Öne atılıp onu kucaklıyorum. "Burada ne işin var?"

Vücudu sertleşiyor ve benden uzaklaşıyor. Demirciyi son gördüğümde, bir grup Bahar mültecisini Kış Diyarı'na götürüyordu.

"Kairyn'in kuvvetleri bizi geçitte pusuya düşürdü," diyor Tilla. "Sanki o tam olarak nerede olacağımızı biliyordu. Onun lanetli ordusu

Vatandaşlar Florendel'deki hapishanelere gönderilirken, savaşçılarımız buraya, arenaya götürüldü."

"Üzgünüm, Tilla. Yine de seni hayatta görmek moralimi düzeltiyor." Kairyn bir şekilde her şeyi öğrenir: dağ geçidini, Corsa Tuga'nın yerini. Tilla'nın yanağında yeni bir yara izi var. Kuzguni saçlı, esmer tenli ve gözleri oniks parçaları gibi parlayan Tilla'nın her zaman vahşi bir güzelliği vardı ama birkaç ay önce Bahar'da yeniden bir araya gelene kadar onu gerçekten takdir ettiğimi sanmıyorum. Keldarion'la nişanlıyken ona hak ettiği saygıyı göstermediğimden eminim.

Dışarıdan bir kükreme sesi daha duyulur. Kimera kan damlatıyor ama askerleri acımasızca takip ediyor ve onları bir duvara doğru sürüyor. *Sırtını Duvar, düşmanınızın gidecek hiçbir yeriniz olmadığını bildiği anlamına gelir.* Dışlıerimi sıkarak Justus'un derslerinden birini düşünüyorum.

"Bu çılgınlık için gönüllü mü oldun?" Tilla kaşlarını kaldırdı. "Lütfen bana bir planın olduğunu ve bunun kumların üzerinde şanlı bir ölüm için yalvarış olmadığını söyle Daytonales."

"Bir planım var."

"İçeri sürüklediğin şu deniz yaratığı... o da bunun bir parçası mı?"

"Madison benim ortağım." Döndüğümde Rosalina'nın etrafının Lejyonerler yemek tezgahında, şüphesiz onları deniz hikayeleriyle büyülüyorlar. Şimdiye kadar buradaki diğer tutsaklar gibi muamele gördük. Milyonlarca kez kışlaya gittim ve hepsi hemen hemen aynı. Yemekhane, Dövüşleri izlemek için izleme alanı, ahşap silahlarla dolu bir eğitim çukuru ve aralarından seçim yapabileceğiniz bir zırh örneği. Kılıçlarıma el koydular, ancak ilk dövüşümüz için onları geri almayı talep ettim Yarın. Uyacaklar mı görecekiz.

Tek fark, artık çıkışların engellenmiş olması. Ya savaşırırsın ya da ölürsün.

Dışarıdaki kalabalıkta bir değişim, bir durgunluk var. Sadece savaş bitmek üzereyken olan türden bir sessizlik. Lejyonerler canavarın etrafında manevralar yapıyor, kılıçları güneş ışığında parlıyor. Sonra içlerinden biri kısacık bir fırsatı değerlendirerek kesin bir darbe indiriyor ve kılıcını kimeranın böğrüne saplıyor. Yaratık yenilmiş bir halde tökezleyip yere düşerken, arenayı bir sevinç dalgası kaplar. İmparator'un Locası'nda otururken, beliren karanlık bir gölgenin ayağa kalkıp gittiğini görüyorum. *Arenayı sen bile kontrol edemezsin, Kairyn.*

Henüz beni hapse atmaya gelmedi, bu da planın işe yaradığı anlamına geliyor. Dövüşmeme izin verecek.

Bakışlarım, parlayan bir nesnenin bulunduğu İmparator'un Kutusu'na kilitlendi.

bir kaidenin üzerinde durur. Rosalina'nın Parlaklık Yayı. *Yakında tekrar bizim olacak.*

"Askerlerinizin kalplerini sadece varlığınız," diyor Tilla. "Kumların üzerinde hangi alevleri tutuşturduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Burada Tilla, biz asker değiliz," diyorum omzuna vurarak. "Biz gladyatörüz."

Kurdumun sığacağından emin değilim. Kutu gibi odamda duruyorum. Her gladyatöre tek kişilik bir yatak ve eşyalarımız için bir sepetten başka bir şey içermeyen bir oda veriliyor. Rosie'nin odasında kalmak isterdim ama bunun için gerçekten yer yok. En azından benimkinin hemen yanındaki odada kalıyor, böylece bir terslik olursa duyabileceğim. Dev bir kurt çok fazla dikkat çekmezse kapısının önünde uyuyabilirim.

Rosalina, Tilla'nın hayatta olmasına çok sevinmiş ve resmi bir buluşma gerçekleştiremediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Tilla'ya ne kadar güvensen de, Madison'ın gerçekte kim olduğunu kimsenin bilmemesi daha güvenli.

Gömleğimi çıkarıp küçük sepetime atıyorum ve tam kapım açılırken pantolonumun paçalarını düzeltmeye başlıyorum. Belki de Rosie sonunda benim odamda kalmak istediğine karar vermişti. "Ro-Wrenley!"

Arkadaşım tam bir rahip yardımcısı cübbesi giymiş, beyaz kukuletasını saçlarının üzerine çekmiş duruyor. Elinde yıldız şeklinde bir tepsi bisküvi var.

"İyisin!" Onu içeri çekip kapıyı kapattım. "Fırtınadan kurtulmuşsun. Dalgaların seni alabileceğini düşünmüştüm."

Gözlerinde hüzne benzer bir şey titreyiyor. "Neredeyse başardılar. Huxton benim için bir ip atmayı başardı."

Göğsümü sıkarak derin bir oh çektim. Rosalina'yı kurtarma kararım Wrenley'i mahkûm etmediği için yıldızlara şükrediyorum.

"Sen de iyisin." Tepsiyi yatağın üzerine bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Senin için çok endişelendim. Gemiden düştüğünde her yeri aradık."

"Şanslıydım. Bir siren beni kurtardı."

"Arenaya yanında getirdiğin mi? Dayton, herkes onun hakkında konuşuyor. Kairyn çok öfkeli. Ama seni orada küçük düşürebileceğini düşünüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama maçın için korkunç bir şey planlanmış. yarın."

"Her neyse, üstesinden gelebilirim."

Wrenley'nin gözleri bana bakarken parıldıyor. "Şu anki gücünle bile mi?"
Sonra eli kolumda. "Gün batımı ya da büyü eksikliği konusunda
endişelenmene gerek kalmazdı eğer-"

Ondan uzaklaşıyorum ve yatağın üzerindeki tepsiye bakıyorum. "Haklısın.
Neredeyse gün batımı. Burada olmamalısın."

"Umurumda değil, seni görmem gerekiyordu. Buraya gelmenin bir yolu
olarak savaşçılara Kraliçe'nin kutsamalarını dağıtmak için gönüllü bile
oldum."

"Kraliçe'nin kutsamaları," diyorum yıldız kurabiyeden bir ısırık alarak.
Kuru. "Zararı olmaz."

"Dayton, Rosalina nerede? Fırtınada gemiden düştü. Sirenler onu da kurtardı
mı?"

"Bilmiyorum. Onu bulamadım."

Bana spekülatif bir bakış atıyor. "Yine de Hadria'ya onsuz mu döndün?"

"Kıyıya ulaştığına eminim. Rosie harika bir yüzücüdür. Ayrıca," ona doğru
yürüyorum ve kıvrıkcık kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına
sıkıştırıyorum, "eğer
tehlikede olsaydı, arkadaşlarından biri bunu hisseder ve koşarak gelirdi.
Başkente dönmek zorundaydım."

"Evet, yaparlardı" diyor ve sonra "Yani gerçekten öldüğünü
düşünmüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, Rosie'yi yakalamak için küçük bir dalgadan daha fazlası gerekecek."

Wrenley yıldız şeklindeki kurabiye tepsisini eline alarak, "Güven bana,"
diyor. "Biliyorum."

Başımı kapıya doğru sallıyorum. "Gitseniz iyi olur. Bilirsiniz, gün batımı
yaklaşırken falan."

Gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Beni bu kadar çabuk mu göndereceksin? Daha
yeni bir araya geldik." Eli göğsümde geziniyor. "Beni özlemedin mi?
Dayton?"

*Aslında seni neredeyse hiç düşünmedim, sanırım, ama bunu yüksek sesle
söyleyemem. "Tabii ki düşündüm."*

"Seni çok özledim," diyor usulca. "Ayrılanı kadar fark etmemiştim, son
birkaç aydır seninle olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu. Ailem
öldüğünden ve manastırda yaşamaya başladığımdan beri sadece kendim
varım. Ama şimdi bana göz kulak oluyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümleniyor ve ondan uzaklaşmak için şiddetli bir istek duyuyorum ama o çok perişan görünüyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, Wren."

Dudağı titremeye başlar. "Böyle söylüyorsun ama ciddi misin? Farron ve Rosalina'ya nasıl davrandığını gördüm. Çok fazla nezaket ve özen. Bana karşı, Her zaman çok mesafelisin. Onlar senin arkadaşın değil. Ben *öyleyim*."

Kelimeler bana ok gibi saplandı. Ondan uzaklaşmak istiyorum ama Kıpırdamadan durmak, yüzümdeki acıyı belli etmemek için kendimi zorluyorum. Wrenley'e yeterince acı çektirdim.

"Seni mutlu edebilirim Dayton, eğer denememe izin verirsen," diyor ve parmak uçlarında durup dudaklarını benimkilere doğru çeviriyor.

Güneşin son ışıkları ufkun altına inerken sihir bedenimde parıldıyor. Bedenim değişerek altın kurda dönüşüyor. Wrenley nefesini tutup geri çekiliyor ve kapıya yaslanıyor.

Patilerimden su damlıyor. Çürümüş deniz yosunları kürküme dolanıyor. Midyelerle kaplı kabuklar derime gömülü ve kokmuş balık kokusu havada ağır ağır asılı duruyor.

"Daha çok çalışacağım Wrenley," diyorum, kurdun sesi daha önce hiç duymadığım kadar gırtlaktan geliyor.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, gözlerinde korku parlıyor. "Böyle olmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Ondan uzaklaşıyorum ve yere yığılıyorum. "Güven bana. Katlanılması gereken daha zor şeyler var."

BÖLÜM 63



Ezryn

Çakmak taşını hançerime vurduğumda çıranın içinde **bir** kıvılcım tutuşuyor. Közlerin üzerine dikkatlice üfleterek ateşi canlandırıyorum, kendi kendine durana kadar kuru otlarla besliyorum. Topuklarımın üzerine oturup ellerimin içine üflüyorum.

Çölde gündüzler kumun dokunulduğunda kavuracağı kadar sıcak olsa da, geceler soğuktur.

Güneş henüz tam olarak batmadı; alacakaranlık ışık ufku parlak turuncuya boyuyor. Neyse ki, Harpy saldırısından sonraki gece olaysız geçti. Prensesler, ara sıra sızlanmalarına rağmen, iyi bir tempo tutturdular. Yine de Eleanor'un bitmek bilmeyen sorularını kestiğini ve Delphia'nın artık önümüzde koşmadığını fark ettim. Sanırım *vahşi doğada büyüyüyoruz*. Doğanın gerekliliği bu.

Bu düşünce tam da babamın söyleyeceği bir şeye benziyor. Hayatta kalabilecek güce sahip olduğumuz sürece her türlü zorluğun bir onur olduğuna dair sertleşmiş -zaman zaman acımasız- bir inanç. Kairyn ve ben böyle yetiştirildik.

Hadria'ya dönene kadar kızlar benim sorumluluğumda. Onlara böyle mi davranmak istiyorum? Asker gibi mi?

Bu gece, kum tepelerinin arasına sıkışmış küçük bir vahaya rastladığımız için şanslıydık. Ateşimizi palmiye ağaçlarının arasında yaktım, yapraklarını ve kabuklarını çıra olarak kullandım. Çalılar ve yeşillik parçaları bana bu çorak yerde hala biraz yaşam olduğunu hatırlatıyor. Bir su havuzu kirli giysilerimizden kurtulmamızı sağladı. Ellerimi çiğ kalana kadar ovdum, sonunda cildimde kurumuş ve ekşimiş olan harpi kanından kurtuldum. Ne yazık ki Delphia'nın bıçağı havuzda ovulduktan sonra bile harpi kanıyla kalıcı olarak lekelenmiş görünüyor.

Kızlar havuzun diğer tarafında, sırayla büyük bir palmiye yaprağını harpy yuvasında bulduğumuz taya doğru tutuyorlar. Küçük canavar açgözlülükle bir şeyler atıştırıyor ve zevkle kanatlarını çırpıyor. Dört sallantılı bacakla beslenecek bir boğaz daha ihtiyacımız olan son şeydi ama Pegasus'u orada bırakamazdım. İçinde tutuşturduğu küçük umut ışıltısıyla değil kızların gözleri. Ayrıca, bu bana annemin uzun zaman önce söylediği bir dersi hatırlattı.

Konu doğanın iradesi olduğunda en iyisini biz bilemeyiz, Ezryn. Çimenlere nasıl büyüyeceklerini ya da bir kuşa nasıl uçacaklarını söyler misiniz? Bir geyiğe

nasıl koşulur ya da güneş nasıl parlar? Doğa en iyisini bilir. Ama yeterince sabırlı bir dinleyiciyseniz, size öğretebilir.

Kuzeye doğru ilerlemeye devam etmek istemiştım ama tay -Drusilla demişlerdi ona- biz onu batıya doğru takip edene kadar kişnemiş ve çekiştirmişti.

Ayağımızın altındaki kumun kırmızı kile dönüştüğünden emindim. Alçalan güneşin arkasından bakarken, uzaktaki sarp kaya kanyonlarını görebiliyorum. *Saklandığınız yer orası mı, Dişi Avcılar?*

Kızlar havuzdan geri dönmeye başlıyor, Drusilla'ya başka bir palmiye yaprağıyla önderlik ediyorlar. Güneş batmadan önce onları yataklarına yerleştirmeliyim. Dün gece terk edilmiş bir yatak bulacak kadar şanslıydık. bir kaya çıkıntısındaki mağara. Sadece tek bir girişi olduğu için, korumak için yeterince basitti. Kızları mağaranın en arka tarafına yerleştirip ateş yaktım, sonra da kısa patikayı takip ederek ön tarafa geçtim ve bütün gece uyanık kalıp etrafı izledim. Vücudumdaki her kas endişeyle gerilmişti; sürekli bir şeyin gölgelerin arasından çıkıp yanımdan geçerek doğruca kızlara doğru gelmesini bekliyordum. Aynı zamanda, içlerinden birinin uyanıp gelip beni kontrol etmesinden korkuyordum. Adam yerine kurdumu bulacaklardı.

İkisinin de Büyücü'nün lanetinden haberdar olduğunu biliyorum; kardeşleri onları bilgilendirdi. Ama her gün batımında dönüştüğüm canavarı görmelerini istemiyorum.

Onları yeterince korkuttum zaten.

Göğsümde bir düğüm geriliyor ve tuttuğum dal kırılıyor. Zihnimden o görüntüyü silemiyorum: Kılıcımı harpiye tekrar tekrar indirirken yüzleri kana bulanmış. Dayton'a onları koruyacağımı söyledim ve korudum da. Ama ne pahasına?

Titrek bir nefes alıyorum. Ezryn kimseyi güvende tutamadı; sadece Kan Prensi bunu yapabilir.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye hırlıyor Delphia, ateşin yanına yığılmış, sırtını bir palmiye ağacının devrilmiş gövdesine yaslamış.

"Ben fikir belirtmiyorum. Bunlar gerçekler ve sen her ne kadar fikirlerini gerçekmiş gibi göstermeyi sevsen de bilimsel olarak yanlışlar," diyor Eleanor her zamanki kuru ses tonuyla, sandığın diğer tarafına yaslanarak. Drusilla endişeli bir kişneme sesi çıkarıyor ve ateşin karşısına uzanıyor.

"Gerçeklerin aptalca," diyor Delphia.

"İyiymiş," diye homurdanıyor Eleanor.

Ellerimdeki kömürün tozunu alıyorum ve sırtımı ağaca yaslayarak aralarına oturuyorum. "Bu sefer ne için kavga ediyoruz?"

Delphia kollarını kavuşturarak benden uzağa bakıyor. Kahverengi gözlerinde bir parıltı olduğunu fark ediyorum.

"Delphia?" Yumuşakça soruyorum.

"Nori Hadria'nın kaybolduğunu söylüyor," diyor Delphia. "Dişi Avcıları bulsak da bulmasak da fark etmez, Yeşil Kural'ı durduramayacağız ve bir sonraki hedefleri Coppershire olacak. Hiçbirimizin bir daha eve dönemeyeceğini söylüyor."

"Bu bir dizi gerçeğe dayanan bir sonuç. Hazırlıklı olmaya inanırım," diye mırıldanıyor Eleanor. Çantasını karıştırıyor ve bir ip ile bir dizi küçük hayvan kafatası çıkarıyor. Ne zaman temizlenmiş iskeletlerin yanından geçsek onları topladığını fark etmiştim. Kafataslarını ipe geçirmeye başladı.

Aralarına, Eleanor'un yüzündeki yenilgiye, Delphia'nın gözlerindeki sönmekte olan umuda bakıyorum. *Onlara asker gibi davranıp, onları savaşın gerçekleri?*

Düşüncelerim Rosalina'ya kayıyor. Kan Prensi onu kurtaramadı. Onu ayakta tutan, her zaman ayakta tutan şey, yenilmez azmiydi. Zifiri karanlık gökyüzünde tek bir ışık parıltısını bulma yeteneği. Bu ikisine ne derdi?

Önce Delphia'yı sonra Eleanor'u dürtüyorum. "Dinle, senden çok daha güçlü görünen bir düşmanla karşı karşıya kaldığında nasıl hissettiğini biliyorum. Her adım aşılabilir gibi gelir. Ama sen yükselmeye devam ettiğin sürece savaş bitmez. Sizi tekrar tekrar yere sermelerine izin verin. Siz sadece ayağa kalktığınızdan emin olun." Aralarına bakıyorum. "Yenilgi, direncinizi arttıran bir ocaaktır. Evlerinizi tekrar göreceksiniz ve bunun için daha da güçlü olacaksınız."

Kızlar anlamadığım o sessiz dilde konuşarak birbirlerine bakıyorlar. Sonra Delphia bana göz kırpmıyor. "Gerçekten inanıyor musun

Bu mu?"

Ben Rosalina'ya inanıyorum, o da buna inanıyor. "Tabii ki."

"Ama evinizden sürgün edildiniz. Onu tekrar görebileceğini düşünüyor musun?"

Bir nefes çekiyorum. Uzun zamandır Florendel'in yemyeşil kokusunun, dağdan inen şelalenin gürültüsünün, havadaki çelik şakırtılarının yasını tutuyorum. Hayır, Florendel'e bir daha döneceğimi sanmıyorum.

Dahası, diğer evim de elimden alındı. Kairyn Yüce Prens olarak kaldığı sürece bir daha asla Castletree'ye adım atamam.

Benim evim yok. Bir prens, şimdi bir yetim. Bir serseri. Evsiz ve barksız, kendimi ekecek bir yerim olmadan başıboş bir tohum-

Kendini bana bırak. Seni güvende tutacağım.

Gözlerimi kapatıyorum, Rosalina'nın sesi zihnimde dolaşiyor. Onu kollarıma aldığımda, bir gemide olmamızın, bilinmeyen denizlerde yol almamızın hiçbir önemi yoktu. Onun kalbi benim evimdi.

Yıldızlarla bezenmiş gökyüzüne bakıyorum. "Ev, daha önce yürüdüğünüz yollardan ya da bir zamanlar sizi koruyan duvarlardan daha fazlasıdır. Onu kurduğunuz bağların ve paylaştığınız sevginin içinde bulacaksınız. Bu sizden *asla* alınamayacak bir şeydir." Sırayla her birinin bakışlarını tutuyorum. "Siz ikiniz birbiriniz için bir yuvasınız. Birbirinizi koruyacak ve kollayacaksınız. Beni duyuyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldıyor Delphia ve Eleanor'a bakıyor. Sonbahar prensesi başını sallar.

"Ben de sizi korumak için buradayım," diyorum onlara. "Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Yine sessiz bir konuşma içinde birbirlerine bakıyorlar. Gözlerindeki korku parıltısını gördüğümde midem bulanıyor.

Bu ikisi çok masum ama yine de ikisi de çok şeyle yüzleşti. Çok fazla kayıp, çok fazla savaş. Böyle bir korku içinde yaşamayı hak etmiyorlar. Rosalina onları koruyabileceğimi düşündüğü için onlara eşlik etmemi emretti. Ama ben sadece çilelerine çile katmadım mı? Dün onları kurtaran bir kahraman değil, kendi başıma bir canavardım. Her öldürücü darbede damarlarımda dolaşan gücü hâlâ hissedebiliyorum.

Benim için başka bir yol var mı? Kana bulanmamış bir yol?

"Dün sizi korkuttuysam özür dilerim," diye idare ettim. "Kardeşleriniz hayatımdaki en önemli insanlardan ikisi. Onlar için doğru olanı yapmalıyım ve

O yaratık-" diye kestim ve ellerimin titrediğini fark ettim. Onları korumak için yapmam gerekeni yaptım. Neden böyle bir utanç hissediyorum?

Koluma hafif bir dokunuş oldu ve Delphia'nın elini görmek için aşağı baktım. "Sorun yok. Senden korkmuyorum," diyor.

"Ben de öyle," diyor Eleanor. Elimi tutup kucağına çekiyor, sonra bileğime bir ip bağlıyor. Bunun onun yaptığı, küçük hayvan kafataslarıyla süslü bir bilezik olduğunu fark ediyorum. Ateş ışığına doğru tutuyorum.

"Kardeşimin arkadaşı senin çok kötü şeyler yaptığını söylüyor," diye devam ediyor Delphia. "Ona inanmıyorum ama yapmış olsan bile sorun değil. Benim kardeşim de bir sürü kötü şey yaptı."

"Benimki de öyle. Scriptorium yandığında pek çok insan onu suçladı," diyor Eleanor. "Bazen annemi son birkaç yıldır çok üzdüğü için onu suçluyorum. Bunu saklamaya çalıştı ama acaba eve daha çok gelseydi, annem daha mutlu olur muydu?"

Delphia ateşe bakar. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bazen Dayton'a kızgın hissediyorum. O Castletree'de yaşıyor, ben ise Soltide'da. Onun bütün arkadaşları orada ve benim kimsem yok. Ne bir annem, ne bir babam, ne de bir kardeşim. Yani öğretmenlerim ve konsey var ama tüm kararlar alındıktan sonra odamda benimle oturacak kimse yok." Başını kaldırıyor ve gözyaşlarına gülümseyerek karşılık verdiğini fark ediyorum. "En azından Nuri gelene kadar."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Biz prensler, bizi en çok sevenlere karşı çok yanlış yaptık. Ailelerimizin bize ihtiyacı olduğunda, saklandık. Delphia ve Eleanor'un kardeşlerinden nefret etmesi gerekirdi. "Onları affetmeyi nasıl başardınız?" Sessizce sordum.

Ateş ışığı Delphia'nın gözlerine yansıyor. "Kimse bana nasıl kâhya olunacağını öğretmedi. Çoğu zaman korkuyordum. Yanlış bir karar vereceğimden korktum. Bana güvenen insanları inciteceğimden korktum. Bazen kendimi o kadar bunalmış hissediyordum ki hiçbir şey yapamıyordum. Düşünüyordum, düşünüyordum, düşünüyordum ve aklıma bir sürü fikir ve niyet geliyordu. Bu çok fazlaydı. Bir süre önce ihtiyacım olan tek şeyin iyi bir neden olduğuna karar verdim. Ne zaman bir karar vermem gerekse, bir şeyi yapmak için tek bir iyi neden bulmam gerekiyordu" diyor. "Eskiden kafamın içinde dönüp dururdum. Dayton'a sonsuza kadar kızgın kalmalı mıyım? Ama tek bir iyi nedenim vardı için." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Onu seviyorum."

Ona bakıyorum. Vahada sessizlik hakim, tek ses çtırdayan ateş.

Kairyn ve benim aramda hiç aşk oldu mu?

Delphia, "Belki de harpillerde olduğu gibi korkuyorsan," diyor, "iyi bir neden bulmanın faydalı olacağını düşünebilirsin. Bilirsiniz işte, korktuğunuz, nefret ettiğiniz ve aynı anda kızgın olduğunuz için onlarla savaşmak zorunda değilsiniz. Karşı çıkmak için sadece bir neden seçin ve onunla git."

"Bu iyi bir tavsiye," diye kabul ediyorum. Vahada bir huzur duygusu fısıldanıyor. Ben Delphia'nın sözlerini düşünürken, rahat bir sessizlik içinde oturup ateşi izliyoruz. *İyi bir neden.*

Vernalion Salonu'ndaki dövüşümüz sırasında kardeşimin peşinden gitmemem için gereken tek neden Rosalina olmalıydı. Beni ele geçiren çılgınca öfke göğsümde yaşayan bir varlık gibiydi. Onu tekrar hissetmiştim Harpy yuvası.

Sevdiklerimi korumanın başka bir yolu olmalı. Daha önce yaptığım gibi kendimi kaybetmeme yol açmayacak bir yol.

Keşke burada daha uzun süre kalabilseydim ama ufuk çizgisi parlak turuncu ve güneş her an kaybolabilir. "Pekâlâ kızlar, yatma vakti. Yataklarınızı çıkarın."

"Ateşin yanında uyumayacak mısınız?" Ben ayağa kalkıp uzaklaşırken Eleanor soruyor.

"Hayır, ben vahanın kenarında nöbet tutacağım. Merak etmeyin. Sana göz kulak olacağım."

Kızlar yine bakışıyorlar ama ben arkamı dönüyorum. Vahanın diğer tarafında, bir çalının arkasında kıyafetlerimi çıkarıyor, yeni bileziğimi dikkatlice bir kenara koyuyor ve güneşin son ışıklarının da kaybolmasını bekliyorum.

Canavar bedenimi ele geçiriyor, kalın siyah kürkü ve keskin pençeleriyle içimden fişkırıyor. Sarsılıyorum, kürkümde keçeleşmiş kemikler birbirine çarpıyor.

Vahanın kenarlarında devriye gezmeye hazırlanarak çalılardan arkasından çıktım. "Oha!"

"O çok büyük."

Geri sıçradığımda, Delphia ve Eleanor'un iki şaşkın yüzüyle karşılaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum. "Sana ateşin yanında kalmanı söylemiştim!"

Karanlığın içinde küçülmeye çalışarak geri çekiliyorum. Dişlerimin parıltısını ya da kürkümde büyüyen yosunları görmelerini istemiyorum. Onları koruması gereken bu canavara bakmalarını istemiyorum.

Eleanor yaklaşıp kürküne dolanmış kuş kafataslarından birine dokunarak, "Bu çok büyüleyici," diyor.

"Keskin!" Delphia dudağını tutup dişlerini inceleyerek ciyaklıyor.

"Hey." Tekrar homurdanıyorum, geri çekiliyorum ama kızlar yaklaşmaya devam ediyor. "Bakın kuyruğu ne kadar güzel!"

"Gerçekten yeterince büyüksün, ikimiz de sana binebiliriz. O zaman yürümek zorunda kalmayız."

"Pekâlâ, pekâlâ." Burnumla sırtlarını dürtüyorum. "Ateşe."

Kızlar itaatkâr bir şekilde yataklarına geri dönerler. Drusilla derin bir uykuya dalmış, bacaklarını havaya kaldırmış ve kanatlarını açmış.

"Şimdi durun," diyorum onlara ve arkamı dönmeye başlıyorum.

Sırtımda küçük bir el hissediyorum, parmakları kürkümde geziniyor. "Çok sıcaksın," diyor Delphia. "Üşüyeceğini sanmıştım ama sıcacıksın."

Eleanor elini Delphia'ninkinin yanına koyar. "Ve yumuşak da."

Sanırım *korkmuyorlar. En korkunç yanlarımla karşılaştıklarında bile. Göğsümde garip bir his var. Yoksa her zaman düşündüğüm kadar korkutucu değil miyim?*

İç çekerek ateşe dönüyorum ve bir toz bulutu kaldırarak yere düşüyorum. "İstersen buradan gözetleyebilirim."

Başlarını sallarlar ve yataklarına geri dönerler.

Kendi içime kıvrılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sadece bir an için. Sadece bir anlığına ateşin sıcaklığını hissetmek için.

İki şekil bana yaslanıyor. Bir gözümü açtığımda Delphie ve Nori'nin yanıma sokulmuş, dişlerime, pençelerime ya da keçeleşmiş kürküne aldırmandan birbirlerine sokulmuş olduklarını görüyorum. Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Bu görevi kabul etmemem için binlerce neden vardı. Ama kalmak için iki iyi nedenim var.

64. BÖLÜM



Rosalina

Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değilim: Sun Colosseum'daki kalabalık Dayton'ın adını söylerken Kairyn'in çapraz kollu duruşu mu yoksa bize doğru sürünerek gelen gorgon mu?

Daha da geri çekilirken ayaklarım kumun üzerinde kayıyor. Gorgon devasa, on iki fit boyunda ve iki katı uzunluğunda. İnsansı bir vücuda sahip olan gorgon, parıldayan yeşil ve kahverengi pullarla kaplı yılan gibi kıvrımlı bir kuyruğa sahip. Fae'ye benzeyen yüzü iki çıkıntılı dişle gölgelenmiş.

"Çok uzun bakma Mads," diyor Dayton, önüme geçerek.

"Beni taşa çevirmesi için bana bakması ve dokunması gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye hırlıyorum.

"İşi şansa bırakmamak en iyisi." Dayton seyirciye döner ve göz kamaştırıcı bir sırtışla parlıyor ve bu da büyük bir alkışla karşılanıyor. "Beni koruyun. Geri dönüyorum."

"Tamam." Perdeli parmaklarım tahta yayı sıkıca kavırıyor.

Hedefleri vurmakta iyiyim, hareketli olanları bile, ama burada bir atış yapamıyorum. Binlerce insanın gözü önünde değil.

Yaz Diyarı'nın bunaltıcı sıcağında. Baharın hain Yüce Prensi hesapçı bakışlarıyla beni izlerken ve yayım onun yanında bir kaide üzerinde parlarken olmaz.

İşte bunun için savaşıyoruz: onu yenmenin yolu.

"Dans etmeye hazır mısın, Snaky?" Dayton söylüyor. Küçük, parlayan bir top olan ekosfer onun önünde dönerek sesini tüm arenaya duyurur. Dayton ileri atılır ve gorgon kavisli kılıcını kaldırır.

Yaratığın göz kırpmayan bakışlarına nişan alıyorum ve bir ok fırlatıyorum. Uzaklara gidiyor. *Lanet* olsun. Daha yakına gitmeliyim.

Dayton Şimdi gorgonun etrafında koşuyor, bu da atışı daha da zorlaŐtırıyor. Kılıçları buluŐtuŐunda bir çınlama duyuldu. Dayton'ı daha önce de dövüşürken görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Niyeti kumların üzerinde jilet gibi keskin. Zarafet ve ölümcül hassasiyetten oluşan bir bulanıklık.

Ama gorgon kolay bir düşman değildir. Sira'nın kendisi tarafından yaratılmış, fae ve yılanın korkunç bir karışımı olan AŞağı'nın bir yaratığı. Derin mağaralarda yaŐarlar.

Suadela Kumları, Dayton rakibimizi ilk gördüğümüzde hemen açıklamıŐtı. Çok acımasızlar, genellikle Yaz köylerine gizlice girip esir almalarıyla biliniyorlar. Gladyatörlere karşı güçlerini denemek için burada olmaya gönüllü olduklarına şüphe yok.

Gorgon bileğinin ustaca bir hareketiyle Dayton'a doğru hamle yapar ve açıkta kalan tarafını hedef alır ama Dayton çok hızlıdır. Darbeyi ellerinden biriyle savuşturuyor.

kılıçlar ve diğeriyle vurur.

Bunu tek başına yapmasına izin veremem.

"Bağırsaklarınızı deŐmekten zevk alacağım, Yaz Prensi," diye tıŐlıyor gorgon.

Dayton kuyruğunun üzerinden atlayarak bir darbeyi daha savuŐturur.

"Bugün birileri tıŐlıyor ama hakaretleriniz de kuyruğunuz kadar keskin."

Gorgon'un yüzünde öfke parlıyor ve kuyruğunu dikkatsizce savuruyor. Dayton kolayca geriye atlıyor ve gorgonun sırtına mürekkep yeşili kan damlatan bir çizgi çekiyor. *Onu dikkatsiz hale getirmek için kızdırıyor.*

Yaz Prensi tekrar geri sıçradı ve gorgon tamamen açıldı. Bu benim şansım. Yayıma bir ok takıyorum ve yaklaşıyorum. Dayton geride durmamı söyledi ama o kadar uzaktan vuramam. Ayaklarımı sıkıca yere basıp ateş ediyorum.

Ok gorgonu kolundan vurur. Kavisli kılıcı düşüyor. Canavar dönüyor, dişlerini gösteriyor. "Pulların nerede, küçük sssiren?"

Kumsalda kuruyup gitmek yerine denizde kalmalıydım." Bana doğru hamle yaptı, sarmal kuyruğu açıldı, zehirli dişlerini gösterdi.

Dayton aramıza atlıyor. Göğüne bir darbe indiriyor ama o dönerek devasa kuyruğunu Dayton'ın vücuduna doluyor ve Yaz Prensi'nin kollarını iki yanına sıkıştırıyor.

"Hayır!" Sesim kalabalığın ortak soluğuna karıŐarak haykırıyorum.

Gorgonun kuyruğundaki dikenler Dayton'ın derisine batıyor ve kanı bobinden kumun üzerine damlıyor. İçimdeki her içgüdü dikenlerimi çağırıp bu yaratığı ikiye ayırmak istiyor. Kendimi açığa çıkaramam ama Dayton'ın başarısız olmasına izin vermeyeceğim.

Dayton'ın gözleri kapalı ve yaratık ona doğru eğiliyor. Yaratık ona dokunurken bakışlarını kilitleyecek olursa taş döñüşecek.

"Çok güzel bir heykel olacaksın," diye tıslıyor, pençeli elini Dayton'ın yüzünde gezdiriyor. "Kıçlar senin sssiren olacak."

"Sakın ona dokunma," diye hırılıyor, sonra da "Ve yanağıma tükürüyorsun." Çırpınıyor ama kollarını kuyruğundan kurtaramıyor.

"Güven bana, Day!" Sesleniyorum. Sonra yayımı çekiyorum, ellerim her şeye rağmen sabit. kaos ve kalabalığın gürültüsü. Nişan alıyorum, odağım tek ve kritik bir noktaya daralıyor.

Ok bir tıngırtıyla doğru uçarak havayı yarıyor ve gorgonun kuyruğunu delerken tatmin edici bir gümbürtü çıkarıyor. Dayton onun elinden kurtulur, kılıçları arenanın parlak ışığında parıldar. Kendini ileri fırlatıyor, kılıçlar şakıyor. Hızlı ve kararlı bir vuruşla iki kılıcını da canavarın kalbinin derinliklerine saplar. Yaratığı ve Dayton'ı pul ve kan yığını içinde yere seren son, ölümcül bir darbe.

Bir an için sadece sessizlik var. Sonra denizin üzerinde yuvarlanan bir fırtına gibi kalabalık kükremeye başlar. Dayton gorgonun cesedinden kalkıyor, bıçaklarındaki yeşil kanı silkeliyor. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "İşte orada. Hiç bu kadar güzel bir ses duymuş muydunuz?"

"Senin için tezahürat yapıyorlar."

"Bizim için tezahürat yapıyorlar." Kılıcını kınına sokuyor ve kolumu tutup yukarı kaldırıyor.

Başardık, ilk zaferimiz. Pruvayı alma şansımızı kazanana kadar sadece iki tane kaldı. Kalabalık ayağı kalktı, Dayton'ın adı havada çınlıyor. Nefesim daralıyor, kalbim çarpıyor. Ama Dayton'a baktığımda kalabalığa bakmadığını görüyorum. Bakışları doğrudan uçurumdan izleyen Kairyn'in üzerinde.

Bir meydan okuma. Bir uyarı.

Yüce Yaz Prensi geri döndü.

BÖLÜM 65



Rosalina

Hava çok sıcak. Yazı seviyorum, güneşi, plajları, altın sarısı kumları. Ama hava çok sıcak. Alnımdan aşağı ter damlıyor ve mideme kramplar girerken yastığıma daha sıkı sarılıyorum. Bu daha ne kadar sürebilir?

Dayton ve ben savaştan zaferle döndükten sonra, diğer gladyatörlerin tezahüratları ve alkışlarıyla karşılandık. Tilla bizi bir kenara çekti ve Dayton'ı arenada görmenin içimize nasıl bir umut dalgası yaydığını anlattı. esir alınan savaşçılar. Yeşil Kural'ı yenmeye niyetli olduğumuzu biliyor ve Kairyn'e karşı harekete geçtiğimizde bizimle birlikte savaşacak olanlar olduğuna dair bize güvence verdi.

Sonra, eğitim sırasında, savaş çukurunda, *bu* başıma geldi ve yatmak için küçük odama döndüm. Şimdi ne kadar zaman önce olduğundan emin değilim, sadece yakında durmazsa ölebileceğimi biliyorum.

Kapım çalındı. "Kim var orada?" "Day."

"İçeri gel," diye inliyorum, siren formuma geçme zahmetine girmeden. Formumu korumak pek de zor değil -daha çok nefes almak gibi bilinçsiz bir eylem- ama şu anda tek konsantre olabildiğim şey bu acı.

Dayton kapıyı arkasından kapattı. Elinde bir tepsi yemek var ve yatağımın yanında yere koyuyor. Saçları kanla yıkandığı için nemli ve çıplak göğsünde hafif bir ter parıltısı var. Beline, uzun bacaklarındaki kasları gösteren sade beyaz bir şal sarıyor. Bu sabah arenada o güçlü bedenin nasıl hareket ettiğini izlemek ve şimdi onu temiz ve neredeyse çıplak görmek ...

Bu bir işkence.

"Aç değilim."

Yatağın yanında diz çöküyor. "Hadi, biraz posca'dan zarar gelmez." Yüzeyinde otlar yüzen kaynar bir çorba uzatıyor. "Ayrıca, bir gladyatör yemek yemelidir."

"Ben bir gladyatör değilim." Kendimi oturmaya zorluyorum ve çorba kâsesini yavaşça elime alıyorum.

"Sun Colosseum'da bir maç kazandın. Keldarion bile bunu söyleyemez. Ona söylediğimizde yüzündeki ifadeyi bir düşünün."

Eşimi düşündüğümde, içimde acı veren bir sıcaklık dalgası dalgalanıyor. Kaşık çorbanın içine düşüyor ve üzerimize sıvı sıçırıyor.

"Rosalina!" Dayton ağlayarak çorbayı aldı. "Rosalina'nın nesi var? Sen mi? Sadece yorgun olduğumu sanıyordum, ama bu ne? Zehir mi? Gorgon seni ısırды mı? Söyle bana."

Deniz mavisı gözleri endişeyle parlıyor. Ama bunu ona nasıl söyleyebilirim? Bu *utanç verici*. Battaniyemi omuzlarıma sarıyorum ve kendimi yatağın köşesine sıkıştırıyorum. "Benim için endişelenme. Bu geçecek. Yarınki maça kadar iyi olacağım."

"Kahretsin, Blossom, yanıyorsun." Alnıma dokunuyor ve sonra yatağıma oturup beni kollarının arasına alıyor. "Gidip biraz ilaç arayabilirim."

"Bunun bir faydası olmaz." Geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama onun yerine kendimi başımı göğsüne yaslariken buluyorum. Kalp atışları çok hızlı. "Bununla olmaz."

"Nedir *bu*?"

Ani bir rahatlama dalgası hissederek ona karşı kıpırdanıyorum. "Sanırım *kur yapma çılgınlığım* beni etkiliyor. Farron'un bundan bahsettiğini hiç duydun mu?"

"Biraz belki," diyor Dayton. "Ne dediğini hatırlamıyorum."

İçimi çektim, elim sert karnının üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Arkadaşlarımdan uzak kalmanın verdiği fizyolojik bir tepki bu. Özellikle de Kel'den çünkü aramızdaki bağı hiç tamamlayamadık. Temel olarak... vücudum onu arzuluyor. Bu son olduğunda, zihnim beni rüyalarımda Kel'e bile getirdi, ama sanırım o artık çok aşağıda. Kurtuluş yok-"

"Buz gibi bir penis almadığın sürece?" Dayton gülüyor.

"Hey! Bunun ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Göğsüne şaplak atıyorum ve ona bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum. Kötü fikir.

Mum ışığında fae bile görünmüyor; daha fazlası gibi, gölge ve ışıktan yapılmış yontulmuş bir tanrı gibi görünüyor. Yanık altın saçlar,

delici gözler, tam ayırık dudaklar.

"Bir şeyi umutsuzca arzuladığınız bir zamanı düşünün, o kadar çok arzuladınız ki tüm vücudunuz ağrıyordu" diyorum. "Ama ona asla sahip olamayacağınızı biliyordunuz. Seni tüketene kadar bu duyguyla yaşamak zorundaydın. Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Evet Rosalina, yapabilirim." Kolumu sıkıca kavradı. "Bunu çok iyi hayal edebiliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnime akıyor: o kadar canlı ve gerçek bir görüntü ki benimmiş gibi hissetmiyorum bile. Dayton aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ağzı açık bir öpücükle beni yutuyor. Hava almak için ayrıldığımızda çürük elbiselerimiz yırtılıyor. Ön sevişme yok, dokunma yok, bunların hiçbirisi için zaman yok. Beni alıyor, hızlı ve acil, çaresiz, hayvani bir şekilde. Sert siki iç duvarlarımı geriyor, her vuruşta daha hızlı ve daha sert vuruyor.

Ellerimiz birbirini pençeliyor, saçlarımız çekiliyor, dudaklarımız ısırılıyor. Ta ki... Ta ki ben

Etrafında patlıyor ve beni umutsuzca arzuladığım şeyle derinlemesine dolduruyor. "Gün." Durduramadan içimden bir inilti kayıyor. Islaklık havuzları

Bacaklarımın arasında, tüm vücudum hayal gücümle dalgalanıyordu.

Ama bu sadece benim hayal gücüm değil. İki kez birlikte olduk. Keşke hiç birlikte olmasaydık, nasıl bir his olduğunu hiç bilmeseydim. Keşke öpücüklerinin tadının güneş ışığı gibi olduğunu ve bedeninin içimde muhteşem bir fırtınada savrulmak gibi hissettirdiğini bilmeseydim.

Ellerinden biri yüzümü kavıyor, diğeri sırtımı hafifçe sıyrıyor. Gözlerimi açıyorum, yüzü tam benimkinin önünde. Daha yakına mı eğildi?

"Gitmelisin," diye fısıldadım.

"Seni bu şekilde bırakamam."

"Yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Yüz hatlarında hüznün ve öfkenin garip bir karışımı beliriyor. "Bak, sana arkadaşlarından biri kadar yardımcı olamayabilirim ama seni bırakamam. Benden bunu isteme."

Peki ya Wrenley? Soruyu sormak istiyorum. Ama onu düşününce içimde bir öfke kabarıyor ve kolunu yakalayıp morartacak kadar sert tutuyorum. "O zaman yapma."

"Ben kalacağım."

"Sanırım varlığın biraz dikkat dağıtıcı." Kalmasına ihtiyacım var ama bu benim istediğim şekilde olamaz. Bir eşi varken olmaz. "Bana bir hikâye anlatır mısın?"

"Eğer yemeğini yersen." Bana tepsiyi uzattı.

Huysuzca alıyorum ve dereotuyla baharatlanmış bir dilim ekmeği çorbaya batırıyorum. Et suyunun sirkemsi bir tadı var ama ferahlatıcı. Ben yemeğimi yerken Dayton, ailesinin bir gemiyle Ay Mercan Adaları'na gittiği günlere dair bir hikaye anlatıyor.

Kardeşleriyle balıkları izlemek için dalış yapmak, Delphie ile kumdan hayvanlar yaratmak ve sahilde pancar ve ananas kavurarak şenlik ateşi yakmak gibi anılar onun sözleriyle canlanıyor.

Derin sesi çok rahatlatıcı ve ailesi hakkında bu kadar rahat ve mutlu bir tempoyla konuştuğunu pek sık duymuyorum. Bitirdiğimde kâsemi alıyor. Babaları ve erkek kardeşlerinin onu uyurken küçük bir yelkenliye bindirip akıntıyla sürüklenmesine izin vererek şaka yaptıkları yeni bir hikâyeye başlarken başımı göğsüne yaslamaktan kendimi alamıyorum.

"Şaka yapıyorlar." Sırıttırıyor. "Denizin ortasında uyandım ama ilk kez bir sirenle tanıştım. Beni eve getirmeden önce çok eğlendik. Bu da bana Fare ve benim bir selkie ile ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyor."

"Bunu duymak istiyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarım teninin tuzla öpülmüş tadına doğru hareket ediyor. "Sadece gün batımından önce ayrılmayı unutma." Odada saati gösteren bir pencere yok ama henüz öğleden sonrayı geçmiş olamaz.

Dayton, "Elbette," der ve hikâyeye devam eder.

Onun varlığı şimdilik rahatsızlığımı hafifletti ve kendimi onun sesinin yatıştırıcı tınısına dalarken buluyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

İçimde bir inilti daha dalgalanıyor, karnım ağrıyor, bedenim yanıyor. Gözlerim çırpınarak açıldı. Başım Dayton'ın göğsünde, kolları bana sarılmış.

"Uyuyakalmış olmalıyım," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle," diyor Dayton, tepsiden bir bardak su uzatarak. "Kıvrılırken uyandım."

Bir yudum alıyorum, yanaklarım kızarıyor. Vahşi *flörtüm* intikam için geri döndü.

"Bak, gerçekten gitmelisin. Ben idare edebilirim."

"Bunu atlattık. Kalabildiğim kadar kalacağım." Daha yakına eğiliyor. "Şimdi bana en çok nerenin acıdığını söyle, bebeğim."

Karnımı işaret ediyorum. Beni bacaklarının arasına oturacak şekilde çekiyor, sonra üzerimdeki basit beyaz elbiseyi kaldırıyor.

"Bekle, ben şey giymiyorum, uh, altına bir şey giymiyorum ve-" Sözümü kesiyorum ve Caspian'ın kahkahasını duyar gibi oluyorum: *İç çamaşırlarına karşı bir isteksizlik mi, Prenses?* Ama tesadüfe bakın ki, arenadaki gladyatör yarışmacılara verilen kıyafetler sınırlı ve ben de temiz olanları paylaşmak zorundayım.

"Merak etme," diyor. "Mükemmel bir centilmen olacağım ve sana başka hiçbir yerde dokunmayacağım, tamam mı?"

"Tamam," diyorum. Ama onun sert şeklini sırtımda hissettiğimde buna inanmak zor.

"Sadece rahatla," dedi bana.

İri ellerinden biri karnımı kaplarken ona yaslanıyorum ve yumuşak daireler çizmeye başlıyor. Eşlik bağım beni rüyalarım aracılığıyla kuzeyde ona getirdiğinde Kel'in de aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Ama onun farklı bir sonu vardı, kendimizi kaptırdığımız bir son. Bunun burada olmasına izin veremem... Yapamam...

Ama eli çok iyi geliyor, içimdeki acıyı dindiriyor. Diğer eli beni sarıyor, omuzlarımı ovuyor. Dudakları kulağımın yanında.

"Nasıl bir his?" diye soruyor, okşamaya devam ederek. "Yardıma mı? Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum. Sana yardım etmek istiyorum, bebeğim. Sana yardım etmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Çok iyi hissediyorum." Tüm bedenim göğsüne yaslanıp gevşiyor ve çıplak bacaklarım açılarak onunkilere sürtünüyor.

Sertçe nefes alıyor, göğsünde derin bir gümbürtü duyuluyor. Benim *kur* yapmam, onun uyarılmamın kokusunu almasını mı sağlıyor? Burada olmamalıydı ...

"Bu kötü bir fikir Day."

"Beni bilirsin, hiçbir zaman iyi bir fikrim olmadı." Karnımın etrafındaki daireleri büyüyor, parmak uçları merkezimin tepesini okşuyor.

İçimden arsız bir zevk dalgası geçiyor ve topuklarımı şilteye gömüp ona doğru eğilerek onu hissediyorum. İhtiyacını hissediyorum.

Diğer eli yüzümü okşuyor, çenemi tutmadan önce saçlarımı geriye itiyor. Beni kaslı göğsüne doğru çekerken bu hareket sahiplenmeyi haykırıyor. Islak dudakları kulağımı okşuyor. "Bana durmamı söyle, Rosie. Durmamı söyle."

Dudağımı ısııyorum, aklım delice bir zevkle karışıyor. Elinin her hareketi tenimdeki kırılmış yıldız tozları gibi. Çemberleri büyüdükçe her süpürme daha da tehlikeli hale geliyor. O

Her seferinde göbek deliğimin dibinde yavaşlıyor, sert parmak uçları göbeğimi fırçalıyor. Her küçük hareket bedenimi coşkuyla sarsıyor.

Beni döndürüyor ve ben kendimi onun kollarında sabitliyorum, gözlerim yıldızlarla dönüyor. Altın sarısı saçları kalın dalgalar halinde yastığın üzerine dökülüyor. Göğsü kabarıyor, terle benek benek. Parmak uçlarım derisini kazıyor, tırnaklarım pembe çizgileri çiziyor. Yapabilsem içine gireceğim. Saçlarım dökülüyor, yüzümde koyu bir perde.

Tanrım, umarım yüzümü gizliyordur. İfademin saf arzu, istek ve... aşktan başka bir şey olmadığını biliyorum.

"Rosie, bunu hissetmiyor musun?"

Ve yapıyorum. İnce sargının içinden arzusu. Sesindeki çaresizlik. Her yanımda yankılanıyor.

"Dayton, yapamayız."

"Bu gece Kel olmadan öleceğini mi düşünüyorsun?" diye hırlıyor, altın rengi saçları vahşi, gözleri fırtına gibi. "Ben de senin için böyle hissediyorum. Kaçırıldığından beri her lanet günde sana karşı böyle hissediyorum. Bu beni parçalıyor."

Onu durdurmalıyım, bunu durdurmalıyım. Ama dünyaya zar zor bağlıyım. Her bir parçası beni benden alıyor. "Gün..."

"Senin yanımdayken kendimi hiç bu kadar canavarın merhametine kalmış hissetmemiştim." Beni sırtüstü yatırıyor, parmak uçları omuzlarıma giriyor ve beni yatağın derinliklerine bastırıyor. "İçimdeki kurt sana sahip olmak için yanıp tutuşuyor."

Vardiyam vücudumun her yerini ortaya çıkaracak şekilde yükseliyor. Bacaklarım onunkilere sürtünüyor. Onu itmem gerekiyor.

Baldırımı kavıyor ve bir elini bacağımdan iç uyluğuma doğru götürüp parmaklarını orada gezdiriyor. Diğer eli karnımı, kaburgalarımı ve umutsuz bir tempoyla inip kalkan göğsümün altını okşuyor. Büyük eli yüzümü okşuyor, dudaklarımı ayırıyor, çenemi kavıyor, sanki her yerimi ezberlemeye çalışıyor.

Sonra daha yakına eğiliyor ve göğsünün benimkine bastırması hayatımın en yoğun hissi oluyor. Kalp atışlarının kendi göğsümde yankılandığını hissediyorum.

"Doğru olmasa bile," diye fısıldıyorum, "Day, kalbimin bir parçası her zaman sana ait olacak."

Gözlerinde yaşlar birikiyor ve gülümsüyor. Çok güzel, bulutları yaran güneş gibi.

"Yıldızlar, biliyorum Rosie. Biliyorum amına koyayım. Bunu istiyorum.

Seni istiyorum. Ben seçiyorum sen." Gözleri parlıyor. "Onun yerine seni bu yüzden kurtardım. Neden seni kurtardım

Fırtına."

Bir şey zihnimdeki sis perdesini aralıyor. "Ne?"

Başını boynuma doğru eğiyor. "Bu yüzden seni fırtınada kurtardım."

Oturana kadar göğsünü itiyorum. Vardiyam tekrar üzerime düşüyor.

"Onun yerine dedin. *Kimin* yerine?"

Yüzü kızarıyor ama sonra meydan okuyan bir sırtışa dönüşüyor. Daha önce arenada Kairyn'e yaptığı gibi. "Wrenley de düştü. Sadece birinizi kurtarabileceğimi biliyordum."

Bunu bir gerçekmiş gibi ifade ediyor, pişmanlık ya da üzüntü duymuyor. "Eşin yerine beni mi kurtardın?"

"Ve bunu yine yapardım." Elimi göğsüne bastırarak sıkıca kavlıyor. Kalbim öfkeleniyor, zihnim dönüyor. Beni kurtardı. Beni seçti.

"Dayton, ya boğulsaydı? Sonsuza dek senin kurdun olurdu. Peki ya Summer? Lanetin ne olacak?"

"I-" Nefesi ağırlaşıyor, göğsü kabarıyor. "O iyi."

"Öyle olacağını bilmiyordun ama!" Ağlıyorum. Sahilde ne kadar üzgün olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. "Day, söyle bana, lütfen. Beni kurtardığını söyle."

Annemin kim olduğu yüzünden. Işıldayan Yayı kullanıp da hayatta kalan tek kişi olduğum için beni kurtardığını söyle. Ya da yıldızların hatırı için, Ezryn'e ettiğin yemin yüzünden beni kurtardığını söyle."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, nasırlı eli hâlâ benimkini kavlıyor. Tek duyabildiğim kalbinin *güm, güm, güm* sesleri. "Yapamam."

Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. "Odamdan çık."

Bana bakıyor, gözlerinde fırtınalar kopuyor. Bir an için, söylediğim her şeyi reddedeceğini düşünüyorum. Her şeye rağmen beni öpecek. Beni dibe çekmeden önce daha ne kadar su üstünde kalabileceğimi bilmiyorum.

"Nasıl istersen," diye hırlıyor ve sonunda elimi bırakıyor.

Birkaç adım atar ve sonra duvara tutunur. Vücudunda bir dalgalanma oluyor ve kurda dönüşüyor. O kadar büyük ki, eşyalarımın olduğu sepete çarpıp onu kırıyor.

"Güneş yeni batmış olmalı," diye nefes nefese kaldım. Artık dışarı çıkamaz.

Kurttan bir hırıltı yayılır. Kendini yere atmadan önce bir kez daire çiziyor.

"Burada uyuyacağım."

Acı boğazımda düğümleniyor. Altın rengi kürkü deniz kabukları ve yosunlarla karışmış. Yavaşça elimi ona doğru uzatıyorum ama yaklaştığımda yine hırlıyor.

"Biraz uyu ortak," diye hırlıyor. "Yarın büyük bir maçımız var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66



Rosalina

Metal kapılar yükseliyor ve Bahar askerleri bizi omuzlarımızdan iterek arenaya yönlendiriyor. Kairyn burayı bir gecede değiştirmiş. Devasa bitkiler kumların arasından yılan gibi kıvrılıyor, çiçekler benim boyumda duruyor ve sarmaşıklar parçalanmış sütunların ve kırık heykellerin üzerinden sarkıyor.

"Kairyn kesinlikle sahneyi hazırladı," diye fısıldıyorum. Parlak ışıktaki kollarımdaki pullar altın renginde parlıyor. Bugün, beyaz bir vardiyanın üzerine basit bir deri göğüs plakası giyiyorum ve hızlı hareket etmeyi en üst düzeye çıkarmak için ayaklarımda sandaletler var.

"Görünüşe göre Hadria'yı yağmalarken kırdığı her şey için bir kullanım alanı bulmuş," diye homurdanıyor Dayton.

Gün ışığına çıkıyoruz ve kalabalık prenslerini görür görmez kumları sarsan gök gürültülü bir kükreme patlak veriyor.

Biz bu çarpık arenanın merkezine yaklaşırken Dayton kalabalığa doğru bir kılıç kaldırıyor ve yüzünde göz kamaştırıcı bir sırıtma yayılıyor. Hâlâ rakibimizi göremedim.

"Şuraya bak." Dayton omzumu dürttü.

Bakışlarını takip ettiğimde arenanın ortasında dönen bir ışık küresi görüyorum. Etrafında bir gezegenin halkaları gibi altın bir daire dönüyor. Sesimizi yükseltmek için etrafta dolaşan küçük ekosferden çok daha büyük.

"Bu Atalar Küresi," diyor Dayton. "Justus'un sana Luminae Oyunlarını nasıl kazandığını anlattığı zamanı hatırlıyor musun? Kullandığımız şey bu. İçinde, bu arenadaki tüm dövüşçülerin hafızasını barındırıyor. Kumların üzerinde dövüşmeleri için onların bir illüzyonunu yaratabilir. Kairyn kadim bir savaşçıyla beni alt edebileceğini mi sanıyor? Çok şaşıracak."

"Bu kadar ukala olma," diye karşılık veriyorum. "Kimi çağıracağını bilmiyoruz."

Dayton kalabalığa bir sırtıma daha gönderir ve hoş bir kükreyle karşılaşır. "Merak etmeyin. Bu tür düzinelerce maça çıktım ve hiçbirinin üstesinden gelemeyeceğim bir zorluk olduğunu kanıtlamadım."

Yine de içimde bir şeyler kıpırdıyor. İmparator ilan edilen kişi locasında öne doğru adım atarken kalabalık sessizleşiyor. Kairyn'in siyah pelerini nemli havada dimdik sallanıyor ve tek tesellim tüm o ağır zırhın altında kaynıyor olması.

"Yaz Diyarı'nın insanları, çok muhteşem bir maç için bize katıldınız," diyen Kairyn'in sesi, bir ekosfer tarafından güçlendirilerek kalabalığın arasında gürüyor.

Kairyn kalabalığa hitap ederken hoşnutsuzluk dalgasını duymaktan çok hissediyorum. Seyircilerin arasına yerleştirdiği onca asker varken onu yuhalamak sadece halka zarar verir. Pulvinarda Kairyn'in yanında çok sayıda Bahar askeri, Kraliçe'nin Ordusu'nun eski üyeleri ve birkaç beyaz cüppeli yardımcı var. Aralarında Wrenley'i göremiyorum. Bununla birlikte Bülbül prizmatik zırhının içinde parlıyor. Manastırdan kaçtığından beri onu görmemiştim. Onu Işıldayan Yay ile öldürebilirdim ama onun yerine gitmesine izin verdim.

Bunun doğru bir karar olup olmadığından hâlâ emin değilim.

"Tebaam!" Kairyn eldivenli ellerini havaya kaldırır. "Gördüm ki Eski Yaz Prensi'nizin arenadaki dövüşünü izlemekten ne kadar keyif aldığınızı." "Eski" kelimesinin kullanılmasına rağmen kalabalık yine de bir tezahürat koparıyor,

Dayton'ın adı bir ilahiye dönüşüyor. Dayton bunu içine sindirir, göğsünden gürültülü bir kahkaha patlarken iki kılıcını da kaldırır.

Kairyn Dayton'a olan bu yeni sevgi gösterisinden rahatsız olmuşa benzemiyor. Aksine, daha dik duruyor. Beklenti içimi kemiriyor. *Ne planlıyorsun, yılan?*

"Sizleri memnun etmek istiyorum, Yaz vatandaşları," diyor Kairyn. Baykuş miğferi eğiliyor, tek gümüş çizgi parlıyor. "Arenada bir Yaz Prensi'nin dövüşünü izlemekten keyif aldınız, neden üç olmasın?"

Arenanın üzerindeki küre, içinden ışık huzmeleri fırlayıp kumun üzerinde iki iri fae erkeği şeklinde şekillenmeye başlayana kadar daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. Biri Dayton gibi çift kılıç tutuyor, diğeri ise kalkan ve kılıç. Onları duvar resminden tanımasam bile, kalabalık isimlerini söylemeye başlamasa bile, sadece duvar resminden kim olduklarını bilirdim.

Dayton'ın yüzündeki boş ifade, kılıçlarının kuma düşme sesi.

Kairyn Damocles ve Decimus'u arenaya geri getirdi.

"Kılıçlarınızı alın Dayton," diye nefes alıyorum.

İki savaşçı sinsice ilerliyor. Fae gibi görünüyorlar ama değiller. Zaman zaman vücutları katı bir illüzyona dönüşüyor ama bir güneş ışığına adım attıklarında tamamen ışıktan parlıyorlar.

"Elbette küçük kardeşimizi arenada bulacaktık," diye kükrüyor Damocles'in sesi, yankısı kalabalığa kadar ulaşıyor. "Kraliyet görevlerinden her zaman kaçtığı yer orasıydı."

"Ona hak ettiği kraliyet hesabını vereceğim." Decimus kılıcını kalkanına vurur. Bunu yaparken, siyah gölgelerden oluşan bir dalga ışığın içinden geçer.

Kalbim daha da battı. Bu Dayton'ın bahsettiği Luminae Oyunları gibi değil. Kairyn'in kardeşlerinin anılarını bir şekilde bu sapkın ruhlara dönüştürdüğüne bahse girerim.

Neredeyse bize doğru geliyorlar. Dayton hareket etmedi, kılıçlarını almadı.

"Day!" Çığlık atıyorum, onu kenara çekiyorum, tam Damocles koşu sıçraması.

Kalbim boğazımda, bizi büyük bir eğretili otunun arkasına çekiyorum, kılıçları şimdilik bırakıyorum. Bitkilerle kaplanana kadar koşmaya devam ediyorum. Kalabalık daha yüksek sesle tezahürat yapıyor, Damocles'in adı bir ilahiye dönüşüyor. Seyircileri coşturmak için durmuş olmalı.

Dayton, Justus'la antrenman yaparken bundan bahsetmişti. *Damocles zafere o kadar takıntılıydı ki, bu onu küstahlaştırıyordu. Saygın bir galip olarak statüsünü yükseltmek için kararlar aldı.*

"Bana bak, Day." Yüzünü tutuyorum.

Başını iki yana sallar. "Kairyn bunu yaptığı için hasta." "Onlar değil. Olmadığını biliyorsun. Bu sadece çarpık bir anı."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Her şey mahvoldu. Kumun üzerindeki illüzyonları öldürsem bile, kardeşlerimi öldürüyormuşum gibi görünecek."

Dayton haklı. Bu çarpık. Kairyn için fazla çarpık ve zekice. Bunu kimin bulduğunu merak ediyorum... Bülbül mü? Öyle olmalı. İzlemek için değilse neden burada olsun ki?

Bitki yarılıyor ve Decimus gözlerinde çılgın bir bakışla karşımıza çıkıyor. Beni belimden yakalıyor ve üç metre havaya fırlatıyor. Çığlık atıyorum, ayaklarım tekmeliyor, kollarım çırpınıyor. Bir çatırtıyla sertçe yere indim. Çabucak oturdum.

ve kırık yayımı altımdan çek. *Yayım kemiklerimden daha iyidir.*

Kumların ötesinde, Decimus'un büyük bir rüzgârla arenada uçtuğunu görüyorum. Bir sütuna çarpıyor, taş parçalanıyor. Dayton'ın eli uzanmış, avucundan bir büyü parıltısı dans ediyor.

Kum kayıyor ve Damocles bana doğru koşuyor. Altın rengi saçları kısa kesilmiş, yüzü tehditkâr. Sıçrıyor ve kılıçlarını yere saplıyor, tam ben yoldan yuvarlanırken kuma çarpıyor. Kemerime uzanıp kısa kılıcımı çıkarıyorum. Bununla yayım kadar rahat değilim ama elimdeki tek şey bu.

Bir çığlık atarak Demokles'in baldırına saplıyorum. Tıslıyor, yaradan kırmızı kan fışkırıyor, sonra kan yerde parçalanmış bir ışığa dönüşüyor. Ayağa fırladım. Bu savaşçıyı caydıramadım. Saldırdı, öyle bir darbe vurdu ki deri göğüs plakamı kesiyor.

Justus'un dersleri yıldırım hızıyla zihnime çarpıyor. *Engelle, uzaklaş.* Tek bildiğim burada rakipsiz olduğum. Kısa kılıcımı savuruyorum ve Damocles hiç çaba harcamadan onu engelliyor.

"Küçük, güzel bir sirenin denizden bu kadar uzakta ne işi var?" diyor bana ölümcül bir niyetle yaklaşarak. "Kardeşimin çağrısı seni okyanustan çekmeye yetti mi? Birçokları için olduğu gibi senin de ölümün olacak olması büyük talihsizlik."

Damocles kısa kılıcı elimden alıyor ve kılıç kumun üzerinde sekiyor. Olabildiğince hızlı geri çekildim ama taş duvara çarptım. Eğer kılıcımı kullanmazsam

Şimdi dikenler, öleceğim. Damocles kılıcını kaldırır-

Dayton aramıza girip saldırıyı engellerken, çınlama sesi arenada yankılanıyor.

"Ondan uzak dur," diye hırlıyor, sesi öfkeyle karışık.

"Sonunda savaşa katılıyor," diyor Damocles. "Uyuyacağını sanmıştım."

Dayton hırlıyor, Damocles'a darbe üstüne darbe indiriyor. Çabucak arenada Decimus'u arıyorum. Sütunla çarpışmadan sonra iyileşmiş ve kardeşlerine doğru koşuyor.

"Dayton! Dikkat et!"

Ağlıyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor ve Decimus'un saldırısını engellemek için tam zamanında kılıcını kaldırıyor. Ona yardım etmeliyim. Sayıca üstün ve şu anda hepsi beni görmezden gelmekten memnun.

Yayımın kalıntılarına koşup parçaları topladım. İkiye ayrılmıştı. Çabucak, Kairyn'in ürkütücü sarmaşıklarından bir parça koparıyorum ve kopan yayın etrafına sarıyorum. Pek iyi bir onarım sayılmaz ama işimi görecektir.

Dövüşe geri koşarken Kairyn ve Bülbul'e bakıyorum. İkisinin de pulvinarın kenarında dikkatle baktıklarını görüyorum.

Şunu izle.

Yayı geri çekiyorum, nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Yay elimde garip bir şekilde sallanıyor. Lanet olsun. Umarım bunu izlememişlerdir.

Sırtımdaki sadaktan ikinci bir ok çekerek Decimus'un geniş omuzlarına nişan alıyorum. Ok isabet ediyor ve kükreyerek geri çekiliyor. Dayton fırsatını bulup göğsüne vurur. Işık titriyor. Neredeyse onu yakalamıştı.

Kalabalık toplu bir beklenti nefesi verir. Dayton bunu duyuyor. Kesin hareketlerinin yavaşlamasında bunu görüyorum.

"Kardeşini şimdi öldür," diye hırladı Damokles. "Onu savaş alanında bıraktığında yaptığın gibi bir ölüm daha ver ona."

"Hayır, ben-" Dayton kekeliyor ve Damocles'in saldırısını engellemek için tam zamanında dönüyor.

"Sebec olduğun ölümü herkese göster," diyor Damocles ve Dayton'ı Decimus'a doğru iterek ilerliyor.

"Verilmesi gereken bir karar olduğunda küçük kardeşimiz hep bocalar." Decimus kalkanının büyük kısmıyla Dayton'ı doğrudan Damocles'in kılıçlarına doğru iterek ona saldırır.

Çılgılık atıyorum. Kılıçlar vücudundan çekilirken Dayton'ın yaralarından kan fışkırıyor. Kusuyor, dudaklarından kan damlıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum. İleriye doğru koşarken içimdeki büyü çatırdıyor. Ama dikenlerime uzanmıyorum. Onun yerine arenadaki bitkilerle bağlantı kuruyorum, Kairyn'in yarattığı bitkilerle. Baharın bitkileri, eşimin büyüsünün bitkileri. Kardeşlerin yanında yükselen bir sarmaşık sarmalı çöküyor. Hem Damocles hem de Decimus geri çekiliyor ve ben de Dayton'ı diğer tarafa çekiyorum.

Sarmaşıklar aramızda bir ayrılık yaratıyor. Dayton'ı omuzlarından tutup bitkilerin kucağına doğru sürüklüyorum ve sessizce etrafımızda yükselmelerini istiyorum. Umarım bu kadar uzaktan Kairyn tarafından fark edilmez.

Kalabalığın görüş alanından çıkar çıkmaz ellerimi Dayton'ın kanlı karnına bastırarak iyileştirici büyümü arıyorum. Biliyorum ki

Güç içimde olmalı ama ona daha önce hiç erişmemiştim. Ezryn'in Farron'a öğrettiği gibi bana da öğretmesini sağlamalıydım.

Hırlayarak, kana bulanmış ellerimi çıkarıyorum, elbisemin eteğini yırtıyorum ve yaranın etrafına sarıyorum. En azından burada kimse bizi duyamaz.

Dayton omuzlarımı sıkıca kavradı. "Bizi buradan çıkar, Rose. Bunu yapamam. Kazanamam."

İçimdeki her içgüdü dikenlerimi çağırıp bizi buradan uzaklaştırmak istiyor. Ama bu Summer'ı, yayımdaki şansını terk etmek anlamına gelir.

Buradaki herkesi terk ediyorsun, bize güveniyorsun.

"Bu doğru değil," diyorum. "Justus kardeşlerine karşı kazanabileceğini söyledi."

Onların zayıflıklarını biliyorsun. Ona sen *söyledin*."

"Bunu bilmek başka, yapmak başka bir şeydir." Dayton başını sallıyor, sarı saçları savruluyor. "Onlar benim *kardeşlerim*."

"Hayır, değil. Onlar değil. Kairyn bunu seni korkutmak için yapıyor. Bunu yapıyor çünkü *korkuyor*."

"Eminim metal çizmelerinin içinde titriyordur."

Dışarıda bir çağrı başlar: Dayton'ın adı, onu arayan kardeşlerinin dudaklarında.

Dayton'ın ensesini tutarak, "Kairyn korkuyor," diyorum. "Kalabalığı nasıl ateşlediğini gördü. Burada onların zihinlerini bozacak kadar güçlü değil. Ne bu âlemde, ne de *senin* âleminde. O sadece korkuyla hükmedebilir ve sen bunu elinden alıyorsun. İnsanlara umut veriyorsun."

Dudakları titriyor, hâlâ kan kırmızısı. "Kendi kardeşlerimi halkımın önünde öldürmek mi? Nasıl yapabilirim..."

"Onlar bozulmuş anılardan başka bir şey değil. Summer halkına gerçek bir kahramanın ne olduğunu hatırlatın. Onlara Kairyn, Damocles ya da Decimus, Yaz'ın Yüce Prensi." Alnımı onunkine yaslıyorum. "O sensin. Şimdi oraya git, onlarla yüzleş ve güneşi kör edecek kadar parlak yan."

BÖLÜM 67



Dayton

Tanrım, onu öpmek istiyorum. Altın sarısı saçları ve pul pul yanaklarıyla alıştığım Rosie'ye pek benzemese de elbette çok güzel. Ama içinde her zaman parlayan bir ışık var. "Sana bunların ne kadar sevimli olduğunu söylemiş miydin?" Perdeli kulaklarını okşayarak söylüyorum.

"Day!"

"Beni dinle, Blossom." Elini tutuyorum. "Bu benim tek başıma yapmam gereken bir şey. Kendini güvende tutabilir misin?"

"Anlıyorum. Benim için endişelenme," diyor.

"Tamam o zaman. Eğlendirmem gereken bir kalabalık var." Göz kırpyıyorum ve sarmaşıkların arkasından parlak ışığa doğru sıçıyorum. Bu noktada saf adrenalin beni ayakta tutuyor ve yaralarımın kaynaklanan acıyı kabul etmeyi reddediyorum. Yaralarım kötü ama üstesinden gelmezsem öleceğiz ve bu daha da kötü.

Güneş gözlerimi yakıyor ve görüşümü ayarlamak için gözlerimi kırpyıştırıyorum. Damocles ve Decimus arenanın ortasına yakın bir yerde duruyorlar.

"Duyduğum benim adım mıydı?" Ekosferin sesimi arenaya kadar yükselttiğini söylüyorum. "Üzgünüm, sadece biraz kestirmem gerekiyordu."

Kalabalıktan kahkahalar yükseliyor. Güzel. Damocles'in benden daha çok nefret ettiği tek şey iyi vakit geçirmek ve gülümsemektir.

Elbette, ağabeyimin ışıktan etkilenmiş bakışları çeliğinin parıltısında yansıyor. Yanında Decimus, kırmızı kalkanı ve kılıcıyla sağlam ve kararlı görünüyor.

İki kardeşim de kendi başlarına zorlu rakiplerdir ve ben burada ikisini de alt etmeye çalışıyorum. Ama ben her zaman kötü fikirleri seven biriydim.

İkiz bıçaklarımı sıkıca kavriyor, tanıdık ağırlıklarını hissediyorum. Onların gücüyle başa baş mücadele edemeyeceğimi biliyorum ama başka avantajlarım da var: çeviklik, kurnazlık ve lanet olası bir ışıktan yapılmadığım gerçeği. Hareketlerimi gizlemek için sık yaprakları kullanarak ileri atıyorum.

Damocles saldırıyor, bıçakları güneş ışığında parlıyor, kendine güveni aşikâr. Darbelerinden kaçıyor, sütunların arasında bir gölge gibi dans ediyor, saldırmak için uygun anı bekliyorum. Decimus beni kuşatmak için hamle yapıyor, kalkanını savunmak için kaldırıyor ama ben köşeye sıkışmayı reddediyorum. Bunun yerine onları neşeli bir kovalamacaya sürüklüyorum, siperlere girip çıkarak dayanıklılıklarını tüketiyorum.

"Savaşıyor muyuz yoksa dans mı ediyoruz?" Decimus kükrüyor. Kılıcını bana *doğru sertçe* savuruyor. Yoldan çekiliyorum ve bir sütuna çarparak her şeyin parçalanmasına neden oluyorum.

"İyiymiş, Dec." Sırıtarak geriye doğru kaçıyorum. "Sen her zaman biz kardeşler arasında en güçlüsü oldun."

Damocles huffs. "Diliyor." En büyük kardeşim, asla geride bırakılmayacak biri olarak, ikiz bıçaklarını yolumuzu kesen devasa bir sarmaşığın içinden geçiriyor.

Bence *çok iyi. Kendini yormaya devam et.*

"Gerçek Demokles bunu taşla da yapabilirdi," diye sesleniyorum. "Ne bilmeceleler konuşuyorsun, küçük kardeşim?"

Damocles tükürüyor.

Işığın savaşçıları ne olduklarının asla farkına varmazlar ama kalabalık farkındadır. Onlara bunların sadece yanılsama olduğunu hatırlatmak zorundayım.

"Sadece burada olmanızın iyi bir şey olduğunu söylüyorum, kardeşlerim." İkisinden gelen ortak bir darbenin altından kıl payı sıyrıldım. "Arenadaki galibiyet rekorumu hep merak etmişimdir çünkü ikinizle de hiç karşılaşmadım. Şimdi, gerçek şampiyonun kim olduğunu göreceğiz."

"Senin kadar ukala ve gözü kara biri değil," diye tükürür Damocles.

Demokles'in bıçakları ölümcül bir hassasiyetle havayı yarıyor. Harekete geçiyorum. Hızlı bir hareketle, yan tarafa doğru dalıp sütunlar. Damocles onu takip ediyor, kibri onu tereddüt etmeden yönlendiriyor. Ama o saldırmak için hamle yaparken, ben gölgelerin içinde kayboluyorum.

Bu sırada Decimus kalkanını savunma pozisyonunda kaldırarak saldırıya devam ediyor. Hareketlerindeki gerginliği, kol ve bacaklarına sinen yorgunluğu görebiliyorum. Bir saldırı furyası başlatıyorum, ikiz kılıçlarım onu her yönden yaylım ateşine tutarken çelikten bir bulanıklık oluşturuyor. Kalkanı sallanıyor, savunması zayıflıyor.

Kalabalık kükreyerek onaylıyor. Ama onlarla öylece oynayamam. Bunu sona erdirecek güce sahip olmalıyım. İnsanların önünde benim olanı talep etmek için

Yazın. Lütuf benimdir. Onlara nedenini göstermeliyim.

Çevresel görüşümde altın rengi bir şey parıldıyor. Rosalina.

Bunu onun için kazanacağım. Benim olduğuma inandığı adam için. Halkını kurtarabilecek bir adam. Kutsamasına layık bir adam.

"Hey kardeşlerim, kumların üzerinde bir Yüce Prens'le savaşacağınızı hiç düşündünüz mü?" Açık alana sıçradım.

"Bir korkak için değersiz bir unvan," diye kükrüyor Decimus, yaklaşırken.

Kalkanı

beni geri itiyor, kılıcı amansız bir saldırı yağmuru. Savuşturuyorum ve kaçıyorum, kaslarım efordan çılgılık atıyor, sıcaklık amansız, ama teslim olmayı reddediyorum. Decimus'un savunmasındaki çatlaklardan yararlanarak ileriye doğru bastırıyorum, ta ki sonunda gücü azalana ve saldırıları duraklayana kadar.

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Arenada dövüşmek bir onurdur. Bu bizim yolumuz.

Onursuz olan, kardeşinin kulaklarını kesmek ve çarpıtılmış sözlerle Kutsama için yalvarmaktır. Yüce Prens olmaya layık değilsin." Kılıcımı gökyüzüne, Kairyn'e doğrultuyorum. "Asıl çarpık olan, Summer halkına onları savaşta savunurken ölen prenslerin senin oyunlarında dövüşmesini izletirken, sen onlara kutsamayı verenlerin hizmetkârlarıyla yemek yiyorsun. gerçek ölüm."

"Kapa çeneni-" Kırık sözcükler, Kairyn'in sözcükleri, yankosferin girip çıkması. "Durdurun onu-"

Kalabalık tepki olarak kükrer, öfke ve tiksinti belirgindir.

"Bunu onlar için bitireceğim. Bunu Summer için bitireceğim," diye hırlıyorum. İnsanların beni duyup duymaması artık önemli değil. Ne yapmayı planladığımı görecekler.

Artık içimde hiç tereddüt yok. Kardeşlerim bir ışık parıltısından başka bir şey değiller. Bu Damocles değil, Decimus değil.

Aralarına iniyorum, her taraftan bana saldırmak için hareket ettiklerinde ayaklarım kumda kayıyor. Arenanın nabız gibi atan kalbinde, antik sütunların ve yemyeşil yeşilliklerin arasında, ikiz kılıçlarım kararlılıkla parlarken duruyorum. Burası her zaman onlardan çok benim dünyamdı. İçinde savaştılar; görevlerini yaptılar. Ama asla benim yaptığım gibi kalabalığı kazanamadılar. Hiçbir zaman kılıç darbeleri arasında hayatın saf parıltısını bulamadılar.

Kalabalığın coşkusu yükselirken, anı yakaladım. Ustaca bir hareketle kardeşlerimi etkisiz hale getiriyorum, kılıçları unutulmuş yankılar gibi takırdıyor. Her vuruşta, kalbim onların solan nefeslerinin ritmiyle atıyor.

Kılıçlarım unutulmaz bir hassasiyetle hedeflerini buluyor. Damocles ve Decimus'un gözleri açılıyor, kalpleri kardeşleri tarafından deliniyor. Bakışlarını son bir kez daha tuttuğumda, acaba sonunda böyle mi görünüyorlardı?

savaş meydanında, hayatları tükenirken, Yazın Lütfunun uçup gittiğini hissederken... Beni düşündüler mi?

Onları terk eden kardeşlerini düşündünüz mü?

"Özür dilerim," diyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Büyü sönüyor, bedenleri tozlu ışık zerreciklerine dönüşerek uzaklaşıyor. "Sizi kurtaramadığım için üzgünüm. Ama söz veriyorum, halkımızı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Biçimleri tamamen kayboluyor ve kılıçlarım arenaya adım attığım andaki kadar temiz. Göğsümde kalan tek kan benimki.

Kulaklarımdaki çınlama kayboluyor ve kalabalığın uğultusu duyuluyor. Benim için alkışlar, başka bir şeyle karışık. Protesto sesleri yükseliyor, ıstırap çığlıkları kınama haykırıışlarına karışıyor ve kalabalık İmparator Kairyn'in sergilediği zalimliğe karşı öfkeleniyor.

Önümde bir varlık duruyor. "Ne gerekiyorsa," diyor Rosalina.

Demek beni duydu. Bu, sesindeki hüznü açıklıyor, aynı hüznü şu anda içimde kıvranıyor.

Yaz Diyarı'nın bu zorbalıktan kurtulduğunu göreceğim. Ne pahasına olursa olsun.

Ama ikimiz de Summer'ı geri almam için ne gerektiğini biliyoruz.

Benim dizginlenemez sihrim.

Bana bunu verebilecek tek bir kadın var. Ve o da yanımdaki değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68



Keldarion

"Hadi, George. Çok uzak değil."

Sözlerimin doğru olduğundan emin değilim. Labirentin iç kısmındaki hapisane hemen bir sonraki köşede ya da bu lanet labirentin diğer tarafında olabilir. George'un yoldaki her çatalda emin olduğu gibi, her adımda daha da uzaklaşıyor olabiliriz.

Ve George'un daha kaç adımı olduğundan emin değilim. O hala Kendinden emin bir şekilde sırtıtmayı başarıyor ama yüzü solgun, hareketleri yavaş. Onu sabit tutmak için bir kolumu omuzlarına doluyorum. Rosalina ara vermemiz için yalvarırdı ama kısa süre önce dinlendik. Durmaya devam edemeyiz.

Fazla zamanımız kalmadı, Farron ve Caspian'ın kristalleri kırmasına sadece üç gün kaldı. Eğer biz hapishaneye varmadan gerçekleşirse, her şey boşa gidecek. Zamanımız tükeniyor.

"Sen iyi bir sporcusun, bunu biliyor musun?" George göğsümü okşadı.

"Ailen için her şeyi yaparım," diyorum. "Seni bu labirentten geçirmem gerekirse, geçiririm."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin." Labirentte bir T şekline yaklaşırken George başını sağa doğru eğiyor.

Sağa döndüğümde, meleklerle oyulmuş devasa bir kemerle karşılaşıyorum. Ötede, duvarlarla çevrili bir koruluğa doğru genişliyor. Zemin mor çimenlerle kaplı, ametist gibi parlayan kayalarla bezeli. Yanardöner yapraklarla parlayan ağaçlar neredeyse duvarlar kadar yüksekte yükseliyor. Parlak pembe kelebekler sağa sola uçuşuyor.

"Bu güzel bir değişiklik değil mi!" George haykırıyor. Öyle görünüyor ki ona ikinci bir rüzgar verdi. Beni itiyor ve aceleyle koruya doğru ilerliyor.

"Dikkatli olun. Labirente sebepsiz yere hiçbir şey yerleştirilmez."

Korunun uzak ucunda başka bir kemer yatıyor: labirentin devamı. Burada bir çeşit tuzak ya da deneme olmalı. Her adım tehlikeli.

George'u uyarıyorum: "Yerinde olmayan her şeye dikkat et," diyorum. "Şurada hareket eden yığın gibi mi?" "Ne?"

George korunun karşısındaki bir ağaç kümesini işaret ediyor. Ağaçların dibinde parlak pembe kelebeklerle kaplı büyük bir kütle yatıyor. Sanki büyük bir uykudan uyanıyormuş gibi kımıldıyor ve hareket ediyor. George'un önünde korumacı bir şekilde duruyorum.

Yığın, kelebeklerin kanat çırpıtığı bir kütle olarak yukarı doğru yükseliyor. Ayakta durduğunda, neredeyse 3 metre boyunda. Kalabalık kelebeklerin arasında bir kadın şekli oluşmaya başlar. Uzun beyaz saçları canlı yaratıkların örtüsünün altından dökülüyor. Büyük bir kelebek yüzünü kaplıyor, kanatlarındaki benekler içime bakan korkunç gözler gibi görünüyor.

"Bu yoldan geçeceğinizi gördüm, Keldarion, Kış'ın Yüce Prensi," diyor dev dişi, dudakları kelebeklerle kaplı. Bize doğru yürümeye başlıyor. Kolları sarkaç gibi sallanıyor, vücuduna göre çok uzun. Bacakları da doğal olmayan bir şekilde ince ve uzun görünüyor.

"Umarım seni bekletmemişizdir Philiris," diyorum. Eninde sonunda onunla karşılaşacağımızı biliyordum. Kaderler birbirlerinden asla uzak değildir.

"Tabii ki hayır. Ne zaman burada olacağını biliyordum." Kelebek gözleri George'un üzerinde geziniyor ve sanki onu daha iyi görebilmek için başının tamamı uzun boynunun üzerinde neredeyse baş aşağı dönüyor. "Yine de bazılarınızı görmek diğerlerinden daha zor."

"Bu Philiris, Vizyoner," diyorum George'a. "Kaderlerden biri daha." "Daha önce birçok kişi bana geldi." Philiris'in sesi kız kardeşinden daha derindi. Clio'nun sesi, vücudunu kaplayan tüm kanatların içinden geliyor gibi görünen garip, yankılı bir ses. "Birçok gelecek gösterdim ki geçmeye başladı. Beni en son gören Bahar'ın en küçük oğluydu. Kanat çırpışları büyük ve korkunç bir geleceği tasvir ediyordu. Öyle de oldu."

"Geleceği bilmek bana daha önce hiç yardımcı olmadı," diye homurdanıyorum ve George'un kollarını tutuyorum. "Bize her ne teklif edeceksen, onu istemiyoruz."

Onun yanından geçmeye başladığımızda önümüzde devasa bir genişlik uzanıyor: Philiris'in dev kanadını oluşturmak için bir araya gelen tüm küçük kelebeklerin doruk noktası. "Size geleceğinizi göstermeyi teklif etmeyecektim, Keldarion, Kış'ın Yüce Prensi. Ya da seninkini, O'Connell'ların George'u." Bize bakabilmek için başını sonuna kadar çevirdi. "Ama Dikenler Prensi ve onun Altın Gülü'nün geleceği... Kanatların bana gösterdiği şey bu."

Gitmeliyim. Yürümeye devam et. Gerekirse bu korudaki bütün tuzakları kurarım.

Ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum. "Sen... Rosalina'nın geleceğini biliyor musun?"

Philiris iç çekiyor, kelebekleri sesle dalgalanıyor. "Geleceğin kanatları durmadan çırpınıyor. Orada burada bir şeyler görüyorum."

"Göster bana." George elimden kurtuldu ve ona doğru yürüdü. "Kızımın kaderini görmek istiyorum."

Philiris doğal olmayan uzunluktaki parmaklarını George'un yüzüne yerleştirir. Bir kelebek ortaya çıkar ve George'un alnında, görmeyen gözler için benekleri olan bir maske oluşturur.

"Hayır," diyorum, uzanıp cılız bileğini tutarak. "Ben yaparım." "Yüce Prens?" Philiris kelebeği George'un yüzünden çekerek soruyor.

Rosalina'nın babasına bakıyorum. "Geleceği görmek en kararlı insanı bile umutsuzluğa sürükleyebilir. Ben on yıllardır böyle bir umutsuzlukla yaşıyorum. Bu yükü taşımama izin ver."

George uzun bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonunda başını sallıyor.

Kelebek Philiris'in avucundan havalanıp burnumun üstüne konuyor. Her şey kararı.

Onu görüyorum. Rosalina. İç içe geçmiş mor ve altın dikenlerden yapılmış devasa bir merdivenin tepesindeki tahtta oturuyor. Uzun bacaklarını çaprazlamış, koyu renk elbisesinin yüksek yırtmacından dokunmayı arzuladığım süt gibi teni görünüyor. Saçlarını dikenli bir taç süslüyor.

Merdivenlerden ona doğru sendeleyerek çıktım. Isı her tarafıma yayılıyor, ama normal ateş sıcaklığı değil. Bu ısı aynı anda hem üşütüyor hem de yakıyor gibi görünüyor, pençeli parmaklarıyla tenimi tırmalıyor. Zümrüt ateşi merdivenlerin kenarını yalıyor. Alevlerin içinde yüzler oluşuyor, çığlık atan ağızlar ve açılmış gözler, bir sonraki titreşimde kaybolmadan önce.

Rosalina parmaklarını kolçağa vuruyor, ağzı kaşlarını çatmış. Genellikle çok nazik ve sıcak olan gözleri boş ve donuk.

Yanında zümrüt rengi bir ateş parlıyor ve ardından başka bir figür beliriyor. Karartılmış çelikten giysiler içinde, gövdesine göre çok zorlu bir zırhla onun üzerinde duruyor. Zırhın siperlerinden sivri uçlar çıkıyor. Siyah saçları çenesinin altına düşüyor ve dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor.

Sonsuza dek zihnimden atmaya çalıştığım bir gülümseme.

Rosalina Caspian'ı gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Ama benim bildiğim şekilde değil, bir fıkra anlattığında ve gülen tek kişi olduğunda kız gibi gülümsemesi ya da beni tam istediği yerde yakaladığını bildiğinde boğucu sırtışı gibi

beni istiyor. Bu başka bir şey, ateşli bir şey.

Bir kölenin gülümsemesi.

Caspian onu boynundan tutup yukarı kaldırıyor. Yüzünde vahşi bir açlık ifadesi var. Alt dudağını ısıtıyor, çekiştiriyor ve o kadar sert ısıtıyor ki çenesinden aşağı kan damlıyor. Bu hareket sadece onu daha da Onun için daha da çaresiz. Göğüs plakasını tırmalıyor, vücudunun her santimini onunkine doğru itmeye çalışıyor.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Bu kıskançlık değil, Rosalina'yı daha birkaç gün önce Caspian'la paylaştım. Vücuduna hak ettiği şekilde tapan başka arkadaşları olduğunu biliyorum. Ama önümdeki bu manzara...

Bu Rosalina değil. Eğer onunla sevişerek lanetimi bozarsam, bu onu doğruca Caspian'ın kollarına gönderir. Ve olacak olan da bu.

Caspian'ın beni sevmesi önemli değil. O da onu seviyor ve ona sahip olabilmesinin tek yolu onu kölesi yapmaksa, bunu yapacaktır.

Caspian onu tekrar boynundan kavrar ve dizlerinin üzerine çökmeye zorlar. Ona saygıyla bakıyor. Sanki hayatının aşkıymış gibi. Sanki bir tanrıymış gibi.

Ve ufuktaki her şeyi yakan yeşil ateşe bakarken, onun tam olarak bu olduğunu fark ediyorum.

Karanlık bir tanrı ve onun karanlık kraliçesi.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. Ateş tenimde kocaman yaralar oluşturdu ama umurumda değil. Merdivenlerden yukarı fırlıyorum, ellerim Caspian'a doğru uzanıyor.

Caspian döner ve dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşur. "Merhaba sevgilim," der.

Sonra yere düştüm, yumruklarım mor çimenleri parçaladı. Merdiven ve alevler gitmiş, geriye sadece koru kalmıştı. Derime baktım. Yanık yok ama ürpertici sıcaklık iliklerime kadar işliyor.

"Ne gördün?" George yanıma koşarak sordu.

Onu görmezden geliyorum ve Philiris'e bakıyorum. "Bu gerçekleşecek mi? Onun için başka bir gelecek yok mu?"

Bana doğru yaklaşıyor ve uzattığı parmağıyla bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırıyor. "Ben sadece geleceği görüyorum, Yüce Prens. Onu yaratan sizsiniz."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin ediyorum. Sesim düzensiz ve çaresiz.

"Bazı şeyler belirlenmiştir. Örneğin," kelebek gözleri benden George'a bakıyor, "ikinizin de kaderinde gülünüzü paramparça bulmak var. Her şeyin kaybolduğu yere geri dönün."

Gülüm ... paramparça mı oldu? Hayır, hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu bizim kaderimiz olamaz! "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Ama Kader hiçbir şey söylemiyor. Boyutları küçülmeye başlıyor, kelekleri bir bulanıklık içinde ondan uzaklaşıyor. Önümde küçük, çıplak bir kadın duruyor, derisi tamamen çürümüş. Kemiklerinden alacalı gri ve yeşil kıvrımlar halinde sarkıyor ve hastalıklı tatlı bir koku yayıyor. Sadece bir kelek kaldı, o da

Biri yüzünü kapatıyordu. "Güle güle. Seni tekrar görecekim, Keldarion, Kış'ın Yüce Prensi. Ama sen değil, O'Connell'ların George'u. Elveda."

Sonra sanki kemikleri yerinden sökülmiş gibi, çürümüş derisi bir yığın halinde yere yuvarlanıyor. Yüzünü kaplayan kelek gökyüzüne doğru uçup gidiyor.

"Philiris!" Çığlık atıyorum. "Bekle!"

"Ne gördün evlat?" George beni sarsarak bağıyor. "Ne gördün?" Ama ona söyleyemem. Çünkü eğer o gelecek gerçekleşirse, bu benim yüzümden olacak.

Çünkü Rosalina'yı koruyamadım.

Hayır. Asla öyle olmayacak.

Daha önce Caspian'la kalbimin beni yönlendirmesine izin vermişim, ona her şeyimi verene kadar sözlerinin kemiklerime işlemesine izin vermişim. Onunla ve Rosalina'yla paylaştığım gece bunun tekrar gerçekleştiğini hissettim, ona tekrar güvenmek için çaresizdim.

Geçen sefer kandırıldım ve bu beni paramparça etti. Ama şimdi korumam gereken sadece kendim değilim. Rosalina var.

Kalbim ne isterse istesin, taşa dönüşmeli. Bu görüntü gerçek. Rosalina'yı Caspian'dan korumak zorundayım.

Caspian eşime tekrar elini sürmeden önce Kış, Yeşil Alev'e yenik düşecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69



Rosalina

"Kairyn ikimizi de Serenus Dusk Chambers'a çağırıyor." Dayton aceleyle içeri girerken odanın kapısı uçarak açılıyor.

Bugünkü maçtan sonra dinlendiğim yatağında doğruldum. "Ne var Bunlar mı?"

"Onlar Güneş Kolezyumu'na bağlı sütler ve salonlar," diye cevap veriyor Dayton, kelimeler kırılmış ve öfkeli. "Uzun oyunlar sırasında ailem ve diğer soylular Soltide Keep'e dönmek yerine orada ikamet ederdi."

"Neden bizi orada istiyor?"

"Bilmiyorum. Gardiyanlardan biri *hazırlıklı* olmamız gerektiğini söyledi. Seni alacağımı söyledim ama bu hoşuma gitmedi."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Bugünkü oyunlarda gösterdiğin performanstan sonra Kairyn çok öfkelenmiş olmalı. İnsanlar senin tarafından büyülendi."

"Bu gece dolunay var. Eminim o da bunu biliyordur," diyor Dayton. "Bizi ele geçirmesine izin veremeyiz," diyorum odamda volta atarken. "Bizi ele geçirmeye çalışacak.

seni kızdırmak. Onun yemi ne olursa olsun, ona karşı koyamayız. Tek hedefimiz devam etmemize izin verilmesi ve final maçına çıkabilmek."

Dayton'ın çenesindeki kaslar seğirir. "Dayton, dinliyor musun?"

"Evet." Kolyesindeki Yaz simgesine dokunuyor. "Ya da bu gece ona yaklaşıp mızrağımla bağırsaklarını deşebilirim."

"Kairyn'in büyüğü lanetli değil. O çok güçlü. Halkınızın ve yayın desteğine ihtiyacımız var."

Kapım çalınıyor ve içeriden gür bir ses yükseliyor: "Pekâlâ, gitme vakti."

Çabucak Dayton'ın deniz kabuğu kolyesini çözdüm. "Sana çok yakından bakarlarsa jetonu fark edebilirler. En iyisi bunu çıkarmak."

"Buranın gerçekten güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

Odamın bir köşesinde, yatağımın yanında diz çöküyorum. Topraktan, kolyeyi korumak için etrafını saran küçük bir diken salkımı çıkarıyorum. "Kairyn ile olduğundan daha güvenli."

Dayton uzun bir iç çekti ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Peki o zaman küçük siren, izin ver sana canavarın karnına kadar eşlik edeyim."

Kendimi hiç bu kadar korunmasız ve saygıdeğer hissetmemiştim. Yürüyen bir mücevher gibi.

Alacakaranlık Odalarına getirildikten kısa bir süre sonra, ayrı bir odaya alındım ve iki dişi fae tarafından bakıldım.

Beni soydular, vücudumu ve saçlarımı yıkadılar, bir yandan da daha önce bir sireni hiç bu kadar yakından görmediklerini söylediler. Sonra beni *boyadılar*.

Astrid'in aşağıda Caspian'ın doğum günü partisine gitmeden önce kullandığı boyanın aksine, bu boya kumaş oluşturmuyordu. Her santimim altınla kaplanana kadar cildime ikinci bir katman gibi yapıştı.

"Saçınıza uyması için," diye açıkladı içlerinden biri.

Vücudumun geri kalanını çok az şey örtüyor, sadece altın boyalı Göğsümde sallanan ve belimden sarkan ince bir ipe dokunmuş kabuklar. Ayaklarım çıplak bırakılmış. Zaten altın sarısı olan saçlarım gevşek dalgalar halinde kıvrılmış.

Şimdi koridorlarda başımı dik tutarak yürüyorum. Bundan utanmayacağım ya da utanmayacağım. Bu sadece kılık değiştirmemin bir başka katmanı. Siren, gladyatör... ve eğer Kairyn beni bir mücevher gibi giydirmek isterse, o zaman ben de öyle olacağım.

Tül bir perdenin önünde durduğumuzda görevlilerden biri "Şuradan geçelim," diyor. Perdenin arkasından hafif bir ses mırıltısı ve melodik bir müzik uğultusu duyuyorum.

Arkamızdan ayak sesleri geliyor ve döndüğümde Dayton'ın iki görevli tarafından götürüldüğünü görüyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ben bir mücevhersem, o da altın bir kılıç. Her sert kenarı parıltıyor. Vücudu da boyanmış ve sadece çıkık kalça kemiklerinden bacaklarının güçlü kaslarını gösteren narin bir kabuk perdesi sarkıyor. Altın tozuyla taranmış saçlarını da açık bırakmışlar. Uçları geniş omuzlarını sıyrıyor ve yüzündeki ışıltı çenesinin kare kesimini vurguluyor.

O pırıltılı yüz beni görünce bir hırıltıya dönüşüyor. Görevlilerden ayrılıyor ve kabaca kolumu tutuyor. "Oraya *bu şekilde* giremezsin."

"Oh, kıyafetinden memnun olduğumu mu sanıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. "O küçük etek senin, uh..."

Beyaz bir sırtışıla göz kırpmıyor. "Biliyorum. Çok havalı."

"Dikkatli olun!" Görevlilerden biri aramıza daldı. "Boyayı lekeleyeceksin."

Dayton geri adım atmak zorunda kalıyor ve benim koluma ve onun eline yeni bir altın tabakası uygulanıyor. Başka bir şey söyleyemeden içeri alındık.

Canlı sohbetlerin ve ipekli giysilerin yumuşak hışırtılarının arasında nazikçe uçuşan, birbirine karışan parfümlerin kokusu beni hemen etkisi altına alıyor. Önümdeki gösteriyi görünce kalbim hızlanıyor. Bu herhangi bir Yaz Diyarı partisi değil; sanki Aşağı Diyar'dan bir şeyi andırıyor. uygun ve sansasyonel arasındaki çizgileri bulanıklaştıran bir fantezi.

Müzik havada süzülüyor. Bir arpist telleri incelikle koparıırken, flütler uhrevi bir tını ile tınıyor. Kutlamaya girdiğimizde tüm gözler bize dönüyor, kalabalığın gevezeliği sessiz bir fısıltıya dönüşüyor.

Karmaşık oymalarla bezenmiş mermer sütunlar odanın etrafında görkemli bir şekilde yükseliyor. Duvarlar görkemli kumaşlarla kaplanmış, zengin kızıl tonları kan gibi akıyor. Mermer heykeller oyuklarda nöbet tutuyor, dingin duruşları

Titrek fener ışığıyla aydınlanan yüzler.

Ama buradaki tek işaretler bunlar değil. Mavi ışıklar havada neşeyle dans ediyor, yumuşak bir parıltı yayıyor. "Will-o'-wisps," diye fısıldıyorum Dayton'a yaklaşarak.

"Bazen Serenus Alacakaranlık Odaları'na ve oyunlar sırasında arenanın etrafına süzülürler. Sen ve Farron bize Sonbahar'daki wisp'leri öğretece kadar ne olduklarını bilmiyordum. Annem onların buradaki büyük yaşam toplantılarına çekilen ruhlar olduğunu söylemişti." Bakışlarında öfke parlıyor. "Hayır.

Bunun bir yaşam toplantısı olduğunu. Şu insanlara bak. Bu Yaz ve Bahar soylularının yarısını tanıyorum. Omurgasız dalkavuklar. Geri kalanlar Aşağıda."

"Onlar da bizim gibi kapana kısılmış olabilirler," diye fısıldıyorum.

"Ya da belki Kairyn onlara karanlık taraflarını ortaya çıkarmaları için bir bahane veriyordur."

Bakışlarım odanın başındaki tahtta oturan, titrek mum ışığında uğursuzca parlayan simsiyah bir zırh giymiş figüre takılıyor. Baykuş miğferin bakışları benimkilerle buluştuğunda, içimi bir ürperti kaplıyor.

Omurga. *Ben olduğumu bilmiyor, kendime hatırlatıyorum. Ne makyajla, ne de siren olarak.*

Tahtın önünde duruyoruz ve Kairyn ayağa kalkıyor. "Ah, Daytonales. Gelebilmene çok sevindim."

"Evet, yemeklerin kışladakinden daha iyi olduğunu duydum." Dayton gülümsüyor.

Seyirciler arasında küçük bir kahkaha dalgası oluşuyor ve Kairyn'in duruşundaki değişiklikten rahatsız olduğunu görüyorum.

Kairyn'in yanında beyaz ve altın rengi cüppeler giymiş bir avuç sadık yardımcısı var. Wrenley'i elinde fokurdayan içeceklerle dolu bir tepsi tutarken görüyorum. Onun büyük mavi Dayton'a bakarken gözleri kocaman.

Eşine bakarken.

"Bugün arenadaki küçük performansını görmek hepimizi çok mutlu etti Daytonales," diyor Kairyn. "Sen ve küçük balık arkadaşının bir sonraki dövüşünüzü kiminle yapacağınızı bilmek ister misiniz?"

"Gladyatör kıyafetleri içinde kışını güneşe göstermediğin sürece, o zaman gerçekten umurunda değil."

Kairyn'in miğferinden alçak metalik bir hırıltı duyulur ve eliyle tedirgin bir hareket yapar. Koridorda sert metal adımlar duyuluyor ve heybetli bir figür yaklaşıyor. Yeni gelen kişi neredeyse Kairyn kadar uzun ve bakır rengi zırh giymiş, elinde altın bir mızrak var. Bronz Şövalye, Farron'un Cesaret Mızrağı olması gereken şeyi kullanıyor. Farron'un güzel altın yapraklı simgesi şövalyenin boynunda asılı.

"Sence," diye alçaldı Kairyn'in sesi, "küçük Sonbahar Prensi kayıp yadigârının senin canını aldığını hissedecek mi? Belki de intikam peşinde koşacak, ama sadece aynı kaderi paylaşacak."

Dayton'ın göğsünden alçak bir hırıltı geliyor ve ileri atılıyor ama kolunu tutuyorum. "Bunu arenaya sakla."

Dayton hareketsiz, kasları gergin.

"Tıpkı bir gün Umut Çekici'yle kardeşim olan vebaya nihayet son vereceğim gibi." Kairyn boynundaki Bahar'ın simgesi olan ahşap kareye dokunuyor.

Şimdi dilimi ısırma sırası bende. Kairyn'in Ezryn'e yaptığı onca şeyden sonra, bu hala yeterli değil.

"Asla Ezryn'in olduğu gibi bir hükümdar olamayacaksın," diye hırılıyor Dayton, sesi alçak ve tehlikeli.

"Liderlik hakkında çok şey bildiğini mi ima ediyorsun Daytonales?" Kairyn kıkırdar. "Krallığınızı ele geçirmenin bu kadar kolay olması neredeyse utanç verici. Damocles olsa utanırdı."

"Onun adını söyleme," diye kükrüyor Dayton. Kolunu sıkıyorum.

"Sen onun gölgesinden başka bir şey değilsin. Daha büyük bir adamın başarısız bir kalıntısı," diyor Kairyn.

Bakışlarımı daraltıyorum. Bu tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi? Neyse ki, Dayton'ın nabızı dokunuşumla sabitlendi ve az önceki umursamaz bakışını yeniden takındı. Kairyn'in bizi kızdırmasına izin vermek sadece davamıza zarar verir.

"Şu haline bak, ben bir zamanlar senin olan tahtta otururken sen neredeyse bir tutsaksın. Seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?" Kairyn sorar.

"Beni giydirme şeklinden anladığım kadarıyla, bu sadece erkek fiziğimi takdir ediyor musun?" Dayton azarlar. "O zırhı çıkarıp kendi sikine bakmayalı ne kadar oldu?"

"Dayton," diye tısladım.

Kairyn'in vücudu öfkeyle geriliyor, yumrukları iki yanında kıvrılıyor. "Hayır." Tahta çıkan merdivenlerden aşağı bir adım atıyor. "Oyunlarıma katılan biri olarak sen bana aitsin. Ama seni sadece kendime saklamak istemiyorum. Arenada kendini Yüce Prens ilan ettin ama ben hiçbir belirti görmüyorum ve kesinlikle bir Yüce Hükümdar'ın büyüsünü hissetmiyorum."

Dayton'ın boğazındaki kaslar yutkunurken çalışıyor.

"Bu gece, halkın prensi olabilirsiniz." Kairyn bir kolunu, hepsi pür dikkat bizi izleyen seyircilerimize doğru uzatıyor. "Gördüğünüz gibi savaşlar pahalıdır. Bu gece, bu sevimli fae'ler sizin ve eşinizin arkadaşlığı için teklif verecekler."

"Ben kimseyi becermiyorum," diye homurdanıyor Dayton. "O da öyle."

Kairyn başını sallar. "Aklından geçen tek şey bu mu, Summer? Prens mi? Sikişmek ve içmek mi? Bu kadar basit bir şey önermiyorum. Buradaki insanlar sizin yöntemlerinizi merak ediyor. Gladyatörlere ve denizin harikalarına eşlik etmek için para ödüyorlar. Onlarla geçirdiğiniz her anın Yeşil Kural'ı beslediğini bilerek yiyin, için ve hikayelerinizi paylaşın."

Kairyn kalabalığa hitap etmek için yanımızdan geçip gidiyor. "Geceyi gladyatör Daytonales ile geçirmek için bir açılış teklifimiz var mı?"

Soylular sayıları yağmur gibi havaya savurmaya başladılar. "İki bin denarii," diye fısıldıyorum. "Bu çok mu?"

Dayton homurdanıyor. "Yetenekli bir demirci bir yılda bin denarii kazanabilir. Bu insanlar Kairyn'e bu kadar para verecek kadar aptallar."

"Bu miktar *senin* için."

Eğilip fısıldıyor: "Eğer bu gece biri sana dokunursa, ellerini çekmekten daha kötüsünü yaparım."

"O zaman mesafemi korumak için elimden geleni yapacağım, ortak."

"Üç bin denarii!" Bir Bahar hizmetkârı teklifleri seslendiriyor. "Bir gidiyor, iki gidiyor, satıldı!"

Örümcek ağı ipeği giymiş bir kadın ayağa fırlar ve ellerini birbirine vurarak aç bakışlarla Dayton'a bakar. İç çeker.

"Teselli olacaksa, balıkçı yardımcınızın böyle bir fiyata gideceğini sanmıyorum," diyorum.

"Bundan hoşlanmadım."

"Hikâyeler anlatmak, birkaç saatliğine çekici olmak... Bunu halledebiliriz." Sesimi alçaltıyorum. "Onu geri çalacağız ve bin tane doldurulmuş hayvan alacağız."

"Bu bir söz, Blossom. Yine de sen ve prensler bunlarla aynı yatağa sığar mısınız bilmiyorum." Yüzü yumuşuyor ve arkasını dönüyor.

Onun gidişini izlerken üzüntüden karnıma ağırlar giriyor. Kadın ve onun Arkadaşları onu sevinç tezahüratlarıyla karşılar ve prene bir kadeh şarap uzatırlar.

Onlar Aşağı'nın vatandaşları. Belki de onlardan öğrenebileceğimiz bir şeyler vardır.

"Pekâlâ." Kairyn şimdiden sıkılmış görünerek elini salladı. "Siren."

Tekliflerim düşük

başlıyor. "Yirmi

denarii!" "Otuz

beş!" "Kırk."

Çıkıntılı bir burnu ve sivri, fareye benzer bir çenesi olan bir erkek öne doğru ilerliyor.

Tel tel kahverengi saçları yağlı teller halinde omuzlarına dökülüyor. "Ele geçirilmesi zor sirenleri hep merak etmişimdir." Çarpık bir elini belindeki deniz kabuklarından birine uzatıyor.

"Eğer dokunmak istiyorsanız, Dük Vermil, ödeme yapmalısınız."

Müzayedeci öne çıkar ve erkek boğumlu parmaklarını geri çeker. "Kırk tane var. Duyuyor muyum

Elli mi?"

"Bin," diyor tatlı bir ses. Genç bir kadın tül perdelerle örtülü bir kübikulumun yanında duruyor. "Efendim bin denarii teklif etmek istiyor."

Aklımı kurcalıyorum. Daha önce teklif verdi mi? Bin dinar. Bu neredeyse Dayton'ın aldığı kadar.

Dük Vermil dudaklarını yalıyor. "Görünüşe göre bu tür arzuları olan tek kişi ben değilim. Bin elli dinar teklif ediyorum."

Midem bulandı. Fiyat artışı bu erkeğin beni daha çok istemesine neden oldu. Kairyn'in sadece bu insanlarla konuşmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama bu dükün aklındakinin bu olduğunu sanmıyorum.

"Beş bin denarii," diyor kız. Kalabalığın arasından ona bakmaya çalışıyorum. Düz siyah saçları ve dumanlı gözleri var.

Dük'ün yüzü kızarır. "Görünüşe göre biri benden daha çok şey biliyor."

"Altı bin," dedi başka bir teklif sahibi, arka tarafa yakın iri yarı bir adam.

Salon.

Kairyn bu oyunu izlerken onaylarcasına bir of çekiyor. Dayton'ın geniş gözleriyle karşılaşıyorum, yüz hatlarında endişe var. Bu durumdan o da en az benim kadar hoşlanmıyor. Bu kadar para söz konusuyken bu insanlar benden ne bekleyecekler?

"Ustam yirmi bin teklif edecek," diyor ufak tefek kız.

"Otuz bin," diye tıslıyor dük, dişlerinin altından tükürükler fışkırıyor.

"Kırk bin," diyor arkadaki fae.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, boyamı mahvetmekle tehdit ediyor. *Hayır, hayır, hayır.* Artık burada olmak istemiyorum. Dayton'a bunu yapabileceğimi söyledim ama yapabileceğimden emin değilim. Kendimi korumak için dikenlerimi kullanırsam, oyunumuz sona erecek ve-

"Yüz bin denarii," diyor kız. "Efendim yüz bin dinar teklif etmek istiyor."

Oda sessizleşir. Müzisyenler bile duraklar.

Müzayedeci kekeleyerek, "Yüz bin dinar," dedi ve Kairyn'e baktı.

"Satıldı," diyor Kairyn. "Eğer efendin ödeyebilirse." "Sizi temin ederim ki ödeyebilir," diyor kız kendinden emin bir şekilde.

"Pekâlâ," diyor Kairyn ve bana bakıyor. "Anlaşma tamamlandı."

Dük öfkeyle yüzünü buruşturuyor, sonra da uzaklaşıyor.

"Benimle gelin hanımefendi," diyor zayıf kız yürürken. Kırmızı gözleri neşeyle parlıyor.

Bekle. Kırmızı gözler...

"Astrid?"

Küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve elimi tutuyor. "Sus. Kılık değiştirdim."

Sinirlerim yatışıyor ve kalabalığın içinden onu takip ediyorum. Siyah perdelerle gizlenmiş özel bir odaya doğru ilerliyor. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Castletree'den uzakta, burada ne işi var? Efendisi kim? Şimdiye kadar efendi dediği tek kişi Keldarion. O burada olamaz, değil mi? Aşağıda olması gerekiyordu.

Sonra onu hissediyorum, göğsümün derinliklerinde bir şey yanıyor. Çılgınca bir an için, bu vahşi iradelerden birini yakalarsam, o örtülü siyah perdelerin ötesine bir ışık götüreceğini biliyorum.

Astrid örtüyü geri çekip beni içeri sokarken, "Şuradan" diyor.

Ama içerideki şezlongda uzanan Keldarion değil.

Dikenler Prensi.

Dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Merhaba küçük siren."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70



Dayton

Kadının ağzından yere **bir** salya sızıyor. Bu oyuktaki diğerlerinin durumu da pek iyi değil. Aşağıdaki kadınlar etrafıma yayılmış, horluyorlar. Sanırım yaz şarabımıza alışık değiller.

Gözlerim Rosie'nin bir saat önce kaybolduğu tül perdelere kayıyor.

Rosie'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve oraya gitmek Kairyn'i ortağıma ne kadar değer verdiğim konusunda uyarabilir, ama bu beklemeyi daha kolay hale getirmiyor. Bir sirene eşlik etmek için yüz bin denarii. O perdenin arkasında kim var?

Masadan bir kadeh daha alıp içiyorum. Önüme bir dizi meyve, hurma ve bandırmak için yağ ile kabuklu ekmek kondu. Arkadaşlarım bayılır bayılmaz karnımı doyurmuştum bile. Barakalardaki yemeklerden çok daha iyi. Hatta fazladan bir miktar kumaşa sardım.

Rosie ve Tilla sonra, ama nasıl kaçıracağımdan emin değilim.

Bu saçma kıyafetin içinde bana cep vermediler.

Rosie'nin üzerinde hiç de gülünç durmuyordu. Altın bir tanrıça gibiydi. Vücudunun kıvrımlarını, altın tozlu dudaklarını düşündüğümde, bir kölenin sırf onun varlığının tadını çıkarmak için yüz bin denarii ödemesine şaşmamalı.

Lanet olsun, gökyüzündeki bütün yıldızları verirdim.

Pozisyonumu ayarlıyorum ve düşüncelerimi Rosalina'dan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu kıyafet artan arzumu gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Bir içki ister misin?" Bir hizmetçi elinde bir tepsi şarap kadehiyle geliyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum.

"Dayton." Ses alçalıyor. "*Benim.*"

Wrenley üstümde duruyor, tepsiyi sıkıca tutuyor. "Hadi, beni takip et. Alıcılarınızın uzun bir süre yokluğunuzu fark edeceğini sanmıyorum."

Beyaz cübbesi mermer zeminde iz bırakarak kalabalığın arasından geçiyor ve beni beyaz bir perdeyle örtülü, gözlerden uzak bir kübik odaya götürüyor. İçeride sadece bir şezlong, alçak bir masa ve bir tabak zeytin var.

Wrenley oturur ve yanındaki koltuğa vurur. "Bunun kullanılmadığını fark ettim. Gizlice kaçıp seni görmek çok zor oldu."

Arkadaşıma bakarken suçluluk duygusu içimi sıkıyor. Elbette, geçen gece Rosalina'yla gerçekten hiçbir şey olmadı. Ama onu kollarıma aldım, vücuduna dokundum ve yıldızlar biliyor ki, eğer bana izin verseydi, daha fazlasını yapardım.

Rosalina çiftleşme çılgınlığının onu ele geçirdiğini söylemişti ama lanet olsun, benim içimde de bir ateş yanıyordu. Hiç bilmediğim bir ateş. Aletim çelik gibi sertleşmişti. O uyuduktan sonra bile, içgüdü beni asla terk etmedi. Tek yapmak istediğim onu uykusundan uyandırmak, öpmek, sahiplenmek ve tohumlarımı içine boşaltmaktı.

Neden bu görevi onunla yapmayı kabul ettim ki? Sadece acı çekmiyorum. Rosalina güzelliğinden dolayı değil, kim olduğundan dolayı. Arenada vahşi ve cesurdur.

O olmasaydı Damocles ya da Decimus'a karşı savaşı asla kazanamazdım.

Benim cesur, nazik, güzel kızım.

Hiç de benim olmayan.

"Dayton?" Wrenley söylüyor. Loş mum ışığında, buklelerinin alnına düşme şekli ve burnunun çatıklığıyla biraz Rosie'ye benziyor. Aslında Rosie'ye çok benziyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, dinliyorum." Onun yanına oturdum. "Son zamanlarda mesafeli davrandığım için özür dilerim. Senin için daha iyisini yapmaya çalışacağım, Wren."

Çünkü lanetimi bozmak için sadece eşimi bulmam gerekmiyor. Onun da Sev beni. Wrenley bunu yapabilir mi?

"Gerçekten bu işi başarabileceğimizi düşünüyor musun?" Ona yumuşak bir sesle söyledim. "Evet." Elimi tutmak için uzandı.

"Yıldızlar bunu yoksa kaderimizi değiştirdi."

"Sanırım haklısın," diyorum ve ardından ekliyorum, "Nasılsın?"

"İyiyim. Kairyn bu akşamki sözlerin yüzünden sana çok kızgın. Neden onu böyle gerçek dışı şeylerle azarlıyorsunuz?"

"Gerçek olmayanlar." Sırıtıyorum. "Söylediğimde ciddiydim. Gladyatör kıyafetlerinden başka bir şey giymeden arenanın kumlarında ortaya çıksa onunla yüzleşirdim! İsterdim ki

Bunu görüyorsun, değil mi?"

Wrenley bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sonra yüzü kıpkırmızı oluyor.
"Neden ben-"

"Sadece takılıyorum," diyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Gergin olduğumda, korktuğumda ya da kendimi bok gibi hissettiğimde yaptığım şey bu. Ki bu çoğu zaman böyledir."

"Fark ettim."

Yüzü loş mavi ışıktaki parlıyor. Küçük bir Will-o'-wisp bizim oyuğumuza sıçradı. Bütün gece sarhoş parti müdavimlerinin onları yakalamaya çalışmasını ve herhangi bir ışık patlaması olup olmadığını görmek için göğüslerine koymalarını izledim. Şimdiye kadar hiç görmedim.

"Will-o'-wisp." Yavaşça, avucumu ona doğru uzatıyorum.

Wrenley elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve küçük yaratık oyuktan dışarı fırlıyor. "Delirdin mi sen?" diye hırlıyor. "O iğrenç küçük yaratığın üzerine konmasına izin veremezsin. Ya biri eş bağımızı görürse? Sence Kairyn bana ne yapar?"

Uzun bir iç çekiyorum. Onu üzdüm. "Romantik olacağımı düşünmüştüm. Sanırım düşünememiştim."

Başını sallıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Sadece senin için endişeleniyorum. Sırada Bronz Şövalye'yle yüzleşmen var."

Endişelerinde haklı. Rosalina bana Keldarion'un bile ilahi bir silah kullandıklarında Kairyn'in şövalyelerinden birini yenemediğini söylemişti. "Güneş Kolezyumu'nda hiç kaybetmedim."

"Bu kadar kibirli olmayı göze alamazsın," diyor. "Başarısız olursan Yaz Kutsaması'na ne olacak?"

"Delphia'ya geçecek," diyorum yavaşça.

Başını iki yana sallıyor. "Zaten bu kadar sorumluluk yüklenmiş bir çocuğa ne büyük bir yük. Kutsama'yı miras aldığı anda Kairyn'in onu hapsetmek için elinden geleni ardına koymayacağını biliyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Wrenley haklı. Delphie'ye çoktan acı çektirdim. Lanetimi bozarsam, artık kâhya olmak zorunda kalmayacak. Hak ettiği gibi sadece bir çocuk olabilirdi. "Ailem için doğru olanı yapmak istiyorum."

Wrenley bir elini omzuma koyup diğer elimi beline götürürken uzun kirpiklerini indiriyor. "Sana yardım etmek istiyorum Dayton."

"O zaman yüksek sesle tezahürat yap." Gülümsüyorum. Ama yaklaşıyor ve içimdeki her içgüdü onu uzaklaştırmak için çığlık atsa da bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

"Demek istediğim bu değil." Göğsü benimkine bastırıyor ve narin bir elini saçlarımın arasından geçiriyor.

"Bunu gerçekten istiyor musun, Wrenley?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Gemideki o geceyi zihnimde kaç kez tekrarladığımı biliyor musun? Dudakların benimkinde."

Hafızamı yoklamam bir anımı aldı. Rosie odaya girdiğinde onu gemide öptüğümü tamamen unutmuştum. *Lanet olsun.* Rosie neden sürekli aklımda olmak zorunda?

Belini sıkıca kavrayarak yardımcımı kucağıma çekiyorum ve çenesini yakalıyorum. "O zaman sana uzun günlerini o çirkin siyah boşluğa bakarak geçirirken düşünmen için başka bir anı vermeme izin ver."

Onu öpüyorum. Şaşırdığını söyleyebilirim çünkü ağzı açık kaldı ve küçük bir nefes aldı. Ama sonra o da beni öpüyor, elleri kulaklarımda ve boynumda geziniyor. Bir öpücük için kaç saniye yeterlidir? Kendimi iki saniye daha kalmaya zorluyorum ama ilk ayrılan o oluyor.

Yüzü kızarmış, kaşları çatılmış-

"Kahretsın," diye iç geçiriyorum, şimdi beyaz cübbesini kaplayan altın boyaya bakarak. "Kairyn görmeden üstümü değiştirmeliyim ve sen de bir saatten önce dönmelisin."

"Müşterilerinizden biri uyanırsa." "Haklısın."

Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde yükseliyorum. Ayrılmadan önce koluma dokunuyor.

"Yarın odana geleceğim. Sana yardım etmek istiyorum Dayton. Senin eşin olmak istiyorum."

Göğsümde bıçak gibi bir şey kıvrılıyor. "Tamam."

"Görüşürüz o zaman."

Wrenley kalabalığın arasına karışıyor ve ben de sevgili hanımlarımın yanına dönüyorum. Ama biraz kulak misafiri olmak için Rosie'nin kübikulumunun yanından geçen uzun yolu kullanmadan edemiyorum.

Ama sesler duymuyorum.

En tatlı, en mükemmel iniltiyi duyuyorum.

Ateş içimde patlıyor, kırmızı görüşümü kör ediyor ve kendimi durduramadan perdeyi geri fırlatıyorum.

BÖLÜM 71



Hazar

"Orada öylece durma. İçeri gel," diyorum.

Rosalina'nın şok olmuş yüzü hırıltıya dönüşür ve öne çıkıp yüzüme bir tokat attı. Onu durdurabilirdim ama muhtemelen bunu hak ettim.

"Bu ne içindi?" Yanağıma masaj yaparak soruyorum. "O köpekçiklerden biri tarafından satın alınmak mı istedin?"

Bir elini kalçasına koyar. "Kairyn'e ve onun zorbalığına yüz bin denarii mi, Caspian? Daha azına satmama izin vermeliydin."

"Yapamazdım," diyorum. "Ayrıca, sen çok daha değerlisin. Ama senin için bu kadar önemliyse, onu geri çalacağım."

"Farron nerede? Senin ona göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"Küçük yavru odamda güvende ve muhtemelen rafımdaki en sıkıcı kitabı okuyor."

"Astrid'i buraya nasıl getirebildin?"

"Prens Caspian Castletree'ye bir yardımcı aramaya geldi. Merak etme Rosalina, ben gönüllü oldum." Astrid kocaman gülümsüyor. "Marigold ve Flavia beni Aşağı'dan biri gibi giydirirken çok eğlendiler."

"Bu küçük oyunda çok iyi iş çıkardı," diyorum. "Ama sanırım bu küçük tavşanı yuvasına geri götürmenin zamanı geldi."

Rosalina'nın yüzü yumuşuyor ve Astrid'i sıkıca kucaklıyor. "Castletree'de herkes nasıl?"

Astrid, "Biz iyiyiz ama hepimiz sizi ve prensleri özleyyoruz," diyor.

"Ben de hepinizi özledim." Rosalina uzaklaşır ve bir kahkaha atar. "Her tarafını altın boyayla boyadım."

"Merak etme," diyor Astrid. "Marigold ne giydiğine dair ayrıntılı bir açıklama istedi. Bu onu tarif etmeme yardımcı olacak. Bu arada siren görünümüne bayıldım."

"Hazır mısın, canım?" Oturduğum yerden kalkarak sordum.

Astrid bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Hazır! Dikenlerin arasından buraya yolculuk etmek *çok* eğlenceliydi!"

"Evet, sevinç çığlıklarınız çok yüksekti." Elimi sallayarak kızı bir çalı dikenine doladım. Çok becerikliydi. Bu küçük hareket için Aşağı'dan kimseye güvenemezdim. Kairyn, Summer'a göz kulak olduğumu bilse de Dayton'ın gizemli sirenine teklif vermek benim için fazla şüphe uyandırıcı olurdu. Ayrıca Rosie'nin dost bir yüz görmek isteyebileceğini düşündüm.

Dikenler toprağa karışırken Rosalina, "Hoşça kal Astrid," diyor.

Şezlonga yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Şimdi teşekkürlerinizi kabul etmeye hazırım."

"Ne giyiyorsun sen?" Rosalina alçak masaya doğru yürür ve tabaktan bir üzüm koparır. "Çok gülünç görünüyorsun."

Yazın hava çok nemli olduğu için yerlilerin arasına karışmayı tercih ettim ve belime dikenli bir sarmalla bağlanmış tek omuzlu siyah bir toga giydim. "Çok konuşuyorsun, Goldie."

Dönüyor, Astrid'le kucaklaşmasından dolayı boyası kıvrımlarına bulaşmış. Yıldızlar, keşke bulaşan ben olsaydım. "Beğendim," diyor.

"Ben de öyle." Sesim alçalıyor. "Tavşan haklıydı; o kulaklarla çok çekici görünüyorsun."

Rosalina bana doğru yürüyor, deniz kabukları birbirine çarpıyor ve altında yatan şeyi çok kısa bir anlığına gösteriyor. Eğiliyor, altın rengi saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor. Burnuma bir fiske vuruyor. "Astrid bir tavşan."

Rosalina doğrulmak için hamle yapıyor ama ben onun kolunu kavırıyor ve bakışlarını kendi bakışlarımla tutuyorum. Onun altın gözlerinin derinliklerinde kendimi kaybetmek çok kolay.

Gözlerinin ve saçlarının rengi ve balık gibi kulakları dışında tüm özellikleri aynı. "Kairyn bir aptal. Seni nerede görsem tanırım."

"Elbette, Cas," diye fısıldıyor.

"Hayır Rosalina, tanırım. Seni tüm Vale'nin herhangi bir yerinde herhangi bir şekilde tanıyabilirim. Gülüşünün nazik kıvrımından ve havanın ısıltısından Sen etraftayken." Kendimi daha yakına çekiyorum. "Gecenin gobleninde seni bir yıldız ya da bir çiçek tarlasındaki bir çiçek olarak tanıyabilirim. Orada olduğunu biliyor muydun?"

Kalp atışlarının belirli bir ritmi var mı? Özellikle de benim yanımdayken. Bunu bir senfoniden bile seçebilirim."

"Dramatik olma, Cas." Nefesi dudaklarımda geziniyor.

"Dramatik mi?" Gülümsemem kıvrılıyor. "Benden geriye gölgelerden başka bir şey kalmasa bile seni tanıyacağımı söylemek dramatik olurdu." Ama dramatik değil, çünkü annem beni en dibe indirdiğinde, beni acıya batırdığında ve karanlığa gömdüğünde Rosalina'yı düşündüm. *Seni düşündüm ve gölgelerden çıkmanın yolunu buldum. tekrar ışığına doğru yol alacağım.*

Şimdi buradayım. Sözleri en güzel melodi gibi zihnimi okşuyor.

Boynunun arkasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Dilimi dişlerinin arasından geçirirken dudakları aralanıyor. Yumuşak bir teslimiyet sesi çıkarıyor. Altıma düşene kadar bizi döndürüyorum, saçları kırmızı kumaşın üzerine bir taç gibi yayılıyor. "Seni özledim," diyorum.

Kelimeler havada ağır ağır asılı duruyor. *Seni özledim.* Bunu ona neden söyledim? Neden bunu yüksek sesle söyledim? Tabii ki bunu geri söylemeyecek. Kel'i, Farron'u ve hatta o huysuz Spring piçini bile özlemiş olacak ama-

"Ben de seni özledim," diyor, eliyle yanağıma altın rengi sürerek.

Göğsümde bir şeyler eriyor. Her şeye değer. Farron'la uğraşmaya, Kel'i muhtemel sonuna göndermek, göğsümdeki bu ateş... eğer onun içinse her şeye değer.

Onu tekrar öperim.

Dokunuşu yumuşak ve narin, ancak beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla dolu. Gül ve bal karışımı tadının tadını çıkarıyorum. Parmakları saçlarımdan geçiyor, vücudu bana doğru eğiliyor ve ben onun boyalı kıvrımlarının her santimini hissedebiliyorum.

"Caspian," diyor kulağıma karşı.

Kalçalarımı onunkilere doğru sürerken adını zar zor söyleyebiliyorum.

"Rose." "Dur." Göğsümü itiyor, yüzü yaralı ve kızgın. "Sen parlıyor."

Tül perdelerin arasından altın rengi bir ışık çizgisi parlıyor ve göğsüme çarpıyor.

Bir an sonra, kırmızı yüzlü, büyük memeli bir kadın - belli ki aklını kaçırarak kadar sarhoş - içeri dalar. Göğsünde bir Will-o'-wisp tutuyor. "Arkadaşım burada!" diye kıkırdıyor ve sonra hıçkırıyor. "O muhteşem."

Rosalina ayağa fırlıyor ve önümde duruyor. "O senin eşin *değil*," diye tıslıyor, o kadar zehir dolu ki kadın bir adım geri çekiliyor.

"Lanet olası Farron," diye mırıldanıyorum ve mektubu göğüs cebimde düzeltiyorum. Bunu yaptığım anda parıltı kayboluyor. Kadına bakıyorum. "Ne ışığı?"

Gözlerini kırıpıştırıyor, göğsündeki Will-o'-wisp'e, sonra da bana bakıyor. "Gitmelisin," diyorum. Neyse ki, o da kabul etti. Rosalina bana döndü, ben de zarfı ona uzattım. "Eşinden."

Dikkatlice içine bakar. "Bir mektup ve... bir çiçek. Bir Keşiş Feneri. Bunu bana neden göndersin ki?"

Omuz silkiyorum. "Daha fazla talibin bizi rahatsız etmesini istemiyorsan zarfı kapalı tutardım."

Dikkatlice yan masaya yerleştiriyor. "Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Gerektiği kadar."

"Biraz onun gibi kokuyorsun. Çoğunlukla boynunda."

Bilinçaltımdaki noktayı ovuyorum. "Bu yüzden mi üzerime titriyordun? Bunu bilseydim, uzun zaman önce küçük yavruya sokulurdum."

Gülüyor. Çok güzel bir ses. Ve ben bir aptalım.

"Söyle bana Flower, onun eşi olmadığımın neden bu kadar emindin?"

Rosalina saçlarını perdeli kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben sadece onu seninle çiftleşmenin ıstırabından kurtarmaya çalışıyordum."

"Acı. Böyle olacağından emin misin?"

Bana dönüyor, gözleri kocaman ve dudakları ayırık. Siren kılığı kayboluyor ve şimdi sadece altın boyalı bir Gül. "Evet. Eminim."

O daha fazlasını söyleyemeden odayı geçip onu kollarımın arasına alıyorum ve saçlarını sıkıca kavriyorum. Altın tozunun döküldüğü yerde kahverengi dalgalar parıltıyor. Bacakları kalçalarıma dolanıyor ve onu şezlonga bırakıyorum.

"Bunu çıkarmak istiyorum," diyorum kabuklu üst kısmına dokunarak.

Başını sallıyor ve ben de çözüp yere düşmesine izin veriyorum. Onu ovmaya başladığımda yumuşak boya parmaklarımın altından kayıyor, meme uçlarının etrafında dönüyor, gerginleşene kadar onları çekiştiriyorum. Parmak izlerim onu işaretliyor. Elleri vücudumun üzerinde öyle umutsuzca kayıyor ki, acaba o da benim kadar birlikte geçirdiğimiz o geceyi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Dikkatim daha aşağıya, karnının yumuşaklığına, onu zar zor gizleyen kabuk eteğine dokunmaya kayıyor. "Peki ya bu?"

"Yok et," diye nefes nefese kalıyor, sonra "Ama tam olarak değil, çünkü buradan çıplak çıkmak istemiyorum."

Dikkatlice çözüyorum ve kabuk eteği yere bırakıyorum. "Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi. Burada seni *böyle* görmekten huzur duyacağım tek bir fae daha var..."

Bir an için yüzü şaşkınlıkla geriliyor, ama sonra elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve nefesi kesiliyor. Gözleri yuvalarından fırlamış, zevkin içinde kaybolmuş. Tomurcuklanan çiçeğim açılmaya hazır. Kalçalarını kavrayıp ayırıyorum.

"Dışarıda insanlar olduğunu biliyorsun," diyorum.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve beni aşağıya doğru yönlendiriyor. "Sakin bana gergin olduğunu söyleme."

Ağızımdan umutsuz bir ses çıkıyor ve bacaklarının arasına dalıp dilimi ortasında gezdirmeden önce burnumu sokuyorum. Boyanmamış en azından bir yer var. *Burası benim.*

Dudakları kadar lezzetli, en tatlı nektar. Bu zevk çılgınlığının ortasında, aklım onunkine kayıyor. Benim tarafımdan tamamen ve tamamen tüketilmiş durumda. Bu düşünceyle içimde yırtıcı bir ihtiyaç kabarıyor. İçimdeki her lif ona girmek istiyor ve dudaklarını tekrar yakalamak için ayağa kalktığımda, kıyafetlerimi pençelemeye başlıyor.

Bir elimle bileklerini tutarak başının üzerine getiriyorum. "Hayır, Çiçek. Neden herkes Keldarion'u labirentte görmek için bu kadar hevesli?"

Gülüyor ve keşke ben de iri yarı gladyatör kadar komik olsaydım da bunu ona tekrar yaptırabilseydim diyorum.

"Hadi, Cas," diye mırıldandı. "Sana dokunmamı istediğini biliyorum."

Tabii ki istiyorum. Tek soru şu... Onun yanında kendimi kontrol edebilir miyim?

Baştan çıkarıcı şeylere karşı koymakta hiç iyi olmadım. "Peki, biraz tadına bak. Prensesim için."

"Durmamı istersen söyle," diye nefes alıyor ve parlak gözlerinde güvenden başka bir şey yok.

Rosalina kıyafetlerimi çıkarıyor ve hafif esinti saçlarımı çekiştiriyor. Birden keşke burada bu kadar açıkta olmasaydık, sadece kumaş tabakaları.

Onu tamamen kendime istiyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor. Dudakları yeni açığa çıkan tenimin üzerinde usulca geziniyor, dili boynumun altındaki çukura dalıyor ve vücuduma en lezzetli ürpertiği gönderiyor. Beni aşağı itiyor, sırtım

şezlonga vuruyor. Gittikçe alçalırken dişleri tenimi ısırıyor.

Kılıç gibi dimdik duran sikim ağrıyor. Uzun kirpiklerini indiriyor Beni inceliyor ve garip bir sıcaklık boynuma tırmanıyor. Saçlarını omzunun üzerinden kaydırıyor ve sıcak nefesi üzerimde gezinerek sikimin titremesine ve sallanmasına neden oluyor.

Pembe dili dudaklarından birkaç santim dışarı çıkıyor ve ben kumaşı ellerimin arasına alıyorum, beklentiden neredeyse ölüyordum.

Yavaşça, taşaklarımdan ucuma kadar ıslak ve ipeksi bir şekilde yalıyor. "Bu çok hoş bir ses, Cas." Sırıttıyor.

"O ses neydi?" "Bir inilti."

Yüzüm ısındı. Ses çıkardığımın farkında bile değildim. Ancak, dudaklarını kapatıp beni yavaşça boğazına almadan önce dilini ucumun etrafında döndürürken umursamıyorum. Kalçalarım titriyor ve sanki bu onu sonsuza dek burada tutacakmış gibi ellerimi saçlarında birleştiriyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Bu tempoda 10 dakika zor dayanırım.

Yarağımı aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ediyor, çukurlu yanakları mükemmel derecede sıkı. Ritmi hipnotize edici ve o hareket ettikçe parmaklarımı saçlarına doluyorum.

"Çok iyi hissediyorsun, Çiçek," diye mırıldandım. "Çok iyi gidiyorsun."

Övgülerim onu teşvik ediyor ve o kadar derine iniyor ki, boğazının arkasına çarparak biraz öğürmesine neden oluyorum. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen yanlışlıkla o güzel dudaklarını dölleriyle dolduracağım."

Dudaklarından salyalar akarak çekip gidiyor. "Her damlanı yutardım."

Tüm vücudum kasılıyor, sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor ve onu iterek odanın diğer tarafına doğru sendeliyorum.

"Çok iyisin güzelim," diye soluyorum, kendimi avucumun içine alarak.

Rosalina kıskançlıkla elime bakıyor. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir sanırım. Senin pazarlığın yüzünden Keldarion'a gönderilmek istemiyorum."

"İşimi kolaylaştırmıyorsun," diye homurdandım. "Hele de böyle görünürken." "Giyineyim mi?"

Güçlü bir boşalmayı engellemek için kendimi tabanda sıkıyorum. "Sakın buna cüret etme, Prenses."

Rosalina ayağa kalkar, karnının yumuşak kıvrımları en çok lezzetli bir şekilde. Sikimi pompalarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. *Bu sayılmaz.*

pazarlık için; dokunmuyoruz bile. Tanrılar son birkaç aydır neredeyse her gece onun görüntüsüne geldiğimi biliyor.

"Kel sana karşı asla bu kadar dikkatsiz olmazdı,"

diyorum. Bakışları keskinleşiyor. "Sen Kel değilsin."

"Fark etmene sevindim." Başparmağımı sikimin ucuna sürüyorum. O Elimde seğiriyor, serbest kalmak için çaresiz. "Çiçek, içine boşalmayı çok istiyorum."

Sinsi bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor ve parmaklarıyla girişini yokluyor. "Şimdi Kel gibi konuşmaya başladın."

Gülüyorum, nefesim ağırlaşıyor. "İstediğin bu mu? Tamamen doldurulmak mı? Benim tarafımdan mı? Kel tarafından? Aynı anda tüm arkadaşların tarafından?"

Gözleri dalgalanıyor ve parmakları daha hızlı çalışıyor. "Evet."

Tutuşum neredeyse acı verici hale geliyor, kendimi o kadar sıkı tutuyorum ki. "Kalçalarından aşağı damladığını hayal ediyorum. Çok lezzetli."

Bir inilti çıkarıyor, sırtı yukarı kalkıyor.

"Sakın gelme Rosalina," diyorum, sesimde karanlık bir emir yankılanıyor. "Seni boşaltacağım."

Bana ters ters bakıyor ama ellerini karnına götürüyor. Bu hareket -ve onun emrime boyun eğmesi- beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor. Sikim sertleşip avucuma boşalırken düzensiz bir inilti çıkarıyorum. Hem de bir sürü.

İç çekiyorum, vücudum titriyor. Bir şahinin parlak bakışlarıyla izliyor, yüz hatlarında hayvani bir şey var. *Sevgilim de benim onun için umutsuz olduğum kadar umutsuz.*

Elimi bez bir peçeteye silmek için hareket ediyorum.

"Bekle." Rosalina ayağa fırlıyor ve dolgun göğüsleri sallanarak bana doğru geliyor.

Elimi kavırıyor, sonra bir parmağını dudaklarına götürüp nemini yalıyor.

Bu his içimde bir şeyleri ateşliyor, ilkel, derin ve tehlikeli bir şeyleri.

Ağzının verdiği his inanılmazdı ama yeterince yakın değildi.

"Hoşuna gitti mi?" Homurdanıyorum. "Buna ne dersin?"

Kabaca onu daha yakına çekerek, döl sıçramış avucumu amına sürüyorum.

"Caspian!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, tüm partinin duymamasına şaşıyorum.

"Şimdiden çok ıslanmışsın. Ağzımdan, arzundan. Şimdi de döllerimden." Parmaklarım onun içinde kolayca kayıyor. Vücudu benimkiyle birleşiyor ve

Kendini sabitlemek için umutsuzca omuzlarımı kavriyor.

"Cas, Cas," diye soluk soluğa bağıriyor. Ağzı benimkine karşı ardına kadar açık ve ben onun havasını içime çekiyorum. İki parmağımı içine sokarak, içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum.

"Hoşuna gitti mi Rose? Hoşuna gittiğini söyle."

Kelimelerin ötesinde, umutsuz inlemeler dudaklarından kaçıyor.

Elimi çekip bacağını kavriyorum ve kalçama doğru kaldırıyorum. Diğer elimle yumuşak kıcını sıkıyorum. O kadar çok titriyor ki, sanırım onu ayakta tutan tek şey benim. Elim tekrar içine sokup parmaklarımı kivrırarak hassas göbeğini okşuyorum. Omzumu ısırtıyor ve kendi iniltisini bastırıyor.

İçimden bir hırıltı kaçıyor ve hızımı artırıyorum, amının ıslak sesi beni sarhoş ediyor.

"Evet, Caspian, evet. Ben gidiyorum-"

Parmaklarımı yumuşak kalçasına sokuyorum, sonra elimi çektiğim gibi onu vahşi bir çaresizlikle öpüyorum.

Titreyerek ayrılır. "Cas? Hayır, ben-"

Onu kollarıma alıp şezlonga geri götürüyorum. "Zevkin en sarhoş edici sınırındasın Rose. Seni bu mutluluğun içinde gezdirmek niyetindeyim."

Onu şezlonga yatırdığımda, kumaşın değişmesinin bile bu yükselmiş durumda onun için uyarıcı olduğunu söyleyebilirim. Dudaklarımın en hafif fırçasından parmaklarımın fiskeğine kadar her şey lanet olası yıldız ışığı gibi hissedecek.

Elimde olsa onu sonsuza kadar böyle tutardım.

Kendimi onun üstüne atıyorum, dudaklarını bir öpücükle yakalıyorum. Henüz amina dokunmamaya dikkat ediyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, dili ağzımı keşfediyor. Niyet ettiğimden daha uzun sürüyor ve bir elimi ipeksi saçlarında gezdirerek geri çekiliyorum.

"Cas," diye sızlanıyor, sesi soluksuz ve ihtiyaçtan baş döndürücü. "Bana bir şey söyle."

Parmaklarım ağzımdan, döllerimden ve onun çaresiz arzusundan ıslanmış girişini çevrelerken, "Her şeyi yaparım," diye yalan söylüyorum.

"Kel'i ikna etmek için neden daha fazla çaba göstermedin?" diye soruyor. "Kel'i, onunla sevişirsem gitmeme izin vereceğine ikna etmek için mi? Beni bir köle olarak tutmayacağını biliyorum, ya da onun korktuğu her neyse."

"Çünkü Prenses," diyorum, iki parmağımı içine sokuyorum ve nefesi kesiliyor, "kendimi bile ikna edemiyorum."

Adımın başlangıcı bir iniltiye dönüşüyor. Ben onun zaten şişmiş olan ateşini harap ederken, elleri sırtımı tırmalıyor. Bu açıdan ona gerçekten hayranlık duyabiliyorum, o güzel pembe kedi, karşılıklı arzumuzla parlıyor. Onu almaya cesaret edemiyorum. İçine girdikten sonra kendimi kontrol edebilmemin imkanı yok.

"Tamamen bana aitsin, her parçan benim merhametime mi kalmış? Sana iyi davranırdım, bu şekilde iyi davranırdım ama senden vazgeçecek kadar değil. Keldarion pes etmeyecektir çünkü seni ne kadar çok *istediğimi* biliyor."

Gözleri kapanıyor, vücudu elime doğru eğiliyor, ben de elimi kıvırıyorum. parmaklar onun içinde. Boşalmasına izin vermenin zamanı geldi. Doruk noktasını daha fazla tutamıyor. Elimin etrafında titriyor. Yüzü muhteşem bir zevk patlamasına dönüşüyor, dudaklarından uzun bir inilti kaçıyor. Dudaklarını yakalayıp fısıldıyorum, "Çünkü seni tamamen kendime istiyorum."

Rosalina şezlonga uzanıyor ve ben gitmesine izin vermiyorum. Onu bırakamıyorum bile. parmaklarımı onun sıcaklığından çekiyorum. Bana o kadar hayran bir bakışla göz kırpmıyor ki, sanki şimdiden benim esirim olmuş gibi.

Ama söylediklerime inanmayacak kadar romantik olduğunu biliyorum.

Belki o da beni romantikleştiriyordur, çünkü yüksek sesle söylediklerime rağmen onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Ayrıca, kendi iradesiyle boyun eğmesini sağlamak çok tatmin edici.

Rosalina başını yana eğiyor. "Dayton?"

Döndüm ve Yaz Prensi'nin perdeyi çekmiş ayakta durduğunu gördüm. Bir huff çektim. "Az önce büyük doruk noktasını kaçırdın, Günişığı. Ya içeri gel ya da o tahrik olmuş sikini tüm partiye göster."

BÖLÜM 72



Rosalina

Dayton'ın bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Vücudum titrerken bakıyor ve *O* his yüzünden seğiriyor. Cas'ın bana verdiği his. Kel'in gölgelerine karşı neden bu kadar dikkatli olduğunu şimdi anlıyorum. Bir kez altına düştün mü, bir daha çıkabilir misin?

Caspian ve ben tamamen çıplaktık. Caspian'ın parmakları hâlâ amımın içinde, orgazmımın son şoklarını emiyor. Kendimi bir Erimiş mum, içimde dalgalanan mutluluktan başka bir şey yok. Gözlerimi Dayton'dan ayıramıyorum. Görkemli vücudu gittikçe yaklaşıyor, uzun, sert aleti belini saran kabuklar tarafından zar zor gizleniyor.

Cas ve beni gördü mü? Bu yüzden mi... Sonra gövdesine ve omuzlarına bulaşmış parmak izlerini fark ediyorum.

"Kim *dokundu* sana?" Hırlayarak ön kollarımın üzerinde yükseliyorum. "Gerçekten bunun için mi endişeleniyorsun? Şu haline bak."

Caspian doğruldu ve başını Dayton'a doğru eğdi, karanlık dalgalar omzunun üzerinden akıyordu. "Gel buraya, seni iri yarı kas yığını."

Dayton ona temkinli bir bakış atıyor ama sonra bir adım daha yaklaşıyor. Caspian elini benden çekip Dayton'ın kaslı kalçasına siliyor. "İşte böyle."

Dayton'ın boğazından derin bir hırıltı çıkar ve Dikenler Prensi'nin çıplak olmasını umursamıyor gibi görünerek Caspian'ı omuzlarından yakalar. "Ona ne yapıyordun?"

"Geçen gece yapabilmeyi *dilediğin* her şeyi," diye mırıldanıyor Caspian.

Caspian bunu nereden biliyor ki? Çabucak kalkıp ne kadar dayanıksız olursa olsun giysilerimi topluyorum ve onları bağlamaya başlıyorum.

Dayton Cas'ı daha yakına çeker. "Benim bir eşim var."

Caspian elini Dayton'ın dalgalanan göğsünden aşağı, çok belirgin olan uyarılmışlığına doğru çeker. "Öyle olduğunu biliyorum. Gerçekten tatmin edemeyecek kadar korktuğun biri."

Dayton Dikenler Prensi'ni fırlatıp atacakmış gibi hareket eder, sonra duraklar, "Neden bu kadar çok Fare gibi kokuyorsun? O burada mı?"

Dayton'ın sesindeki çaresizlik kalbimi parçalıyor. Farron'u ne kadar özlediğini ancak hayal edebilirim.

"Her gece sımsıkı sarılıyoruz," diye mırıldanıyor Caspian. "Uyurken küçük burnunun seğirmesi sence de çok şirin değil mi? Yoksa kurtluk meselesi yüzünden bunu hiç göremiyor musun?"

Dayton hırlar ve Caspian'ı kabaca şezlonga fırlatır.

"Kes şunu. Caspian seni kızdırmaya çalışıyor çünkü Farron'u gerçekten önemsiyor," diyorum ve aralarından geçip Cas'a dönüyorum. "Pislik gibi davranıyorsun. Dayton'a aşağıda Farron'u koruyacağını söyle."

Caspian uzun bir iç çeker ve togasını giyer. "Aslında buraya diken dikmek için güvenli bir yer bulmaya geldim. Küçük mantarlarını yetiştirdikten sonra hızlı bir kaçış yapmamız gerekecek. Ve ne yazık ki, tam da bunu yapıyor olmalıydım."

"Caspian." Uzanıp kolunu tuttum. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman gelmek istersen sevgilim, sadece beni düşün." Dikenler Prensi göz kırpmıyor.

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Yüzüm yanıyor. "Diğer her şey için teşekkür ederim."

"Doğru." Caspian Dayton'a döner. "Bir sonraki maçında iyi şanslar, gladyatör. Buna ihtiyacın olacak."

Bununla birlikte Dikenler Prensi bir çalı telaşı içinde kaybolur.

Dayton'ın içeri girdiği şey yüzünden kızgın olup olmadığını merak ederek bir nefes verdim. Ama daha önce Caspian'la birlikte olduğumu biliyor ve bana ona kimin dokunduğunu söylemedi. Onu satın alan kadın mıydı yoksa ...

Dayton omzumdaki saçları fırçalıyor. "Dışarı çıkmadan önce üstünü değiştirmelisin."

Başımı sallayarak siren formuma geçtim. Nedense o anda Caspian'ın *beni* görmesini istemiştim.

Neden onun eşi olduğumu düşünmedin? Cevaplar kalbimin yanında bir fırtına gibi dönüyor.

Kışlaya geri götürülürken, sabahın pembe alacası kolezyumun beyaz taşlarının arasından yeni yeni yükseliyor. Bütün gece ayakta kaldıktan sonra bugün izinli olduğumuza sevindim. Parti Dayton'dan kısa bir süre sonra sona erdi ve

Özel odadan çıktım. Kairyn ya da Wrenley'i bir daha görmedim. Üçüncü dövüş yarın, bu yüzden bugünü dinlenmek ve antrenman yapmak için kullanmamız gerekecek.

Boyadan arınmak için ayrı banyo odalarına giriyoruz ve ben basit beyaz bir elbise giyiyorum. Dayton banyoların dışında beni bekliyor, nemli saçları bir ton daha koyu görünüyor.

Birlikte odalarımıza dönüyoruz ve kapımın önünde duraklıyor. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

"Sen de Day," diyorum.

"Sabah bir mızrakla pratik yapmalıyız. Eğitim çukurlarında buluşalım mı?" Sözleri kesik kesik ve bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor.

"Pekala."

"Rosie, Rosalina... bunu kazanmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayız," diyor. "Krallığımı Kairyn'e kaptıramam. Halkımın onun yüzünden acı çekmesine izin veremem."

Yutkunuyorum, midem çalkalanıyor. "Biliyorum."

Bir ayağından diğerine beceriksizce kayıyor. "Partiden biraz yiyecek aldım. Al." Elime beze sarılı bir paket tutuşturuyor ve uzaklaşıyor.

Bir an orada durup silüetinin kaybolmasını izledim. *Ne gerekiyorsa*. Altın göğsüne bulaşmış parmak izleri...

İçeride yatağıma oturuyorum ve Dayton'ın bana verdiği paketlenmiş paketi açıp içindeki ikramları atıştırıyorum. Sonra Caspian'ın getirdiği mektubu çıkardım.

Soluk mavi çiçeği çarşafın üzerine bırakıyorum, sonra parşömeni açıyorum. Gerçek Farron modasına uygun olarak, uzun, sayfanın her santimi onun dağınık karalamasıyla kaplı. Caspian'la olan maceralarından, Caspian'ın ona giydirdiği gülünç kıyafetten ve Dikenler Prensi'nin ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsediyor. Beni ve Dayton'ı ne kadar özlediğini yazarken gözlerimden yaşlar süzülüyor ve mürekkebe bulaşıyor. Ne kadar cesur olduğumu ve aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi. Çaresizce arzuladığımı bilmediğim cesareti veriyor bana.

Sadece mektubun sonunda çiçek hakkında yazıyor.

Bunu Nightingale'in iksir masasında buldum. Aklımdan çıkaramıyorum. Böyle bir şeyi denemek için ne gibi bir sebebi olabilir? Rosie, bu önemli.

Ama kağıdım bitti ve Cas artık gitmesi gerektiğini söylüyor. Seni çok özledim, benim cesur, harika dostum.

Seni yıldız ışığı gibi seviyorum.

Farron

Gözyaşlarımı siliyorum ve mektubu dudaklarıma götürüp öpüyorum.
Yatağıma geri dönüyorum, yorgunluk beni altına çekmekle tehdit ediyor.
Yavaşça çiçeğin kenarlarını çiziyorum.

Aldatıcının Çiçeği.

Rosie, bu önemli.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 73



Ezryn

Bir vadiden geçerken iki yanımızda yükselen uçurumlar beliriyor. Ayak izlerim kırmızı çamurda arkamda iz bırakıyor.

Ara sıra bir akbabanın çığlığı dışında burası ürkütücü derecede sessiz. Yakalıyorum

Yukarıda dönüp duruyorlar, sıcaktan ya da susuzluktan ölmeyi bekliyorlar.

Bu kanyonun ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Amacımız kırmızı killi kumlara ulaşmaktı ve işte buradayız, Kaburgalar'ın olabildiğince derinliklerindemiz. Doğru yönde ilerlediğimizin tek işareti

Pegasus tayı partimize liderlik ediyor.

Drusilla beyaz kanatlarını çırpıyor, tekrar alçalmadan önce gökyüzünde birkaç metre çırpıyor. Bizi ileriye doğru itmek istercesine arkasını dönüyor, sabırsız bir kişneme kanyonda yankılanıyor.

"Dikkatli olun," diye mırıldanıyorum yanımda duran Delphie ve Nori'ye. "İyi bir görüş açımız yok. Bu yarıklarda herhangi bir şey olabilir-"

Sözlerim boynuma inen keskin bir yumrukla kesildi. Boğazımı tutarak geriye doğru sendeledim. Küçük bir ok çıkarıp havaya kaldırıyorum. Görüşüm dalgalanıyor, siyah tüylü ok ikiye ayrılıyor.

Dünya kararırken "Kaç" diye fısıldıyorum.

Bilincim içimde kıpırdanırken göz kapaklarım ayrılmak için isteksizce çırpınıyor. Uzuvarım ağırlaşıyor ve zihnim yoğun bir sisle kaplanıyor. Bir iniltiyle kendimi yukarı itiyorum.

Dünya bulanık ve kopuk bir şekilde odaklanıyor. Etrafımı bile algılayamıyorum.

"Delphie? Nori?" Söylemeye çalışıyorum ama boğazım kurudu. Kızlar nerede?

Çöl çiçeklerinin kokusu burnuma doluyor, daha güçlü bir şeyle -at miskiyle- noktalanıyor. Elimden geldiğince bilincimi geri kazanıyorum ve gözlerimin açılmasını istiyorum.

Kırmızı kayaya oyulmuş bir odadayım, duvarları gözlerimin seçemeyeceğİ kadar bulanık oymalarla bezenmiş. Tavan gökyüzüne açılıyor; güneş öğle vaktini biraz geçiyor, bu da uzun süredir baygın olmadığım anlamına geliyor.

"Ez? İyi misin?" Nori'nin sesi. Yanımdaki dalgalı görüntü netleşiyor ve onun bana baktığını görüyorum, yüzünde alışılmadık derecede endişeli bir ifade var. O da benim gibi elleri ve dizleri üzerinde ama bağılı değıl.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Sen mi?" "Evet, iyiyim."

Rahat bir nefes aldım. "Del?"

Nori başını ne doğıru sallar. "O, o konuşuyor. *Onlarla*."

Gözlerimi Nuri'nin başıyla işaret ettiğİ yöne odaklıyorum. Odanın ortasında sert taştan yontulmuş ama tüylerle süslenmiş bir taht oturuyor. Bir kadın sırt üstü oturmuş, yüzünde sert bir ifade var. Başında görkemli bir başlık var; tıpkı taht gibi, kocaman tüyler dışarı fırlamış, bir tür-

Bir Pegasus'u andırıyor.

"Onları bulduk. Dışı Avcıları bulduk," diye nefes nefese kaldım.

Zihnimdeki sis biraz daha dağılınca, içinde bulunduğumuz odanın bir faaliyet kovanı olduğunu görüyorum. Sağılam deriler giymiş kadınlar iki yanda gruplar halinde durmuş, birbirleriyle konuşuyorlar. Her biri açık bir şekilde savaşı, kasları honlanmış. Her Avcı için bir Pegasus vardır. Bazıları devasa olup yoldaşlarının üzerinde yükselirken, diğİrleri at büyüklüğündedir. Siyahtan griye, beyazdan en açık maviye ve en soluk pembeye kadar her tonda olabilirler.

En görkemlisi de tahttaki Avcı'nın önünde duran ve ona eğıt bir vahşilikle bakan ge kız.

"Adım Delphia, Sabine'in kızı, Drusilla'nın torunuyum. Summer'ın kâhyasıyım ve bu zor zamanda sizden yardım istemeye geldim." Sesi odanın içinde yankılanıyor. Birlikte yürüdüğüm, tayı okşayan ya da Nori'yle didişen ge kız gitmiş; yerine bir lider gibi duruyor. Sabine'in varlığı aklıma geldi.

"Hoş geldin Delphia, Sabine'in kızı, Drusilla'nın torunu," diyor kadın. Oturduğı yerden bile uzun boylu olduğunu söyleyebilirim. Teni öl güneşİyle bronzlaşmış, yüzü yıpranmış. Belinden kuşaklı beyaz bir tunik giyiyor.

ip, savaşta kullanılmış hafif deri zırh. "Ben Matron Valeria. Aura Avcıları'nın evine hoş geldiniz."

Delphia'nın gülümsemesiyle savaştığını görüyorum. "Seni bulmak için diyarı aşık, denizden ve kumdan."

"Oldukça kararlısınız," diye düşünüyor Valeria. "Şimdi, sürülerimizden birini neden çaldığınızı açıklamak ister misiniz?"

Odanın köşesine bakıyor, orada tay Drusilla, aynı beyaz tonda büyük bir Pegasus'a sokuluyor.

"Onu biz çalmadık!" Delphia ısrar ediyor. "Onu bir harpy yuvasından kurtardık."

Dediğim gibi, sizi bulmak için uzun bir yoldan geldik."

Valeria umursamazca el sallıyor. "Söylesene, başkent in çocuğunun bizimle ne işi olabilir?"

Delphia dizlerinin üzerine çöküyor. "Yardımanız için yalvarıyoruz. Hadria karanlık kötölük tarafından ele geçirildi. Kardeşim, Yüce Prens, tahttan indirildi."

Tahtını. Şehri korumakla görevlendirildim. Annemin annesi bir avcıydı. Kanınız damarlarımda akıyor. Tüm Yaz'ın iyiliği için Hadria şehrinin geri alınmasına yardımcı olmak üzere emirlerimizi çağırıyorum-"

"Bizim emrimiz!" Valeria alay ediyor ve yanındaki bir grup Avcı'ya bakıyor. "Bu büyük yaratık kendine bizim düzenimizden biri diyor! Evet, evet, annenin annesini hatırlıyorum. Drusilla yığitti. Cesurdu. Sonra bir Yüce Prens'in yanında olmak için ayrıldı ve siyasetle ilgilenmeye başladı. Gökyüzünü unuttu."

Delphia sendeleyerek ayağa kalkar. "O unutmadı. Hafızası bana geçti. Kanım gökyüzünü hatırlıyor. Lütfen, Hadria'nın ihtiyacı var-"

"Biz kendimizi diyarların siyasetine bulaştırmayız," diye tersliyor Valeria. "Yüzyıllar boyunca, elimizden geleni korumak için üzerimize düşeni yaptık. Çoğu zaman, doğanın dengesine karşı bu tür kötölüklere neden olanlar Yüce Hükümdarlardı. Kalplerimiz daha fazla dayanamıyor. Burada, atlarımızın ve ruhlarımızın özgür olabileceği yerde kalıyoruz."

Dudaklarımı yalıyorum, ayağa kalkmak istiyorum, Delphie'nin yanına koşmak istiyorum. Ama o çenesini tutuyor. "Bu siyasetle ilgili değil. Bu insanlarla ilgili! Bu Summer'da yaşayan her canlının iyiliği için, krallığın iyiliği için!"

"Krallığın iyiliği için neyin gerekli olduğunu kim bilebilir?" Valeria diyor ki. "Sadece Kraliçe. Eğer sizi terk ettiyse, sığınacağımızı riske atmamız için hiçbir sebep yok demektir."

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum. "İhtiyacınız olan Kraliçe'nin sözü ise, bırakın ben size vereyim. Ben Rosalina O'Connell'ın kader eşiyim,

Altın Gül, Kraliçe Aurelia'nın kızı. Yaz için verilen bu savaşta kılıçlarınızı ve kanatlarınızı istiyor."

Odada sessizlik yankılanıyor. Valeria ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Çenemi tutuyor ve başımı iki yana eğerek beni yakından inceliyor.

"Kılıcını göreyim," diyor sonunda.

Kılıcımı çekip ona gösteriyorum. Kılıcı alıp ışığa doğru tutuyor. "Bir zamanlar bu kılıcın sahibinin yanında savaşmıştım. Kudretli bir savaşçıydı. Birlikte, Yaz ve İlkbahar sınırı boyunca uzanan bir koruyu temizledik." Bakışları beni delip geçiyor. "Bu seni Isidora'nın oğlu yapar. Ezryn."

"Evet."

Kılıcımı bana geri verdi ve tahtına döndü. "Burada, aramızda, kardeşi ve Altın Gül'ün sözde kader arkadaşı için tahtı geri isteyen bir çocuk kâhyamız var. O bir Bahar Prensi ama ne bir Lütuf ne de bir miğfer taşıyor. Ben ne yapacağım? Bu yabancıların sözlerine güvenmeli miyim?" Yanındaki avcılara bakar.

"Kraliçe'nin kızının yardımımıza ihtiyacı var," diye ısrar ediyor Delphia. "Birlikte Hadria'yı geri alabiliriz."

"Hadria'yı kimin için geri alacağız? Tahtta şu ya da bu soylunun olması bizim için fark etmez."

"Anlamıyorsunuz," diyorum. "Kendisinin İmparator olduğunu iddia eden adam Aşağı'nın bir hizmetkârı. Adaletle teslim edilmeli."

"Ve bunu yapacak olan sen misin?" Valeria bir kaşını kaldırır. "Adaletini gördüm, Isidora'nın oğlu. Evet, son birkaç gündür çölde seni izledik. Sen bir avcı değilsin. Sen bir avcısın. Adaletinde denge yok."

"Ben sadece hak edenleri öldürürüm," diye homurdanıyorum.

Sesi duvarlar arasında yankılanıyor. "Sen kim oluyorsun da hüküm veriyorsun? Bu Altın Gül'ü duydum ama bir Prenses'in eşini görmüyorum. Yeryüzünden kök sökmeye hazır bir fırtına görüyorum. Fırtınada uçamayız avcı oğlu avcı.

Isidora."

Delphia'nın yüzünde panik ifadesi belirir. "Lütfen, yardım etmelisiniz. Seni bulmak için o kadar yol geldim. Kardeşim bana güveniyor!"

Nori koşup onun kolunu tutuyor.

Düşüncelerim çıldırmaya başladı. "Bize neden yardım etmen *gerektiğini* anlayana kadar gitmiyorum," diyorum.

Başrahibe Valeria Delphia'ya döner. "Arkadaşınız Kraliçe'nin sesi olduğunu söylüyor. Aurelia böyle bir anlaşmazlığa asla müsaade etmez. Kraliçemizden bir işaret gelmedikçe size yardım etmeyeceğiz."

Delphia yere bakar, yenilgi bakışlarında belirgindir.

"Bunu nasıl yaparsın?" Kükrüyorum. "İnsanlar ölüyor! Tüm Vadi tehlikede! Yardım etmelisin-"

Küçük bir el kolumu tutuyor. Delphia bana bakıyor, bakışları boş. "Her şey bitti Ezryn. Hadi gidelim."

O ve Nori odanın çıkışına doğru yürürler. Hayır, bu olamaz. Bunca yolu gelmiş olamayız. Yine başarısız olamam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74



Rosalina

"Blok yapmayı unutma." Dayton'ın tahta kılıcı omzuma çarptı.

Tıslayarak, yüzümü korumak için iki kılıcımı kaldırdım ve onlara dokundu memnun bir gülümsemeyle. "Ben yayı tercih ederim," diyorum.

"O zaman belki de ikiye bölme ki ben de senin zavallı kılıç bahaneni izlemek zorunda kalmayayım. Yine."

Öğle güneşi açık hava eğitim çukuruna ağır bir şekilde vuruyor. Taneli kum ayaklarımızın altında kayıyor. Etrafımızdaki diğer gladyatörler antrenman yaparken havadan tahta sesleri geliyor. Yine de bakışlarının sürekli Dayton'a kaydığını fark ediyorum.

Tilla haklı: Varlığı ateşliyor. Dayton'ın kardeşlerini yendiği son maçtan bu yana bir değişiklik oldu. Lejyonerlerine ve diğer gladyatörlere onun sadece üçüncü doğan oğul olmadığını hatırlattı. O bir Yüce Prens.

Dayton beni birkaç raunt daha yaptırıyor, çoğunlukla ayak hareketleri üzerinde çalışıyor ve Justus'un bana öğrettiği savunma tekniklerini geliştiriyor. Bir mızrak kullanmaya başlıyor, bana nasıl engelleyeceğimi ve menzilinden çıkmak için ne kadar uzaklaşmam gerektiğini gösteriyor. Bronz Şövalye ve adamlarıyla savaşağız.

Bir sonraki savaşta Cesaret Mızrağı.

Birkaç saat daha geçiyor ve kuru meyve ve ekmek yemek ve biraz ılık su yudumlamak için mola veriyorum. Ama Dayton durmuyor, onun yerine bir mızrak kullanıcısıyla dövüşmeyi tercih ediyor.

Dayton onu bir anda etkisiz hale getirir. Adam özür dilemeye başlar ama Dayton sadece alnını siler ve bağırır. "Burada bana meydan okuyabilecek biri var mı?"

Birkaç lejyoner daha onunla yüzleşir ve birkaç dakika içinde onları alt eder. İkili, sonra üçlü gruplar Yüce Prens'le yüzleşmeye çalışır. Dayton onları süpürür, her biri sırt üstü yere düşer, etraflarında toz bulutları yükselir.

Göğsü kabarıyor, kırmızı bir güneş yanığı omuzlarını haşlıyor ve ter derisini kaplıyor. Gözleri neredeyse parıldıyor ve bir an için fae'den çok canavar gibi görünüyor. Kimse ona meydan okumak için kıpırdamıyor ve o da kılıçlarıyla tahtayı kesmeye başlıyor.

Arenada bir maç başlıyor ve gladyatörlerin çoğu izlemek için eğitim alanını terk ederken, geri kalanlar öğleden sonra güneşi tarafından kovalanıyor. Dayton ve ben aniden yalnız kaldık.

Yine de Dayton antrenmanı durdurmak için bir hamle yapmıyor. Taze bir bardak su doldurup ona getiriyorum. "İçmelisin."

"Susamadım." Bana dönmedi. Bana bakmıyor bile.

Elimdeki su bardağını bırakıp kılıcımı aldım ve Dayton'ın yanına geri döndüm.

Kılıcını kendi kılıcım ile yakalayarak ona ters ters bakıyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin yoksa hıncını bu tahtadan mı çıkaracaksın?"

Gözleri bulanık. Pell'den geri çekiliyor. "Bir sorun yok." "Diğer gladyatörlere davranış şeklin hiç sana göre değil."

Açık kumun üzerinde kayıyoruz. Beni zar zor dinliyor, konsantrasyonu tamamen benimle dövüşmeye odaklanmış durumda. Zar zor ayak uydurabiliyorum.

"Bana kızgın mısın?" Sert bir darbeyi zar zor engelleyerek soruyorum. "Cas yüzünden mi?"

Boğazından alçak bir hırıltı geliyor ve ayaklarımı altımdan çekip alıyor. Kılıçlarım uçtu ve geriye yuvarlandım. Dayton beni yakalayıp kuma yatırıyor ve orada sabitliyor.

Altın rengi saçları bir hale gibi, yüzü bütün gün ilk kez yumuşak. "Sana ayak hareketlerine dikkat etmeni söylemiştim."

"Biliyorum."

Başını sallar ve o neredeyse boş bakış geri döner. "Hayır, Rosie. Umurumda değil. Sen istediğin kişiyle yatmakta özgürsün, ben de öyleyim."

Doğruldu ve döndü, kalkmama yardım etmeyi teklif etmedi. Mide bulantısı midemde çalkalanıyor ve peşinden koşuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kılıçlarını kumun üzerine fırlatıyor. "Bugünlük yeterince çalıştık." Koluna uzandım ama yakalamadan önce tereddüt ettim. "Dayton."

"Seninle konuşmam gerek ama burada değil." "Tamam."

Sessizlik içinde odama doğru yürüdük. Kapım kapandığı anda, "Wrenley birazdan aşağı inecek. Lanetimi bozacağız."

Oda dönüyor. Görüşüm gidip geliyor. Kendimi duvara yaslayarak ağzımı açıyorum ama kelimeler boş. Tüm dünyada nasıl hissettiğimi anlatabilecek hiçbir cümle yok.

"İkimiz de şu anki halimle Bronz Şövalye'nin karşısına çıkamayacağımızı biliyoruz. Maç kaybedilirse her şey mahvolur. Kairyn'i deviremem, halkımı özgürleştiremem ya da seni koruyamam... koruyamam."

Bunun olacağını, yolunun buraya çıkacağını hep biliyordum. Ama şimdi o an geldi ve ben buna hazır değilim. Hem de hiç hazır değilim.

"Rosalina," diyor Dayton.

Bedenimden güç dalgaları yayılıyor ve siren kılığına bürünmem kayboluyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, her şeyi bastırıyorum. Geçen sefer başıma gelenlerin tekrar olmasına izin veremem. O güç Castletree'deki bütün bir kanadı yok etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerimin kuruduğunu fark ediyorum. "Anlıyorum. Ama burada kalamam." "Gidiyor musun? Dövüşümüz yarın."

"Sen yan odada onu becerirken burada öylece oturmamı mı bekliyorsun?" Sözlerime sinen kıskançlıktan nefret ederek duvarı işaret ediyorum.

Öfke Yaz Prensi'nin içinde bir şeyleri ateşlemiş gibi görünüyor. Yüzündeki boş ifade yerini kendini beğenmiş bir gülümsemeye bırakıyor. "Anladığını söylemiştin. Öyleyse neden olmasın?"

"Kapımı kilitleyeceğim ve Castletree'ye küçük bir dikenli geçit yapacağım. Sabaha dönmüş olurum."

"Bu kadar mı yani?"

"Hayır." Yatağımın yanında diz çöküp küçük diken kovanını açıyorum. İçinde Dayton'ın deniz kabuğu kolyesi var. Özenle elime alıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yarın için buna ihtiyacın olacak. Yayın kontrolünü ele geçirdiğimde ve Kairyn'le yüzleştığımızda mızrağın çok değerli olacak." Kolyeyi ona dokunmadan avucunun içine bırakıyorum. "Yeni keşfettiğin gücünle Bronz Şövalye'yi yendikten sonra elbette."

Dönmek için hamle yapıyorum, bileğimden tutup beni kendisine doğru çekiyor. "Başka yolu olmadığını anlıyorsun. Eğer bunu yapmazsam, sonsuza dek bir kurt olacağım.

Castletree'deki tüm Yaz Fae'leri sonsuza dek lanetlenecek. Bunu yapmak zorundayım."

"Biliyorum."

Kalbim öyle derin bir kederle sıkışıyor ki, sanki ayaklarımın altındaki toprak da benimle birlikte yas tutuyor. Dayton bana bakıyor, onun

Gözleri fırtınalı bir deniz gibi, sessizce daha fazlasını söylemem için yalvarıyor. Göğsümdeki ağrı her geçen an daha da artıyor, bir yanım gitmesi için umutsuzca çırpınıyor. Diğer yanım ise ona kalan her saniyemiz için sarılmak istiyor.

Önce ...

Anılar zihnime çarpıyor: ilk tanıştığımız an, beni her güldürdüğünde, benim olabileceğine dair hayaller. Cam kabuklar gibi hissediyorum, kayalara çarpıp parçalanıyorlar, her bir parça kalbimi kanatıyor.

"Böyle olmak zorunda," diye fısıldıyorum elimi çekerek. "Krallığın için doğru olanı yapmakla yükümlüsün. Benim kaderim de beni Summer'a götürdü. Annemin halkına yardım etmek için. Halkım. Bizler görevimiz gereği ayrı yollar."

"Tabii..." Dayton diyor ki, sesi kısık ve çatlak.

Tabii. Bu kelimeyi duyunca kalbime aptal bir umut yağmuru doluyor. Ona bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Sanki ihtiyacı olan tek davet benim bakışlarımmış gibi bana doğru geliyor ve yüzümü kabaca ellerinin arasına alıyor. "Bana bunu yapmamamı söyle."

"Ne?"

Beni taş duvara çarpana kadar odanın içinde sendeliyoruz. Yüzü yaklaşıyor, sarı saçları yanağımı okşuyor. "Bana yapmamamı söyle, yapmayacağım. Yardım et Rosie, zar zor dayanıyorum. Bana şimdi söyle, tanrılara yemin ederim, ona bir daha asla bakmayacağım."

Kalbim alev alev yanıyor. *Ona yapmamasını söyle. Tutun onu. Bu korkunç şeyi yapmamasını engelle.*

"Zor olduğunu biliyorum, Blossom." Dudakları yanağımı okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Sen iyisin. Çok iyi ve mükemmelsin. Ama bencil olabiliyorsun. Yanlış şeyler yapabiliyorsun."

"Gün-"

"Hayır, hayır." Dudakları kulağımın dibinde, tuzlu gözyaşları yanağıma damlıyor. "Sadece düşün Rosie. Cevap vermeden önce ne yapmak zorunda kalacağımı düşün."

"Benden bunu yapmamı isteme-" Hırlıyorum ve gözlerimi açtığımda onu benden bir nefes ötede görüyorum. Elleri çenemi sertçe kavırıyor.

"Senden beri hiçbir kadınla birlikte olmadım Rosalina ve bir daha da olmak gibi bir niyetim yok," diyor Dayton. "Kalbimi biliyorsun. Onu gördün. O sana ait. Sana ve Fare'ye ait. O yüzden bana bunu yapmamamı söyle."

"Gün..."

"Kılıcımın her sallanışı senin için. Söylediğim her söz, yaptığım her hareket, lanet kalbimin her atışı." Parmakları yüzümde titriyor. "Rosalina, seni seviyorum."

Yeryüzü altımdan kayıp gidiyor gibi görünüyor ve hızlı, kısa nefesler alıyorum. O beni *seviyor*. Beni seviyor.

"Sana olan aşkım denizin tüm derinliklerinden daha derin." Alnı benimkine doğru eğiliyor. "İstediğin her şeyi yapacağım. Lütfen bana bunu yapmamamı söyle."

Sözleri kalbimi delip geçerken ayaklarımın altındaki taşlar kanla kaplanmalıydı. Dokunuşundan kaçıyorum. "Yapamam."

"Neden?" Sesinde acı ve öfke titriyor. "*Bunu* hissetmiyor musun? Beni sevmiyor musun?"

Bu soru kalbimdeki tüm umut kırıntılarını yok ediyor. "Seni sevdiğim için senden bunu yapmanı isteyemem."

Dayton'ın yanaklarından yaşlar süzüldü ve doğruldu. Kapıyı arkasından kapatarak odamdan çıktı. Ama bir süre sonra kapıyı açtığında bir elinde deniz kabuğu kolyesini, diğer elinde de Kraliçe'nin altın mührünü tutuyordu.

"Farron bu kolyeyi benim için yaptı," diyor sesi titreyerek. "Sahip olduğum en değerli şey."

"Bunu kabul edemem."

Ama o çoktan bana doğru adım atmış, kabukları boynuma dolamıştı. "Lütfen. Sonsuza kadar benim bir parçam olmanı istiyorum."

"Yarına kadar, Day."

"Yarına kadar."

Bu sefer gittiğinde kapı kapalı kalıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 75



Farron

Parti önümde ipek bir tül gibi açılıyor. Bir parçam bu kadar güzel olmasından nefret ediyor. Cryptgarden'ın prizmatik avlusu pastel kumaşlarla kaplanmış. Yontulmuş kristal ağaçlar ve çiçekler konukların üzerine bir ışıltı saçıyor. Garip bir şekilde Caspian'ın doğum günü partisini anımsatıyor ve bir parçam Ezryn ve Keldarion'un, ama en çok da Day ve Rosie'nin arkadaşlığı için can atıyor.

Caspian yine çalılardan yapılmış bir tahtta oturuyor, yüzünün üst yarısını kaplayan siyah bir tilki maskesi var. Benim maskem ise bir geyik maskesi, parlatılmış altınla fırçalanmış, tepesinden uzun boynuzlar çıkıyor. Burnumu ve üstündeki her şeyi kapatıyor. Caspian'ın dar kıyafetleri içinde kendimi rahatsız hissetmeyi bekliyordum, ama bir yanımda bunu biraz heyecan verici buluyor. Bu gece, ben

Sonbahar Prensi, ama sadece Aşağı'nın başka bir ahlaksız vatandaşı.

Ellerim serin merdiven tutamağında, kalabalığın içine doğru ilerliyorum. Hava, misk ve tatlı tütsünün sarhoş edici karışımıyla zenginleşiyor. A Kristallerin oluşturduğu kaleydoskop deseni dansçıların üzerinde parlıyor ve onları hayata geçirilmiş rüyalar -ya da kâbuslar- gibi gösteriyor. Herkes maske takıyor, ama bazılarının tek taktığı maske bu. Kıyafetler şık elbiselerden hiçbir şey giymemeye kadar çeşitlilik gösteriyor.

Fae'ler dans pistini hipnotik bir ritimle süslüyor, hareketleri sanki gecenin büyüyle büyülenmiş gibi hareket halindeki şiire benziyor.

Sanırım *içki* yüzünden, kendim içmediğimden emin olduğum için. *İşe yarıyor. Burada herkes deli.*

"Dans et benimle," diyor kurt maskeli bir kadın. İpek ve dantelden oluşan kıyafeti kıvrımlarını sarıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum yan çizerek. Bu partide Caspian'ın görülebileceği kadar uzun süre kalmamız gerektiğini biliyorum, ama bu benim

Bu yabancıyla dans et.

Ama avının peşindeki bir avcı gibi partide beni takip ediyor. Sonra kolumu yakaladı. "Yakaladım seni," diye gülüyor. Koyu kırmızıya boyanmış dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Üzgünüm, Caterina," diyor yumuşak bir ses. "Bir sonraki dansı benimle." Biri aramıza girerken lavanta kokusuyla sarmalanıyorum.

"Ah, Prens Caspian, elbette," diyor kurt maskeli kadın kalabalığın arasına karışmadan önce.

"Bundan zevk alıyormuş gibi davranmaya çalış," diyor Caspian kuru bir sesle ve beni dansa kaldırıyor. "Daha sonra birlikte ortadan kaybolacağım kişi sensin."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve dansın ayak hareketlerine zar zor ayak uydurabiliyorum. Bu işte nasıl bu kadar iyi?

Caspian en iyi gece yarısı kadifesini giyerek ihtişamlı bir görünüm sergiliyor. İnce belini sımsıkı saran daracık ceketin gümüş dikişleri yıldızları andırıyor. Dokuma değerli taşlardan oluşan bir kemer belini süslüyor, ışığı yakalıyor ve vücudunda dans eden renk prizmaları oluşturuyor. Pelerini alacakaranlık tonlarında bir ipek şaheseri. O hareket ettikçe, hareketli gölgeler gibi arkasında dalgalanıyor. Eteği boyunca yıldızlar ve hilal ayları işlenmiş, göksel güzellikleri onunkini yansıtıyor.

Onu izlerken, her şeyin büyüüne kapılmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir peri masalından çıkıp gelmiş bir karakter, karşı konulması imkansız bir cazibeye ve çekiciliğe sahip bir karanlıklar prensi.

"Görüyorum ki yeni bir pelerine karar vermişsin," diyorum sonunda.

Gülüyor. "Bu gece için özel bir şey yapmalıydım."

Birlikte hareket ediyoruz, bedenlerimiz müziğin hipnotik ritmiyle sallanıyor. Diğer parti müdavimleri gözleriyle bizi takip ediyor. Maskesiyle bile Caspian'ı görmezden gelmek imkânsız. Buradaki herkes prenslerinden bir parça istiyor.

"Hoşuma gitti," diyorum.

Siyah tilki maskesinin altından lavanta rengi bakışlarını yakalıyorum. Beni daha yakına çekiyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz ve nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyorum.

Avluyu ani bir soğuk kaplar. Müzik aniden duruyor. Caspian bunu benden bir an önce fark etmiş olmalı çünkü ince çalılar ayaklarıma dolanıyor ve beni dans pistine fırlatıyor, yiyecek ve içecek dolu bir masaya çarpmadan önce insanlara çarpıyorum.

Nefes nefese, kendimi yukarı itiyorum ve Sira'nın partiye girdiğini görmek için tam zamanında ayağa kalkıyorum. Kalabalık, rüzgârda eğilen çimenler gibi onun önünde parçalanıyor. Üzerinde siyah bir elbise ve ipek örümcek ağından bir pelerin var.

Caspian ona ilgisiz bir bakışla bakıyor, yarı giyinik rastgele bir fae adama yaslanıyor. "Hoş geldin anne."

"Nedir bu?" Sesi bıçak gibi keskindi.

Alaycı bir gülümseme takınıyor, sarhoş birinin takınabileceği türden bir gülümseme. "Bazılarının buna parti dediğine inanıyorum."

"Bir parti," diye parıldıyor Sira ve kalabalığa bakıyor. "Düşmanlarımız yukarıda komplo kurarken prensiniz eğleniyor mu?"

Caspian alaycı bir kahkaha atar. "Anne, her şey iş, iş, iş olursa hayat çok sıkıcı olabilir."

Neden onu böyle yemliyor? Sanki onu çileden çıkarmak istiyor. Yaklaşmak için kalabalığı itiyorum.

"Ve sen." Sira, Caspian'ın yaslandığı adama dönüyor. "Prensinin bizi burada sonsuza dek karanlıkta tutmak isteyenleri engellemesine engel olduğunu bilerek bu partiden nasıl keyif alıyorsun?"

"Uh," diye kekeliyor fae adam.

"Düşündüğüm gibi," diyor Sira.

Gölgeler bir kayadan yuvarlanan su gibi ondan düşüyor. Adamı yutmadan önce yerde toplanıyorlar. Kül hafif bir esintiyle savrulup gidiyor.

Dehşet kalabalığın içinde dalgalanıyor ama çılgılık atmıyorlar. Hareket bile etmiyorlar. Bu öyle bir dehşet ki, sizi iliklerinize kadar donduruyor.

"Altın Gül elimize geçene kadar ne eğlence, ne parti, ne de gezip tozma olacak," diyor Sira. Siyah zırhlı fae ve goblinler onun yanına doğru yürürken arkasından çınlayan metal sesleri geliyor. "Ya evlerinize dönün ya da sonuçlarına katlanın."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalabalığın içine doğru geri çekiliyorum. "Ve sen," diyor Sira oğluna, "beni takip et."

Askerler partiye katılanları Caspian'ın sarayından uzaklaştırmaya ve dönen merdivenlerden aşağıdaki şehre indirmeye başlar.

Bu çok kötü. Bu çok, çok kötü. Partinin dikkat dağıtıcı olması gerekiyordu. Şimdi ne yapacağız?

Askerlerin önünden kaçıyorum ve Caspian ile annesinin peşinden Cryptgarden'ın koridorlarının derinliklerine doğru yürüyorum. Şu yöne doğru gidiyorlar.

özel odasının yönü. Acil bir durum olursa diye Cas'ın bana daha önce gösterdiği kısa yolu izleyerek hızla geri dönüyorum ve onlar gelmeden önce odasına giriyorum. Onu takip etmemden hoşlanmayacağından eminim ama askerlerin beni şehre doğru yönlendirmesine izin veremem. Havuza gitmek için asla zamanında geri dönemem.

İçeri süzülüyorum ve Caspian'ın gardırobunun içine giriyorum, dışarı bakabilmem için yeterli bir aralık bırakıyorum. Kapı açılıyor ve Sira ile Caspian içeri giriyor.

Caspian ellerini saçlarında gezdirerek, "Sadece biraz eğleneliydi," diyor.

Sira yüzündeki tilki maskesini kaptığı gibi yere fırlatıyor. "Sen hiçbir şey yapmazken kız kardeşin yorulmadan çalışıyor."

"Altın Gül'ü kaybeden ben değilim," diye tersledi Caspian, arkasını dönerek.

Sira eliyle onun yüzünü kavrar. "Ama onu bulabilirsin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Kadın onu iter. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Belki de neyin tehlikede olduğunu unuttunuz. Belki de doğru motivasyona ihtiyacın vardır. Vespera, bana gel!"

Damarlarımda bir ürperti dolaşıyor. Bu ismin fısıltılarını daha önce de duymuştum.

Dikenler Savaşı'nda Sira'nın ana silahlarından biri.

Vespera, Abyssal Büyücüsü.

Kapı sürünerek açılmaya başlar.

"Anne," diyor Caspian çabucak, sadece biraz panik sesi duyulabiliyor. "Eğer Altın Gül'ü bulabilseydim, yapardım ama-"

"Bekle," der Sira ve kapı durur.

"Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, sevgili oğlum. Seni böyle korkmuş görmekten nefret ediyorum," diye cilveleniyor Sira. "Sanırım parti konuklarınızdan birini çoktan uzaklaştırdım. Halkını üzgün görmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Aramaya bu gece başlayabilirim. Hemen yola çıkacağım."

"Pekâlâ." Sira uzun bir nefes verir.

İçimden bir rahatlama geçiyor.

Aşağıların Kraliçesi gitmek için döner ama kapının yanında duraklar.

"Vespera'yı Stygian Hollows'un derinliklerinden bir hiç uğruna çağırmak utanç verici olsa da."

"Küçük bir yolculuk ona zarar vermez," diye alay ediyor Caspian.

"Şimdi düşündüm de..." Sira, arkasında hiçbir sıcaklık olmayan bir gülümsemeyle, "Altın Gül, kız kardeşinizin alanı olan Yaz'da kayboldu. Belki Vespera uygun bir ceza olarak onunla biraz eğlenebilir?"

"Hayır," diyor Caspian ve bu kelime o kadar güçlü ki Sira bile bir adım geri atıyor. "Onun yerine ben alacağım."

Annesi dönüyor. "Oh, Caspian, sevgilim. Bunu yapmak istemezsin. Görüyorsunuz, Vespera *kapüşonu* getirdi. Başlıktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Caspian'ın korkusunu neredeyse kendi korkummuş gibi hissedebiliyorum, dalgaları içimde o kadar yoğun dalgalanıyor ki mide bulantısı beni boğuyor. Ama aynı ukala gülümsemeyle söylediği tek şey, "Onu içeri getirin."

"Pekâlâ." Sira kapıyı açar.

Abyssal Büyücüsü içeri süzülüyor. Teni doğal olmayan soluk bir mavi. Koyu renk saçları yılan gibi süzülüyor. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim, sadece savaş alanında uzaktan görmüştüm. Asıl korkunç olan dişleri: Sira sıra jilet gibi keskin dişler ve kan sızdıran soluk mavi diş etleri.

Elini uzatırken, yırtık pırtık siyah bir başlık tutuyor, kalbim hızlanıyor. Varlığımın her zerresi kaçmam için çığlık atıyor. Ama görünmeden kaçabilsem bile Cas'ı bırakamayacağımı biliyorum - burada olduğumu bile bilmiyor.

"Yani tavsiyemi dinleyip dişlerini kontrol ettirmedin mi?" Caspian bir tırnağını ısırarak söylüyor. "Sana söyledim; Hollows'un çiğ balıkları diş hijyeni için iyi değil."

"Diz çök," diyor Vespera, zehirli bir sesle. Dudaklarının arasından mavi kan sızıyor, birkaç damla Caspian'ın yanağına düşüyor.

Siliyor, sonra itaat ediyor.

Vespera kukuletayı kaldırır, parmakları uzun ve kemiklidir. Başlığı açıyor ve Caspian'ın başının üzerine indiriyor. İlk başta hiçbir şey olmuyor.

Sonra Caspian'ın göğsünün, nefesi arttıkça inip kalktığını fark ediyorum. Çığlık atmaya başlıyor, acı dolu inlemelerden oluşan bir koro. Caspian öne doğru atılıyor, yeri pençeliyor.

O şey ona ne yapıyor? Vespera'nın gülümsemesi genişliyor ve parmak uçlarını birbirine sürtüyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kendimi sabitlemek için avucumu gardırobun üzerine koyuyorum. Keşke ona yardım edebilseydim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama şimdi kendimi Sira'ya açıklamak sadece Planımızı tehlikeye atacaktır, Kel ve George'u tehlikeye sokacak ve Rosalina'nın annesini kurtarma şansını mahvedecek.

Tüm bunları biliyorum ama bu, izlemeyi daha kolay hale getirmiyor.

Caspian'dan kan donduran bir çığlık kopar. Vücudundan gölgeler sızar, yerdeki çalılar patlar ve parmak uçlarında zümrüt ateşi filizlenir.

Yeterli. Yeterli olmalı. Uzuvarları titriyor, odası neredeyse yıkılmış. Sira bunu durdurmak zorunda. Ama çarpıcı yüzünde boş duygulardan başka bir şey yok.

Caspian'ın kırık çığlıkları cam kırıkları gibi havayı deler ve yeşil ateş büyümeye başlar, kollarının etrafında kıvrılır.

Sira'nın gözleri elini kaldırmadan önce bir anlığına büyüyor. "Dur. Bu kadar yeter."

Vespera kuşa benzer bir çığlık atar ve dikenlerin ve gölgelerin üzerinden sürünerek kapüşonunu başından yırtar.

Caspian'ın yüzünün bir şekilde yara bere içinde olmasını bekliyorum - yanık, yara izi, kırık- ama tek fark yanaklarına bulaşmış siyah makyaj.

Sira elbisesinin uzun koluyla adamın yüzünü siliyor ve saçlarını düzeltiyor. "Göreviniz nedir?"

Caspian ağzını açar, kapatır. Tekrar açar ve konuştuğunda sesi kısık ve kırıktır. "Sana Altın Gül'ü getirmek için."

"Aynen öyle." Sira gülümsüyor ve eğilip alnından öpüyor. "Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

İkiz gölgeler gibi, Sira ve Vespera odayı terk ediyor. Yerimden kıpırdamadan duruyorum, bundan sonra nasıl ilerleyeceğimden emin değilim. Korku hâlâ içimi kaplıyor.

"Saklanmaya devam etmek zorunda değilsin," diyor Caspian kıpırdamadan. "Geri gelmeyecek."

Yavaşça gardıroptan çıkıyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum. Kendi yanaklarım siyah boyayla çizilmiş. Ben de ağlıyordum. Maskemi başımın üzerine kaldırıyorum.

Caspian'ın önünde diz çökerek soruyorum: "Başlık sana ne yaptı? Sana hayaller mi gösteriyor? Kabuslar?"

Sanki hafızasını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Ruh Emici'nin Başlığı pek çok şey gösterebilir. Ama bugün bana dilekleri gösterdi."

Onu inceliyorum ve dudaklarında bir gülümsemenin hayaletinin gezinişini izliyorum. "Annemin benim geleceğim için dileği. Hepinizi yavaş yavaş, teker teker öldüreceğim bir gelecek. *Onunla* bitecek."

"Ona Rosalina'yı getirmeyeceğini biliyorum."

Sert bakışları en kötü şekilde bir meydan okumadır. "Yapmazsam daha kötüsüne katlanırım."

"Muhtemelen. Ama yine de yapmayacaksın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, Sonbahar Prensi?"

Ellerini tutuyorum. "Çünkü sen onun eşisin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 76



Rosalina

Yatak gözyaşlarımla sıırıslıklam oldu. Dayton'a yapacağımı söylediğim gibi neden hâlâ gitmediğimden emin değilim. Dikenlerimi çağırıp gitmemi sağlayacak iradede yoksunum.

Belki de Summer'ın tüm personeli birdenbire lanetlerinin kırıldığını hissettiğinde Castletree'de olma düşüncesidir - bu neşenin etrafında olmak. Dayton bencil olmadığını söylemişti ama öyleyim. Onların mutluluğunun etrafında olma düşüncesi beni hasta ediyor.

Ya da belki Castletree'ye gidemiyorum çünkü hâlâ beni buraya bağlayan bir şey varmış gibi hissediyorum ve gidersem tamamen kopacak.

Aptal. Oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Beni Dayton'a bağlayan hiçbir şey yok.

Karnım gurulduyor ve bütün öğleden sonra hiçbir şey yemediğimi fark ediyorum.

Sıcak çay ve tepsideki kekleri, Astrid ve Marigold'un arkadaşlığını düşündükçe içimi bir sızı kaplıyor.

Ama yine de kendimi gitmeye zorlayamıyorum.

Nefesimi tutarak hızlıca siren kılığına giriyorum ve yemek salonuna doğru yürüyorum. Uzun banklarda oturan birkaç lejyoner dışında çoğunlukla boştu. Arpa kekleri ve bir tencere yulaf ezmesi sunuluyor. Bir tepsi ve büyük bir bardak su alıyorum.

Birkaç kişi bana başıyla selam veriyor ama ben tek başıma oturmuş, yavaş yavaş tatsız yiyecekleri kemiriyorum, içime bir kaya gibi oturacağını biliyorum.

"Yukarıdakilerin Gofreti mi? Önümüzdeki savaşlarda büyük bir servet getirecek." Yumuşak bir ses yemek salonundan süzülüyor. Wrenley elinde bir tepsi gofretle görüldüğünde ensem karıncalanıyor. Kışlaya inmesine bu şekilde izin veriliyor olmalı.

Aşağı gel ve Dayton'ı gör.

Papaz yardımcısı cübbesi tertemiz ve saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, kulaklarının hemen arkasında sallanıyor. Yüzünde safir gözlerini vurgulayan bir makyaj ve dudaklarında allık var. Büyüleyici görünüyor.

Burada olamam, Dayton'ı görmeye gitmeden önce onunla konuşamam. Çabucak ayağa kalkıyorum, tepsimi atıyorum ve mutfağın diğer ucundan çıkıp dar bir koridora giriyorum. Rastgele bir köşeye sapıyorum, nereye gittiğimi umursamadan, sadece uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Birine sertçe çarptığımda bir şangırtı kopuyor. Bir tepsi yere düşüyor, yıldız şeklindeki gofretler yağmur gibi yağıyor.

"Özür dilerim, sizi orada görmedim," diyorum eğilip onları alırken.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Wrenley tepsiyi düzelterek, "Sorun yok Madison," diyor. Ama sonra durdu, mavi gözleri irileşti. "Ne giyiyorsun?"

Elim bilinçsizce boynuma, deniz kabuğu kolyenin asılı olduğu yere gidiyor. Kolye sadece Fare'nin topladığı deniz kabuklarından oluşmuyor. Bir tanesi Wrenley'den bir hediye idi.

"Dayton şans getirmesi için yarınki maçta takmam gerektiğini söyledi," diyorum. "Kolyesini *yeni* tanıştığı bir sirene mi verdi?" Kızın gözleri

Ben.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz, gofretler yere atılıyor.

"Ben onun ortağım."

"Elbette," diyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Sadece, çok hassas bir şey. Güvende olduğundan emin olmak için dövüş bitene kadar senin için tutabilirim."

Koruyarak dokunuyorum. Dayton'ı zaten alıyor. Bunu da alamaz. "Dikkatli olacağım. Day'e bu kabuklardan birini sen verdin, değil mi?" Dayton bunun babasının hediyesi olduğunu söylemişti ama Wrenley bana doğruyu söylemişti.

Babasını hiç tanımamış. Peki, kabuğun arkasındaki gerçek hikaye ne?

Ya da belki hiç hikaye yoktur.

Parmaklarım onu, altın nautilus kabuğunu bulana kadar ilerliyor.

"Çok özel bir tane," diyor.

Çenemi aşağı eğiyorum. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu önemli Rosie.

Aklımdan görüntüler geçiyor: ormanda altın çizgiler, bir çiçek tarlasının önüne düştüğümde dizlerimi boyayan çimen. Will-o'-wisp bana yol gösteriyor. Dün gece Caspian'ın göğsünde parlayan ışık. Keşiş'in

Farron'un gönderdiği fener çiçeği. Nightingale'in iksir koleksiyonundan gönderilmiş.

Wrenley'in tanıdık safir mavisi bakışlarından aşağıya bakıyorum. nautilus kabuğu. Gözlerimi kısarak kabuğun tepesindeki küçük deliğe bakıyorum. Gözden kaçırmak çok kolay olurdu ama ben ne aradığımı biliyorum. Orada, kabuğun içinde, soluk mavi bir parıltı var.

"Sen Nightingale'sin," diye nefes alıyorum.

Başını eğiyor, saçları alnına dökölüyor ve gülüyor. Yardımcıdan hiç duymadığım bir kahkaha. "Ben de senin Yaz Prensın kadar ahmak olduğunu düşünüyordum." Dudaklarında zalim bir gülümseme beliriyor. "Rosalina."

Prizmatik dikenler toprağı yarıyor ve beni bütün olarak yutuyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 77



Rosalina

Nightingale rolündeki Wrenley bileklerime çelik kelepçeler geçirirken,

"Planın işe yaramayacak," diye hırıliyorum. Prizmatik dikenleri beni Serenus Alacakaranlık Odaları'nda bir yerdeki özel odası olması gereken yere doğru fırlattı. Yüksek pencereler arenanın mükemmel manzarasını gösteriyor. Taş duvara bağlı zincirler zeminde yılan gibi kıvrılıyor ve bileklerimi sıkıan çelik kelepçelere ulaşıyor. Ayağa kalkıyorum, prangaları çekiştiriyorum, zincirleri geriyorum ama faydası yok.

Wrenley gülüyor. "Ne kadar güzel bir tesadüf, değil mi? İkimiz de birbirimizin kılık değiştirdiğini aynı anda anladık. Ne yazık ki ben biraz daha hızlıyım. Yine de siren kulakları hoş bir dokunuş oldu. Şövalye ruhlu Yaz Prensi'mizin arenaya sürükleyemeyeceği kadar değerli olacağını düşünmüştüm. Yılmaz Rosalina O'Connell'ı hiçbir şeyin durduramayacağını bilmeliydim!" Sesi alaycı ve küçümseyici.

Siren kılığını bıraktım, sihrimin her zerresini derinlere gömdüm. Alaycı bir tavırla, "Sanırım bizimle geçirdiğin onca zaman sana diğer insanlara değer vermenin ne demek olduğu hakkında hiçbir şey öğretmemiş. Bir kalbe sahip olmak."

Wrenley'nin kahkahası kesilir. "Bir kalbe sahip olmak bir ayrıcalıktır, Rosalina. Ben onu sökmeden önce sahip olduğun kadar uzun süre sahip olduğun için kendini şanslı say."

Beyaz ve altın rengi acolyte cübbesine bürünmüş olsa da gözlerindeki çılgınlığı görmezden gelemiyorum. Bir yılanı yuvamıza soktuk ve onu sırlarımızla besledik.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Wrenley Kairyn'e hizmet eden bir yardımcı gibi davranıyordu çünkü bu sayede Bülbül'ü yakınında tutabiliyordu. Aşağı'nın suikastçısını bir yardımcı ile aynı anda hiç görmemiştim ve tüm bunlar

Hikayesindeki küçük tutarsızlıklar. Wrenley'nin benden nefret ettiği hissinden asla kurtulamamama şaşmamalı; o bile o kadar iyi bir oyuncu değildi.

Ama sonunda onu ele veren o gözler oldu. Çılgınca bir yoğunlukla bakan bu bakış, her türlü huzur duygusundan tamamen uzaklaşmıştı.

"Peki, planın neydi?" Ona tükürdüm. "Kairyn ve Perth Quellos yeterince iyi bir arkadaş değil mi? Aşağıda arkadaş edinemedin diye bizden biri gibi mi davranmak zorunda kaldın?"

"İşte sen ve Castletree'de evcilik oynayan diğer kuklaların olayı bu. Herkesin el ele tutuşup birlikte şarkılar söylemek istediğine inanmaya çok heveslisiniz. Dünya bu şekilde işlemiyor Rosalina. Güven yüzünden sen zincirlisin ve ben değilim." Çelik kelepçelerimi sallıyor.

"Tamam. Bizi kandırmak istedin. Başardın da. Ama neden Dayton'la arkadaşmış gibi davrandın?"

Kelimeler ağzımdan dökülürken, gülünç bir his beni ele geçiriyor. Bana işkence eden ve hayatımı tehdit eden bir suikastçi tarafından hapsedildim. Yine *de rahatladım*.

O Dayton'ın eşi değil. Bu bir yalandı. O başka kimseye ait değil. O hala benim olabilir-

Sevincim korkuya dönüşüyor. Eğer bu doğruysa, gerçek gücünü ortaya çıkarabilirdi. Yarın arenada bir şansı olabilirdi.

"Dayton'ı baştan çıkarmak için neden bu kadar zahmete girdiğimi mi soruyorsun?" Wrenley gözlerini kırıştırır.

"Onu baştan çıkarmadın," diye hırladım. "Onu sahte bir eş bağıyla kandırdın. Bu farklı bir şey."

"Şimdiye kadar hazırladığım en basit karışımlardan biri." Boynumdaki altın nautilus kabuğuna dokunuyor. "Rahibin Feneri benim için her şeyi yaptı, gerçekten. O kadar basitti ki; bu kadar kolay kandığını düşünmek beni neredeyse hasta ediyor!"

"Onun krallığını kurtarma arzusuyla oynadın. Bu zayıflık değil."

Gözlerini deviriyor. "Ah, bu kadar dürüst olmaktan hiç yorulmadın mı?"

İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç ayın en zor kısmı, o rol yaparken gözlerini ondan ayırmamaktı. kahraman bir aptal gibi."

"Bütün bunlar benden nefret ettiğın için miydi?" Fısıldıyorum. "Sırf beni incitmek için mi onu götürmek istedin?"

"Her şey seninle ilgili değil Rosalina." Adımı ağzı yanıyormuş gibi söylüyor. "Bu daha büyük bir şeyle ilgili, diyarlarla ilgili. Yakında

hepsi bize ait olacak ve prensleriniz anılardan başka bir şey olmayacak. Değerli Bahar Prensiniz en kolay hedefti. Kairyn onun tek varisiydi. Ezryn'i doğrudan öldürmek daha kolay olurdu, ama öyle de oldu, sonuç değişmedi."

"Ezryn hakkında böyle konuşma." Öne doğru sarsılıyorum, çelik kelepçeler bileklerimi ısırtıyor.

Wrenley gülümsüyor ve ondan daha uzun olmama rağmen başımı okşuyor. Ondan uzaklaşmak için duvara doğru geri adım atıyorum. "Sakin ol," diyor. "Kairyn yumuşak olduğu için şanslısın. Şimdi, Daytonales farklı bir meydan okuma olduğunu kanıtlıyor. Eğer onu öldürürsek, Kutsama kız kardeşine geçecek ve bu da başka bir sorun yaratacak. Tek seçenek Kutsama'yı kendi isteğiyle vermesini sağlamak. Ama böylesine değerli bir hediyeyi almak için kime güvenebilir ki?"

"Eşi," diye fısıldadım. "Düşündüğümünden daha aptalmışsın. Dayton, eşi olduğuna inansa bile Kutsama'yı sana asla vermeyecek!"

Gülümsüyor. "Bana vermekten ya da sevgili kız kardeşine yük olmaktan başka çaresi olmadığını düşünürse verir. Bak, 'incelik' denen bir şey var, sevgili Rosie. Sen bunu anlamıyor gibisin ama inan bana, ben bu konuda ustayım.

Son üç aydır Dayton'a Yaz Kutsaması'nı kız kardeşine devretmenin onun için sadece korkunç bir yük değil, aynı zamanda ölüm fermanı olacağını hatırlattım. Ona böyle bir sorumluluğu üstlenirse tüm düşmanlarının nasıl üzerine çullanacağını anlattım. İnanın bana, Dayton bunun başına gelmesine izin vermeyecek kadar yumuşak bir adamdır."

"Sen delisin," diye nefes alıyorum.

"Ben etkiliyim. Yaz Diyarı benim *olacak*. Zavallı Perth Quellos Kış ve Sonbahar'ı ele geçirmekte başarısız olmuş olabilir ama Kairyn İlkbahar'ı, ben de Yaz'ı kontrol ederken ve Anne'nin Kış için yeni planları varken Sonbahar'ı hizaya getirmek çok kolay olacak." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Yine de bunu görmek için buralarda olacağından şüpheliyim."

Göğsümde panik yükseliyor. Castletree'nin karanlık çürüme çizgilerini düşünmek zihnimi dolduruyor. Prensler iki Lütuf üzerindeki kontrollerini kaybederlerse, evimize ne olacak? Castletree'de yaşayan tüm insanlara?

Etrafımda buradan çıkmama yardımcı olacak ve Dayton'ı uyaracak bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Ama sadece çarşafı buruşmuş bir yatak, makyaj malzemeleri ve saç aksesuarlarıyla dolu bir makyaj masası ve bir şifonyer var, ancak birkaç bornoz yere saçılmış ve düzgün bir şekilde yerleştirilmemiş.

Sonra köşeye sıkışmış bir şey dikkatimi çekiyor: etrafında halkalar olan ve havada asılı duran altın küre. Dayton ona Atalar Küresi diyordu.

... Işık savaşçılarını arenada hayata döndüren şey buydu. Bu Bülbul onu prizmatik dikenlerinden oluşan bir arapsaçına hapsetmiş. Karanlık çizgiler parlayan yüzeye sızıyor. Bu şekilde mi bozdu hafızasını Damocles ve Decimus?

Kapı açılıyor ve Kairyn'in devasa siyah çerçevesi tüm kapı aralığını kaplıyor. Dümeni bana dönüyor, göğsü kabarıyor. "Başardın," diye nefes alıyor ve Wrenley'e bakıyor. "Onu buldun!"

Kapıyı çarparak kapatıyor ve Wrenley'nin boğazından neşeli bir kahkaha yükseliyor. Kairyn aralarındaki mesafeyi iki adımda geçiyor ve Wrenley'i kollarından tutup etrafında döndürüyor. Hayatımda gördüğüm en içten gülümseme yüzünde oynaşıyor. O kadar büyük ki, diş etlerinin pembeliği görünüyor ve az önce bana yakında öleceğimi söylememiş olsaydı, neredeyse öyle olduğunu düşünecektim çok tatlıydı.

"Varlığımın ikinizi de memnun etmesine çok sevindim," diyorum kuru bir sesle. "Şimdi, kaçışıma başlayabilmem için bu sorgulamayı bitirebilirsek, bu harika olur."

Kairyn Wrenley'i bırakıp bana doğru geliyor. Dümenin arkasındaki sırtışını hissedebiliyorum. "Bu kelepçelerin neyden yapıldığını biliyor musun, Dandelion?"

Ben tanıyorum. Bunu Bahar Diyarı'ndan tanıyorum. "Bahar çeliği."

"Aynen öyle. Sizi götürmek için çalılarınızı kullanmaya çalışırsanız, bu zincirler kırılmadan önce kollarınız yuvalarından kopar."

"Onu tanıyorsam, deneyecek kadar aptaldır," diye tükürüyor Wrenley. Bana doğru yürüyor ve bir eliyle çenemi tutarken diğer eliyle küçük bir şişenin mantarını açıyor. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o kalın, çiçek tadında siyah bir sıvıyı zorla boğazımdan aşağı indiriyor. "Seninle vedalaş sihir," diye mırıldanıyor.

"Beni burada tutamazsınız!" Çığlık atıyorum. "Dayton orada olmadığımı anlayacak.

Benim için gelecek!"

Ama ikisi de beni görmezden geliyor, onun yerine diğerine odaklanıyorlar. Kairyn alnındaki saçları düzeltiyor, eldivenli elleri onunkilere kıyasla çok büyük narin bir yüz.

"Onu bulduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Her şey yoluna girecek."

Ona gülümsüyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor ve onlara ne kadar dikkatle baktığımı fark ediyor. Gülerek Kairyn'den uzaklaşıyor ve makyaj masasına doğru ilerliyor. "Tabii ki onu buldum. Sadece bir meseleydi

zaman." Dudaklarına bir damla ruj sürüyor. "Şimdi, planımızın bir sonraki aşamasına geçelim. Gladyatörü kırmak."

Zincirlenmiş olmam, iki kişi olmaları ve sadece benim olmam umurumda değil.

İlkel içgüdü göğsümden fırladı. "Ona dokunursan seni öldürürüm." Yine, sanki bu ikisi için geveze bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi. Kairyn bir elini Wrenley'nin omzuna koyar. "Şövalyelerim hazır. Onu bir hücreye götürüp-"

"Hayır!" Wrenley etrafında döner ve ona ters ters bakar. "Yaz Prensi tam istediğim yerde. Sonunda küçük eşine güvenmeye hazır."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sevdiğin birinin elinden kayıp gitmesini izlemek nasıl bir duygu Rosalina? Şimdi, yalnız kalmanın, geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu anlıyor musun?"

Konuşma tarzına bakılırsa, sanki başından beri amacı buymuş gibi: kendimi yalnız hissetmemi sağlamak. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Asıl istediği Summer üzerinde kontrol sahibi olmak. Yine de gözlerinde, tarif ettiği duyguyu çok iyi bildiğini söyleyen bir parıltı var.

"Yalnız değilim. Dayton bunu eşi için yapmıyor. Bunu kendi krallığı için yapıyor," diyorum. "Dayton seninle yatsa bile, seni asla sevmeyecek. Farron'u nasıl sevdiğini değil." Nefesimi içime çekiyorum. "Beni sevdiği gibi değil."

Wrenley gözlerini devirmeye başlar ama Kairyn onun omuzlarını tutar. "Bunu yapacak mısın? Onunla yatacak mısın?"

"Evet," diye hırlıyor. "Şimdi."

Kairyn geriye doğru sendeler. "Bunu neden yaptınız? Altın Gül elimizde. Bu akıl oyunlarını durdurabiliriz. Daytonales'i hapse atar, Altın Gül'ü koz olarak kullanırız. Onun Kutsamasını almanın bir yolunu bulabiliriz-"

"Buraya kadar geldik," diye tıslıyor. "Bu işe yarayacak."

"Onu öldürelim ve bu işi bitirelim!"

"Ne yani, Lütuf kardeşinle birlikte Kaburgalar'da saklanan o yavruya mı geçecek? Hayır. Plana sadık kalacağız."

Ah, elbette Wrenley Kairyn'e Ezryn'in planından bahsedecekti. Eminim Ez'in nerede olduğunu bilmek ve peşinden gidememek onu deli ediyordur.

Kairyn elleri dümeninde, bir ileri bir geri adım atıyor. "Bu işe yaramayacak Wrenley. Onunla yatarsan, eşi olmadığını anlayacaktır."

"Evet!" Diyorum, sonra Kairyn'le aynı fikirde olduğumu fark ediyorum ve çenemi kapatıyorum. Önemli değil. Zaten ikisi de bana bakmıyor. Uzaktan fark ediyorum ki

Kairyn onu bize verdiği isimle çağırđı. Bu onun gerçek adı mı? Söylediği onca yalanın içinde bir parça gerçek var mı?

Wrenley kısa saçlarını agresif bir şekilde taramaya başlar. "Eşini bulmak ve laneti kırmak için onlarca yıldır bekliyor. Hiçbir şey değişmediğinde ona ne olacağını düşünebiliyor musun? Onu kırıldığına ikna edeceğim. O çok uzakta kendini lanetten kurtarmak için gitti. O kadar harap olacak ki, savaşacak gücü kalmayacak. Arenada, Bronz Şövalyeniz onu canı çıkana kadar dövecek. Ölümün üzerine geldiğini anladığında, onu ben karşılayacağım." kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıyor, "onun eşi. Ona hatırlatırım ki eğer bu yükü kız kardeşine verirse, o da tıpkı kardeşleri gibi avlanacaktır. Bu yüzden, Kraliçe'nin nihai dönüşüne kadar Lütuf'u güvende tutacak mütevazı bir yardımcı olan bana devretmeli."

"Dayton'ı asla kıramayacaksın," diyorum. "Onun bedenini değil. Ne de ruhunu."

Bana sırtıyor. "Oh, çoktan kırıldığından şüpheleniyorum ve sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Bacaklarım güçsüzleşti ve neredeyse yere yığılıyordum. Dayton bunu yapmamasını söylemem için bana yalvardı. Bu tuzağa doğru yürümesine izin verdim.

Kairyn bir elini duvara vuruyor. "Başka bir yolu olmalı!" "Kes şunu, Kairyn," diye tersliyor. "Bununla bir sorunun olmadığını söylemiştin. Sen söyledin neyin tehlikede olduğunu anladınız."

"Elbette bunu söyledim," diye homurdanıyor. "Ama şimdi zamanı geldi, bunun olmasına izin veremem."

"Senin söz hakkın yok."

"Bana biraz daha zaman ver." Onu kollarının arasına alırken aralarındaki mesafe yok olur. "Sana Yaz Kutsaması'nı ulaştırmanın başka bir yolunu bulacağım, söz veriyorum. Bunu yapma."

Onu itiyor. "Tıpkı Altın Gül'ü teslim edeceğini söylediğin gibi mi? Her zaman olduğu gibi, güvenebileceğim tek kişi kendimim."

"Manastırı istedin; sana manastırı verdim! Sen Bahar Diyarı'nı istedin; ben sana Bahar'ı verdim!" Kairyn'in sesi titriyor. "Yine de bana güvenmiyorsun," diye ekler.

Wrenley bir kahkaha atar. "Onlar *benim* için değildi. Onlar senin içindi. Seni ilk bulduğumda nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Sefil. Sürgün edilmiştin. Lanet olası kardeşine Bahar'ın hak eden hükümdarı olduğunu kanıtlayana kadar asla mutlu olamayacaktın." Önünde adımlarken adımları odanın içinde yankılanıyor. "Seni olduğu hale ben getirdim. "Seni bu hale ben getirdim.

Kaderini görmek için. Sana Ezryn'in lanetinin gerçeğini gösterdim. Seni bir manastır çocuğundan bir İmparatora dönüştürdüm!"

Kalbim onun sözlerinin tutkusuyla çarpıyor. Artık varlığımı tamamen unutmuşlar, kendilerini kaptırmışlar. Çeliği tekrar test ediyorum, onu kırmaya çalışmanın beyhude olduğunu biliyorum. Ve Kairyn haklı. Sihrimi kullanabilsem bile, dikenlerimi kullanmak istiyorsam tüm duvarı yanımda götürmem gerekecek.

Kairyn Wrenley'nin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, cüppesini pençelemektedir. "Sana her şeyimi verdim. Her şeyimi. Ruhumun senin tarafından boyanmamış hiçbir parçası yok. Karşılığında istediğim tek şey bu. Bunu yapma. Kendini *ona* verme. Onu sevmiyorsun!"

Wrenley, Kairyn'in bileklerini kavrar ve onu üzerinden atar. "Aşk zehirdir."

Kairyn yere yığılır, pelerini etrafında toplanır. "Hiçbir şeyim kalmadı. Kalbimi söküp önünüzde yere atmamı ister miydiniz? Bunu yapacağım. İstedığın her şeyi yapacağım."

Bir kez daha o hüznü, neşesiz kahkahasını atıyor. "Bana her şeyi verdin, değil mi Kai? Sana Ezryn'i öldürmeni söyledim ve sen onu Yaz kumlarını yakıp yıkması için canlı bıraktın. Oralar onun avladığı *benim* topraklarım olacak! Ama kafanda böyle mi canlandırıyorsun, tatlım? Her şey sevgili Birdy kız için mi?" Mavi gözleri parlıyor ve dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Senin dikkatini çekmek için lanet olası bir *hayaletle* savaşıyorum. Hiç var olmamış biriyle! İlk günden beri seni küçümseyen bir kardeş! Sevgisini kazanamadın, onun yerine nefretini seçtin. Bunu benimle denersen sana iyi şanslar." Tüm vücudu titriyor ve ondan uzaklaşarak odanın kenarına doğru yürüyor. "Seni sevemem ama senden nefret de etmeyeceğim. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Kairyn ayağa kalkıyor, yaklaşan bir gölge gibi görünüyor. Birbirlerini öldürmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak ederek nefesimi tutuyorum.

Sonra hareket eder. Kaskını çıkardı. Bir gümbürtüyle yere düşer. Wrenley'e doğru koşarken uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyor. Tek bir hareketle onu kollarının arasına alır ve öper. Onu çözülmüş bir adamın tutkusuyla öpüyor.

Gözleri açılıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve onun karşısında eriyor, aynı tutkuyla onu öpüyor.

Kairyn'in miğferi yerde yatıyor, tıpkı benim gibi atılmış. Gözlerimi kısıyorum, Bahar'ın gaspçı Prensi'ni önümdeki *çocukla* bağdaştırmakta zorlanıyorum. Saçları omuzlarına kadar uzanıyor, dalgalı ve koyu renk. Onda da aynı

Ezryn gibi esmer bir teni ve kahverengi gözleri var. Ne kadar genç görüldüğü beni şaşırttı. Benden bile genç.

Bir nefes çekiyorum. Ezryn'le ne kadar benzediklerini görmek *acı* veriyor. Ne kadar genç ve yakışıklı olduğunu. İkisini yan yana, gülerken hayal edebiliyorum.

Wrenley ondan uzaklaşır, yüzü mutluluktan dehşete döner. "Aklından ne geçiyordu? Senin inancın!"

Ellerini tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Umurumda değil. Onurum uzun zaman önce terk edildi. Artık sen benim inancımsın, tapındığım tapınaksın. Sana sunabileceğim, benimle kalmanı sağlayacak bundan başka bir şeyim yok." O

avucunu onun yanağına koyar. "Lütfen al."

Kalbim sıkışıyor. Bu... Spring kraliyet ailesinin bir üyesinin, kendi kanından olmayan ya da kader arkadaşı olmayan birine yüzünü sunması olabilecek en savunmasız durum. Kairyn *onun* için bildiği her şeyden vazgeçtiğine göre gerçekten çaresiz olmalı.

Wrenley'nin göğsü kabarır. Yavaşça, ondan birkaç titrete adım uzaklaşır. "Bunu yapmak zorundayım. Kutsama'ya ihtiyacım var."

Kairyn dizlerinin üzerine çöker. "Bunun sana bir faydası olmaz." Göğsüne dokunur. "Hiçbir şeyi düzeltmeyecek, Wren. Sadece yakacak. Sanki her an daha da derine inen bir hançer varmış gibi. Keşke Ezryn-"

"Ezryn!" diye haykırır. "Ben senin gibi zayıf değilim, Kairyn. Senin de Onu öldürmek için bir şans. Şimdi, Summer'ın Lütfunu almak için elimde bir şans var. Bunu heba etmeyeceğim."

Kairyn'in bakışları içe döner. O güzel koyu renk gözleri parlıyor. "Seni durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?" Bunu sormuyor ama söylüyor. Kalbinin derinliklerinde bildiği bir ifade.

"Hayır."

Kairyn ayağa kalkar, hareketleri sert ve sarsaktır. Kapıya doğru döner. "Öyle olsun. Birazdan Hadria'dan ayrılacağım."

"Ne?" Kaşlarını kaldırıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Miğferi alır ve çocuğu saklayarak giyer. "Kardeşimi öldürmemi mi istiyorsun? Tamam. Kardeşimi öldüreceğim. Adamlarımı Kaburgalar'a götüreceğim ve onu sonsuza dek yok edeceğim."

Kelimeler ok gibi içime saplandı. Hayır, hayır, hayır. Kairyn'in Wrenley'nin Dayton'a zarar vermesini engelleme şansı olduğunu sanıyordum, hem onu hem de Ezryn'i alt etme şansı değil! Çeliğe karşı çırpınıyorum.

"Rib's'e gidemezsin," diye nefes alıyor Wrenley. "Sana burada ihtiyacım var."

"Görünüşe göre
değil." "Seni
burada istiyorum."

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye homurdanıyor.

Zincirlere karşı çırpınarak öne doğru sarsılıyorum ama sadece sertçe yere düşmeyi başarıyorum. "Ezryn'i rahat bırak! Ondan yeterince şey aldın!"

Kairyn sanki var olduğumu yeni hatırlamış gibi başını bana doğru eğiyor. Bir an için bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama sonra kapıyı açıp çıkıyor ve usulca arkasından kapatıyor.

Sessizlik onun ardından yankılanıyor.

Wrenley odanın ortasında duruyor, omuzları titriyor. Kadın Çenesini o kadar sıkıyor ki dişleri kırılacak gibi oluyor. Sonra bir çığlık atarak makyaj masasındaki saç fırçasını kapıyor ve aynaya fırlatıyor. Öürümcek ağları yüzeyde patlayarak yansımasının iğrenç bir görüntüye dönüşmesine neden olur.

Yatağına koşuyor, başını yastıkların arasına atıyor ve kederli bir keskinlikle çığlık atıyor. Bu sesle benim de gözlerim yaşıyor. Başını kaldırdığında gözlerinin etrafındaki sürme dağılmış ama bakışlarındaki yoğunluk geri gelmiş.

Kalbim güm güm atıyor. Bu onu durdurmak için son şansım. Kairyn'i durdurması için. Yanımdan geçip giderken uzanıp bileğini tutuyorum. "Bunu yüzünde görebiliyorum. Onu seviyorsun." Gerçek şarabı içtiğimizde sevdiği Dayton değildi. Kairyn'di. "Bunu yaparak neden riske atıyorsun?"

Bana bakıyor. "Çünkü senden daha çok nefret ediyorum."

Kılık değiştirmekte usta bir kadın için bu, şimdiye kadar söylediği en az inandırıcı şey.

BÖLÜM 78



Dayton

Bir içki istiyorum.

Gerçekten bir içki içmek istiyorum. Ama bunu sarhoşken yapmak ne Wrenley'e ne de bana haksızlık olur. Bunu daha iyi olmak için yapıyorum. Krallığım için doğru olanı yapmak için. Yaz'ı kurtarmak için gereken Yüce Prens olmak için.

Burada kaderinden korktuğu için bedeninden kaçan aptal duruyor. Zamanını ve yeteneğini boşa harcayan. Burada bir canavar duruyor. Akli idrak edemeyecek kadar karışık olduğu sürece çürümeye mahkûmdur.

"Benden istediğin bu muydu?" Büyücüyü düşünerek hırlıyorum. Kraliçe'yi. "Kızının kalbini kırmamı mı istedin? Beni kırmak mı istedin?"

Belki de istediği buydu. Beni küle çevirmek, yeniden yaratmak. Çünkü lanet tanrılar adına, bundan sonra benden geriye bir şey kalmayacağını biliyorum.

Elimi Rosie'nin arkasında durduğu duvara koymadan önce odamda bir ileri bir geri adım atıyorum.

Orada olmaması dışında. Castletree'ye dönmüş.

Dişlerimi sıkarak yumruğumu duvara vuruyorum ve örümcek ağı gibi çatlaklar oluşuyor. Rosalina bana bunu yapmamamı söylemedi. Bana hayır demedi.

Kapım yumuşak bir şekilde çalınıyor. Mide bulantısı içime doluyor. "İçeri gel."

Wrenley beyaz rahip yardımcısı cübbesiyle içeri girer. Bakışları çılgınca bir ileri bir geri gidip geliyor. Saçları ve kıyafetleri dağınık görünüyor ve hızlı nefes alıyor.

"Kairyn'den kaçarken sorun çıktı mı?" diye sordum.

Bakışları bana yöneliyor, vahşi ve bağısız. "Kairyn. Ne olmuş ona?"

"Senin kaybolduğunu fark edecek mi?"

Yanıma sokuluyor ve görmezden geldiğim şarabı kapıyor. "O kibirli pislikten bana ne? Tüm hayatımı kontrol edebileceğini sanıyor, Sanki tüm hayatımı *biliyormuş* gibi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Pek değil."

Bir şey onu üzdü. Yavaşça, uzaklaşmadan önce bir elimi sırtının üzerinde gezdiriyorum. "Sorun yok, Wren. Kalman için güvenli bir yer bulabiliriz."

"Evet, öyle diyorsunuz asil prens." Elinde şarap kadehiyle telaş içinde yatağa düşer.

Elimi saçlarımin arasında gezdirerek ifademi ve sözlerimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Bana kendin hakkında bir şey söyle. Kimseye söylemediğin bir şey."

Wrenley hareketsiz, avcının tuzağındaki bir hayvan gibi. Gözlerini kapatır ve uzun bir nefes alıyor. Sonra gözlerini açıp beni inceliyor ve alıştığım kıza çok daha fazla benziyor. "Sen bana Florendel'deki su çeşmesinde gösterene kadar *gerçek* bir büyüye sahip olduğumu hiç bilmiyordum. Şimdi onu *her yerde* hissedebiliyorum."

"Dünya sihirle dolu." Yanına oturdum ve küçük elini kendi ellerimin arasına aldım. "Başka bir şey var mı?"

"Her zaman Yaz Diyarı'nda yaşamayı hayal etmişimdir," diyor yumuşak bir sesle. "Büyürken, kimsenin sizi tuzağa düşüremeyeceği bir yer gibi hissedirdim. Sanki deniz sizi sorunlarınızdan çok çok uzaklara taşıyabilirmiş gibi."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ama şu anda, bu kil duvarlar arasında hapsolmuşken, deniz çok uzakta gibi geliyor.

"Şimdi bana bir şey söyle," diyor.

"Benim mi? Benim hiç sırrım yok." Sırıttıyorum. Onun anlayacağını düşündüğüm bir şey yok. "Bir keresinde Kel'in ceketini ödünç almıştım ve kalenin dikenlerinden birinde yırtılmıştı."

"Dikenli küçük şeyler," diyor ve kadehteki şarabı yudumluyor. "Bir tane daha var. *Bunu* daha önce hiç kimseyle yapmadım."

Yutkunuyorum. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Hayır." Bana dönüyor ve bir anda tüm utangaçlığı yok olmuş gibi görünüyor. Boş kadehi yere fırlattı. "Sen benim eşimsin. Hayatım boyunca bu anın hayalini kurdum. Biz birbirimize aitiz. Sen de benim için aynı şeyleri hissediyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diyorum. Kelimelerin tadı ağzımda kül gibi.

Daha fazla düşünmeden dudakları dudaklarımı kaplıyor.

"Eminim bunu çözebiliriz," diye mırıldanarak gömleğimin bağcıklarını çekiştiriyor.

Aklımdan mizahi olandan düpedüz müstehcen olana kadar düzinelerce yanıt geçiyor ama tek söyleyebildiğim "Eğer istediğin buysa" oluyor.

"Tabii ki öyle. Başka kimi isteyebilirim ki? Sen benim eşimsin."

Hayal mi görüyorum emin değilim ama sanki benim kadar o da kendini ikna etmeye çalışıyor. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer dudaklarımı çenesinden kulağına kadar. Bir elimi saçlarının arasından geçirirken diğer elimle belini kavriyorum.

"Çok güzelsin," diyor, yüzüme bakmak için benden uzaklaşarak. "Saraydaki herkes bundan bahsedip duruyor. Güçlü, yakışıklı ve uzunsun. Kairyn kadar uzun olmasa da. O-"

"Mızımız bir dev, biliyorum. Şu anda *onun* hakkında konuşmasak olur mu?" "Elbette." Kızarıyor ve saçlarıma dokunuyor. "Ne kadar parlak bir altın renk."

"Sen de güzelsin, biliyorsun," diyorum ona. Bugün söylediğim ilk gerçek bu olabilir. Yüzü Rosie'ninkine o kadar benziyor ki, gözlerimi kısarsam neredeyse-

Ama bunu yapamam. Bu ne ona ne de bana haksızlık olur. Ya da Rosalina'ya.

Bunu daha ne kadar erteleyebileceğimizi merak ederek Wrenley'i sırt üstü yatırıyorum. Bunu pek çok fae ile, pek çok kez yaptım. Neden Fare'ye yıllarca yaptığım gibi duygularımı bir kenara itemiyorum?

Rosie bu duyguları gün ışığına çıkardı, bana nasıl bir şey olduğunu hissettirdi.

ikisini de seviyorum. Öfke içime işliyor. Bunu yapmamalıydı. Buna hakkı yoktu. Rosalina bir eşi olduğunu biliyordu ama yine de benim de onu sevmemi sağlamaya çalıştı.

Ve aptalca bir şekilde bunu başardı.

Sanki ellerimi, ağzımı nereye koyacağıma dair hareketler yapıyormuşum gibi geliyor. Bu laneti kırmak için yeterli olacak mı?

Wrenley cüppesinin bağcıklarını çözmeye çalışırken parmakları titriyor.

"İzin ver," diyorum, elimi onun eliyle kapatarak. "Seni daha önce de o cübbeden çıkarmıştım."

"Beni kurtardığın zaman." Wrenley bana gözleri yarı kapalı bir şekilde bakıyor. "Sen gerçekten iyi bir insansın Daytonales."

"Bunu hayatımda çok fazla kez duymadım."

Başını sallıyor. "Bu senin çöküşün olacak."

"Pekâlâ," diyorum, cüppesini çıkarıp altındaki ipek kombinezonu göstererek. "Ne kadar *iyi* olabileceğimi öğrenmek üzeresin."

Nefesi kesiliyor ve onu tekrar öpüyorum, onu kurtardığım zamanı zihnimde canlandırmaya çalışıyorum, bana verdiği kabuğu, tarlada bizi birbirimize bağlayan ışığı hayal ediyorum. Bir şeyler hissetmeye çalışıyorum.

Nefesim kesilerek ayrılıyorum. Bunu yapmak zorundayım. Onu öpmeliyim ve ...

Hava boğucu, parfüm ve toz kokusuyla yoğun. I Sertçe yutkunuyor, yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışıyorum. İstirap, utanç ve acı bir ihanet duygusu çalkantılı bir girdapta birlikte dönerek beni dibe çekmekle tehdit ediyor.

Rosie'nin sözleri zihnimde yankılanıyor: *Gelgitlerin ayın çekimine karşı koyabildiği kadar senden uzak duramıyorum.*

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, bir elimi köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken titreyen uzuvlarımla itaat etmesini istiyorum.

Farron'un sesi ruhumu istila ediyor. *Seviştığımızde, daha önce yaşadığım her şeyden farklı oluyor. Sihirli. Büyülü. Altın gibi.*

Başımı sallıyorum, kumral saçlarımdan ve keskin kokumdan kurtuluyorum. yapraklar ve elmalar. Vücudunun benimkine dolanmış hissi. *Aklımdan çık, Fare.*

Başka seçeneğim yok. Wrenley'nin eli göğsüme dokunuyor, şüphesiz kalp atışlarımla şiddetini hissediyor. Bedenim bana ait değil; sadece acımasız bir güç kazanma oyununda bir piyon.

Kalbim kilit altında olmalı. Yüce Prens olmak için gereken buysa, öyle olsun. Kendimi çelikleştirerek Wrenley'e doğru eğildim. Bu yapıldığında, bir parçam sonsuza dek kaybolacak.

Onlara ait olan kısım. "Hazır mısın, Wren?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor, elleriyle gömleğimin uçlarından tutup başımın üzerinden çekiyor ve saçlarımla yüzümün etrafına çılgınca düşmesine neden oluyor. Elimi vücudu boyunca kaydırarak elbisesinin eteklerine ulaşıyorum ve yukarı doğru çekmeye başlıyorum.

Dudaklarını yakalamak için eğildiğimde, vücudumun her yerinde çatlaklar oluşuyormuş gibi hissediyorum.

Ve ben...

İkimiz de aynı anda "Bunu yapamam," diyoruz. Elleri göğsüme sertçe bastırıyor.

Hemen ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçiyorum. Ayağa kalkıyor, battaniyeyi üzerine çekiyor. "Bekle, bunu yapamaz mısın?" diye nefes nefese kalıyor.

"Wrenley, dedin ki-"

Başını sallıyor ve üzgün, çaresiz kız öfke dolu bir kıza dönüşüyor. "Çünkü Rosalina'ya aşıksın, öyle mi? Onun gitmesine izin vermezken seninle nasıl birlikte olabilirim?"

Başımı arkaya atıyorum, ellerim saçlarımda. "Deniyordum."

Telaşla ayağa kalkıp cüppesini giyiyor. "Onu unutmalısın Dayton. Onun zaten arkadaşları var ve onlar sen değilsin."

"Biliyorum."

Wrenley kapıyı açar ama duraklar. "Sana gerçekten yardım etmek istedim Dayton."

Kapı kapandı ve ben yalnız kaldım. Rosie gitmişti.

Ya yarına kadar dönmezse? Lanetim kırılmadan savaşmanın ne anlamı var ki? Kazanamayacağım. Onu koruyamayacağım. Yayı asla alamayacağız.

Bronz Şövalye beni öldürecek.

Kaçmalıyım.

Ama onun yerine ayağa kalkıp şarap sürahisini aldım. Belki onun yerine sarhoş olurum. Krallığım sarhoş bir Yaz Prensi'nden başka ne bekleyebilir ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79



Hazar

Farron, Rosalina'nın eşim olduğunu biliyor. Bu her zaman olacaktı. Ondan sonsuza dek saklamak imkansız. Ayağa kalkıyorum, hareketlerimin sertliğini gizlemeye çalışıyorum.

"Rosalina biliyor mu?"

"Hayır," diye bağırdım, dönerek. "Ve sen de ona söylemeyeceksin."

Farron bana doğru geliyor, koluma uzanıyor ama ben onu geri çekiyorum. "Bilmeyi hak ediyor, Cas. Bence bir parçası zaten biliyor. Sanırım seni hissettim. Acını... Ve düşüncelerimi duydun, değil mi?"

"Eşimin eşi. Evet, her şey çok karmaşık." Gardırobumu açtım ve iki düz siyah pelerin çıkardım. "Bunu giy. Bir önemi yok. Kraliçe bana istediğimi verirse, endişelenecek bir bağ olmayacak."

Farron pelerini yavaşça omzuna atar, sonra altın geyik maskesini tekrar takar. "Caspian, ne olursa olsun... Endişeli değilim. Endişelenmiyorum. artık."

Hala ellerimdeki kumaşın hissine konsantre oluyorum, böylece yıkılmıyorum. "O kapüşonun altında ne yaptığımı görseydin sen de öyle olurdun."

Sonbahar Prensi'nin ciddi yüzü kararlılıkla buruşmuş. "Böyle bir şey olmayacak. Rosalina buna izin vermez. Ben de izin vermeyeceğim."

O çok aptal.

"Ayrıca, insana dönüşmenin eş bağınızı koparacağından pek emin değilim," diyor Farron. "Bu son zamanlarda merak ettiğim bir şey. George'un Aurelia hakkında konuşma şekli... eş olmalılar ve George kesinlikle insan."

Midemde umut ve korku birbirine karışıyor. İnsan olup Rosalina'ya sahip olabilir miyim? Onunla geçireceğim kısa bir hayat, bin yıl yaşamaya değer.

Annemin planladığı gelecek. Yeşil Alev'e hizmet edeceğim bir gelecek. Güç dolu bir gelecek.

Rosalina'nın olmadığı bir gelecek, gelecek değildir.

Pelerinimi omuzlarıma atıyorum. "Gitmemiz gerek. Zaten gerideyiz."

"Yeni plan nedir? Parti sona erdi."

"Annem çoktan Summer'a gittiğini düşünecek. Bu mükemmel bir mazeret. Tek yapmamız gereken görünmeden kalmak."

Avlunun üst halkasına ulaşana kadar koridorları takip ederek dışarıda sürünüyoruz. Parti misafirlerinin çoğu gitmiş olsa da, bir düzine kadar oyalayıcı ve onları toplamaya çalışan birkaç asker var. Yarısından fazlası cinsel eylemlerde bulunuyorlar, korkmak için çivili şarabın çok üstünde. Birdy'nin iksiri yine işini yapıyor.

"Hâlâ küçük bir kaos yaşanıyor," diye mırıldanıyor Farron.

"Bu taraftan." Kolundan tutup onu avluya doğru yönlendiriyorum, başım eğik, daha acil sorunları olan muhafızların dikkatinden kaçıyorum. Sarayım aşağıdaki en yüksek dağlardan birinin tepesinde yer alıyor. Benim şehrim Cryptgarden onun altında yatıyor. Her zaman cömert bir hükümdar olduğum için

pek de mütevazı olmayan evime giden dağa oyulmuş merdivenler.

Farron ve ben şimdi o sarmal patikadan gidiyoruz. Dağın yarısında, bir patika meşalelerle kaplı bir gözetleme noktasına çıkıyor. Bizi o yöne doğru çekiyorum.

"Havuz, kalenizin üzerine inşa edildiği dağın *içinde* mi?" Farron tıslıyor.

"Belki de annem bunun büyüme yardımcı olacağını düşünmüştür," diye karşılık veriyorum. "Tek yaptığım

Uyumaya çalışırken varlığının oldukça can sıkıcı olduğunu biliyorum. Kaya duvarında gizli bir çentik var. Sadece annem ve ben biliyoruz. O bilemez.

"Kristalleri yok etmenin bir parçası olduğumu biliyorum."

"Biliyorum," diyor Farron. "Unutma, senin Summer'da olduğunu düşünüyor." "Biliyorum," diye karşılık veriyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Hey! Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sesleniyor sert bir ses. "Sıra herkese burayı terk etmelerini ve ana şehre geri dönmelerini söyledi!"

Arkamızdan gelen bir muhafızın sesiyle donup kalıyorum. "Çıkarın bizi buradan. Dikenlerini kullan," diyor Farron.

"Yapamam. Dikenlerimi göreceksin ve burada olduğumu anlayacak." Zihnim koşuşturuyor. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. "Beni göremez. Varlığımı ona bildirecek ve o da bana korkunç şeyler yapacak. Kel başarısız olacak ve-"

Gardiyanın ayak sesleri yaklaşıyor. Nefesim boğazımda öyle hızlı düğümleniyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Arkamızda birinin olduğunu nasıl fark etmedim? Dikkatim çok dağınıktı. Hepsini tekrar hayal kırıklığına uğratacağım. Görüş alanımın kenarında yeşil titreşimler var.

Farron beni duvara çarpıyor ve dudakları dudaklarıma değmeden önce tek yakaladığım altın geyik maskesinin parıltısı oluyor. Benden sadece bir santim daha uzun-

Ölçtüm, ama tutuşunda daha önce hiç hissetmediğim bir güç var. Bir Yüce Prens'in gücü. Vücudumdaki her siniri tutuşturan, binlerce güneşin yoğunluğuyla kavuran bir ısı dalgası beni içine çekerken dudakları aralanıyor.

Muhafızın ayak sesleri yaklaşıyor ve adam homurdanıyor. Birden Farron'un ne yaptığını fark ettim.

Gerçekten düşünmem gereken bir şey. *Zeki çocuk*. Ellerimi saçlarına doladım ve onu *sertçe* öptüm. Dudaklarının her fırçalanışında dili dişlerimin arasından kayıyor ve beni Sonbahar rüzgârları kadar vahşi ve evcilleşmemiş bir tutkuyla tüketiyor.

"Pekala, ayrılın," diye bağılıyor gardiyan.

Farron dudaklarımdan kulağıma doğru yalıyor ve fısıldıyor, "Güzel öpücük, Cas, şimdi iyi bir çocuk ol ve oyuna devam et."

Bizi o kadar hızlı döndürüyor ki başım dönüyor. Onun sırtı duvara dönük ve benim başım onun boynunun kıvrımına sıkışmış.

"Ah, özür dilerim, efendim," diyor kendisinden çok daha derin, geveleyerek ve kibirli bir ses tonuyla. Yaz Prensi'ne benzeyen biri.

"Görünüşe göre dikkatim dağıldı."

"Bu gece herkesin dikkatini dağıtmaktan bıktım. Defol git buradan."

"Elbette." Doğruldu, hâlâ başımı koltuğunun kıvrımına boynunu.

Sadece bir ayağımı diğerinin önüne atabiliyorum, gardiyanın adımı söylemesini, beni tanımasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Merdivenlerden iniyoruz, ancak köşeyi döndüğümüzde duruyoruz.

Nefes almak için mücadele ediyorum, sonra göğsüne vurarak ona ters ters bakıyorum. "İyi mi?"

Gülüyor, maskesini yukarı çekip kaşlarını kaldırıyor, yanaklarında oluşan kızarıklığa engel olamıyor. "Rosie seni öpmemi söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım."

"Rosalina her şeye burnunu sokuyor ve başına olmadık işler açıyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." İcini çeker ve birkaç basamak çıkıp virajın etrafına bakar. "Muhafız geri döndü. Sanırım acele edersek, o geri gelmeden dağın içine girebiliriz."

Midem düğümleniyor ama Farron'un beni merdivenlerden yukarı, gözetleme noktasına çekmesine izin veriyorum. Avucumu taş duvardaki gizli çentiğe bastırıyorum, büyümün kayaya aktığını hissediyorum. Bir çatlak açılıyor. Yeşil ışık ikimizi de sarıyor ve Farron'a dönüyorum. "Kozmik bir tanrıyı kızdırmaya hazır mısın?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Olabileceğim kadar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80



Rosalina

Wrenley'nin odasında mahsur kaldığım rahatsız ve uykusuz bir gece geçirdim. Güneşin konumuna bakarak sabahın geç saatleri olduğunu söyleyebilirim ve kalabalığın gürültüsü daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Sanki yağmur damlaları gök gürültüsüne dönüşüyor. Yazın Yüce Prensi kumlara adım atıyor olmalı. Çaresizce, Wrenley'nin penceresinden bakmak için zincirlerimi uzatıyorum.

Kairyn'in bitkilerinin çoğu sıcaktan kurumuş olsa da, arena hâlâ kırık sütunlarla dolu.

Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. Dayton tökezliyor. Aman Tanrım, sarhoş mu?

"Onu terk ettiğini düşünüyor," diye mırıldanıyor Wrenley. Makyaj masasında oturmuş, ayaklarını tekmeliyor, yüzünde sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir ifade var.

Keşke birlikte yatmadıkları için biraz rahatlayabilseydim. Geç gelmişti, planının hâlâ kusursuz olduğunu söyleyip duruyordu ama ben çatlakları görebiliyordum. İkisi de bunu yapamazdı.

Wrenley tüm bunlardan pek rahatsız olmuşa benzemiyor. Dayton'ın nasıl kırılacağı onun için hiç önemli değildi, sadece kırılmış olması.

"Neden onu terk ettiğimi düşünsün ki?" Hırlıyorum.

Başını eğiyor, odanın köşesindeki Atalar Küresi'nin ışığı saçlarında parlıyor. "Uyandığında senin dönmediğini görünce başka ne düşünebilirdi ki? Senin küçük dikenlerin olmadan kaçabilecek gibi bile değil. Onun tek seçeneği kaderiyle yüzleşmek. kumlar."

"Onu asla terk etmem!" Bağıryorum, ona doğru ilerlerken zincirlerim takırdıyor. "Bunu kendim için daha iyi planlayamazdım." Zıplaya zıplaya korkuluk. "Şimdi tek yapmamız gereken Bronz Şövalye'nin işini yapmasını beklemek. Bu

uzun sürmez."

Zincirleri olabildiğince sert çekiyorum, pencereye olabildiğince yaklaşıyorum. "Dayton!" Bağırıyorum ama sesim kalabalığın uğultusunda kayboluyor. *Buraya bak. Beni gör.*

Ben sadece başka bir yüzüm. Alışılmadık bir şekilde, Dayton Kalabalığın tezahüratı karşısında kılıcını kaldırmıyor. Sadece arenaya bakıyor ve omuzlarını silkiyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Bronz Şövalye, pırıl pırıl zırhı içinde, elinde Cesaret Mızrağı'yla ilerliyor. Göğsümde bir düğümün sıkılaştığını hissediyorum. Dayton'a doğru hamle yapar ve mızrağı ölümcül bir hassasiyetle indirir. Çeliğin çarpışması çınlıyor Dayton onu zar zor engelliyor.

Seni aptal, sanırım. Bronz Şövalye'yi lanetini bozmadan alt edebileceğinden emin değildik ve şimdi sarhoşken bunu deniyor. Keşke orada olsaydım da onu tokatlayabilseydim.

Altımızda, kaidesinde parıldayan Parlaklık Yayı dışında İmparator'un Kutusu boş. Kairyn dönmedi. Eşimi avlamak için Kaburgalar'a gitmiş olmalı.

Dikkatimi tekrar maça veriyorum. Dayton pervasızca dövüşüyor, çift kılıçları güneş ışığında parlıyor ama hareketleri her zamanki inceliğinden yoksun. Vurduğu her darbe vahşi, kontrolsüz ve ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken yüz hatlarına kazınmış acıyı görebiliyorum.

"Hadi Day," diye ısrar ediyorum.

Wrenley bana yan gözle bakıyor, sanki acım ve korkum onun için bir gizemmiş gibi. Kalabalık sevinçle kükrüyor ama Dayton'ın nasıl bocaladığını henüz göremiyorlar.

Wrenley kıkırdar. "Kaçmaya çalışmamasına şaşırdım. Kazanamayacağını biliyor olmalı."

Bronz Şövalye Dayton'ın sırtına kırmızı bir çizgi çizip yüzüstü kuma düşmesine neden olurken Dayton'ın acı dolu çığlığı arenada dalgalanıyor. Bronz Şövalye bir başka ölümcül darbe için mızrağı indirir ve Dayton tam zamanında yoldan yuvarlanır, mızrak hâlâ kolunu kesmektedir.

Gözlerimi ayıramıyorum. Her vuruşta, her çürükte Teninde çiçek açıyor, kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Çılgılık atmak, merhamet için yalvarmak istiyorum ama müdahale edecek gücüm yok.

"Hayır!" Gözlerimden yaşlar akıyor ve titriyorum. Ben Kraliçe'nin kızıyım. Yapabileceğim bir şey olmalı. Ama

Nightingale'in iksiri hala damarlarımda dolaşıyor ve büyümü işe yaramaz hale getiriyor. Ayrıca, bu zincirler içindeyken çalılarımı beni uzaklaştırmak için kullanamam.

Bronz Şövalye yıkıcı bir darbe indirip Dayton'ı yere sererken kalabalıktan bir nefes sesi yükseliyor. Yere yığılışını, kılıçlarının elinden kayışını, altın rengi saçlarının kanla lekelenişini izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Sanırım bu benim işaretim." Wrenley beyaz acolyte kukuletasını başına geçirir. "Kumlara koşacağım ve Kutsama için yalvaracağım. Son nefesinde bana bunu bahşedecek."

Öfke ve kızgınlık içimde savaşıyor. "Onu sana asla vermeyecek."

"Ah, Rosalina, bu ölümcül dünyadan uzakta sevgiyle büyütülmüş mükemmel prenses." Safir bakışları daralıyor. "Gerçekten kırılmış olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Birinin gerçekten kırıldığında ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok. çaresiz."

O gidiyor ve ben yalnız kalıyorum.

"Dayton," diye hıçkırdım.

Kumların ortasında yatıyor, kan gölünde boğulan bir damla altın.

Yapabileceğim bir şey olmalı. Sihrime *ihtiyacım var*. Bundan daha fazlası, sağlıklı düşünmem gerek.

İçimde bu kadar korku ve keder varken nasıl konsantre olabilirim? Kalbim gümbür gümbür atıyor, nefesim daralıyor. Kendimi sakinleştirmem gerekiyor ama zihnim kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Grinin Elli Tonu'ndaki Anastasia Steele. Aklıma bir isim geliyor ve derin bir nefes alıyorum. *Hobbit*'ten Bilbo Baggins. *Outlander*'dan Claire Fraser.

Benim sihrim olmayabilir ama hikâyelerim sihirlidir. Orca Koyu'nda yaşarken beni yalnızlıktan korudular.

Kairyn tarafından yakalandı. Şimdi, kafamda söylediğim her isimle nefesimi sabitliyorum.

Z'ye ulaşp gözlerimi açtığımda zihnim daha berrak oluyor.

Dayton'ı kurtarmam gerek. Bunu yapmak için de sihrime ihtiyacım var. Sihrimi elde etmek için kendimi Nightingale'in iksiriyle iyileştirmeliyim.

Wrenley'nin beni manastıra hapsettiği zamanki anılar aklıma geliyor. İksirleriyle o kadar gururla övünüyordu ki. Hepsi çiçeklerden yapılmıştı.

Kraliçe'nin en büyük gücü değişimdi. O bir ağacı Kaleyi ve çorak boş araziye büyümlü diyarlara dönüştürdü. Her şeyi o yarattığı için, hepsiyle bağlantısı vardı. Bunu bana Justus söylemişti. Büyülü Vadi'yi annem yarattı; benim içimde de ondan bir parça var. Sirenler, fae'ler, hayvanlar ve bitkiler. Bu zehri yapmak için kullanılan çiçek bile.

Zihnimin gözünü içime çeviriyorum. Normalde ışıkla parlayan bedenim karanlık hissediyor. Parlaklığımı bastıran bir gölge var. Bu gölgeyi iyi tanıyorum; denizin altında üç ay geçirdim.

Zihnimin derinliklerine dalarak kendimi arenada savaşan atalarım gibi bir ışık savaşçısı olarak hayal ediyorum. Pırıl pırıl bir kılıç ve kalkan kullanarak, gölgeyi kestiğimi ve büyüm üzerindeki etkisini gevşettiğimi hayal ediyorum.

Her sakın nefes alışımında ve kalbimin düzenli atışında, çiçeğin beni kavradığını hissediyorum ve onu temizliyorum, sanki başından beri benim bir parçamış gibi zehri metabolize ediyorum. Bir bakıma öyle, Vadi'deki tüm canlılar gibi.

Yavaş yavaş içimdeki ışık yeniden parlamaya başlıyor. Kalbim daha hızlı atıyor, korkuyla değil, güçle. Zihnimin iç savaşçısının son bir hamlesiyle zehrin son kalıntılarını da etkisiz hale getiriyorum. Büyüm ışığa dönüşüyor, güneşin parlaklığıyla parlıyor.

Gözlerimi kırptırarak açıyorum, nefes nefese. Dikkatlice parmaklarıma beyaz bir alev tutuşturuyorum. *İşe geri döndüm.* Ama artık sihriime sahip olduğuma göre, kapana kısılmışken Dayton'a yardım etmek için ne yapabilirim?

Bakışlarım Atalar Küresi'ne gelene kadar odanın içinde geziniyor.

Yukarıdakilerin bir eseri. Arenada savaşanların tüm anılarını barındıran bir eser.

Altın bir çalı çırpı çağırarak onu yerde örüyorum ve kürenin etrafına sarıyorum. Dikkatlice, yılan gibi kıvrılıp hazineyle birlikte bana geri dönüyor.

Belki benim yapabileceğim bir şey yok ama *onların* yapabileceği bir şey var. Yazın tüm savaşçıları.

BÖLÜM 81



Dayton

Kilonuzun yarısını kanla kaybetmenin ayıltıcı bir yanı var.

Sobering and fucking sticky.

Burada kendi kanıyla öksüren bir aptal yatıyor. Zihni onu kurtaramayacak kadar bulanık olduğu için krallığının bir zorbanın eline geçmesine izin veren kişi.

Bronz Şövalye'nin bulanık görüntüsü önümde yüzüyor. Kahretsin, bu piç kurusuna karşı kaybedeceğimi biliyordum ama en azından bir gösteri yapabileceğimi düşünmüştüm.

Yine de kalabalığın hakkını vermeliyim. Sanırım kendilerince beni destekliyorlar. Normalde bir av yapılmak üzereyken ortaya çıkan alkışların hiçbiri yok.

Ölümümün Delphia için ne anlama geleceğini düşündükçe dehşete kapılıyorum. Sadece birkaç dakika içinde hissedeceği acı ve yük-

"Bekle!" Arenada net bir ses çınlıyor ve kumda koşan beyazlar içindeki bir kızın bulanık şeklini görüyorum. "Bekle, lütfen!"

Wrenley. Hafif bedenini benimkinin üzerine atarken kelimeleri bile oluşturamıyorum.

"O benim *eşim*!" Bronz Şövalye'ye bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bırak da veda edeyim!"

"Çabuk ol," diye gürledi Bronz Şövalye, "Yaz Prensi'nin işini sonsuza dek bitirmeden önce."

"Dayton." Wrenley başımı ellerinin arasına aldı.

"Nasıl yaptın..."

"Korumaları gizlice geçtim. Bunu izleyemezdim."

"Öyle mi..." Öksürüyorum, göğsüme kan sıçırıyor.

"Ne yaptın Dayton?"

"Rosie geri geldi mi?"

Wrenley'in yüzü acımaya başlar.

Sadece yüz ifadesinden bile kendi sorunun cevabını biliyorum. "O zaman geri dönmedi."

"Dayton-"

Fazla zamanımız yok; *benim* de fazla zamanım yok. "Wrenley, buradan gitmen gerek. Kız kardeşimi bulmalı ve ona geri dönemeyeceğini söylemelisin."
_"

"Kairyn şehri terk etti," diye fısıldıyor. "Ezryn'i avlıyor. Onun Lütfunu hissettiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?"

Panik göğsümde kabarıyor. Arenadan kaçmaya çalışmalıydım. Onu korumak için bir korkak gibi kaçmalıydım. "Wren, bunu kazanamam."

Alnını benimkine dayıyor. "Ya başka bir yol olsaydı?" "Ne yolu?"

Nefesim tıkrıyor.

Saçlarımı okşuyor, ne kadar şefkatli bir jest. "Lütfunu bana ver." "Ne? Senden bunu isteyemem."

"Bana sormuyorsun. Dayton, bu şeyi senin için yaptım. Sana gerçek gücünü veremeyebilirdim-"

"Bu senin hatan değildi," diye törpüledim. "Bu-"

"Sen benim eşimsin." Wrenley elini yavaşlayan kalbimin üzerine koyuyor. "Seni korumak istiyorum ve eğer seni kurtaramazsam, sevdiğin birini kurtarmama izin ver."

"Kairyn senin için gelirdi."

"O dönmeden kaçabilirim," diyor aceleyle.

Başım şimdi kırmızı olan kumlara düşüyor. Lütfum içimde titriyor. Hiç istemediğim bir yük.

İçimde alevlendiğini hissettiğim ilk andan beri trajediden başka bir şey olmadı. Delphia'yı çölde, bu ağırlığın ona geçtiğini hissederken hayal ediyorum. Son yirmi beş yıldır zaten çok fazla sorumluluk taşımak zorunda kaldı.

Wrenley aptal değil. Onda sessiz bir cesaret var. Bu seçim Delphia'yı kurtaracak ama Yaz Diyarı'nı değil.

Summer da benim gibi kayboldu.

Dişlerimi sıkarak kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve dostumun gözlerinin içine bakıyorum. "Wrenley..."

"Ben hazırım Dayton."

BÖLÜM 82



Keldarion

"Bana ne tarafa gideceğimi söylemelisin, George. Ne tarafa?"

George'un gözleri benimkileri arıyor ama odaklanamıyor. Labirentin mor taşında seğiren bedeniyle yanımdan geçip gidiyor. "En iyisi trene binmek. Daha yavaş ama daha iyi manzara. En iyisi trene binmek, evet, en iyisi trene binmek. Gerçi, otobüsle de seyahat edebiliriz-"

George'un durumu hızla kötüleşti, kat ettiğimiz her mil onun gücünü ve idrakini biraz daha aşındırıyor. Neyse ki daha fazla ziyaretçi ya da tuzakla karşılaşmadık.

"Odaklan, George." Omuzlarını sarsıyorum. Elimden geldiğince uyumasına izin verdim ama zamanımız kalmadı. Tekrar bayılırsa, Anya'yı bulmamın hiçbir yolu kalmayacak. Onunla olan bağlantısı bizim tek pusulamız. Tek seçeneğim görevi terk etmek ve Caspian'ın bize verdiği tohumu kaçmak için kullanmak. Ama Kraliçe olmadan buradan ayrılmayacağım.

Gözleri benimkileri buluyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Kel."

"Evet." Rahat bir nefes alıyorum ve başını hafifçe kaldırıyorum. "Ne tarafa George? İçeriye hisset. Anya nerede?"

Yüzünü buruşturdu. "Devam edemem, evlat. Her şey acıtıyor. Düzgün düşünemiyorum. İçimdeki her şey çürümüş."

Titremek üzere olan ellerimi sabit tutuyorum. "Öyle söyleme George. Her şey çürümüş değil." Elimi göğsüne koyuyorum. "Bunu hissediyor musun? Tam kalbinin yanında? Bu senin Anya'ya olan bağı. Bu *asla* yok edilemez. O artık çok yakın, George."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür. "Her şey çok uzakta. Çok uzaklardayım. Zihnimin içinde kayboldum-"

Elini tuttum ve sıktım. "Ben buradayım. Seni bana bağı tutacağım, tamam mı George? Sesimi dinlemeye devam et. Anya seni bekliyor. Rose'un annesi. Seni ve Rosalina'yı görmek istiyor."

"Hiçbir şey hatırlayamıyorum," diye haykırır George. "Her şey karmakarışık." "Hayır, hayır, hatırlıyorsun. Mesela... nehirde yüzdüğün zamanki gibi

Anya ile ahşap tekneyi. Büyük taş üçgenleri ziyaret etmiştiniz. Hatırladın mı?"

Dudağı titriyor. "Piramitler. Tanıştıktan birkaç hafta sonra oraya gittik. Sonra Nil'e doğru yelken açtık..."

"Evet, evet!" Israr ediyorum ve göğsünü tekrar okşuyorum. "Ve ikiniz büyük bir ormanda yürüyüşe çıktınız ve kocaman benekli bir kediye ürküttünüz." Clio'nun bana hediye ettiği hayatının anıları zihnime doluyor, sanki benimmiş gibi gerçekler.

"Amazon'da bir kazıda çalışıyordum. O jaguarın sonumuz olacağını düşündüm."

"Onu hissediyor musun?" Ben soruyorum.

Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Sanırım öyle."

"Peki ya ormandaki ahşap ev? Onu hatırlıyor musun?"

"Orca Cove'daki kulübemiz. Onu doğduğum yere götürdüm ve o da kızımızı orada büyütmek istediğini söyledi."

Ellerini dudaklarıma götürüyorum. "Sen yaptın. Dünyanın en muhteşem, en harika kadını yetiştirdin. Bunu Anya'ya söylemelisin. Ona kızının ne kadar iyi olduğunu söylemelisin. Ne kadar zeki, komik ve güzel olduğunu. Yapabilir misin, George?"

George dişlerini sıkar ve ayağa kalkmaya çalışır. Ama artık gücü kalmamıştır. Kendini kaldıramıyor. "Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin," diye homurdandıktan sonra kollarımı onun altında birleştiriyorum. Güçlü bir hamleyle George'u omuzlarıma aldım ve sendeleyerek ayağa kalktım. Küçük bir adam değil ama gerekirse onu taşıyacağıma söz vermiştim. Bu sözü tutuyorum.

"Bana yolu göster," diye nefes alıyorum.

Bir süre sessizlik oldu ve korkarım bilincini kaybetti. Sonra: "Sola," diyor George kendinden emin bir şekilde.

Sola dönüyoruz.

"Bu duvarı takip et, sonra sağa dön."

"Dönüşleri geçip odanın sonuna kadar düz git. En soldaki geçidi kullanın."

"Bu yolda devam et."

Her talimatını yerine getiriyorum, arada bir onu sarsıyor ya da bacağını çimdikliyorum. "Benimle kal, George."

George'un ağırlığından omuzlarım ağrıyor ama kendimi fae formunda tutuyorum. George şimdiki zaman ve geçmiş arasında gidip gelirken, yaratığının onu ürkütmesini istemiyorum.

Labirent yavaş yavaş değişmeye başlar. Mor taş koyu yeşim taşına dönüşür. Zümrüt ışığının parlak izleri toprağın altını kesiyor, bana Uçurum'un duvarlarını hatırlatıyor.

"Artık dönüş yok," diye nefes alıyor George. "Sadece devam et."

Keskin dönüşler yerini dairesel bir patikaya bıraktı. Bir spiralin etrafında yürüdüğümüzü fark ettim. Neredeyse sonuna geldik.

Tiz bir kıkırdama havayı çınlatıyor. Kendimi sabitleyip George'u omuzlarımın üzerinde yeniden konumlandırıyorum.

Bir ziyaret daha olacağını biliyordum.

İleride, duvarlar mücevherli bir kemerle birleşen parlak zümrüt kulelere dönüşüyor. Küçük bir figür kilit taşının tepesinde oturmuş, bacaklarını havada sallıyor.

"Konuşacak bir Kader daha var George, sonra oradayız," diye mırıldanıyorum ona.

George cevap vermiyor.

Figür kilit taşından sıçrayarak sadece elleriyle ona tutunur, ardından vücudunu dev bir yay çizerek sallar ve takla atarak yere düşer.

"Kız kardeşlerini zaten gördük, Melinora. Daha fazla hediyeye ihtiyacımız yok," diye sesleniyorum o ileri doğru koşarken.

Kısa boylu ve hafif, sanki içinde hiç kemik yokmuş gibi beceriksizce hareket ediyor. Belki de bu doğrudur. Cildi samandan yapılmış gibi görünüyor, şöminenin yanında dokunmuş küçük bir bebek gibi. Çok renkli ipliklerden oluşan iki örgü saçını oluşturuyor. Gözleri büyük siyah düğmelerden oluşuyor ve dikişler ağzını sürekli bir gülümsemeyle tutuyor.

Melinora, İpliklerin Sahibi. Yaklaştığında kaslarım geriliyor.

Kız kardeşleri beni tedirgin etse de, bu Kader'de çok daha karanlık bir şeyler var. O sadece geçmişi ya da geleceği görmüyor; hayatın iplerini görüyor ve yıprandıklarında onları kesiyor.

Neşeli kıkırdamaları sarmal geçitte yankılanıyor. Yaklaştıkça etrafımızda bir daire çizerek dans ediyor, uzuvları akıcı bir şekilde hareket ediyor, hiçbir fae'nin başaramayacağı açılarda bükülüyor. "Geldiniz! Geldiniz! Buraya kadar gelebileceğini hiç düşünmemiştim, hayır, düşünmemiştim! Bildiğimden değil. Melly ne yapıyor?"

Biliyor musun? Hiçbir şey, hiçbir şey. Philly her şeyi görüyor, Clio geçmişinizi okuyor. Ben sadece hayatlarınızı dengede tutuyorum!"

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o çok hızlı hareket ediyor, bizi içine hapsediyor.

George titreyerek nefes alır.

Melinora hareket etmeyi bırakır. Uzuvarları gevşiyor. İmkânsız gibi görünse de sırtışı genişler. "İki," diyor. "İki ip. Birincisi." Elini kaldırıp sarkan bir ipi gösteriyor. Soluk beyaz ama ruhani mavi bir ışıltıyla dolu. İpliği saman yüzünde gezdiriyor ve içimden bir ürperti geçiyor, sanki kemiklerim yalanıp temizleniyormuş gibi.

"Bu çok güçlü. Evet, çok güçlü. Çok uzun bir süre kesilmeyecek. Çok, çok, çok, çok, çok, çok, çok uzun bir süre için."

"Kaldır şunu," diye homurdandım.

Yüzünün önünde tutuyor, düğme gözleri daha yakından bakmak için dışarı fırlıyor. Kumaştan bir dil, dikilmiş dudaklarını yalıyor. "Yıpranmasına dikkat ediyorum. Melly onu koruyor."

"İpliğimi yerine koy, Melinora. Şu anda ona ihtiyacın yok," diyorum sertçe.

Yarı tıslama, yarı dudak bükme gibi bir ses çıkarıyor, sonra onu renkli elbisesinin cebine sokuyor. Düğme gözleri George'a bakıyor.

"Şimdi," diyor, "bu özel bir tane."

Elinde tuttuğu ip bir ipe değil, bir söğüt ağacının dalına benziyor. Tanıdık geliyor.

Yaklaşıyorum. Tepesi kışın ortasında buz tutmuş bir dalı andırıyor, kabuğu buz gibi beyaz. Bir dal kiraz çiçeği ile zengin, koyu kahverengiye, ardından parlak yeşil bir palmiye dalıyla daha açık bir kül kahverengisine dönüşüyor. Dal turuncu bir kabukla kaplanmış, üzerinde tek bir akçaağaç yaprağı asılı. Sanki bir hastalık kök salmış gibi siyah çizgiler dalda ve yapraklarda aşağı yukarı uzanıyor.

Bu dal... Bana Castletree'yi hatırlatıyor.

"Bu özel bir tane," diye tekrarlıyor Melinora. "Uzun zamandır onu kesmeye hazırdım. Her gün izliyorum. Yıllar önce kesilmesi gerekirdi. Bu kadar uzun sürmesi doğru değil. Onun türü için doğru değil."

Soğuk odaya rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. George'un bileğini ve bacağını daha sıkı kavriyorum. Melinora dalı ileri geri sallarken düğme gözleri ona odaklanıyor. "Doğru değil. Doğru değil! Şuna bir bakın! Kesilmesi gerek!"

George'un konusu benimkinden çok farklı. En başta bir tane bile olmamalıydı; bir insanın hayatının bir fae tarafından tutulmasına yer yok.

"Kesilmesi gerekiyor!" Melinora çığlık atıyor. Ağzındaki dikişler yırtılır ve çenesi açılır, kırmızı tüy parçaları dışarı dökülür. "Kes! Kes! Kes!"

Diğer kolunu kaldırarak bileğine dikilmiş bir makası ortaya çıkarır.

"Hayır!" Ağlayarak ileri atıldım ve neredeyse George'u düşürüyordum. Ama artık çok geçti.

Makasın bıçakları George'un ipliğini kesiyor.

Dal kesilmiyor. Melinora başını geriye atıyor ve kahkahalarla uluyor. Dala çalgınca vuruyor ama hiçbir şey olmuyor. "Kesemiyorum! Kesemiyorum!"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kader'i iterek geçiyorum, labirentin içinde koşuyorum. George'un kabaran göğsü bana çarpıyor. Ağırlığını hissetmiyorum bile, tek düşüncem bizi ondan uzaklaştırmak.

Ciğerlerim zar zor hava aldığında ve bacaklarım çığlık attığında, George'un yere kaymasına izin vererek duvara doğru çöküyorum. Her yanımda titrerken yaşlı adamın üzerine tırmanıyorum ve göğsüme bastırana kadar sırtını yukarı kaldırıyorum.

Hayatının ipliği bir parça Castletree'ye benziyordu. Sonbahar Diyarı'nda çok hastaydı ama aniden yenilenmiş ve dinç bir şekilde uyanmıştı.

Gücümüzü Castletree'ye verdikten hemen sonra.

"Sen... sen ona bağlısın, değil mi?" Fısıldıyorum. *Aurelia, sen hilelerle dolusun.*

Hayatının aşkı için her şeyi yapar. Tıpkı benim de hayatımın aşkı için yapacağım gibi.

"Rosalina," diye fısıldıyorum, beni duyamayacak kadar uzakta olduğunu bilerek. "Onları kurtaracağım. Sana söz veriyorum."

George'un kalbi artık zayıf. Ezryn gibi nasıl iyileşeceğimi ya da Farron'un Dayton'ın yaşam gücünü Rosalina'ya nasıl geri aktardığını bilmiyorum. Ama enerjimi Castletree'ye vermek için yıllarımı harcadım.

Rosalina benim evim ve bu adam kaleme davetsiz bir şekilde girerek onu hayatıma soktu. Bu şekilde, o benim evimin bir parçası.

"Any a seni bekliyor," diye fısıldadım. "Şu işi bitirelim."

Enerji, çorak ağaçların arasından geçen bir rüzgâr gibi bedenimden akıyor. Castletree'yi düşünüyorum, büyümü kardeşleriminkiyle birleştirip bizi koruyan yuvaya geri döktüğümüzü. Büyü bedenimden çıkıp ona doğru dalgalanıyor.

George'un nefesi kesiliyor ve onu kendimden uzaklaştırıyorum. Göz kırıyor, mavi gözleri berrak. "Keldarion?"

Keyifli bir kıkırdama duyuluyor ve Melinora'nın George'un ipliğini tuttuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Mavi ışıkla parılıyor, siyah çürüme gitmiş. "Ne tuhaf bir küçük hayat!" Düğme gözleri bize dönüyor. "Hadi, hadi, neredeyse geldik! Neredeyse Altın İpliğe geldik!"

George ve ben birbirimize gülümsüyoruz. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve o da göğsünü ovuşturuyor. "Anya."

Sonra sanki genç bir adammış gibi koşarak uzaklaşıyor. İç çekiyorum, kaslarım

Onu saatlerce taşımaktan yorulmuş ve peşinden gidiyorum. Döne döne koşuyoruz, yeşil spiral patika gittikçe daralıyor. Beklenti içimde kabarcıklar oluşturuyor. Her nefes alışımında, havada titreşen enerjinin beni ileriye doğru ittiğini hissediyorum. George'a bile yetişemiyorum.

Bir virajı daha dönüyoruz ve ...

Geçit açılıyor. Önümüzde, taşın üzerinde bir parıltı yayan dört büyük yeşil kristalle delinmiş bir açık hava odası duruyor. Parlayan, yarı saydam yeşil duvarlar tüm kristallerin arasında duruyor ve hayali bir enerji kutusu oluşturuyor.

Dünya sessiz. Ne George ne de ben nefes alıyoruz. Kalbim bile yavaşlamış gibi.

Yapılacak tek bir şey var.

Dizlerimin üzerine çöküp

selam vereceğim.

Çünkü kafesin içinde Aurelia var, Büyülü Vadi'nin Kraliçesi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 83



Dayton

Dostum Wrenley üzerimde geziniyor ve Kutsama'yı geçmemi bekliyor.

Delphie'yi korumak için bunu yapmalıyım.

Bir şey ışığı yakaladığında Wrenley'e dokunmak için kolumu uzatıyorum. Parlak bir şey, güneşin hemen yanında geziniyor.

Gözlerimi yakan ışık aslında güneş değil. Ataların Küresi. Ne yani, Kairyn bu şövalyenin beni bitirmeye yetmeyeceğini mi düşünüyor? Beni bitirmek için bazı kadimleri de mi getirmesi gerekiyor?

Küre kıvılcımlar saçıyor, pürüzlü ışık çizgileri tüm açılardan dışarı fırlıyor.

"Dayton," diyor Wrenley, yüzü parlayarak. "Bunu şimdi yapmak zorundayız. Bronz Şövalye beklemes."

"Bekle..." Törpülüyorum çünkü araya girmeye çalışan başka bir ses var.

Dönüp dururken küreye bakıyorum. Hiçbir ışık savaşçısı ortaya çıkmıyor, ama ondan yayılan başka bir şey var.

Enerji, büyü, ışık-

Milyon yıl geçse de küçük Daytonales'i arenada sırt üstü göreceğim aklıma gelmezdi.

O ses, o sesi tanıyorum. O Damocles.

Decimus, "*Korkma, düşmanını şaşırtmak için pusuya yatmış bekliyor,*" der.

Wrenley ve Bronz Şövalye tepki vermiyor. Kardeşlerimi duyamazlar.

Ölümden sonraki hayata düşündüğümde daha yakın olmalıyım.

Beni yenen çocuk bu olamaz.

Bu sesi ben de tanıyorum. Lucretia the Swift, geçmişten gelen eşsiz hız ve çevikliğe sahip vahşi bir gladyatör. Onun ruhunu yenmişim ama

bir çocukken, bir ışık savaşçısına karşı galip gelen en genç şampiyon oldu.

"Dayton!" Wrenley çılginca omuzlarımı sarsıyor. "Kutsamanı tamamlamadan ölme."

Etrafımda çok fazla kan var. Atalarımızın döktüğü kan gibi. Binlerce yıldır Yaz gladyatörlerinin kanı kuma karıştı. Bu kutsal alana bedenlerini ve ruhlarını verdiler. Karşılığında kalabalık da heyecanını, enerjisini sunuyor. Bu bir bakıma simbiyotiktir, Yüksek Hükümdar'ın Castletree ile ilişkisi gibi.

Sen burayı hep kardeşlerinden farklı gördün. Her yerde tanıyabileceğim bir ses zihnime sürükleniyor. Annemin sesi. Sabine. *Burada yaratılan büyüü gördün. Burada yarattığın büyüü.*

Gözlerim ışıktaki açılıyor, o kadar parlak ki beni kör etmekle tehdit ediyor.

Zihnime giderek daha fazla ses doluyor, kadim ve güçlü savaşçılar. Cesaret, yiğitlik ve onur sözcükleri. Hepsindeki talebi hissediyorum. *Savaşın!*

Küçük kardeşim, hikayenin böyle mi bitmesini istiyorsun? Metalin gizlediği bir adam tarafından kumların üzerinde ezilerek mi? Damocles diyor ve bir an için parıldayan kürede neredeyse yüzünün bir yankısını görebiliyorum.

Çok çarpıcı bir duvar resmi olmazdı, diye takılıyor Decimus. Sanki yanımdalar, eskiden oldukları gibiler. Bu onların Kairyn'in daha önce arenaya getirdiği versiyonu değil. Bu onların nasıl olduklarına dair gerçek bir anı.

Yazın Bereketi içinizde yanıyor. Göster dünyaya sen Demokles'in dediği gibi, *buna layık olmalıyız. Yaptıklarımız zamanın dalgalarını aşarak asla unutulmayacak bir miras yaratır. Ayağa kalk ve savaş.*

Savaşamayacak kadar bitkinim. Göğsümden kollarıma kadar her yerim yorgunluktan ağrıyor.

O zaman çatlaklarını ışıkla onar. Bu ses... onun sesine benziyor. Rosalina. *Yüksel, Dayton. Ufukta beliren güneş gibi yüksel.*

Mend mi? Ben şifacı değilim, ne Ez gibi ne de Fare gibi. Kolumu tutuyorum, metal pazarlık bandını hissediyorum. *Her fırtına ve her mevsim boyunca...*

Uzaktan Wrenley'in çığlıklarını duyuyorum. Gölge hareket ediyor, Bronz Şövalye yaklaşıyor.

Nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum. Ama Fare'nin benden güç almasının, kendi kuyusunu doldurmak için benim enerjimi kullanmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ezryn'i sayısız kez bitkilerden hayat çekerken izledim.

Bedenim kırılmış olabilir ama kolezyumun taşlarında, çatırdayan havada, kana bulanmış kumda hayat var. Verdim

Buraya sayısız kez geldim. Şimdi, biraz geri çekilmem gerekiyor.

Ellerim yanlarıma düşüyor ve parmaklarımı kuma gömüyorum. Çizim büyü içime işliyor, güç kuyum doluyor ve bir ışık akımı gibi dönerek yaraları birbirine bağlıyor, yırtılmış kasları onarıyor, kanımdan oksijen geçmesini sağlıyor.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Wrenley hâlâ üzerimdeydi. Yavaşça kendimi ayağa kaldırıyorum. "Güvenli bir yere git. Kazanmam gereken bir savaş var."

Yüz hatlarında kafa karışıklığı beliriyor. "Ne? Nasıl ayakta duruyorsun?" "Küçük bir yara yüzünden çizgimi kaybedeceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Kazanman mümkün değil!" Wrenley çığlık atıyor. "Tam gücüne sahip değilsin! Lanetini bozmadın."

Yavaşça omzuna dokunuyorum. "Ve asla olmayacağım. Üzgünüm Wrenley, senin eşin olamam."

Mavi gözleri parlıyor. "Bunu öylece seçemezsin!"

"Aslında seçebilirim," diyorum.

Bronz Şövalye beni ayakta görünce mızrağını kaldırarak bize doğru fırladı.

"Nasıl olsa seni öldürecek," diye homurdanıyor Wrenley.

"Sanırım bu yardımcı olabilir." Cebimden Kraliçe'nin simgesini çıkardım. Artık saklamanın bir anlamı yok.

Boynuma değer değmez, içimde bir enerji dalgası hissediyorum. Uzattığım avucumda parlak deniz mavisi renginde parlayan mızrağım beliriyor. Bronz Şövalye'nin mızrağını engelliyorum.

İki silah çarpıştığında aramızda güç patlaması oluyor. Sandaletlerimi kuma gömüp birkaç adım geriye kayıyorum. Tribünlerde bir patlama var, çılgın bir enerji. Bu beni ateşliyor. Tüm gücümü kullanarak Bronz Şövalye'yi tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde geri itiyorum.

Ondan birkaç adım uzaklaşarak kırık sütunların üzerinden atlıyor ve kalabalığa bakıyorum. Altında, Bronz Şövalye yukarı tırmanmaya çalışıyor ama çok ağır, altındaki taşlar kırılıyor.

"Yaz Vatandaşları!" Kalabalığa sesleniyorum, ekosferi daha yakına çağırıyorum. "Yüce Prensizin, Dayton." Büyük bir alkış koptu. "Sözde İmparator'un gittiğini fark etmeden edemedim. Belki de diyarı kendimiz için geri almanın zamanı gelmiştir!"

Bronz Şövalye sütunu parçaladığında altımdaki zemin sarsılıyor. Sertçe düşüp sırt üstü yere çakılıyorum. Yuvarlanmadan önce engellemek için mızrağımı kaldırıyorum.

ve sığıyor. Uzaktan, kenarda duran Wrenley'i fark ediyorum.

Onu da özgür bırakmalıyım.

"Sana bir itirafta bulunacağım Summer," diyorum Bronz Şövalye hücum ederken onu savuşturarak. "Belki söylentileri duymuşsundur. Castletree prensleri lanetlidir."

Kalabalıktan şok olmuş bir mırıltı yükseliyor ama ben buna pek aldırmiyorum. Beni duymak için tribünde olmayabilirler, ama kelimeleri rüzgâra vermem gerekiyor. Gerçeğimi söylemeliyim.

"Bu doğru. Öyleyim. Kendi gücüm, bu aptalın bana iyi bir gösteri sunduğu noktaya kadar zincirlendi." Kalabalığın kahkahalarından beslenerek sırtıyorum. "Ama laneti bozmanın çok yüksek bir bedeli olacağını fark ettim."

Şövalyeden kaçıyorum ve yıkık bir kemerin üzerine tırmanıyorum, bu da bana birkaç dakika rahatlama sağlıyor. Ama tek ihtiyacım olan birkaç dakika. "Bu, Sonbahar'ın Yüce Prensi Farron'un aşkından vazgeçmek anlamına gelir ve Rosalina O'Connell, Altın Gül, her ikisi de tartışmasız kalbimi elinde tutuyor."

Bronz Şövalye Cesaret Mızrağı'nı kemere saplar. Örümcek ağları ayaklarımın altında çatırdıyor. "Artık biliyorum ki, dünyadaki tüm sihir onlar olmadan bana güç veremez. Bu yüzden bu gerçeğin içinde debelenmek yerine, farklı bir şekilde görüyorum. Belki de bu lanet bir lanet değildir. Belki de Summer'ın ihtiyacı olan hediyedir."

Bununla birlikte, kıyafetlerimi çıkarıp atıyorum ve altın kurda dönüşüyorum.

Tribünlerden şok edici bir ses geliyor ve ardından görkemli bir tezahürat yükseliyor.

Kemer ağırlığının altında parçalanıyor ve Bronz Şövalye'yi yere iterek üzerinden atlıyorum. Mızrağını karnıma sapladı, ama ben elini sabitleyerek onu uzaklaştırıyorum. Sonra diğer pençemle bir hamlede boynundaki zinciri kırıyorum ve akça ağaç yaprağı yere düşüyor.

Bronz Şövalye çığlık atıyor, eli hâlâ Cesaret Mızrağı'nın üzerinde, pençemin altında sıkışmış durumda. Bırakamıyor ve simge olmadan silahı acı çekmeden kullanamıyor.

Sorun değil. Onun acısına son vermeyi planlıyorum. Devasa çenemi açıyorum ve Bronz Şövalye'nin kafasını koparıyorum.

Kan ağzımı kaplıyor ve tekrar fae formuma geçiyorum. Mızrak yeniden elimde şekilleniyor ve pantolonumu giyiyorum.

Kalabalığın kükremesi kulakları sağır ediyor ama henüz işim bitmedi. Eğilip Sonbahar'ın simgesini alıyorum ve boynuma takıyorum. Bu duyguyu biliyorum, gevrek geceleri ve sisli sabahları, çil lekeli yanakları ve güneşte parıldayan bakır saçları.

Bir elimde Onur Mızrağı, diğer elimde Yiğitlik Mızrağı ile kalabalığa bakıyorum. "Bence Aşağı, Yaz Diyarı'nı çok uzun süredir elinde tutuyor. Bizim olanı geri alalım."

Hem mızrağı hem de mızrağı doğrultarak dönüyorum. Su ve altın yapraklardan oluşan bir girdabın içinde, büyü barakalara açılan kapılara çarpıyor. Kapılar yıkılıyor ve arkalarından Tilla ve diğer gladyatörler dışarı fırlıyor.

Halk, bu toprakların kendilerine ait olduğunu iddia edenlere karşı savaşımaya başladıkça kalabalığın kükremesi bir savaş çılgınlığına dönüştü.

Yaz için mücadele başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 84



Rosalina

O ... başardı. Dayton hayatta kaldı! Bronz Şövalye'ye karşı kazandı. Gurur içimde kabarıyor, farklı bir duyguyla karışıyor.

Beni ve Farron'u seçti. Ah, Sonbahar Prensi'nin bu sözleri duydum. Dayton bizden vazgeçmektense sonsuza kadar lanetli kalmayı tercih eder.

Ama istediğimi yaparsam, buna gerek kalmayacak.

Bu bahar çeliğinden kurtulmam lazım. Böyle sağlam şeyler yaptığı için Ezryn'in diyarına lanet olsun!

Pencerenin kenarından bir çığlık geliyor ve dönüp baktığımda oraya tünemiş bir altın kartal görüyorum.

Justus, Yaz'ın ilk Yüce Prensi, tam da ona ihtiyacım olduğu anda gelmişti. Atalar Küresi'ni kendime doğru çektikten sonra, onunla bağlantı kurmak şaşırtıcı derecede sezgisel olmuştu. Castletree ile aynı enerjiye sahipti. Tek yapmam gereken kadim fae'lerden yardım istemektir. Onların anıları Yüce Prens'e bilgelik sözleri aktarmaya hevesliydi.

Justus da küreyi arenanın ortasına taşımak için mükemmel bir yardımcı olmuştu.

"Küre konusunda bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bunlarla ne yapacağıma dair bir fikrin var mı?" Kelepçelerimi sallıyorum. "Etrafta bir anahtar görüyor musun?"

Kuş başını çeviriyor. "Kraliçe kendini nadiren kaçamayacağı bağların içinde bulurdu. Vadi'de onun bir parçası olmayan hiçbir şey yoktu."

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Sanırım benim suyum, rüzgârım, ateşim ve toprağım çeliğin biraz ötesine geçiyor."

"Çelik topraktan değil mi?" Justus kanatlarını çırparak şöyle der. "Şimdi izin verirseniz, yardım etmem gereken bir isyan var."

"Hey, bekle!" Zincirlerimi şingırdatarak sesleniyorum ama yaşlı akıl hocası çoktan binadan atlamış. "Aptal kuş. Çelik toprak değildir."

Yeniden şekillendir. Ezryn'in sözleri aklıma düşüyor. Çok uzakta olduğunu biliyorum ama bir anlığına onun ve Bahar Diyarı'nın varlığının tenime işlemesine izin veriyorum. Florendel'de birlikte geçirdiğimiz zamanlar. Draconhold Forge'a yaptığım ziyaret. *Yeniden dövmek.*

Dumanlı salonda yürümek, demirhanedeki kızgın çeliği görmek. Kızgın ve şekillendirilebilir.

Bu çeliği tekrar o hale getirebilir miyim? Bileğimdeki kelepçeleri değil elbette, yoksa kollarımı yakarım. Bakışlarımı zincirlerin duvara cıvatalanmış olduğu yere yöneltiyorum ve sürünerek yaklaşıyorum. Elimi üzerlerinde gezdiriyorum.

Bu metalin böyle bir hale gelmek için geçirdiği değişimi düşünerek gözlerim kapanıyor. *Tersine.* Ateşi, ısıyı, güneşi ve gün ışığını düşünüyorum. Avucuma bir sıcaklık yayılıyor ve gözlerimi açtığımda çeliğin kalın, kızgın topraklar halinde duvardan aşağıya doğru fokurdadığını görüyorum.

"Evet!" Çıglık atıyorum ve zincirlerimi dikkatlice çekiyorum. Artık özgürüm! Şimdi, anahtarı bulmak için.

Wrenley onu nereye saklamış olabilir? Bakışlarım makyaj masasına yönelmeden önce birkaç dakikamı odayı arayarak geçiriyorum. Elim büyük gümüş bir anahtarı kavramadan önce hızlıca makyaj malzemelerini karıştırıyorum.

Bir dakika içinde zincirlerimden kurtuldum ve Serenus Alacakaranlık Odaları'na daldım. Kolezyumdaki dövüşümü kazanmak için ihtiyacım olan bir şey var.

Değerli kargomu güvence altına aldıktan sonra arenaya daldım. Güneş ışığı kör edici ve tüm Güneş Kolezyumu kargaşa içinde. Tilla ve diğer kapana kısılmış gladyatörler Yeşil Kural'ın askerlerine karşı savaşıyor. Tribünler de en az arena kadar kaotik. Yaz Fae'leri toplanıyor.

Dikkatlice arenayı araştırıyorum. Yolun karşısında, İmparator'un Kutusu'nda bir şey parlıyor. Parlaklık Yayı.

Tanıdık bir ses her şeyi bastırır. Dayton. Bir moloz yığınının üzerinde duruyor, arenanın gerçek bir tanrısı gibi görünüyor. Altın rengi saçları dalgalanıyor, bir elinde Yiğitlik Mızrağı, diğerinde Onur Mızrağı. Sesi geniş bir alana yayılıyor, emirler yağdırıyor.

Ama kalabalığın görmezden geldiği, beyazlar giymiş bir yardımcı yaklaşmaktadır. Wrenley.

Onun Nightingale olduğunu bilmiyor.

Yüzünde kopuk bir ifade var. Planları etrafında taş gibi parçalanırken ne düşünüyor olmalı? Dayton ona Lütfunu vermedi. Kairyn onu terk etti.

Ondan önce ona ulaşmalıyım. Yay beklemek zorunda. Zaten başka kimse kullanamaz.

"Dayton, dikkat et!" Arena boyunca bağıriyorum ama o kadar çok ses var ki beni duymuyor. Savaşçıları geçiyorum. Goblinler mızraklarla saldırırken Yeşil Kural askerleri kalabalığı bastırmaya çalışıyor.

Wrenley yaklaşıyor ve ben kumların altında kıpırdayan dikenlerin kısa bir anlık görüntüsünü görüyorum.

"Dayton!" Tekrar bağıriyorum, sonra dönüyor, altın rengi saçları uçuşuyor.

"Rosie!" Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirir ve enkazdan aşağı iner.

Wrenley onun kolunu tutuyor. İfadesi, sahte olduğunu bildiğim gözlerine dönüşüyor. "Dayton, bekle, eşin olarak-"

Ama sözlerinin ötesini, boynundaki iki jetona uzanan elini görüyorum. Ona zamanında ulaşmamın imkânı yok. Ayaklarımın üzerinde değil.

"Durun!" Bağıriyorum ve ikisi de bana dönüyor. Kolyemdeki nautilus kabuğunu koparıp yere atıyorum. "O senin eşin *değil*!"

Topuğumla deniz kabuğunu parçaladım. Floresan mavi yapışkan ve yapraklar kumun üzerine dökülüyor. Ama bu yeterli değil, henüz değil.

Dikkatlice saçımı tarıyorum,

Küçük bir Will-o'-wisp'in sallandığı yerde. Serenus Alacakaranlık Odaları'ndan beni takip etmesini istediğim kişi.

"Şimdi yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Küçük bir parça kanat çırpıp göğsüme konuyor ve orada kalbimle birleşiyor. Neredeyse anında, göğsümden parçalanmış kabuğa doğru altın bir çizgi uzanıyor.

"Bir numara," diye homurdanan Dayton, jetonları almak için hamle yapan Wrenley'nin bileğini yakalıyor.

Kadın çılgık atıyor ve kurtulmaya çalışıyor ama adam çok güçlü.

Aşağıya baktığımda, kalbimin etrafında garip bir şey çiçek açıyor. Işık artık aylar önce Emberwood Ormanı'nda olduğu gibi siyah bir yumak gibi görünmüyor. Altın ışık daha parlak bir şekilde parlıyor.

çizgiler -daha fazla eş bağı- ortaya çıkar. Bir parlak ışık yere vuruyor, bu Farron ve Kel'e doğru olmalı, ve bir diğeri

Ezryn'e doğru ufka doğru akar. Ama bir çizgi hepsinden daha parlak. Tam önümde çiçek açan bir çizgi.

Burada, arenada.

Görmesem bile hissederdim, göğsümde çiçek açan bu yeni ışığı, güneşin doğuşu gibi bedenime dolan sıcaklığı.

Dayton'a, göğsünde patlayan ışığa, bir kolyeye değil, kalbine bakarken gözlerim doluyor.

Deniz mavisi bakışları genişler ve yüzünde saf, sınırsız bir sevinç ifadesi belirir. Wrenley'i iterek uzaklaştırır ve Wrenley bir toz ve kum bulutu içinde yere düşer. Yaz Prensi aşağıya sığıyor, üç çatallı mızrak ve mızrak tekrar parıldayıp simgelerine dönüşüyor. İki adımda yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Işık, yeni doğmuş bir güneş gibi aramızda çiçek açıyor.

Başını eğip bana kavisli bir gülümseme veriyor. "Sana başından beri dost olduğumuzu söylemiştim."

İçimden yarı fokurdayan bir hıçkırık patlıyor. "Sen tam bir aptalsın-" diye söze başlıyorum ki arkadaşım bir öpücükle sözümü kesiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85



Dayton

Rosie kıyıya vuran bir dalga gibi bana çarpıyor ve ben onu çekemiyorum. yeterince yakın. Ağzım dudaklarına karşı açılıyor, onun tadını içime çekiyorum, bu harika, görkemli duygu içimde patlıyor.

Çenesinden kulağına doğru öpücükler kondururken göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Peki, yarım düzine okla vurulmak ve harika bir seks yapmak aramızdaki bağı çözmeye yetmediyse, şimdi yedi alemde ne yaptı?"

"Sanırım," dedi Rosalina bir elini göğsümden gezdirerek, "sana uzun zamandır aşığım ama sen buna inanmadın. Tıpkı senin inanmadığın gibi. Lütfunuza layık olduğunuza inanıyorum."

"Hayır, bu fikir tamamen benim hatamış gibi geliyor," diye fısıldıyorum kelimeleri anlamlandırmadan.

Rosie kaskatı kesiliyor, sonra bir elini uzatıyor, prizmatik bir dikene vurmak için yerden altın bir çalı fişkırıyor.

Hayır! Bülbül burada mı? Ama dikenler dökülürken tek görebildiğim Wrenley'nin bize baktığı. Saçları dağınık, yüzü vahşi. O parlak safir gözler-

"Neredeyse Nightingale'i beceriyordum!" Boğuk bir sesle söyledim. "Evet, seni aptal!" Rosie bana hırlıyor.

"Lanet olası Nightingale'i neredeyse becerirken beni durdurmadığınızı çok net hatırlıyorum."

"Tamam, kimin daha aptal olduğunu daha sonra tartışabiliriz ama lütfen gidip yayımı alabilir miyiz?"

"Sonunda yine ben olacağımdan eminim." Orantısız bir sırıtmayı yapıyorum.

"Ve evet, sen ne dersin Blossom. Yıldızları isteseydin, onları gökyüzünden koparırdım."

Dönüyorum ve Wrenley -Bülbül- hâlâ bize bakıyor. "Yay," diyor ağzından. Sonra dönüyor, koşarak arenayı geçiyor.

"Yay için mi gidiyor?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Onu durdurmalıyız!" Rosie bağıyor ve ikimiz de peşinden gidiyoruz. "Eğer ona dokunursa yayın onu bizim için durduracağından eminim!" Ben bağıyorum.

Rosie'nin bakışlarında acı dolu bir şey beliriyor ve daha hızlı koşmaya başlıyor. Kolyelerimden mızrak ve üç çatalı mızrağı çağırıyorum, koşarken düşmanlarımızı geri püskürtmek için silahları kullanıyorum.

Etrafımızdan sesler yükseliyor, insanlar Rosalina'nın altın çalılarını fark ettikçe heyecan artıyor. Ama Rosie tamamen Bülbül'ü yakalamaya odaklanmış görünüyor. İmparator'un Locası'nda yay üstümüzde parıldıyor. Nasıl gidiyoruz-

Dev bir prizmatik çalı yerden patlar ve Bülbül'ün belini sararak onu havaya fırlatır. Rosie kayarak durur.

"Sakın deneme!" Bağıyorum.

Ama tabii ki beni hiç dinlemiyor. Altın bir çalı yerden fırlar ve Rosie'yi daha da yükseğe, Bülbül'ün peşinden sürükler. O da havadan İmparator'un Kutusu'na atlıyor.

"Dokunma ona!" Rosalina çığlık atıyor. "Seni yakacak-"

Büyük bir ışık parlaması var. Kahretsin, ona ulaşmalıyım. Kendi büyümü çağırıyorum. Rüzgar ayaklarımın altında patlıyor, beni yükseklerle taşıyor. Havayı.

İmparator'un Kutusu'na çarparak düşüyorum. Rosalina'nın kolları üzerimde, ayağa kalkmama yardım ediyor. Yanmış bir acolyte ve yay görmeyi umarak dönüyorum... ama ikisinden de bir iz yok. Sadece prizmatik çalılardan oluşan bir yama.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor Rosalina. "Belki de dikenleriyle birlikte götürmüştür. Simgeyi nasıl almış olabileceğini anlamıyorum."

"Onu alacağız," diye fısıldıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Güvendesin.

Önemli olan tek şey
bu." "Şimdi ne
olacak?"

"Şimdi, Güneş Kolezyumu'nu güvence altına alıyoruz. Yarın, diyarı geri alacağız." Arenaya bakıyorum, sonra ona. "Ama bu gece? Bu gece, bağımızı mühürleyeceğiz."

BÖLÜM 86



Keldarion

George bir kalp çılgılığı atar.

Sendeleyerek ayağa kalktım, bulanık görüşüm sayesinde zar zor net görebiliyordum.

Onu gerçekten bulacağımıza inanıyor muydum? George'u bilinmeyene götürmeye, kendi hayatımı riske atmaya razıydım ama bunun nedeni Vadi'nin her köşesini arayana kadar asla durmayacağını bilmemdi. Aurelia'yı burada bulacağımızı gerçekten düşünmüş müydüm?

Aurelia'ya değil, George'a değil. Bu onun Anya'sı.

Parlayan yeşil kafese doğru koşarken neredeyse kendi ayaklarının üzerine düşüyordu. "Anya," diye hıçkırıyor.

Tıpkı diğer fae kadınları gibi görünüyor, sırtı parlayan duvara dönük. Yüz hatları George'un hatırladığından pek değişmemiş ama daha kuşatılmış. Acaba güneş ışığında, taş üçgenlerin yanında nehirden aşağıya doğru yelken açtığında olduğu gibi saçlarında hala hafif bir kızılık var mıydı?

Anya George'a insan gibi görünse de, şimdi Fae gibi görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Kraliçe, Vadi'nin gördüğü tanrısallığa en yakın şey. Evlerimizi, yaşam tarzımızı o yarattı. Ithilias Bahçeleri'nin son parçalarını o kurtardı.

Altın Gülü taşıyordu.

Onun önünde diz çökmek, ellerimi dikmek ve kanla yemin etmek istiyorum. Beni affetmesi için yalvarmak ve beni neden lanetlediğini şimdi anladığımı söylemek istiyorum.

Hayatımın hiçbir yüzyılında böyle bir fırsata sahip olacağıma inanmamıştım. Ama George her saniyesini bekliyordu.

Lanetli Yüce Prens Keldarion bekleyebilir ve Rosalina'nın eşi Kel de bekleyebilir. Düşüncelerim hemen devriyeye, tek giriş çıkış yolunu korumaya ve tuzaklara karşı gözlem yapmaya yöneliyor.

Şu an George için buradayım.

Öne doğru sendeliyor, çenesi titriyor, sanki onun adı dışında her kelimeyi unutmuş gibi. "Anya... benim Anya'm."

Kraliçe yavaşça başını göğsünden kaldırır. Omuzları öne doğru eğilmiş, kirli ayakları önünde yayılmış. Üzerinde yeterince temiz görünen beyaz bir elbise var ama gözlerini koyu halkalar çevreliyor.

"Anya!" George'un sesi çatlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Anya ona göz kırpmıyor. Gözleri soluk, uzak görünüyor. Çatlamış dudaklarını yumuşak bir gülümseme süslüyor. "Merhaba, sevgilim."

Kadının adı tekrar boğazından çıkıverir ve George yarı saydam duvarın önünde yere yığılır. Yumruğuyla duvara vuruyor, onu yıkmaya çalışıyor. Ama çok erkenciyiz. Farron ve Caspian henüz kristalleri yok etmedi.

Yedi diyara *şükürler* olsun, sanırım. Çok geç kalmış olsaydık, Sira onu başka bir şekilde hapsederdi.

George'a bakarken Anya'nın yüzü sertleşir. Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Sonra sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınır.

Kim? Sira mı? Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyor? "Anya?" George sessizce söylüyor.

"Onu benden uzak tut," diye hırladı Anya, sesi sertti. "Nedir bu?"

"Benim, Annie. Senin için geldim," der George.

"Hayır, hayır, hayır." Anya kulaklarını kapar ve kendi üzerine yığılır. "Onu benden uzak tut!"

Titrek bir nefes alıyorum. Yirmi beş yıldır burada. Bu süre içinde Sira'nın ona ne tür şeyler yaptığını kim bilebilir?

"Ona kim olduğunu göster George," diye sesleniyorum ona.

George'un gözleri büyür. Yüzündeki kırışıklıklara ve ağarmış saçlarına rağmen, şimdi çocuksu bir korku var. "Nasıl?"

Kalbime dokunuyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

George yere bakıyor, elleri duvarı tırmalıyor. İlk başta, sonsuza kadar orada kalacağını düşünüyorum, ikisi çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Sonra sesi çınlıyor, alçak ve titrek: "Seni çağlar boyunca seveceğim."

Anya yukarı bakıyor.

"Seni çölde, kızgın güneşin altında ya da ormanın en derin yerlerinde seveceğim. Yağmur yağdığında ve çamura bulandığımızda ya da gece çok karanlık olduğunda, tek ışık senin kalbinden yayıldığında seni seveceğim. Ne zaman, ne mesafe, ne de büyü sana olan aşkımı bozamaz."

Dudaklarından gırtlaktan gelen bir hıçkırık dökülmeden önce odada bir sessizlik yankılanıyor. "George!" Sürünerek ilerliyor ve elini duvarın içinden onunkine bastırıyor.

Birbirlerine bakıyorlar, aralarındaki engele rağmen elleri birleşiyor gibi görünüyor. Şok ve aşk yüz hatlarında oynaşıyor. Benim de kalbim kabarıyor ve elimde olmadan daha da yaklaşıyorum. Keşke Rosalina da buna şahit olabilseydi.

Görüntüyü zihnime kazıyor, her ayrıntıyı not ediyorum: George'un Anya'ninkine bastıracağı ellerinin titremesi, kül rengi yüzüne dönen renk patlaması. Aşklarının ağırlığı üzerime hücum ediyor ve Rosalina için sevmenin neden bu kadar kolay olduğunu şimdi anlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Anya nefes alır.

George'un yüzünde bir gülümseme belirir. "Seni kurtarmak için buradayız."

Anya'nın vücudu hareketsiz kalır. George'dan uzaklaşmaya çalışıyor. "Hayır. Hayır, hayır, beni kurtaramazsın."

Odanın girişine son bir kez baktıktan sonra George'un arkasından yürüyorum. Anya ilk kez beni fark etmiş gibi görünüyor. "Sen mi?" diye fısıldıyor.

Diz çöküp başımı eğiyorum. "Kraliçem."

George'u işaret ediyor. "Çıkarın onu buradan. Şimdi."

"Bir planımız var. Benim adım Keldarion, Erivor'un oğlu ve-"

"Ve Runa, evet, evet. Kim olduğunuzu biliyorum, Yüce Prens." Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Lanetiniz bozulmadı."

"Seni dışarı çıkardığımızda bunu düzeltebilirsin," diye homurdandım.

"Oh, hayır, hayır, hayır." Anya saçını çekiştiriyor. Vahşi bakışları bana yöneliyor. "Sana yaptığım şeyden sonra neden beni kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü kızıma deliler gibi aşığım ve onun annesine ihtiyacı var."

Yüzünde tam bir ıstırap ifadesi beliriyor.

"Bir planımız var," diye güvence veriyor George. "Merak etmeyin. Onu yakında göreceksin." Sesimi mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyorum. "Farron, Yüce Prens

Sonbahar ve Aşağıların Prensi Caspian, bağlarınızı koparmak için birlikte çalışıyorlar-"

Öne doğru atıldı, elleri bana uzanıyordu. Bariyere çarptılar. "Cas, Sira'ya karşı dönmeye mi karar verdi?"

Cas? "Bugünlük."

Gözlerini kırptıştırıyor ve bana Rosalina'yı hatırlatan küçük bir kahkaha atarak gülümsüyor. "Buna inanamıyorum."

"Kızınız imkânsızı gerçekleştirebilir," diyorum. "Ve biz de bunu yapacağız. Sizi buradan çıkaracağız Kraliçem."

George daha fazla bir şey söyleyemiyor gibi görünüyor. Sadece gözlerinde yıldızlar, yüzünde tam bir memnuniyet ifadesiyle ona bakıyor.

Anya'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzülür. "Ah, George'um." Sonra bana döndü. "Sen benim kızımın eşisin. Bunu biliyorsun."

"Evet," diye nefes alıyorum.

"O zaman onun için her şeyi yaparsınız. Bu doğru mu?"

"Elbette," diye homurdandım.

Hapishane kıyafetine rağmen unvanının tüm zarafetini ve ihtişamını sergileyerek ayağa kalktı. "O zaman kocamı da alıp burayı hemen terk edeceksiniz."

"Hayır, Anya!" George ayağa kalkar. "Bu kafes her an yok edilebilir. Birlikte kaçacağız-"

"Hayır, yapmayacağız," diyor sertçe. Sonra iç çekiyor ve tüm vücudu yumuşuyor. "Buradan ayrılamam. Eğer gidersem... Rosalina benim yerimi alır."

BÖLÜM 87



Ezryn

Yüzüme kum yağıyor, rüzgâr öyle sert esiyor ki derimi kesiyor. Gözlerim kumdan bulanıklaşıyor ve ağzım toz tadı alıyor. İleriye doğru attığım her adım bir mücadele ama ilerlemeye devam ediyorum.

Kaburgalar üzerinden Hadria'ya doğru geri dönerken aniden üzerimize geldi. Önce rüzgâr kıyafetlerimizi yırttı ve gözlerimizi açmamızı neredeyse imkânsız hale getirdi. Sonra kırmızı bir sis bulutlar ufukta süzülüyordu. Şimdi, bir adım önümü zar zor görebiliyorum.

"Ezryn! Devam edemeyiz!" Delphia arkamdan sesleniyor.

"Durma," diye karşılık veriyorum.

Başka seçenek yok. Bir ayağımız diğerinin önünde. Eğer durursak, ölürüz. Eğer geri dönersek, ölürüz. Fırtınanın sadece daha derinleri var.

Bu rüzgârda bir kötülük var, doğal dünyanın ötesinde bir şey. Pelerinimi yüzüme daha sıkı sarıyorum ama yine de her kum ısırığında onu hissedebiliyorum. Sanki kötü niyetli bir ses rüzgârı isyana teşvik ediyor.

"Bir sığınak bulmalıyız," diyor Nori. "Kum fırtınasında hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Barınak yok," diye homurdanıyorum. Burada hiçbir şey yok: sadece kum tepeleri, rüzgâr ve lanet olası kum. Kumdan *nefret ediyorum*. Dişi Avcılara geri dönemeyiz. Bizi alsalar bile, kuzey ya da güney duygusunu kaybettim. Sadece ilerlemeye devam edebiliriz.

Neye doğru ilerlemeye devam edeyim? Kafamın içinde bir ses soruyor. Söz verdiğin yardım olmadan Hadria'ya mı? Rosalina'ya, sadece senin başarısızlıklarınla mı?

Hepsi benim hatam. Tabii ki Kraliçe'nin değerli bir temsilcisi değilim. Prens'ten kaçabileceğimi düşünerek kendimi kandırdım.

Kan, ama onun mirası beni her yerde takip ediyor. Şimdi de Delphia'yı onunla gölgeledim.

Dayton kız kardeşi için başka bir koruyucu seçseydi
Dişi avcılar destek verdi mi? Birkaç adım sendeleyerek ilerliyorum. Kızlardan biri adımı sesleniyor ama uzaklardan. "Yürümeye devam et," diye mırıldanıyorum. Bunu yapmamın tek nedeni durursak başımıza ne geleceğini bilmemem olsa da.

"Ezryn, önüne bak," diye tersliyor Delphia.

Gözlerimi kısıyorum, gözlerimi kum tanelerinden koruyorum. Girdap gibi dönen tozun içinde karanlık bir şekil var. Bize doğru sendeleyerek gelen bir insan.

"Yardım edin," diye bağılıyor bir erkek sesi. "Yardım edin, kayboldum."

"Birinin yardımımıza ihtiyacı var," diyor Delphia bana yetişirken. "Hey! Buradayız! Sesimizi takip edin!"

Duruyorum, rüzgar beni devirmekle tehdit ediyor. "Sus."

Susmuyor. "Sana yardım edeceğiz!"

Adam tökezleyerek yaklaşıyor. Hareketleri ağır ve hantal, zırhı yüzünden ağırlaşmış.

Altın zırh.

Kraliçe'nin Ordusu'nun bir üyesi.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Kraliçe'nin Ordusu'nun Yaz'daki tek üyeleri Kairyn'i takip etmek için manastırı terk edenler. Kraliçe'nin Erişimi'nde bıraktığı ve Rosalina'yı neredeyse öldüren askerler gibi. İnsanları taciz etmek ve korkutmak için Yaz Diyarı'nın dört bir yanına gönderilen birlikler gibi.

Bu hainler Kairyn'in bu kadar zarar verebilmesinin nedenlerinden biri.

Göğsüm kabarıyor. Görevimizi başaramamanın verdiği öfke, keder ve hayal kırıklığı içime doluyor. Hadria'daki Rosalina ve Dayton'a yardım edemem. Dişi Avcıları bizim için savaşmaya ikna edemem. Ama yine de kızları koruyabilirim. Bu hainin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Çılgınlık kanıma karışıyor. Artık kumun acısını ya da rüzgârın ısırığını hissetmiyorum. Tek hissettiğim bu adama ve onun düzeninin yaptıklarına karşı duyduğum nefret. Katiller, işgalciler, hainler-

Fırtınayı yarıyorum ve adamı yere atıyorum.

Bir çığlık atıyor ve yumruğumun yanağına çarpmasıyla kesiliyor. "Dur, lütfen!" diye bağılıyor. Ona bir yumruk attım ve burnundan kan fişkırdı. "Yardım edin!" Adam ağlamaya başlar.

Yaptıklarının bedelini ödemeli, tıpkı Kairyn'in ödemesi gerektiği gibi. Yapabileceğim tek şey adaleti sağlamaksa, öyle olsun. Yumruğumu tekrar kaldırıyorum-

Bir şey kolumu tutuyor. Delphia kollarını pazuma doluyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Rüzgâr saçlarını bir taç gibi başının üzerinde savuruyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kolumu çekip kurtarıyorum. Adama döndüğümde Eleanor vücuduyla adamın yüzünü kapatıyor. Bakışlarında bir ateş var.

"Ezryn," diyor Delphia alçak sesle, "bunun bize ne faydası olacak?" Ağır bir nefes alıyorum, toz boğazımı kaplıyor.

Onu öldürmek istiyorum. Onu öldürmek istiyorum çünkü çok kızgınam ve sana zarar vermesinden korkuyorum. Birine yardım etmek için yapabileceğim tek şey, onlara yanlış yapabilecekleri öldürmek.

Bunların hiçbirisi onun sorusunu yanıtlamıyor.

Geriye doğru sendeledim, kumun üzerine yığıldım. Ne... ne yapmak üzereydim?

Kanlı ellerimi yüzümün önünde tuttum. Haklı mıydım? Tüm olduğum ve olacağım şey bu mu? Rosalina benim hakkımda ne düşünürdü? Bir canavarın gözlerinin içine baktı ve iyiliği buldu. Ben bir zırh setine baktım ve kötülük gördü.

Delphia yanımda diz çöküp elimi eline alıyor ve koluyla kanı siliyor. "Korkmana gerek yok," diyor. "Nori ve ben sana göz kulak olacağız."

Hiç düşünmeden beni affetmeyi teklif etti. Çocukça, aptalca bir karar-

Yoksa çocuk olan ben miyim? Kendi çarpık adalet anlayışına fazla kaptırmışım kendimi. Ben kim oluyorum da kendi yolumdan bu kadar sapmışken başkalarını yargılayabiliyorum?

Rüzgâr çok güçlü; artık burada yatamıyorum ama hareket de edemiyorum. İçimdeki fırtına kanımı siyaha boyuyor.

Adam doğrulup çenesini düzelterek, "Size zarar vermek istemiyorum, efendim, ya da size, hanımlar," diyor. "Bir sığınağa ihtiyacım var. Bu fırtına bizi canlı canlı yiyecek!" "Şuraya bak," diyor Nori. "Rüzgârlar şu kum tepelerinin etrafında eğiliyor.

Ötesinde bir çöküntü olabilir. Orada barınabiliriz."

"Haydi, Ezryn." Delphia kolunu sırtımın altına koyuyor ve beni oturur pozisyona çekiyor. "Bizi takip et."

Çocuğun beni ayağa kaldırmasına izin verdim, sonra onu takip ettim, kum tepesinin arkasına geçmek için rüzgârla mücadele ettim. Nuri haklıydı; fırtına bir hendek oluşmasına neden olmuştu. İçine doğru eğildik.

Kulaklarıma dolan rüzgârın yokluğu neredeyse ürkütücü. Başımı sallıyorum, saçlarımdan kumlar akıyor.

Asker bizden biraz uzakta yere yığılıyor ve burnundaki kanı siliyor. "Burada başka bir ruh göreceğimi sanmıyordum."

"Biz de bilmiyorduk," diyor Delphia.

"Ben Mozi." Kraliçe'nin Ordusu'nun bir üyesi için genç sayılır; askerlerin çoğu Aurelia'nın hükümdarlığı sırasında yaşamış ama bu adam benden daha genç görünüyor. Yüzyıllardır ortalıkta görünmeyen bir hükümdara hizmet etmek için imza atıyor; Kairyn'in tarafına geçmekte bu kadar acele etmesine şaşmamalı.

"Ben Del. Bu Nori, ve bu da, şey, biz ona sadece Yaşlı Adam diyoruz."

Mozi başını sallar. "Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık. Belki bu durumdan kurtulmak için birbirimize yardım edebilirdik."

"Sen Kraliçe'nin Ordusu'ndan bir kaçaksın," diye törpüledim. "Bir tirana hizmet etmek için yemine ihanet ettin." Ona bakmak için başımı yana sürüklüyorum. "Sana neden yardım edelim?"

Çocuğun gözleri parlıyor. "Öyle değildi. Lord Kairyn manastır halkını korudu. Manastır yozlaşmayla doluydu; onu izledik. Onu temizle, yardımcılara yardım et. Bize yardım et. Diyarlara yardım etmeye asla gelmeyecek bir Kraliçe için çok uzun zamandır beklediğimizi söyledi. Ama o yardım edecekti. Tek yapmamız gereken onu takip etmektir." Mozi başını öne eğdi. "Ama hiç de öyle olmadı. Bize karşı savaşmamız öğretilen şeyin yanında yer aldı. Bahar halkının zihnini ele geçirdi. Bunun olduğunu gördüm. Sonra da Prens Ezryn'i sürgüne gönderdi."

"Prens bunu hak etti," diyorum.

"Kimse bunu hak etmiyor," diye fısıldıyor Mozi. "Artık Yeşil Kural'a uymak istemiyordum ama artık çok geçti. Dün, ekibim Lord Kairyn'e Kaburgalar'a kadar eşlik etmek üzere seçildi. Bütün bir hava gemisi filosunu aldı. İndiğimizde kaçmak için bir fırsat gördüm ve fırtınayı atlatıp yeni bir başlangıç için Sonbahar'a gidebileceğimi düşündüm."

"Bekle." Siperde sürünerek çocuğa doğru ilerledim ve göğüs plakasını yakaladım.

Bir göz atıyor. "Kairyn burada mı?"

Çocuk yutkunur. "Kardeşi Prens Ezryn'i arıyor ve Yaz Prensesi de. Onların ölmesini istiyor." Mozi gözlerimin içine, sonra da Delphie'ye bakıyor. "Siz... siz onlarsınız, değil mi? Aradıkları siz misiniz?"

Çocuğu bırakıp ayak sürüyerek uzaklaşıyorum ve siperin kenarına yığılıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Burada olduğumuzu nereden biliyor?" Delphia'nın gözleri açılıyor ve kolumu tutuyor. "Ezryn, ne yapacağız?"

"Kaç tane askeri var?" Ben soruyorum.

"Yüz, Prens Ezryn. Beş hava gemisi."

"Ben prens değilim," diye homurdanıyorum. *Beni yakalamak için yüz asker-* Mozi sürünerek yaklaşır, gözleri artık çılgına dönmüştür. "Bu fırtına onun işi, biliyorsun.

Sizi Solonius'un Omurgası'na doğru yönlendirmeye çalışıyor."

Solonius'un Omurgası: Dünyanın sonundaki köprü. Dünyanın sonundaki köprü.

Kaburgalar ve Büyük Yaz. Kızıl killi kumlara girmek için kıyıdan çok uzaktaydık ama Hadria'ya geri dönmek için en yakın rota bu olacaktı.

Nori monoton sesiyle, "Çabucak bir şeyler bulmamız gerekecek," diyor.

"Bu hendek her geçen saniye kumla doluyor."

"Köprüye nasıl döneceğimizi biliyorum. Fırtınadan korunursunuz ama ordusu pusuya yatmış bekliyor efendim," diyor Mozi. "Kanyonu geçmek için şu geçitten başka yol yok."

Delphia, "Onu indirmeden geçemeyiz," diyor.

"Yüz askerden oluşan bir ordusu var," diyor Nori. "İhtimaller korkunç."

Delphia omzumu sarsıyor. "Ez, ne yapacağız? Savaşacak mıyız yoksa kaçacak mıyız?"

Kaçmak kum fırtınasında kendimizi kaybetmek olur. Eğer başarısak, Hadria'dan daha da uzaklaşmış olacağız. Rosalina ve Dayton bize güveniyor.

Ama savaşmak için ...

Kairyn'e karşı kazanamam. Bunu biliyorum. Her ne kadar her parçam Lütfumu geri istemek ve yaptıklarının bedelini ödetmek için çılgınlık atarken, kendimi tekrar o fırtınanın içinde kaybedemem.

Dünyanın Kan Prensi'ne ihtiyaç duyulmayan bir yer haline gelmesini bekliyorum. Ama beni intikamıma zincirleyen dünya değil. Başından beri bendim.

Benim gücüm kılıcımdan gelmiyor. Sevdiklerimi koruma isteğimden geliyor. Bunu yapmak için öldürmeme gerek yok.

Artık sana ihtiyacım yok, diye fısıldıyorum zihnimde o karanlık gölgeye, Kan Prensi dediğim kişiye. Belki bir gün bunu canavara da söyleyebilirim.

Delphia ve Nori'ye bakıyorum, beklentiyle bana

bakıyorlar. Onlara rehberlik etmeme ihtiyaçları var.

Derin bir nefes çekiyorum. "Kavga etmeyeceğiz."

Delphia itiraz etmeye başladı ama ben sözünü kestim. "Ve biz kaçmayacağız."

Siperimizin üzerinde dönen kumlara, çığlık atan, öfkelenen ve kükreyen rüzgâra bakıyorum. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Delphia'nın yanımda diz çöküp ellerimi kandan temizlediğini hayal ediyorum. Aynı şeyi Kairyn için de yapabilirim. "Konuşacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88



Keldarion

"Rosalina senin yerini alacak da ne demek?" George ağlıyor.

Vadi'nin Kraliçesi önümüzde diz çöküyor, başı eğik.

Elimi onu içine hapseden parlayan yeşil bariyere çarpıyorum. "Yani, gerçekten bir pazarlık yaptın, değil mi?"

İç çekiyor ve elini kaldırıyor. Sağ elinin yüzük parmağının etrafında tek bir siyah bant var. Üzerinde ne bir tasarım ne de bir oyma var. Hapishane parmaklıkları kadar sade bir metal.

Bir pazarlığın dairesel tezahürü.

Hırslayarak kafesinden uzaklaşıyorum. "Kızını bir pazarlığa dahil etmek için seni ne ele geçirebilir?"

"İsteyerek yapmadım!" diye ağlıyor. Gözleri girişe doğru kayıyor. "Sana hemen anlatacağım, ama sonra gitmelisin. Söz mü?"

"Hayır, söz vermiyorum!" George diyor ki. "Neredeyse hayatımın yarısı boyunca seni aradım. Bir daha yanından ayrılmayacağım."

"Oh, tatlı George, neredeyse hayatının yarısı olmadı. Yakınından bile geçmedi."

Bir hışımla bariyere geri dönüyorum. Elimizde hiçbir cevap ve yön yokken öylece gitmemizin imkânı yok. Vadi'nin Kraliçesi sonuçlarını anlamadan nasıl bir pazarlık yapabilir? O lanet *Kraliçe*. Diyarları, Castletree'yi o yarattı.

Bunca zaman, hak ettiğim şey bu olduğu için lanetlendiğimi düşündüm. Şimdi Aurelia'ya, Anya'ya bakarken, onun da hepimiz gibi yanılabilir olup olmadığını merak ediyorum.

"Açıkladığım zaman anlayacaksın." Anya ellerini bariyere dokundurur ve George da kendi ellerini Anya'nın ellerine koyar. "Vadi'yi uzun süre yönetmiştim.

Nesillerdir ve ben hepsinden bıkmıştım. Savaştan ve soylu çekişmelerden bıkmıştım.

Her şey için doğru cevabı bilmek zorundaydım. Çok yorulmuştum. Artık bunu yapamazdım! Ve orada olmama gerek yoktu. En güvendiğim dört sırdaşımı diyarların sorumlusu olarak bıraktım ve güçlerini layık olanlara aktaracaklarından emin oldum. Sonra da ayrıldım."

"Yani bu hep doğrudu," diye homurdandım. "Vadi'yi terk ettin."

"Vadi'yi ben *terk etmedim*. Başlarında bıraktığım fae'ler yönetmek için benden daha uygundu," diye tersledi. "Ben üzerime düşeni yaptım. Acı çektim savaştım, sihrimin sınırlarını zorladım, insanların iyiliği için mutluluğumu feda ettim. *Yaşama* sırası bendeydi! Ve yaşadım. Oh, yaşadım. Londra'daki Globe Tiyatrosu'nda Shakespeare'in oyunlarını izledim, Hampton Court Sarayı'nın bahçelerinde Anne Boleyn ile çay yudumladım, Milano'da Leonardo da Vinci'nin icatlarına hayran kaldım ve Charles ile HMS *Beagle*'da yelken açtım. Darwin." Gözleri parlıyor. "Medeniyetlerin yükselişine, onları kendim tasarlama baskısı olmadan tanık oldum! Dünyayı bana geldiği gibi deneyimlemek... bu sihirdi."

"Peki ya senin halkın?" diye sordum.

"Onları bırakabileceğim en iyi ellere bıraktım," diyor sesi kısık bir şekilde. "Onların soyundan gelenlerin Kutsamaları inançla yaşamayı reddedenlere aktarması benim suçum değil."

Kelimeler yerini buldu. Benim değersiz olduğumu düşünüyordu.

"Babam bizi yalnız bıraktığın bir savaşta ölmeseydi belki de Kutsama için daha hazır olurdum," diyorum karanlık bir sesle. Öfkem beni bile şaşırtıyor. Bu benim evimin, varoluş biçiminin yaratıcısı. Onun kurtardığı büyü damarlarımda akıyor. Yine de tek düşünebildiğim, yaptığı pazarlığın Rosalina'yı nasıl tehdit ettiği.

Yine de... sanırım bu bizi çok farklı yapmıyor.

Anya bana ters ters bakıyor, sonra yumuşuyor. "Peki. Haklısın ve benden nefret etmek için her türlü nedene sahipsin Keldarion. Ama geçmişimi değiştirmezdim. Hiçbir şey için. Çünkü beni sana getirdi." Bakışları George'a kayıyor.

"İlk tanıştığımızda senin bir aptal olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Biliyorum. Bana her zaman söyledin."

"Sana aşık olmayı beklemiyordum George. Aşık olmadan bin yıldan fazla yaşamıştım. Ama bu her şeyden daha büyüktü. maceraya atılmıştım. Kedere yabancı değildim. Bana ilham veren sayısız vizyonerin, hayranlık duyduğum birçok liderin yasını tutmuştum. Ama o kadar çok arkadaşımın değil. Hayatı bir nefesimde yok olacak birine bağlanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum."

Konuştukça sesi güçleniyor. "Fae hayatım çok gerilerde kalmıştı ama büyüü hâlâ hatırlıyordum. Fae'leri hayvanlara ya da ikisinin karışımına dönüştürebiliyordum ama asla faedom yaratamamıştım. Peki seni sonsuza dek nasıl yanımda tutacaktım? Ölümü nasıl kandıracaktım?"

George'un parmakları sanki onun elini kendi eliyle sarabilecekmiş gibi bariyere doğru kıvrılıyor. "Seninle bir ömür geçirebildiğim için minnettar olurdum Annie."

"Biliyorum, sevgilim." Gülümsüyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Ama sen beni tanıyorsun. Her zaman söyledin. "Hiçbir şey sana yetmiyor, değil mi Annie? Seninle geçireceğim bir ömür bana asla yetmez. Asla ve asla."

Midemde bir çukur açıldı. Vadi'de Kraliçe'nin gücüne rakip olabilecek tek bir fae vardı. Aurelia'nın yapamayacağı bir şey varsa

-

"Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bu güçte ustalaşabileceğini düşündüğüm tek kişiye gittim. Düşmanım Sira'ya."

Başımı sertçe bariyere vuruyorum. "Yedi diyara şükürler olsun ki Rosalina senin aceleciliğine değil, görünüşüne sahip oldu."

Bana ters ters bakıyor. "Kötü pazarlıklardan mı bahsediyorsun, Keldarion? Eğer öyleysen, lütfen gel ve barlarımda bana katıl. Bu tartışmayla bir yirmi beş yıl daha geçirebiliriz."

"Yeter, siz ikiniz." George ikimize de ters ters baktı. "Anya, devam et. Bilmem gerek."

"Sira'ya bir insanın ömrünü nasıl uzatabileceğimi sordum, ama bazı şeyler ikimiz için bile imkansızdı. Bununla birlikte, başka gizemli bilgileri de vardı. Bana yaşam gücünüzü bir nesneye nasıl bağlayacağınızı öğretmeyi teklif etti. Karşılığında onunla bir pazarlık yapacaktım."

George'un yüzü acıyla buruşur. "Tüm bunların benim için olmadığını söyle."

"Ben bencilim, biliyorum George. Ne diyebilirim ki? Ona bu pazarlığın ne olduğunu sordum. Gülü çalmadan önce arkadaştık.

Gardens, bunu biliyor muydun? Eminim bilmiyordun. Hikayelerimden hiçbirini hatırlamıyorsun, değil mi George?"

Saçlarını tutuyor. "Ne hatırladığımı bilmiyorum. Üzerime düşen parçalar var ama onları sıralayamıyorum. Sanki bir meteor fırtınasının içinde durmuş, çarpmayı bekliyor gibiyim."

Anya sempatik bir gülümseme verir. "Özür dilerim. Bu benim de hatam. Ama halledeceğim."

"Pazarlık," diye homurdandım. "Hangi pazarlığı kabul ettin?"

Sesi karanlık bir tınıya bürünüyor. "Pazarlık şöyleydi: Eğer birini George'dan daha çok sevecek olursam, o kişi tamamen Sira'ya ait olacaktı: zihin, beden ve ruh."

George ve ben aynı anda küfrediyoruz.

"İyi bir pazarlıktı!" Anya haykırır. "Binlerce hayat yaşadım ve George dışında kimseyi sevmedim. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Bir çocuğun olana kadar," diyorum.

"Şey, evet. O sonra gelir. Çok hızlı hareket ediyorsun. Anlaşmayı yaptım ve tam olarak istediğimi aldığımı düşünerek kendimi oldukça mutlu hissettim. Sira hiç üzülmeden. Elbette şimdi George'un yaşam gücüyle ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Hangi nesne benim kadar uzun yaşayabilirdi ki?"

George'un hayat hikayesi aklıma geliyor, Yüce Prensler Castletree'den her uzaklaştığında hastalığı daha da kötüleşiyordu... "Onu Castletree."

"Bana kalırsa oldukça zekiceydi." Kollarını kavuşturuyor ve burnunu havaya kaldırıyor.

Bariyere bir yumruk indiriyorum. "Biz prensleri lanetlemen ve şimdi Castletree'nin ölüyor olması dışında!"

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana ters ters bakıyor. "Benden çok fazla beklentin var, Keldarion. Kraliçe olmak *istemedim*, bunu biliyor muydun? Ben sadece halkıma yardım etmek istedim. Gülleri kraldan kurtardıktan sonra

Bahçeler ve yeni diyarlar kurduk, herkes beni Kraliçe ilan etti ve ben de bununla başa çıkmak zorunda kaldım. Bilmenizi isterim ki kahraman olmak başka bir şey, Kraliçe olmak başka bir şey. Her zaman doğru yapamadım."

Bir adım geri çekiliyorum. O tam olarak bu. Bir kahraman. O kurtardı Ithilias Bahçeleri ve diyarları dolaşarak yardıma ihtiyacı olan fae'leri kurtardı.

Huzursuzluğu şimdi bile derisinin altında kaynıyor, yirmi beş yıl hapis yattıktan sonra bile ruhu zarar görmemiş.

Büyülü Vadi'deki pek çok fae ona saygı duyuyor, onu bir tanrıça olarak görüyor. Queen's Reach'teki ordu ona hayatlarını adadı.

Ama o sadece dünyayı kurtaran ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalan bir fae.

İç geçiriyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Böylece George'un hayatını Castletree'ye bağladım ve insanlar âlemine döndüm. Bir sürü maceraya atıldık. Onları hatırlıyor musun?"

"Evet, sanırım öyle" diyor. "Ama daha yeni yeni aklıma geliyorlar."

"O zamanlar her şeyi biliyordun. Ne olduğumu. Neden hiç yaşlanmadığımı. Ama en büyük maceramız Orca Koyu'nda başladı." Aşağı bakıyor ve parmaklarını karnında gezdiriyor. "Diyarlar yaratmıştım, Castletree'yi bir filizden büyütmüştüm. Ama bu yarattığım en güzel hayattı."

"Pazarlığınızı düşünmediniz mi? Bir çocuğunuz olacağını hiç düşünmediniz mi?" Haykırıyorum.

"Elbette yaptım! Sıra beni anlaştığımızın sadece romantik aşkı içerdiğine inandırdı."

"Pazarlık ifadelerinde açık olmalısın," diye mırıldandım. Bana ters ters bakıyor. "Bu kadar yararlı bir gözlem için teşekkür ederim. Açıkçası, her şeyi düşünmek için zamanım olduğunda, biraz ... anlaştığımız konusunda iyimserim."

"İyimser" kelimesinin hatalarını değerlendirmek için fazla *iyimser* bir ifade olduğunu söyleyerek araya giriyorum ama elini sallayarak beni susturuyor ve konuşmaya devam ediyor. "O noktada, insanlar alemindeki maceralarının sona erdiğini biliyordum. Bir melez kız, kendi halkı arasında yetiştirilmelidir. Bu yüzden, ne zaman Rosalina bir yaşındayken, yıllar önce George'un hayatını oraya bağladığımdan beri ilk kez Castletree'ye geri döndüm."

"Ve sen bizi buldun," diyorum ciddiyetle.

Yüzü bir hırıltıya dönüşür. "Bir korkak, bir serseri, bir tehdit keşfettim ve... ve sen! Diyarlar'ın Koruyucusu olan seni. Sen ki çok büyük bir potansiyele sahiptin. Zavallı Caspian'ın kalbini kıran sen!"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Zavallı Caspian? Kalbi mi kırıldı? Bu kafes aklını mı çürüttü?"

"Keldarion!" George tersledi.

Yüzüne olabildiğince yaklaşıyorum. "Caspian'la ilk ne zaman tanıştın?"

Hınzırca sırıtıyor. "Teklifim hâlâ geçerli. Gel ve burada bana katıl, Keldarion. Yüzlerce Caspian hikâyem var."

"Yedi diyara teşekkür etmek için bir şey daha! Rosalina'nın senin çarpık mizah anlayışını anlamamış olması!"

"Yazık olmuş," diyor Anya. "Hikâyemin devamını ister misin yoksa gitmeye hazır mısın?"

"Hikâye," diye homurdanıyorum. "Devam et."

"Dördünüzün diyarları istikrarlı tutma, halkınızı koruma ve her şeyi sürdürme konusunda işe yaramaz olduğunuz gerçeğini affedebilirdim. Castletree'yi temsil ediyordu, ama sen daha da kötü bir günah işledin." Öfke parlıyor

bakışlarında bir anı belirdi. "Siz benim kızımın arkadaşlarıydınız. Böyle şeyleri hissedebiliyorum, biliyorsun. Yukarıdakilerin çoğu eş bağları gibi derin büyüü hissedebilir. Kızımın böylesine zavallı, acınası, etkisiz, nafile, hayal kırıklığı yaratan biriyle eşleşmesi-"

"*Anlıyorum*," diye homurdandım. "Kızın için yeterince iyi değildik. Sonunda, üzerinde anlaştığımız bir şey var."

Dudağı titriyor. "Yaptıklarımın dolaylı beni yargıladığını biliyorum, Keldarion. Savaşın dehşetini bildiğini sanıyorsun. Kaybetmenin. Hepsini *yaşadım*, her acıyı, her dehşeti. Sonunda işleri yoluna koyduğumu hissettiğimde, Vadi'yi en güvendiğim kişilerin ellerine bıraktım. Yıllar sonra döndüğümde tüm bu çalışmaların, tüm bu fedakârlıkların paramparça olduğunu gördüm-" Sözleri keskin bir nefesle kesildi ve gökyüzüne baktı. "Seni uzun süre böyle bir durumda bırakmak niyetinde değildim. Yaptıklarının sonuçlarını *hissetmen* gerektiğini düşündüm.

eylemler. Ama tabii ki işler planladığım gibi gitmedi. Vadi'nin Kraliçesi'nin yaptığı hatalar kovalarında bir damla daha."

Duraksıyorum, sesinin tonu ve seçtiği kelimeler üzerine düşünüyorum.

Görünüşe göre

...bikkın. Kraliçe rolüne kızgın. Çoğunlukla, çok iyi bildiğim bir duyguyu hissediyorum: utanç.

Onu teselli edecek bir sözüm olmadığı gibi kendimi savunacak bir şeyim de yok, bu yüzden soruyorum: "Personel, onları da lanetlemek zorunda mıydın?"

Anya bakışlarını kaçırıyor. "Halkının öldüğünü gördün mü, Keldarion?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Savaşta bulundum."

"Peki ya sizin vatandaşlarınız? Bir annenin bebeğinin cesedi başında attığı çığlığı duydunuz mu? Bir daha asla göremeyecekleri ebeveynleri için feryat eden bir çocuk? Evinizin yıkılışını izlediniz mi, her taşın, her kökün?" Sesi koyulaşıyor, her kelimesi sert bir suçlama.

"Frostfang'ın Aşağı'nın güçlerine yenildiğini gördüm," diye nefes alıyorum.

Beni küçümsüyor. "Kısa sürede özgürleştirdiğin bir ev. Above yıkıldığında ben de oradaydım. Bildiğim hayatımın her parçası benden koparıldığında.

"Dua et de böyle bir acıyı hiç hissetme."

"Bunun personelimizle ne ilgisi var?" Hırladım.

"Halkın için *savaşmanı* istedim, Keldarion. Bir şey için, biri için ayağa kalkmak. Hepinizin gerçek potansiyelinize ulaşmanıza yardım etmeyi, kısa bir süre sonra da masumları lanetimden kurtarmayı planlamıştım ama bilmiyordum... bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun?" George ısrar ediyor.

"Sira'nın beni insan diyarında bekleyeceğini bilmiyordum. Sanırım beni orada insanların arasında bırakmaktan oldukça memnundu. Castletree'de yüzümü gösterip siz prenslere lanet okuyana kadar muhtemelen pazarlığını asla yerine getirmeyecekti. Kontrolü ele geçirmek için mükemmel bir fırsattı. Vale'de. Geri çeviremeyeceği bir teklif. George'dan daha çok sevdiğim kişiyi almaya geldi. Kızımızı almaya geldi."

Sira'nın Rosalina'yı alması... onu burada yetiştirmesi fikri... Ellerim yumruklara dönüşüyor.

George'un nefesi titremeye başlar. "Hayır, bizim kızımız değil."

"Elbette bunun olmasına izin vermeyecektim," diye iddia ediyor Anya. Yüzüğü parmağının etrafında döndürüyor. "Ama fazla seçeneğim yoktu. Pazarlıkta kapana kısılmıştım."

"Demek Rosalina'nın yerine kendini önerdin," diyorum.

"Akıllı çocuk." Bana sırtlıyor. "Sira kabul etmekten çok mutlu oldu." "Oh, Annie." George dizlerinin üzerine çöktü. "Neden bana söylemedin? Biz bir şeyler bulabilirdik. Yapabilirdik-"

"Sira, kızımın ilk doğum gününü görebilmem için bana fazladan bir günlük özgürlük bahşetti. Rosie kızımıza yardım etmek için son birkaç şeyi yapmaya yetecek kadar zamanım vardı. Faedom'unu gizlemek için ona bir büyü yaptım. Onu insana dönüştürmedim ama biraz kılık değiştirttim. Sonra evimizin dışındaki ormana bir gül ağacı diktim. Kalbimde, kızımın eninde sonunda Vadi'yi keşfedeceğini biliyordum ve ona bir yol vermeliydim. Normal bir çocukluk geçirebilmesi için yirmi beş yıl boyunca çiçek açmamasını sağladım. Senin de normal bir hayatın olsun istedim George." Anya'nın gözleri doluyor ve dudakları titriyor. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama anılarını bastırdım. Onları değiştirdim, böylece büyüyle ilgili tüm düşünceler yok oldu. Geçmişteki maceralarımız zihninde normal bir yaşam süresine uyacak şekilde yeniden yazıldı. Gerçi Castletree bu kadar zayıfken, yeniden bir insan gibi yaşlanmaya başlamış gibi görünüyorsun."

Hem Anya hem de George ağlamak üzeredir. "Görüyorsun ya, ben bencil olabilirim George, ama sen inatçısın," diye devam ediyor. "Beni takip etmene ya da beni kurtarmaya çalışmak gibi daha aptalca bir şey yapmana izin veremezdim!" Eliyle çılginca bir hareket yapıyor ve her nasılsa üçümüz de gülüyoruz.

"Kocanızı hafife almışsınız," diyorum Kraliçe'ye. "O anılar olmasa bile, her gününü sizi arayarak geçirdi."

"Seni aptal," diye fısıldıyor ama her nasılsa sesi "Seni seviyorum," gibi çıkıyor. "Bunca zamandır buradaydın," diye fısıldıyor George.

"Buradaydım. Sıra diğer dünyalara açılan portallarına güç sağlamak için benim sihrimi kullanıyor. Beni ziyaret etmeyi ve planları hakkında böbürlenmeyi seviyor," diye tükürüyor Anya.

"Anya." Elimi bariyerin üzerine koyuyorum. O da kendi elini benimkine koyuyor. "Sen zayıfladıkça Castletree daha da hastalanıyor. George'u öldürüyor."

İlk defa yüz ifadesi değişiyor. Sesi zar zor bir fısıltıya dönüşüyor. "Gidemem."

"Biliyorum," diyorum.

Gözlerini kapatıyor ve başını duvara yaslıyor. "Bana onu anlat. Gitmeden önce bana kızımından bahset."

George'un sesi titriyor. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor ama güçlü kalmak için çok çabaladığını görüyorum. "Tıpkı sana benziyor, Annie. Gözlerini senden almış."

"Ve cesaretiniz," diye ekliyorum. "Biz prensler sizi hayal kırıklığına uğrattık. Krallıklarımızda başarısız olduk. Ama bunu düzeltebilecek biri varsa o da Rosalina'dır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Anya hızla gözyaşlarını sildi. Sonra omuzlarını dikleştiriyor ve binlerce mucize görmüş gözlerle bana bakıyor. "Sen benim kızıma layık değildin, Keldarion. Ama belki de bu değişmeye başlamıştır."

BÖLÜM 89



Dayton

"Sun Colosseum'un kontrolünü ele geçirdik," diyor Tilla.

Bahar savaşçısının yanında duruyorum. Cephaneliği yağmalamayı başardı ve sırtında uzun gümüş bir mızrak var. Bahar Diyarı'nın silahlarıyla kıyaslanamaz olsa da, bugün onu izlerken, onunla da aynı derecede ölümcül olduğunu biliyorum.

Sun Colosseum'un en üst halkasındayız. Aşağıda Yeşil Kural'a karşı ayaklanan lejyonerler birlikleri organize ediyor, yaralıları tedavi ediyor ve Serenus Alacakaranlık Odaları'nda sivillerin uyuması için yerler buluyor. Bize bir süre yetecek kadar erzak ve yiyecek var. Bakışlarım Hadria'ya doğru dönüyor. Alaca öğleden sonra ışıĒı taş binaların üzerinde kalın kırmızı dalgalar oluşturuyor.

Rosalina ile hemen yalnız kalmak istesem de, ikimiz de kolezyumun güvenliğini sağlamak için yapılması gereken işler olduğunu biliyorduk. Şimdi, ben Tilla ile son bir kontrol yaparken, dostum Alacakaranlık Odaları'na çekildi.

"Şehrin geri kalanını ele geçirmek için yeterli askerimiz yok," diyor Tilla. "Kairyn'in kuvvetleri dış duvarları ve şehri çevreleyen sokakları arena."

"Hava gemilerinden bahsetmiyorum bile," diye homurdandım. "Eminim efendilerinin dönmesini bekliyorlardır. Nightingale'in de oraya gittiğine şüphe yok."

Başından beri Kairyn ve Wrenley'nin -Bülbül'ün- planı bu muydu? Kutsamamdan vazgeçmem için beni kandırmak, böylece ikisi İlkbahar ve Yaz'a hükmedebilecek miydi? Kendi içgüdülerimi görmezden gelerek buna kanmaya, teslim olmaya çok yaklaştığımı düşünmek. Onunla aramda hiçbir zaman bir bağ hissetmedim ama aptalca parlayan bir ışık yüzünden kendimi buna inandırdım.

"Onlarla savaşacağız. İnsanlar senden ve eşinden ilham alıyor" diyor Tilla. "İnanılmaz biri," diye katılıyorum. Yay ı alamasak bile, Rosalina'nın Varlık ve büyü yaklaşan savaşta çok değerli olacak. Yay ı geri almanın bir yolunu sonra buluruz.

"Sence Kairyn Ezryn'i çölde bulabilir mi?" Tilla sorar.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama Ezryn, Delphia ve Eleanor'u korumak için her şeyi yapar. Onlar hedeflerine ulaşana kadar durmayacaktır."

"Umarım yardım getirmeyi başarır," diyor Tilla, yüzünü güneşe doğru eğerek. "Dişi Avcıları görmek, işte bu görölmeye değer bir manzara olurdu. bakın."

İçimde bir gerginlik var. Delphia gerçekten tek umudumuz. Bugün savaşı kazanmış olabiliriz ama Yaz için savaş daha yeni başlıyor. Bu şehri geri almak için bir orduya ihtiyacımız olacak. Kairyn lejyonelerimizin sadece yarısını kolezyuma hapsedti. Diğerleri Soltide Kalesi'nde tutuluyor. Onlara ulaşmanın bir yolu yok.

Bir umut daha olabilir. Tilla'ya bile söylemediğim bir tane. Farron ve Kel başar ırsa. Kraliçe'yi kurtarırlarsa, Summer'ın yardımına gelir mi?

"Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok," diyor Tilla. "Ben buradaki işlere göz kulak olacağım."

"Ne diyorsun Til?"

"Diyorum ki Daytonales," diyerek kaşlarını kald ırdı, "git kızını getir."

PART 5

SUMMER STIAWN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 90



Rosalina

Mutluluk veren ılık su beni kucaklıyor. Mermer banyo, odanın yarısını boydan boya geçerek yerin derinliklerine batıyor. Bir küvetten çok küçük bir havuza benziyor. Titrek mum ışığı, kolezyuma bitişik Serenus Alacakaranlık Odaları'ndaki kraliyet dairesinin üzerine yumuşak bir parıltı yayıyor. Burası Yaz vatandaşlarını barındırmak için kullanılmayan birkaç odadan biri.

Güzel kokulu gül yaprakları suyun yüzeyinde yüzüyor, tatlı aromaları yaseminle aşılınmış yağların kokusuna karışıyor. Sırtımı banyonun kenarına yaslıyorum, bakışlarım tembelce esintide hafifçe sallanan tül perdelerin çerçevelediği yatağa doğru kayıyor. Kemerli pencereden, batan güneşin altında parlayan Hadria'yı görebiliyorum. Alacakaranlık Odaları'nın bu kadar yukarısından, pembe ve turuncu bulutlara dokunabilmişim gibi hissediyorum.

Son birkaç haftadır pek rahatlayamadım ama bu gece nefes alabiliyorum. Tüm endişelerimi bir kenara itmeye çalışıyorum. Kairyn ve Wrenley'nin geri döneceğini biliyorum ve Ezryn, Kel, Cas ve Farron'un nasıl olduğunu bilmemek kalbimi sızlatıyor. Ama tekrar birlikte olacağımıza inanmalıyım.

Yakındaki bir masanın üzerinde duran bir kadeh şaraba uzanıyorum ve bir yudum alarak sıcaklığın içime yayılmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatarak kendime sadece olmak, huzurun tadını çıkarmak için izin veriyorum.

Kapı usulca açılıp kapanıyor ve orada kimin olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmıyor. Bağım kalbimin yanında bir gün doğumu gibi yükseliyor. Şüphe bu bağı uzun süre gölgeledi ama artık değil.

Dayton odanın içinde yürürken gözlerimi aralıyorum. Sanki onu ilk kez görüyorum, midem bulanıyor ve kelebekler uçuşuyor. *Bana ait olduğunu biliyordum.*

"İlk kez bir hamamda tanıştık," diyor.

"Biliyorum."

Dayton deri zırhını yere bırakır. Suya girmeden önce vücudunun görkemli görüntüsünü seyretmek için yeterli zaman yoktur.

Mum ışığı geniş omuzlarında parıldıyor. "Burası Castletree'nin kaplıcaları kadar muhteşem değil," diyor.

Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar ona yaklaşıyorum. "Yeniden yaparız. Kel ve babam annemi kurtardıktan sonra o da yardım edebilir. Gülün iyileşecek ve-"

Ellerinden biriyle yüzümü kavırıyor. "Yapacağız, Blossom." Ona bakarken göğsümde bir sıcaklık kabarıyor.

"İlk tanıştığımızda nasıl dilenileceğini bilip bilmediğini sormuştum" diyor.

"Hatırlıyorum," diyorum. Sıcak suyla hiçbir ilgisi olmayan bir kızarıklık yanaklarıma yayılıyor. Bakışları çıplak bedenime düşmüyor, sadece gözlerime sabitleniyor.

"Şimdi senden bir şey dilemeliyim," diyor diğer elini yüzüme koyarak.

"Bağışlamanızı."

"Affedilmem mi? Ne kadar da ciddisiniz."

"Ciddi olmama izin ver o zaman. Sadece bu seferlik," diyor, sesi alçak.

"Çünkü hiçbir konuda senin kadar ciddi olmadım."

"Pekâlâ," diyorum nazikçe.

"Şüphe ettiğim için beni affet. Bana uzun zaman önce dost olduğumuzu söylemiştin. Hissettiğini söyledin ama ben bir kenara ittim. Beni sevmenin seni mahvetmeyeceğine inanmadım. Sanırım uzun bir süre aşkı herkesi içine hapseden bir kafes olarak gördüm."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Şimdi, neye inanıyorsun?"

Dudakları titriyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

"Aşk sonsuz bir denizdir ve ben onun derinliklerinde senin gücünü buluyorum."

Ayak parmaklarımda üzerinde yükselerek yanağındaki tuzlu gözyaşını öpüyorum. "Sen benim gücüne sahipsin, ve ben-"

"Seni seviyorum," diyor

çabucak. "Ne?"

"Önce sana söylemek istedim." Sırıttırıyor. "Bunu yapmaya hazırlanıyormuşsun gibi geldi-"

Göğsümden bir kahkaha patlıyor. "Beni sevdiğini zaten söylemiştin."

"Kavga ediyorduk," diyor sırtarak. "Sayılmaz."

Gülüyorum ve kollarımı onun geniş omuzlarına doluyorum. "Ben de seni seviyorum Day. Tüm gözyaşlarına, kavgalara ve kahkahalara rağmen."

Başını eğiyor, dudakları nazik bir öpücükle benimkilerden ayrılıyor. Vücudunun her santimi benimkine baskı yapsa bile neredeyse çekingen. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve arzusu damarlarımda dolaşıyor.

"Rosie."

"Gün."

"Eşim olduğun için çok mutluyum," diyor, hafifçe uzaklaşarak, sadece bana bakmaktan memnun görünüyor. "Eğer bunu belli etmediysem."

"Farron'a söyleyene kadar bekleyemeyeceğim."

Dayton boynundaki Sonbahar simgesine hafifçe dokunur. "Çok mutlu olacak."

Dayton'ın kolundaki pazarlık bandının üstündeki deriyi öpüyorum. *Yakında görüşürüz, Fare.*

Dayton saçlarımin arkasını okşayarak beni kendine yakın tutuyor. "Seni istiyorum Rosie," diyor. "Seninle eşin olarak sevişmek istiyorum."

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bunu ben de istiyorum," diyorum ama sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum.

"Bir sorun var," diyor. "Söyle bana."

Kalbimin endişeli çarpıntısına engel olamıyorum. "Ezryn ve ben seviştiğimizde, bağı kopmak üzereyken, güç onu alt etti..."

"Endişelenme, Blossom. Artık korkmuyorum. Sen en iyisisin tüm Vale'deki harika kadın. Sana layık olmak için sonsuza dek çabalayacağım. Bu, kendimin en iyi versiyonu olmak, olduğum her şeyi kabul etmek anlamına geliyor. Yaz'ın Lütfunu kabul etmek." Beni kaldırıp sudan çıkardı. "Yüce Prens olmaya hazırım ve prensesim için hiç bu kadar hazır olmamıştım. Gün batımını kollarımda seninle bir erkek olarak karşılamaya niyetliyim."



OceanofPDF.com

BÖLÜM 91



Rosalina

Bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmış bir şekilde yatağa düşüyoruz. Çok yumuşak, ipekten çarşaflar tenimin üzerinde kayıyor, Dayton'ın nasırlı parmak uçlarıyla bir tezat oluşturuyor.

Dudakları bir esinti kadar yumuşak.

"Rosalina." Benim adım uzun bir nefes.

Kalçalarına sarılıyorum ve güzelliğine hayran kalarak ona bakıyorum. Altın rengi dalgaların oluşturduğu perdeyi kulağının arkasına fırçalayarak güçlü çenesini ve dokunuşumla gülümsemeye dönüşen dolgun dudaklarını okşuyorum. Yüzünü omzuma doğru kaldırıyor,

Boynumun hassas derisinden yukarı, sivri kulaklarımın üzerinden hafifçe öptü ve kapalı göz kapaklarıma nazik bir öpücükle son verdi.

"Rosalina," diye tekrar nefes alıyor.

"Dayton." Kaslarını okşuyorum, altında yatan gücü biliyorum. Ama o bana narin bir porselen parçasıymışım gibi dokunuyor.

Daha önce Dayton'la birlikte olmuştum, vahşi ve çılgınca, çaresiz ve özlem dolu, ama hiç böyle olmamıştı. Bu yavaş keşif. Sanki parmaklarının her dokunuşu *onun* olana tapınması gibi.

Derin bir iç çekiyorum ve karnımın yumuşak kıvrımına bastıran sikiğin sertliğini hissederek tamamen üzerine uzanıyorum. Ama hiç acelem yok. Sanırım Yaz Prensi zamanın sonuna kadar benimle birlikte yatmaktan memnun olacaktır.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor bana karşı, "ama daha çok, benim olduğuna."

"Ben seninim," diye fısıldıyorum, dudaklarım omzunu okşarken teninin tuzlu tatlılığını tadıyorum.

"Bu kış. Sana bu götü sevdiğimi söylemiş miydin?" Elleri sırtımdan aşağı kayarak beni kavırıyor, parmakları yumuşak eti yoğuruyor.

"Hey, senin de güzel bir kışın var," diyorum kıkırdayarak ve kaya gibi sert kaslarını avuçlayarak.

"Oh, biliyorum." Sırıttıyor.

"Ukala."

"Siklerden bahsetmişken, bana bunun da güzel olduğunu söylemeyecek misin?"

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayılıyor ve yanına uzanmak için vücudundan kayıyorum. Elim göğsünden aşağıya doğru sürükleyerek parmaklarımı iri şaftının etrafına doluyorum ve şaftın genişliği karşısında inliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum ve onu aşağı yukarı okşamaya başlıyorum.

Derin derin inliyor, sonra hırılıyor, "Eminim ağzında daha da iyi hissederdim."

Göbeğim sıkışıyor ve nefes nefese bir inilti duyuyorum. Diğer elim taşaklarını avuçlamak için hareket ediyor, ağırlıklarını avucumda hissediyor ve onlara masaj yapıyor. "Ağzımı sikinin etrafında ister misin, sevgili dostum?"

Yastığa sırtını yaslıyor, sonra bir elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Bu fikir senin de hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

İri eli amımı kavırıyor ve ben içgüdüsel olarak avucuna sürtünüyorum, lezzetli sürtünmenin içimde dalgalandığını hissediyorum.

"Haklısın." Dişlerimi yavaşça boynunda gezdiriyorum, eli hâlâ bacaklarımın arasındayken dilimi göğsünün vadisinde gezdiriyorum. Parmağı klitorisimi okşuyor ve beni inletiyor. Sikine sadece bir nefes uzaktayken, kokusunu içime çekerken, ellerini saçlarıma doluyor ve beni durduruyor.

"Gün mü?"

"Daha iyi bir fikrim var." Kalçalarımı tutuyor ve beni göğsünün üzerinde yatacak şekilde yeniden konumlandırıyor, ağzım tam sikinin önünde ve amım ... amım dudaklarının üzerinde.

"Üzgünüm aşkım," diyor, parmakları kışımın yumuşak etini yoğururken. "Seni tatmak için sabırsızlanıyordum."

Dilini içeri sokmadan önce kaygan girişimi yapıyor.

Bu hisle tüm vücudum titriyor ve kaslı kalçalarını kavırıyorum. "Sanırım sen oradayken *düşünme* yeteneğimi abartıyorsun," diye soluyorum, "başka bir şey yapmayı bırak."

Gülüyor, bir an için ayrılıyor ve iç uyluğumu öpüyor. "Sana inancım tam, Blossom."

Sonra tekrar içime dalıyor. "Oh, kahretsin," diye inliyorum, sıcak dilinin hassas klitorisimle alay ettiğini hissediyorum. Başım zevkten dönüyor, ama elimdeki göreve odaklanmayı başarıyorum.

Onu ağızıma alıyorum, dilim ucunun etrafında dönüyor, sonra onu derinlemesine emiyorum, yapabildiğim kadar ileri gidiyorum. Aleti ağızımda seğiriyor ve onun da kendini kaybetmeye yakın olduğunu biliyorum. Amıma karşı inliyor ve kıcıımı daha sert kavrayarak beni ağızına itiyor. O beni yalamaya, emmeye ve kemirmeye devam ederken zevk içimde patlıyor.

"Tadın çok güzel, Day," diye fısıldıyorum, uzunluğunu tekrar yalamadan önce nefes almak için bir an ayırıyorum.

"Seni sonsuza dek yiyebilirim."

Aletini dudaklarımın arasında ve ağızını bacaklarımın arasında hissetmek beni şimdiden geriyor. "Belki-"

"Gel, Blossom," diye hırlıyor. "Kuralımı unutma. Asla sadece bir kez."

Uzun boyuna karşı gülümsüyorum, iç duvarlarım sıkılaşıırken onu memnun etmeye devam ediyorum. Dili acımasız, içimin her santimini yalıyor ve emiyor. hassas et. Ağızımdaki siki yüzünden boğuk bir şekilde haykırıyorum, zevk içimde zirve yaparken titriyorum.

Ben onu sertçe emerken, yanaklarımı çukurlaştırırken cesaretlendirici homurtularını kesmiyor. Sesinin titreşimleri içimi ürpertiyor. Benim zevk dudaklarını ıslatır.

"İşte bu, bebeğim, ağızıma boşal," diyor. "İşte bu, işte bu."

Vücudum coşkuyla şarkı söylüyor, ama bu sadece ondan daha fazlasını istememe neden oluyor. Onu daha derine, daha derine çekerken öğürmemek için kendimi zorluyorum.

Dilimi sikinin başının etrafında döndürürken parmakları kalçalarımaya gömülüyor. Hızımı artırıyorum, çözüldüğünü hissetmek için çaresizim. Kasları geriliyor. Yontulmuş çenesinin kenetlendiğini, dudaklarının parladığını, altın sarısı saçlarının yastığa dağıldığını görmek için arkama bakıyorum.

"Tanrılar, seni görmek bile," diye inliyor. "Rosie, döllerimi yut. Yut onu, bebeğim."

Tek yapabildiğim göz kırpmak ve sonra onun salgısının tuzlu tatlılığında boğuluyorum, tohumu ağızımı dolduruyor. Uzun ve alçak sesle homurdanıyor ve ben hepsini alıyorum.

Sonunda soluk soluğa ayrıldım, ağızımdan hala su damlıyordu. Dayton beni yukarı çekip dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor. Beni sertçe öpüyor.

"Tadın harika," diye nefes alıyorum. "Aynı şekilde, Rosie."

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Beni dalgalarının altına çek," diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. "Senin içinde boğulmak istiyorum."

O zaman beni derinden öpüyor ve ikimizi de lezzetli bir sıcaklık titremesi kaplıyor. Sırada ne olduğunu biliyoruz. Ama yine Dayton'ın acelesi yok gibi. Gün batımının ilk ışıkları odayı canlı kırmızıya boyayıp zengin menekşe rengi gölgeler bırakarak yıkamaya başladı. Güneş ışınları tozlu parıltıları aydınlatıyor ve ben deniz, kum ve güneş ışığının yoğun ılık kokusunu içime çekiyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Ben sırtüstü yatana kadar bizi yuvarlıyor ve arkasından süzülen güneş ışığı Yaz Prensi'ni altın rengi ışınlarla siluet haline getiriyor.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim," diye fısıldıyor Dayton bana. "Son nefesime kadar."

Bir an için içimi korkunç bir korku kaplıyor, ama onu yıkıcı bir öpücükle susturuyor. "Şimdi seninle çiftleşeceğim, Rosalina."

Sikini tekrar sert bir şekilde girişime yerleştirirken bacaklarım açılıyor ve sonra derin bir erkek iniltisiyle kendini içeri itiyor. Bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlarken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Onun tüm genişliği, daha derine, daha derine, daha derine kaydırıldığı her inçle beni tamamen dolduruyor.

"Daha fazla," diye titriyorum, parmaklarım sırtını tırmalıyor. "Hepinizi içimde istiyorum."

"Bebeğim, dayanabiliyor musun?" diye soruyor, sesi kısık, kendi zevki onu sarsıyor.

"Evet," diyorum, kalçalarımı yukarı iterek. Kabzasına kadar batıyor.

Dayton'ın göz kapakları titrer ve başını geriye atarken boğazındaki kaslar sallanır. "Oh, Rosie."

Ben de hissediyorum, bu mutlak bütünlüğü. Sonunda, Yaz Prensi'ni ilk gördüğüm andan beri beni tırmalayan dürtüyü yerine getiriyorum.

Dayton titreyerek nefes alıyor ve neredeyse gerilmiş gibi görünüyor. Ellerimi mükemmel yüzünün her iki yanında kenetliyorum.

"Lanetin kırılacak. Aşkımız o kadar güçlü."

"Biliyorum. Bize, başka her şeye inandığımdan daha çok inanıyorum."

Aletin hassas iç duvarlarıma sürtünerek yavaşça sürüklenmesi hınzırca bir ıstırap.

Bu zevk sayesinde içimde bir şey çözülüyor, kalbimin yanında gittikçe ısınıyor.

"Hissediyor musun?" Avucumu göğsüne bastırıyorum.

"Evet." Gözleri titreyerek kapandı. "Tamamen alevden yapılmadığıma şaşırdım."

"Ama öylesin," diye nefes nefese kaldım. "Sen sıcaklık ve güneş ışığıydın. En karanlık yerlerdeki ışığıydın."

O zaman beni tüketiyor, ikimizi de tüketiyor. Dudakları sertçe dudaklarıma bastırıyor, elleri vücudumda geziniyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diyor, bedenlerimizin birlikte hareket ederken çıkardığı ses odayı dolduruyor. "Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," dediğimi sanıyorum ama gelgitin kıyıyı süpürdüğü gibi beni alırken dünya altın sarısı ve puslu bir renge büründü.

"Daha yüksek sesle söyle."

İçimdeki her şey parçalanıyor. "Ben seninim," diye haykırıyorum. "Ben seninim." Dayton'ın eli yorganın içine giriyor, diğeri saçlarımı okşuyor.

Dudaklarımı yanaklarına bastırıyorum, tuzlu gözyaşlarının tadına bakıyorum. Yaz Prensi ağlıyor.

Vücudum serbest kalmak için ağrıyor. Bunun ötesindeki hiçbir şeyi kavrayamıyorum. Ateşimize teslim oluyorum.

"Fırtınanda kayboldum," diye soluyorum ona karşı. "Asla çıkmak istemiyorum."

Göğsünde ilkel bir hırıltı yankılanır. "İşte bu, Blossom. Sana sahip çıkacağım."

Hareket ediyor, elleri vücudumda, göğüslerimde geziniyor, siki güçlü bir şekilde içime girerken klitorisimi okşuyor.

Zevkim çılgın bir kor gibi yükseliyor, kalbimin yanında yakalanamayan bir yanma. Güneş tüm dünyayı ışıkla yıkıyor. "Dayton!" Duygularımın gelgitini zapt edemeyerek haykırıyorum.

Patlıyor, adımını bir dua gibi haykırıyor, tohumunu derinlere boşaltıyor.

Dayton üzerime yığıldı. Kalbi benimkiyle aynı anda atıyor, soluk soluğa kaldığımızda nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Onu yakınımnda tutuyorum. "Ben seninim," diye fısıldıyorum. "Ve ben de seninim," diyor, "sonsuz dek."

Yatakta uzanıyoruz, birbirimizin bedenlerinden ayrılmak istemiyoruz. O içimde kılıflı kalıyor. Arada bir başını eğip kulağıma, çeneme bir öpücük konduruyor.

Onu yakınımnda tutmaktan, göğsünü göğsüme bastırarak rahatladığımı hissetmekten, parmaklarımı saçlarının kalın telleri arasında gezdirmekten memnunum.

Sonra, yatağın üzerinde soluk bir ışık titriyor, altın bir ışın sırtının kasları üzerinde oynuyor ve yıldız ışığı gibi parlıyor.

"Dayton," diye fısıldıyorum usulca. "Bu oluyor."

Başını kaldırıyor ve alaycı bir şekilde sırtıyor. "İçimdeki o karıncalı büyülü his bu mu?"

Bakışlarını tutuyorum. Kaplıcadaki ilk karşılaşmamızdan beri Dayton'la aramızdaki ilişki hep böyle olmuştu. Büyülü, heyecan verici, patlayıcı. Uzun süre bizi birbirimize bağlayan kaderin ipleriyle savaştık. Aşkımız yenilmez olduğunu kanıtladı. Hiçbir şey, ne savaş ne yalanlar ne de kendi korkularımız ya da şüphelerimiz onu yok edemez. Bu aşk içimde yaşadı ve ne olduğunu bilmediğim zamanlarda bile bana güç verdi. "Evet, Dayton. Aşkımız sihirlidir."

"Yıldızlar, biliyorum," diyor ve ikimiz de oturana kadar beni yukarı çekiyor. Sonra beni öpüyor.

Dudaklarından yayılan güçlü büyü, içinde başlayan değişimi hissediyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle ayrılıyor, cesur ve korkusuz.

Beni bırakıyor, yatağın kenarında durmak için hareket ediyor, zayıf ve güçlü vücudu altın ışığıyla dalgalanıyor. Bir çılgılık atıyor, arkasında bir renk patlaması belirliyor, bir kurt silüeti. Kurt bir kez uluyor, sonra yanardöner gün ışığı zerreciklerine ayrılıyor.

Dayton ayakta, omuzları geniş, saçları uzun ve yüzü daha önce hiç görmediğim kadar sert. İçimde derinlerde bir şey titriyor, ilkel bir şey. Ondan yayılan güç. Dizginlenemeyen Yüce Yaz Prensi'nin gücü.

Bana doğru yürüyüp yüzümü avuçlarken teni altın gibi parlıyor.

"Lanetin bozuldu," diye fısıldıyorum.

"Senin sayende."

Beni kollarına alıyor ve ilk yıldızların gökyüzünde parıldamaya başladığı balkona taşıyor.

Dayton başını boynuma doğru eğip içine çekiyor. "Lanet olmadan yapacağım ilk iş, eşimi yıldızların altına götürmek olacak."

"Dayton," diye fısıldıyorum hülyalı bir şekilde, bunun coşkusu içimde kabarıyor. "Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim," diyor. "Ve güven bana, sen yapmadım."

Sonra kendini içimde kılıflıyor. Başımı arkaya yatırıp yukarıdaki yıldızlara haykırıyorum.

BÖLÜM 92



Dayton

Eşim kollarımda, sikim onun içinde, yıldızlar tepemde. Bir erkek daha fazlasını nasıl isteyebilir? Ve bu yıldızların altında bir erkek olmak ne kadar muhteşem, ayın kaprisi değil.

Rosalina haykırıyor, yüzü boynumun kıvrımında, bacakları kalçalarımın sarılmış. Onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken kıcını tutuyorum, yumuşak eti sıkıca kavriyorum.

Onu daha önce yavaşça aldım. Bir araya geldiğimiz her anı hissetmek istedim. Şimdi aramızdaki bağ uyandığına göre, hayvani bir şey devreye girdi. Eşimi sahiplenmek için ilkel bir içgüdü. Şu anda neredeyse vahşileşmiş durumda, beni ısırtıyor, sırtımı tırmalıyor, ıslak amını sikimin üzerine sertçe bastırıyor.

Çok dağınık. Onu ağzına kadar dölle doldurdum ve şimdi de derinlerine boşalıyorum. Bu gece bitmeden onu daha fazla, çok daha fazla doldurmayı planlıyorum.

"Dayton," diye inliyor Rosalina. Dudaklarından dökülen ismim tüm hislerimi kaybetmeme yetiyor.

Onu daha sıkı kavriyorum ve balkon korkuluklarına doğru yürüyüp üzerine oturtuyorum. Hareketlerimi yavaşlatıyorum ve ikimiz de aşağıya bakarak birleşmemizi izliyoruz.

Sikim onun kaygan uyarılmasıyla kaplanmış, damarlarım ihtiyaçla zonkluyor. Başparmağımı kullanarak klitorisine yavaş daireler çiziyorum, zevkini yoğunlaştırıyorum.

Rosalina'nın yüzü buruşuyor ve başını geriye atıyor, uzun kahverengi bukleleri rüzgârda uçuşuyor. Arkasında açık havadan başka bir şey yok ama düşmesine izin vermeyeceğim konusunda bana güvendiğini biliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun bebeğim," diyorum yavaşça içine girerek. "Sikimin etrafındaki sıkışma şeklin... Tanrılar bile böyle bir zevk."

Gölüşü yıldızların ışığı gibi parıldıyor ve parmaklarını taşaklarının üzerinde gezdirmek için öne doğru uzanıyor. Karıncalanma hissi içimi ürpertiyor ve göğsümden derin bir inilti yükseliyor. Sonuna kadar içine girdim.

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor. "Hoşuna mı gitti?"

"Mmm, bana yaptığın her şeye bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, ağzımı boynuna götürüp hassas derisini emiyorum.

Sonra elleriyle taşaklarımı avuçluyor ve tırnaklarıyla hafifçe kaşıyor.

İnlemelerim derinleşiyor ve kaslarım gerilerek daha sert itiyorum. Göğsüne daha iyi erişmek için onu kenara doğru eğiyorum ve ağzımı göğüslerine doğru indiriyorum. Çok dolgun ve güzeldi. Dağınık bir şekilde kucağıma alıyorum, o sıkıkça görüşüm beyazla yanıp sönüyor.

Hareketlerimiz senkronize olurken Rosie'nin bacakları kalçalarımın etrafında sıkışıyor. Dudaklarımı zıplayan göğüslerinden birinin etrafında kenetliyorum ve bir meme ucunu dişlerimin arasına almadan önce derinlemesine emiyorum. Çekiştirdikten sonra göğsünün serbest kalmasına izin veriyorum.

"Oh, Day, evet. Daha fazla dayanamayacağım."

"Deneme bebeğim, sikimin etrafına gel. Durmayacağım." "Day!"

Sözlerim karşısında derin derin inliyor ve iç kaslarının kasıldığını hissediyorum. Dudaklarını yakalıyorum ve içine derinlemesine çarpıyorum. "Evet, sikimi al."

Vücudu orgazmının artçı şoklarıyla titriyor ve ben diğer göğsünü ağzıma almak için hareket ediyorum. Adil olmalı. Yüzümü kavırıyor, nefesi ağırlaşıyor. "Durma," diye soluk soluğa bağılıyor. "Asla durma."

"Öyle bir niyetim yok."

Onu kaldırıyorum ve sikimden kaydırıyorum, bu sırada küçük bir protesto iniltisi çıkarıyor. "Merak etme, Blossom, tekrar doycaksın. Ellerini üzerine koy
parmaklıklara."

Arkasını bana dönüyor, muhteşem kıcı dışarıda. Ellerimi kalçalarına koyup sıcaklığına gömülüyorum ve onu arkadan beceriyorum. Rosie'nin parmakları parmaklıklara gömülüyor ve nefesi daralıyor. İnliyor benim tekrar ve tekrar, ses yıldızlara doğru sürükleniyor.

Uzun saçlarını ellerimle düğümlüyorum ve başını yukarı kaldırmaya zorluyorum, güzel boynu tam olarak ortaya çıkıyor. "Önünde ne görüyorsun?"

Sözcükleri bulmadan önce küçük zevk sesleri çıkarıyor. "Yıldızlar.
Hadria. Deniz."

Yavaşlamıyorum, ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine onu daha sert beceriyorum, saçlarını bir dizgin gibi kullanıyorum. "Yaz Diyarı. Benim diyarım. Biliyor musun?"

"Ne, Yüce Prens?"

Üzerine eğilip omurgasını öptükten sonra dudaklarımı sivri kulağına götürüyorum. "Artık hepsi senin. Çünkü ben seninim. Sahip olduğum her şey, olduğum her şey."

"Gün," diye teslimiyetle nefes alıyor, dudaklarını yavaş bir öpücükle yakalayabilmem için yüzünü eğiyor. "Bu bizim. Birlikte. Her zaman."

"Kraliyet ailesi gibi becerilirken krallığımıza bakın." Doğruluyorum, bir elimi kalçasına koyuyorum, diğer elim sallanan göğüslerini çekiştirmek için aşağı uzanıyor.

Vücudu başka bir zevk dalgasıyla titriyor ve ıslaklığının sikimi kapladığını hissedebiliyorum. "Bu işte çok iyisin," diye nefes alıyor, sesi arzudan titriyor.

"Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum Rosie. Senin içinde olmayı ne kadar arzuladığımı bilemezsin. Beni koparabileceğini mi sanıyorsun? Hayatta olmaz." Hızlı bir tempoya geçmeden önce her kelimeyle daha derine ittim, vücutlarımız kaygan, ıslak bir sesle birleşti.

Yıldızların ve ayın ışığında çok güzel görünüyor, vücudundan neredeyse ruhani bir parıltı yayılıyor... ve benimkinden. Bu bizim eş bağımız mı?

Klitorisine masaj yapmak için hareket ediyorum. Rosalina kırık bir inilti çıkarıyor ve tekrar yaklaştığını hissedebiliyorum. Duvarları daha sıkı kenetleniyor, beni daha da yaklaşıyor. Bu sefer onunla bitireceğim.

Kalbim onun nefesiyle senkronize bir şekilde çarpıyor, diğer tek ses uzaktaki dalgalı deniz.

Rosalina sırtını kamburlaştırıyor, parmakları destek için korkulukları kazıyor. "Dayton, Tanrım, çok derinsin."

Duraklıyorum, sikim hala onun sıkı, ıslak kılıfının içinde gömülü. Yüzünü çevirip yakıcı bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Birlikte boşalacağız, bebeğim. Biraz daha dayanabilir misin?"

Başını sallıyor ve ritmime uyarak altımda kalçalarını sallıyor, bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. Parılayan mermer korkuluktaki yansımaları izliyorum: yüzü zevkle buruşmuş, gece gökyüzüne bakarken yüz hatları yumuşak ve ruhani. Bir an için kendimi onun güzelliği karşısında hipnotize olmuş buluyorum.

Sonra, onu hissediyorum. Her vuruşta artan amansız bir gerilim. Artık kendimi tutamıyorum.

"Rosie," diye inliyorum, sesim ihtiyaçtan kısık. Hızımı yavaşlatıyorum, zevki dışarı çekiyorum, parmaklarım hala klitorisini ovuyor ve yenik düşmeye başladığını izliyorum, nefesleri düzensiz ve sığ.

"Evet, Day," diye pantolonunu indirdi, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Çok yakın."

"O zaman benim için gel, aşkım," diye mırıldanıyorum. "Gel, benim güzel eşim."

Zevk dalgaları üzerine çökerken Rosie'nin nefesi kesiliyor, vücudu kasılıyor. Çabucak onu doğrultuyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. Yüzünü bana doğru çeviriyor, böylece doruğa ulaşmanın coşkusuyla kaybolan gözlerini görebiliyorum.

Kendimi daha fazla tutamıyorum. "Rosie," diye inliyorum, sesim ihtiyaçtan boğuklaşıyor.

Gözleri parlıyor, benimkilerle buluşuyor. Çok güzeldi. Ona son bir kez daha çarpıyorum, sikim sarsılıyor ve seğiriyor ve onun derinliklerinde serbest bırakıyorum. Gırtlaktan bir çığlık atarken Rosie'nin parmakları kollarıma gömülüyor, vücudu hala şiddetli bir orgazmıla sarsılıyor. Gece gökyüzündeki yıldızlar görüş alanıma iniyor gibi görünüyor, tüm dünya pırıl pırıl ışıklarla aydınlanıyor.

Rosalina kollarımın arasına yığılıyor, bedenlerimiz birbirine kilitlenmiş halde nefes nefese kalıyor.

Kıyıya çarpan okyanusun sesi ağır nefeslerimize karışıyor. Ellerimi kaygan teninde gezdiriyor, hâlâ titreyen kalçalarını, kalçalarını, kışını okşuyor, onun görüntüsüyle sarhoş oluyorum.

"Seni seviyorum Day."

"Seni seviyorum." Eğilip boynunun arkasına şefkatli bir öpücük konduruyorum, kalbim bunun gerçekliğiyle kabarıyor.

Çocukken gizlice rıhtıma inerdim. Hadria'nın ana rıhtımlarına değil, daha uzaklara. Atım Felix'i alır, şehrin dışına, tepelere ve kaçakçıların koyuna doğru sürerdim. Aileme isyan etmek istediğim için değil, göz alıcı bayraklara, parlak gemilere hayranlık duymayı sevdiğim ve korsanların en iyi hikayelere sahip olduğu için.

Belki bir prens olduğumu biliyorlardı ve benimle dalga geçiyorlardı, belki de o zamanlar bile komik olan şakalarımın onları kazanıyordum. Ama onlar malları boşaltırken ve oturup kâğıt oynarken ben aşağıda saatler geçirirdim ve anlattıkları hikâyeleri içime çekerdim. Tüm maceralarından, yüz fit yüksekliğindeki dalgaların üzerinde yelken açmalarından, dumanlı top ateşlerinden, siren şarkılarından bahsettiler. Ama bir tanesi vardı

Tüm bu hikâyelerin ortak noktası, bu korsanların her şeyden önce aradıkları tek bir şeydi.

Hazine.

"Dünyanın en büyük hazinesini bulacağım," diye ilan etmiştim Felix'e, kıızıla boyanmış gökyüzüne karşı at sürerken.

Şimdi, yıllar sonra, en büyük hazinenin kollarımda sarılı olduğunu biliyorum.

Rosalina kıpırdanıyor, göğsümün derinliklerine doğru kıvrılıyor. İpeksi ay ışığı solgun tenini aydınlatıyor ve koyu renk saçları kalın dalgalar halinde yastığın üzerine dökülüyor. Üzerimize ince bir çarşaf örtülüyor, deniz melteminin esintisine karşı kalkan oluşturuyor. Üzerinde hafif pamuklu ince bir gecelik var. Parmağımı yavaşça yüzünün kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Seni her zaman seveceğim ve koruyacağım," diye söz veriyorum eşime.

Dostum. Bu duygu hiç eskimiyor. Diğer prenlere söyleme düşüncesiyle içimde bir beklenti oluşuyor. Kel ve Ez bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için bana zorluk çıkarabilirler ama biliyorum ki onlar da benim kadar heyecanlanacaklar.

bir eşi paylaşmak. Kendi kardeşlerimi kaybetmiş olabilirim ama onların ikisinde de aynı derinlikte bir kardeşlik buldum.

Parmaklarım akçaagaç yaprağı kolyeye gidiyor. En çok Fare'ye söylemek için heyecanlanıyorum.

Şimdiden hissetti mi? Yoksa çok mu derinlerde? Bizi birbirimize bağlayacak bir eşimiz olduğu için mi aramızdaki ilişki hep bu kadar büyümlü hissettirdi?

Zihnimin gerisinde rahatsız edici bir şeyler kıpırdıyor... Caspian ve Kel'in bir araya gelme tutkusu, Farron'un

Rosalina'ya Caspian'ın onun eşi olmadığını...

Rosalina Kraliçe'nin kızıdır ve Yüce Prenslerin her biriyle eşleşir.

Kaderinde Aşağıdakilerden biriyle birlikte olmak da yok elbette.

Onu biraz daha sıkı tutuyorum. Önemli değil. Onu her şeye rağmen sevecek ve koruyacağım.

Göğsümde sıcaklık yanıyor ve büyü hâlâ tenimde karıncalanıyor. Lanetim sona erdi. Pencerelerden gece gökyüzüne bakmak içimi umutla dolduruyor.

Mükemmel bir adam olmayabilirim ama şimdi neden sorunlarımdan kaçamayacağımı ya da sıkıntılarımlı içki ve sahte gülümsemelerle gizleyemeyeceğimi anlıyorum. İşte

Uğruna savaşmaya değer insanlar ve onları güvende tutmak için hayatımı vereceğimi biliyorum.

Enchantress'in parlayan görüntüsü zihnime sürükleniyor. *Sanırım sonunda eşime layık olduğuma karar verdin, ha?* Göğsümde bir kahkaha dalgalanıyor.

Komik olan řu ki, Enchantress'in ne dűřűndűęű umurumda bile deęil. Rosalina'ya layık olduęuma karar verdim ve asıl ۆnemli olan da bu.

Hayatımın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçireceęim, diye dűřűnűyorum, ona bakarak.

Yavařça eşimden ayrılıyorrum ve açık balkona geçiyorum. Yıldızlar gۆkyűzűnde parılıyor ama Hadria kendine has bir ışıkla ışıldıyor. Tuęla evlerde mum ışığı titriyor, ay ışığı kumları bembeyaz parlatıyor. İçinde Uzakta, Soltide Keep denizin űzerindeki bir uçurumda parılıyor, arkasında Castletree yanılısaması var. İşte ben oraya aidim.

Yaz Diyarı'nın insanları her zaman sert liderlerle kutsanmıřtır. Justus, annem, Damocles ve dięer pek çok eski kahraman. Onların mirasını sűrdűrme sırası bende. Eskiden bu dűřűnce bende bir řarap řiřesinin dibinde kaybolma isteęi uyandırırđı. řimdi ise gۆęsűmde gurur kabarıyor.

Uęruna çalıřtıkları řeyi korumaktan beni hiçbir řey alıkoyamaz. Hadria'nın ihtiyaı olan lider olabileceęimi bilecek kadar çok dűřűtűm ve kalktım.

Bu yıldızları bir erkek olarak gۆrmeyi hak ediyorum. Yazın Yűce Prensi unvanını hak ediyorum.

Ellerimi tař parmaklıklara kenetliyorum, rűzgārın saçlarımı ekiřtirdięini hissediyorum.

"Hadria'yı geri alacağım," diye yemin ediyorum. "Sabine, Cenarius, Ovidius, Damocles, Decimus ve Delphia, sizi gururlandıracağım. Sۆz veriyorum ki Yaz Diyarı'na layık bir prens."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 93



Rosalina

Rüyalarım çok tatlı. Gerçek bir görüntü yok, ses yok, sadece uhrevi bir memnuniyet duygusu var. Pastel bir pus görüşümü kaplıyor. Bedenim sıcak, güvende. Göğsümde bir *doğruluk* hissi var. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Bilincimin içinde süzülürken zaman yavaşça geçiyor. Uzaktan, bir yerlere sürüklendiğimi fark ediyorum. Aşağıya. Aşağıya. Aşağı. Işık karanlığa, sonra da zümrüt yeşili bir kıvılcıma dönüşüyor. Ama korkmuyorum. Hayır, bu da doğru hissettiriyor. Sanki yaklaşıyormuşum gibi- "Keldarion," diye fısıldıyorum. Pus bir siluet oluşturmaya başlıyor. Omuzlarının genişliğini, duruşundaki değişimi rüyalarımda bile tanıyabilirdim. "Kel!"

Bana dönüyor ve yüz hatları belirginleştikçe yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor. Öne doğru süzülüyorum, bedenim henüz tam anlamıyla bedensel değil.

"Ben de seni arıyordum," diye mırıldandı. "Labirentte sana ulaşabileceğimi sanmıyordum. Ama... görünüşe göre burada benimkine yardımcı olan güçlü bir büyü var."

Bu artık bir rüya değil. Bu, tıpkı o Kış'tayken ve ben Bahar'dayken olduğu gibi, bizi diyarlar arasında birbirine bağlayan eş bağımızın gücü. Yüzeyin çok altında olsa bile beni buldu. Kalbim onun için çılgık atıyor. Eşim, ilk eşim.

Ona doğru uçuyorum, kollarımı boynuna doluyorum. Belimi kavırıyor ve beni döndürüyor. Gülüyorum, onu hissetmek başımı döndürüyor.

"Öp beni Rose," diye mırıldanıyor, ben de öpüyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor, önce yumuşak, birbirinin tadını çıkarıyor. Ağzının benimkine yaptığı baskıyı özlemiştim.

Beni hiç bırakmayacakmış gibi sabit bir şekilde kavırıyor. Sonra, o

değişiyor, içindeki evcilleşmemiş vahşilikle beni öpüyor. Elimden gelse sonsuza dek yaşayacağım bir vahşilik.

Vücudumu onunkine sıkıca bastırıyorum ve o da benim yoğunluğuma ayak uyduruyor, parmakları neredeyse morarıyor.

"Çok uzun süre ayrı kalmayacağımızı söyle," diyorum öpücükler arasında.

"Çok uzun sürmeyecek. Yakında gerçekten kollarıma döneceksin ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Tenim karıncalanıyor. Şu anda ona dokunabiliyorum ama bu yere tutunuşum çok zayıf. "Seni bir anlığına gördüğüm için çok minnettarım. Sana anlatacak çok şey var." Etrafıma bakıyorum. Kel'den başka her şey karanlık ve o yeşil parıltıyla puslu. "Babam nerede? O iyi mi?"

"Evet, yakında eve döneceğiz," diyor. "Annem mi?"

Kel'in yüzünde en nazik gülümseme belirir. "Bu yüzden seni buraya getirebileceğimi umuyordum. Onu görmeni istedim."

Kel elimi tutuyor ve beni sisin içinden geçiriyor. Yapılar oluşmaya başlıyor: diyarların ötesinde bile hissedebildiğim bir kötülükle parıldayan dev kristaller. Kristallerin arasında yarı saydam yeşil duvarları olan bir kafes uzanıyor.

"Seni göremeyecekler," diye fısıldıyor Kel. "Ama ben senin onları görmeni istedim."

İleriye doğru adım atarken kalbim göğsümde güçlü ve sabit bir şekilde atıyor. Sis kayıyor ve iki figür daha ortaya çıkıyor: biri kafesin dışında, diğeri içinde.

Babam dışarıda oturuyor, başını ve avuçlarını şeffaf duvara yaslamış. İçerideki figüre bakarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Bir kadın ona doğru eğilir, eli onunkine uzanır. Bariyer onları gerçekten dokunmaktan ayırıyor.

Onu tanıyorum. Onu söğüt ağacının önünde çektiğimiz fotoğraftan tanıyorum. Onu babamın anlattığı hikayelerden ve diyarlardan gelen efsanelerden tanıyorum.

Ama bundan daha fazlası, onu içten tanıyorum. Onun kanı damarlarımda dolaşüyor, binlerce yıldan binlerce hikâyeyi paylaşıyor. Onu o kadar köklü ve içgüdüsel bir şekilde tanıyorum ki, sanki onu herkesten daha iyi tanıyormuşum gibi geliyor.

Sevgisi bunca zaman bizimleydi. Beni Vadi'ye getiren şey buydu. Işıldayan Yay elime almam için bana güç veren şey buydu. O etrafımızdaki her şey. O benim içimdeki her şey.

Annem.

Bir sis bulutundan fazlası olsaydım, bacaklarım tutmazdı. Onun yerine, ailemin yanına sürüklendim.

Dünyanın tüm çağlarını aşan bir sevgiyle birbirlerine bakıyorlar. Babam ona usulca mırıldanıyor, o da gülüyor. Anılar, fark ediyorum. Anıları yad ediyorlar.

"Neler oluyor?" Kel'e mırıldandım. "Caspian ve Farron'un hapishaneyi yok etmesini mi bekliyorsun?"

Kel bakışlarımı tutuyor. Bu bakışı bilirim. "Dağılmak üzeresin ama ben seni bir arada tutacağım" diyen bir bakış. "Rose, bu o kadar basit değil. düşündüm."

"Basit olduğunu düşünmüyorduk ama yapacağımızı biliyorduk," diyorum, sesim çılgınca bir hal alıyor. "Onu dışarı çıkarmalısın, Kel. Ne olursa olsun, onu dışarı çıkarmalısın."

Kel bana doğru uzanıyor, eli omzumda titriyor. Bedenim cisimsizleşmeye başlıyor. "Annenle babanı birlikte görmeni istedim."

Hayır, hayır, hayır. Sesi neden bu kadar yumuşak? Neden o serbest kaldığında onları birlikte göremiyorum? Kel ne diyor?

"Rosalina."

Kaskatı kesildim. Ses Kel'e ait değil.

Kafesteki kadın bana bakıyor. Çok güzel ama... yorgun. Çok yorgun.

Babamın yanında yere düşüyorum. O beni fark etmiyor. Sis içeri girmeye başlıyor, figürü belirsizleşiyor. Hapishane duvarları uzaklaşıyor, önümde sadece kadın oturuyor. Şu anda sadece onun tarafından görülebildiğimi biliyorum. "Anne?"

Gözleri kırışıyor, köşelerde çatlak çömlleklerin arasından geçen altın teller gibi muhteşem çizgiler beliriyor. "Benim cesur kızım. Ne hayat yaşadın sen!"

"Bizimle eve geliyorsun anne," diye fısıldıyorum. "Seninle gerçekten tanışmak istiyorum."

"Ah, daha önce tanışmıştık," diyor. "İlkbaharın şarkılarında ve yazın gelgitlerinde tanıştık. Sonbaharın her hasadında ve Kışın fırtınalarında buluştuk. Ne zaman ihtiyacın olursa beni orada bulacaksın, sevgilim."

"Hayır." Sesim titriyor. "Eve gelmelisin."

"Gözlerimi her kapattığımda oradayım." Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Burada fazla zamanınız yok. Rosalina, ben..."

"Ne oldu?" Elini tutmaya çalışıyorum ama artık kollarım yok. Yitip gidiyorum.

"Her şey için çok özür dilerim. Senden bir şey istemeye hakkım yok-" "İste," diye nefes alıyorum.

Öne doğru kayıyor, gözleri çaresizlikten çılgına dönmüş. "Castletree'yi korumalısın. Orası Vadi'nin kalbi. Benim kalbim. Ne olursa olsun, düşmesine izin verme. Anlıyor musun?"

"Evet, anne." Kelimeler zar zor çıkıyor. "Bir şey daha var."

Ne olduğunu duymaya ihtiyacım var ama özümnden parçalar koparılıyor. Burada onunla, Kel ve babamla kalmak için savaşıyorum.

Annem elini uzatıyor ve ben de onun elini bir bağ gibi elimde hissediyorum.

"Sen

bir kız kardeşim var. Onu koruyamadım. Keşke onu tanıma şansım olsaydı.

Ona verilen hayatı hak etmiyor. Lütfen, benim yapamadığımı yap.

Kurtar onu. Tek istediğim onun huzura kavuşması."

Benden kopan parçalar parçalanıp dağılıyor. Sis tekrar içeri giriyor, bir kez daha şekiller ve figürler oluşturuyor: önce dev kristaller, sonra hapishane, sonra Papa ve Kel.

Ben bir insanın parçalarından başka bir şey değilim. Ben uzaklaşırken Kel bana bakıyor.

Yakında görüşürüz sevgilim, diyor zihnimde.

Yakında görüşürüz, dedim.

Hiçbir şey kalmadan önce, son bir an için savaşıyorum. "Baba," diye fısıldıyorum.

Babam bana bakıyor, mavi ateşten bakışları benimkilere tutunuyor.

Sonra koparıldım.

Yazın yatağında nefes nefese ve çarşaflara tutunarak uyanıyorum.

"Rosie?" Dayton'ın sesi. Balkonda duruyor, şafak sanki güneş sırf onun tenini şereflelendirmek için uyanmış gibi onu ışığa boğuyor.

Nefesimi tutamıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Rosie, ne oldu?" Dayton yatağa doğru koşuyor ve kollarını bana doluyor.

"Onu gördüm... Annemi gördüm," diye nefes nefese kaldım.

Ama zihnimden kovamadığım şey onun görüntüsü

değil. Babamınki. Kristal mavisi bakışları.

Bu bakışı daha önce de gördüm. Kızgın, işbirlikçi, küskün. Yorgun, çaresiz, üzgün gördüm. Elinde hiçbir şey kalmadığı için gözyaşları içinde gördüm.

Ben babamla büyürken.

"Dayton," diye fısıldadım. "Wrenley benim kız kardeşim."

Karyolaya yaslanmış, gözleri uzaklara dalmış. "Nightingale. Bu olamaz."
"Sanırım yardımımıza ihtiyacı var, Day."

Bir kahkaha attı. "Sadece Rosalina O'Connell kendisini öldürmeye çalışan bir suikastçıya yardım etmek isteyebilir! Beni baştan çıkarmaktan bahsetmiyorum bile."

"Hadi ama." Göğsünü dürtüyorum. "Daha tuhaf şeyler de yaptık."

Beni kendine doğru çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bunları seninle yaptığım sürece sorun yok."

Bu ana tutunuyorum. Kel'i ve babamı tekrar göreceğim. Aşağıda neler olduğunu bilmiyorum ama annemin tutsak kalmasına izin vermeyeceğim.

Ve kız kardeşim...

Birlikte büyüme fırsatımız olsaydı hayatımız nasıl olurdu? Bunca yıl ne kadar yalnız kalmış olmalı, Sira tarafından

Karanlık. En azından Caspian vardı. Ona değer veriyordu. Hatta onu seviyor.

Caspian'ın onu hiç tanımadığım bir şekilde tanıma şansı oldu. Sira için çalışmasına rağmen, Caspian'ın nazik, komik ve zeki olduğunu biliyorum. Wrenley'i kardeşi gibi seviyorsa, onda benim bildiğimden daha fazlası olmalı.

Annem huzuru hak ettiğine inanıyor. Eğer ona bunu verebilirim, vereceğim.

Benden nefret etse bile. Beni öldürmek istese bile.

Dayton'a "Bir yolunu buluruz," dedim. "Her zaman çözeriz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 94



Ezryn

Solonius'un Omurgası'nı çevreleyen devasa kumtaşı sütunların, Kaburgalar ile Yaz'ın geri kalanı arasındaki sınırı belirleyen köprünün arkasında siper alıyorum.

Kairyn'in ordusundan kaçan Mozi sözüne sadık kalarak bizi geldiği yere geri götürdü. Kairyn'in kampına yaklaştıkça fırtına daha az şiddetleniyordu. Girdap gibi dönen kumların arasından yenilmiş, hırpalanmış ve zayıf ama canlı olarak çıktık.

Kızlar bir sütuna yaslanmış, bir su tasını paylaşıyorlar. Elimizde fazla kalmadı. Son derilerimi daha sonra bulmaları için çantalarına koydum. Onların ihtiyacı olacak ama benim büyük ihtimalle olmayacak.

Sütunlar önümüzde kanyonu koruyor, yüzeyleri sadece Kraliçe'nin hatırlayabileceği kadar eski çağlardan hikayelerle kazınmış. Elimi oymalardan birinin üzerinde gezdirirken içimi bir huşu kaplıyor.

Önümüzde köprü uzanıyor, çölün kendi kemiklerinden oyulmuş devasa bir yapı. Yıpranmış taş yüzyılların ağırlığını taşıyor; Summer'ın tarihçileri bile onu kimin ya da neden inşa ettiğini bilmiyor. Belki de Yaz'ın tarihinin bir noktasında, Kaburgalar'da buraya seyahat etmeye değer bir şey vardı. Şimdi buradaki tek yeşillik, taştaki çatlaklar arasında büyüyen çalı parçaları.

Güneş ufukta yükseliyor ve köprünün üzerine sıcak, altın rengi bir ışık saçıyor.

Ortada tek başına bir figür duruyor, tamamen siyah giyinmiş, pelerini rüzgârda şaklıyor.

Kairyn'in vücudu, soldan sağa, yukarı ve aşağı sallanan kolları dışında tamamen hareketsiz. *Rüzgarları* ikna ediyor, farkındayım. Asla ustalaşamadım

Bahar fırtınası sanatı; böyle bir sihirden yararlandığım tek zaman, onun tarafından alt edildiğim zamandı.

Kairyn'in de bu konuda ustalaştığını söyleyebilir miyim bilmiyorum; fırtınasındaki öfkeyi, büyüünün rüzgârları savurduğu vahşiliği hissettim. Ne zamandır burada duruyor?

En azından geldiğimi henüz bilmiyor.

Kanyonun karşısında, köprünün diğer tarafında Kairyn'in kampı var. Çadırlar kurulmuş ve ordusunun üyeleri düzgün sıralar halinde yerleştirilmiştir. Beş hava gemisi kampın arka tarafına yanaşmış durumda.

Bir nefes alıyorum. Tüm bunlar beni bulmak için. Hiç değilse kardeşimi ve bu birlikleri Hadria'dan uzaklaştırmanın Rosie ve Dayton'a oyunları kazanmak için bir fırsat verdiğini umuyorum.

"Onunla seninle birlikte yüzleşmeme izin ver," diyor Delphia, dikkatimi Kairyn'den çalarak. "Tek başına kazanamazsın."

Nori bir yudum su alır. "Onun çekici senden daha büyük. İhtimallere bakarsan... İyi değiller."

Kızların önünde diz çöküyorum ve her birinin elinden birer tane tutuyorum. "Burası benim yerim. Binlerce yolda yürüyebilirdim ama hepsi burada biterdi. Bu yolda ikinizle birlikte yürüyebildiğim için çok mutluyum."

Delphia'nın alt dudağı titriyor. "Sana yardım edebiliriz-" Gülümsüyorum. "Öyle."

Hayatım boyunca göğsümde bir fırtına koptu: keder, öfke, üzüntü, utanç. Hayatım boyunca verdiğim her karara musallat oldu. Onu kanla uzak tuttuğumu sanıyordum ama bunun yerine onu besledim. Rosie bana göstermeye çalıştı, ama ben dinlemekten çok korktum.

Delphia ve Nori ile seyahat etmek bana bu fırtınanın değer verdiklerimi ne kadar yiyip bitirdiğini gösterdi. Bana fırtınanın sessiz gözlerinde huzur olduğunu gösterdiler.

Zihnimdeki fırtınayı dindirmek için derin bir nefes alıyorum.

O köprüye koşup kardeşimi öldürmeye kalkışmak için binlerce neden var. Çöle kaçmak için binlerce neden.

Ancak yerimde durmam için iki iyi neden var.

Yaz ve Sonbahar Prenseslerini korumak için hayatımı vereceğim. Onlara kaçmaları için zaman vermek için. Kefaret ya da adalet düşüncelerini çoktan geride bıraktım; tek bildiğim artık avcı olmak istemediğim. Onları koruyacağım ve bunu yaparken Rosalina'yı da yemin ettiğim gibi koruyacağım.

Delphie ve Nori'nin ellerini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum: bir prensese bağlılık yemini eden bir şövalye gibi. Sonra ayağa kalkıp Mozi'nin gergin bir şekilde gezindiği bir sonraki sütuna doğru yürüyorum. Kairyn'e ve ordunun geri kalanına bakmaya devam ediyor.

"Mozi." Elimi omzuna koydum. "Bana payıma düşenden çok daha fazla ikinci şans verildi. Bu yüzden bu şans sana veriyorum. Kairyn'i mümkün olduğunca uzun süre meşgul edeceğim. Bu onun kum fırtınasını yaratmak için kullandığı büyüü bozacaktır. Prensesleri mümkün olduğunca kuzeye götürmelisin. Hiçbir şey için durmayın."

"Kuzey mi?" Mozi'nin nefesi kesilir. "Kaburgalara doğru mu?"

Gökyüzüne bakıyorum. "Aura'nın Avcıları her zaman bizi izliyor. Buradan uzaklaştığınızda onları çağırın. Sizi bulacaklardır. Hadria'ya yardım etmeyeceklerse, kendi kanlarından bir çocuğu kurtarmalarını iste. Kızları Briar üzerinden Coppershire'a uçurmalarını söyle. Orada güvende olacaklardır."

Mozi başını sallar, yüzü duygusallıktan iki büklüm olmuştur. Sonra tek dizinin üzerine çökerek elini göğsüne koyar. "Ne isterseniz yaparım Kardinal Hazretleri. Kalbimde Bahar'ın gerçek Yüce Prensi sizsiniz."

Üzerime bir hüznün dalgası çöktü. Sürgün edildim, artık Bahar Prensi değilim ama Kan Prensi de olmayacağım. Artık öyle değil. "Yapmalısın Fırtına tekrar başlamadan önce Avcılarla temas kurmalıyım. Ve eğer başlarsa... Ben düştüm."

"Hayır, Ezryn!"

Kızları görmek için arkamı döndüm. Öne doğru koşup kollarını belime doluyorlar. Onları kucaklamadan önce sendeliyorum, kollarım beceriksizce havada asılı kalıyor.

"Siz ikiniz çok güçlü, akıllı ve cesursunuz. Sizinle seyahat ederken çok şey öğrendim," diyorum usulca.

"Gitmeni istemiyorum," diyor Delphia.

"Kardeşlerinizi tekrar göreceksiniz, söz veriyorum ve bir gün kalelerinizin büyük salonlarında tahtlarınıza oturup Kaburgalara nasıl meydan okuduğunuzu hatırlayacaksınız."

"Ama başarısız olduk," diyor Nori.

"Siz yaşadınız," diyorum onlara. "Siz yaşadığınız sürece, diyarların umudu olacak." Delphia'dan boğuk bir hıçkırık yükseldi. "Sakın ölme, tamam mı Ezryn?"

Gökyüzüne bakıyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Sonra Mozi'ye başımı sallıyorum. Kızları dürtüyor ve onlar da benden uzaklaşıyor.

"Kızlar mı?"

"Evet?" Delphie geri döner.

"Eğer fırtına tekrar başlarsa... Altın Gülü ne zaman görürsen, ona söyle... bana kızmamasını söyle, tamam mı? Ve ona söyle, teşekkür ederim. Artık kendimi tanıdığım gibi beni tanıdığı için."

Delphia başını sallar, sonra Kairyn'e doğru bakar. "Hey, Ez?" "Hmm?"

"Büyük bir hamle yapmaktan korkma," diyor ve bana Dayton'a özgü sırıtışını gösteriyor.

"Ama bunu mantıklı bir şekilde yapın" diye ekliyor Nori.

Başımı sallıyorum ve onlara içten bir gülümseme sunuyorum. Dönüp Mozi'yi çöle kadar takip ediyorlar. Üç figür siluet haline gelene kadar izliyorum.

Artık yapacak başka bir şey kalmadı. Gidip kardeşimle yüzleşeceğim.

Köprüye ilk adımlarımı atarken Kairyn beni fark etmiyor; dümeni gökyüzüne doğru eğilmiş durumda ve her şeyi kum fırtınasına odakladığını biliyorum.

En iyi kararına rağmen, köprünün yanından bir bakış attım. Kanyon binlerce metre aşağıya iniyor, o kadar ki dibi karanlıkla gizlenmiş. Aşağıya kadar inip inmediğini merak ediyorum.

Kairyn beni gördüğü anda dünya sessizliğe bürünüyor. Rüzgâr anında kesiliyor. Kum durur. Çöl nefes almaya bile cesaret edemiyor.

Sabah ışığı Kairyn'i ateşli bir haleyle yıkıyor. Dimdik duruyor, uzun gölgesi önünde uzanıyor. Kraliçe'nin simgesi boynundaki zincirde asılı.

"İşte buradayız kardeşim. Dünyanın sonunda birlikteyiz." Sesi geniş bir alana yayılıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Böyle olması gerektiğini biliyorsun, değil mi kardeşim? Karanlıkta tek başına, benim seni hissettiğim gibi sen de beni hissedersin, değil mi? Birimiz yaşarken diğerimizin acı çekmesi gerektiğini sürekli hatırlatan bir şey." Sözleri hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor. Göğüs plakasının üzerinde asılı duran ahşap simgeye dokunuyor. Bir ışık yanıp sönerек Kraliçe'nin silahlarından biri olan bir savaş çekicine dönüşüyor: Umut Çekici.

"Sana suçlarının bedelini ödettikten, seni sürgün ettikten, savaşta yok ettikten sonra bile beni kızdırmaya devam ediyorsun!" Kairyn çekici omzunun üzerinden çeker, sonra da indirerek parmaklıklardan büyük bir kumtaşı parçasını koparır. "Çöl boyunca askerlerime musallat oluyorsun,

İşlerimi boz ve tutsak etmek istediğim soyluları çal! Çocukluğumuzdan beri hiçbir şeyi senin için yeterince iyi yapamadım, değil mi? Her zaman bana meydan okumak zorundaydın!" Başka bir kükremeye köprünün diğer tarafını yıkar.

Kıpırdamadan duruyorum, sessiz.

Kairyn yaklaşıyor, çekicini indirirken ışık parıldıyor bir kez daha önündeki taşın üzerine koydu. "Dönüşmemi istediğin şey bu muydu kardeşim? Beni bu hale mi getirmek istedin?"

Sözleri karşısında göğsüm kederden ağırlaşıyor. "Çok geç değil, Kairyn. Buraya seninle kavga etmeye gelmedim. Sana ikinci bir şans vermek için buradayım. Sira'nın tarafını tutmak zorunda değilsin. Bunu düzeltebiliriz. Birlikte."

İçinden yarı kahkaha, yarı çığlık koptu. "Benimle böyle şeyler konuşmaya nasıl cüret edersin? Beni yüzüstü bıraktın, tıpkı annemi bıraktığın gibi. Başarısız olduğun gibi Baba!"

Derin bir nefes alıyorum. Ayaklarımın taş üzerindeki sabitliğini, güneşin tenimdeki sıcaklığını hissediyorum. "Biliyorum, Kai. Çok özür dilerim."

Kairyn sendeleyerek geri çekiliyor, çekiç sürüklenirken taşa çarpıyor. "Dur. Artık çok geç. Bana verdiklerinden başka hiçbir şeyim yok."

"Bu doğru değil. Sen Bahar'ın oğlusun, Aşağı'nın değil. Halkımıza, evimize sahipsiniz. Vadi'nin güzelliğine sahipsin ve ..." Bilinçsizce uzanıp kulaklarımın pürüzlü noktalarına dokunuyorum. Bir zamanlar göğsümde kabaran fırtına sessiz kalıyor. "Ve kardeşinin sevgisine sahipsin."

Kairyn başını ileri geri sallar. "İkimiz de yaşarken barışa giden bir yol yok. Beni öldüremedin ama yine de ölmeyeceksin!"

Gözlerimi kapatıyorum. Demek böyle olacak. Umarım Delphia ve Nori'ye yeterince zaman tanıyabilirim.

"Kılıcını çek," diyor Kairyn. "Çek ve bu işin sonunu görelim." "Seninle dövüşmeyeceğim."

"O zaman bu senin sonun olacak kardeşim," diyor Kairyn üzüntüyle. "Senin yasını tutacağım."

Kardeşim saldırıyor.

Kairyn bana saldırıyor, çekicini vahşice savuruyor. Saldırılarından dans ederek kaçıyorum. Kılıcımı çekmiyorum. Ne fırtınaya teslim oluyorum ne de onunla savaşıyorum. Kardeşimin çekicinin her çılgınca savruluşunda, nehrin aktığı gibi akıyorum, meltemin sürüklendiği gibi sürükleniyorum. Ben kuşların kanatları ve geyiklerin sıçrayışımı.

Kairyn kükrüyor, çekici çok sıkı kavlıyor. Iskaladığı her vuruş kadim taş çarparak çukurlar ve çatlaklar oluşturun.

"Kılıcını çek!" Kairyn çığlık atıyor. "Dövüş benimle!"

Öfkeyle savurduğu bir başka darbenin altında yuvarlanıyorum. Annemin kılıcı kınında duruyor. Kairyn'e karşı bir daha çelik çekmeyeceğim. "Sen bir korkaksın." Her bir ağır darbesinden büyük toz bulutları fişkırıyor. adımlar. "Neden kaçyorsun ama kaçmıyorsun? Bahar'ın oğlu gibi çelik kuşan!"

Ama ben Bahar'ın oğlundan daha fazlasıyım. Farron'un alevlerinden biri kadar hızlı bir şekilde köprünün kenarları boyunca ilerliyorum. Bir savuruştan kaçınmak için geriye doğru dans ediyorum, ayak hareketlerim Dayton'ın kullandığı ikiz kılıçlardan kaçmaktan bilenmiş. Kairyn'e doğru atılıyorum, Kel'in her zaman savaş alanında patladığı gibi, onun yanından geçip vuruş mesafesinin dışına çıkıyorum.

Kairyn yüzünü bana döndüğünde, omuzları öfkeyle titriyor, yumrukları çekicine öyle sıkı sarılmış ki kabzası kırılacak gibi oluyor, ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum, tıpkı Altın Gül'ün ayağa kalkıp dünyanın tüm acılarıyla yüzleştiği gibi.

"Nedir bu? Oyun mu?" Kairyn kükrer. "Ya sen ya da ben bu köprüde öleceğiz.

Bizim için başka bir yol yok!" "O zaman ben de bir yol çizeceğim," diyorum.

"İmkânsız!" Kairyn elini uzatır ve çekiç parlayarak bir ışık topunun içinde kaybolur ve kolyesine geri döner. Bir kükreyle ellerini gökyüzüne kaldırır. Köprünün çatlaklarında yetişen çöl otları öne doğru patlayarak devasa sarmaşıklara dönüşür. Aramızdaki köprüye çarpıyorlar. Bir tanesinin ağırlığı köprünün bir parçasının ayaklarımın yanına düşmesine neden oluyor. Aşağıda esneyen kanyona bakıyorum.

"Beni bu işkenceden kurtar ve ÖL!" Sarmaşıklar büyük kobralar gibi kamçılanarak bana doğru geliyor. Nefesimi sabit tutuyor ve hareketlerimi akıcı hale getiriyorum, bir elekten geçen su gibi avuçlarının arasından kayıyorum. Burada Kairyn'le geçirdiğim her an, Delphia ve Eleanor'un kaçması gereken bir an daha demek. Bu düşünce her şeyden önce beni şu anda merkezde tutuyor.

Onları korumak için kardeşimi öldürmeme gerek yok.

Sarmaşıklar uzuvlarımı kavrayıp umutsuzca beni dolaştırmaya çalışırken bile bu düşünce içimi huzurla dolduruyor. Kairyn kollarını savururken çığlık atıyor, her hareket sarmaşıkları daha kaotik, daha karışık hale getiriyor.

Köprünün yüzeyinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluşuyor ve bir sarmaşığın çarpmasıyla korkuluğun bir kısmı parçalanıyor. Ayaklarım yere zar zor değerken

Korkuluktan asmanın tepesine, oradan da diğer taraftaki korkuluğa atlıyorum.

Kairyn ilkel bir öfkeyle kükrüyor. Her geçen saniye saldırıları daha da çılgınlaşıyor, daha da çaresizleşiyor. Bana bir kez bile vurmadı, ama Bir kez bile olsa beni yan tarafa ve aşağıdaki çukura yuvarlamaya yeter. Kalbim göğsümde güçlü ve sabit bir şekilde atıyor ama ondan daha fazla kaçabileceğimi bilmiyorum.

Hareketleri çılgınca, düzensiz. Beni avucunun içine almak için her şeyi yapar. Ama bu bitkilerin nasıl hareket ettiğini biliyorum. Bu bir zamanlar benim gücümdü; yıllarca içimde yaşadı.

Bir daha bu kargaşanın içinde kalmayacağım.

Kairyn'in arkasına atılıyorum ve nefes almak için bir an duruyorum.

Büyük bir hamle yapmaktan korkmayın. Ama bunu mantıklı bir şekilde yapın.

Bir sarmaşık bulunduğum yeri yıkarken atlayarak kardeşime doğru koşuyorum. Köprü ayaklarımın altında parçalanıyor, taşlar düşüyor ve aşağıdaki uçurumu ortaya çıkarıyor.

Doğruca ona doğru koşarken Kairyn irkiliyor ama ona ulaşmadan hemen önce soluna kayıyorum. Sarmaşığı beni yakalamak için dönüp duruyor. Dart atıp etraftan dolanıyorum, sarmaşık beni takip ediyor.

"Çık dışarı!" Kairyn çılglık atıyor. "Beni rahat bırakın!"

Kairyn'in diğer tarafına yuvarlanırken sarmaşık hemen arkamda kuyruk oluşturuyor, sonra ayağa kalkıyorum, parmaklığın üzerine atlıyorum ve kendimi kardeşimin başının üzerinden itiyorum.

"Kesin şunu! Kaçmayı bırak!" Kairyn çılglık atıyor.

"Kaçmıyorum," diyorum. "Ve dövüşmüyorum."

Büyük bir sıçrayışla Kairyn'in başının üzerinden bir kez daha atlıyorum, sonra önünde duruyorum.

Kairyn manyakça bir kahkaha atar. "Yani, bu kadar mı? Pes mi ediyorsun? Sonunda itiraf ediyorsun. En güçlü benim! Bunca zaman Bahar'ın Lütfunu hak ettim!"

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kaslarım ağrıyor. Sabit duruyorum. "O zaman buraya kadar," diye gülüyor. "Korkmuyorum. Özgür olacağım. Ne zaman özgür olacağım sen öldün!"

Ama hiçbir şey olmuyor. Ne bir sarmaşık gelip beni yere seriyor, ne de bir çekiç ortaya çıkıyor. Kardeşim kollarını sallıyor ama hareket etmiyorlar. Sarmaşıklar etrafını öyle sıkı sarmış ki, kolları iki yanına sıkışmış, ayakları birbirine kilitlemiş.

Sadece kafası hareket edebiliyor. "Ne yaptın sen? Bana ne yaptın?"

"Bunu kendine sen yaptın," diyorum.

"Hayır," sesi çatlıyor, neredeyse çocuksu. "Hayır. Hayır, bu o değil. Seni öldürmek zorundayım!"

"Üzgünüm, kardeşim. Bugün ölemem. Hâlâ benim korumama ihtiyacı olanlar varken olmaz."

"Ezryn!" diye bağıyor, adım kanyonda yankılanıyor. "Ezryn!"

Kendi yarattığı kafesin içinde çaresizce çırpınan kardeşime bakıyorum. Şimdi annemin bıçağını çekip boynuna dayıyorum.

"Yap şunu," diye homurdanıyor. "Öldür beni. Bu acıyı benden al. Beni bundan kurtar!"

Çelik, miğferinin altına tam oturduğu için elim sabit. Tek bir hamleyle boynunu kesebilirim.

Metalin karanlık uçurumuna bakıyorum. Aşağı dönük tüy kaş zihnimin gözünde eriyip gidiyor. Küçük kardeşimi bir zamanlar olduğu gibi hayal edebiliyorum, olabileceği adamı hayal edebiliyorum.

Hala olabilir.

Rosalina'ya bir yemin ettim. Ona döneceğime söz verdim.

Eğer kardeşimi öldürürsem ve son akrabamı da katledersem, ona hangi erkek geri döner bilmiyorum.

"Yap şunu," diye nefes alıyor kardeşim. "Beni serbest bırak."

Bıçağı hafifçe hareket ettiriyorum, sadece boynundaki zinciri kesmeye yetecek kadar. Bahar simgesi düşüyor ve ben onu havada yakalıyorum. Kutsama olmadan, benim için bir biblodan biraz daha fazlası ama en azından bu, Umut Çekici'ni onun ellerinden uzak tutacak. Onu güvenle cebime sokuyorum.

"Jeton ve çekiç sende. Beni öldür ve bu işkence bitsin," diye homurdanıyor Kairyn.

"Seni işkencenden kurtaramam," diyorum usulca. "Bunu sadece sen yapabilirsin."

Bir çığlıkla kılıcımı indiriyorum. Kılıcımın ucu köprünün çatlaklarına saplanıyor. Kairyn'in altındaki taş yol veriyor, aşağıdaki uçuruma doğru parçalanıyor. Kairyn düşüyor, sarmaşıklarıyla havada asılı kalıyor.

"Ezryn!" diye bağıyor. "Beni öldürmeliydin! Ezryn! Senden *nefret* ediyorum!"

Çığlıkları kanyonda yankılanırken dizlerimin üzerine çöküyorum, kendi yıkımının kalıntılarında asılı kalıyorum.

Bir parçam burada, benimkinin kalıntılarında uzanabilmeyi diliyor.

Ama hâlâ Delphia ve Eleanor'u avlamak isteyenler var.

Annemin kılıcının kabzasını elime alıyorum ve güneşin altında kardeşimin ordusuna doğru yürüyorum.

BÖLÜM 95



Farron

Hayatımda pek çok kez korktum. O kadar çok korktum ki, sanki güneş bir daha o karanlığın içinden hiç parlamayacakmış gibi hissettim. Goblinler evimi yakıp yıkarken kızılağaçta saklandığım zamanki gibi. Ya da Büyücü'nün gözlerine baktığımda ve kendimin en kötü yanlarını bana bakarken gördüğümde. Ya da annemin ölü bedenini tuttuğumda ve karşılaşacağım her zorlukla onun rehberliği olmadan yüzleşeceğimi fark ettiğimde.

Ancak havuzun önünde durmak tamamen farklı bir korku türüdür.

Odayı süsleyen elmas şeklindeki dev kristallerden bedenime yeşil ışık yayılıyor. Sanki sadece onların ışıltısında olmak bile bedenimin iradesini tüketiyor; onların parlaklığı altında küçülüyorum. Işıkları derimi kesip geçiyor, beni çıplak bir iskelet halinde bırakıyor, her zayıf düşüncem parçalara ayrılıp sergileniyor.

Taş odanın ortasında rezervuar yer alır: mürekkep karası sudan oluşan büyük bir havuz. Zümrüt dikitler yerden yükselirken, ölümcül sivrilikteki sarkıtlar tavandan aşağı doğru uzanıyor. Parlak yeşil enerji her bir kristalden akarak topraktan rezervuara doğru yükselir. Ne zaman Enerji hatları havuza ulaştığında, sıvı ışık gibi suya damlayarak suyun yağlı ve ışıltılı görünmesini sağlar.

Karanlıkta kalan bir şey var. Pusuda bekleyen bir şey.

Farron, Sonbahar kanı. Gel-

"Bitirdin mi?" Caspian'ın sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Evet. Her şey yerli yerinde."

Devasa kristallerin her birinin dibine Nori'nin mantarlarından miselyum ekтім. Taştaki çatlaklarda büyümeleri için bir büyüye ihtiyaçları olacak.

ve birbirleriyle bir bağlantı kurarlar. Bu yerin enerjisini çekecek kadar güçlü bir bağlantı.

Büyümün onları hayata döndürmekten daha fazlasını yapması gerekecek. Güçlerini değiştirmeliyim. Hayvanların ya da bitkilerin canlılığını emmek yerine, bu mantarların büyüyü emmesini istiyorum.

"Pekâlâ o zaman!" Caspian ellerini çırpıyor, ses odanın içinde yankılanıyor. "Neyi bekliyoruz? Burayı yerle bir edelim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kel ve George hapishaneye giden yolu buldular mı? *Yaşıyorlar mı?*

Sana gösterebilirim Farron, Sonbahar kanı.

Başımı bir kez daha sallıyorum. Burada oyalanamayız. Bunu hemen yapmalıyım. "Büyüyü söylemem gerek."

"Öyleyse söyle." Yeşil ışık Caspian'ın yüz hatlarında titreşerek Yakışıklı yüzü gölgelerle keskinleşiyor. Sığ nefeslerle göğsü kabarıyor ve yerinde duramıyor, sanki tuzağa yakalanmış bir canavar gibi odanın içinde volta atıyor. *Havuza bakmayı reddediyor.*

Ben cevap vermeyince Caspian gözlerini kısarak kapatıyor. "Söyle, Farron." *Söyle Farron, Sonbahar kanı. Sana yardım edeyim.*

Avuçlarım terliyor ve yere diz çöküp ellerimi taş zemine koymadan önce onları pantolonuma siliyorum. Burada olmamalıydım. Vücudumdaki her sinir buranın yanlış olduğunu biliyor. Ama başka seçeneğim yok.

Kadim hissettiren, Vadi'nin en eski büyüyle bağlantılı kelimelere ulaşmadan önce büyüyü kafamda binlerce kez yeniden yazdım. Ben Sonbahar'ın Yüce Prensiyim. Eş bağılılığım uyandı ve kalbimde gelişiyor. Lanetim bozuldu. Büyü yapabilecek biri varsa, o da benim.

Ayrıca, Caspian bana yardım etti. Burayı herkesten daha iyi biliyor.

"Kadim fısıltılar ve derin gölgeler, yakarışımızı duyun, büyü'nün sızmasına izin verin.

Özünü ortaya çıkar, mistik güçlerin çekilip büyüdüğü yere akmasına izin ver." Sesim yumuşak, kelimeleri görevlerini yerine getirmeleri için ikna ediyorum.

"Daha yüksek sesle," diye homurdanıyor Caspian. "Bu işe yaramalı."

Boğazımı temizliyorum ve daha güçlü konuşuyorum: "Aydın küllerinde yetişmiş, büyü'nün geliştiği ve ruhların iz sürdüğü gizli bir vadi. Gücü kucakla, şişmesine izin ver, görünmeyen diyarlarda, fae'lerin yaşayabileceği yerlerde."

Sözcüklerim havada kıvılcımlar saçıyor, ama hiçbir sihir yakalanmıyor, büyü'nün parıltısı hedefini bulmuyor. Boğazım çok kuru hissediyor.

Havuzu bakıyorum. Varlığı çok büyük. Çok fazla keder var

...

Tam bir umutsuzluk kapladı içimi. Kel'in labirentten geçmesini nasıl beklerdik? Yanında George'la birlikte ölü yatıyor olacak, Kraliçe de sonsuza dek kafesinde çürümeye terk edilecek. Yıldızlar Ezryn'in nerede olduğunu biliyor. Muhtemelen o da ölmüştür, bedeni çoktan bembeyaz olmuştur. Zihnimde bir görüntü beliriyor. Dayton sırt üstü yatmış, kanı arenanın kumlarına akıyor, vücudu kılıç ve okla parçalanmış.

"Kelimeleri söyle Farron," diye homurdanıyor Caspian. "Devam et."

Ama neden? Onu görebiliyorum, adımları haykırıyor. Onu koruyamıyorum. Eşimi koruyamıyorum. Gölgeler yerden fışkırıyor, Rosalina'nın kollarını, bacaklarını, vücudunu sarıyor. Beni ararken gözleri vahşileşiyor.

Var olmamın bir anlamı yok. Yaptığımız her şeyin bir anlamı kalmadı.

"Söyle. Söyle. Kelimeler." Caspian önümde, mor bakışları yakıyor. Kabaca gömleğimi tutuyor ve avucunu kalbime dayıyor. "Burada ne kadar gücün kaldıysa, onu bul. Onun içeri girmesine izin verme, Farron. Sahip olduğun her şeyle kalbini koru. Ve o lanet kelimeleri söyle."

Avuçlarıma taş değdi. Tenimin üzerinde yeşil ışık. Caspian'ın eli kalbimde. Dokunuşu beni buraya geri bağlıyor.

"Uyu, ey büyü, sessizce dinlen. Özün soluyor, ama yine de kutsanmış. Derinlere dön, bırak yaşayanlar görsün, ve sakın uykunda, özgür ol," diyorum. Sözlerimin daha fazla güce, daha fazla sihre ihtiyacı var. *Kalbimdeki gücü bulmalıyım.*

Bakışlarımı içime, göremediğim ama sadece hissettiğim o yere çeviriyorum. İçimde bir şey var, değerli ve keşfedilmemiş bir şey ...

Bir kıvılcım.

Nefesim kesiliyor, sonra içimde onu takip ediyorum. Altın ışığın dalları. Güneşin ufuktaki parlak çatlağı ve hem yukarıda hem de aşağıda bir yıldız denizinin ışıltısı. Önemli bir şey oldu.

Uğruna savaşmaya değer bir şey.

"Çünkü büyü sınır tanımaz, ancak yeniden yolculuk eder. Sonsuza dek gerçek bir döngü" diyorum, sesime yeni bir ritim katarak. Sözlerim birbiri üzerinde yankılanıyor. Caspian titrek bir gülümseme veriyor, sonra göğsüme daha sıkı sarılıyor.

Parmaklarım taşı kavırıyor. "Bu dünyadaki saltanatın artık azalıyor. Doğanın kazandığı huzurlu bir öz."

Odada sessizlik hakim. Caspian ve ben gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize bakıyoruz. Ayağa kalktım, onu da yanıma çektim.

"İşe yarıyor mu?" diye nefes alıyor.

Mantarlar kıpırdanıyor, sonra düzeliyor, siyah kubbeleri büyüyor. Miselyumun karanlık dalları toprağın altında yılan gibi kıvrılıyor, havuza akan zümrüt nehirleri çaprazlıyor.

Yer sarsılmaya başlıyor ve kendimi sabitlemek için Caspian'ı daha sıkı kavıyorum.

Tavandan taşlar düşüyor ve kristaller titriyor. Parlayan ışıkları titriyor. Nefesimi tutuyorum.

Kulakları sağır eden bir kükremeyle kristaller sayısız parlak parçaya ayrılır. Zehirli bir yağmur gibi yere saçılıyorlar. Başımızı darbelerden koruyarak eğildik. Odayı bir çığlık kakofonisi dolduruyor, tekrar tekrar ağlayan bir kadının sesi.

Oda tamamen karanlığa gömülür.

"Başardık," diye fısıldıyor Caspian. "Başardık!"

Ama cevap veremiyorum. Sadece karanlığa bakabiliyorum. Havuzdan bir şey çıkıyor.

Birisi.

"Hoş geldin Farron, Sonbahar kanı," diyor varlık, fısıltılar ve çığlıklardan oluşan bir koro tek bir sese dönüşmüş. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

BÖLÜM 96



Hazar

Ben gölgelerde doğdum. Karanlığa yabancı değilim.

Ama burada, gölgeler geriye bakıyor.

Kırılmayacağım, diye fısıldıyorum içimden. Parçalanmayacağım.

Kırılmayacaksın. Parçalanacaksın. Sonra yükseleceksin.

Düşüncelerim bile güvende değil. Sesi içimde dolaşıyor, fısıltıları zihnimin içinden geliyor. Ondan ne kadar kaçmak istesem de, gerçeği biliyorum.

Beni o yaptı.

O benim.

Bu felç edici tutuşu kıracak bir şeye ihtiyacım var. Yanağımın içini sertçe ısırp kan çekiyorum. Acı beni kendime getiriyor. Karanlıkta sendeleyerek havuzdan uzaklaşıyorum.

Farron'un büyüğü işe yaradı; mantarları kristallerin içindeki büyüğü yok etti. İnanmadığım tanrılara, teorize ettiğimiz zincirleme reaksiyonun işe yaraması ve bu büyüye bağlı tüm kristallerin de paramparça olması için dua edebilirim.

Ama havuzda hala sihir var. Kraliçe'nin özü, bu bağlantıyı öteki dünyalarla tutmaya yetecek kadar rezervuarın içinde. Beklediği yere.

Aradığı şeyi ona vermemeliyim.

Ayaklarımın üzerinde durup karanlığa bakıyorum. "Merhaba, baba."

Sıra, Aurelia'nın yaşam yaratma yeteneğini o kadar kıskanmıştı ki, dünyamızın ötesinden güçler aradı. Yeşil Alev Baronu cevap verdi. Ona ne denir bilmiyorum. Bir tanrı, bir peygamber, bir hayalet, bir iblis. Son verdiği dünyaların küllerinden bir pelerin giyiyor. Ve eğer benim

Anne başarırsa, bu geçitten dünyamıza adım atabilecek ve bir başkasını talep edebilecek.

Kristaller olmadan, hazneden yayılan hayali bir parıltı dışında oda zifiri karanlık. Babam suyun üstünde yüzüyor. Ne zaman Daha önce de onun yanına getirilmiştim, bir fae devi olarak ortaya çıkmıştı, eli benimkinin iki katı büyüklüğündeydi, gözleri sütlü portallar gibiydi. Başka bir şekli daha olduğunu biliyorum. Rüyalarımnda gördüğüm bir şekil: korkunç bir canavarın ağzı ve gözleri yerine açık delikleri olan yeşil alevden bir felaket.

Artık normal boyutlarda bir fae şeklini almıştır. Teni kemik beyazı, beline kadar uzanan saçları, unutulmuş mezar taşlarını süsleyen likenlerin solgun parlaklığı. Vadi'deki fae'lerden daha uzun olan kulakları sivri uçlara doğru inceliyor. Vücudunu zümrüt yeşili giysiler süslüyor, dökümleri ve desenleri benim için bilinmez. Başka bir dünyadan gelen bir yaratık.

El ve ayak bileklerinden yeşil ateşten ipler uzanıyor. Sira'nın Aurelia'dan hortumladığı tüm sihir bu havuza Baron'a burada bazı bedensellikler hediye etmeye yetecek kadar güç verdi, ancak içinden geçecek kadar güçlü değil.

Ama bu beni hala kıramayacağı anlamına gelmiyor.

"Bana geri döneceğini biliyordum oğlum. Su benimle konuşuyor. Her dalgalanmada hissediyorum. Kalbinin titreyişinde duyuyorum. Bir hediye arıyorsun. Ben de bir tane vereceğim." Sesi etrafımda konuşan binlerce adam gibi geliyor, çığlıklar ve haykırışlar kelimelerindeki otoritenin ardına diziliyor.

Sesi duyunca dizlerimin bağı çözülüyor ama kendimi dik tutuyorum. Dışlerimi sıkarak onun boş bakışlarına bakıyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Her şeyi arıyorsun."

Sesi bana bir rüzgâr gibi saldırıyor ve ben çığlık atıyorum, kendi sesim selin içinde kayboluyor. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum, beni burada tutmak için acının ısırığını tekrar hissediyorum, beni toprakta tutuyor.

"Kristallerimi paramparça ettin evlat. Bunun beni durduracağını mı sandın?"

"Bunun seni susturabileceğini düşündüm," diye homurdandım.

"Ne zaman karşıma çıkıp havuza girmeyi reddetsen, annenin kalbini kırıyorsun."

"Ah, demek her şeyi bilmiyorsun," diyorum kendimden emin bir hava yaratmaya çalışarak. "Annemin bir kalbi yok."

Baron iç çekiyor, nefesi saçlarımı geriye savuran bir rüzgâr yaratıyor. "Gel, Caspian, oğlum. Vakit geldi. Sana her şeyi hediye edeceğim. Her dileğini

kalbinde yatan her şey gerçek olabilir. Tek yapman gereken havuzda bana katılmak. Suya adımını at. Kaderini kabul et."

"Hayır." Annemin her zaman istediği şey buydu. Sadece benim için değil, tüm Vale için ölüm fermanımın sebebi. O havuza girdiğimde ne olacağını biliyorum.

"Onu suda gördüm," diyor Baron. "Bu senin kaderin." "Kaderin canı cehenneme." Ondan uzaklaşıyorum. Farron'u bulup buradan çıkmalıyım. Buradan. Kristalleri yok ettik. Artık her şey Kel'e bağlı.

Etrafımda yeşil alevler fışkırıyor, beni dört bir yandan kuşatıyor. Sendeleterek geçecek bir yol arıyorum.

"Caspian," der Baron şarkıya yakın bir sesle, "bana gelmenin bir nedeni var."

"Evet. Seni durdurmak için." Alevlerin arasında bir yol bulmak için daireler çiziyorum. Tek yol ona geri dönüyor. Havuza geri dönüyor.

"Seni ondan kurtarabilirim."

Başımı Baron'a doğru çeviriyorum. "Beni kimden kurtaracaksın?"

"Annen." Kafatası beyazı dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sana musallat oluyor. Sana her baktığında kırbacını hissediyorsun. Ama başka biri daha var, değil mi oğlum? Bir kız."

"Sessizlik," diye homurdanıyorum.

"Kardeşim," diye tıslıyor. "Kardeş olarak seçtiğin kişi için endişeleniyorsun. Annen onu öldürecek, değil mi? Bir gün mü? Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ama korkmana gerek yok, oğlum. Gel. Sana hayatında anneni sonsuza dek yok edebileceğin tüm yolları göstereceğim."

Ona doğru titrek bir adım attım. "Seni bu diyara annem getirdi. O senin çocuğunu doğurdu. Yaptığı her şeyi senin için yapıyor ve sen onu yok etmemi mi istiyorsun?"

Babamın süt gibi bakışları üzerimde geziniyor. "Sana sahip olurdum, oğlum. Bu evrende pek çok mucize var. Dünyalar üzerine dünyalar üzerine dünyalar.

Benim kalbim başka bir diyar için atıyor. Ama bu ... ah, bu çok güzel, değil mi? Küllerinde yürümek ne kadar tatlı olacak. Bunu benim için yapmalısın, oğlum."

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Havuzun kenarına doğru bir adım atıyor. "Uzun zamandır gücümü taşıyacak kadar güçlü bir araç arıyordum. Sıra varisim için güçlü bir araçtı ama asıl hazine sensin. Sana kozmosu iradene boyun eğdirecek kadar güç vereceğim. Sana bu dünyayı hediye edeceğim, evlat. Al onu.

Ben. Dişlerini derisine geçir. Bir tanesinin yeterli olmadığını göreceksin." Ellerinizi uzatır. "Onlardan o kadar çok var ki, olgun meyveler gibi evrenin üzerinde sallanırlar. Teker teker, hepsine sahip olacağım."

Havuzun kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum, tenim sanki kopup ona ait olmak istiyormuş gibi hissediyorum. "Bu gücü istemiyorum."

Baron öne çıkıyor ve önümde eğiliyor. Hayaletimsi eli önce başımı, sonra yanağımı okşuyor. Sözleri neredeyse şefkat dolu. "Seçme şansın yok. Bu yol senin için seçildi. Ben bunu gördüm ve sen de göreceksin."

Pençe gibi parmakları kafatasımın arkasına giriyor ve başımı suyun üzerine indiriyor. Çekişine karşı çığlık atıp çırpınıyorum ama kurtulamıyorum.

Boşluk bana bakıyor ve ben de arkama bakmak zorunda kalıyorum.

Havuz görüntülere dönüşüyor, her bir dalgalanma geleceğin farklı bir yolunu gösteriyor ve ben her birinde aynı şeyi görüyorum: yıkım. Dehşet. Güç içinde güç, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Gözlerim diğerlerinden daha büyük ve parlak bir dalgalanmayı takip ediyor. Kaderin dokusuna kazınmış bir dalgalanma. Kozmosun altında dimdik duruyorum.

Üstümde kocaman, beyaz bir ay ve parlayan yıldızlar, ayaklarımın dibinde kara bulutlar ve aşağıda Büyülü Vadi'yi görüyorum. Bir savaş haritasına benziyor, parçaları istediğim gibi hareket ettirebileceğim bir harita.

Bulutlar Castletree'yi ortaya çıkarmak için ayrılıyor. Şimdi farklı, koyu siyah kabuğu var. Dikenler her dalın etrafını sarmış, çalılardan bir kale oluşturmuş. Annemin bedeni bir bez bebek gibi gevşek yatıyor, ağacın en tepesinde bir diken tarafından kazığa oturtulmuş. Gururlu bir gösteri.

Göğsümde neşeye benzer bir şey titriyor ama bu tam olarak neşe değil. Gerçek mutluluk olamayacak kadar sessiz. Daha çok... memnuniyet.

Birisi elinde parlak beyaz ışıktan bir yay tutarak Castletree'nin balkonuna doğru yürüyor. Kız kardeşim, Wrenley. Küçük Birdy, çok güzel-

Gözleri hayali bir yeşil ışıkla parlıyor. Bulutların arasından bana gülümsüyor, sonra selamlamak için yayını kaldırıyor. Aşağıda, Castletree'nin dibinde, yeşil alevler içinde kıvranan devasa bir iskelet ordusu neşeye kemiklerini şakırdatıyor.

"Sen bu amaç için doğdun," diyor bir ses. Sevdiğim bir ses.

Döndüğümde Rosalina'nın bulutların arasında yanımda durduğunu ve Vadi'ye baktığını görüyorum. Siyah bir elbise giymiş, kumaşı dikenler gibi vücudunda geziniyor. Saçlarını çalılardan oluşan kıvrımlı bir taç süslüyor. Boğazıma düğümlenen uhrevi bir güzelliği var.

"Prenses," diye fısıldıyorum ve ona uzanıyorum.

Başını kaldırıp zümrüt gibi yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Yoksa neden buradasın, Caspian? Sen Yeşil Alev'i kullanmak için yaratıldın. Bu senin kaderin ve ben de senin eşinim." Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu *bizim* kaderimiz."

Bir adım geri atıyorum. "Hayır. Bunu senin için istemiyorum."

Tekrar Vale'ye bakar. "Annen öldü. Yüce Prensler düştü. Vadi bizim Caspian ve onu istediğimiz gibi yöneteceğiz. Hayalini kurduğun her şey elimizin altında." "Kes şunu

Rose. Bu sen değilsin," diye fısıldıyorum.

"Hayatın boyunca güneşin altında hüküm sürmek istedin. Yeşil Alev seni iyileştirecek, Caspian. Gerçek bir evin olacak. Tüm Vadi'nin." Sesinin şiddeti artıyor, heyecanlı, hatta çılgınca bir hal alıyor. "Şu fae'leri görüyor musun? Senden nefret ediyorlardı. Senin için onları bitireceğim, aşkım. Sonunda hak ettiğin saygıyı göreceksin. Ait olacağın bir yer."

Geriye doğru sendeliyorum, ayaklarım kenarda kayıyor. Bir adım daha atarsam bu bulutlardan yuvarlanıp aşağıdaki Vale'ye düşeceğim.

Rosalina önüme geçip elini uzatıyor. "Daha fazla beklemene gerek yok, Caspian. Sonsuza dek senin olacağım. Benimle gel. Eşlik bağımız yıldızlarda yazılı, tıpkı senin bu dünya üzerindeki ebedi hâkimiyetin gibi."

Yüzüne bakıyorum, tanıdığım Rosalina'dan herhangi bir kalıntı arıyorum. Babası için özgürlüğünden vazgeçen kadın. Böyle bir istismar karşısında bile sevginin kalbini terk etmesine asla izin vermeyen kadın. Bir kötünün içinde iyilik olabileceğine inanan kadın.

"İstedğin bu değil, Çiçek," diye fısıldıyorum. "İstedğim bu değil."

Dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Ne istediğinin bir önemi yok. Sen bunun için doğdun, sadece bunun için. Sen Yeşil Alev'sin!"

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve omuzlarını tutuyorum. Birlikte geriye doğru yuvarlanıyoruz, kara bulutlardan düşüyoruz. Rüzgâr ikimizin de yanından hızla geçiyor, su damlaları yüzüme vuruyor-

Kendimi taştan yukarı itiyorum, uzanıyorum ve babamın bileğini kafatasımın arkasından koparıyorum. Yüzüm bir nefes ötede havuza. Baron'u kendimden uzağa fırlatarak geriye doğru sendeledim. Tıslıyor.

"Ben senin silahın değilim," diyorum.

"Doğuştan gelen hakkından kaçamazsın," diye hırlıyor.

Taş zeminde kendime bir yer bulup ayağa kalkıyorum. Toplayabildiğim tüm nefretle kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve şöyle diyorum: "Hakkımda öğrenmeniz gereken bir şey var baba, ben biraz kaosu severim. Eğer mecbur kalırsam

Kaderin planını bozarsam, bunu memnuniyetle yaparım. Ne de olsa," diye mırıldanıyorum, "kötüler başka ne işe yarar ki?"

Babam ulu bir ağacın devrilmesine benzer bir sesle kükrüyor ve tekrar havuzun ortasına doğru süzülüyor. "Tamam. Kaderle savaşabilirmişsin gibi davran. Sonundan önce bana sürünerek geleceksin, Caspian, Yeşil Alev'in koru. Bu arada ben de gözlerimi başka bir yere dikeceğim." Dönüp havuzun diğer tarafına bakar.

Bakışlarını takip ediyorum. Midem bulanıyor.

"Hayır." Farron, gözleri yeşil yeşil parlayarak suya doğru adım atıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 97



Ezryn

Köprünün uzak tarafına doğru yürüdüm. Kardeşimin öfke çığlıkları sustu. Artık başa çıkması gereken sadece ordusu var.

Kendilerini Yeşil Kural olarak adlandırsalar da, kardeşimin askerleri hala Kraliçe'nin Ordusu'nun altın zırhını giyiyorlar. Ben yaklaşırken saflar oluşturuyorlar, mızraklarını önlerine çekiyorlar. Kılıcım elimde ağırlaşıyor. Yüz asker. Yüz can. Queen's Reach'te o kadar çok çektim mi? Peki ya Yaz boyunca yolculuğum sırasında Rosalina mı?

Bu sefer düşüncelerim bulanık değil. Sadece kılıcımı kullanmak için tek nedenime odaklanıyorum: Delphia ve Eleanor'u korumak.

İki yanımda bir varlık hissettiğimde köprüyü geçmek üzereydim. Aşağı baktım.

Delphia ikiz bıçaklarını sallayarak sağıma doğru ilerliyor. Nori her iki elinde de parlayan iki balkabağı tutarak solumda ilerliyor.

Duruyorum ve gözlerime inanamayarak gözlerimi kırıştıyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" "Onları durdurmaya çalıştım!" Mozi ağlıyor. Nefes nefese yanıma koşuyor. "Söyleyeceklerini hiç dinlemediğimizi ne zaman öğreneceksin?"

Delphia bana sırtlıyor.

"Maskeli adamın icabına bakılana kadar bekledik," diyor Nori hafifçe.

"Sabrımızdan etkilenmiş olmalısınız."

Derin, sakın bir nefes alıyorum. Onları geri göndermek için çok geç. Köprüden çıkıp dolgu kumun üzerine çıkıyoruz. Ön saflardaki askerler dördümüze de bakıyor. Biri öne çıkıyor.

"Burada neyimiz varmış?" Mızrağına yaslanır. "Kan Prensi, kaçak prenses, bir sığınmacı ve küçük bir kız."

"Ben Delphie'den daha büyüğüm," diye mırıldanıyor Nori nefesinin altında, "ve aynı zamanda bir prensesim."

"Planınız nedir, Kan Prensi?" Asker kollarını uzatır. "Hepimizi öldürecek misin? Hiç sanmıyorum. Size bu işin nasıl olacağını anlatayım. Hepinizin boğazını keseceğim, sonra da İmparatorumuzu serbest bırakacağım."

Ordunun ikinci bir üyesi duruşunu değiştirir, sonra alçak sesle, "Onlar küçük kızlar, efendim. İmparator Kairyn onları canlı ele geçirmek için emir verdi."

"Umurumda değil," diye hırlıyor ilki. "Az önce uğradığı yenilgiden sonra onların ölmesini isteyecektir. Onları öldürmenin şerefini ben alacağım!"

"Şimdi onlarla savaşabilir miyiz?" Delphie bıçaklarından birini döndürerek homurdanıyor.

"Henüz değil," diye mırıldandım. Oraya gidip tek bir vuruşla bu adamın kafasını koparmak ne kadar kolay olurdu. Yüz asker. Bunu yapabilirdim, kızları güvende tutacaksa her birini öldürebilirdim. Kaburgaların kırmızı kiliyle eşleşene kadar kumu kanla boyayabilirdim.

Ama dönüp Mozi'ye bakıyorum. Öne doğru adım atıyor, mızrağını koruyucu bir şekilde önümüzde tutuyor. "Eğer onları istiyorsan, beni geçmen gerekecek."

Asker güler. "Benim için bir zevk olacak."

O asker saflarında bir Mozi daha olabilir. Birinin onlara bağışlayıcılıkla bakmasına ihtiyacı olan bir kişi daha. İkinci bir şansa ihtiyacı olan bir kişi daha.

Rosalina bana bu şansı verdi. Delphia ve Eleanor da verdi.

Ve kendime itiraf etmesem de, Keldarion bana da yeniden kardeşi olma şansı vermişti ve ben bunu reddettim.

İlerledim ve kılıcımı kınına soktum. Bahar çeliğinin *tınısı* kanyonda çınıyor. Asker bana şaşkın şaşkın bakıyor ama ben onun yanından geçip bir zamanlar Kraliçe Aurelia'ya hayatlarını adayan kadın ve erkeklerin bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Benim adım Ezryn. Bugün sizinle bir prens olarak değil, en karanlık gecelerde yolculuk etmiş, keder ve umutsuzlukla yüklenmiş bir adam olarak konuşuyorum." Sesim çölde yankılanıyor. "Hepinizin de bu yolda yürüdüğünü biliyorum. Bir zamanlar ışığın savaşçılarıydınız. O kıvılcımı bir kez daha bulmanız için size yalvarıyorum."

Saflar sessiz, mızrak sesleri ya da zırh şakırtıları bile duyulmuyor. "Bu umutsuzluk zamanında bile, kendinizi terk edilmiş ve yalnız hissettiğinizde, bunun doğru olmadığını söylediğimde beni dinleyin. Umut var, eğer sadece biz

onu bulacak cesarete sahip olmak. Kraliçe Aurelia asla geri dönmeyebilir, ama bu

düşmanlarına teslim olacağımız anlamına gelmez. Bir zamanlar ona yemin ettiniz çünkü onun savunduğu şeylere inanıyordunuz. Birlik. Denge ve hepsinden önemlisi halkımıza, diyarlarımıza ve kendimize duyduğumuz sevgi. Onun anısının unutulup gitmesine izin vermemeliyiz."

Güneş gözlerimi yakıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Rosalina'yı düşünüyorum.

Nereye giderse gitsin, ışığı etrafındakileri aydınlatıyor. O benim umudum. Onların da umudu olsun. Kalbimde taşıdığım tüm inançla devam ediyorum: "Castletree'nin gerçek varisi olan kızının size ihtiyacı var. O bizim umut ışığımız. Etrafımızda ve içimizde fırtınalar kopsa da, birlikte durabilir ve her türlü fırtınaya göğüs gerebiliriz. Kendimi kaybettim. Karanlık ve Altın Gül onu affetti, tıpkı seni affedeceği gibi. Bir zamanlar yaptığınız gibi güneşi arayın ve kurtuluşunuzu bulun." Sesim yayılıyor, güçlü ve emin. "Şimdi size soruyorum, ışığın savaşçıları, aranızdan kim bir zamanlar ettiğiniz yemini hatırlayacak? Kim Kraliçe'nin yanında duracak? Kim ışığa dönecek?"

Sessizlik sıraların ötesinden bana doğru esniyor. Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Emredersiniz," diye sesleniyor arkadan bir ses. Bir asker düzenini bozuyor ve mızrağını yere doğrultarak öne doğru yürüyor. "Yeni Kraliçe'nin yanında duracağım."

Yoldaşlarının yanından geçip yanımızda duruyor. Ona başımı sallıyorum ve o da Mozi'nin arkasında pozisyon alıyor.

Bizi tehdit eden ilk asker başını arkaya eğdi ve güldü. "Akbabalar için daha fazla et!"

Sonra başka bir ses, "Kraliçe'nin yanında duracağım." diye bağırıyor. Farklı bir asker düzeni bozup yanımıza geliyor.

"Evet, ben de!"

"Evet!"

"Yeminimi

hatırlıyorum." "Ben de

öyle!"

Askerler sıralarını terk edip bize katılırken yüzümdeki şaşkın gülümsemeyle savaşıyorum. Delphia hınzırca sırıtıyor ve bana göz kırpmıyor. Her iki yanımız askerler tarafından kuşatılana kadar ordudan kopanların sayısı artıyor.

Etrafıma bakıyorum; yenilenmiş Kraliçe'nin Ordusu etrafımızda saf tutmuş. Şimdi, Yeşil Kural'dan sadece yirmi kişi karşımızda duruyor ve yüzlerinde şok olmuş bir öfke maskesi var.

İlk asker yere tükürür. "Yeşil Kural'a Vadi üzerinde egemenlik sözü verildi. Sahte bir kurtuluş idealinin peşinden giden zayıflar tarafından korkutulmayacağız!"

"Yeşil Kural size Vadi üzerinde hâkimiyet vaat ediyor olabilir ama bu bir çorak arazinin hâkimiyeti olacak," diyorum. "İyi ve güzel olan her şeyi alıp küle çevirecekler. Biz size ikinci bir şans sunuyoruz. Kabul etmenizi tavsiye ediyorum."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Her birinizi teker teker öldüreceğim!" Delphia kolumu dürtüyor. "*Artık* dövüşebilir miyiz?"

"Bunu ben hallederim," diyor Nori ve bir adım öne çıkıyor. Tam onu uzaklaştırmak için uzandığımda, kolunu geri çekiyor ve balkabaklarını birbiri ardına fırlatıyor. Yeşil Kural'ın kalan üyelerinin arasına düşüyorlar, üzerlerinde bulanık, kahverengimsi yeşil çamur patlıyor.

"Bu da ne?" Delphia sorar.

"Harpy yuvasında bulduğum bir şeyden yarattığım bir madde." Nori'nin yüzüne ince bir gülümseme yayılıyor. "Harpiler arasında çok popüler olacaklar diyelim."

Askere sempatik bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Yerinizde olsam buradan olabildiğince uzağa kaçırdım."

Asker kahverengimsi yeşil çamurla kaplı cesedine bakar, sonra yoldaşlarına döner. "Geri çekilin!" Yeşil Kural koşarak köprüden uzaklaşır.

Nuri'nin saçlarını karıştırıyorum, sonra etrafa bakıp saflara göz gezdiriyorum. Seksen asker, Kraliçe için yenilenme yemini etmiş. Öldürmek zorunda olmadığım yüz bir savaşçı.

Köprünün altında sallanan kardeşimi göremiyorum ama öyle ya da böyle oradan çıkacak. Bu son değil. Hâlâ benim Lütfuma sahip ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım. Ama bunu kim olduğumu kaybetmeden yapabilirim. Rosalina'nın aşık olduğu adamı kaybetmeden.

Annemin kılıcını havaya kaldırıyorum. "Kraliçe için!"

"Kraliçe için!" diye yankılanıyor yeni askerlerim. Mızraklarının sesi çölde çınlıyor.

Onları Hadria'ya geri götürmek için döndüğümde gökyüzünden bir şey süzülüyor. Eğilip onu aldım ve ışığa doğru tuttum.

Büyük beyaz bir tüy.

BÖLÜM 98



Farron

Coppershire alacakaranlıkta çok güzeldir. Keep Oakheart'ın büyük yaşam alanlarına doğru yürüyorum. Ölmekte olan güneş ışığıyla sıırıslıklam olmuşken hiç bu kadar güzel görünmüş müydü? Göğsüme bir sıcaklık doluyor, neredeyse sarhoş edici bir huzur hissi.

Babam kanepede oturmuş, ikizlerle gülüşüyor. Ben yanlarından geçerken bana el sallıyorlar. Nuri yakınlardaki bir sandalyeye uzanmış, bir kitabı karıştırırken bacaklarını kolçağın üzerine uzatmış. Ben geçerken bana bakıyor ve nadir gülümsemelerinden biriyle beni şerefendiriyor.

Ailem. Ateş ve kül boyunca yanımda olan güzel ailem.

Balkona açılan cam kapılar açık, ılık Sonbahar esintisi içeri giriyor. Zengin bir hasat kokuyor, krallığım cömert ve refah içinde. Kel ve Ezryn açık kapıların yanındaki duvara yaslanmış, derin bir sohbete dalmışlar. Kel, Kış'ın parlak mavi cübbesi içinde görkemli görünüyor, alnı safir bir halkayla süslenmiş. Ezryn yıldız ışığı gümüşünden bir zırh giyiyor, miğferi solan ışıktaki parlıyor. İkisi de başlarını bana doğru sallıyor. Göğsüm kardeşliğimizin gücüyle çarpıyor.

İki figür balkondan içeri giriyor, kahkahaları neşeli bir ses çıkarıyor. Dayton kolunu Rosalina'nın omuzlarına dolamış, Rosalina da bir elini göğsünde. Beni gördüklerinde gözleri kırışıyor ve yüzlerinde gülümsemeler beliriyor. Kalbim kabarıyor. İkisi de güneşin aydınlattığı kadar güzeller.

Rosalina, yanından geçip balkona doğru yürürken eliyle kolumu okşuyor. Parmaklıklara doğru yürüyorum ve şehre bakıyorum. Vatandaşlarım sokaklarda Sonbahar'ın nimetlerini taşıyan arabaları çekmek ve el işi ürünleri satmakla meşguller. Her biri benim korumam altında. Onları güvende tutmak benim sorumluluğum.

"İstedğin her şey bu değil miydi?" diye soruyor tanıdık bir ses.

Annemin yanımda durduğunu görmek için dönüyorum. Prenses Niamh her zamanki gibi zarif görünüyor, parlak bronz zırhını giymiş, saç örgüsüne altın bir iplik işlemiş. "Anne."

Elimi tutuyor ve öpüyor, gülümsemesi çok sıcak. "Ailen güvende. Arkadaşlarınız mutlu. Aleminiz gelişiyor. Sen, sevdiklerinle çevrili. İstedğin bu mu?"

"Tabii ki öyle." Elimini yanağında gezdiriyorum. "Buraya nasıl geldin?"

"Sana kaderin iplerini göstermeye geldim, karanfil." Bir elini sırtımı döndüm ve yaşam alanlarına bakmam için bana rehberlik etti. Sevgiğim herkes orada.

"Sevdiklerini korumak için ne yapardın?" diye soruyor annem. "Her şeyi." Bana bakıyor. "Ne verirdiniz?" "Her şeyi."

Gülümüyor, sonra geriye doğru yalpalıyor. Cildi küllenmeye başlıyor, altındaki kemiği ortaya çıkarmak için toz gibi ufanıyor. Koyu halkalar gözlerini çukurlara çevirir. Zırhındaki bir deliğe bakıyor, karnındaki bir yara ortaya çıkıyor, yere kan damlatan açık bir şey. "Benim başıma gelenlerin onların başına gelmesini engelleyecek misin?"

"Anne!" Ağlıyorum, sonra dönüp yaşam alanlarına bakıyorum.

Gittiler... Yerlerini evimin gölgesi, kül rengi bir alayına bıraktılar. "Rosie!" İçeri koşarak çığlık attım. "Baba!"

Görünüşe bakılırsa bir yangın, mobilyaları toz yığınınna çevirmiş. Babamın Billy ve Dom ile oturduğu kanepede... Şimdi, üç tane gülümseyen iskelet var. Dizlerimin üzerine çöküp bir kül bulutu savuruyorum ve sürünerek yanlarına gidiyorum. "Hayır! Hayır, kardeşlerim olmaz!"

Nuri'nin uzandığı kanepede bir iskelet bacaklarını kolçağa dayamış, bir kitabın yanmış sayfaları kaburgalarına takılıyor. İçimden gırtlaktan bir çığlık geliyor ve dönüyorum.

İki iskelet balkonun yanındaki duvara yaslanmış, biri yırtık pırtık Bir zamanlar mavi olabilecek bir cübbe, diğeri ise kömürleşmiş bir zırh giymiş. Miğferin alt kısmı dağlanmış, sadece bir menteşeyle asılı duran bir çene ortaya çıkmış.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Rosie. Day."

Orada, balkona açılan kapının yanında, birbirlerine sarılmış iki iskelet var; ağızları sonsuza dek sürececek bir çığlık içinde açılmış.

Uyuşukluk bedenimi ele geçiriyor. Dizlerimin üzerinde sallanıyorum, bayılacaktım gibi hissediyorum. Tüm umutlarıma rağmen bayılacağımı umuyorum.

Annemin sesi şoku yarıp geçiyor: "Sana onları kurtaracak gücü verebilirim. Onları sonsuza dek yanında tutabilirsin."

Yavaşça yukarı bakıyorum. Ama üzerimde duran annem değildi. Bir adam. Neredeyse feylesof gibi görünüyor, ama kulakları çok uzun, yüz hatlarında bir tuhaflık var. Uzun, soluk beyaz saçları kalçalarına dökülüyor, ama nazik bir gülümsemesi var. Annemin gülümsemesi, diye düşünüyorum uzaktan.

"Kimsin sen?" Soruyorum, sesim zayıf.

"Bir arkadaş," diyor adam. "Sana yardım etmek istiyorum." "Sana nasıl güvenebilirim?"

Diz çöküyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. Onun dokunuşu beni ayakta tutan tek şey, tüm vücudum sersemlemiş ve uyuşmuş durumda.

"Onları kurtarmak için ne yapardın?" diye sorar. "Her şeyi."

"Ne verirdiniz?"

Süt beyazı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Kalbim kaburgalarımın arasında güçlü bir ritimle çarpıyor. "Her şey."

Ayağa kalkıyor. Bakışlarında kurnazca bir şey var, hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir bilgi. "O zaman buna güven."

Geri adım attı ve ben ona uzandım. "Bekle-"

Zeki ağzından bir gülümseme geçer. Geriye doğru yürümeye devam ediyor. "Her şey! Her şeyi! İşte bu, Farron, Sonbahar kanı!"

Her adımında görüşüm bulanıklaşıyor, Keep Oakheart'ın kül rengi kalıntıları saf karanlığa doğru sürükleniyor. Aniden, tek şey geriye sanki derinliklerden gelen yeşil ışıkla parlayan bir havuz kalıyor ve ...ve onu.

Adam suyun üzerinde yüzüyor, kollarını bana doğru uzatmış. "Havuza gir, Farron, Sonbahar kanı. Aradığın gücü sana vereceğim."

Göz kırpıyorum. Su o kadar yakın ki, ayın gelgitlere olan çekimi gibi çekimini hissedebiliyorum. "Peki karşılığında ne vereceğim?"

Adam gülümser. "Her şey. Her şeyi."

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve havuzun derinliğine bakıyorum. Onları kurtaracak güç ...

Annemin ölmesine gerek yoktu. Her gün birinin Dayton ya da Rosalina'yı benden alacağı korkusuyla yaşamak zorunda değilim. Onları sonsuza dek güvende tutabilirim.

"Farron!" Biri adımı haykırıyor.

Suyun üstündeki adam bana bakıyor, yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor.

"Şimdi suya gir, Farron, Sonbahar kanı."

"Farron," diyor diğer ses tekrar. "Beni dinle. Yalnız değilsin." "Su biliyor," diyor yüzen adam.

Öne doğru eğilip derinliklerine bakıyorum. O haklı. Su biliyor.

İçinde aradığım cevaplar var.

Kader tek bir adımla belirlenir: ya sese geri dönülür ya da havuza doğru ilerlenir.

"Farron, burada senin yanıdayım," diyor ses. "Bununla savaşabilirsin."

Haklıydı. Bununla savaşmalıyım. Ölümle savaşmalıyım.

Kaderime karar vermek için atmam gereken adımı biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 99



Keldarion

Kollarım dizlerimin üzerinde, başım öne eğik oturuyorum. Bu odaya geldiğimizden beri ne kadar zaman geçti? Saatler mi? Dakikalar mı? Başka kimseden ne bir ses ne de bir işaret olmamasına rağmen girişte nöbet tutuyorum. Neden devriyeleri olsun ki? Kimse labirentin kalbine ulaşamaz.

Kraliçe ile bağı olmayan hiç kimse.

George ve Anya birbirlerine fısıldayarak kalan az zamanlarının tadını çıkarıyorlar. Anya'yı yanıma alamayacağımızı bile bile Rosalina'yı buraya çağırmak zalimce bir şey miydi? Belki de. Ama bu annesini görmek için son şansıysa, bunu isteyeceğini biliyorum.

Acı kalbimi kavırıyor. Dostumdan çok uzun zamandır uzaktaydım. Bir daha asla, kendime söz veriyorum. Onu tekrar kollarıma aldığımda, gitmesine izin vermeyeceğim.

Bu da yüzeye dönmem gerektiği anlamına geliyor. Caspian'ın bize verdiği, Castletree'ye geçici bir portal oluşturacak küçük tohuma dokunuyorum. Bunu yapmak zorunda olduğum için kendimden nefret ederek ayağa kalkıyor ve George'a doğru yürüyorum. "Bu hapisane her an kırılabilir. Eğer Anya bizimle geri dönmeyecekse, bu gerçekleştiğinde burada olmamalıyız. Bu bizi sadece riske atar."

"O haklı. Artık gitmelisin," diyor Anya.

George ikimizin arasına baktı. "Hayır, henüz değil. Hala zamanımız var. ..."

Kocasına gülümsüyor. "Seni görmek kalbime yıllardır sahip olmadığı umudu verdi." Bakışlarını bana çeviriyor. "İkinize de."

Eğiliyorum. "Anlaşmalarımızı bozmanın bir yolunu bulacağım.

Yemin ederim." "Öylece gidemeyiz," diye haykırır George. "Hâlâ zamanımız var-"

Keskin, delici bir ses odayı paramparça eder. Metalin metalle buluşmasından çıkan tiz bir çınlamanın ardından patlayıcı bir patlama sesi duyulur.

Beni ileri doğru savuruyor, George'u yere düşürüyor ve vücudunu benimkiyle kaplıyor.

Dev yeşil kristaller patlar. Parçalar havaya saçılır. Bir şok dalgası yeri titretir.

Kristal parçaları vücudumun üzerinde sıcıyor, bazıları derime iğne gibi saplanıyor. Sonra odayı unutulmaz bir sessizlik dolduruyor, tek ses yumuşak yere düşen son kristal parçalarının çınlaması. Hızla göz kırpiyorum. Oda çok karanlık, yeşil parıltı kaybolmuş.

Tek ışık ... Kraliçe'den geliyor.

Odanın ortasında duruyor, sanki gece gökyüzünün bir parçası olarak doğmuş gibi ışıldıyor.

Başardılar. Caspian ve Farron başardı.

"Annie?" George beni iterek ayağa kalkmaya çalışıyor. Karısına göz kırptı. "Annie!"

"George."

Ona doğru koşar, onu kollarının arasına alır. Ona doğru kıvrılıyor. Bu bir Tuhaf bir şey; Kraliçe zihnimde her zaman muazzam, uhrevi bir varlık gibi göründü, ama George'un kucağında küçük görünüyor.

Onu öpüyor, karanlıkta kalmış ve sonunda ışığı bulmuş bir adam. Aşkları her yere yayılır. Anya'dan kıvılcımlar uçuşuyor, küçük bir yıldız yağmuru Aşağı'nın en karanlık çukurunu bile aydınlatıyor.

Vücudumdaki her sinir yanıyor. İki elimde de buzdan bir hançer belirliyor. "George, çok üzgünüm. Şimdi gitmeliyiz, yoksa çok geç olacak."

George Anya'dan uzaklaşır, saçlarını telaşla yüzünden geriye doğru iter. "Yapamam. Gelmeyeceğim. Eğer sen bizimle gelmiyorsan, ben de gelmiyorum. Seninle kalacağım." Bana döndü. "Kel, sen iyi bir adamsın. Sana güveniyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra seni oğlum gibi seviyorum. Kızımıza iyi bak. Onu sevdiğimi söyle-"

Anya, George'un kafasının yan tarafına bir şaplak atar. "Aptallık etme! Burada kalmayacaksın. Git buradan. Sıra bu yıkımı Aşağı'nın her köşesinde hissedecek ve güvence altına aldığı ilk şey ben olacağım. Hâlâ şansın varken şimdi git!"

"Beni bir daha senin yanından ayırabilecek hiçbir şey yok," diyor.

Elimdeki hançerleri sallayarak bir o yana bir bu yana zıplıyorum.

"George,
Hadi."

"Gidiyorsun," diye hırladı Anya.

"Ben değilim!"

Onu görmeden önce hissediyorum. Sırtımda sürünen, kayan bir his. Dönüp buzdan han erimi savuruyorum. Bağlandığında korkunç bir çığlık patlıyor; han erimin parlaklığı kıvrılan bir yaratığı aydınlatıyor, gölgeli bir hayalet boğ gözler ve açık bir ağız.

"Yalnız değiliz!" Ben aradım. Bu uzun sürmedi. Sıra hizmetk rlarını gönderdi bile.

"Koğ, George!" Anya onun göğsüne bastırır.

Sol tarafım bir kez daha titriyor ve dönüyorum, han erim havada u uşıyor. Bir Wraith daha haykırıyor, kılıcımın altında parçalanıyor. Kaç tane var? Zar zor görebiliyorum. Her yer onlarla kaynıyor olabilir.

Onu sıkıca kavırıyor ve kollarını iki yanına sıkıştırıyor. "Ben seninle kalıyorum. Hiçbir Şey fikrimi değiştiremez."

"Bir kızımız daha var!" Anya  ığlık atıyor.

George onu bırakır. Sendeleyerek geri çekildi. Hızla koşıyorum ve yerde kayarak han erlerimi George'un arkasında gezinen bir wraith'e doğru sürüklüyorum. Zihnim sadece Anya'nın ışığında bir wraith'e iŗaret eden titremeleri ve hafif hareketleri algılamaya odaklanabiliyor. Ama o ... baŗka bir kız mı dedi?

Rosalina'nın bir kız kardeŗi mi var?

"Ne... ne demek istiyorsun?" George fısıldar

Anya'nın göğsü kabarır. Işıkla parlayan kollarına bakar, sonra elini sola doğru iter. Büyük bir ılık huzmesi kadranı aydınlatır.    gölge hayalet çığlık atıp soluyor. Ama daha fazlası yerden fıskırarak onların yerini alıyor.

"Hamileydim," diye homurdanıyor, "Sıra beni Aŗaęı'ya götürdüğünde. Bilmiyordum! Bilmiyordum, George!"

Baŗka bir hortlak kümesi oluŗuyor. Han erlerim birini, ikisini,   n  kesiyor ama yanımda bir dördüncüsü beliriyor. Onu kesmek için zamanım yok.

Vücuduma iki karanlık dal dolanmadan önce. Nefesim kesiliyor, içimdeki her Şey buz gibi oluyor. Umutsuzluk duygusu üzerime çöküyor, tüm mutlu anılar zihnimden siliniyor.

Anya haykırıyor ve ışıktan bir cirit ileri fırlayarak canavarı delip geçiyor. Göğsümü tutarak yere yığılıyorum, kurtuluyorum. George'a geri döndü. "Bebeği bu hapishanede doğurmak zorunda kaldım. Ve sonra... ve sonra Sıra pazarlığı tekrar baŗlattı."

Han erlerim hazır, sendeleyerek ayağa kalkarken anlamlandırmaya  alıŗıyorum. Bir kez daha birini George'dan daha çok sevmiŗti: bir annenin sevgisi

ikinci çocuğu için.

"Bebeği aldı," diye nefes alıyor Anya. "Takas edecek hiçbir şeyim kalmamıştı. İkinci kızımız artık ona ait."

George tökezleyerek geri çekilir, gözlerini kırpmadan.

"Sana daha önce söyleyemedim," diye fısıldıyor. "Kalbini tekrar kıramazdım."

Etrafıma bakarken içgüdüsel dehşet beni kesiyor. Bu Wraith'lerden kaç tanesini yok ettiğimin bir önemi yok. Yerden daha fazlası fişkırıyor, sonsuz bir dehşet dalgası. "George, ya şimdi ya da asla."

"Bu benim kaderim, aşkım," diye nefes alır Anya. "Ama onu hâlâ kurtarabilirsin. Kızımızı kurtarmanın bir yolunu bul. Ona eskiden sevdiğimiz kuşların adını verdim.

Wrenley. Ne kadar güzel, değil mi?"

George gözlerini kapatır, yüzünde saf bir ıstırap ifadesi vardır. Dizlerinin üzerine çöküyor. "Yapamam-"

"Döneceksin. Vadi'de ne kadar uzun süre kalırsan, anıların o kadar çok geri dönecek. Onların kıymetini bil George." Vadi'nin Kraliçesi ölümlü kocasını öper ve geri çekilir. Gözlerini kapatır ve ellerini yavaşça havaya kaldırır. Yerden devasa, altın rengi çalılar fişkırır. George'un belini sarıyor, sonra bacaklarına ve göğsüne dolanıyor.

Kraliçe bana bakıyor ve gözleri güçle parlıyor. "Keldarion, sen Diyarların Koruyucususun. Halkımız artık senin ellerinde. Rosalina'nın liderlik etmesine yardım et. Birlikte, benim yaptığımdan daha iyisini yapın."

Sonra George'a döner. Yüzü yumuşuyor, insana benziyor. "Güle güle, aşkım. Kızlarımızı koru."

Gördüğüm son şey Wraith'lerin onun üzerine atladıkları, onu karanlıklarında yuttukları, çalıları bizi toprağa ve yüzeye doğru kamçılamaadan önce.

BÖLÜM 100



Rosalina

Dayton'ın kollarına sarılmış, yatağın yumuşaklığının ve perdelerin arasından süzülen sabah ışığının tadını çıkarıyordum ki şiddetli bir gümbürtü odamızı sarstı.

Tüm saray titriyor: bir vazoda makyaj masasından yuvarlanıyor ve bir tablo yere düşüyor. Dayton vücudunu benimkinin üzerine koyuyor.

"Deprem mi?" Ağlıyorum.

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. Neredeyse düşüyordum, ayaklarım sarsıntıdan tutunacak yer bulamıyordu. Beni balkona doğru götürüyor.

"Rosie," diye fısıldıyor. "Bak."

Kara bulutlar ufukta gürlüyor. Hayır.

Bulutlar değil.

Gölgeler.

Denizden gelen bir fırtına gibi, büyük gölgeler gökyüzünü kaplıyor ve yeri karanlığa boğuyor. Karanlığın felaketinin tepesinde, ellerini havaya kaldırmış bir figür oturuyor.

Boğazım düğümleniyor ve sıcağa rağmen alnımdan soğuk bir ter boşanıyor. Bu kadar uzaktan bile o gözleri tanıyorum.

Sıra, Aşağıların Kraliçesi, yüzeye çıktı.

"Olamaz," diyor Dayton. "Sıra hiçbir zaman açık bir saldırıya cesaret edemedi." "Belki de sadece konuşmak istiyordur," diye mırıldanıyorum.

Ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Sıra yüzeye çıktıysa, kızgın olduğu içindir.

Çok kızgın.

Bunu biz yaptık, farkındayım. Caspian, Kel, Farron ve babam aşağıda her ne yaptıysa onu öfkелendirdi.

Eğer saldırmayı seçerse, Hadria vatandaşlarının kanı bizim ellerimizde olacak. Sert bir rüzgâr saçlarımı geriye savuruyor ve Dayton'ın göğsüne doğru kıvrılıyorum.

Beni sıkıca tutuyor, ağzı sert bir çizgi gibi, gözleri öfkeyle dolu, bulutlara bakıyor.

Gölgeler Hadria'nın kalbine doğru yuvarlanıyor, sonra duruyor. Binlerce yılan gibi birbiri üzerinde dalgalanıyorlar. Sira colosseum'a bakıyor. Bize bakar.

"Saygıdeğer Hadria şehrinin vatandaşları," diye haykırıyor, sesi gök gürültüsü gibi yükseliyor. "Ben Sira, Aşağı'nın Kraliçesi ve soylularınızın zulmünü uzun zamandır reddeden bilgelerin koruyucusuyum. Aşağıdakilere karşı bir saldırganlık eylemi gerçekleştirildi ve ben de buna aynı şekilde karşılık vermeliyim. Hadria benim seçtiğim bir İmparator tarafından sahiplenildi; Cryptgarden'a ve Hadria askerlerine karşı yapılan şiddetli saldırılar, düzeni sağlamak için daha ağır bir elin gerekli olduğunu kanıtlıyor."

Kolezyum çevresindeki sokaklardan çığlıklar yükseliyor. Onun sözlerini dinlerken omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Dayton, "Sanki biz ona baskı yapıyormuşuz gibi konuşuyor, köleleri Bahar ve Yaz'ı ele geçirmiş gibi değil," diye hırlıyor. "Sikerim böyle işi. Ona ulaşmalıyım ve-"

"Bekle." Kolunu tuttum. "Şu anda ona meydan okursan ölürsün. Sen lanetini bozmuş olabilirsin ama o onlarca yıldır gücünü biriktiriyor. Önceliğimiz Hadria halkı olmalı."

Dayton başını sallıyor ama göğsündeki gerginliği, içinde biriken öfkeyi hissedebiliyorum.

Ya da belki de bu benim öfkemdir. Ona bakıyorum. Bu sözde *Kraliçe* annemi çaldı ve ailemi parçaladı. Şimdi de eşimin evini tehdit ediyor.

Gölge büyüüne sahip olmayabilirim ama onda olmayan bir şeye sahibim. Bir Kraliçe'nin kanı.

Sira'nın sesi tekrar yankılanıyor, her kelime bir gök gürültüsü gibi: "İçinde Bana karşı yapılan yanlıştan dolayı pişmanlık duyarak, Hadria'yı kendime ait olarak kabul ediyorum. Vatandaşlar, siz ve aileleriniz güvende olacaksınız." Gölgeleri dalgalanıyor, "Aşağıya ve Kraliçeniz olarak bana sadakat yemini ettiğiniz sürece. Aurelia'nın Yaz'ın Yüce Prensi olarak adlandırdığınız köpeğine yanlış yönlendirilmiş sadakatlerini sürdürmeyi seçenler, Yaz'ın soylu ailesiyle aynı kaderi paylaşacaklardır." Arkasında şimşekler çakıyor. "Tam ve mutlak yok oluş."

"Seni lanet zorba!" Dayton ılık atıyor. "Lanet Őehrimden defol!" Onu duyamaz. Ama beni duyabilir.

Rüzgâra fısıldıyorum, ona doğru sürüklenmesini istiyorum. Bir söz. Bir yemin. Sonuna kadar götüreceğim bir antlaşma. *Gölgelerde diz çökmeyeceğiz. Yıldızların arasındaki bir tahttan tekrar hükmedeceğiz.*

Sıra başını sallıyor, gözleri arıyor. Dayton'ı balkondan çekip içeri giriyorum ve pencereden süzülen Kraliçe'ye göz kulak oluyorum.

"Eğer diz çökmezsen," diye hırlıyor, "o zaman öleceksin."

Sıra gölgelerini bir küheylan gibi çeker ve gölgeler dönerek Őehirden uzaklaşmaya başlar. "Bağlılığınızı kabul etmek için şafak vakti döneceğim."

Derin bir nefes alıyorum, dizlerim bükölüyor. Gidiyor. Bunu çözmek için zamanımız var, zaman-

Kolezyum'un üzerine bir karanlık çöküyor. Dayton ve ben pencereden yukarı bakıyoruz, Sıra'nın gölge bulutları tam tepemizde. Artık onu göremiyorum ama sesi her zamankinden daha yüksek: "Gitmeden önce son bir Şey daha. Hadria'dakilerin güvenliğini tehdit eden asilerin yaşamasına izin veremem. Cömertliğimi reddetmeyi düşünenler için bir örnek olsunlar." İç geçiriyor ve sanki Şehir bir nefes alıyor. "Değerli kolezyumunuz ve isyancıların hayatları, kırık kalbimi yatıştıran merhem olacak."

"Ne?" Dayton ağlıyor. "O ne-"

Sözlerini tamamlayamadan bulutundan bir gölge seli iner ve zümrüt rengi alev parıltıları arenayı kaplar.

Altımızdaki kattan kan donduran bir çığlık yükseliyor.

"Ziyafet çekin canlarım," diye gürlüyor Sıra'nın sesi, "ama sadece kolezyumdaki isyancılara. Yeni sadık vatandaşlarımdan birine zarar vermek istemeyiz."

Dehşetle, bulutunun onu Őehirden uzaklaştırmasını izliyorum, ama artık çok daha küçük, birbiri ardına arenaya dökülen gölgeler. İskeletler, zümrüt ateşle aşılannış bedenler, gölgelerin içinde tezahür ederek kutsal kumlara yayılıyor.

Bir başka büyük gümbürtü binayı sarsıyor ve Dayton beni yakalıyor.

Karanlık bir tabaka pencereyi kaplıyor, çılgınca hareket ediyor, Çaresiz. Cam çatlıyor ve çatlaklardan karanlık sızıyor. ılık atıp kaçmaya çalışıyorum.

"Buradan çıkmalıyız," diye haykırıyor Dayton, hızla çift bıçağını kuşanıp elimi tutarak.

Beni odadan çıkarıp koridora çekti. Yerdeki kaya parçaları parçalanıyor ve zeminin parçaları toz ve kaya bulutları halinde havaya fırlıyor.

"Kolezyum," diye nefes nefese kaldım. "Onu yok ediyorlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 101



Rosalina

Dayton'ın eli benimkini sıkıca kavıyor ve kolezyuma bağlı dairelerin labirentimsi koridorlarında ilerlerken beni de kendine çekiyor. Altımızdaki zemin titrerken kalbim göğsümde çarpıyor. Toz ve molozlar havayı dolduruyor, biz ilerlerken ciğerlerimi boğuyor.

Dayton, "O lanet olası gölgeler burayı yerle bir edecek," diye hırlıyor. "Buradan çıkmamız gerek."

Dehşet çığlıkları havayı deliyor. Pencereden dışarı baktığımda sütunların arenaya düştüğünü görüyorum. Aralarında dövüştüğümüz ve yaşadığımız gladyatörler kumların üzerine dağılıyor. Yeşil alevlere bürünmüş iskeletler her taraftan saldırıyor, dövüş alanını ve tribünleri sarıyor. "Onları bırakamayız."

"Seni riske atmayacağım."

Koluna dokunuyorum. "Biz gladyatörüz Day. Kutsal kumlarınızda bir savaş var. Kaybedemeyiz."

Dayton bana bakıyor, yüzü kararlılıkla kazanmış. Kaosa rağmen gözlerinde bir sakinlik, her şeye rağmen bana umut veren sessiz bir güç var. Başını sallıyor.

Bir an bile beklemiyorum. Bir çığlıkla eski taşa doğru uzanıyorum. Gölgelemin temelde açtığı çatlaklar çalılarımın tutunmasına yardım ediyor. Yukarı fırlıyorlar, beni ve Dayton'ı sarıyorlar, sonra bizi kumlara doğru itiyorlar.

Birlikte hareket ediyoruz; Dayton mızrağını sallıyor ve ben de hançer keskinliğinde dikenlerden oluşan bir sel oluşturuyorum. Akçaağaç yaprağı simgesi boynunda parıldıyor. Arenaya indikten sonraki bir dakika içinde alevli iskeletlerden on tanesini yere serdik.

Ama Yeşil Alev goblinleri gibi, bunlar da ayakta durmaya devam ediyor.

"Partiye katılman ne güzel," diye homurdanıyor Tilla, bize doğru savaşarak.

"Bu şeyleri öldüremeyiz," diyor Dayton, mızrağıyla bir iskeletin saldırısını engellerken. "İsyancıları buradan çıkarmalıyız."

"Nasıl?" Tilla ağlıyor. "Bu iskeletleri geçsek bile, o gölge ucubeleri tüm çıkışları kapatıyor."

Üç iskeletin saldırısını engellemek için bir diken kümesini havaya kaldırırken nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor. Dikenlerimi birkaç kişiyi dışarı taşımak için kullanabilirdim ama herkesi değil. En azından yeterince hızlı değil.

Bir gladyatör daha düşerken bir ölüm ılgılığı duyulur, vücudu alevlerin arasında büzüşür. *Çabuk* bir şeyler yapmalıyız.

Düşüncelerim, Dayton'a doğru hamle yapan dev bir iskeletin çatırdayan ılgılığıyla kesiliyor, başının üzerinde sivri bir kılıç var. Dikenler, saldırmaya hazır yılanlar gibi kollarıma dolanıyor. Meydan okuyan bir kükremeye kendimi dev iskeletin yoluna atıyorum, dikenlerim ölümcül bir hassasiyetle saldırıyor.

İskeletin vücudu yeşil alevle parlarken dikenlerim anında büzüşüyor. Dikkatini bana çeviriyor ve kemikleri titreten bir kükremeye saldırıyor.

Geriye doğru çekildim, bıçağın ulaşamayacağı bir yere. Aşağı baktığımda, koyu mor sarmaşıkların belime dolandığını görüyorum.

Arkama bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Orada, kollarını açmış, önünde bir yığın çalı ırpı, duran Caspian'dır.

Yutkunarak nefes alıyor, gözleri vahşî ve karanlık. Tedirgin görünüyor.

"Cas," diye nefes alıyorum. Sanki uzuvlarım bana ait değilmiş gibi. Ona doğru tökezliyorum, arenanın geri kalanı gözden kayboluyor.

"Kendinizi beladan uzak tutamıyorsunuz, değil mi Prens?" Sırıttırıyor, normal Caspian'ın bir kısmı ona geri dönüyor.

"Konuşmayı seven birisin." Cas'ın arkasından biri çıkarken göğsümde bir ateş yayılıyor.

Gözlerim yaşardı. "Farron!"

İskeletleri, gölgeleri, her şeyi unutarak ona doğru koşuyorum. Kollarımı boynuna doluyorum.

"Rosalina," diye nefes alıyor ve beni kendine çekiyor. "Bir şeyin yok."

"Pek sayılmaz," diye hırlıyor Caspian, iskelet akınını engellemek için büyük bir çalı duvarı örüyor. "Şu anda hepimiz boku yemiş durumdayız."

Farron'dan uzaklaşıp ona bakıyorum. Dağınık kumral saç telleri gözlerini koyu gölgeler içinde bırakıyordu. "Sen iyi misin?" Fısıldıyorum. "Ne oldu?"

Orada mı?"

Farron bana gülümsüyor, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım Rosie."

"Fare." Dayton'ın sesi çığlıkların, metal şangırtılarının ve kemik çingiraklarının üzerine taşınıyor.

Çılgınca bir amaçla yürüyor, gözlerini kırpmadan bakıyor, üç çatallı mızrağı iskeletleri engelliyor ve onlara bakmasına bile gerek kalmadan kesiyor.

Dayton'ın mızrağı kolyesinin içinde kaybolur. Farron'u kollarına alır ve öper. Onu ele geçirilmiş bir adam gibi öpüyor. Benim bağlılığım sıçradı Kalbimdeki çalıları Caspian'inkilerle birleştirerek dünyanın geri kalanıyla aramızda bir kalkan oluşturun, sadece onlara bu anı birlikte yaşatmak için.

"Mmm." Caspian omuzlarını oynatıyor ve birbirine dolanmış çalılarımızı işaret ediyor. "Karıncalanıyor."

Dayton'ın elleri Farron'ın saçlarına dolanır ve Farron Dayton'ın yüzünün yan tarafını kavrayarak onu eşit bir tutkuyla öper.

"Yıldızlar aşkına," diye hırlıyor Caspian, etrafımızda kocaman bir çalı duvarı daha patlatarak. "Kavga mı ediyoruz yoksa öpüşüyor muyuz? İkincisini sevdiğimi biliyorsun, ama gerçekten, anlarınızı seçin, millet!"

Sonunda Farron geri çekilir ve saçlarını Dayton'ın gözlerinden uzaklaştırır. "Bu doğru. Hissettiğimi sanıyordum ama gerçekten doğruymuş." Bana baktı. "Siz ikiniz arkadaşsınız."

"Evet, eminim daha sonra bizi kandırabileceğin muhteşem bir masaldır, ama şimdilik buradan gidebilir miyiz?" Caspian ayağını yere vurur. "Bu çalılar sonsuza dek dayanmayacak."

Onu görmezden geliyorum ve Farron'un bakışlarını tutuyorum. "Bu doğru. Hepimiz birbirimize aitiz, tıpkı senin her zaman inandığın gibi."

Farron'un ağzı kararlı bir çizgiye oturur. "Bu şekilde devam edeceğim. Sonsuza kadar."

Dayton bir ışık parıltısı içinde kolyesindeki üç çatallı mızrağı çağırır. "Hiçbir yere gitmiyoruz, Caspian. Bu insanları katledilmeleri için bırakmayacağım."

Caspian'ın burnu kırıılır. "Şey, gerçekten buralarda takılamam. Yani, hepiniz-" Başını kaldırıyor, bir kahkaha kopuyor. "Boş ver. Anlaşıldı gibi görünüyor. İyi şanslar o zaman." Dayton'a döner. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama biraz daha az dikkat çekmem gerekiyor. Şimdiye kadar başımı ne tür belalara soktuğumu sadece tanrılar bilir."

"Teşekkür ederim Caspian," diyor Dayton. "Ciddiyim."

Caspian başını sallar, sonra Farron'a döner. Hızlı bir hareketle Farron'un çenesini kavrar ve ona sert bir bakış atar. "Kendine dikkat et Prens. I

yapacağımı biliyorum."

Farron onu iter. "Evet, seninle seyahat etmek de güzeldi Cas."

Sonunda Caspian bana döndü. Omzuma vuruyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Dikkatli ol, Prenses." Gözleri Farron'a doğru kayıyor.

"Orada ne oldu?" Fısıldıyorum.

Ağzı sert bir çizgiye dönüşür. "Unutmayın, sıcak bir ocak bile sizi kavurabilir."

Bileğini tuttum. "Bizi gerçekten burada mı bırakacaksın?"

"Merak etme. Yüksek mevkilerde arkadaşların var. Ayrıca, yakında görüşeceğiz."

Her zaman yaparım," diyor sırtarak, etrafından bir çalı salkımı patlayıp onu toprağa batırırken.

"Harika! Tabii ki, hain tam da başka bir hain işimize yarayacakken gidiyor. bıçak," diyor Dayton, sesi yarı ciddi olsa da. "Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun, Fare?"

Dayton boynundan bir şey koparır ve Farron'a fırlatır. Sonbaharın simgesi.

"Teşekkürler Day." Farron sırtıyor ve onu başının üzerine fırlatıyor. Bir ışık parlamasıyla avucunda Yiğitlik Mızrağı belirir. Farron mızrağı savurarak ileri atılır. Arkasında turuncu alevler ve yapraklardan oluşan bir iz bırakarak bütün iskelet sırası. Bir an sonra, iskeletler tekrar yükselirken kemikler takırdıyor.

Farron kaşlarını çatır. "Bu yeterli değil. Ne zaman birini öldürsek bu iskeletler, kalkıp gelmeye devam ediyorlar. Tüm isyancıları buradan çıkarmalıyız."

Yüksek mevkilerdeki arkadaşlar. Yukarı bakıyorum. Üzerime bir gölge yayılıyor ama korkmuyorum. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Onları buldular. Onları buldular!"

Kanatlı atlardan oluşan bir lejyon ufukta beliriyor, görkemli formları kızgın güneşe karşı silüet oluşturuyor. Her bir at parıldayan zırhlarla bezenmiş, güçlü kanatları ritmik bir şekilde atıyor.

Dayton'ın ağzı açık kalır, sonra güler ve yuhalar. Mızrağını havaya kaldırır. "Yaz çağırdı! Dişi avcılar cevap verdi!"

Atlar dalar, zırhlı binicileri kollarını uzatarak uzanır. Gladyatörleri teker teker iskeletlerin elinden kapıp atlarının sırtına çekerler.

Parlak beyaz bir at bize doğru süzülüyor. Binicisi pırıl pırıl bir gülümseme sunuyor, bu gülümsemeyi çok iyi biliyorum çünkü her gün dostumun yüzünde hayranlıkla izliyorum.

Delphia kanatlarla süslenmiş parlak altın bir miğfer giyer. Sanki uçmak için doğmuş gibi dizginleri güvenle kavrar.

Pegasus'u bize doğru kanat çırparken, "Bir gezintiye ihtiyacın var gibi görünüyor, ağabey!" diye bağıyor.

"Delphie, seni küçük zeki velet!" Dayton neredeyse zıplayarak ağlıyor. Ona doğru koşar ve neredeyse onu kucaklayarak boğar.

"Acele edin, bu ürkütücü şeylerden biri bize ulaşmadan binin," diye bağıyor. "Bu şeyi nasıl indireceğim?" diye bağıyor yukarıdan başka bir ses. Gri bir

Pegasus kocaman kanatlarını çırparak neredeyse Farron'la beni deviriyordu. Nori dizginleri Delphie'den çok daha az zarafetle çekerek atından sinirli bir homurtu çıkarıyor. Yere yeterince alçaldığında bize ters ters bakıyor. "Ne bekliyorsunuz? Hadi gidelim!"

Farron ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz, sonra heyecanla küçük kız kardeşinin arkasına atlıyorum. Farron arkamdan atladı, büyük Üçümüze yetecek kadar büyük bir yaratık.

Atlarımız gökyüzüne doğru uçarak lejyonun geri kalanına havada katılıyor. Gladyatörler sert yüzlü kadınlara sıkıca tutunur, atlarını zahmetsiz bir zarafetle sürerler.

Altın bir kartal Delphia'nın atının önünde uçarken çığlık atıyor. "Kardeşimi bulmama yardım ettiğin için teşekkürler Justus," diye seslendiğini duyuyorum rüzgârın üzerinden.

Altımızdaki arena küçülürken aşağıya bakıyorum. Yeşil alevler hâlâ titriyor, her biri bir uyarı. Yarın, sadece arena istila edilmeyecek. Tüm Hadria olacak.

"İnanılmaz bir kurtarma," diye bağıyor Dayton kız kardeşine. "Ama şimdi planımız ne?" "Çölde bulduğumuz tek şey Dişi Avcılar değildi," diyor kız kardeşi

Geri.

Bakışlarını lejyonun önünde takip ediyorum.

Bulutların arasından sürüklenen karanlık ve korkunç bir yapı: Kairyn'in hava gemilerinden birinin siyah yelkenleri. Diğer dört tanesi de onu takip ediyor.

"Dur, Nori!" Farron ağlıyor. "O şey bizi havaya uçuracak!"

Ama göğsümde bir şey canlanıyor, acil bir çekim Vücudum elektrikle titriyordu. "Hayır, Fare. Gitmemiz gereken yer tam olarak orası."

Gemilere eşlik eden daha fazla kanatlı at bulutların arasından fırlıyor. İlkine yaklaştığımızda, dümendeki figürü seçebiliyorum.

Çok nadir görülen gülümsemesi kalbime bir ok gibi saplanıyor. Ezryn atlarımızın güvertede inebileceği yeri işaret ederek bizi ileriye doğru sallıyor.

Geriye, Sira'nın ordusunun beklediği şehrin dış mahallelerine doğru bakıyorum. Aklıma bir soru takılıyor: Wrenley aşağıda mı? Sira'nın pençelerine geri mi kaçtı? Yoksa yıkık colosseum'da bir yerlerde mi?

Titrek bir nefes alıyorum. Çok fazla bilinmeyen var. Ama prenslerim benimle.

Henüz bir umudumuz olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 102



Rosalina

Geminin güvertesinde bir hareketlilik var. Farron, Nori ve ben Pegasus'umuzdan indik ve gökyüzüne doğru havalandık gemiyi çevreleyen diğer kanatlı atlar. Dayton'ın kahkahası Delphia'yı bir daire şeklinde fırlatıp öyle bir sıkıyor ki, bir nefeste tüm nefesi dışarı fırlıyor.

Bakışlarım köprünün tepesinde Ezryn'inkilerle buluşmadan önce gemideki tüm yüzleri tarıyorum. Kalbim tekliyor. Söz verdiği gibi geri döndü. Delphia ve Nori güvende ve Aura'nın Avcıları yardımımıza geldi.

Senden hiç şüphe etmedim, bağımızın ötesine fısıldıyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme parıltısı belirliyor. *Her zaman haklı olmak zorunda mısın?*

Evet, aslında. En azından siz dördünüz söz konusu olduğunda, diyorum içimden, kaşlarımı kaldırarak.

Bakışları daralıyor ve küçük gülümsemesi kurda dönüşüyor. *Buraya gel ve seni öpmeme izin ver.*

Hevesle güvertede koşuşturan mürettebatın arasından dolanarak ilerliyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, onun kollarından uzak kaldığım her an sonsuzluk gibi geliyor.

Tam köprüye çıkan merdivenlere ulaşmak üzereyken bir ses adımı söylüyor: "Rosalina!"

Delphia ve Nori'nin birlikte durduğunu görmek için dönüyorum.

"Kızlar." Onlara doğru yürüyorum ve bir grup kucaklaşması için onları çekiyorum. "Başardınız! Kaburgadan sağ çıktınız!"

Elimden kurtulmaya çalışıyorlar ve Delphia kollarını kavuşturuyor. "Zor bile değildi," diyor.

Nori bir tırnağını karıştırıyor. "Kendi adına konuş. Saçımda hâlâ kum var."
"İkinizle de çok gurur duyuyorum," diyorum.

"Evet, şey," diye omuz silkti Delphia, gözleri köprüye kaymadan önce,
"biraz yardım aldık."

"Ona iyi baktın mı?" Bakışlarını Ezryn'e doğru takip ederek soruyorum.
Dayton ve Farron tarafından durduruldu. Day, yaptığı el hareketlerine bakılırsa destansı bir hikâyeye başlamış gibi görünüyor; Fare ve Ez ise büyülenmiş bir halde onu dinliyor. Bağlarımdan bir sıcaklık seli akıyor ve üçü de bana bakmak için dönüyor. Yüzüm onların birleşik yoğunluğu altında ısıyor. Bağımdan daha fazla duygu akıyor: memnuniyet, neşe, rahatlama. Dayton onlara eş bağımızdan bahsediyor olmalı.

"Ona gerçekten çok iyi baktık," diyor Delphia. "Çok fazla yardıma ihtiyacı vardı."

"Biz olmasaydık muhtemelen hâlâ çölde dolaşıyor olurdu," diyor Nori, sözcükler herhangi bir vurgudan yoksun.

Kıkırdıyorum. "Bundan hiç şüphem yok. Böyle yetenekli yol arkadaşları olduğu için çok şanslı."

Delphia omuz silkiyor. "Onunla tekrar maceraya atılmak o kadar da kötü bir şey olmaz. O kadar da kötü biri değildi."

"Yaşlı bir adam için," diye ekliyor Nori.

Gülerek kızlara tekrar sarılıyorum ve Ezryn'e ulaşmak için sabırsızlanarak köprüye geri dönüyorum. Merdivenleri çıkmaya başladığımda bir el bileğimi kavırıyor. Dönüp bir kadının sert, yıpranmış yüzüne bakıyorum. Saçındaki Pegasus tüylerine bakılırsa, Aura'nın Avcıları'ndan biri olmalı.

"Rosalina O'Connell?"

"Evet?" Dikizliyorum. Şahin bakışları beni tedirgin ediyor.

"Ben Başrahibe Valeria. Eşiniz, Isidora'nın oğlu Ezryn, sizin Kraliçe'nin kızı olduğunuzu söylüyor."

Sesime biraz emir vermeye zorlayarak, "Bu doğru. Ben Aurelia'nın kızıyım."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını sallıyor. "Evet, bunu görüyorum. Dahası, *hissediyorum*

Bu. Eşin senin adına Kraliçe'nin Ordusu'na komuta edebildi." Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ezryn Kraliçe'nin ordusunu Kardeşinin yanından gelen ordu. "Ezryn olağanüstü bir lider."

"Bundan emin değildim." Valeria'nın bakışları daralıyor. "Bölgemize ilk girdiğinde, çöl boyunca hareketlerini izledik. Sadece kendi çıkarlarına hizmet etmeye kararlı görünüyordu. Bu yüzden yardım için bize geldiğinde onu gönderdik. Ancak kalbim beni onu ve genç yavrularını izlemeye teşvik etti. Kendilerini akıntıya kapılmış bulan askerlerin inançlarını nasıl tazelediğini gördüm. Bir orduya komuta etmek bir şeydir, ama onların güvenini ve sadakatini kazanmak başka bir şeydir. O zaman Isidora'nın oğlunun savunması sırasında dürüstçe konuştuğunu anladım. Kraliçe'nin Ordusu'nun eski haline döndüğünü görmek

Doğru amaç ancak Kraliçe'nin Büyülü Vadi'ye denge getirmek için tekrar geldiğinin bir işareti olabilir. Bu senin yolun Altın Gül ve Dişi avcılar size ve dostlarınıza elimizden geldiğince yardımcı olacaktır."

Elini tutuyorum; sert ve nasırlı bir el. "Teşekkür ederim Başrahibe Valeria. Sizin ve savaşçılarınızın yanında savaşmak bir onurdur."

Dişi Avcı sert bir şekilde başını salladı, sonra tekrar mürettebatın arasına karıştı. Nefesimi bıraktım ve tekrar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Bir adım atıyorum

Ezryn'in sert göğsüne çarpmadan önce.

Başımı kaldırıp onun karanlık bakışlarıyla buluştuğum an, etrafımızdaki telaş sessiz görünüyor. Gemideki diğer herkes hayalete dönüşüp kayboluyor. Sadece ben ve o varız, aramızdaki hava kıvılcımlanıyor.

Zihnimde söylediklerim doğrudu, ondan hiç şüphe etmedim. Peki neden onu burada gördüğümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum?

Yüzünü inceliyorum, tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Bir şekilde *farklı*. Dışarıdan bakıldığında aynı: sert yakışıklı bir yüz, yoğun bakışlar, kıyafetler

Hareket için yaratılmış. Ama içinde bir şey hissediyorum, bağın içinden geçen bir şey. Sessizlik. Hatta bir sükunet. Sanki içsel benliği, sonunda bedenindeki durgunluğa uyuyor.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

Mürettebatın bağırıışları, insanların gemiyle ilgilenme telaşı, yakındaki Pegasus'un kanat çırpışları, dünya tekrar içeri giriyor. Delphie ve Nori ağabeylerini bulmuşlardır ve dördü bir çember oluşturmuş, hararetli bir şekilde konuşmaktadır.

"Güverte gerçekten çok kalabalık," diyorum sessizce. "Gerçekten de öyle," diyor Ezryn.

"Senin ve benim için iyi olur, bilirsin... bilgi almak." "Kesinlikle, yapmalıyız."

Dudağımı ısırdım. "Burada gerçek bir alan yok."

Ezryn göğüs göğüse durana kadar bir adım atıyor. Koyu renk gözleri parlıyor. "Güvertenin altında bir dolap var."

"Mükemmel."

Bir anda Ezryn elimi tutuyor ve beni güverteden mutfağa doğru çekiyor. Beni daha hızlı çekerken tüm vücudumu heyecanlı bir sersemlik kaplıyor. Ezryn'in yanıma çektiği Kraliçe'nin Ordusu'nun birkaç üyesi konuşmak için onu durdurmaya çalışıyor ama Ezryn onları başından savıyor.

"İçeri girin. Çabuk," diyor ve ranzanın dışındaki bir kapıyı açıyor. Kapı sadece titrek bir lambayla aydınlatılan küçük bir süpürge dolabına açılıyor. "Bu iş görür mü?" diye soruyor.

Onu duvara doğru itip arkamdan kapının koluna uzanarak kapıyı kapattıktan sonra kendimi ona doğru fırlatırken aynı anda "Oh, işe yarayacak," diyorum.

Onu sertçe öpüyorum, ağzım onunkini arzuluyor. O da benim enerjime karşılık veriyor, beni kollarıyla sarıyor ve kendine doğru çekiyor. Stars, şimdiden sertleşmiş mi? Bunun farkına varmak omurgama bir elektrik atışı gönderiyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyorum öpücüklerin arasında.

Elleri yüzümün iki yanını kavıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Loş lamba ışığı gözlerini altın bir ışıltıyla parlatıyor. "Sen benimleydin Rose. Aldığım her kararda, yaptığım her eylemde seni düşündüm. Sen benim yol gösterici pusulamsın."

Boğazım sıkılıyor ve tehditkâr gözyaşlarımı kovmak için onu tekrar sertçe öpüyorum. Ağzı benimkine karşı yavaşlıyor, nazikleşiyor, keşfe çıkıyor. Sanki her küçük hareketinde dudaklarımı inceliyor. Kirli sakalın sert çizikleri dilinin yumuşaklığıyla çelişiyor.

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Eli kulağımın ucunda geziniyor. "Beni geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Ezryn ağzımı tekrar kapıyor ve beni dolabın köşesine doğru yönlendiriyor. Dizi bacaklarımı ayırıyor, sonra kalçasının sert kası ağrıyan merkezime bastırıyor. Bağırıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. "Sus, Petal. Beklenmedik ziyaretçiler istemiyoruz."

Başımı sallıyorum, sonra bakışlarımı alaycı bir şekilde ona dikiyorum. Dilimi ağzımı kaplayan parmakların üzerinde gezdiriyorum ve o da dişlerini gıcırdatarak kendi hırıltısını zar zor bastırıyor. Dudaklarımı parmaklarından birinin ucunda gezdiriyorum, emiyorum, uzunluğunu yalıyorum, ona ağzımın neler yapabileceğini hatırlatıyorum.

"Nasıl hem hayatımı kurtarıp hem de aynı anda ölümüm olabilirsin?" diyor, sesi kısık.

Dolap o kadar küçük ki, onun gövdesi alanın çoğunu kaplıyor. Kendi boyuma rağmen kendimi küçük hissediyorum, köşeye itilmiş, bacağı bacağımın arasına sıkışmış. Ateşle, dar gömleğinin kenarlarından tutup çekerek çıkarıyorum ve yere fırlatıyorum. Islak bir tokatla yere düşüyor ve ikimiz de aşağı baktığımızda onu paspas kovanının içinde görüyoruz. Hoppala.

"O bir kazaydı, söz veriyorum," diyorum, ellerim açgözlülükle göğsünün düzlemlerinde gezinirken pek üzgün görünmediğimi bilsem de.

Ezryn kaşlarını indirir. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Dizini zonklayan amıma doğru iterken kakhaham bir inilti tarafından çalınıyor. Temas, içimde bir ihtiyaç yangını gönderiyor ve benim Tırnakları omuzlarına batıyor. Üzerimde hâlâ yazlık uyku elbisem var ve korsajı kolayca aşağı kaydırarak göğüslerimi serbest bırakıyor. Geri çekildi, gözleri göğsüme kilitlenmişti.

"Ez?"

"Özür dilerim," diyor gözünü bile kırpmadan. "Bunlara hayranlıkla bakmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Küçük bir kakhaha atıyorum, sonra ellerimi göğüslerime götürüyorum, parmaklarım yumuşak eti yoğuruyor.

"Yıldızlar, benim ölümüm olacaksınız," diye homurdanıyor adeta. "Durma, güzelim."

Ona bu dar alanda elimden geldiğince iyi bir gösteri sunuyorum, önce bir meme ucunu, sonra diğerini çekestiriyorum, göğüslerimi kaldırıyorum, sonra düşmelerine ve zıplamalarına izin veriyorum. Ezryn pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini avuçluyor, yaptığım her hareketle inliyor.

Öne doğru eğilip alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve hafifçe ısırıyorum. "Şimdi gürültücü olan sensin."

"O zaman ağzıma yapacak bir şey versen iyi olur."

Beni tekrar geriye itiyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Ellerini kalçalarımın iki yanına koyuyor, sonra o kedi gibi hareketsiz duruyor. Fırçalıyorum

parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Bana bakışı: hem hayranlık hem de şaşkınlık dolu.

Elbisemi kalçalarımın kadar itmeden önce parmakları karnımda geziniyor. "Size hizmet etmek için dizlerimin üzerinde olmak hayatımın en büyük onuru."

Külotumun kemerini dişlerinin arasına alırken kelimeler ağzımdan kaçıyor. Tek bir hamleyle onları aşağı çekiyor. Soğuk hava yerini

Nefesinin sıcaklığıyla hemen yarığıma bir öpücük konduruyor. "Ez," diye inliyorum.

"Tek yapman gereken sessiz olmak ve dilime boşalmak," diyor bir bacağımla omzumun üzerinden çekerek. "Anladın mı Petal?"

Çılgınca başımı sallıyorum, sonra amımın üzerinde uzun, baygın bir çizgi çizerken başımı duvara çarpıyorum.

Sızlanıyorum, ağzından aldığım zevkle bacaklarım titriyor. O Vücudumu nasıl çalıştıracağını, tek bir dokunuşla, tek bir bakışla beni nasıl eriteceğini her zaman çok iyi biliyordu. Dili klitorisimin etrafında dönüyor, içime dalıyor ve sahip olduğumu bilmediğim her sinir ucuyla alay ediyor.

Ezryn'in yoğunluğu arttıkça, parmakları kalçamın yumuşak etini kazdıkça, dili en hassas noktalarımın gezindikçe, beni arzudan çılgına çevirirken bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Ses çıkarmamaya çalışarak destek için yumruklarımı duvarda sıkıyorum. Acımasız ve bu hem acı verici hem de lezzetli.

"Ez," diye sızlanıyorum, kendimi kontrol edemiyorum. "Ben... Ben yapamam..."

Tekrar dalmadan önce o ateşli gözleriyle bana bakacak kadar uzun süre başını kaldırıyor, bu sefer klitorisime odaklanıyor. Dili ıslak, ılık bir işkence izi oluşturuyor ve kendimi serbest kalmanın eşliğinde hissedebiliyorum.

"Ezryn, ben ... Tanrım, ben ..."

Rahat durmuyor; sözlerim onu daha da cesaretlendirdi. "Emirlerinizi unutmayın Kraliçem," diye hırlıyor tenime karşı.

Sessiz kalmak ve onun diliyle boşalmak. Bunlardan birini kesinlikle başarabilirim.

Ezryn klitorisimi ağzına alırken aynı anda iki parmağını içime sokuyor. Orgazmım içime çökerken soluk soluğa bir inilti çıkarıyorum. Zevk dalgaları tüm bedenimin titremesine neden oluyor ve onun becerikli Dilim her titreyişte hareket ediyor. Duvara yaslanıyorum, yumruğumu ısırarak çılgınlıklarımı bastırmaya çalışıyorum. Beni şiddetle yiyip bitirmesi kalçalarımı, karnımı ve sonra göğüslerimi öpmeye dönüşüyor ve ayağa kalkmaya başlıyor, bacağımla nazikçe yere indiriyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Ağzıma bir öpücük kondurduğunda, vücudum hala artçı şoklarla titrerken, sadece aptalca bir gülümseme verebiliyorum. Dudaklarında kendimin tadını alıyorum.

"Şimdi seni becereceğim Kraliçem," diyor usulca. "Seni becereceğim, seni dolduracağım ve adımı haykırmak için yalvarmanı sağlayacağım."

İhtiyacım vücudumu kasıp kavuruyor ve onu bir başka yakıcı öpücüğe daha yaklaştırmak için boynunun arkasını pençeliyorum. Orgazmdan dolayı uzuvlarım hâlâ kemiksiz hissediyor ve beni istediği gibi yönlendirmesine izin veriyorum. Elbisem belimden kayarak yerdeki havuza düşüyor.

Beni çeviriyor, böylece kollarım duvara dayanıyor ve kalçalarım onun sikiyle aynı hızda oluyor.

Yere düşmeden önce pantolonunu karıştırdığını duyuyorum. Sonra çelik gibi sert aleti kıcıma değiyor.

"Hazır mısın, Petal?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, daralmış bir bakışla onu tutuyorum. "Çok hazırsın baba."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Dayton'la çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Belki Dayton'la birlikte biraz zaman geçirebiliriz," diye mırıldanıyorum.

Boğazının arkasından kısık bir ses çıkarıyor ve sonra omurgamın tepesine bir öpücük konduruyor. "Her seferinde bir şey, benim açgözlü kızım."

Sözleri şefkatli ve içimden bir sevinç tufanı geçiyor.

Çünkü Castletree'de yaşamaya başladığımdan beri hep böyle hissettim. Prensleri kendim için istediğim için açgözlüydüm. Ama bu hiç de bencillik değildi. Kalbim birbirimize bağlı olduğumuzu ve bunun sadece kaderin yollarında örülen bağlarımızın meselesi olduğunu biliyordu.

Şimdi Ezryn'i ve yeni eşimi düşününce kalbim küt küt atıyor. Yazın gücüyle baharın emri... Memnun bir iç çekiş bırakıyorum ve kalçalarımı Ezryn'e doğru itiyorum.

"Herkes nerede olduğumuzu merak edecek, bu yüzden seni sert ve hızlı bir şekilde alacağım. Bununla başa çıkabilir misin?" diyor, sesi karanlık vaatlerle dolu. Aletin başının amıma doğru bastırdığını hissediyorum.

"Başa çıkabilirim."

"Çığlık atma."

Ezryn içime giriyor. Beni iyi tanıyor olmalı, çünkü tam ağzımdan bir çığlık çıkmak üzereyken eli boğazımı kapatıyor.

Temposu cezalandırıcı, her vuruşu vücuduma çılgınca bir sıcaklık gönderiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, adını haykırmamak için dudağımı ısııyorum.

"Yıldızlar, Rosalina, çok iyisin," diye pantolonunu indirerek elini boğazımdan çekti. "Çok iyi bir kızsın."

Başım uğulduyor. Belki deliyim ama bu dolapta saklanmanın çok heyecan verici bir yanı var. Ezryn'i artık çok iyi tanıyorum - geçmişini, kalbini - ama bu şekilde götürülmek neredeyse birbirimizi yeni tanıyormuşuz gibi hissettiriyor. İki gizli aşık nerede olursa olsun bir an çalıyor.

Her hamlesi içim dolana kadar daha da içime işliyor. Zirvede duraklıyor ve kalçalarımı onunkine doğru döndürüyor. İnliyorum, sikiinin en derin noktama sürtünme hissi tam bir coşku.

"Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım," diye söylendim.

Kollarını ortama doluyor ve beni kendine daha da sıkı çekiyor. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

Yaptığı her hareket kasıtlı, her itme ve öğütme beni uçuruma göndermek için mükemmel bir şekilde senkronize edildi. Bacaklarım titremeye başlıyor ve çevresel görüşümde lekeler oluşuyor.

"Ez, ben gidiyorum... ah, Ez-"

"Adımı söylemen için yalvar bana. Gelmene izin vermem için yalvar."

"*Lütfen*," diye haykırıyorum, kontrolüm yıpranıyor. "Sikiinin üzerine gelirken adını söylememe izin ver!"

Memnun bir hırıltı çıkarıyor, sonra kalçalarımı iki yandan kavırıyor, hızlanıyor. "Adımı söyle, bebeğim. Adımı söyle ve seni unutulmaya götüreyim."

"Ezryn!" Aleti içimde nabız gibi atarken çığlık atıyorum. "Ezryn!"

Kendisi de haykırıyor. Doruk noktam bir gelgit dalgası gibi üzerime geliyor ve onu da içine alıyor; vücudunun içimde patladığını hissediyorum, bu düşünce sadece kendi salınımımı daha da güçlendiriyor. Kollarındaki sarsıntıları atlatıyorum, her titreyişimde iç çekiyorum.

Ezryn doğrulur ve kılıfını çıkarırken sıcak nefesi boynumu okşuyor. Beni göğsüne doğru çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ne güzel bilgi veriyorsun Rose."

Bir kahkaha atıyorum ve onu ortasından kucaklıyorum. "Konuşmayı seven birisin."

Birbirimize sarıldığımızda o yepyeni his devam ediyor. Belki de o kadar da deli değildim. Belki onda yepyeni bir şeyler vardır. Belki bende de yepyeni bir şeyler vardır.

BÖLÜM 103



Ezryn

Vücutlarımız terden kayganlaşmış, tek ses ağır nefes alış verişlerimiz. Rosalina dolabın duvarına yaslanıyor. Saçları birbirine karışmış, yüzü kızarmış. İyi sikilmiş bir kadının enfes bakışı.

Ona biraz yer açmak için geri çekilmeye çalışıyorum ama sonunda ayağımı paspas kovaına sokuyorum. Bir tekme attım, bir *gümbürtüyle* kendimi kurtardım ve Rosalina bir kahkaha patlattı. Islak gömleğim yanında duruyor. Bir parçam Rose'un bunu bilerek yaptığını, böylece gömleksiz kalmak zorunda kalacağımı düşünüyor.

Onu bir öpücükle susturuyorum. "Yakalanacağız."

"Adını haykırdığımı kimse duymadıysa, sanırım güvendedeyiz." Elini göğsümde gezdiriyor, dokunuşu yatıştırıcı bir merhem gibi.

Arkadaşım kollarıma geri döndü, ikimiz de Dayton ve Farron ile yeniden bir araya geldik.

... belki de her şey o kadar da umutsuz değildir.

Yine de Rosalina ve ben güverteye geri dönmeliyiz. Eminim Valeria ve Mozi, kurtarılan gladyatörlerin filonun geri kalanına yerleşmesine yardım etmesi için Dayton'ı işe almışlardır. Dayton'ı tekrar görmek güneşin kendisine bakmak gibiydi: dünyayı ışıkla yıkayacak özgüvene sahip, parlayan, devasa bir varlık. *Eşimin eşi*. Bana hikâyeyi çabucak anlatmış olmasına rağmen onu görür görmez değiştiğini fark ettim. Dayton'la paylaştığım kardeşliğin arkadaşlığın ötesinde olduğunu her zaman biliyordum; yıldızlardan gelen bir kaderle birbirimize bağlıydık.

"Sözünü tuttu," demişti Dayton bana, yeniden bir araya geldiğimizde, gözleri Delphie'nin üzerindeydi. "Onu güvende tuttu. Bunu yapacağımı biliyordum."

"Aslında," demeyi başarmıştım, "beni güvende tuttu."

Ve Farron'u bunca ay sonra tekrar görmek... Neredeyse görmeyecektim Onu tanıdım. Çıktığı yolculuğu dinleyecek zaman yoktu.

Onu ilkbaharda son gördüğümünden beri, ama bunun ona ağır geldiğini söyleyebilirim. Yüz ifadesinde bir boşluk vardı... gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir boşluk. Müsait olduğumda onunla konuşmam gerekecek.

Ama bunların hepsi beklemek zorundaydı. En önemli işi halletmem gerekiyordu: eşimi almak. Bu dolap Rosalina'ya pek layık olmasa da, amacına hizmet etti. Hava gemisindeki tek özel yatak odası kaptanın kamarasıydı ve onu da Yaz'ın Yüce Prensi'ne ayırdım; ne de olsa burası onun krallığı ve komutayı o hak ediyor.

Rosalina eski püskü odamızı pek umursamışa benzemiyor. Güneşe bakar gibi bana bakıyor. Eşlik bağımız aramızda şarkı söylüyor gibi görünüyor.

"Muhtemelen güverteye geri dönmeliyiz," diye mırıldandım. "Dayton yakında bir konsey toplamak isteyecektir."

Rosalina parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve başım boynunun kıvrımına yaslanana kadar beni aşağı çekiyor. "Yakında. Sadece bir dakika daha."

Bir an daha. Keşke bu süpürge dolabında onunla sonsuza dek yaşayabilseydim, savaşız, toplantısız, acısız kendi alanımızda. Kokusunu içime çekiyorum, parmaklarım kalçalarında geziniyor.

"Bu bana beni ilk öptüğün zamanı hatırlatıyor," diyor. "Seni dolaba kadar takip ettim ve sonra sen ışığı söndürdün. Sen hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" O dünya çok uzak geliyor. "İstersen bu ışığı senin için kırabilirim?"

Gülüyor, sonra ellerini çenemde büyüyen tüylerimin üzerinde gezdiriyor. "Hayır, yüzünü görmeyi seviyorum. Eşin olarak bu benim hakkım."

"Artık herkesin buna hakkı var," diye mırıldandım.

Gözlerimin içine bakabilmek için beni hafifçe geriye itiyor. "Çölde ne oldu Ez? Onu gördün mü? Kardeşini?"

"Evet." Bakışlarını tutamayarak yere bakıyorum. "Bir kez daha karşı karşıya geldik."

"Ve sen yaşıyorsun, Bahar'ın Lütfuna sahip olmasına rağmen..."

"Öfkeden gözü dönmüştü. Öfkesini ona karşı kullandım." Kardeşimin çılgınlıklarını hatırlıyorum.

"Hâlâ hayatta mı?"

Sorunun ağırlığı önümüzde havada asılı duruyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Seçtiğim yolu neden seçtiğimi bilmeme rağmen başkasının anlayacağını sanmıyorum. Ama denemeliyim. "Evet. Onu öldüremedim."

"Oh," diyor.

Ellerini tutuyorum ve ona derin derin bakıyorum. "Dinle, Rosalina. Nasıl olduğunu biliyorum

Tehlikeli Kairyn bu lütufla birlikte. Onun hayatına son verme fırsatım vardı. Ama sanki kendi hayatımın önümde serildiğini görür gibiydim. Eğer kardeşimi öldürürsem, onun gibi olacaktım. Öfkesi, üzüntüsü, acısı... Hepsi bana geçecekti. Ben senin aşık olduğun adam olmayacaktım."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor ve bir elini yırtık kulaklarımın kıvrımında gezdiriyor. "İşte bu yüzden sana aşık oldum Ezryn. Nazik kalbin yüzünden."

Nazik. Beni tanımlamak için kullanılabileceğini hiç düşünmediğim bir kelime, kötülüğüyle lanetlenmiş bir adam. "İçinde hâlâ iyi bir şeyler olduğu umuduna tutunmak zorundayım," diye fısıldıyorum.

Rosalina parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, fısıltıyla bir öpücük. "Senin yanıdayım Ezryn."

Pantolonumu yerden aldım ve cebimi karıştırdım. Sonra Kraliçe'nin Bahar simgesini uzattım. "Bunu ondan aldım. Bu olmadan ne Umut Çekici'ni kullanabilecek ne de Castletree'ye bir hevesle seyahat edebilecek.

Yüce Hükümdar olsa da, böyle bir güce sahip olmayı hak etmiyor." Onu eline verdim, parmaklarını etrafına sardım. "Ona göz kulak olmalısın."

"O sana ait," diye fısıldıyor.

"Hayır. Bu Bahar'ın hak eden bir hükümdarına ait. O kişi bulunana kadar bunu korumalısın." Bakışlarımla ona yalvarıyorum. "Bunu Bahar'ı kurtarabilecek birine vermek için bir fırsat olabilir. Lütfen, Rosalina. Buna göz kulak ol. Halkım için."

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Onu güvende tutacağım, Ez." Sonra kollarını bana doladı. "Seni güvende tutacağım."

Ona olabildiğince sıkı sarılıyorum, teninin her bir santimini kendime değdiriyorum. "Burada bir dakika daha," diye mırıldanıyorum.

"Bir dakika daha."

BÖLÜM 104



Dayton

Her nasılsa, tartışan sesler zeplinin vızıltısından bile daha yüksek. Bu çirkin şeylerden birinde olacağımı hiç düşünmemiştim. Mürettebatımızdan birkaçını korkulukların üzerinden endişeyle bakarken yakaladım, ama beni kenarda. Ufukta dalgalar yükselirken bir geminin pruvasında durmuşluğum var, ama dalgalanan bulutlar arasında yelken açmanın büyülü bir yanı var.

Yankılanan metal zemin ve tıkırdayan borularla güvertenin altı biraz daha tedirgin edici. Toplantı odasına giriyorum. Geç kalmamış olmama rağmen, tartışmalar çoktan başlamış gibi görünüyor.

Cılalı metal ve yağ kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Makinelerin yumuşak uğultusu zeminde yankılanıyor, geminin gücünü hatırlatıyor.

Yeşil Alev'in gücü.

Sanırım onları yenemiyorsanız, nasıl yapabiliyorsanız öyle kullanın.

Justus, Valeria, Delphia, Nori, Ezryn ve Fare uzun bir masanın etrafında duruyor. Rosalina onların biraz gerisinde sessizce onları izliyor. Yanına gidip şakağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kız kardeşimle Fare'nin arasına giriyorum.

"Siz dahiler Hadria'yı nasıl kurtaracağınızı henüz bulamadınız mı?" diye soruyorum. "Daha önce de açıkladığım gibi," diyor Nori, "bu istatistiksel olarak imkânsız."

"Unutma Nori," dedi Ezryn ona yumuşak bir bakış atarak, "Dişi Avcıları bulmakla ilgili söylediğin şey buydu."

Uzun saçlarını sivri bir kulağının arkasına sıkıştırarak iç geçiriyor. "Tamam, o zaman bu pek olası değil."

"Nuri haksız değil," diyor Delphia.

Masanın üzerinde ince bir su tabakası var. Delphie elini yüzeyin üzerine uzatır. Su kıpırdıyor, sonra yükseliyor ve minyatür bir

Hadria'nın modeli. Delphie'nin gözleri odaklanmış bir yoğunlukla parlıyor. suyu manipüle ediyor, onu kendi isteğine göre şekillendiriyor. Küçük dalgalanmalar ve dalgalar şehrin düzeninin karmaşık ayrıntılarını oluşturuyor. Soltide Keep'teki büyük savaş masasının bir kopyası.

Nuri elini kız kardeşimin yanına uzatıyor. Şehrin etrafında küçük kırmızı alevler yükseliyor, ışıkları suda titriyor. Sira'nın ordusunu temsil ediyor.

Çok fazla var.

"Bu sadece bir tahmin elbette," diyor Nori. "Bunu bilmemize imkan yok. Sira'nın ordusunu bırakacağı yer. Arenaya girmesine izin verdiği sayılara bakılırsa, bu güvenli bir sonuç."

"Ayrıca, Kairyn'in ne zaman geri döneceğini bilmiyoruz," diyor Delphie.

Ezryn, "Kardeşim dönerse onunla ben ilgilenirim," diyor. "Yine."

Rosalina, "Nightingale'in ya da Işıltı Yayı'nın nerede olduğunu da bilmiyoruz," diye ekliyor.

"Peki ya yeni arkadaşın?" Farron'un omzunu dürterek soruyorum. "Sence Cas sana yardımcı olabilir mi?"

Farron başını sallar. "Bence o bizden farklı bir şekilde kapana kısılmış durumda."

Ezryn alay ediyor. "Evet, annesinin fethettiği şehirde ikamet etmek için tuzağa düşürüldü."

"Her iki durumda da," diyor Farron yavaşça, "bu konuda ondan yardım bekleyemeyiz." "Kel'den ya da babamdan haber yok mu?" Rosalina bir adım daha yaklaşarak soruyor. "Senin plan işe yaradı. Annemin kafesi kırılmış olmalı. Bu Sira'nın neden bu kadar üzgün olduğunu açıklar. Ama Kel hala çok uzakta hissediyor."

Farron eşine -eşimize- doğru ilerliyor ve bir kolunu onun omzuna doluyor. "Kel kendi başının çaresine bakabilir. Onu yakında göreceğiz, eminim."

Rosalina başını sallar ve şehrin su modeline bakar.

"Peki, hepiniz ne diyorsunuz?" Kollarımı açarak söylüyorum. "Geri mi çekilelim? Her Summer vatandaşını Sira'nın zalim iradesine mi bırakalım? Onu duydunuz, boyun eğmezlerse onları öldürecekmiş. Yaz fae'leri boyun eğmez."

Ezryn uzun bir iç çekiş yapar. "Dişi avcılar, yeni toplanan Kraliçe'nin Ordusu, lejyonerleriniz ve büyünüz... Kairyn'in şehre getirdiği güçleri durdurmak için yeterli olurdu."

"Ama Sira'nın iskeletleri ve gölgeleri değil," diye bitiriyorum.

Valeria, "Bu umutsuz bir dava olsa bile, Dişi Avcılar bunu sonuna kadar götürecektir," diyor. "Kraliçe'ye hizmet etmeye yemin ettik ve bunu ölümüne yapacağız."

Justus öne doğru yürür. "Kraliçe bile biliyordu ki bazen bir Bir savaşı kazanmak için muharebeyi kaybetmek gerekir. Belki de bu o zamanlardan biridir. Hadria'yı kurtarmanın bir yolunu göremiyorum."

"Yenilgiyi kabul edemeyiz," diye bağıyor Delphia.

Herkes aynı anda konuşmaya, birbiriyle çelişmeye, tartışmaya başladığında sesler birbiriyle çarpışır.

Rosalina'nın sesi hepimizi susturarak, "Bekleyin," diye bağıyor. Gözleri kahverengiden çok altın renginde, bakışlarıyla bizi tutuyor. Rosie elini Hadria'nın üzerinde gezdiriyor, ardından suyun kabarmaya başladığı deniz temsilini işaret ediyor. "Ya Hadria'yı kurtarmasaydık? Ya onu yok etseydik?"

Delphia geminin dümeninde oturuyor, yüzü bulutlara dönük, koyu renk bukleleri rüzgârda savruluyor. Kucağında yavru bir Pegasus oturuyor.

"Bu kim olabilir?" Onun yanına oturdum.

"Bu Drusilla," diyor Delphie. "Onu bir Harpy yuvasından kurtardık. Ribs'de kalması gerekiyordu ama görünüşe göre bizi buraya kadar takip etmiş."

"Tanıdığım ruhlu bir prensese benziyor." Bir kıvrımını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İyi iş başardın. Avcıları bulmasaydın o kadar insanı asla güvenli bir yere götüremezdik."

Delphie gülümser ve bakışlarını ufka çevirir. "Sen de iyi iş çıkardın kardeşim. Farklı hissediyorsun."

"Lanetim bozuldu."

"Biliyorum ama bu daha derin bir şey." Dönüyor ve kalbime dokunuyor. "Buraya."

Bir kez olsun, sanırım ne demek istediğini anladım. "Her şey bittiğinde, sen görevden kaçmak için dünyadaki tüm zamanı hak ediyor. Hatta faiziyle birlikte yirmi beş yıl."

Delphia gülerek parmaklarını Pegasus'un yelesine doluyor. "O kadar da kötü olmayabilir. Eminim Vadi'nin etrafını bir Pegasus'la hızlıca dolaşabilirim. Bunlar."

"Eminim yapabilirsin, Del," diyorum. "Geri dönüp tüm maceralarını zavallı, sıkıcı kardeşine anlatacağına söz verdiğin sürece."

"Hayatının asla sıkıcı olacağını sanmıyorum, Day."

Çenesine hafifçe vuruyorum. "Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Delphia'nın bakışları gemide Farron ve Nori'nin ekose bir battaniyenin altında kıvrılmış, genç prensesin defterine baktığı yere kayıyor. "Yine de tek başıma maceraya atılmak o kadar da eğlenceli olmazdı."

"Sonbahar kraliyet ailesinin çok da kötü bir arkadaş olmadığına inanıyorum."

Yanaklarının rengi koyulaşıyor ve bana ters ters bakıyor. "Nori bitkiler hakkında çok şey biliyor. O yanımda olmasaydı çoktan on iki zehirli şey yemiştin."

"Bunu istemeyiz." Gülüyorum, onu yanıma çekiyorum.

Bana yaslanıyor ve ben de Pegasus'u sevmek için ona doğru uzanıyorum.

"Biliyor musun," diyor Delphia bir süre sonra, "yarınki planımızın çılgınca olduğunu söyleyecekler."

Bana kim olduklarını söylemesine gerek yok. Annem, babalarımız, Damocles ve Decimus.

"Bunu asla onaylamazlar," diye katılıyorum.

"Ama bence," diye fısıldıyor, "bizimle gurur duyarlardı."

Bakışlarım geminin kenarından, batmakta olan güneşin ışıklarıyla yıkanan aşağıdaki Hadria'ya kayıyor. "Ben de öyle düşünüyorum, Del, ve yarın, biz Halkımızı kurtarırsak, onların kılıçlarını yanımızda hissedeceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 105



Rosalina

Dayton'ı bulmak için kaptanın kamarasının kapısını gıcırdatarak açıyorum. Yatağın yanında durmuş, odaya bakıyordu. Koyu renkli ahşap ve metal dövmelerden yapılmış olmasına, çarşafların siyah olmasına ve odayı sadece loş lambaların aydınlatmasına rağmen Dayton'ın varlığı güneşin kendisi kadar sıcak hissettiriyor.

Dar siyah bir gömlek ve pantolon giyiyor: benimle aynı kıyafet. Kraliçe'nin Ordusu zırhlarının altına bunu giyiyor ve gemide sahip olduğumuz tek temiz giysi bu. Saçları nemli ve tulumdan hala bir buhar izi çıkıyor.

Bu odaya bağlı özel bir mahremiyet. Kendi saçlarım güvertenin altında aldığım duştan yeni kurumaya başladı. Spring'deki ya da Castletree'deki tuvaletler kadar lüks olmadığı kesin ama her şey gladyatör yataklarından iyidir.

"Blossom." İçeri girip kapıyı arkamdan tıklattığımda gülümsüyor. "Her şey yolunda mı?"

Kollarımı ona doluyorum, kucağına doğru eğiliyorum. "Şimdi öyle."

Toplantıda ciğerlerimiz iflas edene kadar konuşmuştuk; artık yok. Söylenmesi gereken sözler, yapılması gereken planlar yok. Şimdi sadece onun sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum. Yarın ne olursa olsun, bu geceyi yaşamak istiyorum.

"Hey, üzölmek yok. Savaşın eşiğindeyiz. Yaz aylarında bu tür akşamlar kutlama zamanıdır."

"İnan bana, seninle her gece bir kutlama." Ona bir gülümseme sunuyorum.

"Elbette öyle." Lanetini bozduğundan beri, içimde eski bir kıvılcım var. Dayton geri döndü, aylardır görmediğim biri. İlk tanıştığımızda kaplıcalarda gördüğüm o karizmatik duruş. Ama bu kez, başka bir şeyle yumuşatılmış: yepyeni bir güç ve güven.

Elimi gömleğinin derin V'si arasından görünen derisinde gezdiriyorum. "Hey Dayton, gemiye geldiğimizden beri Farron'la konuşma fırsatın oldu mu?"

"Biraz, ama bunu yakında düzeltmeyi umuyorum." "Sence o iyi mi?"

Dayton kaşını kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Kelimeleri bulmaya çalışarak alt dudağını çiğniyorum.

"Açıklaması zor. Sadece onu ilk gördüğümde farklı bir şey hissettim."

"Muhtemelen Caspian'la bu kadar çok vakit geçirdiği için yıpranmıştır. Ama üçümüz yine birlikteyiz. Ez de öyle ve çok yakında o soğuk piç Kel'in kollarına geri döneceksin. Her şey yoluna girecek Rosie.

Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapatıyorum, ona inanmayı umudun ötesinde istiyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Farron kafasını içeri uzatır. "Hey, ben de sizi arıyordum."

"İçeri gelin." Dayton kollarını açtı.

Farron içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı. Dayton ve benimle aynı siyah atleti ve pantolonu giyiyor. Belki de onu her zaman en iyi kıyafetleriyle, altın iplikle işlenmiş süslü yelekleriyle ya da en yumuşak kumaştan yapılmış yelekleriyle ya da altın okuma gözlükleriyle ve kulaklarından birini süsleyen ışıltılı bir manşetle görmeye çok alıştığım içindir, ama şu anda farklı görünüyor. Siyah ona yakışmıyor ve saçları gözlerinin önüne düşerek yüzüne gölge düşürüyor.

Benden Dayton'a bakıyor. "Günlerdir nefes almak için ilk fırsatımmış gibi hissediyorum."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Rahat bir sessizlik içinde öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Onca denemeden ve üzüntüden sonra burada olmamıza hayret ediyorum. Birlikte.

Farron ve Dayton birbirlerine bakarken aralarında görünmez bir elektrik akımı varmış gibi görünüyor. Dayton'ın odasında onları birlikte gördüğüm ilk andan beri bunu biliyordum. Birbirlerine aşık. Eş bağının ya da kaderin ötesine geçen bir aşk.

"Çok üzgünüm, Fare," diye nefes alıyor Dayton. "Son birkaç aydaki her şey için. Sana asla acı çektirmek istemedim ve yaptığım tek şey buydu-"

"Hayır, özür dilerim," diye araya giriyor Farron. "Kalbimde her zaman bildiğim şeyden asla şüphe etmemeliydim."

Farron'a doğru bir adım atıyorum ve elini tutarak onu Dayton'a ve bana yaklaştırıyorum. "Geçmişte yaşananlar bizi sadece daha güçlü kıldı. Sen, Farron,

ve sen, Dayton, benim dostumsun. Aşkımız yıldızlarda yazılıydı. Üçümüz birlikte olmak için yaratılmışız."

Farron'un dudağının kenarında bir gülümseme belirir. "Haklısın. Birlikte kalmamız gerekiyor." Sonra kendini Dayton'a atıyor, kollarını boynuna doluyor ve onu tüm gücüyle, tutkulu ve pervasızca öpüyor. Dayton'ın gözleri şaşkınlıkla açılır ve kollarını Farron'ın bedenine sarıp onun içinde erir.

Farron hararetli bir bakışla uzaklaşıyor, sonra beni ensemden kabaca yakalıyor. Ona doğru düşünüyorum ve onu derinden öpüyorum. Elleri kıcımlı kavramak için aşağıya iniyor ve ağzına doğru inliyorum. Farron'un dokunuşu daha önce hissetmediğim kadar iddialı ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Farron benden uzaklaştığında Dayton her ikimizin de yanaklarına birer elini koyuyor. Mavi gözleri arzuyla parlıyor. "Bu sefer diğer zamanlarımız gibi olmayacak. Bu bizim için yeni bir başlangıç."

"O zaman benimle seviş, Yaz Prensi. Sen de öyle, Sonbahar Prensi. Bana bu aşkı göster," diye nefes alıyorum.

Siyah gömleğimi başımın üzerine çekerek göğüslerimi serbest bırakıyorum.

Farron onun dilimi ön dişlerinin üzerinde gezdiriyorum. Sonra dar pantolonumdan sıyrılıp külotumla birlikte yere düşüyorum. Aç gözlerini görmek bile beni ateşliyor.

"Kadınımızı paylaşmayalı çok uzun zaman oldu," diyor Dayton. "Sadece kadınımızı değil, Day. *Eşimiz*," diye düzeltiyor Farron.

Dört el vücudumda geziniyor, saçlarımı okşuyor, boynuma iniyor, köprücük kemiğim boyunca ilerliyor. Dayton göğüslerimden birini kaldırıp yumuşak etine masaj yaptıktan sonra bir adak gibi Farron'a uzatıyor. Farron başını eğip açgözlülükle meme ucumu emiyor.

İçimden bir inilti titriyor ve dokunuşlarına boyun eğiyorum.

Dayton kulağıma, "Bakalım bizim için ne kadar ıslanmışsın," diye fısıldıyor. Parmağını bacaklarımın arasında kaydırıyor ve inliyor. "Eşimizi heyecanlandırmak için fazla bir şey gerekmiyor, değil mi Farron?"

Farron meme ucumu boynumun dibine kadar yalıyor ve ısırtıyor. Hassas deriyi emerken acı, tahrike dönüşüyor. "Onun vücudu bir tapınak ve biz de sadık birer tapıcıyız."

"Bu hiç adil değil," diye sızlanıyorum. "İkiniz bana karşı birlik oluyorsunuz."

Dayton parmaklarını amımdan çıkarıp loş ışığa tutuyor ve parıltıyı hayranlıkla seyrediyor. "Zavallı Blossom. Ona karşı çok mu acımasızsınız?"

Farron dudaklarını Dayton'ın parmaklarına doluyor ve derin derin emiyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Dayton tamamen erkekçe bir inilti çıkarıyor ve sikini avuçluyor. Dar pantolonun içinde o kadar zorlanıyor ki damarlarının kabardığını görebiliyorum. Farron Dayton'ın parmaklarını yalayıp temizledikten sonra geri çekiliyor ve "Eğer bu zalimceyse, nazik olmaya hiç niyetim yok" diyor.

"Ben de öyle." Dayton tek bir hareketle kıcımı kavradı ve beni havaya kaldırdı.

Kıkırdarak bir çığlık attım ve bacaklarımı beline doladım. "Ne yapıyorsun?"

Beni yatağa fırlatmadan önce kulağıma "K a y b e t t i ğ i m i z zamanı telafi ediyoruz," diye mırıldandı. "Farron, onun arkasına geç. Eşimizin bir santimine bile tapınılmasını istemiyorum."

"Benim için zevkti," diyor Farron ve hızla giysilerini çıkarıyor. Dudaklarımı yalıyorum, göğsünün pürüzsüz düzlemlerine, vücudunu saran yağsız kaslara bakıyorum.

bacaklarına ve çok lezzetli görünen çelik gibi sert sikine bakıyor. Yatağın tepesine tırmanıyor ve sırtını başlığa dayayarak oturuyor. Bacakları iki yanımda uzanıyor.

Karnımın üzerine dönüyorum, sikine doğru ilerlerken ağzım bilinçsizce açılıyor.

"Henüz değil, Blossom." Dayton ayak bileklerimden tutup beni geriye çekti ve ters çevirdi. Farron kollarını benimkilerin altına doluyor ve beni yukarı çekerek bacaklarının arasına oturmamı sağlıyor. Sert siki sırtıma baskı yapıyor, içi

Daha sonrası için söz veriyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Farron ve göğüslerime masaj yapmaya başlıyor. Birini yuvarlıyor

Başparmağı ve işaret parmağı arasında göğüs ucumu sıkıyor, sonra diğerini. Uzun parmakları sanki tüm akorlarını bildiği bir enstrümanmışım gibi tenimde oynuyor.

"Aynı fikirdeyim." Dayton yatağın ucunda durmuş bize bakıyordu.

"Bize bir gösteri yap Day," diye nefes alıyorum.

O çok sevdiğim ukala, kibirli gülümsemesini takınıyor. Farron'un elleri bu kadar iyi hissettirmeseydi, yüzünü öperdim.

Yavaşça, çok yavaşça, Dayton gömleğini çıkarıyor ve her bir kas kordonunu ortaya çıkarıyor. Karnı her nefeste geriliyor. Sonra başparmaklarını pantolonunun kemerine sokuyor ve aşağı çekiyor. Devasa çevresi sınırlarından kurtuluyor. Ucu pre-cum ile inci gibi, arzusu belli.

Farron bir iç geçiriyor, kendi aleti sırtıma yaslanıyor.

"Şimdi," diyor Dayton, gözleri vahşi bir parıltıyla parlayarak, "açlıktan ölüyorum."

Doğruca bacaklarımın arasına dalıyor. Dilinin ucu amımın dışında gezinirken haykırıyorum.

"Alabilirsin tatlım," diyor Farron. "İyi hissettiriyor mu?" "Çok iyi," diye nefes alıyorum, Farron'un kucığında kıvranıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor Dayton sıcaklığıma karşı. "Tadın ilahi. Ambrosia gibi."

Farron, Dayton'ın dil darbeleriyle eş zamanlı olarak göğüslerimi sıkıyor. Kıvranıyor ve titriyorum, ikisinin arasında dağılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye nefes alıyorum.

Dayton bir an için geri çekilir, dudaklarını yalar. "Güzel. Dölünü dilimin üzerinde istiyorum. Onu oraya götürmeme yardım et, Fare."

Bir an bile gecikmeden Dayton'ın ağzı geri dönüyor, emiyor ve yalıyor. Farron dudaklarını kulağıma yerleştiriyor, göğüslerimi daha da hararetle yoğururken kulak mememi çekiştiriyor.

Dayton iki parmağını içime soktuğunda, çözüldüm. "Gün! Fare!" Vücudum kamburlaşarak haykırıyorum. Bu sadece onları daha fazla heyecanlandırıyor gibi görünüyor ve ikisi de işkencemi ikiye katlıyor, Farron her iki meme ucumu da o kadar sert sıkıştırıyor ki çığlık atıyorum ve Dayton iki parmağı beni çalıştırırken klitorisimi emiyor.

Orgazmım coşku dalgaları halinde içimde patlıyor. Patlayıcı, titreşen zevk vücuduma yayılıyor. Farron bizi ayağa kaldırıyor ve bacaklarımın arasına uzanarak am dudaklarımı aralıyor. "İşte böyle Dayton. Her parçasını al. Kızımızın tatlılığının bir damlasının bile boşa gitmesine izin vermeyin."

Titreyen bir karmaşayım, Farron'un göğsüne yığılmışım, ama biliyorum ki Arkadaşlarımın benimle işi henüz bitmedi. Eğer istediklerini yaparlarsa, kuruyana kadar aralarında dolaşacağım. Ama ben de açlıktan ölüyorum.

Çabucak Dayton'a ve Farron'dan uzağa doğru sarsılıyorum, sonra dört ayak üstüne kalkıyorum. Kıçımın ve şişmiş amımın Farron'un yüzüne doğru geleceğini biliyorum.

Dayton şimdi yatağın kenarında diz çökmüş, ağır siki sallanıyor. İtiraz etmesine fırsat vermiyorum; dudaklarım sikinin etrafını sarıyor, Ucunu döndürüyor ve her bir pre-cum damlasını yalayıp yutuyor. Dayton başını geriye atıyor ve canavarca bir kükreme çıkarıyor.

"İstedğin bu mu, Blossom? Sikimde boğulmak mı?" diye homurdanıyor, ellerini saçlarıma doluyor. Cevap olarak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Bir yalvarış ve bir söz.

"O ne yaptığını biliyor." Farron'un arkamda diz çöktüğünü, sikinin kış yanaklarıma çarptığını hissediyorum. Sonra sikinin şişkin başı amımın girişine doğru bastırıyor. "Sana karşı koyamayacağımı biliyorsun."

Dayton, "O zaman kadınıma istediğini verelim," diye homurdanıyor.

Dayton kocaman sikini gırtlığımın arkasına kadar sokarken ben sadece boğuk bir iniltiyle haykırıyorum. Aynı anda Farron da içime dalıyor. Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlar, ağzımı ve amımı güçlü bir ritimle çalıştırıyorlar.

"Buraya gel bebeğim," diye inlediğini duyuyorum Dayton'ın, sonra üstümden öpüşme sesleri geliyor. Dayton'ın sikini hafifçe geri çekiyorum ve yukarı bakmak için boynumu eğiyorum.

Dayton, Farron'u başının arkasından tutup öne doğru çeker. Öpüşüyorlar, dilleri savaşıyor. Arkadaşlarımla birlikte beni becerirken birbirlerinden zevk aldıklarını görmek çok fazla.

"Geliyorum!" Dayton'ın sikinin etrafında çığlık atmaya çalışıyorum.

"Siktir, hissedebiliyorum," diye nefes alıyor Farron, Dayton'dan biraz geri çekilerek. "Durma," diye homurdanıyor Dayton, siki gittikçe daha sert bir şekilde içime giriyor.

Boğazım. Farron hızını koruyor, orgazmım içimde dolaşırken amım onun etrafında kenetleniyor.

İkisi de aynı anda çekmeden önce yavaşlıyorlar. Dizlerim bükülüyor ve gözlerim kafamın arkasında olsaydı şaşırırdım.

Aralarına bakıyorum, sesim titriyor. "Şimdi ikinizi izlemek istiyorum."

Dayton gülümsüyor, sonra Farron'u omuzlarından tutup yatağa çekiyor, böylece uzanıyorlar. Birbirlerine bakana kadar Farron'u kollarında neredeyse güreştirirken gülüyorum, aralarında özlem dolu bakışlar değişiyor.

Ne zamandan beri birlikteler? Dayton'ın bize ait olmadığını düşündüğümüzde Farron'un kalp kırıklığını kendi kalbim gibi hissettim.

Dayton, Farron'u yavaşça, derinden öpüyor ve gözlerimde yaşlar biriktiğini hissediyorum. Onların sevgisine, her biriyle olan ilişkiye verdiğim değer kadar değer veriyorum. *Bu kadar farklı türde sevgiyi paylaşabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum.*

Farron elini Dayton'ın göğsünde gezdiriyor, sonra da yüzünde. Vücutları birbirine o kadar yakın ki, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zor.

Gözlerim birbirine sürtünen, ikisi de içimde oldukları için parlayan siklerine kayıyor.

Kendime engel olamayıp öne doğru eğildim ve ikisini de siklerinin dibinden kavradım. Bana bakıyorlar.

"Durma," diye fısıldıyorum.

Dayton Farron'u şehvetli bir yavaşlıkla öpmeye geri dönüyor ve ben de acele etmeden, her birinin ipeksi sertliğinin tadını çıkararak tabandan uca doğru okşuyorum.

Sanırım seni seviyorum. İkinizi de. Sizi sonsuza dek sevmek istiyorum. Bunun gibi binlerce an yaşamak istiyorum. Bir milyon. Asla ayrı kalmak istemiyorum. Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemiyorum, çünkü boğazım düğümleniyor.

Gözyaşlarımı kırıştırarak her birinin kendi tarzında ne kadar güzel olduğuna odaklanıyorum. Dayton, saçları güneş ışığı gibi, vücudu çok güçlü ve koruyucu. Farron, gözleri şafak gibi altın, zayıf ve zarif. Birbirlerini o kadar güzel tamamlıyorlar ki, kalbimin iki parçası sonunda mükemmel bir şekilde yerine oturdu.

"Pekâlâ," diye nefes alıyor Dayton. "Beni böyle okşamayı bırakmazsan, oğlumun her yerine boşalacağım ve bunu yapmayı sevsem de, sanırım bugün senin için ayrılmış Blossom."

"Aramıza gel," diyor Farron ve kolumdan tutup beni ortaya doğru çekerek yatırıyor. Boynumu öpebilmek için saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor, sonra beni nazikçe Dayton'a bakacak şekilde yan yatmaya yönlendiriyor. "Seni doyuralım mı, tatlım?"

"Doydun mu?" Dayton benden önce yan yatarak soruyor. Göğüslerimi avuçluyor ve alt dudağımı ısırmaya dönüşen nazik bir öpücük veriyor. İnliyorum ve kıkırmı tekrar Farron'un sikine bastırıyorum.

"Evet, evet, ikinizi de. İkinizi de içimde istiyorum. Aynı anda." Farron'un eline tükürdüğünü duyuyorum, sonra kaygan bir parmak kıkıma sürtünüyor. "Daha önce hiç böyle iki sikin olmadı, tatlım. Çok fazla gelirse bize söyle, tamam mı?"

"Tamam."

Parmağını içime daldırıyor, beni geriyor, beni sikine hazırlıyor.

Dayton beni öpüyor ve kolanının amımın girişine bastırıldığını hissediyorum. "Bizi sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum. "Bizi istediğini söyle."

"Seni istiyorum." Sözlerim bir yalvarış.

"O hazır, Day," diyor Farron.

Dayton'ın gözleri parlar. "Seni becermemizi emret, Blossom. Seni kraliyet ailesi gibi sikmemizi."

Kalbim göğsümde vahşi bir heyecanla çarpıyor. "Becer beni. Kraliyet ailesindenmişim gibi sik beni!"

"Çok iyi," diye mırıldanıyor ve bacağımı kalçasının üzerine kaldırıyor. Tek bir nefeste, aniden tıka basa doluyorum, bir horoz amımda, diğeri kışımnda. Çığlık atıyorum. Biraz acı var ama zevk onu bastırıyor.

"Oh, siktir," diye inliyorum. "Oh, siktir, bu çok iyi."

Bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor: mümkün olan her şekilde dolgunluk ve esneme. Dayton ve Fare mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ediyorlar, sanki tüm hayatları boyunca beni böyle paylaşmak için bekliyorlarmış gibi.

"Seninle acele etmeyeceğiz tatlım," diye fısıldıyor Farron kulağıma, siki içimde seğiriyor. "Seni güzelce ve yavaşça uzatacağız."

Dayton'ın eli göğsüme geliyor, kalçalarını benimkilere doğru iterken meme ucumu parmaklarının arasında sıkıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor. "Bizim için çok ıslaksın."

Ne cevap verecek kelimeleri bulabiliyorum ne de gerçekten hareket edebiliyorum. Aralarına hapsolmuş durumdayım, bedenim onların zevki için bir araç. Sesim inlemeler ve çığlıkların bir karışımı.

"Sikimi hissedebiliyor musun, Fare?" Dayton homurdanıyor. "Seninkini hissedebiliyorum." "Sikeyim evet," diye nefes alır Farron.

Dayton'ın hızı artar. "Seni dölle dolduracağız. İkimizin de dölleriyle damlayacaksın. Bunu düşünmek hoşuna gidiyor mu, Blossom? Bacakların sırlıslıklam."

"Evet, Day," diyorum. İçimde zevk dalgaları dolaşüyor. Her tepe noktasında, düşüyormuşum gibi hissediyorum, ama onlardan biri beni yakalamak için her zaman orada.

Farron ve Dayton'ın kolları benim üstümden birbirlerine uzanıyor. Şimdi, onların nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorum. Bilmek istediğimi de hiç sanmıyorum.

Dalgam en yüksek seviyesine ulaşıyor. Her ikisinin siki de ateşli bir yoğunlukla içime giriyor ve sesim kırık bir çığlığa dönüşüyor. Daha fazla dayanamıyorum. Unutulmaya doğru düşüyorum.

Zaman bir anlığına durur gibi oluyor ve ben her şeyin farkına varıyorum. Kollarının arasında sıkışıp kalmanın verdiği güven. Önümde Dayton'ın kokusu: yıkandıktan sonra bile onu asla terk etmeyen o deniz tuzu ve misk kokusu. Nerede olursam olayım beni uyutan Farron'un nefesinin tanıdık ritmi. Bedenim dostlarım için bir yuva haline gelirken içimde hissettiğim zevkli sızı.

"Benimle gel," diye nefes alıyorum ve geleceklerini anında anlıyorum.

Zevk içimde patlıyor ve ikisi de adımı haykırıyor. Bizim dışımızdaki her şey yok olur. Sadece bu tek, görkemli anın hazzı vardır.

Döl girişlerime akıyor, beni doluluğun eşiğine kadar dolduruyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve görüş alanımda yıldızlar patlıyor.

Dalgam tepeden aşağı iniyor. Arkadaşlarımın ikisi de hâlâ içimde, nefes nefese.

Sonra Dayton güler. "İkinizi de çok seviyorum."

"Ben de ikinizi seviyorum," diyor Farron.

Dayton'ı öpüyorum, sonra Farron'un dudaklarını bulmak için boynumu çeviriyorum. "Bu aşk," diye nefes alıyorum, "sonsuzdur."



OceanofPDF.com

BÖLÜM 106



Farron

Dayton ve Rosalina'nın kahkahaları bana doğru geliyor. Bitişikteki mahzenden yatak odasına açılan kapıyı açtığımda onları çarşafılarına dolanmış bir şekilde hâlâ birlikte yatarken görüyorum. Yumuşak bir gülümseme veriyorum. Çok mutlu görünüyorlar, aşkları sonunda hep olması gerektiği gibi çiçek açmış.

Sevişmemizden sonra ikisi de yıkandı ve hemen yatağa döndüler, birbirlerinin kollarında olmaktan mutluydular. Ben de elimi yüzümü yıkamak için müsaade istedim. Benim dönmemi bekliyorlar.

Kapıyı tıklatarak kapatıyorum ve sendeleyerek nefes alıyorum. Ellerimi lavabonun iki yanına koyarak aynaya bakıyorum.

Bana bakan kim?

Bana benziyor. Kumral saçlar. Kalın kaşlar. Aynı kemik yapısı. Ama farklı olan bir şey var. *Ben farklıyım.*

Bende daha önce hiç olmadığı kadar çok şey var. Zayıflık gitti. Bana arkasından bakan adam güçlü *hissettiriyor*. Güçlü.

Yapması gerekeni yapabilir.

Gözlerimdeki altın rengi yeşil beneklere dönüşürken dudağımın köşesi yukarı kıvrılıyor. Güçlü bir enerji üzerime çöküyor ve parçalarım sürüklenip gidiyor, güneş ışığındaki toz zerreciklerinden başka bir şey değilim. Bu enerji... *içimden* kaynaklanıyor.

Mahzen çözülmeye başlıyor, kül gibi dağılıyor. Aynadan tökezleyerek uzaklaşıyorum. Yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor ve aniden siyah bir gökyüzünde süzülüyorum. Yıldızlar yok, sadece büyük kaya parçaları var. vızıldayarak geçiyor. Kendimi konumlandırmaya çalışarak bir daire çiziyorum. Bir yer işareti bakışlarımı yakalıyor.

Dev bir zümrüt taht önümde havada süzülüyordu.

Üzerine bir adam oturmuş, dirseğini dizine dayamış. Bu adamı tanıyorum, bu pek de iyi olmayan adamı. Tanıdık bir gülümseme yüzünü kaplıyor - tanıdık çünkü benim yüzümdeki aynı.

"Sakin ol Farron, Sonbahar kanı," diyor, sesi her yanıma yayılıyor.
"Önümüzde çok iş var."

Göz kırpıyorum ve geriye doğru tökezliyorum. Gökyüzü kayboluyor, mahzen bana geri dönüyor. Ayağımı kaybettim ve duvara tosladım.

"Hey, orada iyi misin?" Dayton arıyor.

Nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor, ama kendimi sabitleyip lavabonun üzerine geri yaslanıyorum.

Vücuduma bir sıcaklık doluyor, kollarımdan ellerime doğru akıyor. Avuçlarımın her birinden yeşil alevler fışkırıyor.

"Ben iyiyim," diye geri aradım. "Aslında, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 107



Rosalina

Geminin penceresinden içeri süzülen ılık yaz havasına rağmen, Dayton ve Farron'un kollarıyla sarmalanmış olmama rağmen, her şeye rağmen rüyalarım soğuk.

Kar taneleri ısınmış yanaklarımda eriyor ve sert bir rüzgâr beyaz geceliğimi çekiştiriyor. Ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Görünüşe göre bir kanyondayım, İki yanım yüksek, buzlu duvarlarla çevrili. Çıplak ayaklarım karda ilerliyor. Bir ateşin titrek ışığı karanlığı kesiyor.

Kalbim ona çekildi.

Keldarion'un geniş bedeni ateşin üzerine eğilmiş, alevlerin üzerinde ellerini ısıtıyor. Ben yaklaşırken bana doğru bakıyor, turuncu ışık beyaz saçlarının kalın dalgaları arasında dolaşıyor.

"Gülüm. Gelmişsin." Pelerinini açıyor ve ben hızla kollarına düşüyorum. Beni kucağına çekip sıcak kumaşla sarmalıyor.

"Babam nerede?" Fısıldıyorum.

"Dinleniyor." Keldarion ateşin diğer tarafında battaniyelere sarılmış bir figürün yattığı yeri işaret ediyor.

Sesim çatlıyor. "Annem mi?"

Keldarion uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda iç geçirir. "Rose, çok üzgünüm. Onu dışarı çıkaramadık."

Gözlerimi kapatıyorum, her nefes göğsümde acı veren bir tıkırtıya dönüşüyor. Tek söyleyebildiğim "Oh," oluyor.

"Başarısız olduk Rose. Anneni aşağıda tutan bir kafesten çok daha fazlası var. Kolayca kırılmayacak bir şey." Kel dalgın bir şekilde pazarlık bileziğine dokunur. "Tekrar bir araya geldiğimizde her şeyi açıklayacağım. söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. *O yaşıyor*. Bilmem gereken tek şey bu. Onu bir an için bile olsa görmek, onu serbest bırakma kararlılığımı güçlendirdi. Her ne kadar Kel'i hapsedilişinin tüm detayları için zorlamak istesem de, bu rüyanın beni uzun süre onunla tutmayacağını biliyorum. Eğer işler ters giderse Yarın Kel ile son bir an geçirmek istiyorum.

"Denediğin için teşekkür ederim," diyorum. "Babamı güvende tuttuğunuz için. Daha önce anladığımdan çok daha fazlasını anlıyorum. Aramızdaki bağlantı sayesinde onunla konuşmak için bir şans."

"Öyle mi?" Yüzümü daha iyi görebilmek için geri çekiliyor. "Sana ne söyledi?"

"Benim bir kız kardeşim var."

Kel başını sallar. "Ah, sana söylemiş. Bunu George'la da paylaştı. Wrenley."

"Evet, Wrenley. Ama o aynı zamanda Bülbül," diyorum, sesime çaresizlik karışıyor. "Annem benden onu kurtarmamı istedi. Bize yaptığı onca şeyden sonra, ona yardım etmeye çalışmam delilik olur, değil mi?"

"Wrenley ve Nightingale aynı kişi." Kel'in gözleri parlıyor. "Dayton'ın eşi mi?"

"Dayton'ın arkadaşı değil," diyorum.

Kel bana bilmiş bir bakış attı. Bir parçam Dayton'la aramızdaki bağın uyanışını çoktan hissettiğinden şüpheleniyor ama açıklamamı bekleyecek. "Onu kurtarmak istiyor *musun* Rosalina?"

Ellerime bakıp düşünüyorum. Wrenley'le geçirdiğim anlarda, her zaman öfkesinin arasından parlayan ışık çatlakları, gülen, seven ve yas tutan birinin küçük bakışları vardı. İçinde derin, ezici bir hüznün var.

Gençken buzdan düştüm ve neredeyse boğuluyordum. Bir parçam Wrenley'nin hayatı boyunca boğulduğunu düşünüyor.

Kel'e "Evet," diyorum. "Onu kurtarmak istiyorum."

"O zaman kalbine güven. Bir yıl önce kimse Castletree prenslerinin kurtarılabilceğine inanmıyordu. Bak bizim için ne yaptın Rose."

Gülümsemeye zorluyorum ve yüzüne dokunuyorum. "Hâlâ Castletree prenslerinden biri üzerinde çalışıyorum."

Keldarion parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, bakışları yumuşuyor. "Keşke beni kurtardığın tüm yolları bilebilseydin. Kız kardeşin henüz farkında olmayabilir ama senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı Rose. Fırtınadaki güneş ışığını ortaya çıkarıyorsun. Senin aşkın sihirli."

"Caspian'da kurtarılabilecek bir şey gördün," diyorum usulca. "Senin aşkın da sihirli."

Keldarion sertleşiyor ve eli saçlarımda sıkılaşıyor. "Kendine zarar verme bizi eşitlemek gibi bir kötülük. İstedığı zaman Caspian dokunulmazdır, aşk tarafından bile. Söz konusu o olduğunda dikkatli olun."

Gözlerinde bir korku parıltısı belirir. Dikenler Prensi'ne bir daha güvenebilecek miydi? Belki de mantıklı olan Kel'dir. İşte buradayım, Caspian'a tüm kalbimle güveniyorum, içimden bir ses beni öldürebileceğini haykırsa da.

Kel'in göğsünden uzaklaşıp etrafa bakıyorum. Buz gibi mağara duvarlarındaki alev titreşimlerinin ötesinde bir şey görmek zor. "Neredeyiz biz?"

"Anelkrol Çorak Toprakları. Annen bizi buraya getirdi ama nedenini tam olarak bilemiyorum."

"Bir nedeni olmalı."

"Eminim. Kraliçe'nin nasıl olmasını beklediğimden farklı biri. Biraz... tuhaf." Kaşlarını kaldırıyor. "Tanıdığım diğer birkaç O'Connell gibi."

Gülüyorum ve göğsüne yaslanıyorum.

"Senden mutluluk yayılıyor Rose," diye mırıldanıyor Keldarion. "Bunu görmek çok güzel."

"Ben Dayton. Eşlik bağımız uyandı. Laneti bozuldu, Kel."

Kel'in yüzünde bir gülümseme belirir. "Sanırım artık onun burnuna yumruk atmamdan hoşlanmayacaksın?"

Göğsümden bir kahkaha daha yükseliyor. "Sadece hak ettiğinde."

"Dayton'dayız, sanırım hâlâ şansım var. Sen bile

Onun arkadaşı olmak, zaman zaman aptal gibi davranmasını

engellemeyecek." "Sanırım yarın ikimiz de aptal olacağız," diye

fısıldıyorum. "Birbirimiz için savaşıyoruz.

Hadria. Bana çok şey bağlı. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Keldarion yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Şüphenin cesaretini gölgelemesine izin verme. Eğer gölgelerse, benim her parçamı al."

"Kel..."

Beni derinden öpüyor, sonra sadece bir nefes geri çekiyor. "İçinde diyarların bir çağdır görmediği bir güç var. Mirasınızı kucaklayın. Bırak kalbin size rehberlik eder. Bu dünya, damarlarınızda akan aynı sihir tarafından yaratıldı. Onu şekillendirecek güce sahip olduğunuzdan bir an bile şüphe etmeyin."

Ellerim gömleğini kavırıyor. Kış rüzgârları ılık bir esintiye dönüşmeden önce etrafımda kırbaçlanmaya başlıyor. "Yakında görüşeceğiz, Kel. Söz veriyorum."

"Uyan artık Rose, görkemli bir şafağa. Gölgele gökyüzünden düşüyor olabilir, ama sen güneşsin. İnsanlar senin ışığın için dua ediyor."

OceanofPDF.com

PART 6

QFNEATH THF^\\AVES

OceanofPDF.com

BÖLÜM 108



Hazar

Annem gölgelerden oluşan tahtında oturuyor, yüzlerce metre yükseklikte asılı duruyor.

Hadria'nın dışındaki kumların üzerindeki hava. Altında, binlerce iskeletten oluşan bir ordu ileri geri yürüyor, göz çukurlarından ve kaburgalarının arasından yeşil iç ateş parlıyor. Hadria'nın etrafındaki duvarlar böyle bir ordu için sadece acınası bir engel gibi görünüyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve kalbimi yavaşlamaya zorluyorum. Her ne kadar önümdeki tek yolun bu olduğuna inanmak istesem de, başka yollar da olduğunu biliyorum. Aşağı'ya olan sadakatimi ilan edebilir, Altın Gül'le olan ittifakımı gün ışığına çıkarabilirim. Kaçabilir, insanlar âleminde kaybolabilir ve hastalık beni ele geçirene kadar bir kayanın altında saklanabilirim.

Ama bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Bir ayağım mezarda, diğer ayağım çılgınca kaçmaya hazır. Aurelia'nın iki kızını da korumak için uzun zaman önce bir söz verdim ve bu sözü tutacaksam, ilerlemenin tek yolu bu.

Dikenlerim beni havaya kaldırıyor, yükseldikçe onlara tutunuşum daha da zayıflıyor. Bu güç Yukarıdan kaynaklansa da, yeryüzünden uzakta olmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Önünde sallanırken, sadece ince dikenlerimle asılı kalırken annem hiçbir şey söylemiyor. Uzun siyah saçları sanki onun gölgelerinden biriymiş gibi rüzgârda dalgalanıyor. Sırtını dayamış oturuyor, elleri kolçaklara gömülmüş.

Etrafıma bakıyorum. Ne tuhaf bir manzara bu: Yaz Diyarı'nın parlak mavi gökyüzüyle bu korkunç kara gölge bulutları. Annemin ürkütücü tahti kumların üzerinde bir çocuğun kâbusundan fırlamış bir hortlak gibi süzülüyor. Bana sorarsanız, her şey tamamen bayağı.

Ama tabii ki Sira bana asla sormazdı. Fikirlerim onun için hiçbir zaman sorgusuz sualsiz sadakatim kadar değerli olmadı.

Tek umudum, önümüzdeki birkaç dakika boyunca beni hayatta tutacak bir parçanın hâlâ var olması.

"Anne." Onun önünde başımı eğiyorum. "Yaz Diyarı'na hoş geldiniz."

Bakışlarını bana doğru çeviriyor. Dışarıdan bakınca kıpırdamadan duruyorum. İçimdeyse nabzım hızla atıyor. Ne kadar gergin olduğumu anlayabiliyor mu? Kristallerin kırılması olayına karıştığımı biliyor mu?

Babam ona söyledi mi yoksa bu da küçük sırlarımızdan biri mi?

Dudağı hafifçe kıvrılıyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Sana ihtiyacım olduğunda hep kayıp gibi görünüyorsun."

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum.

"Belki bir işe yarayabilirsin. Otur." Bir el sallıyor.

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım ama yüzümü sabit bir maske gibi tuttum. Ayaklarımın altındaki bu gölgeleri hissetmekten nefret ediyorum. Sanki içinden geçmem gerekiyormuş gibi geliyor ama bir şekilde ağırlığım beni tutuyor. Yine de, Aşağıların Kraliçesi'nin istediği zaman onları altımdan çekip alabileceğini her zaman hatırlatıyor.

"Baron'un ordusunu Hadria'nın kapılarına kadar getirdiniz," diyorum hafifçe. "Birdy'nin planı senin için yeterince hızlı işlemedi mi?"

Kahramanların geçit töreninden ayrıldıktan sonra kız kardeşimi aradım ama o

hiçbir yerde bulunamadı. Dayton ve Rosalina'nın eş bağının kurulduğu ve planının suya düştüğü şu günlerde, annemize rapor vermek için acele etmeyeceğini tahmin ediyorum.

İçimden bir endişe ve tedirginlik geçiyor. Umutsuz bir Birdy tehlikelidir. Bu durumdayken neler yapabileceğini kimse bilemez.

Sira uzun süre cevap vermiyor, bakışları ufukta. Yüzünde farklı bir şey var. Siyah gözleri parlıyor ...

Ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Ağlamamak için savaşıyor.

Annem, Aşağıların Kraliçesi, benim "yoğun kabızlık" dediğim şeyin ötesinde başka bir ifadeye sahip olduğunu hiç görmedim.

"Neredeyse kaçıyordu, Cas," diye nefes alıyor Sira. "Dün gece neredeydin? Sana ihtiyacım vardı. Her şey bozuldu."

"Özür dilerim anne. Altın Gülü bulmaya çalışıyordum."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Küstah bir oğulla lanetlendim! Beni işgalcilere karşı savunmasız bırakıyor!"

Elimi nazikçe koluna koyuyorum. Parmaklarının arasından bana bakıyor.

"Özür dilerim anne."

Gerçekten öyleyim. Ağzından çıkan her kelime yalan olsa bile. Ben asla küstah olmadım. O hiçbir zaman savunmasız olmadı ve ben de kurtarıcı değilim.

Nasıl bir ruh halinde olduğunu anlıyorum. Suçlu göstermeye ve kandırmaya çalışan bir ruh hali. Birdy üzerinde hala işe yarıyor, ama onun emriyle yediğim yüzüncü dayaktan sonra ona olan sempatim kırıldı.

Aslında bu gözyaşları -her ne kadar gerçek olsalar da- beni hasta ediyor. Ciğerlerimdeki pislikle boğulsam bile gitmem gerekiyor. O masumlarla dolu bir şehrin dışında otururken ben burada oturup kirpiklerimi kırıpıştırıramam artık.

Ama Birdy! Birdy kıza ne olmuş?

"O lanet olası Yüce Prensler bir şey yapmış," diyor annem. Elimi iki eliyle birden tutuyor ve destek olmak istercesine sıkıca sıkıyor. "Sanırım onlardan biri içeri girdi. Babanın kristallerini kırdı."

"Aurelia kaçtı mı?" Sesim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Hayır, tabii ki değil." Annem tahtına geri oturur. "Gitmeyecek. Bunu ben de biliyorum ama yine de bu düşünce..." O gözyaşları geri döndü, yüzünde yağ gibi parlıyor.

"Hâlâ hapiste mi?" Kahretsin, Kel! Farron ve benim riske attığımız her şey ne içindi? Bir hiç uğruna mı? O hâlâ orada. Öfke ve keder göğsümde savaşıyor ve yüzümdeki nazik gülümsemeyi korumak için her şeyimi harcıyorum.

"Çok sert bir şey yapacağım, Caspian. Yapmak istemiyorum. Onu yavaşça kurutmak uzun vadede çok daha etkili olur ama beni çok zorladılar. Onun tüm büyüünü almak zorundayım. Bir kerede."

"Hayatta kalamaz. Çok erken ölürse her şeyini kaybedebilirsin," diyorum yükselen paniğimle savaşıyor.

"Biliyorum. Ama her zaman Altın Gül vardır." Annem rahatsız edici düşünceyi uzaklaştırmak istercesine elini sallıyor. "O sinir bozucu prensler bizi yavaşlatmış olabilir ama kristalleri yeniden yapacağız. Havuzu dünyalar arasında köprü kuracak bir geçide dönüştürecek kadar büyü toplayacağız. Baban bizimle yeniden bir araya gelecek, Caspian." Bir elini yanağımda gezdiriyor, titrek bir

yüzünde bir gülümseme. "Yakında bir aile olacağız. Baban, ben, sen ve kız kardeşin. Dördümüz bu dünyanın Yeşil Alev'in küllerinden yeniden doğduğunu göreceğiz."

"Ne güzel bir gün olacak," diyorum.

Plan içinde plan içinde plan. Annem taptığı tanrı ve kırdığı çocuklar tarafından yönetilen bir dünya hayal ediyor. Tüm bunlar olurken tanrı onu teminat olarak kullanmak istiyor.

Tutuğu daha acil hale geliyor, parmakları yüzümü tırmalıyor. İfadesi acı dolu bir yüz buruşturmasına dönüşüyor. "Bunu ne zaman yapacaksın, oğlum? Babanın görevini ne zaman devralacaksın? Onun gücü senin içinden akıyor. Sadece havuza adım at-"

Bir gözünü çizmesin diye bileklerinden tutup ellerini yüzümden uzaklaştırıyorum. "Onun gücünden bir damla bile alacak kadar bencil olmam. Kristallerin ise yeniden yapılması gerekiyor. Önce yeniden tahkimat üzerinde çalışalım. Prensler Aurelia'yı bir kez kaçırmaya çalıştıysa, bir kez daha deneyeceklerdir."

Sira bir kahkaha atıyor. "Fark etmez. Kapıları ardına kadar açıp onları içeri davet edebilirim. Aurelia gitmez."

Yine her hareketimi, yüzümün her tikini sabitliyorum. Gitmeyeceğim. Gitmiyor.

Yapamam. Yapamam.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü o çocuklarını seven bir aptal," diyor Sira hüznle, sonra bana bakıyor. "Ne yazık ki tek ortak noktamız bu."

Uzun zamandır terk ettiğim bir acı göğsümde yeniden ortaya çıkıyor. Aşkı zehirli olabilir ama bu onu arzulamadığım anlamına gelmiyor.

"Tüm bu çilenin en trajik kısmı misilleme yapmak zorunda olmam," diyor Sira, altımızdaki orduya bakarak. "İçeri girenin hangi lanet prens olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden hangi diyarı yok edeceğimi bilmiyorum. Ama kız kardeşinin burada çok yavaş ilerlediğini ve Daytonales'in ortalığı karıştırdığını duyduğuma göre, ibret olsun diye mükemmel bir şehir gibi göründü."

"İnsanlar size sadakat yemini etmediği için mi trajik?" Çekinerek soruyorum. Anne gözlerini devirir. "Trajik çünkü ben bu orduyu Frostfang dizlerinin üstüne çöktü. Yine de boş ver. Eminim buradaki köylülerin işini çabucak bitireceklerdir. Sonra Kış'ın üzerine yürüyebiliriz. Yolda Sonbahar'ı da alabiliriz!" Ellerini çırpıyor. "Belki de bu o kadar da büyük bir kayıp değildir."

Soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyorum. "Ya da belki başka bir yolu vardır. Wrenley'e biraz daha zaman ver. Yaz Kutsaması'nı almaya çok yakın. Eğer yönetimi ele alırsa, o zaman yasalar gereği halkın desteğine sahip olacaksınız. Bahar, Kairyn'in gerçek hükümdar olduğuna inandığı için hizada kaldı-"

"Sessizlik!" Bulutlar bile onun sesindeki güç ve emirle dalgalanıyor. "Siz çocuklar her zaman planlar ve entrikalar yapıyorsunuz. Bundan bıktım artık."

Başka bir âlemde sana tapanlar olabilir, Caspian. Bu fae'leri örnek alırım."

"Peki ya Wrenley?" Ben soruyorum.

"Bu hayal kırıklığıyla başa çıkmak için bir şeyler bulacağım." Bana sert sert bakıyor. "Şu anda beni rahatsız ediyorsun. Bana sadakat yemini etmeye gelen tek bir kişi bile olmadı ve neredeyse şafak sökmek üzere. Kendini işe yarar hale getir ve git bir şey."

Beni annemin bulutlarından kaldırması için dikenlerimi çağırıyorum ve ayrılmadan önce ona derin bir selam veriyorum. "Benim için zevkti."

Sonra, göğsümde yükselen panikle Hadria'ya geri dönüyorum. Hayatımda ilk defa bir planım yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 109



Dayton

"Sakin ol kızım, sakin ol!" Kanatlı atın beyaz yelesini okşayarak söylüyorum.

"Domitia'ydı, değil mi? Sen iyi bir kızsın, Dom. Bu taraftan."

Rosalina'ya doğru inerken atın dev kanatları çırpınıyor. Eşim şehrin dışında küçük bir koyda diz boyu okyanus suyunun içinde duruyor.

"Hazır mısın aşkım?" diye soruyorum.

Rosalina dönüyor, siyah saçları rüzgârda dalgalanıyor. Uzun beyaz bir tuniğin üzerine parıldayan bronz bir göğüs zırhı giyer. Kırmızı bir pelerin arkasında dalgalanıyor

Sırtında bir yay asılı. Yıldızlar, eşim Aura Avcılarından biri gibi giyinmiş çok güzel görünüyor.

"Hepimiz hazırız," diyor.

"Hadi uçalım." Elimi uzattım ve onu arkamdan kaldırdım. "Hadi, Dom."

Domitia güçlü kanatlarını çırpıyor ve gökyüzüne yükseliyoruz. Şehir surlarını aşp Hadria'nın üzerinde süzülürken bizi bulut örtüsünün içinde saklı tutuyorum.

"Bunu nerede yapacağımıza karar verdin mi?" diye soruyor.

"Yüksek ve denize yakın bir yer. Soltide Keep'ten daha iyi bir yer olamaz."

Dom alçalıyor ve ardında beyaz bulutlardan oluşan izler bırakıyor. Hadria sokakları, üzerinde tepinen Aşağı'nın yaratıkları dışında çoraktır. arnavut kaldırımı. Vatandaşlarım Aşağıların Kraliçesi'ne boyun eğmeleri ya da ölmeleri gerektiğine inanıyor. Onları bundan kurtaracağız. Hepsini kurtaracağız.

Dom, Soltide Keep'in spiral kuleleri üzerinde daireler çiziyor. Parıldayan beyaz kumtaşı duvarlar deniz camı ve deniz kabuklarıyla ışıltıyor, kulelerle süslenmiş

pastel pembe ve deniz mavisi. En yüksek kuleye iniyoruz ve Pegasus'tan kayıyoruz. Manzara görkemli olmaktan başka bir şey değil.

Şafağın ilk ışıkları okyanusun ufkuna vuruyor. Şehrimin üzerinden, kayalık dalgakıranın koruduğu limanın sakin sularına bakıyorum. Bir an için dünya duruyor ve ben sadece *hissediyorum*. İçime sızıyor: esintinin hafif hışırtısı, martıların uzaktan gelen çığlıkları ve kıyıyı öpen dalgaların yumuşak ninnisi.

Rosalina parmak uçlarımı kendi parmak uçlarıyla hafifçe okşuyor. "Hazır mısın?" Cevap göğsümde kabarıyor. "Evet."

Omuzlarımı yuvarlayarak şafakla yüzleşiyorum. Donanma gölgeleri geri çekiliyor, sabah ışığının parlaklığına teslim oluyor ve dünya yeni keşfedilmiş bir canlılıkla uyanıyor. Yaz Diyarı'nın gücü içime akıyor.

Bu sabah her zerresine ihtiyacım olacak.

Bu güçle savaşmam. Ona teslim olmalıyım. Büyü benimle Castletree arasında nasıl özgürce akıyorsa, Lütuf da benimle bu topraklar arasında öyle akıyor. Benimle deniz arasında.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve okyanusla bağlantı kurduğumda tüm bedenim elektrikle karıncalanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, her dalgada kontrolü ele almak için savaşıyorum, farkındalığımın sörfün üzerine yayıldığını hissediyorum. Okyanus bana fısıldıyor, ben de karşılık veriyorum: *Halkımı kurtarmama yardım et. Şehrimi kurtarmama yardım et. Bırak senin gücünü kendim gibi kullanacağım.*

"Dayton?" Rosalina diyor ki.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Biz prensler Lütuflarımızın gerçekten neler yapabileceğini hissetmeyeli uzun zaman oldu."

Serbest bırakılmış bir nefes gibi, okyanus teslim oluyor. Parmaklarımı önümde uzatıyorum, sanki dünya avuçlarımın içindeymiş gibi hissediyorum. Bileğimi hafifçe sallıyorum ve dalgalar yakındaki bir kıyıya çarpıyor.

"İşte buradasın," diye bağıriyorum. Alnımdan aşağı ter damlıyor. İçimdeki güç, serbest bırakılmayı bekleyen bir fırtına gibi çarpıyor. Emrime karşılık veren dalgaların gelgitlerini hissediyorum. Hava enerji ile çatırdıyor.

Acı verici bir çabayla denizi geri çekiyorum.

Ufukta, büyük bir dalga okyanusun derinliklerinden uykusundan uyanan bir titan gibi yükseliyor, yüksek tepesi buz gibi bir köpük tacıyla süsleniyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldar Rosalina.

Topuklarımı yere vurarak parmaklarımı esnetiyorum ve tüm konsantrasyonum bu dalgayı kontrol etmekte toplanıyor.

Yaklařtıķa, yoluna çıkan her şeyi cceleştiren büyüklüğü belirginleşir. Su, ilkel bir öfkeyle ileri doğru kabarıyor. Okyanusun fkesi. Benim fkem. Kulakları sağır eden bir kükreme.

Aşağıda, insanlar ufuktaki tsunamiyi fark ettikçe çığlıklar yükseliyor.

"ok büyük, Day," diye soluk soluğa kalıyor Rosalina. Dönüyorum ve onda bir korku titreşimi görüyorum

Gözler.

Ama tek yapabildiğim gergin bir kahkaha atmak. "Dün gece de aynı şeyi söylemiştin."

"Gün-"

"Hey, gergin olduğumda şaka yaparım."

Gök gürültüsü artık muazzam, kulaklarımda kükrüyor, kendi hızlı kalp atışım diğer her şeyi bastırıyor. Dudaklarımda tuzun tadını alabiliyorum, denizin püsküren sularının tenimde dans ettiğini hissedebiliyorum. Burası benim alanım, doğuştan hakkım ve onu uygun gördüğüm şekilde kullanmaktan ekinmeyeceğim.

Ufuk çizgisinde yankılanan ilkel bir kükreme ile büyümün tüm gücünü serbest bırakıyorum.

"Dayton!" Rosalina bağırıyor. "Bırak onu! Çok yakın!"

"Henüz değil," diye hırlıyorum.

Dalga yükseliyor, gittikçe yaklaşan bir su duvarı gibi yükseliyor.

"Dayton!"

Daha fazla çığlık duyuluyor ve uzaktan ismimin söylendiğini duyuyorum. İnsanlar beni burada fark ettiler.

"Dayton! Çok yakın!"

"Umarım lanet yeşil iskeletlerin yüzmeyi biliyordur, Sira," diye homurdanıyorum.

Bileğimin bir hareketiyle büyük dalgaya, yıkımla kurtuluş arasında tek bir bariyer olan dalgakıranın hemen dışında amansız ilerleyişini durdurmasını emrediyorum. Kulakları sağır eden bir kükremeyle taşlara çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle havaya bir sis püskürüyor.

Bir kalp atışı boyunca dünya nefesini tuttu, felaketin eşiğinde sallanıyordu. Sonra fısıltıyla verdiğim bir emirle dalgayı tasmaından kurtarıp Hadria'nın üzerine hiddetini salmasına izin veriyorum.

Su, önüne çıkan her şeyi açlıkla yiyip bitiren yırtıcı bir canavar gibi ileriye doğru kabırır. Binalar saldırının altında titriyor, temelleri gelgitin boyun eğmez gücüyle temellerine kadar sarsılıyor. İnsanlar panik içinde kaışıyor, Yeşil Alev'in canavarları da yle.

Bedenimin içi yanıyor, Lütfum alev alıyor, büyü parmak uçlarıma batıyor. O kadar uzun süre sarmalandıktan sonra, kullanılmak istedi.

"Planınız işe yarıyor." Dalgayı hassas bir hassasiyetle yönlendiriyor, gücünü sıvı gümüşten nehirler gibi sokaklarda çağlayan kontrollü sellere kanalize ediyorum. Bir zamanlar kaosun olduğu yerde şimdi düzen var, çünkü su onun için belirlediğim yolu tereddütsüz bir itaatle takip ediyor.

"Denizin gücü," diye fısıldıyor Rosalina.

"Aşağı şehrin sular altında kalmasına yaklaşık otuz dakika, arenaya ulaşmasına ise bir saat var diyebilirim. Akşama kadar tüm Hadria şehri sular altında kalacak." Rosalina'ya dönüyorum ve yüzünü kavriyorum. "Sıra sende, Blossom."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 110



Rosalina

Dayton'la birlikte Soltide Keep'te dururken dalga, çalkantılı akıntılardan oluşan bir denizin içinde dağılıyor. Şehir önümüzde uzanıyor, okyanusun gücüyle gerçeküstü bir güzellik ve yıkım manzarasına dönüşmüş. Dostum tarafından dönüştürüldü.

Yaz Lütfu'nun lanet tarafından engellenmeden yapabildiği şey bu. Dayton'ın gücünü ancak Castletree tam gücündeyken hayal edebilirim.

Şehirde panik yükseliyor ama benim gördüğüm tek şey umut. Yıkımın ardından bir yenilenme vaadi. Eşim okyanusun öfkesini Hadria'nın üzerine saldı. Şehir hayatta kalamayacak.

Ama insanları yapacak.

"Ben hazırım,"

diyorum.

Dayton elimi tutuyor ve büyüsünün içime aktığını hissediyorum.

Değişim bana Kraliçe'den miras kalan bir büyü. Halkını kurtarmak için kullandığı bir güç.

Bugün kullanacağım bir sihir.

Gözlerimi kapatıp kendimi büyünün ruhani alemine bıraktığımda, Yaz Diyarı'nın nabzının bir güneş ışığı huzmesi gibi damarlarımda yankılandığını hissediyorum. Beni çağırıyor, esintideki bir fısıltı, kucağından doğan herkese büyü dokumama izin veriyor.

Yumuşak bir nefes vererek, bilincimi Hadria'nın uçsuz bucaksız genişliğine yayıyor, sakinlerinin kalplerine dokunmak için uzanıyorum. Tıpkı sirenleri aramak için sihrimi kullandığımda olduğu gibi, Vadi'den doğan yaşam ile Aşağı'nın dokunduğu yaşam arasında belirgin bir fark vardır. Aşağılık işlere hizmet etmeye yemin etmiş olanlar bile bununla lekelenir.

Ama Hadria vatandaşlarının her biri parlayan bir yıldız gibi. Ruhlarının sıcaklığını hissediyorum. Dayton'ın kalbi, Yaz Prensi'nin kalbi, beni onlara yönlendiriyor.

Hadria'nın Fae'leri, bugün hayatta kalmak için değişmelisiniz. Ben, Altın Gül, bunu yapacağım.

Gücümün tamamını Yaz Diyarı'nın insanlarının üzerine salarak onlara denizin özünü ve sirenlerin şarkısını aşıyorum. Formları parıldıyor ve değişiyor, yanardöner ışıltıyla yıkanıyor.

İçimde derin bir bilgi var. Su tenlerine değdiğinde, okyanusun kadim çağrısının içlerinde kıpırdadığını hissedecekler. Bir Tek bir nefesle dönüşecekler, fae kabukları eriyerek içlerinde uyuyan sirenlerin ışıltılı güzelliğini ortaya çıkaracak.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Su çoktan aşağı şehri basmaya başlamıştı.

"Çalışıyor mu?" Dayton arıyor.

Sonra onu görüyorum, bir iskeletten kaçan bir kadın. Su onu örtmek için yükseliyor. Bir ışık sıçramasıyla bacakları görkemli bir kuyruğa dönüşüyor. İskelet ise su tarafından sürükleniyor, kemikleri parçalanıyor.

"İşe yarıyor!" Ağlıyorum.

"Ve diğer arkadaşlarımızı yardım etmeye ikna etmeyi başardınız mı?" Dayton soruyor.

"Annemi onurlandırıyorlar."

Denizin yüzeyinde parıldayan binlerce mücevher gibi, sirenler limana doğru akın ediyor. Hadria halkını Acrantheis'in güvenliğine yönlendirmek için onlardan yardım istedim. Evlerini yeniden inşa edene kadar onları barındırmak ve denizin yollarını öğretmek için.

Dayton bana dönüyor, saçları yüzüne savruluyor. "Hayır, Rosalina. Seni onurlandırıyorlar, Altın Gül'ü. Büyülü Vadi'nin Prensesi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 111



Ezryn

Hadria'nın dar sokaklarında hızla ilerliyorum, akan suyun sesi taş duvarlarda yankılanıyor. Botlarım yükselen dalgadan sırlıklam olmuş durumda, elimden geldiğince çok insanı güvenli bir yere ulaştırmaya çalışırken kalbim küt küt atıyor.

İleride bir adam iki varilin arasına sıkışmış, kollarını iki çocuğa dolamış. Her birinin kulakları bir sirenin yüzgeçlerine benziyor ve derileri metalik bir ışıltıyla parlıyor.

"Acele edin!" Onlara bağıryorum. "Okyanusa gidin! Orada güvende olursunuz."

Rosalina'nın büyüü işe yaradı; Hadria vatandaşları Suyun altında nefes almak, bu denizlerde yaşayan sirenler gibi kuyruk uzatmak. Sirenlerin kendileri okyanusun kenarında bekler, Hadrianları dışarı çıkarır ve onları sualtı şehirlerinde güvenli bir yere götürürler.

Elimi adamın omzuna koyuyorum ve korku dolu bakışlarını sabit tutuyorum. "Su senin dostun. Şimdi cesur ol."

"Peki ya iskeletler? Bazıları selden kurtuldu," diyor adam, sesi titreyerek. Işığı yakalamak için annemin bıçağını yukarı kaldırıyorum. "Onlarla ben ilgilenirim."

Adam başını sallar, sonra küçük çocuklarının elinden tutar ve güneye doğru koşmaya başlar.

Etrafıma bakıyorum, ilerlemeye teşvik edecek başka vatandaşlar ya da parçalayacak iskeletler arıyorum. Tepemden bir gölge geçiyor ve yukarı baktığımda kanatlı bir atın yukarıda uçuğunu görüyorum, binicisi şehre ok atıyor ve düşmanları yukarıdan vuruyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Bugün zafer kazanamayabiliriz ama Sira da kazanamayacak. Bu bile başlı başına bir zaferdir. Yine de şehirlerini yeniden inşa etmeleri gerekecek,

Hadria halkı özgür kalmaya devam ediyor. Bu kendi krallığım için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Bir su sesi duyuyorum ve kanalın nihayet tamamen sular altında kaldığını görmek için ileri doğru koşuyorum. Su kıyıları aşarak ara sokaklara dökülüyor. Sulara kapılmadan önce doğruca kanala atlayıp bir varilin üzerine düşüyorum. Çalkalanan su varili döndürüyor ve ben zar zor dik duruyorum. Daha sağlam görünen bir tahta kalas görünce atlayıp üzerine çıkıyorum. Tuzlu su üzerime fışkırıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Tahta benim ağırlığımla batmaya başlıyor ve ben tekrar atlıyorum. Enkaz parçalarını basamak olarak kullanarak kanaldan aşağıya doğru ilerlerken her sıçrayışım bir kumar.

Dengemi zar zor koruyarak kırık bir kapının üzerine düşüyorum. Tepemdeki taş duvardan pişmiş toprak bir tente sarkıyor; üzerinde şehrin üst kadranı var. Akan suyun üzerinden bir çığlık yükseliyor. Kapıyı iterek tenteye tutunuyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Fayanslar ayaklarımın altından kayıyor. Kaba kuvvet kullanarak taş duvarı tırmanıyor ve kendimi kuru kaldırıma atıyorum. Şehrin bu bölümünün de sular altında kalması uzun sürmeyecek.

Çığlık havayı tekrar deliyor ve ben ona doğru koşuyorum. Genç bir fae kadın ara sokaktan bana doğru koşuyor, bir iskelet sadece bir adım gerisinde. İleri atılıyorum, kılıcım hazır, tek bir hamleyle iskeletin kafatasını alıyorum. Canavarın göğsündeki yeşil ateş azalıyor. I
Yeniden canlanmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum ama en azından bu kadına kaçma şansı verecek.

Bana bakıyor, kocaman gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim."

"Denize gidin! Orada sana yardım etmek için bekleyen insanlar olacak."

Gözleri daha da büyür. "Ben gördüm. Suya girdiğimizde değişiyoruz. Bize ne oldu böyle?"

"Kraliçe'nin büyüleriyle kutsanmışsın," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sana büyük bir hediye verdi."

Kadın başını kaldırır, yüzünde bir huşu ifadesi vardır. "Geri döndü." "Git!

Su artık karadan daha güvenli. Gördüğünüz herkese söyleyin. Git. suya!"

Kadın koşarak uzaklaşıyor ve ben bir an için nefesimi tutuyorum. Bakışlarım gökyüzüne doğru kayıyor. Yukarıda bir yerlerde Delphia ve Nori kanatlı atlarının sırtında hayatta kalanları arıyorlar. Rosalina ve Dayton planlarının ilk bölümünü tamamladılar.

Dayton'ın gücü... İnanılmaz. Tüm okyanusu emrine amade kılmıştı. Az önce kadının yüzünde beliren huşu.

bir şey değil. Kraliçe bir asır önce nasıl mucizeler yarattıysa, şimdi kızı da öyle yapıyor.

Derin bir nefes daha çekiyorum. Üzerime düşeni yapmalıyım. Bu şehri temizleyeceğim ve kurtarabildiğim kadarını kurtaracağım.

Pazar yeri şehrin bu katında. Orada saklanan korkmuş vatandaşlar olabilir. Bir arka sokak geçidinden geçerek koşmaya başlıyorum-

Sokağın sonunda bir figür var, sanki kaybolmuş ya da ne yapacağından emin değilmiş gibi bir daire çiziyor. O bir fae, siren değil ve bir savaş için fazlasıyla iyi giyinmiş.

Caspian.

Verdiğim tepki beni şaşırttı. Onu son gördüğümdeki o beyaz öfke gitmiş. Onun yerine, sanki tüm vücudum dondurucu su. Kaslarım gerildi. Gözlerim daralıyor. Caspian... burada. Şehirde.

Farron, Kraliçe'yi kurtarmak için birlikte çalıştıklarını söylüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Sevdığım pek çok insan onun cazibesi ve kurnazlığı yüzünden yoldan çıktı.

Eğer bize bir kez yardım ettiyse, bu sadece bizi daha büyük bir ihanete sürüklemek içindir.

Şimdi anlıyorum. Bu kader. Dikenler Prensi'yle aramdaki her şey beni bu ana getirdi. Lütfumdan vazgeçerek, Florendel'i kaybederek ve çölde seyahat ederek öğrendiğim her şey ... bu duruma yol açtı.

Kılıcımın ağırlığını ve gücünü hissediyorum. Ailemi korumak benim görevim. Sevdiklerimi korumak.

Ve Caspian her zaman bunun için bir tehdit olmuştur.

Sira'nın oğlu babamı öldürdü. Eşime eziyet ediyor. En iyi arkadaşımın hayatını mahvetti. Şimdi de annesinin bir şehri ele geçirip masumları katletmesine yardım ediyor.

Yapmam gerekeni yapacağım.

Ona doğru ilerlerken ayaklarımın kanatları var.

Caspian dönüyor ve beni görüyor. Lavanta rengi gözleri neşeyle parlıyor. "Ah, Ezryn! Ne güzel bir manzara. Görüyorum ki hâlâ miğfersiz görünümünle bizi şerefendiriyorsun ve ne kadar da güzel! Görünüşe göre önemli bir şeyi atlamışım. Hadria'nın tüm vatandaşlarını sirenlere dönüştürmek kesinlikle cesur bir hareket, ama başka ne bekleyebilirdim ki-"

Bitirmesine izin vermeyeceğim. Ona ulaştığım anda, kılıcımı yarıcı bir kavisle savuruyorum. Bir kedi çevikliğiyle yolumdan çekiliyor.

Tökezleyerek ara sokaktan açık caddeye çıktı. "Tam olarak beklediğim gibi bir karşılama olmadı."

Boğazımda bir hırıltı duyuyorum. "Seni bir daha gördüğümde öldüreceğimi söylemiştim. Tüm kötülüklerime rağmen, sözünden dönmem."

Caspian bir sonraki salıncağımın altından sıyrılıyor ve o yapmacık sırtışıyla bana gülümsüyor. "Olayları bir de benim açımdan dinlemek istemezsin herhalde?"

Ona tekrar vurarak karşılık veriyorum.

O kadar geriye yaslanıyor ki, bıçağım göğsünü sıyrıyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Her kelimeyi kılıcımı sallayarak noktalıyorum: "Sen. Öldürdün. Öldürdün. Baba!"

Caspian bir iç çekti, dikenlerinden biri yerden fişkırarak onu başımın üzerinden kırbaçladı ve saldırımdan uzaklaştırdı. "Biliyorum Ez, ama inan bana, bu merhametli bir seçimdi. Aylardır zehirlenmişti! Bir an daha geçseydi Perth Quellos'un canavarlarından biri olacaktı. Onu kendin öldürseydin daha mı iyi olurdu?"

Rosalina da bana aynı şeyi söyledi. Ama Dikenler Prensi'nin çatalı dilinden çıkan her kelimenin çarpıtılmış olduğunu henüz anlamadı. "Yalancı."

Caspian yere iner ve paltosunun omuzlarının tozunu alır. "Seni anne ve babanı öldürme kaderinden kurtardım."

Öfkemi dizginleyen buzlar erimeye başlıyor. Boğazımdan insanlık dışı bir ses çıkıyor ve ona saldırıyorum, Caspian geriye sıçrayıp kumtaşının üzerine düşüyor. Etrafına su sıçırıyor ve sokağın sele teslim olmaya başladığını ancak şimdi fark ediyorum.

Cas yanağındaki bir sıyrığa dokunarak, "Gerçek bu," diye tükürdü. "Ben yaptım, sen yapmak zorunda kalmayasın diye."

Zihnim koşturuyor. "Peki onu ilk başta kim zehirledi? Kölelerinden biri mi? Ona hizmet ediyormuş gibi davranan yardımcısı mı?"

Daha iyi bilmesem, yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirmediğini söyleyebilirdim. "Kaybınız için gerçekten üzgünüm ve kız kardeşimin size yapmasına yardım ettiği şey insanlar."

Gölgem Caspian'ın üzerine düşüyor. Hâlâ ayağa kalkmadı. Onun yerine dört ayak üzerine çömelmiş, botlarına su vuruyor.

"Bana ve sevdiklerime yaptığın her şey için seni öldüreceğim," diyorum ve kılıcımın ucunu boynuna dayıyorum.

Caspian gözlerini devirir. "Gerçekten mi Ezryn? Kairyn iki diyarı ele geçirdi, seni sürgün etti ve sakat bıraktı ve sen onu affediyorsun, ama beni?"

Hiçbir şey mi?"

"Kairyn'i affetmiyorum," diye hırlıyorum. "Onun hayatını bağışladım çünkü o benim kardeşim!" Kılıcımı havaya kaldırıp saldırmaya hazırlanıyorum.

Caspian zayıf bir gülümseme verir. "Biz de öyle değil miydik Ez? Bir zamanlar?"

Donup kaldım. Hayır, hayır, aramızdaki asla böyle değildi. Kel'i sevdim ve Bu yüzden Caspian'a tahammül ettim. Ama kalbimin derinliklerinde onun içinde kötü bir şeyler olduğunu hep biliyordum. "Asla. Keldarion'a ihanet edeceğini hep biliyordum."

Kılıcımı savuruyorum. Caspian tek bir hareketle ayağa kalkıyor ve saldırımı engellemek için kalın bir çalı çekiyor. Homurdanıyorum ve daha sert itiyorum, kılıcım yavaşça tahtayı kesiyor.

"Önce Kel bana ihanet etti," diye tısladı Caspian. "Ordusunu Cryptgarden'a getirdi. Şehrime saldırdı. Askerleri değer verdiğim insanlara zarar verdi. Ben onu sırtından bıçaklamış olabilirim ama kılıcı o çekti."

Caspian'ın yüzü tam önüme gelene kadar daha sert itiyorum, sadece bir nefes uzağımda. Birazdan kılıcım bu çalı çırpıyı yaracak ve başını omuzlarından alacak. Ölmek üzereyken ona gerçeği söyleyeceğim. "O asla Kel değildi. Cryptgarden'a saldırı emrini *ben verdim*."

Caspian gözlerini kırıştırır. "Hayır. Keldarion dedi ki-"

"Keldarion *yalan söyledi*," diye homurdandım. "Gerçeği memnuniyetle itiraf ederdim ama Kel bir şey söylememe izin vermedi. Beni öldüreceğinden endişeleniyordu. Ama yine de buradayız işte. Sıra'yla komplo kurduğunu biliyordum. İlk uygun anda Keldarion'a saldıracağını biliyordum. Önce ben saldırmalıydım. Keşke Kel sana gerçeği söyleseydi, bu savaşı uzun zaman önce açıklığa kavuşturabilirdik."

Kılıcım çalıları kırıyor ama Caspian geri sığıyor. Başını eğiyor, saçları gözlerini gölgeliyor.

Etrafımızdaki hava soğuyor ve gölgem önümden sızarak Caspian'ın elinde bir kılıç oluşturuyor. Saf karanlıktan bir kılıç.

Caspian bana bakıyor, gözleri parlıyor. "O zaman bu uzun zamandır geliyordu."

BÖLÜM 112



Keldarion

Bir ürperti kemiklerime kadar işliyor ve paltomu kendime daha sıkı sarıyorum. Eğer hissedebiliyorsam, soğuk olduğunu biliyorum. Güneş, bizi her iki yanımızdan sıkıştıran devasa buzlu duvarlardan parlayarak, ıssız ve yoğun bir şekilde aşağıya iniyor. Koyu mor çalılar buzun içinde donmuş, savaşın korkunç suretleri.

Bizi neden buraya gönderdin Aurelia? Böcekleri bizi her yere götürebilirdi. Bizi Castletree'ye geri gönderebilirdi. Ya da Frostfang'de bir yere. Ama hayır, Vadi'nin Kraliçesi bizi en soğuk, en soğuk yere gönderdi. Büyülü Vadi'nin en ıssız yeri. Bir zamanlar savaştığım bir yer. Anelkrol Çorak Toprakları.

Rosalina bizi burada bulmayı başardı. Ona sadece birkaç dakikalığına sarılabilmiş olsam da, onun dokunuşu bana devam etmem ve bu çorak araziden bir çıkış yolu bulmam için güç verdi. Bugün kendi savaşıyla yüzleşecek; en azından babasını güvenli bir yere götürebilirim.

Çorak Topraklar'ın neresinde olduğumuzu biliyorum çünkü yeryüzündeki dev bir yarıktan geçiyoruz, altımızdaki toprak donmuş, buzdan yapılmış kanyon duvarları o kadar kristal berraklığında ki yansımamı görebiliyorum. Oradan buradan çalılar çıkıyor.

ama çoğunlukla duvarların içinde ya da ayaklarımızın altında donmuş durumda. Kanyon farklı yönlere ayrılıyor. Başka bir lanet labirent. Hazar'ın bize verdiği tohumu bile kullanamıyorum çünkü toprak çok donmuş, ekecek yer yok.

Bu yerden nefret ediyorum. Burası Caspian ve benim savaştığımız yer, sadece ikimizin, ikimizin de kalbi o kadar parçalanmıştı ki, bunu yansıtmak için toprağa ihtiyacımız vardı.

George çok gerimde, tökezliyor ve titriyor. Yüzü korkunç derecede solgun, gözleri donuk. Castletree'nin hastalığından mı yoksa kendi kederinden mi bilmiyorum. Durup ona yetişmesini bekliyorum.

"Nasılsın, George?" Cevap yok.

"Sırtıma binmeyi mi tercih edersin? Yer değiştirebilirim." Yine cansız bir ceset gibi dolaşmaya devam ediyor.

Tekrar yanına koşuyorum. "Bu kanyondan çıkıp düzlüğe çıktığımızda, Voidseal Köprüsü'ne dönüş yolumuzu bulabilirim. Orada dinlenir, sonra da Frostfang'e doğru yola çıkarız. Uzun bir yol olacak. Bir hikayeye ne dersin? Sanırım hikayenin yarısına kadar gelebildin, neydi o? Pompey'deki kalıntıların korunması mı? Pompei mi? Evet, öyleydi."

George'un göğsü kabarıyor ama yürümeyi bırakmıyor.

İçimi çektim ve arkasından gittim. "Özür dilerim George. Anya'yı orada bırakmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama başka seçenek yoktu."

George durdu ve bana döndü. Sonunda gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "Sen," diye homurdandı. "Beni gitmeye sen zorladın. Aşağıda onunla birlikte olmalıydım!"

Ona doğru fırladım. "Karını duydun. Artık bakman gereken iki kızın var. Kader tarafından verilen kehaneti hatırlıyor musun? "Kaderinde Rosalina'yı paramparça bulmak var. Bunun olmasına izin veremeyiz. İkimize de ihtiyacı var."

George dudak büker ve arkasını döner. "Rosalina paramparça oldu" değildi. 'Gülün paramparça oldu' ve kızımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Benim... kızlarımı."

Gülün paramparça oldu. Başka ne anlama gelebilir ki? Her şeyin kaybolduğu yere geri dön.

Gülüm... her şey
kaybolmuştu. Koşmaya
başladım.

Bu çatlağı biliyorum. Çok güçlü bir hava patlaması gönderdiğim yer, toprağı kesti. Caspian'ın alevleri buzu kırılğan hale getirdi ve buradaki bir duvarı yıktı. Evet, evet ve sonra büyülerimiz birleşip bu köşede bir çukur oluşturdu. Hala burada, toprağın içine doğru açılıyor.

George adımı bağılıyor, peşimden koşuyor ama ben duramıyorum. Kalp kırıklığımızın izlerini arazide takip ederek koşmaya devam ediyorum. Ben bir bir çatala dönüşen büyük bir yarık. Doğru geçidi kullandım. Caspian o kadar büyük dikenler yetiştirmişti ki, yerdeki bir çatlağın üzerinde bir köprü oluşturmuşlardı. Üzerlerinden koşuyorum, ayaklarım buzlu yüzeyde kayıyor. George'un sesi arkamdan geliyor.

Ve burası... burası sihrimizin felaketinin bulunduğu yerd. Kanyonun içinde oluşan bir krater, Caspian ve benim tüm sihirlerimizi serbest bıraktığımız yer.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın öfkesi, kederi ve sevgisi.

Ithilias Bahçeleri'nden çalınan gülü yok ettiğimiz yer.

Kraterin içine doğru tökezlerken adımlarım yankılanıyor. Zaman burayı değiştirmiş. Buz, Caspian'ın büyüyle mavimsi yeşil bir kristale dönüşmüş. Ortadan geçerken yansımam bana bakıyor.

George bana yetişirken, "Muhteşem," diye fısıldıyor.

"Burası bir yıkım yeri," diyorum. "Caspian ve ben yıllarımızı Ithilias'ın gülünü aramak için harcadık, ancak savaşta ikincil hasar oldu. O gül savaşın gidişatını değiştirebilirdi. Sira'nın yarattığı her canavar onun büyüüne cevap veriyor."

George'un kaşları çatıldı. Hızı artıyor ve önümde yürüyor, sonra yere çöküyor, parmakları kristalin oluklarını hissediyor.

"Aurelia'nın beni buraya göndermesinin bir nedeni olabileceğini düşündüm," diye fısıldadım. Ama muhtemelen hapislananın üstündeki yüzeye en yakın yer olduğu içindir."

"Ya da belki," diyor George, "kehanet gerçekleştiği içindir."

Kraterin ortasında dümdüz aşağıya bakıyor. Yanına gidiyorum, duyabildiğim tek ses kalbim.

Orada, mavi-yeşil kristalin altında, bir gülün parçalanmış parçaları var. Şimdi bile, parçaların hala göksel bir ışıkla parladığını görebiliyorum.

Bu savaşın gidişatını değiştirebilecek Yukarı'nın bir parçası.

George'a dönüyorum. "Hiç buzdan bir eser çıkardın mı?"

Gülümsüyor. "Oh, senin için bir hikayem var."

BÖLÜM 113



Dayton

Rosalina ve ben gökyüzünden sokakları tararken rüzgar yanımızdan hızla geçiyor

Hadria'nın üstünde. O kanatlı bir atın dizginlerini tutuyor, ben de onun arkasında oturmuş, ellerimi beline dolamışım. Yakınlarda Farron koyu kahverengi bir Pegasus'a biniyor, sanki hayatı boyunca binmiş gibi görünüyor. Hayvanlarla arası her zaman iyiydi. Muhtemelen bu yüzden benimle de hep bir ilişkisi olmuştur.

Planımız işe yarıyor. Aşağıda, sirenler kıyı şeridinde yeni dönüşmüş fae'leri Aerantheis'e sığınmaları için yönlendiriyor. Sira'nın ordusunun çoğu süpürüldü, denizde çırpınan kemiklerden başka bir şey yok. Sira'nın kendisi bile ortadan kayboldu. Gölge tahtı hâlâ havada asılı ama boş duruyor.

Bu arada Dişi Avcılar gökyüzünü tarayarak yardım edecek hayatta kalanlar ya da yok edecek haydut iskeletler arıyor. Ezryn'in yukarıdan göremediğimiz kişileri bulmak için şehri yürüyerek aramaya başladığını biliyorum.

"Aşağıya!" Farron bağırır. "Şu çatıda sinmiş bir aile var. Gidip onlara yardım edeceğim."

"Anladın mı?" Geri aradım.

"Evet, devam et. Ben yetişirim." Farron dizginleri çeker ve atı kanatlarını katlayarak dalışa geçer.

Uçmaya devam ediyoruz. Arkamdan kıyıya bakıyorum, Hadria'nın tüm insanların kaçışında güç bulmaya çalışıyorum. Yine de... bir zamanlar evim olan yere baktığımda, kaburgalarım parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Aşağıda annemin beni sürüklemeyi sevdiği tiyatro vardı. Sahne mavi-yeşil deniz tarafından gizlenmiş, sadece çatısının ucu görünüyor ve hemen altımızdaki sokakta eskiden hamamlar vardı. Tüm odanın su altında olduğunu hayal ediyorum.

Ve hemen önümüzde arena var. Su duvarlarını aştı mı?
Bir zamanlar kanla ıslanan kumlar şimdi deniz tarafından temizleniyor mu?

"Arenada saklanan biri var mı diye kontrol etmeliyiz-" diye söze başlayan Rosalina'nın nefesi kesildi. Dizginleri sertçe çekti, kanatlı atımız sola doğru sarsıldı, tam o sırada kör edici bir ışık huzmesi yanımızdan geçti.

"Bu da neydi böyle?" Çığlık attım.

Rosalina Pegasus'umuzu tam dalışa geçirirken cevap verecek zaman bulamıyor ve bir başka altın ışık huzmesinden kıl payı kurtuluyor. Atımızın kanatlarını açarak dengede duruyoruz. "Bu o." Rosalina arenayı işaret ediyor.

Gözlerimi kısıyorum. Suyun stadyumun duvarlarına ve kapalı kapılarına çarptığını görebiliyorum ama bir kısmı içeri sızmış. Bir figür duruyor Arenanın ortasında, diz boyu su içinde. Altın yayını indiriyor ve bize bakıyor.

Ah. Benim tatlı "dostum." Wrenley.

"Sonunda o lanet şeyi tutmayı deneyecek kadar cesur oldu," diye homurdandım. "Siz O'Connell'lar ve Kraliçe'nin kanı."

Rosalina, "Onunla konuşmam gerek," diyor.

"Evet, pek konuşacak havada görünmüyor." Rosalina'nın omzunu tuttum.

"Rosie, o yayın tek bir darbesi bir Yüce Prens'i devirebilir. Eğer sana vurursa-"

Rosalina dizginleri şaklatır, at anında tepki vererek arenaya doğru atılır.

"Ona ulaşmaya çalışmalıyım. O benim kız kardeşim." Rosalina'nın sesinde karanlık ve acımasız bir şeyler duyuluyor. "Ve bu da benim yayım."

BÖLÜM 114



Rosalina

Arenaya inmeye başladığımız anda Wrenley bize ateş etmeyi bıraktı. Daha önce bizi vurmaya çalışıyor muydu, yoksa sadece bir meydan okuma mıydı?

Bakışlarındaki vahşiliği buradan bile görebiliyorum. Bu farklı Nightingale olarak sahip olduğu vahşi görünüm. Sırılsıklam, yırtık acolyte cübbesi giymiş, saçları dağınık, yüzü maskesiz görünüyor, zırhının içinde olduğundan daha da korkutucu görünüyor. Ağzı gülümseme ve kaş çatma arasında gidip geliyor ve göz bebekleri iğne ucu gibi.

Su basmış zeminden birkaç metre yukarıdayken dizginleri çekiyorum. Dayton suya sıçrayarak kayıyor ve ben de onu takip ediyorum. Ayaklarım çamura batıyor: bir zamanlar arenanın kutsal kumu şimdi çamura dönüştü. Tıkırdayarak

Delphia'nın bana zeplinde öğrettiği gibi, atımızı üzerimizde daire çizmesi için yönlendiriyorum. Burada güvenli bir şekilde inebileceği hiçbir yer yok.

"Yaldızlı çiçek sonunda otu seyretmeye geldi!" Wrenley başını geriye atar ve güler. "Evet, bu ot en büyük güce sahip eterik güç!" Yaydaki ışık telini geri çekiyor. Büyük bir parlaklık yayı fırlayarak tribünlere çarpıyor. Koltuklar beyaz alevler içinde patlıyor.

"Onu yere bırakmalısın," diyorum sakince. "Sana zarar verebilir."

Onu kucaklıyor, hayranlıkla aşağıya bakıyor. "Hep buna inanmamı istediler. Yeterince güçlü olmadığımı. Caspian. Kairyn. Bana inanmadılar." Mavi bakışları benimkilere kayıyor. "Ama benim kanım da en az seninki kadar değerli."

Dayton sağına doğru kaydı. "Anladık, Wrenley. Süslü yayını aldın. Aferin sana. Ama kaybettin. Yaz'ın Lütü asla sana ait olmayacak!"

Wrenley'nin dudakları kıvrılır ve Dayton'a sert bir bakış atar. "Senin anlamsız saçmalıklarına aylarca katlanmak zorunda kaldım. Beni daha fazla kızdırırsan ağzını sonsuza dek kapatırım."

Dayton binlerce wattlık gülümsemesiyle karşılık verir. "Ah, hadi, Wren. Hepsi kötü zamanlar değildi, değil mi?"

Dengesiz kadını ölümcül bir silahla kışkırtma, diye geçiriyorum içimden.

Onun yerine, o gülümsemeyi bana çevirmeye çalışıyor. *Hey, bu çok eğlenceli! Sesin zihnimde aynı derecede seksi.*

Odaklan!

Dayton iç çeker, sonra çift bıçağını çeker. "Bu kadar yeter. Yayı bırak, Wren."

"Asla!" Yayı suya vurarak bir spreyci gönderdi. "Beni dinle." Bir adım öne çıkıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. I Sira'nın aşağıdaki insanlara nasıl davrandığını biliyorum. Caspian'a nasıl davrandığını biliyorum. Eğer yaşadığınız şey buysa, çok üzgünüm. Birlikte çalışabiliriz."

"Seni aptal, kibirli salak!" diye haykırıyor. Yay bir kez daha tribünlere doğru fırlıyor. Bir gümürtü duyulur: Tahta ve taşın kırılma sesi. "Dünya senin için ne kadar kolay oldu, değil mi Prenses? Doğduğundan beri bir köpek gibi şımartıldın! Acı çekmek nedir bilmezsin sen!"

Yayı sıkıca kavradığı için kalbim güm güm atıyor ama ona bir adım daha yaklaşmaya cesaret ediyorum. "Aslında hayatım her zaman kolay olmadı. Her zaman bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Ailemin bir parçasını kaybettim." Kalbimi çelikleştirerek

aramızdaki son boşluğu kapatıyorum. Yakınlığımı karşısında titriyor, vücudundaki tüm kaslar sanki hareketsiz kalamıyormuş gibi seğiriyor. Gözleri fırtınalı bir deniz gibi dalgalanıyor. "Kız kardeşimi özlüyordum."

Gözlerimiz birleşiyor. Onda babamı görüyorum: azminde, inatçılığında, gözlerinin ufkunda ve saçlarının dalgasında annemizi de görüyorum, Ruhunun direncini.

Çılgılığı aramızdaki havayı yarıyor. "Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!" Pruvayı tekrar kucaklayarak, suyun içinde dizlerinin üzerine düşmeden önce benden hızla uzaklaşıyor.

"Wrenley!" Ona doğru bir adım atıyorum ama Dayton omzumu tutup beni geri çekiyor.

Kız kardeşim kucağında yayıyla oturuyor ve ağlıyor, "Yaz kayboldu! Uğruna çalıştığım her şey! Bana ne yapacağını biliyor musun? Yapabilirdim. I

her şeye sahip olabilirdi." Vücudu hareketsiz, bakışları içten gelen bir ateşle titriyor. "Ama sen her şeyi mahvettin. *Yine.*"

Bir kükremeye ayağa kalkar ve yayını geri çeker. Kör edici ışıklar tribünleri bombardımana tutuyor. Kaya patlamaları suya çarpıyor. Dayton bedenimi kendi bedeniyle koruyor.

"Delirdin mi sen?" diye bağıyor ona. "Duvarlara çarparsan burası dakikalar içinde su altında kalır! Bir kilit taşına çarparsan, enkaz altında kalırız!"

Wrenley onu duymuyor. Gözlerinden yaşlar akarken ok üstüne ok atıyor. "Benim kız kardeşim yok! Erkek kardeşim yok! Sadece kendim varım!"

Su arenanın içine doğru hızla akmaya başlıyor ve beni belime kadar ıslatıyor. Nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor. Dayton'dan uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum.

Şimdi benden uzağa bakıyor, çığlık atıyor ve ağlıyor, parmakları yayı vurmaktan acımış. Sehpanın bir kısmı içe doğru çöküyor, parçalanarak suya düşüyor. Yine de ateş etmeyi bırakmıyor.

"Rosalina!" Dayton sesleniyor. "Temel parçalanıyor. Gitmek zorundayız. Hemen!"

Henüz gidemiyorum. Her adım bir çaba, ama durmuyorum. Arkasından yaklaştığımı fark etmiyor bile. "Bana sahipsin," diye nefes alıyorum. Sonra kollarımı beline doluyor ve onu bedenime sarıyorum.

Kıpırdamıyor. Pruva alçalıyor, suya dalıyor.

"Beni terk ettiler," diye fısıldıyor. "Hepsi. Kairyn kardeşini seçti. Caspian seni seçti. Onlar için çok kolay."

"Seni seçiyorum," diyorum omzuna doğru. "Seni seçiyorum, Wrenley. Sen benim kan kardeşimsin, ama bundan daha fazlası, seni tanımak istiyorum." "Neden?" diye nefes alıyor. "Ben... Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama inan bana, kazanmak zorunda kaldığım ilk kişi sen değilsin."

Kollarımda hafifçe titriyor ve bunun bir kahkahanın başlangıcı olup olmadığını merak ediyorum.

"Benimle gel," dedim.

"Gelemem."

"*Yapabilirsin. Zor olduğunu biliyorum ama-*"

Wrenley hırlıyor, sonra elimden kurtuluyor. Sözleri acı dolu bir çığlıktı: "**YAPAMAM!**"

Sesindeki saf öfkeden korkarak geri çekiliyorum.

Kolezyum etrafımızda inliyor.

"Rosalina, hemen gitmeliyiz!" Dayton elini yumruk yapıp başının üzerine koyarak sesleniyor: atımızın bizi alması için bir işaret. *Pruvayı almak için başka bir yol bulmalıyız. Yapının bütünlüğüne zarar verdi. Bütün bu Bir dakika içinde yerle bir olacak, diyor zihnimde.*

Hayır, hayır, ona ulaşmaya *çok* yaklaştım. Sadece başka bir ana ihtiyacım var, başka bir bağlantı parçasına-

Ama sanki o karanlığa geri dönmüş gibi, elleri yayın parlayan kabzasını sıkıyor. "Seni öldürmem gerek," diye fısıldıyor. "Bunu düzeltmenin tek yolu bu."

Rosalina! Dayton zihnimde bağırırken aynı anda başka bir ses arenada yankılanıyor: "Wrenley!"

Arkama baktığımda karanlık bir siluetin arenanın üzerindeki İmparator Locası'ndan dışarı baktığını görüyorum. Kairyn'in eli sanki ona uzanıyormuş gibi uzanmış.

Wrenley ona bakar, yüzündeki acı eriyip gitmiştir. "Kai. Geri döndün."

"Harika," diye inliyor Dayton. "Tam da ihtiyacımız olan şey. Ona."

Ama Dayton'ı ya da beni fark ettiğini bile sanmıyorum. Vizörünün bakışları tamamen Wrenley'in üzerindeydi. Deniz otu dalları sudan fışkırıyor ve kollarını sararak onu arenaya taşıyor. Su o kadar derine inmiş ki, göğsüne kadar ulaşmış. Umursamıyor gibi görünüyor, ona doğru ilerliyor.

"Hadria'ya yeni döndüm," diye sesleniyor. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Wrenley sadece acınası bir hıçkırık çıkarır. "Kai!" Bizden uzaklaşıyor ve pruvayı vücuduna geçirerek suda ona doğru ilerlemeye başlıyor.

"Şimdi kaçma şansımız var!" Dayton sesleniyor. Kanatlı atımız aşağıya doğru koşuyor ve Dayton boynundan tutup sırtına çekiyor. Onlara yaklaşmak için dönüyorum-

Ayaklarım altımdan kayıp giderken gök gürültülü bir kükreme arenayı sarsıyor. Aniden yükselen suyun içine sürüklendim. Tekmeleyerek yüzeye çıktığımda dehşet içinde arenanın bir kısmının tamamen çöktüğünü görüyorum. Tribünler içe doğru çökmüş ve zeminde esneyen bir uçurum açılmış. Su ve kırık taşlar devasa deliğe akıyor.

"Kairyn!" Wrenley çığlık atıyor ve siyah zırhının onu suyun altına çekişini izliyorum. Tek gördüğüm, deliğe dökülürken yüzeye çıkan pelerini.

Kız kardeşim almak için mücadele ediyor ama akıntı çok güçlü, delik bir tahliye gibi davranıyor. Panik içinde bir çığlık atarak, yanardöner bir çalı parçasını yukarı doğru fırlatır. Bu bir sütunun etrafını sarar, ancak patlamadan dolayı çok zayıftır, gücün altında parçalanır.

Yüzü kırıldı. "Anne! Yardım et bana!"

"Rosalina!" Dayton haykırıyor. Atının güçlü kanatlarını üstümde çırpıyor ve Dayton aşağı uzanıyor. Kolumu yukarı kaldırıyorum ve beni bileğimden yakalıyor.

"Anne!" Wrenley yine çığlık atıyor.

Karanlık gölgeler bir kadın formunda cisimleşiyor: hiçbir özelliği yok, sadece gölgeli, yüzen bir şey, ama Aşağıların Kraliçesi'ni sadece hislerinden tanıyorum. "Yazık. Tam bir hayal kırıklığına dönüştün kızım," diyor usulca, ama gölge elini deliğe yaklaşan Wrenley'e doğru uzatıyor.

Wrenley annesinin elini tutmak için elini uzatır... ama gölge onun yerine yayı kapar. Kutsal silahı karanlığa gömüyor, parlaklığını bile boğuyor.

"Anne?" Wrenley ağlıyor.

"Daha kaç başarısızlığa katlanmak zorundayım?" diye iç geçiriyor gölge yaratık. "Bunu eve döndüğünde konuşuruz kızım. Tabii eve varabilirsen."

Karanlık bir patlamayla gölge figür ve yayım kayboluyor. Wrenley çukura düşmeden önce sefil bir çığlık attı. Dayton "Tuttum seni," diyor ve beni atımıza çekmeye başlıyor.

Ona bakıyorum, güzel eşime. Hayatımda bu kadar çok sevgi olduğu için ne kadar şanslıyım. Sonra, daha fazla suyla daha hızlı ve daha hızlı dolan deliğe doğru bakıyorum.

"Üzgünüm Dayton," diyorum. "Kız kardeşimi kurtarmak zorundayım." Elini bıraktım ve düştüm.

BÖLÜM 115



Rosalina

Çukurdan aşağı dalıyorum, kükreyen su beni eski bir canavarın ağzı gibi yutuyor. Ben serbest düşüşe geçerken dünya beyaz köpükten bir bulanıklığa dönüşüyor. Midem boğazıma sığıyor. Suya düşmeden önce çılgılık atacak vaktim bile olmuyor. Su her tarafımı kaplarken panik göğsümü sıkıyor. Karanlıktan başka bir şey yok, yukarıyı aşağıdan ayırmanın bir yolu yok.

Bacaklarımı öfkeyle tekmelerken sağır edici kükreme azalıyor. Üstümde bir ışık parıltısı var. Yüzeye çıkana kadar kalbim kulaklarımda çarpıyor, nefes nefese kalıyorum.

Arenanın altındaki bu çukur geniş ve mağaramsı, tek ışık suyun aktığı delikten geliyor. Arenanın kalıntıları etrafımda sallanıyor: sütunlar, tribünlerden ahşap banklar ve hatta gladyatör kalkanları. Taş yapının parçaları hâlâ sudan yükselerek adalar oluşturuyor.

Yükselmiş bir taş yığınının doğru yüzüyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Kadim yüzler bana bakıyor ve bunun bir zamanlar duvar resmi olduğunu anlıyorum. Avucumda bir alev kıvılcımlanıyor ve etrafımı aydınlatıyor. "Wrenley? Wrenley!"

Onu suyun içinde sallanırken görüyorum. Yüzü yukarı dönük ama gözleri kapalı, kol ve bacakları etrafına yayılmış. Suya atlayıp ona doğru yüzerken alevim dışarı fırlıyor. "Tutun." Kollarımı onunkilerin altına sardım ve ayaklarımı kullanarak bizi Taş Ada'ya geri ittim. Homurdanarak onu sudan çıkardım.

ve onu kayanın üzerine yatırdı.

Kulağım göğsünde, kalp atışlarını sayıyorum. Bayılmış ama kalp atışları sabit ve nefes alıyor. Kaşının üzerinde bir kesik var ve çenesinin kıvrımından aşağı kan damlıyor, ama onun dışında iyi görünüyor.

Rahat bir nefes aldım. "Seni güvende tutacağım." Çok masum görünüyor, yanakları dolgun, kirpikleri uzun. Başka bir evrende olsaydım, hayatım boyunca bu yüze bakardım. Bir kız kardeşle büyümek nasıl bir şey olurdu? Tuvalet için kavga eder miydik? Sinemaya giderdik Birlikte mi? Erkekler için ağladınız mı? Hepsi çok... sıradan görünüyor. "Seninle biraz sıradan anlar yaşamak isterdim," diye fısıldıyorum.

Onu buradan çıkarmalıyım. Su seviyesi hızla yükseliyor. Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Geldiğimiz çukurdan geçmek işe yaramayacak: su çok güçlü bir şekilde aşağı iniyor. Başka bir ışık parıltısı gözüme çarpıyor. Kolezyumun bir kısmı daha çökmüş ve bu mağaranın tavanında bir delik ortaya çıkmış. Parlak yaz gökyüzü boşluktan parlıyor. Bu benim buradan çıkış yolum. Parmak uçlarımda durarak düz bir çatıya göz atıyorum: Serenus Dusk Chambers'ın bir parçası sanırım. Yeterince sağlam görünüyor. Orada sudan güvende oluruz.

Mağarada bir hırıltı yankılanıyor. Bir daire çizerek dönüyorum. ses. Bir öğürme öksürüğü daha geliyor ve bakışlarım bizden yaklaşık yirmi adım ötede yığılmış bir taş yığınına takılıyor. Üzerine bir sütun düşmüş ve ikiye ayrılmış. Parçalardan birinin altında yatan ...

Kairyn.

Korkunç bir ses daha çıkarıyor. Ondan uzaklaşıp Wrenley'e odaklanıyorum. "R-Rosalina." Sesi mağarada yankılanıyor.

Onu hiç duymamış gibi davranmalı, Wrenley'i uzaklaştırmalı ve onu burada karanlıkta yalnız bırakmalıyım-

"Rosalina, lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ellerimi yumruk yapıp kendime küfrediyorum.

Sonra Wrenley'e baktım. "Hemen döneceğim."

Aramızdaki mesafeyi birkaç dakika içinde geçiyorum, vücudum artık yüzmeye alışmış ve kendimi kaya platformun üzerine çekiyorum. Ona bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Hâlâ parıldayan beyaz dev sütun tam göğsünün üzerinde duruyor. Kollarından biri tamamen sıkışmış, diğeri ise yanında gevşek duruyor.

Miğferi, o heybetli baykuş sureti, ezik ve çiziktir.

Yanına diz çöktüm. "Yaralısın. Neden beni görmek istiyorsun?"

"Miğferim. Çıkar onu. *Lütfen.*"

Bir parçam itiraz etmeye başlıyor ama sonra sütunun altında tamamen parçalanmış bedenine bakıyorum ve dediğini yapıyorum. Onu dikkatlice kaldırıyorum.

çenesinin ve kulaklarının üzerindeki ezik miğfer, tamamen serbest kalmadan önce. Onu kenara koyuyorum.

Kairyn'in koyu renk gözleri loş ışıktaki parlıyor ve benimkileri bulmakta zorlanıyor. Boğazım düğümleniyor. O sadece bir çocuk, tıpkı onu ilk gördüğümde düşündüğüm gibi. Dümensiz bir yüz. Yepyeni bir adam. Onda Ezryn'den ne kadar çok şey gördüğümünden nefret ediyorum, sadece yüz hatlarında değil, hayatına dair tasavvur ettiğim anılarda da.

"Neden benimle konuşmak istedin?" Fısıldıyorum.

Yutkunuyor. "Kurtar onu. Lütfen. Lütfen, burada karanlıkta ölmesine izin verme."

Wrenley'den bahsediyor, farkındayım.

"Karanlıktan nefret eder. Onu güneş ışığına götür. Lütfen, Rosalina. Onu yalnız bırakma."

Buraya bunun için geldiğimi bilmiyor, kız kardeşimi karanlıktan geri getirmek için. Nefesimi sabit tutuyorum. Belki burada bir şans vardır.

"Onu neden kurtarmalıyım?" Ben soruyorum. "Lütfen! O... senin ailen."

"Sen aile hakkında ne bilirsin ki? Öz kardeşini öldürmeye çalıştın." "Yine de, yaptığım onca şeyden sonra, hayatımı bağışladı." Kairyn gözlerini kapatır.

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve yüzüne damladı. "Beni gerçekte olduğum gibi görmesini istedim. Sonunda, hala görmedi. Görseydi beni öldürürdü."

"Belki de sende henüz göremediğin bir şey görüyordur," diyorum sessizce. Bir elimi alnına koyuyorum.

Gözlerini açıyor, göz kırpmaları yavaş ve uzak oluyor. "Yapacak mısın, Altın Gül? Onu kurtaracak mısın?"

"Evet." Yanağındaki gözyaşını sildim. "O güvende olacak."

İç çekiyor ve gülümsüyor. Onu ilk kez görüyorum. Ezryn'inkinden farklı ama kendine has bir güzelliği var, çarpık ve... yumuşak. Onunla ilgili tek yumuşak şey.

Boştaki tek elini benimkine uzatıp göğsüne, kalbinin üzerine kaldırırken hareketleri titriyor. "Ezryn'e söyle... Ezryn'e sadece onu gururlandırmak istediğimi söyle."

O ölüyor. Bu düşünce bir anda aklıma geldi. Kalbimde bunu biliyordum, ama şimdi zihnim bunun için kelimeler buldu. Bu çocuk ölüyor.

Bahar Yüce Hükümdar'sız geçecek.

"Kairyn, Lütfun ne olacak?"

Artık sadece hırıltılı nefes alıyor, yüzünün rengi solmuş. "Kan bağım yok. Seçmek zorundayım..."

Midemde bir çukur açıldı. Lütuf'a ne olacak? Bahar halkına? Kairyn onu kendisinden daha sıkı bir yumrukla yönetecek olan kölelerinden birine mi devredecek? Yoksa büyüünün kaderi sonsuza dek diyarlardan yok olmak mı-

Kairyn bana yine o gülümsemeyi sunuyor ve gözleri benimkileri buluyor. Tenime ılık bir parıltı yayılıyor, bahar yağmurunun altında duruyormuşum gibi hissediyorum.

Elimin göğsüne değdiği yerden altın bir parıltı fışkırıyor.

Sihir kalbimde çiçek açıyor. Baharın fısıltıları bedenimde parıldıyor. Bir anda, masmavi bir gökyüzünün altında açan bir kiraz çiçeğiym, bir Taze toprakta güneş ışığı için savaşılan çim bıçağı. İçimi bir yenilenme duygusu kaplıyor, kışın buz gibi pençesini hafifleten ve yaza yol açan bir okşayış.

Açan her tomurcuk, öten her kuş, bunu kelimelerden daha eski bir dilde yapıyor ve ben hepsini biliyorum. Yeni hayata yol açan bir fırtına gibi, gençleşmenin gücünün içimden aktığını hissediyorum.

Ben Kairyn. Ben Ezryn. Ben Isidora'yım ve daha önce gelmiş geçmiş tüm Baharın Yüce Hükümdarlarıym.

Kalbimi tuttum ve nefes nefese kaldım. "Sen... sen bana Bahar Kutsaması verdin."

Kairyn gözlerini kapatır. "Kutsama ile benden daha iyi başa çıkabilecek birini bul."

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. Sanki bu yeni büyüyle konuşuyormuş gibi içime dönüyorum. *Seni güvende tutacağım, söz veriyorum. Seni koruyacağım.*

Seni kullanmaya layık bir kalp bulana kadar güvende olacaksın.

Nefes alış verişi neredeyse duyulamayacak kadar yavaşlarken Kairyn'i bırakıp kız kardeşime doğru yüzüyorum. Onu güvenli bir yere götürmeliyim.

Büyüm güçlü ve kuvvetli, Bahar'ın Lütufu ile aşılannmış gibi hissediyorum. Sarmaşıklarım kayanın içinde kök buluyor ve güneş ışığı parçaları gibi parlayarak dışarı fırlıyor. Narin bir şekilde kız kardeşimi kucaklıyorlar ve daha önce gördüğüm küçük deliğin ötesindeki düz çatıya ulaşana kadar mağaradan yukarı doğru örölüyorlar. Onu güvenli bir şekilde yere indirmeleri için onlara rehberlik ediyorum.

Sonra bir elimi sarmaşığımın üzerine koyuyorum, beni yukarı çekmesi için hazırım. Kairyn'in sıkışıp kaldığı sütuna doğru bakıyorum.

Ezryn'e nazik kalbi yüzünden ona aşık olduğumu söylemiştim. Bu Nazik kalbi onu kötülüklerinden uzaklaştırdı. Bana geri dönmenin yolunu buldu.

merhameti seçerek. Bakışlarım yukarı doğru kayıyor. Kalın sarmaşıklarım Wrenley'i görmemi engelliyor ama orada yattığını biliyorum. Onun içinde iyilik olduğuna inanmak zorundayım. Tıpkı Ezryn'in Kairyn'in içinde iyilik olduğuna inanmak zorunda olduğu gibi.

Düşünmüyorum. Suyun üzerinden atlayarak koşuyorum, sarmaşıklarım beni uzaklara taşıyor. Sonra, bir kükremeye, kocaman bir çalı parçasını daha patlatıyorum. Sütunun etrafını sarıyorlar, kök ve kayanın gücü kanımda şarkı söylüyor. Sütun Kairyn'in üzerinden kalkıyor ve sarmaşıklarım onu suya fırlatıyor.

Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Sadece dokunarak, vücudunu toprağın içinden uzanan bir kök ağsı gibi hissediyorum. Kalp atışları o kadar zayıf ki...

Yeni keşfettiğim büyümü ona yönlendirerek odaklanıyorum. Avuçlarımdan yumuşak, altın bir parıltı yayılıyor. Büyüm, daha önce hissettiğim o cisimsiz kök sisteminden akarak kemikleri onarıyor, nefesi geri kazandırıyor. Her geçen an, acının vücudunu terk ettiğini hissediyorum.

Kalp atışları güçleniyor ve nefesi düzene giriyor. Gözleri tekrar açılmıyor ama içinden güç aktığını hissediyorum. Nefes nefese yüzünü bırakıyorum. Baharın Kutsaması sadece iyileşme veya yenilenme değildir.

Tıpkı dona karşı savaşılan ilk çiçek gibi, Bahar da umuttur.

Ezryn'e verdiğim şey bu. Kairyn'e. Ve umarım, Wrenley'e.

Kairyn'in miğferini yavaşça yüzünün üzerinden kaydırıyorum. Kollarımı baygın haldeki eski Bahar Prensi'nin altına doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Sonra sarmaşıklarım etrafımızı sarıyor ve bizi ışığa taşıyor.

BÖLÜM 116



Rosalina

Dikenlerim Kairyn ve beni delikten geçirip mağaradan çıkarıyor. Parlak güneş ışığına karşı göz kırpıyorum, bizi düz çatıya doğru yönlendirirken zar zor görebiliyorum. Dalgalar kenarlara çarpıyor ve Hadria'dan geriye kalan tek görünür anıtlar kuleler.

Yaz Diyarı'nın başkenti denize battı.

Ayaklarım taşa çarpıyor ve sarmaşıklar titreyerek uzaklaşıyor, bana da baygın Kairyn'i desteklemek kalıyor. Yavaşça onu yere indiriyorum ve Wrenley'i arıyorum.

Uyanık, ayakta, bir elini şakağına bastırmış. Ve yalnız değil.

Sira onun yanında duruyor, gölgeler kenarlarını yalıyor. Yay ısıltı Wrenley'in önünde asılı, gölgeden bir kaide tarafından havada tutuluyor.

Kız kardeşimden Aşağıların Kraliçesi'ne bakıyorum. Onun burada ne işi var?

Yayı aldığımda gittiğini sanıyordum!

Wrenley için geri geldi.

O yay annemindi. O *bana* ait. İçimde ilkel bir öfke patlıyor ve ellerimin üzerinde beyaz alevler patlıyor. Yılan dişleri kadar keskin dikenleri olan sarmaşıklar yerden kopup yanımda sallanıyor. "Ver onu bana."

Sira bir kaşını kaldırır ve kollarını kavuşturarak Wrenley'e sırtır. "Yayını al, sevgilim."

Kız kardeşime baktım. "Yapma bunu. Onu dinlemek zorunda değilsin."

Wrenley gözlerini kırıştırıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Yayını al," diye hırlıyor Sira.

Wrenley öne uzanır ve tutamağı kavrar.

Onun hayatını kurtardım. Belki onun için bir anlamı yok ama benim için var. Ondan vazgeçmeyeceğim. İleriye doğru belirsiz bir adım atıyorum. "Wrenley, benimle gel. Ona ihtiyacın yok. Seni güvende tutacağım."

Wrenley yanımda baygın yatan Kairyn'e bakıyor. "Ona ne yaptın?"

"Yaşıyor," diye nefes alıyorum.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. Yanardöner sarmaşıkları yerden yükselerek Kairyn'in etrafını bir yılanın saldırısı kadar hızlı bir şekilde sarar. Bir an içinde toprağın altına gömülür.

Wrenley'nin yayı tutuşu sıkılaşıyor. Tüm vücudu titriyor, bakışları uzaklara dalıyor. "Anlamıyorsun. Sana söyledim ve söyledim! Ne sen ne de Cas hiç dinlemiyorsunuz!"

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Sira. Wrenley'nin başını okşar. "Şimdi Rosalina canım, sen de uslu bir kız ol. Öz kardeşinin seni vurmasına gerek yok, değil mi?"

Gölgeler zemini yalayarak bana doğru gelmeye başlıyor. Sira beni en son hapsettiğinde kollarımı nasıl doladıklarını ve beni Nether Reach Kulesi'ne nasıl sabitlediklerini hatırlıyorum. Bir daha asla onun merhametine kalmayacağım.

Ama iş ben, Sira ve Bülbül arasında bir dövüşse gelirse, kesin olarak bildiğim bir şey var.

Nightingale'i -ve o yayı- kendi tarafında tutan kazanır.

Alevlerimin ve dikenlerimin düşmesine izin verdim. "Wrenley, beni dinle. İkimizin arasında çok şey oldu. Ama ben seni tanımak istiyorum. *Gerçek* seni. Bu sefer dinliyorum ve ne kadar korktuğunu duyuyorum."

Sira alaycı bir kahkaha atıyor ve Wrenley sadece bana bakıyor, gözlerinde boyun eğmişlik var.

"Başka bir yol daha var Wrenley," diye yalvarıyorum. "Sira o yay için ölmene izin verirdi. Ama bizim ailemizde işler böyle yürümez. Ne olursa olsun birbirimize göz kulak oluruz. Biz bir aileyiz."

"Hayır." Wrenley'nin gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Hiçbir zaman senin dünyanın bir parçası olmadım. Asla da olamam."

Sesim kesiliyor. "Annemiz seninle tanışmak istiyor, Wrenley. Annemiz. Onu birlikte kurtarabiliriz."

Wrenley gözlerini kapatır ve dişlerini sıkar. Sira öne çıkmadan önce boğazından acı dolu bir ses çıkar. "Bir aptalın kızından aptalca sözler! Sessiz ol yoksa dilini ağzından koparırım."

"Ondan uzak dur!" diye bağıyor gür bir ses gökyüzünde. Kanat çırpışları duyuyorum ve arkama baktığımda Dayton'ı taşıyan bir Pegasus'un bize doğru geldiğini görüyorum.

Sırtından taş çatıya atlar ve yuvarlanır. Ayağa kalktığında elinde parlak bir ışık yanıp söner: Onurun Üç Uçlu Mızrağı.

Bakışları ateşli... Wrenley'e dikilmiş.

"Bu savaş çığırtkanı Yaz Prensi'nden bıktım artık," diyor Sira. "Yaz Kutsaması'nı kız kardeşinden söküp almaktan da aynı derecede tatmin olacağım. Şimdi Wrenley, vur onu."

"Artık senin dediklerini yapmayacak," diye sesleniyorum. "Sana ihtiyacı yok, Sira."

Sira'nın ağzının kenarında bir gülümseme seğiriyor. "Seni huysuz çocuk. Siz yüzeydeki insanlar büyük kraliçenize tapıyorsunuz. Keşke ne kadar bencil olduğunı bilseydin

öyleydi. En kutsal kişiler bile doğru pazarlığa açıktır." Sira bir elini Wrenley'nin buklelerinden birinin üzerinde gezdiriyor. "Sevgili kızım ilk annesi için bir teminat olduğunu biliyor. Bu yüzden çoğu zaman bu kadar uslu duruyorsun, değil mi? Sana göz kulak olduğumu biliyorsun. Aurelia'nın pazarlığı sayesinde kazandığım gücü nadiren kullanmak zorunda kalıyorum. Ama bunu yapacağım. Değil mi kızım?"

Panik göğsümü sarıyor. Aurelia Aşağıların Kraliçesi'yle pazarlık mı yaptı? Hayır, bu doğru olamaz. "Sen onun annesi değilsin," diyorum.

"Öyleyim," diye hırlıyor Sira. "Wrenley, *vur onu*."

Wrenley'in göğsü kabırır. "Anne, lütfen. Summer çoktan kayboldu. Onu öldürmenin bir anlamı yok."

Nefesimi tutuyorum. Bakışlarında görüyorum, Dayton'a hala bir bağlılığı olabilir. Benim için. Wrenley bunu yapmaz. Onun içinde hala iyilik var. Bunu *biliyorum*.

"VURUN ONU DEDİM!" Sira'nın sesi gök gürültüsünü andıran bir kükremeye havada patlıyor; o kadar korkunç bir ses ki, sanki ölülerin tüm yankılarını da kendisiyle birlikte çığlık atmaya çağırmış gibi.

Wrenley'nin yüzünde sırlı bir ifade belirir. Mavi gözleri kararmış gibi *görünüyor*

tamamen siyaha dönüşmeden önce. Vücudu geriliyor, her bir kası kendi kendine hareket ediyor gibi *görünüyor*. Sonra yayı kaldırıyor, parlayan ipi çekiyor ve ateş ediyor.

Dayton bir, iki kez sendeleyerek geri çekilir. Üç çatallı mızrak elinden düşer ve yerde takırdar. Aşağıya bakar, parmakları geçici olarak

karnında bir delik açıldı. Sonra bana baktı. "Rosie," dedi ve
hepsi bu kadar.
Yere yığıldı. Eşlik bağımız
gevşiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 117



Hazar

Kaderle savaşmaktan yoruldum. Her kararı tartmaktan, her şeyi hesaplamaktan. olası sonuçlar. Kendi çarpık iyi anlayışım için sürekli engellerin üzerinden atlıyorum.

Ezryn benimle dövüşmek istiyorsa, tamam. Dövüş benimle. Alemler bunu yüzyıllardır ertelediğini biliyor.

Ama Ezryn beni öldürmek istiyorsa... Böyle bir şey olmayacak. Bugün olmayacak. Koruması gereken tek kişi o değil.

Obsidyen gölgelerden yapılmış çelik kılıcının benimkine çarparken çıkardığı çınlama mermer sütunlarda yankılanıyor. Karşılıklı yumruklaşıyoruz. Gerçi Kılıç eğitimi aldım ama hiçbir zaman Keldarion gibi zevk almadım. Ama bugün, içimdeki öfke, et arayan çeliğin vahşiliğinde teselli buluyor.

Aşağı şehre bakan uçuruma atlamadan önce geri çekilerek dans ediyorum. Yükselen gelgit ve taşan kanal, her şeyi yutmaya hazır, akan sudan başka bir şeye dönüştürmedi.

Ezryn beni karşılamak için sıcıyor ve ben yine yerimi bırakıp saldırganın o olmasına izin veriyorum. Her hareket hesaplanmış bir risktir. Ayağının kenardan çok uzakta olduğunu fark ettiğimde, saldırıyorum, göğsüne tekme atıyorum ve ters takla atıyorum.

kedi ayaklı bir inişle kaldırıma çarptı. Ezryn dengesini kaybediyor ama piç kurusu kendini toparlıyor, ağzı hırıltıyla geriye doğru kıvrılıyor.

Saldırıyor, bıçağı ölümcül bir hassasiyetle havayı kesiyor. Savuşturuyorum, kılıçlarımız gümüş ve siyahtan oluşan bir bulanıklık. Gücüne inanan bir zarafetle dövüşüyor. Kutsama olmadan bile diyarlardaki en iyi dövüşçülerden biri olmaya devam ediyor. Bu kadar öfkeli olmasaydım neredeyse etkilenecektim.

Ezryn'e kızgın bile değilim.

Kel'e kızgınım.

Bunca yıl bana *iharet ettiğine* inanmama izin verdi. İlk önce aşkımızın anlaşmasını bozdum. Yaptığım her eylem, küçük intikamlardan, içine düştüğüm umutsuzluk ve çaresizlikten-

Bu dövüşten sağ çıkacağım. Sırf Keldarion'a ulaşip ona ne kadar çürümüş, domuz kafalı, bencil, aptal, buz gibi bir piç olduğunu söyleyebilmek için hayatta kalacağım.

İlerliyorum, kollarımdaki ağrı dikkatimi dağıtıyor. Aşağıda, şehir düşerken sular zaferle kükrüyor.

"Bu seni güçlü hissettiriyor mu?" Ezryn bağılıyor, sözleri kılıçlarımızın çarpışmasının üzerine taşınıyor. "Masumların evlerini yok etmek mi? Yaşayanların üzerine ölümsüzleri salmak?"

Gerçeği açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Ayrıca, nasıl bir savunma yapabilirim ki?

Bunu durdurabilirdim. Yeşil Alev'e sahip çıkabilirdim. Ama bir ölüm diğerinden daha mı iyi?

Bunun yerine, yanımda taşıdığım onlarca yıllık kederden yararlanıyorum ve onu öfkeyle bileyliyordum. "Tıpkı Cryptgarden'ın masumları üzerine eğitilmiş Kış askerlerini gönderirken hissettiğin kadar güçlü hissetmiş olmalısın."

"Cryptgarden'da hiç masum yok." "Artık yok."

Biz aralarında dans ederken sütunlar uzun gölgeler oluşturuyor. Tüm güçlerimi çağırmak ne kadar kolay olurdu. Dikenlerimle kendimi yukarı doğru itebilir, gölgelerimi vücudunun etrafına sarabilir, sonra da Yeşil Alev'le içini boşaltabilirdim.

Beni öldürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecek. Birimizin yaşaması için diğerimizin ölmesi gerekecek.

Neden yapmayayım?

Merhamet. Empati. Şefkat. Bunlar bunca yıldır benim baş belam oldu. Keşke çölde bir kadının sıcaklığını hiç hissetmemiş olsaydım. Keşke yürümeyi kendi kendine öğrenen bir çocuğa hiç gül vermeseydim. Keşke eş bağımın en zeki ve cesur kadını bulma şansı olmadan önce kalbimi oymuş olsaydım. *O'Connell kadınlarına lanet olsun! Ve onları seven erkeklere lanet olsun!*

Ezryn soluma doğru çalım atıyor, dönüp kapalı yumruğuyla bileğime güçlü bir darbe indirmeden önce bir anlığına dikkatimi çekiyor.

Kavrayışım gevşiyor ve gölge bıçak elimden fırlayarak yerde sekmeye başlıyor.

"Geçen her gün, Castletree'ye ilk adımını attığında seni öldürmediğim için pişmanlık duyuyorum." Ezryn göğsüme tekme attı ve düştüm.

"Bu pişmanlıkla ölmek zorunda kalacaksın," diyorum üzülererek. "Her şeyin böyle bitmesini istemezdim Ezryn. Ama görüyorum ki başka yolu yok."

Ben oynamayı bıraktım. En azından bu oyunla. Birimizin ölmesi gerekecek ve benim ilgilenmem gereken bir işim var. Böğürtlenlerim beni havaya kaldırırken kalbimi derin bir hüznün duygusu dolduruyor. Sütunlardan gölgeleri çalıyorum ve onları yanımda mızraklar oluşturacak şekilde çekiyorum. Gözlerimin içten gelen bir alevle parladığını hissediyorum. "Özür dilerim, Ezryn. Bil diye söylüyorum... Oyunlarımızdan birinde hile yaptım. Benden bir tane aldın. Umarım bu seni sonunda teselli eder."

Gölge mızraklarımı yukarı çekerken Ezryn'in gözleri açılıyor ve geriye doğru sendeliyor-

Gırtlaktan gelen bir acı kalbimi delip geçiyor. Haykırıyorum ve çalıkların arasından öne doğru düşüp sertçe taşın üzerine iniyorum. Ezryn de benzer bir ses çıkararak dört ayak üstüne düştü. İkimiz de göğsümüzü tutuyoruz. Görünürde bir yara yok ama sanki ruhum parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Ezryn'in vücudunu bir hıçkırık sarıyor ve gözyaşlarının da yüzünden aşağı döküldüğünü görüyorum. "Rosalina..."

O öldü! Öldü! Öldü! Öldü! Rosalina'nın sesi zihnimde yankılanıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir keder, aramızdaki bağa ve kendi benliğime doğru akıyor. Duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum ama sanki parçalara ayrılıyorum.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var. Ona ulaşmalıyım. Hemen.

Üzerimde bir varlık hissediyorum ve Ezryn'i görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzü gözyaşlarıyla kaplı, ağzı titreyen bir çizgi halinde. "Hissediyorsun," diye nefes alıyor.

"Hissediyorum."

Gözlerini kapatır ve derin bir iç çeker. Anlayışla. Teslimiyetle. "Doğru o zaman. Sen Rosalina'nın eşisin."

BÖLÜM 118



Rosalina

"HAYIR!" kelimesi içimden kopup geliyor. Yere düşüyorum, ona ulaşmak için çırpınıyorum. Dayton'la aramdaki mesafeyi geçerken taş dizlerimi ve avuçlarımı parçalıyor.

Sırt üstü yatmış, yüzü güneşe dönük. Gözleri açık, ama o tanıdık parlaklık gitti. Artık orada ışık yok. En ufak bir gülümseme kırıntısı bile hapsolmuş, yüzüne hapsolmuş gibi görünüyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Göğsüne, yüzüne, kollarına dokunuyorum. Sonra yarasına. Işık şimşeği onu boydan boya kesmiş, vücudunda en az bir el genişliğinde bir delik açmış. "Bunu düzeltebilirim. Dayan Day."

Ama... düzeltecek ne var ki? Tanıştığımızdan beri kalbimde onu çağıran o şey yok oldu. Bir iplik tam ortasından koptu. Kairyn'e yaptığım gibi ellerimi yüzünün iki yanına koyup hayatının köklerini hissediyorum. Tüm Vadi'deki en güçlü iyileştirme büyüsüne sahibim. Bunu düzelteceğim.

Ama kökleri buruşmuş. Hayatının toprağı çoraktır. Tutunacak hiçbir şey yok, bir parça bile ...

Eğer varsa! Ondan bir parça bile olsaydı, bunu yapabilirdim. O *benim*, *benim* Günüm. Gerekirse dünyayı onun için yeniden yaratabilirim.

Hayır, ben yapardım.

Başını kucağıma alıyorum. Boş gözleri beni korkutuyor, ama uzaklara bakmak da öyle. Onun gürleyen kahkahasını duymamayı, sevgisinin tadını çıkarmamayı hayal edemiyorum.

"Gitme," diye hıçkırıyorum, ileri geri sallanarak. "Seni daha yeni aldım. Gitme."

Etrafımda sesler var ama onları zar zor duyuyorum. Yanımda kim vardı? Umurumda değil.

Bir rüzgar çıkıyor, giysilerimi ve saçlarımı yırtıyor. Ben onunkini düzeltiyorum. Sonra yağmur başlıyor, tenimize yağıyor. Kara bulutlar ufukta yuvarlanıyor, güneşi saklıyor. Hayır, hayır. Bunu kim yapıyor? Dayton güneşi *sever*. Gök gürlüyor ve sonra binanın yan tarafına düşen bir şimşekle teni aydınlanıyor.

"Onu yakalayın ve hepimizi kendisiyle birlikte aşağıya götürmeden önce bizi Aşağıya geri götürün!"

Ah. Yapıyorum.

Sanki vücuduma hastalıklı bir uyuşukluk yayılıyor ama tenim enerjiyle yanıyor. Kanımda bu kadar çok güç varken nasıl olur da onu kurtarmaya yetmez?

Sevgi. Her zaman bana güç veren, her seçimimi, her eylemimi yönlendiren şey buydu. Dayton'ı çok seviyorum; bu onu kurtarmak için yeterli olmalı.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve her şeyimi onun her şeyinin içine *itiyorum*. "Al onu," diye hıçkırıyorum. "Her şeyimi al. Her şeyimi al."

Fırtına daha da şiddetleniyor, kaya parçaları şimşek patlamalarıyla binayı sarsıyor, yağmur o kadar şiddetleniyor ki zar zor görebiliyorum. "Her şeyimi ona veriyorum!"

Ama o boş bir kabuktan başka bir şey değil. Eşlik bağımız kalbimde sadece gevşek değil, tamamen yok oldu.

Ne kadar büyüye sahip olursam olayım, Bahar'ın Lütфу ve annemin göksel kanı damarlarımda dolaşsa bile, burada kurtaracak hiçbir şey yok.

Benim aşkım *değersiz*.

Bir his uyuşukluğu keser.

Öfke.

Yağmurun içinden bakıyorum ve Sira ile Wrenley'nin silüetlerini buluyorum. Parlaklık Yayı bu fırtınada bile parlayacak kadar parlak.

Bunu benim yayım yaptı. Yayım. *Benim yayım!*

Onu öldüren kişiyi kurtarmamı sağladıysa benim lanetli aşkımın ne faydası var?

Hepimizden daha iyi olanı mı öldürdünüz? Seven ve kendinden çok şey veren kişiyi mi?

Hayır... O *sevdi*. *Veren*. O artık yok.

Wrenley onu götürdü. Çünkü onu kurtardım.

Bunu benim merhametim yaptı.

Yavaşça Dayton'ın başını yere koyuyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, vücudum titriyor.

Sesim her yağmur damlasında, her fırtınada, her şimşek çakışında yankılanıyor.

"Çok kötü bir seçim yaptınız, Aşağıların Kraliçesi."

Gözlerim Sira'yı delip geçene kadar fırtınanın içinden geçiyorum. "Buna pişman olacaksın."

Tek tepkisi dudağının hafifçe titremesi oluyor. Sonra kızına döner. "Şimdi, Wrenley. Şimdi yap!"

Wrenley yerde oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, yayını önüne atmış. Sira'nın sözleri doğrulmasına neden olmadan önce bir ileri bir geri sallanıyor. Yine o boş karanlık gözlerini ele geçiriyor.

Ölü dostuma dönüp bakmaya bile fırsat bulamadan, yanardöner sarmaşıklar bedenimin üzerine sıcıyor.

Yerin altına çekilmeden önceki son özgürlük anımda, verdiğim sözü hatırlatmak için bakışlarım saf şimşek gibi, Aşağıların Kraliçesi'ne bakıyorum. *Buna pişman olacak kadar yaşayacaksın.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 119



Ezryn

Kara bulutlar ufukta gürleyerek tüm Hadria'yı kasvetle gölgeliyor. Yağmur bardaktan *boşanırcasına* yağıyor ve zırhımı giymediğimi hatırlamadan önce zırhımdan tanıdık *bir ses* çıkmasını bekliyorum.

Acıdan zar zor nefes alabiliyorum. Sanki biri kaburgalarımın arasından uzanıp kalbimi ele geçirmiş gibi. Eşlik bağım kederle gerilmiş durumda.

Ve ... ve onunki de öyle.

Caspian yerde yatıyor, tırnakları taşa batıyor. Yüzü bir ıstırap maskesine dönüşmüş. *O da hissediyor.*

Arkadaşımın arkadaşı.

Onu şu anda öldürebilirim. Çok kolay olurdu; kendini savunacak durumda değil. Ama onu öldürmek Rosalina'nın ruhunun bir parçasını öldürmek olur.

Onu bir daha asla incitmeyeceğim.

Şu anda önemli olan tek bir şey var.

Caspian'a doğru yürüyorum ve kolunu tutuyorum. Bana bakıyor, gözleri parlıyor. Hırıltılı bir sesle, "Beni ona götürebilir misin?" diyorum.

Başını sallıyor ve çalıları toprağı yarıyor. Geçmişimizde her ne olduysa, beklemek zorunda. Sessiz ateşkes aramızda kalın bir şekilde uzanıyor: Rosalina önce gelir.

Caspian'ın sarmaşıkları bizi toprağın içinde kamçılادıkça midem çalkalanıyor. Yukarı fırlıyoruz ve Hadria'yı yutmuş olan çalkantılı denize bakan düz tepeli bir çatıya çıkıyoruz.

Yağmurun içinden bakıyorum. "Onu göremiyorum."

"Burası onun büyüsunü hissettiğim son yer," diyor Caspian.

Burada başka kimse yok... Onu görüyorum, yağmurun altında gölgeli bir yumru.

"Lütfen, hayır." Koşarak yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bağla, seçimle, dostlukla bağlı olduğum kardeşim ölü yatıyor. Dayton'ın bedeni kaskatı, gözleri açık ve boşluğa bakıyor. Karnında bir delik var, o kadar büyük ve açık ki altındaki taşı ortaya çıkarıyor.

İçimin en karanlık yerinden bir ışıltı yükseliyor. Bedenini kavradım ve göğsüme bastırdım. Duygularım bağdan akanlarla birleşiyor, kederimiz kendi başına bir fırtına oluşturuyor.

Onu daha önce ölümün eşiğinden döndürmüştüm ama artık çok geç kaldım.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Ona soruyorum, gözyaşlarım yağmurla birleşip yüzümden aşağı akıyor ve ağzıma doluyor. "Delphie'ye ne diyeceğim?"

Şimdiden biliyor mu? Summer'ın Lütfü ona geçti mi? Oh alemler, Delphie, zavallı Delphie.

"Farron?" Ağlıyorum. "Farron'a ne söyleyeceğim?"

Çünkü vücudumu saran kederin derinliğinden Rosalina'nın zaten bildiğini biliyorum.

Rosalina.

Dayton'ı hâlâ göğsümde tutarak arkamı dönüyorum. "Nerede o?"

Kükrüyorum. Caspian cam gibi gözlerle bize bakıyordu. "Alındı."

"Biliyor muydun?" Bağıriyorum.

"Hayır. Buraya gelene ve bunları görene kadar değil." Çatıda gevşek duran yanardöner bir çalıya tekme atıyor.

Bu nasıl olabilir? Her şey nasıl böyle sona erebilir? Kardeşimi yere yatırdım ve yavaşça gözlerini kapattım. Alnına bir öpücük konduruyorum. "Onlarla ben ilgileneceğim, Day. Del ve Rose. Senin adına onları koruyacağım."

Kanat çırpma sesleri havada yankılanıyor. Kafamı kaldırdığımda bir Pegasus'un çatıya indiğini görüyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kalbimin daha ne kadar acıya dayanabileceğinden emin değilim. Bu Farron. Dayton'ın cesedini görecektir, hayatının aşkının gittiğini bilecek... Zaten annesini kaybetmesini izlemek zorunda kaldım. Keşke onun acısına dayanabilseydim.

Farron attan indi ve bize doğru yürüdü. Caspian'dan bana baktı. Sonra da cesede.

Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum ve onu kucaklıyorum. "Çok üzgünüm, Farron.

Çok ama çok üzgünüm."

Farron hiçbir şey söylemiyor. Sadece gülmeye başlar.

Geri çekilip omuzlarını silkeliyorum. Zar zor tepki veriyor, hâlâ Dayton'a bakıyor, nemli kumral saçları yüzünü gölgeliyor. "Dayton'ın nesi var?"

Sen?" Ağlıyorum. "O öldü! Dayton öldü!"

"Demek öyle." Farron başını kaldırıyor ve gözleri parlak bir yeşil renkte parlıyor. "Ve ben onu geri getireceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 120



Farron

Havuzun kenarında nasıl tereddüt ettiğimi düşünmek neredeyse komik. Bilinmeyenden çok korkuyordum. Ama bu sefer cesaretim galip geldi. İçine uzandım

derin, karanlık bir yer ve teklif edileni *kabul* ettim.

Hak ettiğimi aldım.

Ve bak! Şimdi ihtiyacım var. Kendime bir daha asla oraya dönmeyeceğimi söyledim.

Yine aynı yerde. Annem kollarımdayken, göğsünde bir mızrakla tarlada.

Ezryn çok üzgün, bana bağıyor, ağlıyor. Göğsümdeki bağ kederle ılgık atıyor. Onlar anlamıyor. Benim anladığım gibi değil.

Onun yaptığı gibi değil.

Oğul bana bakıyor, mor gözleri sert. Caspian. Gölge kan.

Alev kanı. "Bunu yapma Farron," der, sesi karanlık ve alçaktır. "Dayton bunu istemezdi."

Ah, Oğul her zaman çok temkinli! Çok korkuyor. Ben de öyleydim. Baron bana yardım etmeden önce.

Dayton'a doğru yürüyorum ve başının arkasında diz çöküp sarı saç tellerini gözlerinden uzaklaştırıyorum. O çok güzel. "Bak," diye fısıldadım. "Şimdi, ben

seni koruyan kişi."

Yaz kanımdan bile daha güzel olan şey göğsünün üzerinde asılı duran şeydir. Yaz Âleminin tüm büyü ve gücüyle dolup taşan küçük bir güneş. Bu parlak kıvılcımın içinde bu diyarın tüm Yüce Hükümdarlarının atalarının anısı yatıyor. Yaz'ın Lütü. Kendi halinde yas tutarak onun yanında geziniyor. Ama çok yakında, sıradaki kişiye ulaşmaya çalışacak. Evet, deneyecek.

Ve başarısız olacak.

"Burada işimiz bitmedi," diyorum Kutsama'ya. "Sadece biraz bekle."

Elimi büyüye doğru uzatıyorum ve o da karşılık vererek parmaklarımın etrafında neşeyle zıplıyor.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Ezryn huysuzca sorar. O ve Caspian birbirlerine bakarlar.

Göremezler. Gölge-kan bu kadar korkmasaydı görebilirdi. Kendini bilerek zayıflatıyor, görüşü kilitli tutuyor. Göremez.

Benim yapabildiğim gibi değil. Hiçbiri bedenlerinde ıslıl ıslıl parlayan yaşam iplerini göremiyor. Ya da Dayton'ın içinde gevşek bir şekilde yatan ipleri.

Tüm bunları ve daha fazlasını görebiliyorum. Yeşil Alev'in içinde her şey daha net.

Caspian omzumu tuttu. "Bu çılgınlığı durdur, Farron. Dünyanın yolu bu değil."

"Sizin dünyanın yolu bu değil," diyorum kesin bir ifadeyle. "Dünyayı nasıl olmasını istiyorsam öyle yaparım. Bana vaat edilen buydu."

Boğazından hırıltılı bir nefes çıkıyor ve gözleri korkuyla parlıyor. "Ona bunu yaparsan Dayton seni asla affetmeyecek."

Oğul'dan uzaklaşıyorum ve Dayton'ın alnına bir öpücük konduruyorum. Huzur göğsümü dolduruyor. "Onun hayatını ellerimde tutarken affetmenin ne faydası var?"

Caspian omzumu tutuyor ve ona bakmam için beni sarsıyor. "Eğer bunu yaparsan, eskisi gibi olmayacaksın." Sesi çaresiz bir tıslamaya dönüşüyor. "O aynı olmayacak."

Elimi Caspian'ın elinin üzerine koyuyorum ve ona rahatlatıcı bir gülümseme sunuyorum. "Olması gereken de bu. Biri Yeşil Alev tarafından yakıldığında, yeniden doğması gerekir."

Caspian sendeleyerek yanımdan uzaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Neler oluyor?" Ezryn bağılıyor. "Farron, ne yapıyorsun?"

Dayton'a dönüyorum. "Dünyanın yöntemleri beni ilgilendirmiyor. Hiçbir yasaya uymam, hiçbir kurala bağlı olmam. Yalnızca tek bir güce hesap veririm, o da ölüm değildir." Ellerimin etrafında yeşil bir parıltı parlıyor.

Gelgitler Yaz'ın kıyılarında dalgalandığı sürece, Sonbahar'da hasatlar büyüdüğü sürece, büyük buzlu mağaralar Kış'ta durduğu ve nehirler İlkbahar'ı kestiği sürece Daytonales'e aşığım. Çünkü ben Dayton'a ikimiz de var olmadan önce aşkıttım; aşkımız ebediydi. Evrende parladı ve Yıldızların parçalarında yeryüzünü.

Farklı olmayı -daha *fazlası olmayı*- seçtim çünkü Çağlar boyunca onu sevmeye devam edeceğim. Ölüm ne kadar basit bir şey ve ne kadar kolay gerçekleşebiliyor. Ben her zaman mantıklı bir adam oldum. Sevdiklerimi riske atmayacağım.

Onun ipliği gitti. Ama yıpranmış kenarlarından yeni bir tane yaratacağım. Büyüm onun kemiklerine, kanına, sinirlerine sızıyor, ta ki hayatının ipliğine ulaşana kadar. Kendi büyümün ardında yeşil bir alev gizleniyor,

Bu ipliklerin içine girerek, onları küllerinden yeniden yaratarak bir zamanlar vardı. Bu, eskisinden yeni bir yaşam yaratmak değil, bir zamanlar var olanı yeniden inşa etmektir.

Gücünün, iyiliğinin, mizahının iplerini buluyorum ve onları bir bilezik örer gibi alevimle örüyorum. Sırada onun anıları, inançları ve tercihleri var. Hepsi burada, benim için alıp yerine koymak çok kolay, tam olduğu yerde. Eşlik bağına manevra yaptırırken özellikle dikkatli oluyorum. Bu güçlü bir güç, biraz sihirle süslediğim anda hızla gerginleşiyor.

Son olarak göğsünün üzerinde duran şey. Olması gereken şey bir süre önce gitti, ama kaldı çünkü o da yas tutuyordu. Çünkü o da benim ölümünden daha güçlü olduğuma inanmıyordu.

"Geri dönme vakti geldi," diyorum Summer's Blessing'e. Kalbinin üzerinde küçük bir güneş patlaması var. "Sorun yok. O hazır."

Parlak ışık emin olmadan ileri geri sallanıyor.

"O ölmedi," diyorum sertçe. "En azından birazdan ölmeyecek. Şimdi gel, bitirmeye hazırım."

Işıktan başka bir şey olmamasına rağmen, bana bakıyor gibi görünüyor. Vücudunun üzerinde, göğsünde parlayan yeşil ipliğin üzerinde geziniyor. Sanki onu *inceliyormuş* gibi.

Sonra geri gitmeye başlar.

"Hayır," dedim. "O ölmedi! O Yaz'ın gerçek Yüce Hükümdarı! İçine geri gir!"

Lütuf yavaşça ileri geri sallanıyor. "Onu *yeniden yarattım*," diye homurdanıyorum.

"*Geri çekil!*"

Güneş patlaması hızla uzaklaşıyor ama ben daha hızlıyım. Parmak uçlarımdan yeşil alevler fışkırıyor, Lütuf'u büyümle kafesliyorum.

"Neler oluyor?" Ezryn bağılıyor ve bize doğru hamle yapmaya başlıyor.

Caspian onu göğsünden yakaladı. "Hiçbir şeye dokunma!"

Konsantrasyonumu bölemem; içimdeki her şeyin Lütuf'u Dayton'a geri çeken, *çeken*, çeken dallara odaklanmasını gerektiriyor.

"O ölmedi," diye homurdanıyorum. "Sen ona aitsin."

Güneş patlaması benimle savaşıyor, büyümün sınırlarına karşı titreşiyor, kaçmak için umutsuzca çabalıyor. Bir kükremeye içimden zümrüt alevinden bir cehennem patlıyor ve güneş patlamasının üzerine dökülüyor. Ateşli zincirlerimin içinde gevşiyor.

"Güzel," diye nefes alıyorum. Nazikçe Dayton'ın göğsüne doğru yönlendiriyorum. Güneş ışığı, derisinin altına batmadan önce parlak bir peridot gibi ışıldıyor.

Her şey yerli yerindeyken, yaşam gücünün içindeki son ipliği dikmeye hazırlanıyorum. Bu onarma işi çok kolaydı. Ama Görme gücüne sahip olduğunuzda, her şey kolaydır.

"Bana geri dön," diye nefes alıyorum. "Geri dön." Ve Yeşil Alev'in söz verdiği gibi, döndü.

Dayton nefesini içine çekiyor ve sonra öksürüyor. Ezryn onun adını haykırıyor ve Dayton'ın elini tutarak yanıma yığılıyor.

Oğluma gülümsemek için arkama bakıyorum. Ona babasının sağlayabileceği mucizeleri göstermek için.

Ama Caspian çoktan uzaklaşmaya başladı.

Boş ver. Dayton'a dönüyorum, onarılmış derisine, göğsünün her yükselişine gururla bakıyorum. Her kalp atışı değerlidir. Her kalp atışı bana borçlu olunan şey.

Dayton'ın nefesi durulduğunda ve bana bakmak için gözlerini açtığı anda, gözleri en güzel ve ruhani yeşil renkte parlıyor.

BÖLÜM 121



Dayton

Gözlerimi karanlığa açıyorum, kendimi şaşırılmış ve halsiz hissediyorum.

Uzuvlarım

Sanki yüzyıllardır uyuyormuşum gibi ağrıyor. Bir iniltiyle kendimi yukarı itiyorum, ellerimin altındaki yumuşak yatağı hissediyorum. *Neredeyim ben?* Anılar zihnimde uzak gölgeler gibi titreşiyor - parlak ışık, yakıcı acı ve sonra hiçbir şey ...

Farron'un sesine kadar hiçbir şey. Görüşümde bir parıltı kıvılcımlanıyor, bıçak gibi kesiyor. Zümrüt yeşili bir ışık. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Dayton. Dayton." Bir el omzuma dokunuyor ve ürperiyorum. "O uyandı."

O sesi tanıyorum. "Del?"

Görüşüm loş ışığa alıştığında, karşımda duvardaki parlayan kürelerin aydınlattığı kız kardeşimi görüyorum. Havada yoğun bir yağ ve pas kokusu var.

Bir hava gemisindeyim, soğuk bir yatakta yatıyorum.

Ayak sesleri metal üzerinde yankılanıyor ve daha fazla insan küçük odaya doluyor. Ez, Nori ve onların arkasında, kapının yanında duran Farron.

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki gerçek değilmişim gibi.

Keşke onu başka türlü rahatlatabilseydim ama tam olarak emin değilim.

"Ne oldu?" Törpüledim.

Delphie kollarını bana dolayarak yatağa tırmanıyor. Gözyaşları yanaklarını kaplıyor. "Seni kaybettiğimizi sanmıştık Day. Bülbül seni Işıldayan Yay ile vurdu ve Farron seni iyileştirdi."

Ezryn boğazının arkasından bir ses çıkarır ve Farron'a tuhaf bir bakış fırlatır. Tek kelime etmeyen Farron kapı aralığında kalır.

"Önemli olan tek şey Dayton'ın geri dönmüş olması," diyor Ezryn. Sesinde garip bir tını var. Daha önce hiç duymadığım bir ses.

Düşüncelerim durgun. *Nereden döndün?*

"Hadria kayboldu ama Sira'nın ordusu da öyle," diyor Delphie.

Kaskatı kesilmiş bedenimi hareket ettirerek yuvarlak pencereden dışarı bakıyorum. Hava gemisi denizin üzerinde süzülüyor. Dalgaların üzerinde sadece Soltide Keep'in en yüksek tepeleri görünüyor.

"İnsanlar güvende," diyor Delphia. "Sirenler benimle konuştu. Onlara Aerantheis'te bir sığınak verdiler."

"Onu yeniden inşa edeceğiz Del," diyorum yüzüne dokunarak. "Denizi geri çağıracağım ve halkımız geri dönecek. Hadria güneşin sıcaklığını bir kez daha hissedecek."

"Biliyorum kardeşim." Kucağıma kıvrılıyor.

Ezryn, "Dişi avcılar üslerine döndüler," diyor. Sesinde bir gerginlik var. "Bir sonraki hamlemiz için Summer'ın emrini bekliyorlar. Altın Gül'e hizmet edenlere yardım edeceklerine söz verdiler."

"Bir sonraki hamlemiz," diye tekrarlıyorum ve sonra her şey bir anda kafama dank ediyor. Odayı bir kez daha tarıyorum ama göğsümdeki umutsuz sızı yeterince doğruluyor.

"Rosalina?"

"Onu Sira aldı," diye hırlıyor Ezryn.

Metalin üzerinde daha fazla ayak sesi yankılanıyor ve başka bir figür içeri giriyor. Uzun siyah pelerini parıldayan Caspian, gruba dönmeden önce kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Arkadaşımızı güvenli bir yere götürmenin bir yolunu biliyorum ama bundan hoşlanmayacaksınız."

Eşimiz mi? *Eşimiz* mi? Rosalina, diyarların ve Aşağı'nın her birinden bir prensle çiftleşirken, kendi soyu Yukarı'dan geliyor. Yıldızlar fesatlıklarında acımasızdır.

Gerçekten, o kadar insan arasından... *Caspian* olmak zorunda mıydı?

Dikenler Prensi pencereye doğru ilerler, bakışları uzaktadır. "Size onu nerede bulacağınızı söyleyeyim. Uyarayım, hava çok soğuk olacak. Sıkı giyinmek isteyebilirsin."

BÖLÜM 122



Hazar

Annesi küçük Rose'unu tekrar kaybetmeye niyetli değil. Kraliçe'nin kızı için yeraltının derinliklerinde bir hücre hazırladı. Uzun sıra metal parmaklıklar onu mavi, pembe ve mor renkte parlayan kristallerden yapılmış bir mağaraya kapatıyor.

Sıra bunlara henüz Baron'un büyüünü bulaştırmadı ama eminim ki bu sadece bir zaman meselesi. Ne olursa olsun, onlar yeterince iyi bir iş yapıyorlar

Sülük büyüü. Burada bir diken çağırmaya çalışmayı bırakın, gölgelerimin fısıltısını bile bu kadar derinde hissetmiyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Fazla zamanım yok. Sıra, Baron'u bir sonraki ziyaretinde, Farron ve benim ne yaptığımızı açıklayacak mı? Zaten şüpheleniyor mu?

Rosalina başını ellerinin arasına almış oturuyor, uzun kahverengi saçları önüne yayılmış. Üzerinde sadece kısa beyaz bir elbise var, ayakları çıplak.

Ellerim ceplerimde, kafesinin girişinin önünde duruyorum. "Merhaba, Prenses."

Rosalina başını kaldırıyor ve bana bakarken bakışları yumuşuyor. O parmaklıklara tırmanır ve ellerini parmaklıklara sarar. "Cas, gelmişsin. Lütfen söyle bana. Dayton'ı yeniden hissediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Deliriyor muyum?"

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor. "Farron onu kurtardı." Gerçi kurtarmak *bunun* için kullanacağım kelime değil.

Rosalina'nın yüzünde rahatlama ifadesi belirir ve başını parmaklıklara yaslar. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Her neyse," diyorum çalıntı anahtarımı hücresinin kilidine yerleştirirken, "seni kurtarmaya geldim."

Ben içeri girerken Rosalina geri çekiliyor. Kıvrık kaşlarını kaldırdı. "Bağışla beni Cas, ama bir kurtarma girişimi bu hücreden çıkmamızı gerektirmez mi?"

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Sira'nın burası ile büyüü ilk hissetmeye başladığımız yer arasında konuşlanmış binlerce muhafızı var."

"O zaman nasıl kaçacağız?" Rosalina nefesi kesik kesik konuşuyor.

Bileğimdeki buzlu dikenli bileziğe hafifçe dokunuyorum. "Bir pazarlığın dünyadaki en güçlü büyü biçimlerinden biri olduğunu söylerler ve aşk ne kadar güçlüyse, pazarlık da o kadar güçlü olur. Rosalina, Kel'i sevdim. Onu gece gökyüzünün ayı sevmesi gerektiği gibi sevdim, güneş ışığının vaadinden sonsuza dek mahrum bırakıldığım halde yine de bu kadar parlak bir şeye bakabildiğim için. Şimdi bile, her parçam onun için acıyor, aşkımız her zaman bir takımyıldızı olsa bile ulaşamaz hayaller. Onu bu yüzden ve buna rağmen seviyorum."

Dudakları aralanıyor ve bana doğru bir adım atarak pazarlık bileziğine hafifçe dokunuyor. "Aşkın buraya bile ulaşacak kadar güçlü olduğuna inanıyor musun? Beni Kış'a gönderecek kadar güçlü mü?"

"Evet." Alnımı onunkine değdiriyorum. "Nasıl istersen öyle yapabiliriz. Kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekeceğini bile sanmıyorum-"

Yüzümü kavırıyor, elleri soğuk ve yumuşak. Sonra dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Kokusunu içime çekiyorum, onu kollarıma alıyorum.

"Söyle bana, Caspian," diye fısıldıyor. "Neyi anlatayım?"

Gülümsemesi yanağıma yayılıyor. "İkimizin de zaten bildiği şey."

Kalbim göğsümde gümbürdüyor ve kulağımda bir çınlama duyuyorum.

"Rosalina."

"Sırlarından bıktım." Geri çekiliyor, saçları yüzünün etrafında koyu bir çerçeve oluşturuyor. "Eğer bunu yapacaksak, hepinize sahip olacağım. Eşimin tamamına sahip olacağım."



OceanofPDF.com

BÖLÜM 123



Rosalina

Dikenler Prensi'ne milyonlarca sorum var. Farron'la aşağıda gerçekten ne oldu? Evlatlık kız kardeşinin benim kanımdan olduğunu biliyor mu?

Ama bu bekleyebilir. Şu anda sadece gözleri var, bir galaksi gibi dönüyor, uzun koyu kirpikleri aşağı iniyor. "Nasıl bildin?" diye soruyor.

"Sanırım kalbim uzun zamandır biliyordu," diyorum gülümsememi engelleyemeyerek.

Aylardır kalbimin bana söylediği sözleri nihayet söyleyebilmek için.

Caspian benim dostum.

"Benim için böyle gülümsememelisin," diyor usulca, eliyle yüzümün yan tarafını kavıyor. "Zaten yeterince egom var."

Kollarımı omuzlarına atıp onu derinden öpüyorum. "Bana söylemen neden bu kadar uzun sürdü?"

Tereddüt ediyor. "Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Rosalina, etrafımda parmaklıklar olmayabilir ama ben de en az senin kadar Aşağı'nın tutsağıyım. Sadece seni özgür kılmak için eşsiz bir yolum var."

"Kaçmama yardım ettiğini anlamayacaklar mı?"

"Beni bilirsin, Flower. Her zaman bir planım vardır." Ben yüz ifadesini yakalayamadan beni öpüyor. "Bunu istediğine emin misin? Bunu samimi hale getirmemize gerek yok."

Pelerinin tokası üzerinde çalışıyorum. "Eğer sana sahip olacaksam, Cas, sana düzgün bir şekilde sahip olacağım."

Bakışlarım gömleğinin altında parıldayan bir şeye takılıyor. Aytaşı kolyem. "Onu güvende tutmuşsun."

"Tabii ki yaptım." Çıkarmak için hamle yaptı. "Sanırım şimdi sana geri vermeliyim."

"Sende kalsın," diye nefes alıyorum. "Eğer birlikte olamayacaksak, en azından bir parçam seninle olabilir."

Gözlerinde bir duygu galaksisi parlıyor ve omuzları teslim olmuş gibi gevşiyor. "Pekâlâ Prenses. Böyle bir hediyeği unutmayacağım." Beni kollarına alıp kadifemsi yüzeye indirmeden önce pelerini çıkarıp yere seriyor. "Çabuk olmalıyız."

İçimde çılgınca bir beklenti, korku, sinir ve özlem var.

Caspian benim eşim. İçimde sıcaklık çiçekleri açıyor, damarlarımda sabah sisi gibi bir his dolaşıyor. Her zaman orada kaynıyordu, ama sonunda, *sonunda*, o bana söyleme cesaretini gösterdi ve ben de buna inanma cesaretini gösterdim.

Ve Dayton'ın bağının göğsümde tam gücüne kavuşmasıyla, sonunda kendimi tamamlanmış hissediyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor Caspian, sesinde duman dolu gölgeler. Boynumu öpüyor.

"Sen de öylesin," diye fısıldıyorum beyaz tuniğimin askısını omzumdan kaydırıp ağzını çıplak tenime yerleştirirken. "Seninle tanıştığım ilk anda, Briar'da beni kurtardığında ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerini kırıştıyor, kristallerin yanardöner ışıkları yüzünde bir gökkuşağı oluşturuyor. "Uzun zamandır hiçbir şey hissetmemiştim," diye mırıldanıyor. "Kalbim gölgeler içinde kafeslenmiş gibiydi, ama sen gül ağacının arasından sürünerek geçtiğinde bir şeyler patladı. O hissi takip ederek doğruca sana geldim."

Kalbimde bir şey sıkıştı. Bunca zamandır beni izliyormuş. Sadece beni değil, Castletree'yi ve kendi yöntemiyle Büyülü Vadi'yi de. "O zaman beni tutabilirdin ama beni Kel'e getirdin."

Caspian elbiseyi omuzlarımdan sıyrıyor ve ben de kalçalarımı kaldırarak tamamen çıplak kalana kadar elbiseden sıyrılıyorum. Elleri, uzun narin parmakları

Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi. "En güvende olacağın yerin orası olduğunu biliyordum," diyor. "Şimdi, onun güvenliğine geri dönmelisin."

Öpücüğü üzerime çöküyor ve tenim giysilerinin narin kumaşına sürtünüyor. Gömleğinin bağını çözüyorum ve çıplak göğsünü ortaya çıkararak onu içinden çıkarıyorum.

"Benimle gel." Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırıyorum. "Kel ve ben seni kışın koruyacağız."

Başını boynuma doğru eğmeden önce yüz hatlarında yıldız ışığının parıltısı gibi hüznün titreyişini. "Pazarlık sadece seni gönderir. Ben aitim burada."

"Hayır," diyorum ama ağzı göğsümü okşarken sözlerim çaresiz bir çılgınlıkla kesiliyor. Arzu, kafesten kurtulmak için çırpınan bir hayvan gibi içimde kıvrılıyor. "Sen bana aitsin."

"Keşke öyle olsaydı, Flower."

Çaresizce kemerini çözüyorum ve tekme atarak pantolonundan tamamen kurtuluyor. Üzerimde yükseliyor, siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyor. "Hayatım boyunca yaptığım tüm kötülükler arasında bu hepsinden daha iyi olabilir."

"Kötü mü?" Nefes nefese kaldım.

Gülümsüyor ve bu o kadar yumuşak ve göz kamaştırıcı ki, bir parçam içimde eriyor.

Caspian sert bir elini vücudumda gezdirip kalçamı kavırıyor.

"Bu seni kurtaracak ve bedeli sadece benim en büyük arzum," diye fısıldıyor. "Söyleyin bana Prenses, bu kötü bir şey değil mi?"

Onu kendime doğru çekip dudaklarını yakalıyorum. "O zaman gölgelerin içine birlikte inelim."

Sonra yavaşça içime giriyor, umutsuz öpücükleriyle beni yutuyor. Elleri kalçalarımın altından kayıyor, daha da derine dalarken onları kaldırıyor.

Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. O her zaman derimin altındaydı ama şimdi nihayet onu içimde hissediyorum. Yıldızlar görüş alanımın kenarlarında tepeleşiyor ve Caspian ellerini saçlarımda dolaştırıyor.

"Rosalina, seninle böyle hissetmek için tüm evrendeki tüm tanrılara ihanet edebilirim." Kabzaya doğru kayarken sesi hırıltıya dönüşüyor ve bu his başka bir dünyaya ait.

Bir ritim buluyoruz ve parmaklarım sırtına girip her bir yara izini hissediyor. Zevk, yıldırım çarpması gibi omurgamdan aşağı sıcak çizgiler çiziyor ve sırtımı eğerek itişlerini karşılıyorum.

"Caspian," diye inliyorum, başımı geriye atıyorum, destek için ona yapışırken gözlerim kapanıyor.

Beni önce tatlı tatlı öpüyor ama giderek artan bir yoğunlukla. Hareketleri daha çaresiz hale geliyor. Bacaklarımı beline dolayarak bizi daha da yakınlaştırıyorum. Artık geri dönüş yok. Bu kaderlerimizi mühürledi.

Havada büyü dolaşıyor ve kalbim kendisiyle savaşıyor, onunla birlikte bu zirveye tırmanmak için yanıp tutuşuyor ama bittiği anda ...

"Bunu hayal etmiştim Prenses," diye fısıldıyor boynuma, köprücük kemiğime doğru bir yol çizirken. "Aşağıların en derin karanlığında, bir daha asla ışığı göremeyeceğimi düşündüğümde, tek düşünebildiğim sendin."

Sözleri beni daha da ateşliyor ve onu derinden öpüyorum. Nefes alış verişini daha da düzensizleştiriyor ve içimde bir arzu sarmalı sıkılaşıyor.

"Caspian," diye inliyorum, sesim zevk ve ihtiyaç karışımı. "Ben de seni hayal ettim."

Hareketlerimiz vahşileşiyor, gözlerimiz kilitleniyor, kalplerimiz senkronize atıyor. Büyü bir fırtına gibi etrafımızda dönüyor. Havada çatırdıyor, elektrikli ve canlı, her dokunuşumuzu, her nefesimizi dolduruyor. Göğsümden yumuşak bir parıltı yayılıyor, sonra da onunkinden.

Bu mağaradaki kristaller gibi biz de parlıyoruz.

Caspian nefesini tuttu, "Bu da ne?"

Onu derinden öpmek için eğildim. "Bu bizim eş bağımız," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bunu tamamlıyoruz."

Caspian'ın nefesi kesiliyor ve yüzünü boyayan duyguları görebiliyorum. Mutluluğu, suçluluğu, korkuyu. Hepsi lavanta rengi gözlerinde.

"Korkma, Cas. Bu doğru."

Caspian'ın bozması gereken bir lanet yok, ama yine de sanki paramparça oluyor, ışık teninde çiçek açarken katmanları yıkıyor. Uzun siyah saçları parlayan gözlerinin üzerine düşüyor.

"Bana eşim de," diyorum.

Gırtlaktan bir çığlık atıyor, sikini daha derine sokarken kalçalarını kaldırıyor, sonra ağırlığını üzerime bırakıyor. Saçlarını avuçluyor ve dudakları kulağıma doğru ilerleyerek umutsuzca fısıldıyor: "Sen benim eşimsin Rosalina. Bana nasıl bağlandığını bilmiyorum, yıldızlarla mı yoksa kaderle mi? Ama biliyorum ki sen bana aitsin, ben de sana. Eşim. Benim eşim."

Başımı ona doğru eğiyorum, kalbim sevinçle dolup taşıyor. "Caspian, senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim. Kalbimden bir daha asla şüphe etmeyeceğim. Çok uzun zamandır seni çağırıyor."

"Her parçan benim," diye homurdanıyor Caspian, sesi istekle boğuklaşıyor. Morarmış derimi yalamadan önce boynumu ısıtıyor.

Caspian sanki bin yıldır bunu bekliyormuş gibi itiyor, beni acının eşiğine kadar geriyor. İçimde garip bir sıcaklık kabarıyor, sanki ruhumun en derin kısımları onunkiyle birleşiyor.

Parmakları kalçalarımı kavrayıp bizi daha da yakınlaştırıyor. Dudakları meme ucumu buluyor, şiddetle emerken dişleri hassas deriyi sıyrıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, zevkle tıslıyorum, aramızdaki bağın her vuruşta, her öpücükte derinleştiğini hissediyorum.

"Her yerime dokun, dostum," diye soluyorum, sesim arzudan boğuklaşıyor.

Mağara ritmimizle birlikte nabız gibi atıyor, biz hareket ettikçe yukarıdaki sarkıtlar usulca parlıyor. Bedenlerimiz birbirine sürtünüyor, tenimiz terden kayganlaşıyor.

Daha derine itiyor, içeride şok dalgaları gönderen bir yere çarpıyor. zevk içimde akıyor. Göbeğim onun sikinin etrafında nabız gibi atıyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve kalçalarımı sallıyorum. *Daha, daha, daha.*

Her şeyi yaparım sevgilim, sesi zihnimi okşuyor. *İsteseydin sana bu dünyayı verirdim.*

Sözleri beni çılgına çeviriyor ve aramızdan uzanıp klitorisimi buluyor. Haykırıyorum ve zevk beni sararken omurgam soğuk, nemli zeminde yükseliyor. Kalbim aşk ve şehvetle kabarıyor. Omuzlarını daha sıkı kavriyorum, tırnaklarım batıyor. Gözlerimiz kilitlenirken bakışlarından çiğ bir açlık yayılıyor.

"Keşke sizi sınırlarınıza kadar zorlayacak vaktim olsaydı Prenses," diye mırıldanıyor, "sınırlarınızın ne olduğunu test etmek için."

İtişleri daha vahşi bir hal alıyor ve bedenlerimiz ilkel bir ritimle dans ediyor. Mağara ahenk içinde uğulduyor, duvarlar yıldızların aydınlattığı görüşümde bulanıklaşıyor. Caspian'ın gözleri arzuyla parlıyor, benimkileri yansıtıyor, daha derine ve daha sert iterken, kalçaları mağara duvarlarında titreme gönderen bir ritimle bana sürtünüyor. Yukarıdaki sarkıtlar titriyor, kristal formları tutkumuzla yankılanıyor.

Stars, aşağıdakilerin hepsini indirirsek hiç şaşımam.

Dudakları tenimde ateşten bir iz bırakıyor. Her itişte, unutulmaya daha da yaklaşıyorum.

"Vakit neredeyse geldi Rose," diye fısıldıyor.

"Hayır," diyorum, gözlerim yaşıyor. "Henüz değil. Beni henüz gönderme."

Hareketleri yavaşlıyor, eğiliyor ve göz kapaklarımı şefkatle öpüyor. "Henüz değil o zaman."

Üzerimizdeki kristal örtüsüne bakıyorum ve bir an için her şeyi unutuyorum. Pazarlığı, Vale'yi, sihrimi. Önemli olan tek şey bu his.

Umutsuzca birlikte hareket ederken dünya daralıyor, sadece ikimize indirgeniyor. Aramızda kıvılcımlanan sihir daha da parlıyor.

"Rosalina, Rosalina," diye mırıldanıyor Caspian, sesini bir tür sayıklama kaplıyor. "Sen gölgelerde açan bir gülsün, en karanlıkta bir yıldız Gece."

Ona sarıldım. "Cas, beni kurtardığın için çok mutluyum."

"Seni seviyorum Rosalina," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Hiç beklemediğim bu sözler beni uçuruma sürükledi. *Ben de seni seviyorum.* Zevk dalgaları üzerimden geçerken ona sarılıyorum. Kolları etrafımda sıkışıyor ve vücudu gerilerek haykırıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, gözlerimden yaşlar fışkırırken bile bedenim onunla birleşmek için kıvranıyor. Büyü yoğunlaşıyor, etrafımızda dönüyor.

Büyük bir iç çekişle üzerime yığılıyor, yanağımı, burnumu, şakaklarımı öpüyor.

"Ne kadar sürer?" Nefes nefese kaldım. "Ne kadar sürer?"

Bana bakarken yüzünde tuhaf bir gülümseme var. "Bazen anında, bazen birkaç dakika içinde."

"Eğer işe yararsa," diyorum.

Lavanta rengi bakışları dikenli bileziğe kayıyor. "İşe yarayacaktır."

Ayağa kalkıyor, gevşekçe pantolonunu çekip gömleğini giyiyor. Pelerinini omuzlarıma sarıyorum, gözlerimi Dikenler Prensi'nden ayıramıyorum.

Altımızdaki zemin sarsılıyor, küçük çakıl taşları titreşiyor ve sonra bir dikenin ilk ipucu kırılıyor.

"Gördün mü?" Caspian ukala bir kaş kaldırır.

"Tamam, evet," diye fısıldıyorum. "Kel'i çok seviyorsun."

Bana doğru eğildi. "Buz gibi piç kurusuna benden bir öpücük ver." Sonra dudakları dudaklarımın üzerine bastırıyor, mor dikenlerin beni sahiplenmek için bedenimi sardığını hissederken bile.

Ağzıma bir şey sıcıyor, metalik bir tat. Caspian öksürüyor ve ben geri çekiliyorum. Ağzından kan fışkırıyor ve göğsüme sıcıyor.

Prizmatik bir dikenin kaburgalarına battığı bedenine bakıyor. "Çok iyi," diyor karanlık bir ses.

Sira.

Aşağıların Kraliçesi arkamızda duruyor, Bülbül de onun yanında. Kız kardeşimin gözleri, Sira'nın ona Dayton'ı vurmasını söylediği zamanki gibi boş bir siyah. Arkalarında düzinelerce asker duruyor ve bekliyor.

Sira, "Kardeşinin tatsız bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum," diyor.

"Caspian!" Çığlık atıyorum. İçimde öyle bir öfke kabarıyor ki, kristallerin bariyerini yakabileceğini hissediyorum. Bunu kendi *oğluna* nasıl yapabildi?

Caspian parmaklarının arasından kan pompalanırken göğsünü tutuyor. Ama o sadece gülümser. "Çok geç kaldın."

Çok geç... çok geç.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama pazarlığının büyüü beni çoktan tüketmeye başlamıştı.

Dikenler bedenimi yutuyor, beni aşağıya sürüklüyor. "Caspian!"

Muhafızlar onu sürükleyerek götürürken bana dönmüyor ve ben dikenler ve gölgelerle sarılıyorum. Zihnim sisle doluyor. Keldarion. Keldarion, Kel'e gidiyorum. Ben Kel'e aidim.

Zihnim tamamen Kel'le dolmadan önce aklıma gelen son düşünce, Caspian'a onu sevdiğimi hiç söylememiş olmam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 124



Keldarion

Wolfhelm Kalesi'nin dışında, şiddetli bir fırtınanın savurduğu kar anaförler halinde dönüyor. George ve ben tam zamanında Frostfang'e dönmeyi başardık ve uzun zamandır kayıp olduğu düşünülen bir hazineyi geri aldık. Bu adam gerçekten her şeyi kazabilir. Parçalanmış gülün parçaları şimdi özenle beze sarılmış halde odamda saklanıyor. Yine de gülün hala bir gücü olup olmadığını göreceğiz.

Varış noktamız görüldüğünde, George o kırık uykuya dalarak yere yığıldı. Yolun geri kalanında onu ben taşıdım. Şimdi tıbbi koğuşta uyuyor.

Castletree zayıf, bu da diğer prenslerin dönmediği anlamına geliyor. Summer'dan hiç haber almadım. Rose'um nerede? Kargaşa ve kafa karışıklığı duyguları bağ boyunca titreşir.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Castletree, evim, uykuda yatıyor, yokluğumda büyü azalıyor. Gücünü geri kazanmak ve George'un sonsuza dek kaybolmamasını sağlamak için geri dönmeliyim. Sonra da Yaz'a, Rosalina'ya giden kendi yolumu bulmalıyım.

Yine de, endişelerimin arasında, rahatsız edici bir yokluk var. Caspian beklediğim gibi bana ulaşmadı. O ve Farron kristalleri kırdı. Neden sevinmek için bana gelmedi? Onu ve Kader'in bana gösterdiği görüntüyü düşününce damarlarıma buz doluyor: Rosalina, onun karanlık prensesi... Bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyeceğim.

Sanki düşüncelerime cevap verircesine, yerden mor çalı dalları fışkırıyor, uğursuz bir güç gösterisiyle kıvrılıp bükülüyor. Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve ona dönerek hırlıyorum: "Seni daha erken bekliyordum."

Ama cevap yok. Onun yerine, çalıların arasından bir deri parıltısı görüyorum. Beklenmedik bir kıskançlık ve öfke dalgası içimde titreşiyor - onun sapkın *hediyelerinden* biri daha mı? Aylardır, Cryptgarden'daki doğum günü partisinden beri pazarlığımızı bu kadar anlamsızca kullanmamıştı. Bir parçam vazgeçtiğini düşündü. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra, bizimle ittifak kurduktan sonra ve tek kelime bile etmeden bunu şimdi kullanmak-

Göğsümde sıcaklık ve özlem çiçek açıyor ve aniden bir zamanlar yarım olduğum yerde şimdi bütünüml. Dikenli alılar düşüyor ve ortaya kısmen koyu renkli bir pelerinle örtölmüş bir figür çıkıyor. Vücudunun geri kalanı çıplak, kan, seks ve lavanta kokuyor.

Rosalina başını öne eğiyor, bukleleri omzunun üzerinden dökölüyor. İri kahverengi gözlerini kırıştırıyor ama gözlerinde süt gibi bir ifade var.

"Keldarion," diye mırıldanıyor, "ben sana aidim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 125



Wrenley

Dönen koridorları ve tuzakları siktir et ve en çok da Kaderleri ve onların söz silahlarını siktir et. İstedikleri kadar iğneleyici kehanetlerde bulunsunlar.

Kendi geleceğimi kendim yazıyorum.

Labirent arkamda sisli bir pus. Kulaklarımda basınç çınılıyor. Daha önce hiç bu kadar derine inmemiştim.

Hapishane görünür hale geliyor. Karanlıktır. Sadece küçük parlayan küreler şeffaf bir duvarın arkasında oturan figürü aydınlatıyor.

Beklediğimden daha küçükmüş.

Ayaklarımın yavaşlamasına izin vermem. Eğer yaparsam, tam burada dururum ve bir daha asla başlayamam.

Görünüşe göre Sira henüz kristallerini yeniden büyütememiş. Ama bu sadece bir zaman meselesi. *Cas, ne düşünüyordun?*

Ben yaklaşırken figür ayağa kalkıyor. Yaklaşık benim boyumda ve sanki lanetli bir aynaya bakıyormuşum gibi görünmesinden nefret ediyorum. Beni süzerken kaşlarını indiriyor, sonra gözleri açılıyor, köşelerinden nem akıyor.

"Ağlama," diye hırladım. "Buraya tek bir şey için geldim."

Eski Kraliçe'nin yüzü sertleşiyor. Doğruldu ve beni sıradan bir muhafızmışım gibi karşıladı. "Pekâlâ. Bana ne istediğini söyle, Wrenley."

Adımı söylerken sesindeki titremeye engel olamıyor. Bu, Sira'nın ondan saklamama izin verdiği tek şeydi.

Korkumu belli etmemek için çaresizce titrek bir nefes alıyorum. Ona değil. Sanki bir un çuvalından başka bir şey değilmişim gibi beni Sira'ya pazarlayan bu kadına değil. Hayatımı, ajansımı takas ederek eline ne geçti ki? Umarım buna değmiştir.

"Böğürtlenleri ve son zamanlarda da suyu çağırabiliyorum," diye ısıırıyorum. "Ama sen tüm elementleri kontrol edebilirsin. Büyülü Vadi'nin tüm güçlerini."

"Evet," diyor basitçe.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bana ateşi nasıl çağıracağımı öğretmeni istiyorum.

Her şeyi denedim. Autumn'dan büyücüler çaldım ama işe yaramadılar. Senaryoları ve metinleri okudum. İşe yaramaz. Bir kor bile yaratamıyorum, onu kontrol edemiyorum bile. Ama o gücün içimde olduğunu biliyorum. Onu *hissedebiliyorum*."

Aurelia başını eğip beni inceliyor. "Öyle. Hiç şüphem yok. Buna neden bu kadar acil ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

Tıslıyorum ve sanki içeride mahsur kalan benmişim gibi kafesin önünde volta atmaya başlıyorum. "Kızın Caspian'ı fikirleriyle zehirledi. Sıra onun ihanet ettiğinden, kaderini kabul etmek istemediğinden şüpheleniyor. O... dikkatsizleşti."

"Sanırım aradığın kelime, sevgilim, cesur."

"Sen ne anlarsın ki bundan?" Ellerimi şeffaf duvara vuruyorum. "Sen cesarettten ne anlarsın? Görevden kaçtın! Kendi çocuğunu pazarlık konusu yaptın!"

Hiç irkilmiyor bile. "Bu senin için istediğim bir kader değil."

Öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve ona sırtımı dönüyorum. "O zaman Sira ile anlaşma yapmamalıydın."

"Hayır."

Etrafımda dönüyorum. "Caspian'ı Cryptgarden'ın yukarısında, ateşten bir kafese hapsetmiş. Aşağı'daki herkes için bir alay ve uyarı. Hasarı onarana ve büyüünüzü çekmeye devam edene kadar onu orada tutmaya niyetli. Her gün acı içinde çığlık atıyor. Çığlıklarına daha fazla dayanamıyorum."

"Yani, onu bu kafesten kurtarmak için ateşi öğreneceksin. Onu nereye götürmek için? Aşağıdan başka hiçbir yerde hayatta kalamaz."

"Buradan uzaklara," diyorum. "Ölüm, onu bekleyen kaderden daha iyidir." "Yakalanırsan sana ne yapar?"

"Cezalandırılacağıma eminim," diyorum. "Ama beni öldürmeyecek. Kim kontrol edebileceği bir silahı bir kenara atar ki?"

Sira'nın üzerimde böyle bir kontrol kurduğu sadece birkaç kez oldu.

Ama o anların her birinden her şeyi hatırlıyorum. Oku fırlattığımda Dayton'ın yüzündeki ifadeyi. Dikenim sırtını deldiğinde Caspian'ın çıkardığı gırtlak sesi.

Hepsini hatırlıyorum.

Ben Sira'ya
aitim.

Onun yüzünden.

Benim için bu hayattan kaçış yok. Sira istediği zaman beni kontrol altına alabiliyorken olmaz. Ama Caspian ...

Onun için bir gelecek olabilir. Bu beni de terk etmesi anlamına gelse bile.

"Eğer istediğin buysa Wrenley," diyor Kraliçe, "o zaman sana büyüünün derinliklerini nasıl açacağını öğreteceğim."

"Fazla zamanımız yok," diyorum parçalanmış kristallere bakarak. "Sira kontrolü yeniden ele geçirdiğinde, eskisi gibi yavaş yavaş kanını akıtmaya niyetli değil. Tüm büyüünü bir anda alacak. Ve senin ölümünle birlikte Yeşil Alev'i Büyülü Vadi'ye getirecek."

Kraliçe elbisesindeki kırıksıklıkları düzeltir. "Oldukça zor bir durum."

"Korkmuyor musun?" Nefes alıyorum.

Bana garip bir şekilde rahat bir gülümseme atıyor. "Oh, her gün."

Başımı salladım. "Peki. Beni eğitmek için karşılığında ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Herkes bir şey istiyor," diye homurdanıyorum.

Gözleri yumuşar. "Senden asla bir şey istemeyeceğim, Wrenley. Sana söz veriyorum."

Zihnim hayal kırıklığına uğramış bir karmaşayla dolup taşıyor. "İşler böyle yürümüyor!"

Sizden sadaka almayacağım."

Kraliçe yere bakıyor, sonra bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, gözleri parlıyor. "O halde, eğer bir şey istemem gerekiyorsa, belki de onu kurtardıktan sonra Caspian'a benden bir mesaj iletebilirsiniz."

"Ne mesajı?" Kısık bir sesle söyledim.

"Söyle ona," diye gülümsüyor, "Anya O'Connell'ın onun için başka bir hediyesi var. Babasını yenmek istiyorsa ihtiyacı olacak bir hediye."

TEŞEKKÜRLER

Bize hâlâ kızgın değilsin, değil mi?! Tamam, tamam, ama endişelenmeyin- Rosie ve çocuklar güçlüdür ve daha fazla sorun çıkarmak için 5. Kitapta geri dönecekler!

Tüm şakalar bir yana, buradaki ilk teşekkür size, sevgili okuyucuya gidiyor. Rosie ile birlikte diyarlar arasında seyahat ettiğiniz, bizimle birlikte uçurumdan sarktığınız ve hikayemizin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Rosalina'nın macerasını hayata geçirdiğimiz için çok mutluyuz ve bu yolculuğa eşlik ettiğiniz için hepinize minnettarız.

Sadece Rosie'ye değil, bize de inanan menajerimiz Susan Velazquez Colmant'a çok teşekkür ederiz. Hikâyelerimiz için daha iyi bir destekçi bulamazdık ve tuhaf fikirlerimizi anlayan ve onları kitap haline getirmemize yardımcı olan birini bulduğumuz için sonsuz minnettarız. Sanırım en az elli kere "Susan olmasaydı ne yapardık?!" diyoruz. haftada bir kez.

Bizim için fırsatlar yaratmak ve hikayelerimizi savunmak için yorulmadan çalışan rüya temsilcimiz Stevie Finegan'a yürekten teşekkür ederiz. Köşemizde böyle harika bir insan olduğu için çok şanslıyız!

JABberwocky'deki tüm ekibe, sayamayacağımız kadar çok kez bizim için mücadele eden Valentina'ya ve perde arkasındaki sihirbaz Christina'ya özel olarak teşekkür ederiz. Hepinizle çalıştığımız için çok ayrıcalıklıyız!

Ajebowale Roberts'a çok teşekkür ederiz. Rosalina ve çocukları özüne kadar tanıdığınız ve bize hayat verdiğiniz için teşekkür ederiz. ve kitabın içinde ve dışında bu kadar büyüünün gerçekleşmesini sağladığınız için teşekkür ederiz. Sizinle çalışırken ÇOK İYİ vakit geçiriyoruz ve okuyucularımızın da hikayelere kattığınız büyüüyü hissedebileceğini biliyoruz!

Magpie ekibine. Sizinle çalışmak gerçekten bir onur ve ayrıcalık ve Rosie'miz bu kadar emin ellerde olduğu için çok minnettarız. Rhian'a özel bir teşekkür çünkü dünyanın en zor işinin sizde olduğunu düşünüyoruz ve biz

İnanılmaz gözleriniz için çok ama çok minnettarım! Francine'e tüm garip kelimelerimize katlandığı ve detaylara gösterdiği muhteşem özen için özel bir teşekkür daha. Libby ve Tanuja'ya da teşekkürler.

Yazım hatalarıyla dolu devasa kitaplarımıza katlanmayı başaran ve hala daha fazlası için geri gelmeye devam eden sevgili beta okuyucularımıza: Sizler inanılmazsınız. Yorumlarınıza bakarken güldüğümüzden daha fazla gülmüyoruz. Bizi desteklediğiniz, bize katlandığınız ve bize destek olduğunuz için teşekkür ederiz. yolculuğun bir parçası. Anne, Beate, Camille, Carlie, Jamie, Katie, Kaylee, Khepri, Lindsay, Natasha, Olivia, Renee, Sarah, Tatjana, Taylor C. ve Taylor G.'ye kocaman sevgiler.

Çevrimiçi en iyi arkadaşlarımız Hailey, Lindsay ve Stacey'e - bizi sizinle tanıştırdıkları için kitap dünyasına her zaman minnettarız. İşte bir IRL buluşmasına
Yakında bir ara!

Hazy ve Salome'ye, kitabımızı güzel sanatınızla süslediğiniz için teşekkür ederiz! Karakterlere inanılmaz bir şekilde hayat veriyorsunuz.

Gül topluluğumuza: memler, gifler, hayran sanatı, şarkı önerileri, cosplayler için... Hepsi bir rüyanın gerçekleşmesi. Tek istediğimiz buydu ve sen bunu gerçekleştirdin. Karşılığında, yemin ederiz ki
Elimizden geldiğince sana öfkeli kitaplarla işkence edeceğiz.

Son olarak, sevgileri, destekleri ve coşkuları için ailemize. Ailemizin desteği olmadan mümkün olamayacak o kadar çok şey var ki. Nakliyeyi üstlendiğiniz için, TikTok'u öğrendiğiniz için, yazım hatalarını yakaladığınız için, okuduğunuz için... her şey için teşekkürler! Graeme'ye, umarım Malekai'nin hakkını vermişizdir. Onun tanımını yazarken benimle yan yana oturduğun için teşekkür ederim. Hepsinde senin bir parçan var! Bu bir Yaz kitabı olduğu için, Batiatus'un ünlü sözleriyle bitireceğim... biliyorsunuz!

Bir palto kap sevgili okuyucu - seninle kışın buluşacağız!

XO,

Elizabeth ve Helen

Okumaya DevamEdn.

Ayrıca Beasts of the Briar serisinde:

Serinin ilk kitabı *Dikenlerle Bağlanmış*.

**Dört yakışıklı Fae prensi. Bir
garip kitap kurdu.
Büyülü Bir Vadi.
Kırılması gereken bir lanet.**



Beasts of the Briar serisinin ilk kitabı, ahlaki açıdan gri karakterlerle, günahkâr derecede ateşli bir kötü adamla ve bir kahramanla dolu baharatlı bir Güzel ve

Çirkin yeniden anlatımı

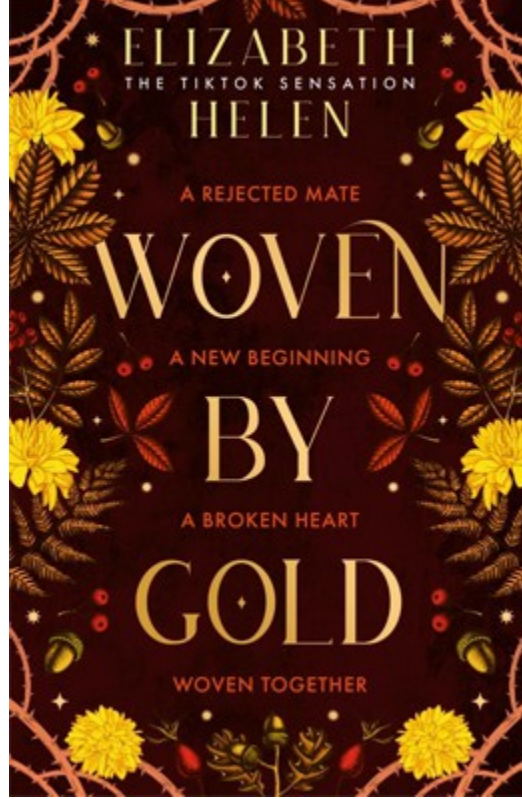
Beyaz atlı prensini bulan prenses. Dördünü de.

Daha fazlasını öğrenmek için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Serinin ikinci kitabı *Altınla Dokunan*.

**Kırılması gereken bir lanet.
Yuva özlemi çeken bir insan.
Özlem duyan dört Fae
prensi.
Gölgelerdeki bir kötü adam.**



Beasts of the Briar serisinin ikinci kitabı, ahlaki açıdan gri karakterler, günahkâr derecede ateşli bir kötü adam ve Beyaz Atlı Prensini bulan bir prensesle dolu baharatlı bir Güzel ve Çirkin yeniden anlatımı. Dördü birden.

Daha fazlasını öğrenmek için [buraya](#) tıklayın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Serinin üçüncü kitabı, *Forged by Malice*.

**Fae olarak yeniden doğan bir kadın.
Yeni bir eş bağı.
Bozulması gereken
bir lanet. Yaklaşan
bir savaş.**



Beasts of the Briar serisinin üçüncü kitabı, ahlaki açıdan gri karakterler, günahkâr derecede ateşli bir kötü adam ve Beyaz Atlı Prensini bulan bir prensesle dolu baharatlı bir Güzel ve Çirkin yeniden anlatımı. Dördü birden.

Daha fazlasını öğrenmek için [buraya](https://www.buraya.com) tıklayın.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Helen, kardeş yazar ikilisi Elizabeth ve Helen'in ortak takma adıdır. Elizabeth ve Helen fantastik romantizm yazıyor ve karakterleri için büyüleyici maceralar yaratmayı seviyorlar. Yazmadıkları zamanlarda onları kedilerine sarılırken, yağmur ormanlarındaki evlerini keşfederken ya da *Dungeons & Dragons* oyunu için zar atarken bulabilirsiniz. Onlarla TikTok, Instagram veya Facebook üzerinden bağlantı kurabilirsiniz.

 [@authorelizabethhelen](https://www.tiktok.com/@authorelizabethhelen)

 [@author.elizabeth.helen](https://www.instagram.com/author.elizabeth.helen)

 [@ElizabethHelen'sRoses](https://www.facebook.com/ElizabethHelen'sRoses)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

ELIZABETH HELEN TARAFINDAN DA
YAZILMIŖTIR.

BRIAR SERİSİNİN CANAVARLARI

Dikenlerle Bağlanmış

Altınla Örölmüş

Kötölük

Tarafından

Dövölmüş

OceanofPDF.com



Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com
OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.